Aylardan Aşk

"Aylardan Aşk, harika ve yaratıcı... sürükleyici bir aşk hikâyesi..."
— Böğürtlen Kışı ve Son Kamelya kitaplarının yazarı ***SARAH JIO***

MERAL KIR

müptela

Aylardan Aşk
Meral Kır

Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç
Grafik Tasarım: Kübra Tekeli
1. Baskı, Haziran 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-01-2
© Müptela Yayınları, 2014
© Meral Kır, 2014
Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Meral Kır

AYLARDAN AŞK

müptela

Beni hiç yalnız bırakmayan kardeşim Serpil'e; en iyisini yapmama yardımcı olan acımasız eleştirilerin için çok teşekkür ederim. Tanem'le Yağız'ı sana yüz defa okuttuğum içinse özür dilerim. Üzgünüm, ama yüz birinci kez okumak zorundasın.

Mucizem, oğlum Yağız, uslu bir çocuk olup yazarken beni asla rahatsız etmediğin ve oyun oynamak için, "Ödevini bitirdin mi?" diye sormadan beklediğin için teşekkür ederim.

Beni boş gördüğü her an, "Neden yazmıyorsun?" diye soran eşim Mehmet; yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Olmazsa olmazım kardeşim Asiye; teşekkür ederim.

Arabasına binerken tek düşünebildiği, gözlerini yakan yaşları akıtmamak için biraz daha dayanabilmekti.

Arabayı çalıştırmadan önce ellerinin titremesini engelleyip derin bir nefes aldı. Ardından kontağı çevirdiği an, çalışan motorun sesi duyuldu. Ve nihayet o sesle beraber gözlerini yakan yaşlar özgürlüklerini ilan edip yanaklarından akmaya başladı.

Otoparktan çıktığında nereye gittiğini bilmeden sadece gidiyordu. Gelecek 10 Eylül'leri yataktan çıkmadan geçirmek gibi kendine anlamsız sözler veriyor; bugün yaşadıklarının unutmak istediği bir kâbus olmasını diliyordu çaresizce.

Oysa yatak odasının penceresinden içeri sızan sonbahar güneşi bugünün güzel olacağının habercisi gibiydi. Güzel başlayan bugünü gülümseyerek karşılarken, hayatının kâbusa dönüşeceğini asla düşünmemişti. Her sabah olduğu gibi erkenden uyanıp sporunu yapmış, kahvaltı yerine de kahvesini içmişti. Her şey öylesine sıradandı ki yaşayacaklarını tahmin etmesi mümkün değildi. Yapacağı tek tahmin, katılacağı toplantının sonucu ile ilgili olabilirdi ki onu da düşünmeyecekti.

Güne uygun olarak dizlerinin üzerinde olan bir etekle ceketten oluşan açık gri bir döpiyes giymiş, çimen yeşili gözlerini saklamak için numarasız gözlüklerini takmış, siyah, gür ve dalgalı saçlarını sıkı bir topuzla gizlemeyi de ihmal etmemişti. Aynada yansıyan görüntüsüne baktığında, yirmi dört yaşının vermiş

olduğu havadan kurtulup daha olgun bir kadına dönüştüğüne ikna olmuştu.

Kadınsan, otuz yaşının altındaysan, hele biraz da güzelsen, erkek egemenliğinin hüküm sürdüğü dünyada bırak projeni, kendini kabul ettirmenin bile fazladan güç gerektirdiğini erken yaşlarda öğrenmişti. Bu yüzden tüm gücünü kullanarak bir ay boyunca aralıksız bu toplantı için hazırlanmış, küçük detayları bile birden fazla kez kontrol etmişti. Çünkü her şey mükemmel olmalı, kendi de dahil hiçbir şey sunumunun önüne geçmemeliydi. Bunun için karşısına kim çıkarsa çıksın, onu ezmekten çekinmeyecek kadar da kararlıydı.

Umudun ve iyimserliğin rengi olan sarı ve her şeyin mükemmel olmasını isteyenlerin rengi olan kahverengiyle döşenmiş salonda, kendisine son kez bakıp hazır olduğuna karar verdiğinde, gelecekten korkmuyordu.

Beş çocuklu ailenin en küçüğüydü; bu yüzden hayatının büyük bölümünü kendini kanıtlamaya çalışmanın ne demek olduğunu bilecek kadar mücadele ederek geçirmişti. O zamanlarda anlamamış olsa da şimdi biliyordu. Mutlu bir çocukluk yaşayıp kalabalık bir evde neşe içinde büyümüştü. Dolayısıyla hiçbir zaman umutsuzluğa kapılıp korkularına yenilmemişti. Sadece, konuşmayı seven ailesi gücünü onun üzerinde denemiş, şakalarıyla esprilerinin başrolünde hep o olmuştu. Bir evin en küçüğü olmanın tüm güzelliklerinin yanı sıra, zorluklarını da sonuna kadar yaşamıştı.

İlk nüfus sayımında küçük abisi Ahmet'in onu özürlü diye kaydettirmesi, uzun süre her yemekte sataşma konusu olmuştu. Mehmet ve Ahmet bir kere başladı mı, asla sonu gelmez, ablaları Serra ve Asya'nın da onlara katılmasıyla artık işkence kaçınılmaz olurdu. Öyle ki o kızıp ağlayarak masayı terk edene kadar devam eden bu gösteri dördünün odasına gidip ona sarılmasıyla son bulurdu; tabii ki bir sonraki yemeğe kadar.

Bu anıya ancak şimdilerde gülümseyebiliyordu. Taparcasına

sevdiği bu insanlara o zamanlar ders vermek için nasıl da intihar etmeyi düşündüğünü ki sadece iki ağrı kesiciyle sınırlı olmak şartıyla veya evden kaçma planları yaptığını hatırlıyordu. İntihara teşebbüs etmeye hiç cesareti olmamış, ama evden kaçmayı zaman zaman başarmıştı. Maalesef onda da gidebildiği tek yer kendini bildiği günden beri arkadaşı olan Yağmur'un odası olmuştu. Onların da yan komşuları olduğu düşünülürse, yarattığı etki annesinin dudaklarında oluşan tebessüme yakın bir hareketlilikten fazlası olmadı.

Yağmur'un babası Tamer Amcası'yla yaptığı on dakikalık yetişkin insan konuşması kendini yeterince güçlü hissetmesini sağlar, devamında annesinin kolunda eve dönerdi.

Sonraları yapılan sataşmaları umursamamayı öğrenmişti. Büyüdükçe başka bir sorunu ortaya çıkmıştı. Ablaları gibi güzel olmadığını düşünüp kendini beyaz ve göz kamaştırıcı kuğu ailesinin çirkin ördek yavrusu olarak görmeye başlamış ve bu düşünceden bir türlü kurtulamamıştı.

Babası ona hep, "Sen çok güzelsin. Genç bir kız olduğunda göz kamaştıracaksın. Zaten yaptığın her işte o kadar başarılı olacaksın ki bunu düşünemeyeceksin bile; sendeki cesaret ve azim hiçbirimizde yok," derdi.

Çalışmaya, işte, tam da o zamanlarda karar vermişti; kendince eksiklerini kapatmak ve en önemlisi babasının haklı olduğunu kanıtlamak için. Her zaman çok sevilen bir çocuk olmasına rağmen, neden hissettiğini hiç bilemediği bu duyguyla böylece başa çıkabilecekti.

Liseyi birincilikle bitirmiş, Türkiye'nin en iyi özel üniversitesinde okuduğu işletme bölümünü dört yıl boyunca burslu olarak tamamlamıştı. Babası, bu başarısının karşılığında dört yıllık eğitimi için harcaması gereken parayı mezun olduğunda, adına açılmış banka hesabına yatırmış, o da parayı staj yaptığı şirkette kadroya geçmeyi başarınca, oturduğu evi almak için kullanmıştı. Abisi Mehmet ile babası Osman Bey'in birlikte yaptığı lüks si-

teden aldığı evin anahtarlarını teslim alırken, taksitlerde kendisine ayrıcalık yapıldığını görse de önemsememişti. Zaten projesi kabul edilirse iyi bir zam alacak ve böylece taksitleri de kolayca ödeyebileyecekti. Dolayısıyla Mehmet'in, "Ödemekte zorlanırsan haber ver, ne de olsa soyadın Sancaktar, sana kredi açarız," demesi bile moralini bozamamıştı.

Evindeyken kendini güçlü hissediyordu. Bu nedenle evde daha fazla zaman geçirmek için erken kalkmaya ve işten çıkınca hemen eve dönmeye özen gösteriyordu. Yalnızlığı sevmemesine rağmen tek başına yaşamaktan oldukça mutluydu. Geniş bir arkadaş çevresi, en önemlisi yirmi yıldır arkadaşı olan Sena, Yağmur, Burak ve yalnız kalmasına izin vermeyen ondan sadece bir yaş büyük ablası Asya vardı.

Mutluydu. Hayatını ve yaşamayı seviyordu. İsteyebileceği her şeye sahipti, ama bugün kötü bir gündü. Yaşadıklarına inanması çok zordu. "Lanet olsun!" deyip durdu defalarca. "Lanet olsun!"

İçinde bir yerlerde bir şeyler yanıp kızgın korlara dönüşüyor ve nefes almasını engelliyordu. Arabasıyla bilmediği bir yola doğru dönerken, "Tıpkı hayatım gibi bilmediğim bir yere gidiyorum," diye düşününce daha çok ağlamaya başladı.

Gözyaşları görüş mesafesini azaltıyordu. Sis farlarını yaktı. Dolgun dudaklarıyla neşeden uzak, acıyla gülümsedi. Asıl sisin artık yüreğinde olduğunu bilecek kadar kendindeydi.

Farı kapattı. Bir ses duydu, bir çığlık gibi, sonra bir ışık, nereden geldiğini bilmediği, sadece bir anlığına... öylesine... sonrası... acı... Büyük bir acı hissetti; direksiyonu sıkıca tutmak istedi, ama elleri bomboştu. Toparlanmaya çalıştı, ama nafile, kımıldaması mümkün değildi. Canı yanıyordu. Düşünemiyordu. Karanlıktı. Ürperdi. Sonra başka sesler duydu. Ağlayan bir kadın bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama tam duyamıyor ya da anlayamıyordu. Kalan son gücüyle kendini zorladığı tam o anda, o karışıklığın içinde ihtiyacı olanı öğrendi: "Kaza."

İki Yıl Sonra

Eylül

Yüzüne değen tırtıklı ıslak şeyin ne olduğunu ve gözlerini açmamakta direttikçe, bunun devam edeceğini biliyordu. İtirazı yoktu. Sonsuza kadar değilse bile, bir süre için bu ilgiye katlanabilecek kadar halinden memnundu.

Güçlü çenesi ve sağlam yapısına inat duruşuyla zarafet timsali olan Foksteriyer cinsi köpeği Tiger'ı üç sene önce barınaktan aldığından beri, evde uyandığı sabahlar hep bir öncekinin aynıydı.

Ona sevgisini belli etmek için dilini kullanan Tiger'la güne uyanmaktan keyif almak bekâr bir adam için acınası bir durumdu. Ancak Yağız işin o kısmıyla uğraşamayacak kadar kendinden uzaklaşmış olduğundan, aslında ortada sorun edecek bir durum da yoktu.

Yatağın üzerinde, etrafında dönüp duran hayvanın enerjisiyle baş edemeyeceğini anlayana kadarki geçen on dakikanın sonunda, yatakla vedalaşmak onun için zor olmamıştı. Zor olan Tiger'a oyunun bittiğini anlatmaktı.

Tamamen uyanık olmayı borçlu olduğu dostunu kurabiyeyle ödüllendirdi, yeni güne hazırlanmak için duş alırken dahi zihninin yorgunluğunu vücudunun her hücresinde hissedebiliyordu Yağız.

Beş dakika içinde duşunu almış, giyinmiş, kahvaltı için alt kattaki mutfağa inmek üzere hazırlanmıştı. Her geçen anla be-

raber kendine daha az zaman ayırıyor, aynalarla arasına mesafe koyuyordu. Jöle niyetine kullandığı limonlarla vedalaşmasının üzerindense asırlar geçmişti. Dönüştüğü bu adamı kendi elleriyle yaratmıştı ve bundan da oldukça memnundu.

Siyah ve grinin dışında renk barındırmayan mutfağa indiğinde, ev arkadaşı Doruk'un Fatma Abla ile yaptığı sohbetin tam ortasına düştü. Doruk'un tiradını tamamlamak gibi bir niyetinin olmadığı aşikârdı. Doruk'la güne başlarken böyle davrandığını bilecek kadar uzun bir zaman aynı evi paylaşıyordu.

Doruk, "Fatma Abla, iyi düşün, bak adam sana iyi bakar, yapıvereyim aranızı," diye kadına takılırak eğleniyordu.

Utanmaz Doruk'a karşılık vermeye çalışan kadının elindeki tavayı "sopa geliyor" edasıyla sallayıp durmasıysa boşuna bir çabaydı. "Allah Allah, uğraşma benle, yemeğini bitir de çık!"

"Abla, yuva yapanın yuvası olur; belki seni evlendirirsem ben de evlenir, bu adamla yaşamaktan kurtulurum." Hamlelerine devam eden Doruk arada Yağız'a, "Günaydın," demeyi ihmal etmeden, onu da anlamsız, ama eğlenceli sohbetin içine çekmek için vakit kaybetmiyordu.

"Doruk, doğru söyle, tüm derdin alacağın başlık parası, değil mi?" diyen Yağız da eğlenceye dahil olmakta fazla gecikmeyince cümbüş de başlamış oldu.

"Bak şu edepsize, sen de uyma ona!"

"Hem de ne başlık! Ağırlığınca altın, borsada onları üçe katladım mı, bizden iyisi yok." Konuşmasına Fatma'ya dönüp devam eden Doruk yeni bir sebep daha bulmuştu: "Rahibeler bile geldiği gibi gitmiyor öbür tarafa, sen niye gideceksin ki! Verilen nimeti sonuna kadar kullanmak herkesin hakkı; sen benden daha iyi bilirsin, ama yüz çevirmek günahtır."

Daha fazla dayanamayacağını anlayan Fatma, kelimenin tam anlamıyla söylene söylene mutfaktan kaçarken, aslında kızmamış, "oğlum" dediği adamlardan utanmıştı.

Her zaman dışadönük, insanlarla kolay iletişim kurabilen

Doruk, konuşmaktan çekinmezdi, karşısındakini kendi konuştuğu konuya dahil etmekte başarılıydı. Girdiği ortamlarda hemen fark edilen bir yapısı vardı. Bunda karakteri kadar, bir doksana yakın boyuyla gece siyahı gözlerinin etkisi de yadsınamazdı. Ancak onlarca olumlu özelliğinin hepsi boştu; en önemlisi o, Yağız'ın sahip olduğu tek aileydi.

Trafik kazasında ailesini kaybettiğinde ve paramparça olabileceği, neredeyse yok olup gidebileceği tüm zamanlarda Yağız'ın yanında olan Doruk, onun hayatta kalmasına yardım etmişti.

Bundan tam beş yıl önce yaşadıkları yetmezmiş gibi, düğüne altı ay varken nişanlısını iş arkadaşı Kevin'la aynı yatakta yakalayan Yağız için hayallerinin ülkesi Amerika bütün büyüsünü kaybetmiş, bir günde İstanbul'a dönme kararı almıştı. Beraber gidip aynı evi paylaştıkları Doruk'la Amerika'dan yine beraber dönmüşlerdi. Doruk onu yalnız bırakmamış, alınan karardan on beş gün sonra İstanbul'a varmışlardı.

İlk aylar zordu. Yağız çalıştığı hastanede iş bulana kadar, birikmişleriyle ikinci sınıf bir otelde kalmaya devam etmişler, Doruk eğitimine yaraşır şekilde brokerliğe başlayınca da oturdukları evi kiralamışlardı. Az kullanılmış havuzu, özenle dekore edilmiş bahçesi ve rahat olmasına özen gösterilerek döşenmiş salonuyla bu ev, Fatma Abla'nın yanlarına gelmesiyle dört yıldır yuvaları haline gelmişti.

Sessiz kahvaltı masasında Doruk, elindeki çay bardağını ağzına götürürken, "İş çıkışı seni alıp bir şeyler yapalım mı?" diye sordu.

Arkadaşına son üç seferde olduğu gibi yine "hayır" demek için Yağız, ağzına götürdüğü ekmeği yutana kadar kendine zaman tanıdı. Belki bu arada bir mucize gerçekleşir ve cevap vermekten kurtulurum diye umut etmesinin işe yaramayacağını anlamasıysa uzun sürmedi.

"Hastanedeki kızla ilgili rapor hazırlamam lazım," dedi en mahcup haliyle Yağız.

"Offf ya, ne sıkıcı bir adam oldun sen böyle! Ev ve iş, başka bir şey yok."

"Sen de hep şikâyet, hep şikâyet! Dırdırcı kadınları geçtin."

Onlar girdikleri sürtüşmenin tadını çıkarırken kapı eşiğinde beliren Fatma Abla'nın, "Gayet uygun bir çift olmuşsunuz. Sizin zaten yuvanız kurulmuş," demesiyle Doruk'un ağzındaki tüm çayı kahvaltı masasının üzerine boşaltması bir oldu.

Gülmesine engel olamadığı gibi, ne söyleyeceğini de bilemeyen Doruk için az önce utandırıp kaçırdığı kadının yakaladığı ilk fırsatta onu alt etmesi yeni bir tecrübeydi. Hayatındaki nadir anlardan birini yaşıyor, onu alt eden kişiye cevap veremediği gibi konuşmayı da beceremiyordu.

•••

Yağız sabahki rutin işlerini halledip odasına geçtiğinde, saat on biri gösteriyordu. Gecikmiş olmasının verdiği stresten dolayı sekreteriyle yaptığı kısa konuşmanın ardından işe koyulmak için hiç vakit kaybetmedi.

Bütün bir oda; maharetli bir ustanın elinden çıkmış olan siyah, geniş bir masa, yüksek arkalıklı beyaz bir koltuk, gelenleri ağırlamak için masa önüne yerleştirilmiş dört sandalye ve sehpadan oluşuyordu. Yağız'ın uzun boyu, ensesine uzanan siyah saçları, koyu deniz mavisi gözleri ve esmer teniyle kasla kaplı geniş vücudu son derece sakin olan bu odayı hareketlendirmeye yetiyordu.

Çok ünlü bir hastanede beyin cerrahıydı. Genç yaşına rağmen branşında hatırı sayılır derecede başarılıydı, ancak kendi dalında akla gelen ilk isimlerden biri olması onun için yeterli değildi. Kendisi için koyduğu hedefleri ve o hedeflere ulaşabilmek için uygulanmayı bekleyen planları vardı. Acelesi yoktu. Hazır olmadan adım atmayı düşünmüyordu ve hazır olana kadar da elinden gelenin fazlasını yapacaktı. Sonuçta çalışmak onun için yeni bir şey değildi. O, sahip olduğu para ve mevkiye

ulaşmak için çok mücadele etmiş ve etmeye de devam ediyordu.

Geçmişi hızlı, hareketli, eğlenceli ve bir o kadar da hüzün doluydu. Kendince yaşanacak ne varsa yaşamış, tüm acıların yanında tüm mutlulukları da tatmıştı. İstanbul'un orta halli bir semtinde mütevazı, ama sevgi dolu bir evde geçen çocukluğunda sahip olduklarının yanında bir de hayalleri vardı. Karşı komşularının afacan oğlu Doruk, onun hayallerine ortak olduğundaysa, her ikisi de sadece beş yaşındaydı.

Şimdi hayallerini geride bırakmış, kariyer ve gücün peşine düşmüştü. Zamanında babasının söylediği gibi, yaşamak için insanın bir sebebe ihtiyacı vardı. Yağız da babasının dediğini yapmış; yaşama sebebi olan ailesini kaybettikten sonra kendini işine adamıştı. Belki daha mutlu değildi, ama daha güvendeydi. Ve şimdilik gelecek için tek planı 103 numaralı odadaki hastası Tanem'di.

Tanem'in hastaneye geldiği günü hatırlıyordu. Acil çağrı gelmişti. Kapıda gelecek hastayı beklerken tam olarak neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat ambulansa binip Tanem'i gördüğünde, yapacak fazla bir şey olmadığını anlamıştı. Genç ve güzeldi, ama "Hayat onun için bitti," diye düşünmüştü. Ve bugün, aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen Tanem bir şekilde hayata tutunmayı başarmıştı.

Sekreterinin, "Doktor Bey, hastaları almaya başlayayım mı?" sorusuyla daldığı düşüncelerden sıyrıldığında, "Evet, lütfen. Ama randevular bittikten sonra acillerin dışında hasta kabul etmeyin," dedi ve bugünkü ilk hastasını karşılamak için ayaklandığında, kendisi için çalışmanın ne demek olduğunu hatırlamaya ihtiyacı yoktu Yağız'ın.

***

Akşamüzeri bulduğu ilk boşlukta Tanem'in beşinci kattaki odasına çıkarken, yaşadığı sıradan günlerden birini geçirdiğini sanan Yağız, karar vermek için acele ettiğini o an için anlama-

mıştı. Bu odada çalışmayı ve gününü burada sonlandırmayı sevmesinin dışında bunu bir alışkanlık haline de getirmişti.

Orta halli bir evin salonundan daha büyüktü bu oda. Geniş pencerenin önündeki hasta yatağının karşısına kırmızı koltuk takımıyla sehpa konmuş, sol tarafta banyoya açılan kapının yanına da dört kişilik masa yerleştirilmişti. Eğer hasta yatağını görmezden gelirseniz, içindeki eşyalara uygun olarak seçilen halıyla burası şık ve iç açıcı bir mekân bile sayılabilirdi.

Verilen ilaçları ve hayati belirtileri inceleyip elindeki dosyaya not aldı. Tansiyonu genelde yüksek ve kalp kası hareketleri dikkat çekerken, şimdilik bu koşullar bile Yağız için yeterliydi.

Tanem'in uyuması uygulanan tedavinin bir parçasıydı. İlk olarak "derin uyku" adı verilen, anesteziyle başlayan, sonra da Washington Kaliforniya Üniversitesi'nin öneride bulunarak gönderdiği ilaçların hastaya verilmesiyle devam eden süreçteydiler. İç organlarının aldığı zararın yanı sıra, beyninde de ağır hasar vardı. Tedavisini onu uyutarak yapmayı seçmişlerdi ki bu yöntemi seçmek de başka bir süreçti.

Her şey aslında bir deneyden ibaretti. Şimdi gelinen noktaya bakınca, seçilen yolun doğru olduğu su götürmez bir gerçekti ve bu gerçek Yağız'ın adının tıp tarihine geçmesini sağlayacak olmasının yanında, bu yeni tedavi yöntemiyle onlarca hasta da çare bulacaktı. Şimdilik ilk hastaları ve ilk denekleriyse Tanem'di.

Kâğıt üzerinde yazılıp çizilenler onun üzerinde denenmiş, şu anda da her şey normal seyrinde ilerliyordu. Ama her işte olduğu gibi, bu işin de "ama"sı vardı. Yapılan incelemelerde iç organlarında sorunla karşılaşılmamasına rağmen, beyin fonksiyonlarının ne durumda olduğunun bilinmesi uyandırılmadan mümkün değildi.

Ara vermeden rahat koltukta çalışmaya devam eden Yağız, açılan kapının sesi yankılanınca, okuduğu makaleden başını kaldırıp ilgisizce gelene baktı. Gelenin, sarı saçlarıyla her zaman güneş gibi etrafını aydınlatan görünüşüne aşinaydı. Misafirini

karşılayan ev sahibi tavrıyla acele etmeden elindeki kâğıtları kalktığı koltuğa bırakıp üç adımda kızın yanına ilerledi.

"Hoş geldiniz Asya Hanım."

Asya, doktorun uzattığı güçlü ele ince parmaklarıyla karşılık verdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve fazla uzatmadan, "Bebeğim bugün nasıl?" diye sordu.

Tanem'i görmek için sabırsızlandığı belliydi. Üzüntüsünü gizlemeye çalışmadan, zarif hareketlerle yatağın yanına ulaştı. İncitmekten korkar gibi kardeşinin sararmış yanağına dudaklarını değdirip tüm kokusunu içine çekerek öylece bekledi. Eğildiği yataktan doğrulurken yabani sarmaşıklar gibi kardeşini saran kabloları yeniden gördü. Her gördüğünde olduğu gibi, yine isyan eden ela gözleri yaşlara yenik düştü.

Yağız'ın, "Değişiklik yok," diye verdiği cevapsa, kızın dudaklarını hissettiği acıdan sıkıca kapamasına sebep oldu.

"Geçen bunca zamana rağmen hâlâ alışamadım..." Söyleyeceklerini tamamlayamayan Asya, rüzgâra direnen bir ağaç gibi sallanınca Yağız, düşeceği endişesiyle hiç düşünmeden, güçlü kollarıyla kızın ince belini sarıp oturmasını sağladı. Kendisi de kızın yanına ilişti.

Her gün gelen Asya konuşmaktan çekinmez, hatta çoğu zaman neşeli bir tavır bile takınırdı, ama arada tıpkı şu an olduğu gibi, kendini bıraktığı anlar da olmuyor değildi. Yine de bugün her ne olduysa, daha kapıdan girmeden acının onu tüketmesine izin verip kendini o acının kollarına bırakmıştı. Daha kırılgan ve daha yorgundu.

Müdahale etmeden kızın dinlenmesine izin verdi Yağız. Hasta ve yakınlarıyla gereğinden fazla iletişim kurmamaya çalışsa da bu insanlar farklıydı. İki yıl gibi çok uzun süredir beraberdiler ve konu çok hassastı. Ayrıca başta Asya olmak üzere ailenin geri kalanının da Yağız'ı kendi haline bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Sessizliğin galip olduğu anların sonunun gelmek üzere olduğunu fark eden Yağız ümidini kaybeden kadına, "Tanem çok güçlü," dedi teselli vermeye çalışarak.

Asya'nın zorlanarak, "Teşekkür ederim," diye öylesine bir cevapla karşılık vermesi Yağız'ı tatmin etmemiş, onu gitmekle kalmak arasında seçim yapmak zorunda bırakmıştı. Gitmeyi deli gibi istese de onu durduran sebepleri vardı.

Düşünceleriyle boğuşan Yağız, açık kapıdan "Sürpriz! Seni ve *uykucu* kızını görmeye geldim," diyerek içeri giren Doruk'u ancak fark edebildi.

Gerçekten de sürpriz olmuştu. Doruk'un burada ne işi olduğunu, ona haber verilmeden 103 numaralı odaya nasıl alındığını sorguladı Yağız. Burası özel, hem de çok özel bir kattı.

"Geldiğini bana haber vermediler," derken şaşkınlığı Yağız'ın sesine de yansımıştı.

Asya'ysa sadece *uykucu* kısmını duyduğu konuşmanın gerisiyle ilgilenmeden, bir refleksle geniş odanın ortasına, tam da Doruk'un karşısına geçti. Patlamaya hazır bombanın pimi çekilmişti.

"Siz de kimsiniz, nasıl konuşuyorsunuz, ağzınızdan çıkanı kulaklarınız duysun." Daha fazlasını da söylemek istiyordu, ama benliği onu yarı yolda bırakmış, kendine söz geçiremiyordu.

"Arkadaşımın kusuruna bakmayın, bazen böyle hadsiz olabiliyor."

"Arkadaşınız için hadsiz demek yeterli değil!"

"Doğru, haklısınız," diyen Yağız içten içe Doruk'un bu tepkiyi hak etmediğini biliyordu. Zaman zaman Sancaktar kardeşlerin de Taneme uykucu diye hitap ettiği anlar olmuştu. Ama tabii ki bunu tartışmanın vakti değildi.

Ağzı açık bir şekilde olanları izleyen Doruk'u kendine getirmek, durumu toparlamasını sağlamak niyetiyle Yağız, "Eminim arkadaşımın söylemek istediği birkaç şey vardır," dedi.

Doruk beklenmeyen durumu düzeltmeye, "Kusura bakma-

yın, amacım sadece şaka yapmaktı. Üzgünüm," demesinin yeterli olacağını umdu.

"Sadece şaka yapmak mı? Sizce böyle bir durumda hangi şakaya gülebilirim!" diyen Asya neredeyse çığlık atarcasına bir sesle bağırdığındaysa, Doruk yanıldığını anlamıştı.

Asya'nın ellerinin titremeye başladığını gördüğünde yeni bir krizin kapıda beklediğini fark eden Yağız, "Asya Hanım, hastamız Tanem'in ablası," açıklamasını yaparken, arkadaşının kızın saldırgan tavırlarının etkisinde kalmamasını amaçlıyordu ki Doruk'un da tek istediği düşünmeden her ne yaptıysa telafisini sağlamaktı.

Ne yazık ki Asya, karşısındakilerin çabalarını göremeyecek kadar kendinden geçmiş bir halde, "Siz ne biçim bir adamsınız?" diye tekrar bağırdığında, bilinçsizliğin uzak kıyılarında, kimin ne söylediğini anlayacak bir durumda bile değildi. Kısa cümleler kuruyor, ama büyük tepkiler veriyordu.

İçine düştüğü durumdan, karşısındaki kadından, onun tepkilerinden de nefret etmişti Doruk. Fakat en çok da bakışlarından...

"İçimden size nasıl bir adam olduğumu göstermek gelmiyor. Ama çok ısrar ederseniz durum değişebilir," diyen Doruk kışkırtıcı sözlerinin ağzından çıkmasına isteyerek engel olmadı. Nasılsa iyi niyetli tavrı işe yaramıyordu, susmasının da anlamı yoktu.

"Ahh, inanamıyorum," diye bağıran Asya yürümeye başladı. Yağız bir şeyler olacağını anlayarak ikisinin arasına girmek üzere adımını atamadan Doruk, kızın elini havada yakaladı.

"Sakın bunu denemeyin, acınız büyük, ama bunun intikamını alacağınız kişi ben değilim," dedi tiksiniyormuş gibi. "Kardeşiniz için gerçekten üzgünüm, ama nefret oklarınızı bana yöneltmeyin. Ve sakın bir daha bana el kaldırma, zira bir sonraki sefer bayan olduğunuzu unuturum."

Doruk'un ses tonu söylediklerinin garantisiydi ve bu gösteri-

yi daha fazla uzatmamak için neşeyle girdiği kapıdan namlusundan fırlatılmış mermi gibi koşar adımlarla çıktı.

Yağız ne söyleyeceğini bilemeden, gidişi de tıpkı gelişi kadar ani olan arkadaşının peşinden gittiğinde, koridorda meraklı birkaç hemşire dışında kimseyi görmedi. Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Geri dönmeden önce derin bir iç çekip nefesini kontrol etmeye çalıştı. Kafasında söyleyeceklerini tasarlayarak odaya girdiğinde, gördüğü manzara karşısında biriktirdiği tüm kelimeler önemini yitirdi.

Tanem'in yatağının yanında, dizlerinin üzerinde, az önce öpmeye kıyamadığı kardeşinin serum takılı elini hoyratça yüreğine bastıran Asya'nın ağladığını tahmin etmekse zor değildi. Kızın gözyaşlarını dökmesine izin verdi. Keşke "ağlama" demenin faydası olsaydı.

Eğer üç gün önce Doruk aynı şekilde içeri girseydi durum çok daha farklı, hatta eğlenceli bile olabilirdi. Ama bugün sadece beş dakika süren olayda, en çok yarayı alan Asya'nın iyi gününde olmadığı baştan belliyken, ahmak gibi davranan Doruk'un tavrının açıklaması yoktu.

Pencere kenarında kızın sakinleşmesini beklerken geçmeyen zamanla girdiği yarışı kazanan Yağız oldu. Altıncı dakikanın sonunda yerinden kalkarak Asya'nın yanına gitti. "Özür dilemenin bir anlamı yok, biliyorum, ama arkadaşım adına affınıza sığınıyorum," dedi Yağız ve ekledi: "Yaşadıklarınız çok ağır, kabullenmeniz mümkün değil. Yine de bunu kendinizle kardeşinize yapmayın. Hayat bir yerlerde devam ediyor, onu güzel anılarla karşılamak için kendinizi onunla bu odaya hapsetmeyin, hayat sizin için devam etmeli."

Kız ela gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan kahır dolu bakışlarını Yağız'a yöneltti. "Bunu nasıl yaparım! O burada böyle çaresizce odayı süsleyen bir çiçek gibi, sadece nefes alıp verirken onu nasıl terk ederim!"

"Zor zamanlar geçiriyorsunuz. Bazen böyle durumlarda tek

başımıza olmamalıyız. Biz istesek de insan anatomisi buna aykırı. Bence profesyonel bir yardım almalısınız."

Asya anlamsız bakışlarla kafasını kaldırdı. Gözleri bomboş halde konuşmaya başladığında daha çok yüksek sesle düşünüyor gibiydi.

"O gün o lanet olası şirkette kalmalı ve o toplantıya katılmalıydı. Ama kalmadı. Niye? Bilen yok. Bir şey oldu ve ne şirkette kaldı ne de o toplantıya katıldı. Her şeyi olduğu gibi bırakıp kaçarcasına arabasına binip ağlamaya başlamış. Kim bilir canı nasıl yanıyor, aklından neler geçiyordu ve o halde girdiği tali yolu fark etmeyip hızını düşürmediği için arabası çukura girip kaza yapmış. Bana haber verdiklerinde toplantının sonucuyla ilgili Tanem'den telefon bekliyordum, hatta geciktiğini düşünüp kızmaya bile başlamıştım. Ben ona kızmakla meşgulken o canıyla uğraşıyormuş." Derin bir nefesten sonra anlatmaya kaldığı yerden devam etti Asya: "Sonraki süreç ortada. Ona dokunamadan geçen üç ay ve uyanmasını beklediğimiz iki yıl. Hayat herkes ve her şey için akarken, o burada yatıyor. Oysa onun hedefleri ve hayalleri vardı. Kurduğu hayallerin peşinden gidip gerçekleştirecek biri varsa, o da Tanem'di."

Anlatmaya devam ettikçe sesi iyice kısılan Asya'yı duyabilmek için Yağız nefes alışlarını bile kontrol altına aldı. Ondan bir açıklama istememişti. Daha önce birkaç defa duyduğu, ama asla bu kelimelerle anlatılmayan hikâyeyi anlatmasıysa tamamen sürpriz olmuştu.

"Bugün 10 Eylül. Haklısınız, *zamanla* acıyla yaşamayı, hayatıma devam etmeyi başarsam da o gün, bugün değil," diyen Asya yaşananların gerekçesini ve özrünü karşısında sonsuz saygı duyduğu adama kendince dile getiriyordu. Bugün 10 Eylül'dü; kazanın ikinci yıldönümü ve bu, onun için yeterli bir sebepti. "Ben deli değilim, en azından henüz değilim," dediğindeyse artık kendi de, söyleyecekleri de bitmişti.

"Yaşananlar için gerçekten üzgünüm, ama düşünmeye biraz

ara verin ve birilerini arayıp sizi eve götürmelerini sağlayın." Yağız, dile getirdiklerinin karşısındakinde açtığı yaralardan bihaberdi.

"Gerek yok. Bu gece Tanem'le kalacağım."

"Emin misiniz?"

Cevap olarak Asya sadece başını oynatınca Yağız üstelemeden sessizce çıkıp nöbetçi olan Gül Hemşire'yi buldu. Bu kadar melankoli onun kaçması için yeterliydi.

"103 numaralı odada bir refakatçi var, sık sık kontrol edilsin lütfen," diye buyurdu. "Bir de yakını içerideyken, hastanın sondasıyla serumu değiştirilmesin."

Hemşire, hayranlık duyduğunu belli eden bakışlarını gizleme gereği duymadan, "Tamam, Doktor Bey," diye karşılık verince, Yağız'ın da buradaki işi ona göre bitmiş oldu.

Eve vardığında, salonda onu bekleyen Doruk'la sohbetleri uzun, bir o kadar da pişmanlık doluydu. Yaşananlar için gerekli açıklamayı yapamayan arkadaşı için Yağız'ın söyleyebileceği bir şey yoktu. Zaten Doruk da henüz şoku atlatamamışken üzerine gitmenin ne faydası ne de anlamı vardı.

Biraz hava alıp düşünmek için dışarıya çıkan Doruk'un ardından Yağız da bilgisayarını alıp baharın son günlerinin tadını çıkarmak için yeşil ışıklarla aydınlatılmış bahçede çalışmaya karar verdi. Tuhaf ve yorucu bir gün olmuştu. Açık hava ve bol oksijene ihtiyacı vardı.

İlerleyen saatlerde ne kadar uğraşsa da artık gözlerini açık tutmakta zorluk çekmeye başladı. Sabah, tutamayacağını biildiği halde bu gece için erken yatacağına dair kendisine vermiş olduğu söz, satır aralarında aklına düşen Asya'nın haliyle tüm hükmünü kaybetmişti. Zaten uykuda geçireceği altı saati vardı ve onun da kaliteli olmasını istiyorsa, yapması gerekenin hastaneyi arayıp Asya'nın durumunu öğrenmek olduğunun farkındaydı.

Dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar çok

dibe vurmuştu Yağız. Anne ve babasıyla beraber kız kardeşini kaybettiği zamanı düşündü. Birini bu kadar sevmek, sonra da kaybetmek hiç adil değildi. Yakından tanıdığı bu duygular ona rahat vermeyince hastaneyi aramaktan vazgeçip gitmeyi seçti. Felsefi açıklamalar getirmekten uzak durup sessiz kalırsa, iyi bir dinleyici olabilirdi. Nihayetinde Asya'nın ihtiyacı olan da buydu.

Yağız, Gül Hemşire'den Asya'nın yemek yemediği, dışarıya çıkmadığı için Tanem'in sondasını değiştiremediklerinin bilgisini aldıktan sonra, 103 numaralı odanın kapısını yavaşça tıklatıp içeri girdi.

Odada elektro sistemin çıkardığı tiz sesin dışında hayat belirtisi yoktu. Loş ortamı aydınlatan ışığa yönelince, Asya'yı koltukta uyurken buldu. Ne beklediğini bilmiyordu, ama uyuyor olmasına sevindiğini hissetti. Nazikçe kızın elindeki kitabı alıp üzerine ince bir battaniye örttü.

Yapacak başka bir şey yoktu. "Zaten ne diye geldiysem," diye kendine kızdı. Yorgundu ve bugün bitsin istiyordu. Geniş odada, uzun bacaklarına rağmen kısa adımlar atmaya başladı. Yürümeye başladığında amacı çıkıp gitmekti, ama nedenini sorgulamadan ayaklarının onu Tanem'e götürmesine izin verdi ve ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca sadece kıza baktı.

Kızın güzel olduğuna karar verdiği yüzünü ilk kez görüyormuş gibi inceledi. Güçlü ve geçmişte mutlu olduğunu söylüyordu bu yüz. Sanki son gülüşüyle acı bir olmuş, zamanla da bu güzel yüzde bir gölge gibi yer edinmişti kendine. Gözleri... tam olarak ne renk olduğunu bilmediğini anımsadı, kontrollerde birçok defa görmüş olması gerektiğini fark etti; bugüne kadar bakmış, ama görmemişti. Belli ki önemsememişti. Ne zaman böyle bir adam olmuştu? Bu, olmak istediği adam mıydı?

Kendine yaptığı eziyete daha fazla devam edemeyeceğini ya da etmemesi gerektiğine karar verip sessizce odadan çıkarken, her şeyin değiştiği anın bu an olduğunu ve hayatının yeni yönünü belirleyen günün bugün olduğunu çok sonra anlayacaktı Yağız.

***

O anı takip eden günler boyunca ne Yağız ne de Doruk yaşananların etkisinden kurtulmuştu; bir araya geldiklerinde de tek konuları Asya ve Asya'nın tavrı olmuştu.

Doruk'un kendi payına düşen hatayı, "Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, onun için fark etmeyeceğini görmeli ve susup uzaklaşmalıydım," diyerek kabullenmesinden Yağız son derece memnundu ki aksi olacağını da düşünmemişti.

Birkaç gün önce Asya'yla tekrar karşılaşıp durum değerlendirmesi yapma şansı bulan Yağız, kıza özünde haklı olduğundan, ama içinde bulunduğu çıkmazdan dolayı karşısındakine hiç şans vermediğinden bahsetmişti. Doruk'un amacının kötü olmadığından, gerçekten özür dilemeye çalıştığından söz ederek konuşmasını, "Doruk'u tanısaydın ne demek istediğimi anlar, belki de o kadar kırılmazdın," diye tamamlamış, nispeten bu olayı artık geride bırakmıştı.

Yağız önüne düşmüş dağınık siyah saçlarını toplamak için sürekli nereye koyduğunu unuttuğu tokasını çekmecesinde ararken kapısı tıklatıldı. Daha "Girin" demeye fırsat bulamadan, Asya üzerindeki mavi elbisesi ve tepesinde toplanmış sarı saçlarıyla içeri girdiğinde, yaşadığı şokla yana eğilmiş bir halde bir süre hareket etmeyi unuttu Yağız. Asya'nın hemen arkasından içeriye giren, Asya'ya göre daha kısa, ama kızıl saçlarıyla kendisini hemen fark ettiren Yağmur'un, "İyi çalışmalar," diyen o bilindik sesiyle sonunda ayağa kalkmayı başardı.

Yağmur sadece komşularının kızı ve arkadaşları olmasına rağmen, iki yıldır gördüğü kadarıyla bunlardan çok daha fazlasıydı, neredeyse aileden biri gibiydi. Bu kızıl kadın enteresan şekilde Yağız'ın hayatında kendine yer edinmişti. Yağmur da sık sık Tanem'i ziyaret eden grubun içindeydi ve her iki ziyaretinden birinde mutlaka Yağız'a uğrardı. Hoşsohbet ve samimi olmasının yanı sıra, karşısındakini hemen etkisi altına alan sıcak bir tavrı vardı.

"Sekreteriniz yoktu, biz de hemen içeri girdik. Asya'nın size söyleyecekleri var ve her an vazgeçebilir. Bu yüzden beklemek istemedik." Konuşurken sergilediği rahat tavır hareketlerine de yansıyan Yağmur davet beklemeden masanın önüne dizilmiş koltuklardan birine oturdu. Asya'ysa sessiz ve sakin tavırlarla sadece arkadaşını takip etti.

Yağmur konuyu uzattıkça, Asya'nın yaşadığı stres yorucu olmaya başlamıştı. Sus demekle susmayacağını bildiği için sehpanın altından arkadaşının bileğine, sivri uçları keskin bir silaha dönüşen ayakkabılarıyla tekme savurdu. Karşısındakinin can acısıyla attığı ufak çığlık tüm kızgınlığını almış, nihayetinde Yağmur susmuş, Asya da sakinleşmişti.

"Yağmur'un kusuruna bakmayın. Dünya onun etrafında döner, o yüzden biraz..." diyen Asya ağzını açmaya çalışan Yağmur'a, parmaklarını dudaklarına götürüp "sus" işareti yapmak zorunda kalınca, konuşması yarım kaldı. Gözleri öyle tehditkârdı ki Yağmur adeta dik oturduğu koltukta sindi. Asya da fırsattan istifade Yağız'a dönüp devam etti. "Kısaca demek istediğim haftaya Tanem'in doğum günü var. İzin verirseniz odasında küçük bir kutlama yapacağız. Geçen hafta yaşananları telafi etmek için sizin ve arkadaşınızın da gelmesini istiyorum." Amacını söylemeyi başarınca derin bir oh çekti. "Sizinle sonradan yaptığımız konuşmanın neticesinde anladım ki o gün arkadaşınız üzerine düşeni yapmaya çalışmış, fakat ben bunu görecek durumda değilmişim. Dolayısıyla ben de kendi payıma düşeni yapmak istiyorum."

Yaşadığı şaşkınlığa bir yenisi daha eklenen Yağız'ın karar vermesi zor olmadı. "Kalabalık olmamak ve fazla gürültü çıkarmamak şartıyla olur. Kalmak için söz veremem, ama mutlaka uğrarım," dedi. "Arkadaşım için, adı Doruk, söz veremem. Gelir mi, onu da bilemem."

Zaman kaybetmeden soruna çare bulan Yağmur'un araya girmesiyle birlikte kıyamet koptu.

"Asya arayıp özür dilerse kesin gelir."

"Neeeeeee! Delirdin mi sen?"

Belli ki Asya, Yağız'a gelmek için gerekli cesareti ve aklı Yağmur'dan almıştı. Gerçi itip kakarak da getirmiş olabilirdi onu buraya Yağmur. Ve şimdi gücü elinde tutan bu kızıl saçlı kadın yediği tekmenin acısını çıkarıyordu.

Kocaman açılan gözleri, al al olan yanaklarıyla Asya'nın eğlenceli göründüğünü düşündü Yağız. Bir hafta önceki kızdan oldukça farklıydı, normale dönmüştü. Bu konuda Yağmur'un tarafında olmalıydı. Telefonla aramanın iyi bir fikir olduğunu söyleyen Yağız bunun risk almak olduğunu biliyordu. Ama canı ya biraz eğlence istemişti ya da yangına körükle gitmek. Gerçi sebep fark etmezdi, Asya'nın tepkisini izlemek aldığı riske değerdi.

Yağız'ın ihanetiyle birlikte onu dürtükleyen şeytanla girıştiği mücadeleyi uzatmayan Asya geri adım atmamakta kararlıydı. Çenesini havaya kaldırıp ateş saçan gözlerini ileriye dikti.

"Lütfen numarasını bana verir misiniz?"

Asya'nın isteğinden sonra bugün daha fazla şaşıramayacağını bilen Yağız gerek olmadığını söylemedi. Küçük bir kâğıda numarayı yazıp ayağa kalkarak gitmeye hazırlanan Asya'ya uzattı.

Kâğıdı alıp kuru bir teşekkür eden kadın öfkesini bastırmak ve kızgınlığını Yağız'a belli etmemek için hızla yanlarından uzaklaştı. Ancak Yağmur'un arkadaşının arkasından gitmeye hazırlanırken dahi hâlâ söyleyecekleri vardı: "Buna inanabiliyor musunuz?"

Neşesi yerine gelen Yağız'ın cevabıysa şaşkınlığını belli edercesine söylediği, "Hayır," oldu.

***

Doruk'u arayıp durumu haber verdikten sonra bütün gün onu tekrar aramamıştı Yağız. Doruk'un kararını öğrenmesi, ancak eve vardığında mümkün olmuştu. Asya aramak yerine mesaj

göndermiş; Doruk da henüz ne yapacağını bilmediğinden cevap yazmamıştı. Öğrendiklerinin ardından Yağız, yorum bekleyen Doruk'u ardında bırakıp dudaklarının sağ ucuna yerleştirdiği memnuniyetten olan gülümsemesiyle odadan çıkarken, arkadaşının o doğum gününe geleceğini biliyordu. Çünkü yaşananlarda en az Asya kadar hatalı olan Doruk ona uzatılan eli geri çeviremeyecek kadar duyarlı biriydi.

Son zamanlardaki tuhaf olaylar yüzünden işinden geri kaldığını düşünen Yağız açığı kapatmak için dosyaların arasına gömülüp dünyadan soyutlanarak geceyi rapor hazırlamakla geçirdi. İzin verirse, sekiz yıl önceki adam olmasının zor olmayacağını biliyordu. Peki, bunu istiyor muydu? Evet, istiyor olabilirdi, ama artık o kişi olmaya hakkı yoktu.

Gecenin sonunun geldiğini anladığında tükenmek üzereydi ve yenilenmek için ciddi biçimde yatağına ihtiyacı vardı. Aheste hareketlerle dağılan masasını toplayıp notlarını bir araya getirmeye çalıştığı esnada, bilgisayarına gelen e-postanın sesiyle tekrar saate baktı. Sakin kalmaya çalışarak elindeki onlarca kâğıdı düzenlemeden masanın ucuna koydu. Kimden geldiğini öğrenmek için e-postaya bakmasına dahi gerek yoktu. Aradaki saat farkı düşünülürse, başkasından gelme ihtimali mümkün görünmüyordu. Biraz önce yorgunlukla kalktığı sandalyesine içinde bastıramadığı bir endişeyle tekrar oturdu. Bir çocuk gibi korkuyordu. En kötüsü ellerinin titriyor olmasıydı. Biraz sakinleşmek adına alnından başlayarak uzun parmaklarını saçlarından geçirip ensesinde birleştirdi. Birazcık cesaret. Şu anda ihtiyacı olan tek şeydi. Son bir gayretle ellerini indirmeden, kendini zorlayarak e-postayı gönderene baktı. Yanılmamıştı.

Üç ay önce Tanem'in kazadan bugüne kadarki sürede beslenmesinin ve ilaçlarının yer aldığı tabloyla Tanem'e ait çeşitli örnekleri Kansas State Üniversitesi Biyokimya Bölümü'ne göndermişti. Bu e-postanın sorularına cevap vermesini bekliyordu; üniversitenin iki önemli dekanıyla birlikte on beş doktora öğrencisinin yaptığı araştırmanın sonucunu. E-postayı açtığında kullanılan yöntemin sonucunda Tanem'in uyandırılmasının doğru karar olup olmayacağı ya da uyandırılırsa neler olabileceğiyle ilgili durum hakkındaki raporu görebilecekti. Tek sorun, bunu görmeye hazır değildi.

***

Beş saat sürmesi planlanan ameliyat yaklaşık on saat sürmüştü. Bir doktor için böyle bir ameliyat sonrasının en zor kısmı, aileye durumu açıklamaktı. Her geçen saniyeyle beraber, içlerindeki umudun yerini endişeye bıraktığı ameliyat kapısında bekleyen insanlara durumu nasıl anlatırsan anlat, yaşadıkları çaresizliğin sebebi sensindir. Bunu sana söylemelerine gerek yok, bakışlarından anlarsın.

Yağız bunu çok iyi biliyordu. Ailesinin geçirdiği kazada babası hemen ölmüş, annesi yirmi gün, kardeşiyse dört ay yaşamıştı ve bu lanet kapının ardında iki defa beklemiş, ikisinde de savaşı kaybeden taraf olmuştu.

Annesi kucağında kardeşiyle eve geldiğinde, Yağız on yaşındaydı ve ondan nefret etmiş, sabahlara kadar ağlayan kardeşinin hiç doğmamış olmasını dilediği çok geceler olmuştu.

"O daha çok küçük, bize ihtiyacı var," denildiğinde Yağız, "Benim de size ihtiyacım var," demeyi hep çok istemiş, ama hiç söylememişti. Alacağı cevabın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Sevgi ve ilgi dilenmeyecekti. Bunsuz yaşayabilirim derken nasıl da aptaldı! Kaza gerçekleştiğinde, aslında onlara ve onların sevgisine ne kadar ihtiyacı olduğunu anladığındaysa artık çok geçti.

Kardeşinin eve geldiği ilk gün aldığı tavrı on beş yıl boyunca

sürdürecek kadar bencildi Yağız. O zamanlar kaybetmenin ne demek olduğunu anladığını sandığında nasıl da yanılmış olduğunu, kader ona yirmi beş yaşındayken acı şekilde öğretmişti. Çocukça kıskançlığından vazgeçmeyişinin bedelini telafisi olmayacak biçimde öğrenmek sadece onun hatasıydı.

Sonuçta her çocuk eve yeni gelen bebeği kıskanırdı, ama sadece Yağız gibi aptallar bıkmadan yıllarca bunu sürdürürdü. Babasıyla eskisi kadar maça gidemiyor olmak, Riva'da artık kamp yapamamak ya da annesinin Yağız her istediğinde ona ıslak kek yapamıyor oluşu, bir de sürekli ağlayan bebeği kucaktan kucağa taşırken Yağız'ın başını bile okşamıyor oluşları mıydı tüm sebep, onu bile hatırlamıyordu.

Rüya, gazlı bir bebekmiş. Annesi hep öyle derdi. Ancak dört yaşına geldiğinde normale dönmüştü, ama o zaman da Yağız çoktan kendine başka bir yol çizmişti ki böylesi işine gelmişti. Onlarla beraber olduğu vakitleri yemek masasında geçirdikleri zamanları sınırlamaktan rahatsız olmayan bir tek kendisiydi. Annesinin onu camlarda beklemesinden, babasının beraber bir şeyler yapabilme çabalarından garip şekilde haz alırken, onların işini zorlaştırmak için de elinden geleni yapmıştı. Abi demeyi beceremeyen Rüya'nın "aci aci" diyerek küçücük boyuyla peşinden dolaşmasından ayrı bir keyif alıyor, ama asla taviz vermiyordu. Şimdiyse o yılların tadını çıkarmadığı için duyduğu pişmanlığı izah edecek kelimeleri yoktu Yağız'ın.

Kaza sonrasında abilik yapamadığı onca yılı telafi edebilmek için Yağız, Rüya'yı Amerika'ya götürüp oradaki hocasına emanet etmişti. Kardeşinin kazada aldığı hasarı ilaç tedavisiyle asgariye indirmişlerdi. Bu yüzden ameliyata girdiğinde her şey normaldi. O cehennem kapısında on sekiz saat beklemişti. Beklerken geçirdiği on sekiz saate geçmişi ve geleceğini sığdırmış, Rüya ile yaşayacakları güzel günlerin hayalini kurmuştu.

Oysaki kardeşi serebrovasküler hastalıktan mustaripti ve daha ilk aşamasındaydı. Tetkiklerde çıkmamış ya da anlaşılamamıştı. Ameliyat sırasında meydana gelen komplikasyon so-

nucunda da Rüya'yı kaybetmişti. Dikkatli olsaydı, kazanın ve sonrasındaki sürecin bu tarz komplikasyonlara yol açabileceğine akıl erdirmeyi başarabilseydi, her şey çok farklı olabilirdi, kendi kendine bunu söyleyerek sürekli kendisini suçluyordu.

Ona bırakılan emanete sahip çıkamayan Yağız aile mezarlığına dahi gitmiyordu. Bir evlat olarak ondan istenilen tek bir şey vardı, o da Rüya'yı yaşatmaktı. Bunu beceremeyip kardeşini, anne ve babasının yanına defnettiği günden beri oraya, yanlarına gidip el açıp yalvaracak ya da onlarla konuşacak yüzü yoktu. Bencil, beceriksiz bir evlat ve affedilmeyecek hatalar yapan biri olarak onların da Yağız'ı istemediklerine emindi.

Onları ne kadar sevdiğini hiç söyleyememiş olmasıysa, onun için ayrı bir pişmanlık konusuydu ve belki de en büyük "keşke"leri, söyleyemediği bu iki kelimedeydi. Günlerce, aylarca anılarını yoklayıp Rüya'ya, "Canım kardeşim, seni çok seviyorum," dediği anı bulmaya çalışmış, ne var ki öyle bir anıya rastlamamıştı. Zaten demediğine emindi, ama yanılıyor olmayı çok istemişti.

Kendinden nefret etmesine sebep olan bu duygulardan hâlâ kurtulamamıştı ki kurtulup rahatlamayı da istemiyordu. Ailesinin de onu affetmediğini biliyordu, bunu başkasının söylemesine gerek yoktu. Her an bunu kalbinde hissedebiliyor ve o his aradan geçen onca zamana rağmen azalmak yerine artarak Yağız'ı ele geçiriyordu. Böyle yaşamanın mümkün olmadığını anladığı günlerden birinde çareyi kendini kendine hapsetmekte buldu. Hayatın keyfini süren ve bunu layıkıyla yerine getiren biriyken artık yaşamında güzelliklere yer yoktu. Telafisinin mümkün olmadığı yaptığı yanlışlar için kalbinde affedildiğini hissedene kadar bu kendine biçtiği cezaydı. Ve bu saatten sonra ellerinin arasından kayıp gidenlerin bıraktığı keşkelerle yaşamaya çalışırken, hayatında yeni pişmanlıklara yer yoktu.

Yağız düşüncelerinden ve gördüklerinden sıyrılmak, aslında kurtulmak için hızlı adımlarla odasına geçti. Kötü bir gün geçiriyordu. Masasının üzerindeki saat yediyi işaret ediyordu.

Doruk'u aradıktan bir saat sonra iki adam farklı duygularla beşinci kattaki 103 numaralı odanın kapısındaydı.

Odaya geldiklerinde Asya'nın samimi tavrıyla yüzündeki gülümsemesi ve gözlerindeki ışık, stresle boğuşan Doruk'un rahatlamasını sağlamış, gecenin sorunsuz olmasının başlangıcı olmuştu.

Tanem'in tüm ailesi, arkadaşları Yağmur, Sena ve yakın zamanda Yağmur'la evlendiğini bildiği Burak. Biliyordu çünkü o düğünde bulunmakla kalmayan Yağız ailenin tüm kadınlarıyla da dans etmişti. Yağmur'un babası Tamer hem aile dostları hem de komşularıydı. Ve Fransa'da yaşayan teyzesi Nesrin. Sık sık geliyordu. Kazanın olduğu ilk zamanlar ettiği figanlar hâlâ Yağız'ın kulaklarında çınlayıp dururken kadının acısı da yüzünde oluşan her çizgide varlığını koruyordu.

Şimdi gelen e-postayı düşünmenin sırası değildi belki, fakat elinde olmadan gördüğü her yüzde sanki sorusunun cevabı yazıyordu. Okuyabilmek için biraz dikkat etmesi yeterliydi. Tek tek herkesi inceleyebilmek için odanın köşesine doğru ilerledi. Bir karar vermesi gerekiyordu, ama vereceği kararın en doğrusu olduğunu nasıl bilecekti?

Pastanın mumlarını hep beraber söndürdüler. Nazar boncukları gibi hediyeler verirken Taneme kâh gülerek kâh ağlayarak Tanem'le ilgili anılarını paylaştılar odada bulunanlar. Ayrı uçlarda birbirine bakmamaya özen gösteren Asya ve Doruksa sessizce konuşmaları dinliyorlardı.

Söz sırası Asya'ya geldiğinde, "Onu çok seviyorum. Hep de seveceğim," dedi. Anlatacak çok şeyi vardı. Kimseye bakmadı. Gözlerini parmağında oynadığı yüzüğünden ayırmadan devam etti. "Bu tek taşı bana o aldı. Bir tek taş alanım bile yok diye sızlanıp durduğum için çenemi kapatmak istedi."

Kimse gülmüyor ya da ağlamıyordu. Asya'nın hüzün dolu gözleri Doruk'un gözlerine değince Doruk, Asya'nın içindeki tüm acıyı hissetti. Kalbine cam parçaları batırıyorlardı sanki. Nefessiz kaldı. Uzanıp Asya'nın yüreğindeki yaraya dokunmak,

ona deva olmak istedi. Gözlerindeki hüznü sonsuza dek silebilmeyi diledi. Kısa süre önce her hareketi ve her sözüyle onu deli eden kişi değildi sanki bu kız.

Doğrular kimin umurundaydı, konuşmazsa pişman olacağını biliyordu. "Kötü bir karşılaşma bana mükemmel insanlar tanımak için bir fırsat sağladı. Ama siz böyle yapmaya devam ederseniz, Tanem uyandığında hepinizi şikâyet edeceğim," dedi Doruk ve özel dikim siyah ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. Zarfı başparmağıyla işaretparmağının arasına alarak herkesin görmesini sağladı.

"Bu zarfın içinde botanikçi bir arkadaşımın kartı var. Tanem'in yapması gereken tek şey hangi çiçeği istediğini söylemek. Sonra her gün nerede olursa olsun, o çiçeği mutlaka alacak," diyerek devam etti. "Ben biliyorum, bu hayatla mücadele etmek zor, çoğunda da yenilirsin. Ama her yenilgiden sonra yeniden ayağa kalkmayı başarırsan, işte, o zaman kazanmışsındır demektir. Tanem bu savaşı kazanacak ve biz de onu ayağa kaldırmak için yanında olacağız. Ümitsizlik ve gözyaşı bizi sadece yenilgiye mahkûm eder."

Yağız, gözlerinin kenarlarının kırışmasına izin verecek kadar kendine gülümseme şansı verdi. "Doruk'tan da daha azı beklenemez," öngörüsünde bulunurken, ne kadar haklı olduğunu arkadaşı bir kere daha kanıtlamıştı. O, hüznü tanır ve onunla savaşmayı bilirdi.

Asya hayretten açılmış gözleriyle Doruk'a bakıyordu. Fütursuzca davrandığı adam mıydı bu? Nasıl olabilirdi! Şu anda bakıp da gördüğü adam, yüreğinde iyileştirmeyi başaramadığı yaraya dokunmuş, onunla acısını paylaşmıştı. İki yıldır, belki de ilk defa, hem de bu odada kendini ümit dolu hissediyordu. Tanem'le beraber bu dört duvar arasına sakladığı ümitlerini Doruk'un sözlerinde değil, gözlerinde bulmuştu.

Ekim

Sonbaharın ortanca çocuğu ekim ayına neden "avare avı" derler, bilinmez, ama ona en çok uyan isim "gazel ayı"dır. Kuru yaprak. Doğanın rengi dönerken sarıya, herkeste acımasız bir sorgulama başlar geçmişe dair yakın uzak demeden. Gözler buğulu, eller ıtrek, yürek bitkindir hep biraz. Böylece ekime döneriz yüzümüzü; hicaz makamından yeni çıkan yorgun bedenlerin silkinme ayıdır ekim. Çiz deseler ekimin resmini, ilk önce ağaçlarda kalmış sarı yaprakları, sonra da yerlerde çarşaf çarşaf duran kuru yaprakları yaparsın boş beyaz kâğıda... hüznü vardır ekimin. Her şeye rağmen doğacak güneşin sıcaklığını hissetmeyi beklemekten vazgeçmeyerek, hüznü yureğinde biriktirdiğin ümitle yenersin.

Yağız için almış olduğu kararı hayata geçirmenin dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. O ne avare olmuş ne de kuruyup kalmıştı. O nefes almanın dışında sadece çalışıyordu. Hastanenin başhekimi Cüneyt'i beklerken son kez evraklarını kontrol etti. Bugün çıkacak sonuç ne olursa olsun, aldığı karardan vazgeçmek niyetinde değildi. Herkes için çok zor bir süreç olacağını kabul etse de Tanem'in doğum gününde gördüklerinden daha zor olamazdı.

Başlangıçta fazla kalmayı düşünmemişken, o gece orada bulunanlar fikrini değiştirmesine sebep olmuştu. Saat ona gelmeden herkes gidince Yağız tek kalmıştı. Gizliden bunu istemiş, hatta bu anı sabırsızlıkla beklemişti. Eve gitmek için arabasına bindiğindeyse saat biri çeyrek geçiyordu. Bu süre içinde doğru karar verdiğine inanmak için Tanem'den bir işaret beklemiş, beklediği işaretiyse kendi hisleri vermişti. Çünkü ilk defa karşısındakinin bir kadavra değil de daha hayatının başında, genç ve güzel bir kadın olduğunu fark etmişti. Taneme sahip çıkanların savaşmadan yenilmesine asla izin veremezdi. Onlar abiydi, babaydı, anneydi, abla ya da arkadaştı. Tanem'in sevenleri Tanem'den, Tanem de sevdiklerinden vazgeçmiyorken, onun da başka şansı yoktu. İşte, bunu fark ettiği an, kararını verirken hiç zorlanmamıştı.

İlk iş olarak hastane yönetimini, dolayısıyla Başhekim Cüneyt'i ikna etmesi ve ekibini genişletmesi gerekiyordu

Yağız'ın. Başhekim, mesleğinde birçok başarıya imza atan yakın arkadaşı *nöroşirurji* uzmanı Doktor Reşat Bey'le birlikte geldiğinde, Yağız son notlarını toparlama işini bitirmişti. Reşat Bey ekibe katılacak ilk ve en önemli isimdi. Reşat, ellili yaşlarının sonunda olmasına rağmen gençliğindeki gibi hâlâ dinçti. Kırlaşmış saçları yaşını değil, tecrübesini ele veriyordu. Dolayısıyla kendi branşında en iyilerden biri olması onun onayını önemli kılıyordu.

Yağız gelenleri karşılarken içinde kopan fırtınayı gizlemeyi bir yere kadar başarmıştı. Kısa bir tanışma faslının ardından, heyecanına yenik düşmekten korktuğundan bir an önce konuya girmek için sabırsızlanıyordu. En uygun fırsatı yakaladığını düşündüğü an, önlerine üzerinde "Tanem Sancaktar" yazan üç kalın dosyayı bırakıp yorumunu katmadan anlatmaya başladı.

"Kansas State Üniversitesi'nin verdiği cevaba göre uyandırılmasında hiçbir sakınca yok diyebilirim artık. Tüm sonuçların iyi olmasına rağmen onlar da *bilinmez*lerin mevcut olduğunu kabul ediyor. O *bilinmezleri* de uyandırmadan bulma şansımız maalesef ki yok," dedi Yağız tedbirli olmaya çalışarak. "Gerçi sorun çıkmayacağı ve kısa sürede ayağa kalkacağı yönünde rapor yazmışlar. Bakarsanız göreceksiniz, bizim yaptığımız araştırmaların sonucu da aynı. Hatta daha ileri aşamada, ayağa kalkma sürecinin oldukça kısa olacağı konusunda da bizimle hemfikirler."

Yağız'ın konuşmasını bölen Cüneyt'in gözlerinde endişe vardı.

"Peki, biz niye bekliyoruz ya da bekledik?"

"*Öngöremediğimiz* bir durumla karşı karşıyayız. İşimi şansa bırakmak istemediğim için tekrar tekrar testler yaptık ve bildiğiniz üzere en son da Kansas'a gönderip onların cevabını bekledik," diyen Yağız'ın cümlesini Reşat tamamladı.

"Gözden bir şey kaçırmadığına emin olmak için."

"Mecburduk. *Bilinmezler* canımızı sıkıyordu," diyen Yağız anlatmaya devam etti. Yaptığı uzun konuşmanın ardından ya-

şadığı stres artık her an kendini ele veriyordu. Susması gerektiğini düşünüp dosyaları incelemesi için iki adama zaman tanıdı. Adamların her mimiğinden bir anlam çıkarmaya çalışmamak için onlar sayfaları karıştırırken, Yağız da önüne bakmayı tercih etti.

Elindeki son dosyayı biraz daha inceleyen Reşat, "Tüm bu aşamalar ve neredeyse kusursuz bir şekilde hazırladığınız bu dosya için öncelikle tebrik ederim. Yaşınızla tezat oluşturan tecrübenize gıpta etmemek imkânsız," dedi ciddiyetle ve ekledi, "Siz her şeyi düşünmüş ve araştırmışsınız, bize sadece sizi desteklemek kalıyor. Bir doktor olarak sizinle çalışmaktan büyük keyif alacağımı da ayrıca belirtmek isterim. Bu projede çalışmak benim için eşsiz bir deneyim olacak."

Reşat'ın sözleri Yağız'ın heyecanını ve stresini bir nebze de olsa azaltmıştı. Uzun süredir içinde tuttuğu nefesini huzurla bıraktı.

"Doktor Yağız beni de ikna ettiniz," dedi Başhekim Cüneyt, arkadaşına hak veren sözleriyle, "Başından beri sizinle çalışmaktan son derece mutluyum. Hastanem ve kendi adıma ihtiyacınız olan desteği alacağınızı şimdiden garanti ediyorum." Ancak Cüneyt'in söyleyecekleri bitmemişti: "Tıp tarihi ve insanlık adına büyük bir adım atmak üzereyken gizlilik kararımızı tekrar hatırlatmak isterim."

Bir doktor olan Yağız, başhekiminin duyduğu ticari kaygıdan dolayı böyle konuştuğunu biliyordu. Eğer sonuç olumsuz olursa, Cüneyt'le aynı zihniyette olan rakipleri hastanenin adının bir skandala karıştığını duyurmaktan zevk alacaktı. Böylece hastanenin itibarı zedelenecek, onları seçen hastalar bir bir, belki de topluca burayı terk edeceklerdi. Bu, rakipleri için bulunmaz bir nimet olurdu. Öte yandan aksi olursa ki Yağız olacağını biliyordu, Tanem uyanıp bilimsel araştırmaları istediği şekilde sonuçlanırsa, gelecek eylülde yapılacak büyük tıp kongresinde ödül alacaktı. İşte, o zaman Yağız'ın da, hastanenin de önünde kimse

duramazdı. Ama tabii o güne kadar bu sır olarak kalmalı ve dışarıdan kimseyle paylaşılmamalıydı. Meslekleri insan hayatıyla ilgili olsa da bazıları için para ve güç her şey demekti.

İlk ikna turu beklediğinden çok daha kolay oldu. İki saat daha süren görüşmenin sonunda tüm pürüzler halledilmiş, geriye aileyle konuşmak kalmıştı ki en zoru da bu olacaktı Yağız için. Bazen aşırı sevginin insanları yanlış kararlara yönelttiğiyle ilgili ciddi şüpheleri vardı.

***

Lise yıllarındayken coğrafya öğretmeni Gülseren'i gördüğünde olduğu gibi, karnında uçuşan kelebeklerin nedensiz yere geri gelmesi yetmezmiş gibi, Doruk yüzündeki şu lanet sırıtma ifadesini de silemiyordu. Asya'ya sinir olup hayatı boyunca onu bir daha görmek istemediğine karar verdiği günden bugüne çok da zaman geçmemişti ve ona hâlâ "sinir" olması gerekiyordu. Ama hissettikleri *sinir* olmanın yakınından bile geçmiyordu.

Asya'ya karşı yumuşamasının tek sebebi ince beli ve uzun bacakları olmalıydı. Hakkını yemeyecekti, dengesiz ya da sivri olabilirdi, ama bir o kadar da güzel bir kadındı. Güzel bir kadın ve onun güzel bacakları için de bu kadarcık kusurun lafı olmazdı.

Tanem'in doğum gününden sonra hiç görüşmemişlerdi. Doruk birkaç defa aramayı istemiş olmasına rağmen kendine engel olmuş ve bir önceki akşama kadar da onu hayatına sokmadan çıkarmayı başardığını sanmıştı.

Sabırsızlıkla beklediği Yağız'ı gördüğü andan itibaren hayal kırıklığı içindeydi Doruk. Yaklaşık on beş dakikadır masada olan, ama kahvaltısına başlamamış, mutfağa girerken "Günaydın" dışında tek kelime dahi etmemiş olan Yağız'la konuşabilmek için ağzını her açtığında kapamak zorunda kalıyordu. Oturduğu sandalyenin her geçen an daha çok rahatsızlık veriyor olması da ayrı bir problemdi.

Doruk, "Doktor Yağız Bey sol tarafımda bir ağrı var, sebebi

ne olabilir?" diye saçmalasa da konuşmayı başarabilmişti. Sonuçta bu, her doktorla en az bir kere yapılan sohbet konularından biriydi.

"Eğer beynin yer değiştirmediyse, beyin cerrahına değil, kardiyolojiye görünmeni tavsiye ederim. Arkadaş olarak tavsiyemse yerinde duramama sebebin her neyse lafı dolandırmadan sorman," dedi Yağız son bir dakikadır karıştırmakta olduğu çayından başını kaldırmadan.

"Pekâlâ. Hemen soruyorum. Bugün saat on ikide neden herkesi hastaneye topluyorsun?"

Yağız arkadaşından gelen soru karşısında afalladı. Kolunu sandalyesinin arkasına dolayıp Doruk'a döndü. "Neden soruyorsun ve ben anlatmadığıma göre sen bunu nerden biliyorsun?"

"Soruma soruyla karşılık veriyorsun."

"Ben de kendi sorularıma cevap arıyorum."

"Bence daha çok götlük yapmaya çalışıyorsun."

"Bu da olabilir, evet."

"Bunun için özel bir şey yapmana gerek yok ki."

"Vay! Doruk Bey, belden aşağı çalışıyorsunuz demek. Dikkat edin, aradığınız şey bende ama!"

Doruk, Yağız'ın haklı olduğunu, eğer bir cevap istiyorsa ki istiyordu, pes etmesi gerektiğini de net biçimde görebiliyordu. Konuşmak için sandalyesinden kalktı. Böyle daha rahat edecekti. "Bak, düşündüğün gibi bir şey değil. Dün akşama kadar hiç görüşmemiştik," dedi Doruk, "Sen abisini aramışsın. Yarın saat on ikide daha sonra gelebilecek soruları ve itirazları önlemek adına herkesin hastanede olmasını ve yanlış fikirlere kapılmamaları için konu hakkında bilgi vermemeyi uygun gördüğünü belirtmişsin. Hiçbir şeyin anlaşılmadığı uzun bir cümle kurup başka bir açıklama yapmadan kapatmışsın. Asya da merak etti. Belki ben biliyorumdur diye beni aradığında, ona öğrenebileceğimi söyledim, ama sanırım yanılmışım."

Yağız, Doruk kıvranırken eğlendiğini gizlemek için önüne döndü.

"Senin de pek kısa ve anlaşılır konuştuğun söylenemez."

"Ne?"

"Demek Asya telefon numaranı kaydetti, sen de onunkini kaydettin mi?"

"Pes etmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Doruk bıkkınlıkla.

"Yani kaydettin. Hem de kimin? Seni deli eden ve sadece karşılıklı özür dilemek için görüştüğün birinin numarasını." Yağız, Doruk'un sayesinde birkaç saate kadar katılacağı toplantının stresinden uzaklaşmıştı ki zaten sadece Doruk'un yanında kendini rahat hissederek olduğu gibi davranabiliyordu.

"Neyse, başka bir şey var mı?"

"Aklından neler geçiyor, bilmiyorum, ama bir de bu sabah aradı. Dün gece çok gergindin, konuyu açamadım, fakat tekrar aradığında ona bir cevap verebilmek için şansımı denedim," derken Doruk, *mülakattayım sanki* diye aklından geçirdi. Yağız'la şu an için bu düşüncesini paylaşmak istemedi.

Beklediği cevapları alamamıştı, ama şimdilik bu kadar işkence yeterliydi Yağız'a. Doruk için gerçekten önemli olmasaydı, çoktan konu kapanmış olurdu. "Tanem'le ilgili herhangi bir gelişme yok. Sadece uyguladığımız tedavi yöntemini değiştirebilmek için ailenin onayını almalıyız. Bu yüzden hepsi orada olmalı."

Doruk, "Başka?" diye sormaya cesaret edemedi. Bu da yeterdi. Hevesli görünmemek için Asya'yı arama isteğini bastırmakla uğraşırken salonda çalan telefonunun sesi duyuldu. Gelen kurtuluşun sesiydi ve bu sesle beraber Doruk adım atar atmaz, Yağız sol kaşını hafifçe kaldırdı.

"Kendini görebilseydin gülmekten yerlere yatardın. Dua et ki ben olgun bir adamım," diye seslendi Yağız, cevap veremeyecek kadar acelesi olan arkadaşının ardından.

Yağız, Doruk'un bu hallerine alışıktı. Yaşadıkları döngü değişse de içeriği hep aynıydı. İlk sokak kavgasında yedikleri dayak da, öğrenci kabul programıyla Amerika'ya gitmelerinin sebebi

de yine Doruk'un güzel kadınlara olan zaafından dolayıydı.

Üsküdar sahilinde tanıştığı kız şanslarına danışmanlık firmasında çalıştığından ertesi gün Yağız'ı da peşine takan Doruk, o anda uydurduğu Amerika hayaliyle ofise gitmişti. Bir saatlik görüşmenin sonunda kızı tamamen unutmuş olan Doruk, kendini gerçekten kaptırdığı Amerika rüyasıyla oradan ayrılmıştı. Tabii ki Yağız da aynı hevesle soluğu babasının yanında almıştı. Bir sözünü ikiletmeyen babası, Doruk'un gidiş masraflarının yarısını da ödemeyi kabul etmiş ve gerekli başvurular iki ay içinde yapılmıştı. Bu tuhaf hikâyenin vardığı yer bir hayalin gerçeğe dönüşmesi kadar şaşırtıcıydı.

Özlemle hatırladığı anıyı Yağız hafızasında tazelerken, Doruk uzun süren telefon görüşmesinin ardından çıkış kapısında kendi kendine söyleniyordu. Bir yandan ayakkabısını giymeye çalışan, diğer yandan konuşmaya devam eden adamı garipseyen Fatma Abla dayanamadı. Elindeki bezle oynayan kadın, "Oğlum, üç harflilere mi karıştın, hayırdır? Kendi kendine hem konuşuyon hem gülüyon," dedi.

"İşte bu!" diye düşünen Yağız'ın beklediği pas gelmişti. "Doğru tahmin ablacığım, üç harflilere karıştı, ama bu senin bildiğin üç harflilerden biraz farklı."

Sataşmaları duymazdan gelen Doruk çareyi kaçmakta bulurken, arabasına bindiğinde bile arkasına bakmadı. Yağız'ın imalarını anlıyordu. Fakat Asya'nın, kendi istekleriyle hayatına kesinlikle ayak uyduramayacağını bilecek kadar da kendini tanıyordu. Tıpkı yapılacak görüşme sonrası nasıl olduğunu öğrenmek için akşama Asya'yı arayacağını bildiği gibi.

***

Hastane kapısından girdiği andan itibaren Mehmet, ilk defa kendini dinleme fırsatı bulmuş ve duyacaklarından korkmaya başlamıştı. Ailenin en büyük çocuğu olmak, hele bir de erkek olmak onun için hep zor olmuştu. Bir yıl önce işleri babasından

devralması yetmezmiş gibi, Tanem'in durumu da işleri içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu. Arada bir kaçabileceği bir evi vardı, ama fırsat bulup bugüne kadar üst üste üç gece kalmadığı bir evdi. Evlenmeyi hiç düşünmemişti. Zaten beceremezdi. Esmer dilberi Aylin'le kısa süreliğine de olsa beraber yaşamayı zar zor başarabilmişti. Hayatındaki insanların, özellikle kadınların öncelik sırasını değiştirmediği sürece, hep aynı sonu yaşayacağını biliyordu. Bu onun suçu değildi. Yetiştirilme tarzı, sorumluluklarından kaçma imkânı vermiyordu ona. Aile her şeyden önce gelir; bu, öğrenmek zorunda bırakıldığı ilk kutsal kuraldı.

Görüşmeye geçmeden önce iyi şans için Tanem'e gidip onu alnından öpmüş ve kardeşinin doğuştan sahip olduğu gül kokusunu her gün biraz daha kaybettiğine şahit olmuştu. Karşısında yatakta yatan kadın tanıdıktı, ama gülen yüzü, muzipçe bakan orman yeşili gözleri olmadan o Tanem olamazdı.

Toplantı odası olarak kullanılan hastanenin konferans salonunda endişeli bekleyiş başladığındaysa, Mehmet ona verilen rolün üstesinden gelmek için her şeyi unutmuş, en önde hazır durumda bekliyordu. Serra ve Asya diğerleriyle aralarına bir sıra boşluk bırakarak beraber oturmayı tercih ederken, Ahmet tek başına onların arkasındaydı. Şükran Hanım, Osman Bey, Nesrin ve aile dostları Tamer Bey de en önde yerlerini almıştı.

Başhekim Cüneyt ailenin yanına oturmuş, bir kere daha destek için orada olduğunu belli etmişti. Yağız ve Reşat'sa platformun üzerine yerleştirilen masada konuşmaya başlamadan önce, birbirlerinin notlarını son kez gözden geçiriyorlardı. Karşılarında bekleyen insanlar gergindi, geçen her saniyeyle birlikte endişe ve huzursuzlukları da artıyordu. Bu yüzden Yağız konuşmasına başladığında süreci uzatmadı. Devam edebilmek için kısa bir ara verdi. İçindeki adam ona "cesaret" diye bağırırken, amacı ufak bir ara vermekti.

Sessizlikten faydalanan Ahmet, "Can alıcı noktaya geliyoruz galiba. Biz de derin nefes alalım mı?" diye sordu aynı gergin tavırla.

Olabilecek en hızlı şekilde arkasına dönen Serra, "Sen o nefesi al, ama ben bırak diyene kadar sakın bırakma," diye tepkisini belirtti.

"Sen de benimle beraber tutacaksan olur tabii."

"Çocuklaşmayın yine, yeter!" diye çıkışan Mehmet'in sesi duyulunca tartışma sona erdi. Serra'nın, "Bu da iyice baba oldu," dediğiniyse herkes duymuştu. Mehmet bununla sonra ilgilenecekti.

Yağız konuşmalara aldırmamaya çalışarak devam etti. Tökezlediği an yere kapanacağını biliyordu. "Evet, can alıcı noktadayız. Uzatmayacağım. Bu tedavi yöntemi şu ana kadar işe yaradı. Biz Tanem'i uyutarak iyileşmesini sağladık. Ama şimdi bu şekilde daha ileriye gidemiyoruz."

Herkesten birdenbire aynı anda ses çıkmaya başlayınca Yağız'ın lafı ağzında kaldı. Bunlar tahmin ettiği tepkilerdi, etkilenmemeye çalıştı.

Dayanamayan Osman Bey, "Susun da devamını öğrenelim," diyene kadar da konuşmalar sürdü. Yüzlerde hep aynı ifade vardı. Sabırsızlık ve endişe. Günün kısa özetiydi.

Yağız kendinden emin dik duruşunu hiç bozmadan devam etti: "Yaptığımız araştırma ve incelemeler sonucunda uyandırılma aşamasına geldiğimizi anladık. Sizi de buraya sebep ve sonuçlarını anlatıp kararı size bırakmak için çağırdık."

Görüşme uzadıkça beklentiler artmış, salonda dalga dalga panik yayılmaya başlamıştı. Mehmet'in kısa kesilmiş saçları, maviye dönük ela gözleri ve uzun boyuyla dikkat çeken hoş bir görünüşü vardı. Ancak o an ceketini çıkarmış, kravatını çözmüştü. Endişeye yenilmiş haliyle kasırgada dağılmış bir barakadan farksızdı. İçinden küfürler savuruyordu. Düşünüyordu. Fakat içerisi çok sıcaktı, bu düşünmesini engelliyordu. Hiçbir şey anlamamıştı. İyi mi olacaktı? Kötü mü? Yanındakilerin yüzüne baktı, ama çareyi Yağız'da aradı.

"Havsalam almıyor! Kardeşim komada değil, bitkisel hayatta

değil, sadece uyuyor. Bunda tamamız. Lütfen bize gerisini anlatın. Söyleyecekleriniz bitene kadar araya girmeyeceğiz." Mehmet teyit edilmek isteyen bakışlarını ailesine çevirdi. Sessizliği, kabul etmeleri olarak algıladı. "Sorularımız olursa, konuşmanızın sonuna kadar bekleriz. Buyurun, sizi dinliyoruz."

Yağız birkaç adım attı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. En anlaşılır ve sade biçimde nasıl anlatacaktı ki? Ama şans ondan yanaydı. Gözü Asya'ya iliştiğinde aradığını bulmuştu. Aklındakileri hiç şekillendirmeye çalışmadan, "Asya Hanım bir keresinde Tanem'i bir çiçeğe benzetmiş, sadece nefes alıp veriyor demişti. Aslına bakarsanız kısaca durum bu," dedi. "Tanem saksıdaki çiçek gibi suladığınız müddetçe solmaz. Biz de bugüne kadar öyle yaptık, hasar görmüş çiçeğimizi suladık, gerekli özeni gösterip solmasına izin vermedik."

Başta Asya olmak üzere yüzlerde anlamsız bakışlar belirdi. Gözyaşlarına engel olamayan teyze Nesrin araya girdi: "Peki, şimdi değişen ne?"

"Nesrin Hanım, bu tedavinin süreci bitti."

Verilen söz çabuk unutulmuştu. Hep bir ağızdan yapılan konuşmalar yeniden başladığında, kimin ne dediği anlaşılmıyordu, ama Yağız sabırla bekledi.

Tamer Bey ayağa kalkıp, "Lütfen susun. Şu işin aslını bir anlayalım," diye çıkıştı.

Reşat, Yağız'a yardımcı olarak herkesi susturabilmek için konuşmayı devraldı. "Gösterdiğiniz tepkilere hak veriyoruz. Ama bunlar sadece bizi çıkmaza sokar."

Salona tekrar sessizlik hâkimdi. Birden oluşan sessizliğin içinde, acının çığlığı Yağız'ın kulaklarında çınladı. Uzatmayacaktı. "Sizin beklediğiniz gibi Tanem bir sabah uyanıp, "*Bakın, ben uyandım, her şey geçti gitti.*" demeyecek, diyemez. Tanem ağır bir uykuda. Biz de onu uyurken tedavi ettik. Şu ana kadar da her şey umduğumuz ve beklediğimiz gibi oldu." Yağız sinevizyonu açmak için masaya geçti. Görüntüler gelmeye başlayınca tekrar

anlatmaya başladı. "Bunlar elimizdeki veriler. Haklı olduğumuzun, doğru yolu izlediğimizin ispatıdır. Yapılan testler sonucu Tanem'in vücudu ya da beyninde bir hasarla karşılaşılmadı. Durum bu olunca da verilen ilacı kesip artık onu ayağa kaldırmalıyız."

Ona dikkatle bakan gözlerde gördüğü sevinç belirtilerine son vermek için nefessiz kalırcasına devam etti: "Diğer taraftan bunlar bir söz değil. Testlerin gerçek sonucunu bize ancak hastamız verebilir. Bu da onun uyanık olmasıyla ilgili. Sonuçlar ve rakamlar öyle diyor, ama uyanamayabilir de! Ya da uyandığında konuşma, görme, işitme, yürüme veyahut böbrek yetmezliği ve tabii hafıza kaybı gibi sorunlarla da karşılaşabiliriz."

"Bunlar gerçekten mümkün mü? Yoksa bizi en kötülerine mi hazırlamaya çalışıyorsunuz?" diye soran baba Osman Bey oldu.

"Neyse ki Tanem'in beyni oluşturan loblarındaki hasar tedavi edildi, fonksiyonlar bize göre normale döndü, ilk günden beri anevrizmada bir sorun olmadı. Aslında sorun teşkil edecek bir durum yok. Fakat iki yıl gibi çok uzun bir süre tüm kasları hareketsizlikten tembelleşmiş, hatta işlevsiz bir hale gelmiş olabilir. Bu yüzden, evet, sizi en kötüsüne hazırlıyorum, çünkü bunlar ve daha fazlası olabilecek şeyler."

Yağız, duygularının bir yamaçtan diğer yamaca esen rüzgâr gibi değişmesine engel olamıyordu. Son virajdasın diye hatırlatmada bulundu kendine. "Daha yıllarca Tanem bu şekilde kalabilir. Fakat bir kere daha tekrar ediyorum, biz uyandırana kadar uyanamaz. Diğer seçeneğimizse Tanem'e ilaç vermeyi keseriz. Karşımıza çıkabilecek riskleri de göze alarak beyin faal olarak çalışmaya başladığında, onu ayağa kaldırırız. Elimizdeki verilere göre düşüncemiz bu yönde. Yalnız bu bir söz değil," dedi ve bir an duraksadı. "Tetkiklerde bir sorun görünmeyebilir. Ne olduğunu ya da ne durumda olduğunu ancak ve ancak uyanıp beyni aktifleştiğinde net bir şekilde görebiliriz, bunun dışında kesin bir şey söylemek mümkün değil! Sadece her şeye hazırlıklı olarak bekleriz."

Yağız'ın beklediğinin aksine bu defa salonda ses çıkmadı. İçlerindeki ateşin alev alması için gerekli olan ufacık bir kıvılcımdı. Sorunsa, kimsede o kıvılcımı ateşe dönüştürecek güç yoktu. Yağız kayıtsız kaldı. Aldıkları haberi sindirmeleri gerekiyordu.

Mehmet sinirlerini zıplatan sessizliği bozma isteği ve en önemlisi çıkmaza girdiklerinin bilinciyle, "Öyle değil, böyle değil, diyorsunuz. İkisi de riskli, ikisi de çıkmaz yol. Bize seçenek bırakmadınız ki," dedi kalan son gücüyle.

Yağız bu soruyu sormak için geç bile kalındığını düşündü. Cevap vermek içinse beklemesine gerek yoktu.

"Benden ne duymak istediğinizi biliyorum, ama bu kararı ben veremem."

Asya'ysa doğru soruyu bulduğuna inanarak yerinden kalkıp en öne geçti. Kendini sıkmaktan sesinin çıkmayacağını düşündü bir an. "Bizim yerimizde olsaydınız, ne karar verirdiniz?" Soruyu böylesine sakin sorabilmesi fazlasıyla dikkat çekiyordu. Kendisi bile bunu başarabilmiş olması karşısında şaşkındı.

"Keşke cevabı biliyor olsaydım. Ama kendi adınıza, en önemlisi Tanem adına en doğru kararı vermeye çalışırken, onun ne isteyeceğini göz önünde bulundurmanız size yardımcı olabilir."

"Yağız Bey, iyi de birinde sürekli uyuyacak, diğerinde ona kavuşabiliriz, ama kesin değil, riskleri var." Anne Şükran'ın şişmiş gözleri ve ağlamaktan çatallaşmış sesiyle gücü ancak bu kadarına yetebildi.

Konuşmalar uzayıp sorular arttıkça yol çıkmaza giriyordu. Akreple yelkovan yarışırken söylenen sözler umutları yanına katıp salonu terk etmişti.

Cüneyt'in ya da Reşat'ın da araya girmesi sonucu değiştirmedi. Yağız'sa soru sorulmadıkça konuşmamayı seçti. Bir aradayken birbirlerine sadece acılarını, çaresizliklerini ve korkularını hatırlatıyorlardı. Ve kimse elini taşın altına koymuyordu. Bu öyle bir taş ki ya cehennem ateşiyle yakacak ya da cennetten bir köşe vaat edecekti.

"Hemen karar vermek zorunda değilsiniz."

Yağız'a ilk tepki Şükran Hanım'dan geldi. "Hayır, lütfen bugün bitsin. Böyle yaşamak zaten zorken, bunun kararını omuzlarımda taşımam mümkün değil."

Şükran Hanım'ın ardından farklı yorumlar gelmeye başladığında, hareketlenen ortamda sadece Ahmet sessizliğini koruyordu. Bir süre sonra Asya hıçkırıklar arasında duygularını açıkça ifade etmeye başladığında, herkes susup ona kulak kabarttı. "Bu, hasta olmak, kaybetmek ya da ölmek gibi bir şey değil. Ne olduğunu bilmediğin, içinden çıkamadığın kahrolası bir şey; sanki üzerinde lanet varmış gibi... ve senin o lanetin kokusu olmadan geçirdiğin bir anın bile yok. Uyanması için bu riski almak istiyorum. Tanem'i hissettiğim gibi, onun da beni hissetmesini istiyorum. Ona güç vermek için elini tuttuğumda, onun da bana güç vermesini istiyorum."

Herkes susmuş, her şey donmuş, zaman durmuştu sanki. Dökecek gözyaşı, dayanacak güç kalmamıştı. Bu, ıstırabın su yüzüne çıktığı andı; bu, vazgeçmekle kavuşmanın çakıştığı yerdi. Asya ayağa kalkıp Mehmet'in yanına gitti. Dizlerinin üzerine eğilip Mehmet'in ellerine tutundu. Bu da yalvarışın resmiydi.

"Bunu Tanem için yapmalıyız. Tanem o yatakta çakılıp kalmayı reddederdi. Hayat kaçmalı, Tanem de onu kovalamalı abi. Hayatı böylece elinden kaçırmasına izin vermemeliyiz."

Asya belki de ömründe ilk defa Mehmet'e "abi" diye hitap etmişti. Ama kimin umurundaydı ki, kim fark etmişti ki! Sessizliğin saygı gördüğü salonda konuşma sırasını Ahmet aldı. "Asya haklı. Bence de kendi korkularımız için Tanem'i feda etmeyelim. Ne olursa olsun yaşamayı seçmek gerek. Söylemeye korkuyorsunuz, ama onun bir ölüden farkı olmadığını hepimiz biliyoruz. Herkes için ikinci şans vardır. Bunu elinden almaya hakkımız yok."

Kasım

Aylardan kasım gelince bir telaş başlar insanda. Sıcak ve parlak yaz günlerinden soğuk ve karanlık kış gecelerine geçiş yaparken, uzun sürecek bir yolculuğa başlarsın kasımda. Gökyüzünü renklendiren siyah bulutların arasından doğacak ışığın yüzünü göstermesini beklersin günler geceleri kovalarken. Umudun varsa kolaydır. Kalmamışsa eğer umutların, kaybolursun o soğuk ve karanlık gecelerde.

Hastanenin beşinci katındaki 103 numaralı odadaysa şenlik vardı, umut vardı, heyecan vardı. Aylardan kasım olmuş olmamış, kimsenin umurunda değildi. Bir süre önce günleri saymaktan vazgeçmiş, çoktandır unuttukları geleceği hesaplamaya başlamışlardı. Yapılan görüşmenin sonunda Tanem'in uyandırılma kararı çıkmış ve üç gün önce de uygulamaya geçilmişti. Şimdilik bir gelişme olmamasına karşın birkaç gün içinde Tanem'in tepki vermesi bekleniyordu.

Reşat'ın dün, Tanem'in yanına giriş çıkışların kısıtlanacağını, gerekirse izin bile verilmeyeceğini açıklaması üzerine, kızlar erken saatte hastanede buluşmak için randevulaşmışlardı. Asya elindeki fotoğrafları yanında oturan Sena'ya gösterirken heyecandan yüzü aydınlanmıştı. En güzel ve en uygun olduğuna inandıklarını bir araya getirmesi yaklaşık on gününü almıştı. Tanem uyandığında görebilsin diye onları odanın duvarına asacaktı. Yağız'ın, "Tanem'in olayları ve insanları unutma ihtimali var," demesi üzerine Asya'nın kendince bulduğu çareydi bu.

Asya ile Sena gelip çoktan işe koyulmuşlardı. Yağmur elinde bant ve panolarla içeri girdiğinde, sözleştikleri saatin üzerinden yarım saat geçmişti.

"Gelirken Doktor Yağız'ı gördüm. Ne karizmatik bir adam. Böylesi bir karizma için nefes alması bile yeterli, özel bir şey yapmasına gerek yok." Konuşmasının devamını Sena'ya bakıp

sürdürdü Yağmur. "Benim kocam, Asya'nın da Doruk'u var. Neden senin de Yağız'ın olmasın?"

Tepkisini göstermekten hiç çekinmeyen Sena'nın, "Of, saçmalama Yağmur," diye başladığı cümleyi, "Benim de Doruk'um falan yok, sana kocanla mutluluklar," diyen Asya tamamladı.

"İkiniz de onu külahıma anlatın. Sizin ciğerinizi bilirim."

Asya ve Sena aynı anda, "Saçmalamayı kes," diye söylenirken ses tonlarını ayarlamak gibi bir zahmete girmediler. Bozulan Yağmur'sa arkadaşlarına cevap olarak sadece gözlerini devirmekle yetinmedi tabii ki, o, şovuna daha yeni başlıyordu. Kardeşini görememe ihtimali Ahmet'i de hastaneye sürüklemiş, şansına tam da tartışma esnasında içeriye girmişti. Onları anlamayı bırakalı uzun zaman olduğundan kızları duymazlıktan geldi. Yaşadığı deneyimlerden onlara müdahale etmemeyi zaten öğrenmişti. Hele ki kavga ilerlerse ayırmak gibi bir niyeti asla olamazdı. Onun kendine edindiği görev başkaydı. Mutluluk veremezdi belki, ama bir şekilde mutsuzluklarını giderebilirdi. Çocukluğundan beri kendine biçtiği misyonu bugüne kadar da layıkıyla yerine getirmişti Ahmet. Aslında vurdumduymaz ve agresif kişiliğini onu yoran duygusallığını gizlemek için silah olarak kullandığını annesinden başka kimsenin bilmiyor oluşundan memnundu.

Tartışmalarını bitiren kızlar hummalı çalışmalarına geri dönmüşlerdi dönmesine de odadaki gerginlik elle tutulabilecek kadar belirgindi.

"Bu ne ya, deli misiniz siz?" diyerek kendini fark ettirirken, kızları sinir etmekte etkili olduğunu bildiği sırıtmayı yüzüne yerleştirmişti. İlk cevapsa onu hiç yanıltmayan Asya'dan geldi:

"Sen karışma! Hatırlamasa bile ne kadar sevildiğini ve mutlu olduğunu bilecek."

"Yakında üfürükçü, falcı falan da getirirseniz hiç şaşmam. Sizde o potansiyel var."

Ahmet kızlara arkasını dönüp Tanem'in yanına gitti. Karde-

yine, "Merhaba," dedi. "Vuslat yakında, çok yakında kara böcek," diye içinden geçirirken kızlar için konu kapanmamıştı.

Elini beline koyarak yürüyen Yağmur, "Hem sen ne zaman geldin! İnsan bir kapı çalar," derken Ahmet'in yanına vardı. "Ayrıca Asya haklı, ama sen anlamazsın."

"Boş ver Yağmur, uğraşma onunla, sinirlerini bozmaktan öteye geçmez."

İki dakika önce birbirine sırt çeviren kızlar şimdi genç adama karşı Voltran'ı oluşturmuşlardı. Sonuç böyle olunca Ahmet'in işi de düşündüğünden daha kolay olmuştu. Çıkmak için kapıya yönelirken o ana kadar sessizliğini koruyan Sena nedense bir şeyler söylemek istedi.

"Yağız Bey bize destek veriyor. Taneme iyi gelebilirmiş."

Çok da önem arz etmeyen sözlerini sarf ederken bakışlarını istemdışı olarak Ahmet'ten kaçırması Yağmur'un dikkatini çekti.

"Sena'cığım sen de yorma kendini, ona bir şey ispatlamak zorunda değiliz."

Sena, Ahmet'in rahat tavırlarından mı, yoksa sürekli aşağılayıcı olan bakışlarından mı, bilmiyordu, ama onun yanında kendini gergin hissetmekten ve kontrol altında tutmaya çalışmaktan yıllardır kurtulamamıştı. Grubun en sessiz ve içe kapanık olanı her zaman Sena olmuştu. Gerçi iki yıldır Tanem'le beraber o da biraz değişmişti, ama şu an fark etti ki Ahmet'in yanında sessiz kalmayı sürdürseydi iyi olurdu, hele de Yağmur ortalıktayken ve gerçekten söyleyecek önemli bir şeyi yokken.

"Kimseye bir şey ispatlamaya çalışmıyorum. Sadece anlamasını sağlamak için söylemiştim." Sesi onu yarı yolda bırakınca sözleri inandırıcılıktan uzak çıktı. İyi bir akademisyen olma yolunda ilerliyordu, ama ne yaparsa yapsın ya da ne olursa olsun Ahmet fobisinden kurtulamayacaktı.

"Ne yani Sena, ben anlayışsız bir adam mıyım?"

"Hayır, öyle demek istemedim," diye itiraz eden Sena yanak-

larının birazdan alev alacağını düşündü. "Yani demek istedim ki bakınca saçma görünüyor olabilir, ama işe yarayabilirmiş."

Ahmet, Sena'nın çıtı pıtı görüntüsü ve hiç değişmeyeceğine inandığı kahvenin en koyu rengi gözlerindeki çocuk bakışlarıyla eli ayağına karışan haline güldüğünün anlaşılmaması için arkasını döndü. Fakat Asya ve Yağmur gizlemek gibi bir niyetleri olmadığından kıkırdamaya çoktan başlamışlardı.

***

Yağız'ın üç gündür duş almak ve üzerini değiştirmek haricinde, hastanenin dışına ayak basmak ya da rahat yatağında uyumak gibi bir lüksü yoktu. Rapor hazırlama, gidişat tespiti ve ilaç kontrollerinde Reşat'la en ufak bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmamak için çok titiz çalışıyorlardı. Ona yoldaşlık eden işinin ehli Reşat'ın hem bilgisi hem de babacan tavırlarıyla verdiği destek Yağız'ın beklentilerinin çok üstündeydi.

Evet, Yağız bilgi ve becerileri sayesinde yeni bir ilaç üretip yeni bir tedavi şekli keşfetmek üzereydi. Ancak bilgi ve beceri asla tecrübeyle boy ölçüşemezdi ve Reşat da fazlasıyla sahip olduğu tecrübeyi Yağız'la paylaşmak konusunda asla cimrilik etmiyordu.

Yağız'ın kaçıp sığınabildiği tek yer Tanem'in odasıydı ki oranın da çok ayrıcalıklı olduğu söylenemezdi. Odaya girdiği anda başlayan endişeleri Yağız'ı yavaşça azar azar yiyip bitiriyordu.

O an da yine aklını kurcalayan, "Bunu gerçekten başarabilecek miyiz?" düşüncesiyle odaya girdiğinde, dudaklarında oluşan üzgün bir tebessüm kıvrımı, bir saniye sonra Tanem'in özenle yerleştirilmiş fotoğraflarını görünce neşeye dönüştü. Fotoğraftaki kadın dudaklarındaki tebessümle, gülen gözleriyle çok mutlu görünüyordu. "Gülerken güldürmek sihir olsa gerek," diye düşündü Yağız, yoksa şu anda gördüklerinin başka bir anlamı olamazdı.

Fotoğrafların birinde kırmızı dudakları kahkahayla aralan-

mış, inci gibi sıralı dişleri, sanki gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Diğerindeyse güneşin en tepede olduğu bir zamanda denizin ortasında çekilmiş, ama fotoğraf, rengini çekildiği ortama inat, kadının rüzgârla savrulan siyah saçlarından almıştı.

Hiç acele etmeden her birini tek tek inceledi. Ayrı ayrı da olsalar mutluluğun fotoğraflarıydı bunlar. Mutlu bir kadının fotoğrafları ve o kadın gözleriyle gülüyor, gülüşüyle ışık saçıyordu.

Gördüklerinin ona düşündürdüklerinden yorulana kadar hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalıştı. Daha fazla kalmak istemediğine karar verene kadar en az dört kere tüm fotoğrafları incelemiş, devamında yorulmuş ve neredeyse halüsinasyonlar görmeye başladığı kanısına kapılmıştı. Bu gece eve gidecek, güzel bir uyku çekip zihnini boşaltacaktı. Odadan kendine ait tüm izleri silip çıkması neredeyse on saniye süren Yağız, kapıyı arkasından kapatırken dahi Tanem'e hiç bakmadı. Bu onun için güneşe bakmak kadar zordu, ama Yağız bunu bilecek kadar kendinde değildi.

***

Tüm gece deliksiz bir uyku çekmiş, dün hissettiklerini zihninin arkalarına itmişti Yağız. Şimdi daha iyiydi ve daha da iyi hissetmek için kurduğu sert bir kahvenin hayaliyle mutfağa indiğinde, şaşırtıcı bir şeyle karşılaştı. Asya kahvaltı masasında yerini almış, Fatma Abla'yla sohbet ediyordu. Durumu inceledi. Doruk ortalarda yoktu. Asya yeni gelmiş gibi durmuyordu. En önemlisi görmeye alışık olmadığı şekilde son derece spor giyinmişti. Gerçekten garipti.

Bir süre kapıda bekledikten sonra içeriye adım attığında göz göze geldiği Asya'nın yüzünde ve hareketlerinde olayın garipliğinin farkında olduğunu belli eden bir işaret aradı. Aradığı şeyden eser yoktu. Yıllardır bu masayı beraber paylaşıyorlarmış gibi rahattı kadın.

"Günaydın Yağız, Yağız Bey, hımm Doktor Yağız. Hangisi?"

diye sordu Asya üzerindeki rahatlığı hiç bozmadan.

Yağız, Asya'nın sorusu ve tavrı karşısında kelimenin gerçek anlamıyla şaştı kaldı. Bu kız onu sürekli şaşırtmayı nasıl beceriyordu?

"Aynı yemek masasını paylaşacaksak sadece Yağız demen yeterli. Dolayısıyla ben de sana Asya diyeceğim."

"Harika, bu çok hoşuma gider."

Asya hayatındaki en büyük sorunu halletmiş gibiydi. Yağız kendini sorgulama gereği hissetti, belki de hâlâ uyuyor, anlamsız bir rüya görüyordu. Kim bilir?

"Senin sorununu hallettiğimize göre, şimdi de benimkini halledelim mi?" diye soran Yağız'a cevap vermek için Asya ağzına attığı krep lokmasını aynı sakin tavrıyla yuttu.

"Tabii, sizi, yani seni dinliyorum, nasıl yardımcı olabilirim *Yağız?*"

"Mesela, nasıl davranmam gerektiği konusunda yardımcı olabilirsin. Şaşırdığımı belli edeyim mi, yoksa gayet sıradan bir sabahmış gibi seninle burada oturup kahvaltı etmeye devam mı edeyim? En önemlisi Doruk'un nerede olduğunu sorayım mı?"

Yağız bir yandan konuşup diğer taraftan da masada uygun bulduğu yere, tam da Asya'nın karşısına oturdu. Bir gözüyle yanlarında yokmuş gibi davranan, ancak konuşulanları can kulağıyla dinlediği belli olan Fatma Abla'nın ona kahve hazırlamasını seyrediyordu. Kadının da sabahın bir vakti mutfağında biten bu kızın kim olduğunu anlamaya çalışan tavrı gizlenemeyecek kadar belirgindi. Asya ellerini masanın üzerinde birleştirince Yağız arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu.

"Sabah Doruk'la biraz koştuk. O şimdi duşta. Biliyorsunuz, kısa zamanda çok iyi *arkadaş* olduk. Bu zor günlerimde sürekli yanımda olup bana destek veriyor. Gerçi birlikte fazla görünmemiz değişik yorumlara sebep oluyor, ama aldırmıyorum. Yani sonuçta siz de aynı evde yaşıyorsunuz, ama bizim dedikodumuz yapılıyor," deyip kıkırdadı. Yaptığı espriye gülen sadece kendi olmuştu.

"Densizliğe gerek yok," diyen Yağız gülmemek için kendini tutmak zorunda kalmıştı.

"Haklısın, özür dilerim."

"Bir daha olmaması şartıyla kabul edildi, devam edebilirsin."

Yaptığı yersiz espriyi geride bırakan Asya anlatmaya devam etti: "Nerede kalmıştım? Ha, herhangi bir işte çalışmayıp baba parası yiyorum. Gerçi o da abi parası oldu ya! Neyse, yapacak çok şey yok. Ben de Doruk'un tüm tekliflerini değerlendiriyorum." Asya konuşmaya başlamışken susma niyetinde değildi. "Ailenin şımarık ve sorumsuz kızı bendim. Tanem ve Serra diğer rolleri kapınca bana kalan da bu oldu. Ne kadar çalışsam da onlarla boy ölçüşemeyeceğimi anladığımdan hiç uğraşmadım ve anı yaşamaya karar verdim."

Biraz ara verip gücünü yeniden toparlayarak devam etti: "Kaza gününe kadar halimden ve hayatımdan memnundum. Ama o gün her şey değişti. Acıya alışık olmayan bünyem diğer yarım olan Tanem'i kaybetmeye hazır değildi. Ben onun eğlenceli tarafını tamamlarken o da benim taşıyamadığım yüklere el atardı. Dolayısıyla eksik kalan ben, yarım yaşamaya başladım. Neyse, işte, beni hep farklı ruh haliyle gördünüz. İki yıl geçmesine rağmen bir türlü toparlanamıyorum. Yaşadığım gelgitler size deli gibi gözükmeme bile sebep oldu."

İkisi de hastanedeki o günü hatırlamıştı ve o anı hatırlamak Asya'yı yine utandırmıştı. Yağız'la göz teması kuramayınca başını önüne eğip, "Belki de dediğin gibi umudum olmadığı içindi. Ama şimdi ihtiyacım olan '*umuda*' sahibim ve kendimi iyi hissediyorum ve hazır böyleyken beni bir de normal gör istedim."

"Normal derken?"

"Yani asabi, gergin ve üzgün olmayan beni, kısaca dengesiz beni... Tanem'le dondurduğum hayatı onun için yeniden yaşamaya başladım. Başka türlüsünü yapamıyordum..." Asya sözlerinin devamını getiremedi. Gözyaşlarının onu esir almak üzere olduğu belliydi. Fatma Abla'ysa ondan önce davranıp gözyaşlarını akıtmaya başlamıştı bile.

Yağız hak ettiğini düşündüğü bir küfür savurdu kendine.

"Sen gerçekten dengesizsin, biliyorsun, değil mi?"

Asya ağlamamak için kıstığı gözleriyle Yağız'a bakıp sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken, yüzünde garip bir ifade belirdi. Zaten adamın gülmesi, dudaklarının sağ ucundaki hafif bir hareketten öte değilken, şu an ne düşündüğünü anlamak Asya için atomu parçalamak kadar zordu.

"Bana hem Yağız deyip hem de siz diye hitap etmeyi nasıl beceriyorsun? Bence bu dengesizlik, ama sorun değil, sanırım seni böyle kabul edeceğim. Ancak benim yerimde oturuyorsun ve bir dahakine orayı bana ayırırsan sevinirim. Sanırım bunu kabul etmekte zorlanırım."

Asya gülümsemeyi başarınca Yağız da devirdiği çamı kurtardığını düşünüp rahat bir nefes aldı. Çektiği güzel uykudan sonra Asya ve Doruk'la yaptığı eğlenceli, bir o kadar da doyurucu kahvaltının ardından Yağız kendini uzun zamandır hissetmediği kadar iyi hissediyordu, hatta gülümsüyordu. İkisinin de ısrarlı bir şekilde sürdürdükleri "biz arkadaşız" tavrını seyretmek romantik komedi başyapıtlarından biri olan Meg Rayn'ın *Harry Sally ile Tanışınca* filmini izlemekten daha eğlenceliydi.

Arabasını doktorlara ayrılan özel bölüme park edip içeriye girdiğinde, dün gece yaşadığı karmaşayı tamamen unutmuştu. Sekreteri Ayşe'nin henüz almamış olduğunu düşündüğü zarfları ve varsa notları almak için resepsiyona uğradı. Sürekli gördüğü, ama ismini bilmediği sarışın görevli bayana selam vermeden önce, yaklaşıp yaka kartından adını okudu. Kartta Nebahat yazıyordu. Görünüşünün adıyla uyuşmadığını, bu kadar uzun ve sarı saça sahip birine Sahra adının daha çok yakışacağını düşünüp gülümsedi.

İsim koyma oyununu babasıyla gittikleri maçlarda sıra beklerken zaman geçsin diye oynar ve çok eğlenirlerdi. Şimdi, bir şekilde hayatından çıkardığı bu oyunu yeniden hatırlamaktan çok mutlu olmuştu. Yağız, kıza günaydın derken isim kullan-

mamayı tercih etti. Zavallı kızsa alışık olmadığı bu durum karşısında ne yapması gerektiğini bilemeden ayağa kalktı. Doktor Yağız kibardı. Bazıları gibi ukala ve burnu havada değil, her giriş çıkışta selam verirdi, ama asla bu kadar içten ve güzel gülümsememiş, bu kadar yaklaşmamıştı.

"Doktor Bey, siz zahmet etmeseydiniz, birazdan Ayşe Hanım gelir, ona teslim ederiz."

"Eğer hazırsa ben alabilirim, sorun değil."

"Peki," diye cevap veren Nebahat seri hareketlerle zarfları hazırlayıp uzattı.

Yağız, kızın evrakları verirken heyecanlandığını fark etti. Kadınların üzerinde bıraktığı etkiyi unutalı çok olmuştu, kendini yaşlı ve yorgun hissediyordu. Aslında bunca hayat tecrübesine ve konumuna karşın, daha otuz üç yaşındaydı. Annesinden gelen mavi gözleri ve babasından miras boyuyla her zaman ön planda olur, hep fark edilirdi. Kendisini bildiği günden beri ensesinde olan uzun siyah saçlarının önüne düşüp belirgin yüz hatlarını kapamasına izin verirdi. Bugün güzel bir gündü. Bugün otuz üç yaşındaydı. Bugün başarılı, genç ve yakışıklı bir doktordu. Evrakları alıp gitmeye hazırlanırken birazcık flörtleşmenin bir zararı yok diye düşündü.

"İyi çalışmalar. Beni Ayşe'ye söylemezseniz sevinirim," diyen Yağız kıza göz kırptı. Uzun siyah kirpikleri yelpaze gibi hareket edince, o an Nebahat kalbinin durduğunu hissetti. Yağız da yarattığı etkiyi unutarak keyifle başladığı günde işine koyulmak için odasının yolunu tuttu.

***

Önceki günden beri taşıdığı pozitif enerjisi hiç azalmadı ki bunda Doruk'la Asya'nın rolü kadar Sahra'nın da payı yadsınamazdı. Ama Sahra'ya tekrar o şekilde yaklaşması mümkün değildi. Yaşadığı tecrübelerinden yola çıkarsa, bunun kadınlara ümit vermekten öte olduğunu biliyordu. İkinciye izin verirse,

üçüncüsünde Sahra'nın Yağız'ın kapısına dikilmesi kaçınılmaz olurdu. Bu arada kıza Sahra demekten vazgeçmesi gerektiğini de biliyordu, ama ne yazık ki gerçek ismini hatırlayamıyordu. Neşesini kaybetmemesinin bir diğer sebebi de Tanem'in ilaç düzeyinin yeniden ayarlanıp azaltılması yönünde alınan karardı. Tanem'in sabahki rutin muayenesini Reşat'la, akşamkini de asistan doktorlarla yapmıştı. Onlar da biraz önce çıkmışlar, sonunda yalnız olmaktan hoşlandığı odada yine tek başına kalmıştı.

Yeni fotoğraflar gelmişti. Asya getirmemiş, ailesiyle arkadaşları beraber çekilmiş fotoğraflarını asmışlardı. Yine sevginin, mutluluğun ve güzelliğin olduğu resimler... Asya'nın yeni marifetiyse getirdiği anı defteriydi. Neler yazıldığını bilmek için okumaya gerek yoktu. Tanem hakkında bugüne kadar hiç kötü ya da kötüye yakın bir şey duymayan Yağız, bunun gereksiz olduğunu kimseyle, özellikle de Asya'yla paylaşmamıştı.

Yeni gelen fotoğrafları tek tek ve acele etmeden inceledikten sonra Tanem'e dönmeden, "Hayata tutunma sebebin bu, değil mi? Sahip olduğun sevgi gitmene izin vermedi. Haklısın, yerinde kim olsa gitmezdi. Peki, gözlerini açmak için neyi bekliyorsun?" diye mırıldanırken sesi oldukça sertti. Tanem'in gözlerini sadece fotoğraflarda görmek bile, ucu bucağı olmayan bir ormanda kaybolmuş gibi hissettiriyordu. Hiç yapmadığı şekilde Tanem'in yanına koltuğu çekip oturdu. Kızın ince parmaklarını ellerinin arasına aldı. Alışık olmadığı bu duyguyu hiç yadırgamadı.

"Ben bazen unutsam da sen o resimlerdeki mutlu kadınsın. Sana doktorun olarak söz veriyorum. Kaybettiklerine kavuşman için ne gerekiyorsa yapacağım." Biraz önce yaptığı gereksiz çıkıştan dolayı özür diliyor, kısa süreliğine de olsa dışarı çıkmasına izin verdiği hırçın adamı yeniden ait olduğu yere göndermeye çalışıyordu.

***

Günler akıp geçerken Yağız yine hastaneden ayrılmadığı bir

gecenin sabahında, sert rüzgâra karşı, elinde sıcak demli çayı eşliğinde, denizi seyrederek zor geçen gecenin izlerini silmeye çalışıyordu. Hastanede kalma sebebi Tanem ya da endişeleri değildi ki bu endişelenmediği anlamına da gelmiyordu. Günler geçiyor, Yağız'ın ruh hali sürekli değişiyor, ama Tanem'in durumu ilaç düzeyinin azaltılmasına karşın stabil kalmaya devam ediyordu.

Gece acil servisten çağrı geldiğinde, bir sonraki gün için kurduğu planlar gelen vakanın aciliyetiyle olduğu gibi masasında kalmıştı. Nasıl kalmasın ki? On beş yaşında gencecik bir sporcu. Aslan. Adı gibi güçlü olduğu belliydi. Bir anlık gaflet sonucu hayatından olmuştu. Amacı yaşının gerektirdiği şekilde birazcık eğlenmekti. Ne yazık ki o eğlence istenildiği gibi bitmemiş, Aslan, altı saat süren ameliyatın sonunda ex olmuştu.

Üşüyen parmaklarını ısıtmak için bardağın atrafına dolamış olan Yağız'ın düşünceleri, onu unutmaya çalıştığı anıların içine çekmekten başka bir işe yaramıyordu. Aslan için üzülmemesi ya da kendi acılarının gömdüğü yerde kalması gerekirken o, deniz kıyısında huzur bulduğu bu salaş çay bahçesinde kendini yenilemeye çalışıyordu. Yıllardır olmaya çalıştığı adama ne olduğunu düşünmeden edemiyordu, etrafına kurduğu duvarın çatladığını, eskisi gibi mantıklı bakamadığını biliyordu. Bunun tek sebebininse o yeşil gözler olduğunun nihayet farkına varmıştı.

O yeşil gözler tek başına yeterli değildi. Onun sahip olduğu aile ve sevgi bir seyirci olarak Yağız'ı mest ediyor; kendisinin aksine birilerinin elindekilerinin kıymetini biliyor olmasından son derece keyif alıyordu. Sonuçta hiçbir şey tek taraflı olamazdı. Kim bilir, Tanem ailesiyle arasındaki bağı güçlü tutmak için ne fedakârlıklar yapıp nasıl özverilerde bulunmuştu.

Eve gidip duş alacak, sonra hastaneye geri dönecekti. Bugün çok önemli bir hastası vardı. Önemi, meclis üyesi olmasındandı. Ayrıca bu sabahki muayenesinden sonra, Tanem'in ilaç seviyesi tekrar ayarlanacaktı. Fazla oyalanmaması gerekiyordu, ama önce soğuk bir duş almalıydı.

Arabasına doğru ilerlerken çağrı cihazıyla cep telefonu aynı anda çaldı. Çağrı hastanedendi; acil durum çağrısı. Arayansa Reşat'tı, acil durumun Tanem'le ilgili olduğunu haber verene kadar asıl ihtiyacı olanın iliklerine kadar titremek olduğunu sanıyordu. Arabanın hız ibresinde yüz elliyi görene kadar ayağını gazdan çekmemiş, yine de üç dakikalık mesafe üç ömre bedel gelmişti ona. Hastaneye vardığında arabayı üzerinde anahtarla kapısı açık bir halde girişe bırakarak koşmaya başladı. Koşarken aklından geçen senaryolar hızını daha da artırmasına neden oldu.

Altıncı dakikanın sonunda nefes nefese girdiği odada Reşat onu kapıda karşıladı.

"Kalp atışlarında problem var. Makineye bağlamak gerekebilir," diye durumu kısaca açıklarken sakin olan sesine karşın yüzü durumun ciddiyetini ele veriyordu.

Asla kabul etmeyeceği bu öneri karşısında Yağız, "Hayır, makine olmaz. Bu son seçenek olmalı," diye tısladı. "Kardiyolog Eşref'i acil çağıralım ve yoğun bakım odasını hazırlayalım."

Tanem herhangi bir hayat belirtisi göstermemiş, daha parmağının ucunu bile kıpırdatmamışken, bu da neyin nesiydi? Kalbi bugüne kadar olumsuz hiçbir belirti göstermemişti. Bu hiç iyiye işaret değildi. Eşref'in son yarım saatin kalp kası hareketlerini incelemesi sonucu, kalbin yeterli miktarda kan pompalamadığını fark ettiler, oysa beynin kana ihtiyacı vardı.

Panik dalgası her geçen an biraz daha büyüyor, herkesi etkisi altına alıyordu. Yağız içinde kopan fırtınaya rağmen soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Tüm hastanede olağanüstü hal ilan edilmiş gibiydi. Girişler yasaklanmış, yoğun bakım katında da Tanem için özel bölüm hazırlanmaya başlanmıştı. Koridorda sakin adımlar atan birine rastlamak neredeyse mümkün değildi.

Tanem'in gelecek olan yakınlarının Cüneyt'in odasına alınması için de girişe bilgi verilmişti. Yağız'ın tüm randevuları iptal edilmiş, beşinci katta Tanem vakası dışında hayat durmuş-

tu. Akşam saat altı gibi durum kısmen kontrol altına alınmıştı. Ekokardiyografisi fena sayılmazdı, ancak son çekilen elektrokardiyografisinde çıkan sonuç iç açıcı değildi. Kardiyolog Eşref durumu aileye kısaca anlatırken korku onları kendine tutsak etmişti.

"Kalbin her bölümünün tam gerektiği anda kasılmasından elektriksel ileti sistemi sorumludur. Bu açıdan da iki ayrı bozukluk görülebilir. Kalbin atışları ya yavaşlar ya hızlanır. İki durumda da beyne yeterli kan gitmez. Bizde yavaşlama mevcut. Durumu değişmezse bilinç kaybı yaşanabilir. Kalbin yavaş çalışmasına karşı şimdilik geçici pacemaker, yani kalp pili kullanmamız gerekebilir."

Tanem'in durumunun açıklanması iki cümleden ibaretti ama sevdiklerinin içini yangın yerine çevirmeye fazlasıyla yetmişti.

***

Yaşanan krizin üzerinden geçen yetmiş iki saatin ardından Tanem'e geçici kalp pili takılmış, buna bağlı olarak da Yağız yine uykusuz gecelerin mahkûmu gibi hastaneden hiç ayrılmamıştı. Günler geçerken umutları tükenmenin sınırındaydı. Hele Tanem'i kaybetmekle karşı karşıya gelmek kendine olan güvenini oldukça sarsmıştı. Sebebini henüz bulamamışlardı, ama bu, Yağız'ın peşini bırakacağı anlamına gelmezdi. Önüne koyduğu hedefler için raporuna "*beklenmedik sorun*" diye yazmayacaktı. Evet, beklenmedik bir anda beklenmeyen yerden vurmuştu onları, ancak sebepsiz olduğuna kimse inandıramazdı onu.

Saat gece yarısını geçerken yoğun bakımdaki Tanem'in yanından çıkmıştı, odasında "d*aha fazla ne yapabilirim?*"*in* hesabını yaparken hastaneyi terk etmek gibi bir düşüncesi yoktu Yağız'ın. Yorgunluktan kırmızıya dönmüş gözleri, onu yere devirmek üzere olan başındaki ağrı dinlenmek için kendine birkaç saat zaman ayırması için yeterli değildi. İşindeki büyük başarılarından önce ailesine kavuşturulması gereken gencecik bir kız

vardı. Mehmet ve Ahmet'in Tanem'e ağabeylik yapma hakkını onlara geri verebilmek için son nefesini bu soğuk binada vermesi gerekiyorsa, verecekti.

Başını ellerinin arasına alıp ona yol gösterecek ışığı bekledi. Aradığı cevap bir yerlerdeydi, ama nerede? Reşat, "Bazen zorlamamak lazım," demişti ona daha bu sabah ki adam haklı olabilirdi, fakat Yağız biraz daha zorlayacaktı. O bir biliminsanıydı, kısmet deyip geçemezdi. Zaten kısmetle de arası bozuktu.

Bilgisayarına bağlı yazıcıdan A3 boyutundaki kâğıdı çıkarıp boşalttığı masasının üzerine koydu. Bir süre kâğıda dikti gözlerini. Bomboş beyaz nesne ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Siyah dolma kalemine uzandı ve hislerinin bilgileriyle birleşip onu yönlendirmesine izin verdi Yağız. Tek çizgiyle kâğıdı ikiye böldü. İlacın ilk azaltılmaya başladığı tarihi en tepeye yazdı. Deneylerle güçlendirdikleri araştırmalarına göre bekledikleri aşamaları gün gün alt alta sıraladı. Ortaya çıkan tablo olması gerekenlerin özetiydi.

Tamam, ellerinde daha önce denenmiş bir formül yoktu. Sıfırdan oluşturmaya çalıştıkları denklemi Tanem'de çözmeye çalışıyorlardı ki bu yola girerken bilinmezliklerden dem vurup duran da yine Yağız'ın kendisiydi. Ancak Tanem'in hâlâ uyanmamış olmasının yanında, kalbinde sorun olması için bir sebep de yoktu ki!

Şüpheci kimliğini bir kenara bırakmadan önce, yaşanan gecikme ve kalp sorununu, büyük buluşunun prospektüsüne yan etkileri diye yazacaksa da ikna olması gerekiyordu. Kâğıdın sol tarafına geçti. İlacın ilk azaltıldığı tarihi buraya da yazdı. Ama bu defa altına deneklerinin üzerinde gerçekte oluşan belirtileri ve verilen ilaç düzeyini ekledi. Onuncu günü not aldı. Yan taraftaki şablona göre o gün her şey bitmeliydi. Bitmemişti. Yazmaya devam etti. İlaç seviyesi azaldıkça ona tezat olarak görülecek yaşam belirtilerinin hafif kıpırdamalara rağmen, beklenilenin çok altında kaldığını gördü. Kalp atışlarımız, tansiyonumuz ve kan

dolaşımımız bizimle uyumludur. Koşarken-dinlenirken, sakinken-öfkeliyken diye uzayan listenin sonuna uyanıkken-uyurken–derin uykudayken yazdı.

Tanem'in çizelgelerine baktı ve oradaki rakamları kendi listesine ekledi. Kalbinin pes ettiği günün öncesine kadarki kısım onu tatmin etmedi. On dördüncü günü büyük puntolarla belirginleştirdi ve sadece "kalp" yazdı.

Bugüne geldi. On yedinci gün. Kıpırdanmalar dikkat çekecek kadar artmıştı, ama yeteri kadar değil. Kalemi bırakıp artık beyaz olmayan kâğıdın üzerindeki genç bir kadının yaşamla ölüm arasındaki sayısal değerlerine baktı. Rakamlar tuhaftı, ancak onlardan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini bilmiyordu Yağız. Deneğinin, yani Tanem'in ona ne anlatmaya çalıştığını anlamıyordu. Bir süre daha baktı ve rulo haline getirdiği kâğıdı çekmecesine koyup kilitledi. Onunla işi henüz bitmemişti.

İnsan anatomisi sırlarla doluydu. "Bu sırrı çözdüm," diyen biri için yapılacak en iyi şey ellerini arkada birleştiren gömleği giydirmek olurdu. Yağız'ın derdiyse çözmek değil, anlamaktı. Üzerini değiştirip daha rahat olduğunu düşündüğü siyah ince bir kazak giyip yüzünü buz gibi suyla yıkadı. Geceyi uyumadan geçirmesine yardımcı olması için kantine inip sert bir kahve alacaktı ki bu saatte orada verilen kahvenin acı tadı işini görürdü.

Gecenin bu vakti hastane koridorlarında birkaç hasta yakını, nöbetçi görevliler dışında kimse olmaz, yere bırakılan iğnenin sesi bile yankılanırdı. Ancak güvenlik kapısına yaklaştıkça orada yaşanan hareketlilik dikkatini çekti. Acil servis tarafında normal karşılanabilecek olan insan kalabalığı binanın bu tarafı için merak uyandırıcıydı. Yağız tükenmiş, kafasındaki taşları yerine oturtmaya çalışırken, etrafında konuşulanları duymak ya da söylenenleri idrak etmekten çok uzaktı, ta ki ona doğru yaklaşan tanıdık güvenlik görevlisiyle hemşirenin yüzündeki ifadeyi fark edene kadar.

"Doktor Bey, sizin de bilmeniz gereken bir durum var," diyen hemşirenin sesi titriyordu.

"Neymiş o bilmem gereken şey?"

"103 numaralı oda," dedi araya giren güvenlik görevlisi, "kendiniz görseniz daha iyi olur."

Kısa bir an Tanem'in orada olmadığını unutan Yağız için dünya yörüngesinden uzaklaşmıştı. Hemşire de durumu anlamış olmalıydı ki asansöre yönelen Yağız'ın arkasından giderken, "Resimlere yazık oldu," diye kısa bir açıklamada bulundu.

Yağız'ın gözüyle görmeye ihtiyacı vardı. Şu saniyeden sonra söylenenler umurunda değildi. Bir hastane odasında ortalığı telaşa verecek ne olmuş olabilirdi ki? Endişesini bastırabilmek için parmaklarıyla oynayıp dikkatini dağıtmaya, aklından geçen olmadık şeyleri uzaklaştırmaya çabaladı.

Beşinci kata ulaşan Yağız, 103 numaralı odaya yöneldi. Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Tereddütle açık kapıdan içeri bakabildiğinde gördükleri çok anlamsız ve saçmaydı. Odadaki resimler yırtılmış, anı defteri parçalara ayrılarak odanın tüm zeminini kaplayacak şekilde ortalığa saçmıştı. Bu manzarayı her kim görse, göreni ürkütürdü.

İlk şoku atlatmaya çalışan Yağız'ın hastane güvenliğiyle konuşabilmesi için aradan beş dakika geçmesi gerekti. Ancak şu anda konuşmak yerine, bir yerleri yıkıp dökmek, birilerinin canını yakmak daha çok işine yarardı doğrusu.

Beşinci kat özel bölüm olduğu için hastanenin ana girişindeki danışmanın haricinde, binanın bu tarafına geçiş için uzun bir koridor ve başka bir danışmadan daha geçmek gerekiyordu. Bu yüzden odaların içinde kamera yoktu, sadece asansör çıkışına konulması yeterli görülmüştü. Gizliliği korumak adına alınan bu kararı Yağız, "Al sana, gizlilik!" diye değerlendirirken öfkesine hâkim olamıyordu.

Hastane polisi en yakın karakola ihbarda bulunarak bir dedektifle olay yeri incelemesinden bir ekibin hastaneye gelmesini istemişlerdi. Nöbetçi hemşire saat yedide nöbeti devraldıktan sonra, kimseyi görmediğini söylemişti ki zaten Tanem yoğun bakımda olduğundan kimse buraya çıkma ihtiyacı duymuyordu.

Odayı kontrol etme niyetiyle kapıyı açan hemşire gördüklerinin ardından hemen güvenliğe haber vermişti. Dolayısıyla kimsenin olmadığı ve kapısı kapalı odaya kimin ne zaman girdiğini bulmak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

***

Tanem iki gün önce yoğun bakımdan çıkarılıp odasına alındı. Fazladan güvenlik önlemlerinin yanı sıra, sağlık ekibi de tamamen değiştirilmişti. İşini şansa ya da sürekli ona kazık atan kadere bırakmamakta kararlı olan Yağız tarafından seçilen iki hemşire ve iki asistan doktor dışında Tanem'in yanına kimse -hele ki tek başına- giremeyecekti.

Alınan önlemler hastane personeli arasında huzursuzluğa sebep olmuş, ancak Cüneyt'in idare yeteneği sayesinde kısa zamanda bu huzursuzluk son bulmuştu. Tanem'in tehlikede olduğu konusunda sadece Ahmet'le hemfikirdi. Cüneyt onları hayalperest, Osman'sa paranoya yapmakla suçlamıştı. İster paranoya, ister hayalperestlik olsun Yağız sonuçtan memnundu. Çünkü ona göre bu bir delinin işinden daha fazlasıydı ve Tanem'in korunması gerekiyordu.

Anı defterinin sadece dolu sayfaları yırtılmış, gerisine el sürülmemişti. Resimler için de aynı durum söz konusuydu. Tanem'in çok güzel ve mutlu olduğu fotoğraflar yırtılmış, diğerleri sadece rasgele yere atılmıştı. Bu ayrıntıyı kırklı yaşlarında, atletik vücutlu ve bir hafiyenin bakışlarına sahip komiser Fırat bile yakalayamamış, ama Yağız'dan duyarken şaşkınlığını gizlemeyi başarabilmişti. Fırat'ın yardımcısı İbrahim gençliğinin getirdiği acemilikle, "Hadi be!" diyerek tepkisini ortaya koyarak edindiği yeni bilgiyi bekletmeden elinde tuttuğu küçük not defterine eklemişti. "Bu çocuk çok mu *CSI New York* izlemişti, yoksa belleğine güvenmeyip her konuşulanı not mu alıyordu"nun cevabını Yağız için kestirmek güçtü. Ama asıl bilmedikleri, Yağız'ın bu ayrıntıyı kaçırmasının mümkün olmadığıydı. O resimler görme-

yi en çok sevdikleriydi. Onlara defalarca bakmış, hafızasına tek tek kazımıştı.

Ahmet'in alışık olduğu hırçınlığına aldırmayan Yağız; Mehmet'in durgun ve kendini suçlayan haline üzülmüştü. Kardeşini korumayı başaramadığını söyleyen genç adamı teselli etmeye çalışmak Yağız'a göre boşa zaman kaybıydı.

Sağlığı normale dönmüş, ama uyanması ile ilgili henüz bir gelişme kaydedilmemiş Tanem içinse yapabileceği başka neler olduğunu düşünmekten çıldırmak üzere olan Yağız'ın imdadına Doruk yetişmiş, arkadaşının kafasını dağıtması için anında bir organizasyon düzenlemişti. Tiger'la yaptığı eğlenceli koşunun ardından Doruk'un aşırı ısrarına yenik düşerek akşam için dışarı çıkacaklarının sözünü verdikten sonra hastaneye gitmişti. Üzerine giydiği taşlanmış Lee kotu ve mavi gömleği ile eve uğramadan, Doruk'un bahsettiği yeni açılan gece kulübüne gidebilmeyi garantilemek istemişti Yağız. Bahsi geçen kulüpte Doruk'un yanına oturmayı başardığındaysa kasıtlı olarak bir saatten fazla gecikmişti.

Yeni açılmış ama merak uyandırdığı belli olan kulüp, hınca hınç dolu olmasına rağmen, bunaltmayan bir havası vardı. Ne var ki Yağız kendini yorgun hissettiğinden, bangır bangır çalan müzik ve ona eşlik eden kalabalık fazlasıyla rahatsız edici gelmişti ona.

Daha içeriye adım attığı an Doruk'un gönlünü alacak kadar kalabileceğinin kararını vermişti. İlk viskisini içerken tam önlerinde kalçasını özenli bir şekilde sallayan, yaşının yirmi bile olmadığı belli olan çakma sarışın kızı görünce de kararına kesinlikle sadık kalacağını düşündü.

Yağız üniversitede cep harçlığını çıkarmak üzere dersleri ağırlaşana kadar ve Amerika'da kaldığı ilk yıllarda kirasını ödeyebilmek için barmenlik yapmıştı. Tecrübesi olmadığı halde bar sahipleri sadece tipinin bile işe yarayacağını düşünüp ona kolayca iş vermişlerdi. Sosyeteye hitap eden bu yeni mekânda

gördükleri o zaman şahit olduklarının yanında lafı bile olmazdı. Sorun başkaydı. Sorun Yağız'ın aynı kişi olmamasından kaynaklanıyordu.

Geceye beraber katıldıkları arkadaşlarının yaş ortalaması yüksekti. Seçtikleri masa onlara tüm salonu görme şansı veriyordu. Diğer konuklar piste ve bara daha yakın olmak için kokteyl masalarını seçtiğinden o taraftakiler hareket ederken birbirine sürtünüyordu. Oturduğu yerin nimetlerinden faydalanan Yağız etrafını gözlemliyor, aynı zamanda arkadaşlarının koyu futbol muhabbetine elinden geldiğince eşlik ediyordu, ta ki Doruk dirseğiyle onu dürtüp sesini duyurabilmek, ama etraftakilerin duymasını engellemek için kulağına eğilene kadar.

"Sağ çarprazda dans eden kırmızılı Asya'nın ablası Serra mı?" dedi ve Yağız'a bakacak kadar zaman tanıdıktan sonra devam etti: "Asya'ya çok benziyor, karıştırmam mümkün değil."

Yağız dans eden kıza bir süre baktıktan sonra Doruk'u, "Evet, o," diyerek teyit etti.

Serra otuzlu yaşlarının başında olmasına rağmen yirmilik kızların arasında parlıyordu. Yağız'ın ailede en az tanıdığı kişiydi ve konunun Tanem olmadığı bir diyaloğa hiç girmemişlerdi. Gerçi şu anda aşırı alkollü ve kendinde olmadığını anlaması için onu tanımasına da gerek yoktu.

Serra şimdiki görüntüsünün aksine daha ağırbaşlı ve olgundu. En önemli farklılık ise giyimiydi. Mutaassıp olmayan, ama genelde iyi bir terziden çıkmış, kaliteli kumaştan etek ceket takımlar giyen, kendine ait iç mimarlık ofisi olan kadın; şimdi Yağız'ın karşısında ateş kırmızısı içindeydi. Dekoltesiyle sırtını ve bacaklarını gözler önüne seren elbisesi öylesine dardı ki nefes alışlarındaki hareketleri bile fark ediliyordu.

Yağız ve Doruk bir an için müdahale etmek istedilerse de üstlerine vazife olmadığına karar verip geri çekilmek zorunda kaldılar. İki adam hayret ve şaşkınlıkla kızı seyrederken karşı

gruptan biri Serra'ya onları işaret etti. Arkadaşı olduğunu varsaydıkları kişi belli ki ona bakan iki adamı tanıyıp tanımadığını soruyordu. Serra, gösterilen tarafa döndüğünde, karşısındakileri görmekten hiç rahatsız olmadı. Zaten aldığı alkol yüzünden Tanem'i bile orada görse şaşıracak durumda değildi.

İçkiden yarı baygınlaşmış gözleriyle onlara bakan kadın kısa süre sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Elindeki kadehi Yağız'a doğru yukarı kaldırdı ve yarısına kadar dolu şarap kadehini tek seferde içti. Hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndüğündeyse, Doruk küçük dilini yutacağını sandı.

"Gördün mü Yağız? Bu neydi şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Resmen içinde bir parti kızı yaşıyormuş."

Yağız gördüklerinin sonucu olarak erken gitme işini askıya alıp tüm gece boyunca Serra'yı göz hapsinde tuttu. Gece yarısını iyice geçtikten sonra arkadaşları gitmiş, ama Doruk ve Yağız kafa kafaya verip Serra'yı gözetleme işini sürdürmüşlerdi. Saat ikiye doğru Serra yanında kendinden birkaç yaş küçük esmer bir adamla dışarı çıkana kadar beklediler. Onlar çıkınca şaşkın iki adamın da işi bitmiş oldu.

Doruk, "Liseli kızlar gibi kolundan tutup evine götüremeyeceğimize göre biz de kalkalım mı?" diye teklifte bulundu.

"Haklısın. Zaten Asya beni yeterince velisiymişim gibi hissettiriyor. Bir de Serra'ya gerek yok."

"Belli ki gündüzleri çalışmayı, geceleri de eğlenmeyi seviyor. Ya da sadece yaşadıklarından sonra böyle bir geceye ihtiyacı vardı."

İki adam olanlar karşısında birbirlerine açıklamalar getirirken, Serra belki de çoktan gideceği yere varmıştı bile.

***

Burak, Yağmur'la beraber son seferinde avukat olarak ayrıldığı hastaneden, bu defa hasta yakını olarak ayrılıyordu ve bulun-

duğu durumdan hiç memnun değildi. Dışarıda bırakılmaktan hoşlanmamış, ama tepkisini karısından başkasına göstermeye de cesaret edememişti.

"Bu nasıl iş, anlamadım. Nasıl bilgi vermezler?" diyen Burak, Yağmur'a dönüp, "Peki, sen hiç Asya ile konuştun mu?" diye sorarken daha sakindi.

"Sadece, önlem için diyorlarmış. Tanem'in durumunda gelişme olursa bilgilendireceklermiş. Yani senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu nasıl önlem! Bizden, ailesinden mi koruyorlar onu?"

"Bilmiyorum."

"Sağlığı için mi önlem yoksa tehdit mi alıyorlar? Gerçi tehdit olsa haberimiz olurdu."

Yağmur oldukça dalgın, ne gördüğünü bilmeden dışarıda akıp giden manzarayı seyrederken on dakikadır susmayan kocasına kayıtsız kalmaya çalışıyordu.

"Soracağın tüm sorulara vereceğim tek cevap 'bilmiyorum' olacak. Neden ısrar ediyorsun? Babamın da söylediği gibi kurcalamaktan vazgeç. Gerek görürlerse bilgi verirler."

Burak, "Köşemizde oturup bekleyecek miyiz?" derken sinirden boyun damarları hareket etmeye başladı.

Birkaç gündür kocasının bitmek bilmeyen Tanem'le ilgili sorularından usanan Yağmur, cevap alamayacaklarını bildiği halde, sırf Burak sussun diye hastaneye gelmeyi kabul etmişti. Fakat sonuç değişmediği gibi Burak daha çok mızırdanmaya başlamıştı. Sinirlenmemek için kendini zorlaması işe yaramayan Yağmur pencereden bakmaktan vazgeçip eşine döndü. Sinirli ve gergin olmasına rağmen konuşurken sesi oldukça sakindi.

"Her zaman Taneme âşık kalacaksın, değil mi?" Bu bir sorudan çok "derdini biliyorum" ifadesiydi. Ancak Yağmur bunu söylemeye ne ara karar verdiğini asla bilemeyecekti.

Burak'ın duydukları karşısında yaşadığı şaşkınlığı atlatıp cevap vermesi zamanını aldı. Çünkü bu cümlenin her bir kelimesi

kalbine değen hançer darbesinden daha acı vericiydi.

"Bunu da nerden çıkardın? Sana inanamıyorum. Yani bazen saçmalamakta sınır tanımıyorsun," diye gürledi Burak. "Sen bir şey söylemedin, ben de duymadım, tamam mı?"

Yağmur yıllardır âşık olduğu kocasının verdiği tepkiden bir kere daha haklı olduğu sonucunu çıkardı. Kocası bir avukat olmasına rağmen asla Tanem'le ilgili duygularını saklamayı başaramamıştı. Yağmur bunu bile bile evlenmişti onunla. Eğer Tanem, Burak'ın duygularına karşılık verseydi o zaman asla araya girmezdi. Kendi hissettiklerine karşın Burak, Tanem için bir dosttan öteye hiç geçemedi. Aksi olsaydı Tanem mutlaka Yağmur'a söylerdi. Onlar her şeylerini paylaşırlardı, değil mi?

Tanem, Burak ve Yağmur beraber büyümüş, bütün sırlarını paylaşmışlardı. Ne var ki bu aşk üçgenini sadece o biliyordu. Burak bile Tanem'i sevdiğini onca yıldan sonra anlamıştı.

O gün, daha dün gibi belleğinde tazeliğini koruyordu. Tanem'in ilk erkek arkadaşı Görkem. Burak onu öldürebilirdi. On dört yaşındaydılar, ama Burak yine de katil olabilirdi. Bu yükü taşımaktan yorulsa da kocasına duyduğu aşk onun tek sığınağıydı, ama bazen, tıpkı şu anda olduğu gibi mutsuzluktan öleceğini düşünüyordu.

Burak, sapık olayından sonra Tanem'le daha çok ilgilenir olmuştu. Tamam, o ayrıca avukattı, davayı da üstlenmişti. İlgisi bu nedenle olabilirdi, ama Yağmur bir kadındı ve kadınlar hissederdi. Yağmur da zaten yirmi yıldır bunu hep hissetmiyor muydu?

***

Şükran Hanım eşinden sevgiyle bahseder, asla saygıda kusur etmezdi. Otuz yedi yıllık evliliklerine beş çocuk, sayısız mutlu hatıra sığdırmış, çok az insanın sahip olabileceği mükemmel bir aileyi tüm zorluklara rağmen beraber yaşatmaya çalışırken karşılıklı yapılan fedakârlıklar meyvesini vermişti.

Osman Bey, Türkiye'nin en büyük inşaat firmasına sahip

olabilmek için çok çalışmıştı. Bayrağı da kısa bir süre önce Mehmet'e verirken hissettiği gururun içini ısıttığını Şükran görmüştü. Yıllarca çok çalışan kocasının emekliliğine erteledikleri planlarını, Tanem'in başına gelenler yüzünden askıya almak zorunda kalmışlardı, tıpkı ailesi için özel olarak yaptırdığı, herkese bir yaşam alanı düşen bu devasa evde hayatın askıya alınması gibi. Şen kahkahalar kulaklara eskisi kadar sık çalınmaz olmuştu. Bu evde değişmeyen tek şey, kasım ayında bile güzelliğini kaybetmeyen bahçeden uzak kalmamak için yaptırdığı kış bahçesinde yapılan kahvaltıların Şükran Hanım'a verdiği huzurdu. Ama bu sabah o huzur burada, bıraktığı yerde değildi.

Nesrin, Fransa'dan kesin dönüş yaptığını ve eşinden boşanacağını gereksiz bir ayrıntıymış gibi açıklamasının ardından, büyük bir iştahla yemeğine devam ediyordu. Şükran Hanım'sa bu kararın onlara getireceklerinden dolayı endişeliydi ve endişelerinde son derece haklı olduğuna inanıyordu.

"Bunca zaman sonra emin misin? Bu köklü değişiklik herkesi nasıl etkiler?" diye sessizliği bozarak aklından geçenleri dayanamayıp kardeşi Nesrin'e dile getirdi.

"Abla inan ki böylesi benim için daha iyi olacak. Zaten en baştan beri orada olmayı hiç istemedim ki! Şimdiyse burada kalmam gerektiğini hissediyorum, hatta biliyorum."

"Artık sana yabancı olan bu ülkede ne yapacaksın? Bizde de kalamazsın!"

Şükran dahasını sormaya fırsat bulamadan Ahmet ve Asya kapıda görününce susmak zorunda kaldı. Oysa söylemek istediklerinin daha yarısını bile bitirememişti.

"Neden teyzem burada kalamıyormuş ki anne? Koca ev herkese yeter." Ahmet'in sorusu masada bomba etkisi yarattı. Osman Bey eşine "iyi halt ettin" der gibi bir bakış atıp oğluna döndü. "Neden kalamaz oğlum, tabii ki kalır. Konuşmanın sonunu duydun. Teyzen geçerli sebeplerle kalamayacağını söyledi. Biz de kabul ettik," dedi.

Asya yanına oturduğu teyzesinin omuzlarına sarılıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. Bu sabah keyfi, tıpkı son günlerde olduğu gibi yerindeydi.

"Neden hakkımız olmasın baba? Hep beraber ısrar edersek onu ikna edebiliriz."

"Evet, kızım, ısrar edebiliriz," dedi Osman Bey, "Ama biz sizi bile kendi halinize bırakmışken teyzene bir şeyleri dayatamayız. Sadece kararına saygı gösterebiliriz."

Bu koca bir yalandı. Sancaktar Ailesi'nde tek başına karar vermek söz konusu bile değildi. Nesrin; Ahmet ve Asya'nın ikna olduğunu görünce Mehmet ve Serra'nın evde olmamasına şükretti. Bu konuşmaya şahit olsalardı çok utanırdı. Hep de utanmıştı, özellikle Serra'nın çok şey ifade eden boncuk mavisi gözlerindeki bakışlardan. Gençliğindeki tek hatasının bedelini çeyrek asırdır utanarak ve kaçarak çekiyordu. Bıçağın kemiğe dayandığı yerde duran Nesrin ömründe ilk defa kendisi için bir şeyler yapmak niyetindeydi ve kolay kolay geri adım atmayacaktı.

"Bunları konuşmak için daha çok vaktimiz var nasılsa. Biz asıl konumuza geçelim. Tanem'i daha ne kadar göstermeyecekler bize enişte?"

Nesrin'in sorusuna Osman Bey'den önce davranan Ahmet cevap verdi.

"Kritik aşamadaymış teyze. Bir gelişme olursa hemen haber verecekler."

"İyi de her gittiğimizde durumu sabit," deyip duruyorlar.

"Aslında Asya bize bilgi verebilir, ne de olsa Yağız'ın arkadaşı Tepe onun yeni kankisi."

Ahmet'in Doruk'a yaptığı "Tepe" benzetmesi tam tahmin ettiği gibi Asya'yı kızdırmıştı. Asya'nın tepkisini ona dil çıkararak göstermesineyse hiç şaşırmadı.

"Lütfen büyü artık ya, altmış yaşına geldiğinde dilin dışarda gezeceksin," dedi Ahmet ve ekledi: "Beş yaşındayken de aynı davranıyordun, otuz oldun hâlâ aynısın."

"Yok, kırk, ne otuzu."

"Ama haklısın, yirmi sekiz buçukla otuz arasındaki fark benim göremeyeceğim kadar fazla."

"Hem ne olurmuş altmış yaşına gelirse! Orta yaş sayılır. Bir şeylerin sarkması için daha erken." Şükran Hanım'ın geç gelen sözleri masadakileri kahkahalara boğdu.

"Güzel annem, sen yüz yaşma da gelsen merak etme, hiçbir yerin sarkmaz. Ama ne yazık ki kızın sana çekmemiş."

Asya, "Gıcıksın işte. Gıcık. Sen kime çektin, ben de onu bilmiyorum," diye haykırdı.

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Kes sesini."

"Kesmezsem babama şikâyet et beni," diyen Ahmet eliyle alnına şaplak attı. "Ah, ama babam da buradaymış. Ne olacak şimdi?"

"Çok komik. Aramızda büyümeyi reddeden biri varsa, o da sensin."

"Lütfen çocuklar, sessiz kalıp huşu içinde yemeğimizi bitirebilir miyiz?" Normalde çocuklarının sürtüşmelerine müdahale etmeyen Osman Bey'in ani çıkışı işe yaramış, masadakiler önlerine dönüp sessizliğe bürünmüşlerdi.

Ahmet, Asya üzerindeki ustalığını konuşturup babasını da olaya dahil edince, hem konuyu kapatmış hem de Tanem konusunda gerilen ortamı sakinleştirmeyi başarmıştı.

***

Günler birbirini kovaladıkça tüm girişimleri sonuçsuz kalan Yağız'ın ümitleri yerle bir olmuş, iyi niyetli düşünceleri de o göçüğün altında kalmıştı. Bugün yirmi ikinci gündü. Tansiyon değişken, kan dolaşımı hızlı, nefes alışları daha güçlü, vücut ısısı normale yakın, kalp atışı hızı dakikada yüze kadar düşmüştü. Kısaca Tanem'in ayakta onu seyreden Yağız'dan tek farkı gözlerini açmadan hareketsiz kalmaya devam ediyor olmasıydı.

Birkaç saatlik uyku için yatmayı tercih ettiği Tanem'in odasındaki koltuktan kalkıp kendine ait tüm izleri sildi. Pencereye yaklaşıp jaluzileri sonuna kadar açarak odanın aydınlanmasını sağladı. Tanem uyanmamakta ısrar ettikçe Yağız zor günler geçiriyordu. Ailenin sabrı tükenmiş çatlak sesler duyulmaya başlanmıştı. Şu andan sonra onlara sabredin demek yersiz olurdu. Ayrıca Cüneyt de daha dün sabah yönetimin baskısından bahsetmiş, üstü kapalı da olsa kendince uygun bulduğu üslupla zamanın iyice daraldığını bildirmişti.

Yapılan işlemleri, raporları tek tek inceleyip bir şeyleri kaçırmadıklarına emin olmuştu. Onu uyutan ilaç kesildikçe Tanem'in yaşam belirtileri zor da olsa rayına girmesine rağmen öylece yatıp durmaya devam ediyordu. Onu omuzlarından tutup sarsarak kendine getirmeyi bile düşünmüştü. Neyse ki aklı başındaki tarafı ağır basmıştı da bugüne kadar bu saçma isteğini uygulamaktan kurtulmuştu Yağız. Deneyecek bir tek bu yol kaldığını anladığı dün gece, yapacaklarının bittiğine kanaat getirip kendine ve Tanem'e yirmi dört saat zaman tanıdı. Daha fazlasının olmasına imkân yoktu; zamanla girdiği yarışı her iki taraf da kaybetmek üzereydi.

Gururuna yenilip egosuna teslim olmayacaktı. Tanem'i ayağa kaldırmak için gereken onu başkasına teslim etmekse, edecekti işte. İlaç tamamen kesilmişti ve eğer yirmi dört saatin sonunda hâlâ uyanmamışsa bir bilinmezin içinde sürüklemeye devam etmeyecek, Tanem'i Kansas'a götürüp Prof. Michelle Haupt'la ekibine emanet edecekti. Dün gece verdiği bu karar beklediği başarıyı elinden alacak karardı. Fakat Tanem'in ex olması ve bunu Sancaktarlar'a yapıyor olmak eylül ayındaki kongrede sadece alkışçı olmakla kıyaslanamazdı.

Sancaktarlar Yağız için önemliydi. Onların bağlılıklarını, birbirlerine sahip çıkışlarını ve sevgilerini çekinmeden sunmalarını seviyor, belki biraz da kıskanıyordu. Aslında kıskanmak-

tan ziyade gıpta ediyordu. Nihayetinde Yağız, sevdiklerinin arkasından gözyaşı dökmeyi bile hak etmemiş bir adamdı. Evet, biraz kırgındı, ama verdiği kararın arkasındaydı. Sadece bunu Cüneyt'e söylemek işi canını sıkıyordu. Olayın bir de sağlık bakanlığı kısmı vardı, ama hiçbiri halledilemeyecek şeyler değildi.

Çok zayıflamış olmasına rağmen kızın yüzüne özenle yerleştirilmiş dolgun dudakları güzelliğini kaybetmemişti. Bir süre onu izleyip yavaşça Tanem'in yanağına dokundu. Çıkık elmacık kemiklerini hissedebiliyordu. Bu, Yağız için bir çeşit vedaydı. Ama asla vazgeçmek değildi. Vazgeçtiği bir şey varsa o da kendisi için hayal ettiği gelecekti, neyse ki onu da umursamıyordu.

Kapıdaki güvenliğe içten bir "günaydın" deyip emin adımlarla yoluna devam etti. Fotoğrafların başına gelenlerden sonra arttırılan güvenlik önlemleri Yağız için yerinde bir karardı. Olayın ciddiyeti konusunda henüz haklı olduğunu ya da yanıldığını kanıtlayamamıştı. Soruşturmadan bir şey çıkmaması da onun inandıklarını değiştirmek için yeterli değildi.

Reşat ve Cüneyt'le yaptığı görüşme tam beklediği gibi geçti. Burnundan soluyan adam, "Nasıl pes edersin; ben şimdi yukarıdakilere ne söyleyeceğim? İyi ki basın açıklaması yapmadık," deyip dururken Cüneyt'i ikna etme işini Reşat'a bırakıp kendini hastaneden uzaklaşmak için arabasına bindi. Yirmi dört saati acımasızca işliyordu. Kulaklarında tik tak sesleri çınlarken dışarıda da uzun süre kalamazdı.

103 numaralı odaya geri döndüğünde gün daha yarılanmamıştı. Verdiği kararı ve sonuçlarını düşünmek geçmeyen zamanı daha da yavaşlatıyordu. Kolundaki Doruk'un hediyesi Rolex marka saatine bakıp sürenin dolmasına on iki saatten az kaldığını görünce, dirseklerini dizlerine dayayıp başını avuçlarının arasına alıp uzunca bir süre öylece durdu. Ağrıyan boynunu rahatlatmak için başını kaldırdığında gecenin karanlığında aynaya dönüşen pencereden gelen ışık yansımaları sanki çocukluğun-

dan kopup gelmişti ona. Kalkıp ağır hareketlerle onu çağıran yıldızlara ilerlerken az da olsa gülümsemeyi başardı.

Babasıyla Riva sahilinde yaptıkları kamplarda gece kumsala sırtüstü uzanır, saatlerce kayacak bir yıldızı beklerlerdi. Beklerken de gökyüzünde ışıl ışıl parlayan yıldızlara anlamı olmayan hikâyeler uydururlardı. En çok da asla yakalayamadığı yakamozlarla oynamayı severdi. Bugün ise sadece düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu.

Camda karşılaştığı gözlerini artık tanımakta zorlanırken o günleri hatırlayıp kendine teselli vermek ya da acımak istemiyordu. Loş odanın penceresine yansıyan şehrin ışıklarıyla birleşen Yağız'ın siluetinin ortaya çıkardığı tablo geçmişten çok farklıydı. Işıklar yıldız değil, gördüğü siluet de o çocuk değildi. Arka fonda tablonun köşesine yansıyan yatak ve içindeki hareketsiz kadınsa gerçeğin ta kendisiydi, ve her ikisinin de kayan yıldızın ucuna takılacak masum bir dilekten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Zaman geçsin mi, dursun mu karar veremiyordu. Prof. Michelle Haupt'la yaptığı görüşmede Türkiye saatiyle sabah sekizde yolculuk hazırlıklarına başlayacağını bildirmiş, fakat henüz Sancaktarlar'a durumu açıklamamıştı. Ayrıca Tanem'i götürecek özel uçak ve sağlık ekibi ancak öğlen civarında hazır olurdu ve hâlâ ümitlerini sakladığı sekiz saati vardı.

Aslında kaybetmişti. Fakat hiç de öyle hissetmiyordu. Bu yaptığını başkası yapar mıydı? Ya da önceki Yağız? İki yıldır geceli gündüzlü çalış, uğraş, didin; plan yap, hedef koy ve şimdi başkaları için pes et. Bu pes etmek değildi! Bunlar onun acı duyduğu geçmişiyle ilgiliydi. Kendi ailesi, kendi kardeşi! Şimdi onları düşünmeyecekti. Gözü koluna ilişti, yedi saati kalmıştı.

"Hiç komik ve eğlenceli bir adam olamadım. Bir ara *Gırgır* okumuş, ama hiç gülmemiş, hatta her satırını okurken sıkılmıştım. Tabii bunu kimseye itiraf etmedim."

Oturduğu tek kişilik koltuğu Tanem'in yanı başına kadar çekti. Kafasında çınlayan kötü senaryoları düşünmemek için konuşmak da işe yaramamıştı.

Ellerini ensesinde birleştirip derin bir iç çekti. "Tabii başka şeyler de yapabilirim, ama gözümü senden ayırmak istemiyorum. Of, Tanem ya, çok mu nazlısın? Seni muayene ettim, turp gibisin," diye söylenince yüzünü elleriyle kapadı. "İğrenç! Espri anlayışımın olmadığını anlattım ya, bunun kanıtı." Derin bir "of" daha çekti, gözleri kapanmak için can atarken Yağız direniyordu. "Beyin dalgaların artık hareket ettiği için beni duyduğunu umuyorum," dediğinde Tanem'in sesini duymayı ne kadar çok istediğini fark etti.

"Amerika'da okul masraflarımı çıkarmak için önce benzincide pompacı, barda barmenlik ve sonra fotomodellik yaptığımı anlatmamıştım sana, değil mi?" dedi o heyecanları yeniden hissederek. "Fotomodellikten iyi para kazandım aslına bakarsan, devam etseydim ünlü bile olurdum. Adını hatırlayamadığım bir yazarın kitap kapağı bile oldum. Kitabı hiç okumadım. Tarzım olmadığından değil de temsil ettiğim kont beni biraz korkuttu diyelim. Her şey yolunda giderken bir gün bana iç çamaşırı reklamı getirdiklerinde işi bıraktım. Aslında boxerla ortalığa çıkmaya alışabilirdim." Konuşmaya devam etmeden Tanem'e yaklaşıp ses tonunu iyice düşürdü: "Çekilecek reklam kadınların iç gıcıklayıcı çamaşırlarından olunca nasıl desem, racona biraz ters düştü." Kesinlikle ona bir sır veriyordu: "Bakma sen, Amerika'ydı, mankenlikti; esasta ben Üsküdar'lıyım. Biraz maçoluk vardır kanımda." Rahatlayan Yağız hayatındaki sırları ortaya dökmüştü.

Gecenin karanlığı yerini aydınlık gökyüzüne bırakırken, görünen kasvetli bulutlar yaşanacakların habercisi mi diye düşünüp yeni bir karamsarlığın içine düştü Yağız.

Üç saati kalmıştı. Kızın takip cetvelini inceledi: Neredeyse

otuz saattir ilaç verilmemiş ve ağır bir detoks uygulanmıştı, hatta dördüncü serum da bitmek üzereydi.

Ayağa kalktı. Esneme hareketleri yaptı. Odanın içinde tur attı. Pencereden baktı. Su içti. Tekrar saate baktı. Son saate az kalmıştı. Saçı dağılmış, yorgunluktan gözlerinin çevresi morarmıştı, ve ütüye hasret kalmış gömleğiyle tekrar yerine oturdu. "Annem de hep böyle yapardı," dedi Yağız, "inadı tuttu mu babam ne yapsa boştu. Aslında tanıdığım kadınların hepsi aynı. Bir erkeği kendinize köle yapmayı çok iyi beceriyorsunuz. Yani şu anda sırf kadın olduğun ve inadın tuttuğu için böyle yaptığına inanmaya başlayacağım. Keşke sen erkek, ben de kadın olsaydım."

Ne söylediğini fark etmesi uzun sürmedi. İyice saçmalamıştı. Utanarak daha birkaç saat önce onu duyduğunu söylediği Taneme baktı ve özellikle garip bir ironiyle söylediği son sözlerini duymadığını ümit etti. Kaderin Yağız'la işi bir türlü bitmiyordu.

Tanem'in gözleri yarı açık, yanaklarından yaş süzülürken, dudaklarında gördüğü hareketliliğin gülmek olduğuna Yağız yemin edebilirdi. Kesin, kadın olmakla ilgili söylediğini duymuştu. Şimdi buna nasıl bir açıklama getirmesi gerektiğini düşündü Yağız. Yanakları gerçek bir kadın gibi utançtan kızarırken bu çok zor olacaktı. "Bir saniye!" dedi kendi kendine yüksek sesle. Ne yapıyordu? Birden öylece donup kaldı Yağız.

Gördüğü algı bozukluğu ya da duyu yanılgılarına bağlı olarak gözlemsel karşılığı olmayan nesne ve durumların var sanılması olabilir mi diye düşünürken kendine, "Kes sesini!" diye haykırdı.

O böyle saçmalarken Tanem'in dudaklarındaki o hareketlilik alaya dönüştü. İşte bundan emindi. Nihayet düşünmeyi değil, ama hareket etmeyi başardığında kızın üzerine eğildi. Yüzleri birbirine çok yakındı. Gözlerinden yaşlar gelmeye devam ederken Tanem yeşil yeşil bakıyordu Yağız'a. "Hoş geldin" diyen

Yağız kısacık da olsa kendine, sunulan bu mucizeyi yakından izleme şansı verdi. Her şeyin bitmesine bir saatten az süre kala umutları yeniden can bulmuştu. Bu her zaman başına gelen bir şey değildi.

Aralık

Aralık deyince soğuk ve uzun geceler gelir insanın aklına. Hangimiz hatırlıyor sobanın üstünde pişirilmiş kestaneleri ya da babamızın kömür alma telaşını; annemizin bir türlü yanmayan sobayla kavgalarını? Ve yeni bir yılı aralarken kaçımız yapıyor kapanmış yılın hesabını? Ay döner, günler kısalır mevsim değişir, ama bazı şeyler hep aynı kalır. Ve değişen döngünün sonudur aralık, ama her son yeni başlangıçlara gebe değil midir zaten?

Günlerden 1 Aralık'tı ve yaklaşık iki saat önce Tanem'in ilk hayat belirtileri göstermesinden sonra, kızın başında iki profesör, iki cerrah olmak üzere dört doktor, bir başhekim toplanmış, muayene ve durum kritiği yapıyordu. Arkalarında kalmış, konuşulanları can kulağı ile dinleyen dört de asistan doktor vardı. Çapa ve Cerrahpaşa'dan özenle seçilmiş geleceği parlak genç cerrah adayları şanslarının bilincinde olarak hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için sessizce izliyorlardı. Önlerindeki vaka insanın ömründe bir kere bile karşısına çıkmayabilirdi. Çıkmışken de kıymetini bilmek lazımdı.

Yapılan tetkikler sonucu Tanem'in kalp ritimlerinde sorun çıkmıştı, ama yapılacak bir şey yoktu. Böbrek üresi oranı fazlaydı ve kalınbağırsakta tembellik vardı. Refleksleri de oldukça zayıftı. Hayati önem taşımasa da dikkatle takip edilmesi gerekliydi. Nefes alışlarıysa düne, hatta son iki yıla kıyasla derindi. Daha normal ama asla daha sakin değil.

Yapılan işitme ve omurilik testi normaldi ki Yağız bunu zaten biliyordu. Hatta sabaha karşı yaşadıklarından sonra Tanem'in bilincinin açık olduğunu, algılamada sorun yaşamadığını gönül rahatlığıyla dosyaya not etmişti bile.

Şimdi geriye sadece beklemek kalmıştı.

Kesin sonuçlar için hiçbir tıbbi araç ya da akademik bilgi Yağız ve ekibine yardımcı olamazdı. Sonuç, tamamen Tanem'de saklıydı ve yapılacak tek şey beklemekti.

Durağan ama stresli günlere girerken bir aksilik olacak endişesinin peşini bırakmadığı Yağız için anlaşılan süreç zor geçecekti. Yaptığı gafın ağırlığı altında ezilmenin dışında sadece beklemek, onun kolay yapabildiği bir şey değildi.

Tanem yorgunluktan uykuya dalıncaya kadar odada kendine yapacak işler bulan Yağız nihayet diğerlerinin peşi sıra odadan çıkma vaktinin geldiğini düşündü. Tüm muayene boyunca gözleri açık, etrafındakileri gözlemleyen Tanem'in birkaç defa bıyık altından ona güldüğünü görmüştü. Ama Yağız öyle sandığına inanmayı daha çok istiyordu.

***

Ve bir sonraki gün artık işleri yoluna koyma, yani toplantı günüydü. Kas tedavi uzmanı başta olmak üzere gerekli tüm birimler, takip edecekleri programları ve ihtiyaçlarını listelerken bu aşamada işin büyük kısmı psikolojik destek için Aydın ve Amerika'dan sadece Tanem için gelen Linda Swen'a düşüyordu. En çok yorulansa fizyoterapist grubu olacaktı.

Görüşmeler bittiğinde Yağız'ın Kansas üniversitesine son durumu bildirmesi gerekiyordu. Sonra Sağlık Bakanlığı'na ve Harvard üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi'ne başvurularını tamamlama işini halledecekti. Düşlediği başarının kapısı önünde açılmışken, içeri girmek için beklemeye gerek yoktu.

Madalyonun diğer yüzünü, yani haberi aldıklarında Asya'yı ve Şükran Hanım'ı hayal etti. Hayali ise onu gülümsetti. İzlemenin zevkli olacağını biliyordu. Yağız'ın hayalleri dikkatini toplamasını zorlaştırıyordu. Önemli bir konuya açıklık getirmeye çalışan Reşat'ın sözlerini kolaylıkla duymasına rağmen idrak etmesi de aynı derecede güçtü. Aklını başına toplayıp konsantre olması gerekiyordu. Bunun için de düşüncelerini dalıp gittiği yerden bir an önce çıkarsa iyi olacaktı.

Zor da olsa geri döndüğünde ikinci toplantı başlamıştı. Yorucu ama sorunsuz geçen görüşmeler bitip masasına oturmayı

başardığında ise gün çoktan bitmişti. Ekiptekilere uzlaşmacı tavırları ve azimleri için tek tek teşekkür etmiş, karşılık olarak da başta Reşat olmak üzere, gruba yeni dahil olanlar, teşekkürü ve övgüyü Yağız'ın hak ettiğini dile getirerek onu onurlandırmıştı.

Ortak alınan kararla Tanem'i psikiyatri ve fizik tedavi uzmanlarına devretmişlerdi; böylelikle Yağız da haftalar sonra rahatlama şansı bulmuştu. Birkaç saat daha hastanede kalıp sekreteri ile gelecek haftanın programını düzenleyip çıktığındaysa isteğinin ibresini arttırıp hafta sonu hastaneye gelmeme kararı aldı. Yalnızca işe değil, bir yere de gitmeye niyeti yoktu.

Eve varıp arabasıyla garaja girdiğinde, daha kontağı kapatmadan Taneme uğramadığı için pişmanlık duymuştu. Gerekli talimatları vermiş, güvenlik görevlilerini de gözlerini bir an için dahi Tanem'den ayırmamaları konusunda uyarmıştı. Eli direksiyonda her an geri dönmeye hazır beklerken dönmesini gerektirmeyen seçenekleri hatırlamaya çalıştı. İkna olması kolay olmasa da küçük ama hızlı, siyah fakat sevimli Porsche'undan inip adım atmaya başladığında, evden gelen sesler dikkatini dağıttı. Attığı her adımla artan sesi tanımıştı. Bir kadın ama Fatma Abla değildi. Bu sinir krizi geçiren kadının sesini nerde olsa tanırdı: Asya.

"Kaçacak yerim var mı?" diye birkaç saniye alternatiflerini değerlendirip Tanem'in yanına dönmediğine pişman oldu. Gerçi nereye kaçarsa kaçsın Asya onu bulurdu. Zor bir gün geçirmişti ve anlaşılan gün daha bitmemişti.

Kendinden emin halde açtığı kapıdan içeriye adım atmaya fırsat bulamadan eli belinde, yanakları kıpkırmızı Asya karşısına dikilince, tüm güvenini kaybetti Yağız. En kötüsü ise sağ kalçasını, parmakucuna basarak hafiften çıkarıp topuğunu yere değdirmeden ayağını sallıyor oluşuydu.

Doruk hemen Asya'nın arkasından ona bakıp sırıttı.

"Tanem'i görmek istiyorum," diye ciyaklayan Asya'nın sesi bir cam bardağı tuzla buz edebilirdi.

İçgüdüsel olarak bir adım geriledi Yağız. Kızın ağzından

çıkanların lava dönüştüğünü hayal etmekse ona hiç yardımcı olmadı. Her şeyin bir bedeli vardı. Bu işin bedeli ise Asya'ydı. Onunla uğraşmak, neredeyse Tanem'i hayata döndürmek kadar zordu.

"Yapma Asya. Böyle davranarak hata yapıyorsun," diyen Doruk kızı omuzlarından tutup zamanında araya girmeyi başarmasaydı Yağız'ın gerisin geri kaçmaktan başka şansı yoktu.

"Ben sadece hakkım olanı yani kardeşimi görmek istiyorum."

Asya'nın artan tepkisiyle Yağız iyice köşeye sıkışmıştı. Durum bu kadar özel ve hassas olmasaydı düştüğü duruma gülebilirdi de. Ama şu anda gülmenin ancak sonunu hazırlayacağını bilecek kadar karşısındaki kadını tanıyordu. Çaresiz adımlarla Asya'nın yanına kadar ilerledi.

Yağız'ın yaklaştığını gören Doruk, "Bırakıyorum, çünkü zapt etmekte zorlanıyorum," diyerek hayatının hatasını yaptığını fark etmesi çok da zamanını almadı.

Hiddetini çıkarmaya yer arayan Asya arkasını dönüp dizini büktü. Hızla onu aşağılayan Doruk'un iki bacağının arasındaki hassas yere büktüğü dizini savurdu. Yaptığı hamleyle aynı anda dizinde hissettiği acı Asya'yı kendine getirmeye yetmişti.

"Özür dilerim! Çok özür dilerim!" diye yakarmaya başladığında ise artık çok geçti.

Yağız, kendini kaybederek iki büklüm olmuş arkadaşının koluna girip dik durmasını sağlamaya çalışırken hâlâ sessizliğini koruyordu.

Doruk, sıktığı dişlerinin arasından söylemek istediklerinin içinden söylenebilecekleri bırakınca geriye sadece "Asya!" diye haykırmak kalmış, o da acısının dinmesine ve sakinleşmesine yetmemişti. Şansını bir de Yağız'dan yana kullanmak için yüzünü ona çevirdi.

"Sen de güleceksen gül. Kıkırdayıp durma."

Yağız'ın kahkahası ortalığa yayıldı. Öyle derin, öyle sert ve hoyrattı ki gece karası saçları yüzünü kamçılarken sesin kendi-

sinden çıktığını bile anlayabilecek durumda değildi. Bir tür sinir boşalması gibiydi.

Dakikalar süren kahkahasını ancak gözünden yaş gelmeye başladığında durdurabildi Yağız. Derin bir "oh" çekti. Bu ona çok iyi gelmişti. Etrafına bakmayı başardığındaysa Asya ve Doruk'un karşı köşelerde şaşkınlık içinde onu izlediğini fark etti. "Ne var?" dedi yaşananları görmezden gelen bir tavırla.

Asya ve Doruk can acılarını unutmuş gibiydiler. Özellikle Asya için dik duruşunu hiç bozmayan Yağız'ın bu halini ya da onun Yağız olduğunu kabullenmek zordu. Doruk için de durum çok farklı sayılmazdı. Yağız'ı en son böyle gördüğünde yirmili yaşlarının başındaydılar.

Kapı girişindeki kargaşanın ardından salona geçmeyi başarabildiklerinde, Doruk kırmızı şarapla doldurduğu kadehleri masaya bıraktı.

"Bu bizi kendimize getirir. Belki benim de acımı biraz hafifletir," diye gönderme yaptı. Asya'ysa kendisi için konan kadehi, "Sinir krizlerine!" diyerek havaya kaldırdı.

Boşalan kadehler ardı ardına dolmaya başladı. Sohbet uzamış, gülüşmeler de peşine takılmıştı. Şarabın verdiği çakır keyiflikten oldukça uzaklaşan, sarhoş olmanın sınırına dayanan Asya soru dolu bakışlarını çoktan Yağız'ın üzerinde sabitlemişti.

Yağız kendini yenilenmiş hissediyordu. Tanem'in iyi olması, gelecek planlarının rayına oturması bunun başlıca sebepleri olabilirdi. Ama inkâr işe yaramazdı. Rahatlamış olmasının sebebinin attığı kahkaha olduğunu ve bunu ara sıra yapması gerektiğini biliyordu. Tek sorun, bir daha nasıl yapabileceği hakkında herhangi bir fikrinin olmayışıydı.

Asya'nın bakışlarından kaçamayacağını, kaçsa da bir işe yaramayacağının farkında olan Yağız, sabah uyandığında pişman olacağını bilse de açıklama yapmaya karar verdi.

"Bu haberi sana Doruk'un vermesini planlamıştım ama ondan rol çalacağım," diyen Yağız'ın sesi keyifli çıkıyordu. "Karde-

şin uyanık ve çok iyi, merak etme," deyip daha bu sabah hayalini kurduğu tepkiyi izlemeye koyuldu.

Büyümüş gözleri, açılmış ağzıyla yaşadığı kısa süreli şokun ardından Asya çığlıklar arasında gülmeye başlayıp ayağa kalktı. Onu takip eden Doruk da onunla beraber sandalyesinden kalkınca kollarını genç adama doladı. Yağız'a dönüp, "Bu kız her durumda çığlık atıyor," dedi Doruk ve ellerini kızın ince beline dolayıp onu kendine çekti.

Teklifsizce, umursamadan, Asya'nın kahkahasında kaybolurcasına dudaklarını kadının dudaklarına götürdü. Asya'nın şarap kokan nefesi ile bala bulanmış dudaklarının tadını alınca bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğini anlamış oldu. Yağız içinse onları yalnız bırakıp odasına geçmek yapılacak en mantıklı hareketti.

Doruk'un hayatında aşk hep vardı. Güzel kadınlara olan zaafı herkes tarafından bilinen bir gerçekti. Ancak tek bir kadına âşık olmuştu: Sabrina. Gerçek aşkı onda öğrenmişti. Ne yazık ki aşkın beraberinde getirdiği acıyı da yine onunla öğrenmiş, yaralarını sarıp izlerini yok etmesi uzun sürmüştü Doruk'un. Arkadaşının taşıdığı hasreti Yağız zaman zaman sezdiğini anımsadı. Aslında Doruk hiçbir zaman Sabrina'yı unutmamıştı, sadece onu ele geçirmesine izin vermemişti.

Doruk'a tapan Sabrina bir sabah buzdolabının üzerindeki magnete, "Her şey için teşekkürler," diye yazarak arkasına bakmadan sırra kadem basmıştı. Gerekçesi yoktu... Bir sabah kalkıyorsun ve puf, hayatımın merkezi, tüm geleceğim dediğin kişi gitmiş. Neden ve niçinlerin de bir cevabı yok.

Bildiği diğer şey de bugüne kadar Asya'dan uzak kalma sebebinin Doruk'un eski kız arkadaşıyla alakasının olmadığıydı. Tanıdığı Doruk kimsenin kederiyle kendine çıkar sağlamazdı. Bu ana kadar arkadaşça Asya'nın yanında olup ona destek olmayı seçmişti. Şimdi her şey yoluna giriyordu. Asya'nın kederi azalıyor, hayatında bir sevgili için yer açılıyordu.

Onlar adına mutlu olan Yağız balkon kapısını açarak serin havanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Onu kendine getirecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

***

Sabahın ilk ışıkları vururken uyuyamayacağım anlayan Yağız soğuk duşunu almış, uzun ve yorucu geçen son ayın tüm gerginliğini üzerinden atabilmek için koşuyordu. Yağan yağmurdan sonra geriye kalan toprak kokusunu içine çekerek, varmaya çalıştığı hiçbir yer olmadan koşarken olabildiğince özgürdü. Üzerine bir beden büyük gelen Adidas eşofmanı ile giydiği svetşörtünün kapüşonunu kafasına çekmiş, sadece biçimli çenesinin görünmesine izin vererek kendini gizlemişti. Kulaklığındaki İpod'daysa Sezen Aksu çalıyor, dışarının onu yoran seslerinden uzaklaşmasını sağlıyordu.

Sezen Aksu duygu yüklü sesiyle "Yeter artık içindeki yabancıya söyle gitsin" diye seslenirken, arka kapıdan mutfağa geçti. Kahvenin kokusunun onu çektiği tarafa yönelip fincanını aldıktan sonra masaya oturdu.

Yemek yeme, niyetinde değildi, elindeki kahve fazlasıyla ihtiyacı olan şeydi ve yeterliydi. İkinci bardağını almak için kalktığında Asya kapıdan tüm mahcubiyeti ile sessizce içeri süzüldü. Uzun süre Doruk'la sadece arkadaş olduklarını iddia ettikten sonra kendini onu teklifsizce öpen adamın kollarına atan Asya'nın yerinde kim olsa aynı şekilde utanırdı. Yağız da kızın üzerine gitmedi. İkisinin arasındaki çekimi hissedebiliyor ve bugünün geleceğini daha en başından biliyordu.

Yağız, Tanem'in kendine geldiği bilgisini başkasıyla paylaşmaması gerektiği ile ilgili sözü Asya'dan alınca üzerindekilerden kurtulmak ve sudokuya dönen meşhur çizelgesiyle zaman geçirmek için odasına geçti.

Yaptıkları test ve araştırmaların sonucunda, on günde bekledikleri uyanma tam yirmi üç gibi asla hafife alamayacağı kadar

uzun bir süreçte gerçekleşmişti. Nedenini bulmadan rahat etmeyecekti.

***

Kendine verdiği sözü yerine getirip hafta sonu evden çıkmamış olan Yağız'ın çalışan beynine isyan eden vücudunun dinlendiği söylenemezdi. Ama kendini, en azından bir sonuca varmış olmaktan dolayı iyi hissediyordu. Kâbuslarla bezeli iki günde öğrendikleriyle ne yapması gerektiğini bir yere kadar biliyordu Yağız.

Taneme yeni tetkikler yapıp dışarıdan kötü amaçlı bir el tarafından tedaviye müdahale edilmiş olduğuna dair vardığı sonucu netleştirecek, kanıtın elinde olmasını sağlayacaktı.

Çekmecesinde sakladığı çizelgeye günlerce bakmış, ama boşa zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. Var olduğunu yeni öğrendiği altıncı hissini dinleyerek onu parçalara ayırıp yok etmeden önce, tabloda kaldığı on yedinci günün altına sonraki aşamaları da eklemişti. Ve yirmi ikinci güne gelip yazacakları bittiğinde farkı fark etmişti. İşte, o an, Yağız'a önündeki rakamlar zamanını boşa harcamadığını işaret ediyordu.

Tanem için alınan güvenlik önlemleri işe yaramış, kesilen ilaç etkilerini göstermeye başlamıştı. Çünkü gizlice Taneme ilaç vermeye devam eden her kimse alınan tedbirleri aşamamış ve kızın yanına yaklaşamamıştı. Önünde serili duran kâğıtta tam olarak öyle yazıyordu Yağız'a göre.

Başlangıçta fark etmesi mümkün değildi. Daha önceden denenmemiş bir şeyi deniyorlardı, elindeki verilere göre yaşanacak aşamaları bildiğini sansa da emin olamazdı. Ayrıca birileri tarafından böyle bir tehdide maruz kalacaklarını düşünmeyen Yağız'ın, Tanem'in kanındaki ilaç oranını kontrol etmek gibi bir düşüncesi hiç olmamıştı; ta ki çizelgesini bitirene kadar.

Buradan çıkan iki soru vardı: Birincisi kilit altında tutulmayan ama özel bölümde olan ilaçları kim almış olabilirdi? Her

kimse, hem şişelerin içindekinin ne olduğunu ve ne kadar verilmesi gerektiğini bilecek kadar bilgiye sahip hem de gözü kara olmalıydı.

İkincisi, kim neden Tanem'in hayata dönmesini istemiyordu? Bu aşamada Yağız kaza öncesine takılıyordu. İki yıl boyunca yatan kadına dokunan olmadı. İşler Tanem'in yaşama geri döndürülmesine karar verildikten sonra değişmişti. Bu bilgilerle ne sonuç çıkaracağını ise bulamamıştı. Henüz!

Kafasındaki soru işaretlerini ve içindeki huzursuzluğu yenmeye çalışan Yağız'ın günlük işlerine dönmesi için aradan epeyce bir süre geçmesi gerekti. Ancak Tanem'in dosyasını eline aldığında konsantre olması hiç de zor olmadı.

Tanem'in raporlarını inceleyen Yağız psikoloji analizindeki haberlerin pek de iyi olmadığını gördü. Raporda, ilerleme kaydedildiğinden, daha anlaşılır konuşabildiğinden, ancak Tanem'le yapılan iki görüşmede de kaza hakkında konuşmaktan kaçındığından bahsedilmişti.

İki yıllık sürecin ona anlatıldığı, ancak detayları sormadığı özellikle not edilmişti. Bir şeyleri hatırlamak istemediği veya bir şeylerden kaçıyor oluşundan şüphelenildiğinden, devreye Yağız'ın girmesi gerektiğine dair Linda Swen özel not düşmüştü.

Yaşanılan acı ve üzücü olaylar ana belleğin yanı sıra sol frontal bölgede konumlanıyordu. Bu nedenle Tanem'in durumundaki bir insanın geçmişi ve mutlu anılarını hatırlayamaması normal karşılanabilirken, iki ayrı yere kaydedilen acı anıların az da olsa hatırlanma olasılığı daha yüksekti. Bu bilgiyle yola çıkarak Yağız'ın yapacağı muayenede sorun çıkmazsa, Tanem'in o anları bilerek ve isteyerek hafızasından ötelediğine kanaat getirilecek ve psikoterapisi o yönde ilerleyecekti. Bu da Aydın'ın düştüğü özel nottu.

Sonuç olarak iki psikiyatri uzmanı da farklı kelimeler kullanmış, ancak aynı sonuca varmıştı. Tanem hafıza kaybı yaşıyordu.

Yağız, elindeki bilgiler doğrultusunda hastanın tedavi programına göz atıp kendini öğlen saatine yazdı. Şu anda Tanem'in yanında gastroenterolog ve dahiliye ile beslenme uzmanları vardı. Hızla iyileşen hastaları katı gıdaya geçebilsin diye öncelik onlara verilmişti.

***

Çekilen MR ve yapılan araştırmalar herkesin rahat bir nefes almasını sağladı. Herhangi bir sorun veya hasarla karşılaşılmadı ki aslında bu baştan belliydi. Diğer taraftan Tanem'in kendi iradesi ile hatırlamıyor oluşu başlı başına sorun demekti.

Bilinmezlerle birlikte girdikleri yolculukta Yağız'ın ekibi neredeyse bu duruma minnet edeceklerdi. Tanem'in ciddi anlamda yaşadığı tek sorun hafıza kaybıydı ve bu bilinçli olmasa da hastalarının tercihiydi. Fakat bu Yağız'ı rahatlatmadı, Tanem hastane kapısından çıkıp gidene kadar da rahatlamak gibi bir şansı da yok gibi görünüyordu.

Ertesi gün Yağız ve Reşat tüm öğleden sonralarını ayırarak hazırladıkları dosya ile artık ailenin karşısına çıkmaya hazırlardı. MRG'nin sonuçlanmasını bekledikten sonra Mehmet'i arayıp hastaneye gelmesini uygun bir dille rica eden Yağız, zamanın onlar için çabuk geçmesini sağlamak adına haberlerin iyi olduğunu da araya sıkıştırmıştı.

Yaklaşık iki ay önce farklı duygularla ilerlediği koridorda başarmış olmanın verdiği haklı gururla Yağız'ın başı dikti ve daha cesur adımlar atıyordu.

Reşat ve Cüneyt, arkasından yürüdükleri Yağız'ın başarılarından, çalışkan ve azimli kişiliğinden bahsediyorlardı. Onlar da bu zorlu süreçlerden geçerken yorulmuşlardı, ama geldikleri noktanın haklı gururunu yaşamayı Yağız'a bırakmışlardı.

Ayakta beklemeyi tercih eden Mehmet, "Hoş geldiniz Yağız Bey," diyerek onu karşılarken gözlerindeki ışık huzmesi yüzünü aydınlatıyordu.

Bu defa Serra, Ahmet ve Asya arka sırada sessizce oturmayı tercih ederken, ön sırada oturanlarınsa konuşacak çok şeyi vardı. Nesrin, ablasının elini tutmuş, destek mi alıyor, yoksa ablasına güç mü veriyor, belli değildi. Osman Bey duyacaklarına hazırlanmak ister gibi sağ elini kalbinin üzerine koymuş, sakinleşmeyi diliyordu.

Standart ritüelini gerçekleştiren Yağız herkesi tek tek incelerken Serra'yla göz göze geldi. Malum bar gecesinden sonra onu ilk kez görüyordu. Karşısındaki Serra şık siyah ceketi, ensede toplanmış saçları ile her zamanki Serra'ydı.

Fazla bekletmemenin en iyisi olduğunu düşünen Yağız, "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz," dedi. "Sizi, Tanem'in uyandığını ve sağlığında büyük sorunlara yol açacak bir durum olmadığını bildirmek için çağırdık."

Yağız'ın sözlerinin anlaşılmasının sürdüğü yarım dakikanın sonunda, sessizliğin oluşturduğu boşluğu sevinç nidaları doldurdu. Devamında gelen kucaklaşmalar ve çığlıklar kulakları rahatsız etse de bu güzel manzarayı bozmak için yeterli değildi.

Yağız güzel bir an yaşıyordu. İnsanın kendini özel hissettiği anlardan birinin içindeydi.

Adeta bu mutlu tablodan çıkıp koşarak Yağız'ın yanına gelen Asya, Yağız'ın nefes alışını engelleyecek kadar sıkı bir şekilde boynuna sarıldı: "Bunu daha önce yapmak istemiştim ama bugüne sakladım," diyerek tekrar ama daha sıkı sarıldı. "Sen benim ve Tanem'in kahramanısın, hep de öyle kalacaksın!"

Devam eden kucaklaşmaların arasından asıl sorunun gelmesiyse fazla gecikmedi.

"Tanem'i ne zaman göreceğiz?" Bunu soran Tamer'di. Gözleri sulanmış, ama henüz yaşlarını dökecek ya cesareti bulamamış ya da zamanı olmamıştı.

"Sizden biraz daha sabır istiyoruz. Şu an sağaltım aşamasında; doktorunun sizi fazla bekletmeyeceğini umuyorum."

Ardı arkası kesilmeyen sorulara sabırla göğüs geren Yağız'ın

şikâyeti yoktu. Tanem'in yaşadığı hafıza kaybı ise moral bozmak için yeterli değildi. İki saat gibi ciddi bir sürenin ardından nihayet buradaki görevinin bittiğine inanarak çıkmak için kapıya yaklaştığı sırada, arkasından ona seslenildiğini duydu. Kimin olduğunu anlamak için başını çevirdiğinde Serra ile göz göze geldi.

"Yağız Bey, müsaitseniz birkaç dakikanızı bana ayırabilir misiniz?"

"Tabii ki. Odama geçelim mi?" derken merakını gizlemeye çalıştı.

"Hayır, o kadar vaktinizi almayacağım. Sadece o gece için sizden özür dilemek istiyorum."

Yağız hangi geceden bahsettiğini anlamıştı, ancak neden özür dilemek istediğine bir anlam veremedi. "Rica ederim Serra Hanım, özür de nerden çıktı?"

"Yok, olur mu?" diyen Serra mahcup görünüyordu. "Dışarıya fazla çıkmam, çıkınca da nasıl olduğumu gördünüz. Sonrasında kendimden çok utandım. Gerçekten özür dilerim."

"Yapmayın. Olan bir şey yok ki."

Serra dudaklarını büzüp gözlerini Yağız'dan kaçırdı. Bakan herkes ne kadar utandığını anlardı.

"Sorun da bir şey olmaması zaten. Bir selam verip merhaba bile demedim. Siz bizimle bu kadar ilgilenmişken ben size karşı çok yanlış davrandım." Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştiren Serra özrüne devam etti. "Aslında biliyor musunuz Yağız Bey, tek suçlu viski."

Yağız, Serra'nın yapmaya çalıştığı espriye gülebilmek için kendini biraz zorlamak zorunda kaldı.

"Gerçekten önemli değil. Siz söylemeseydiniz, o geceyi unutmuştum bile," diyen Yağız'ın sözleri ise gerçeklikten uzaktı.

***

Önündeki konan bilgilere dayanarak fizik tedavi saatlerinin

azalması yönünde rapor hazırladı. Katı gıda aşamasına ilaç takviyesi ile devam edilecekti. Kardiyoloji bölümünün de notları iyi yöndeydi. Üresi için de on beş gün sonrasına gün aldı. Geriye psikolojik destek kalıyordu ki onda da Aydın'a güvenmekten başka çaresi yoktu.

Ertesi gün yine erken geldi hastaneye Yağız. Raporları inceledi. Tanem'in muayenesine katıldı. Acil serviste görev aldı. Ameliyata girdi. Viziteye çıktı. Bekleyen hasta randevularına zaman ayırdı. O gün ve devamındaki on günde de aynı şeyleri yaptı. 103 numaradan ve Tanem'den uzak durmak için ne gerekiyorsa, Yağız'ı meşgul edecek ne varsa hepsini yerini getirdi.

Tanem'le sohbet etmeyi özlemişti. Belki tek taraflıydı, ama olsun, kendinden bahsetmek Yağız için güzeldi.

Tanem'e gerçekten her şeyini anlatmış mıydı? Tüm çocukluğunu ailesini, nişanlısını ve tüm sırlarını. Şaka gibi! Hakikaten şaka olmalıydı; ona bir kadınla beraber olmayalı neredeyse üç yıl olduğunu, nişanlısı onu aldattığında içten içe sevindiğini bile söylemişti. Bunu nasıl dile getirmişti, aklı hâlâ almıyordu. Bir de kendini aklı başında bir adam sanırdı.

Doruk'u sevmese ona kolaylıkla küfredebilirdi. Adam hiç durmadan Yağız'ın neden hâlâ Tanem'le tanışmadığını sorup duruyordu. Al işte, Yağız da şimdi kendine soruyordu. Aylarca o odaya gitmek için her fırsatı değerlendirirken şimdi ne olmuştu da işi düşmedikçe oraya ayak basmıyordu?

Sorun o fotoğraflardı. İçinin yumuşamasına sebep olan o fotoğraflar ve ona bakan cennet yeşili gözler... Saçmalık! Yağız böyle bir adam değildi ki! En azından artık değildi ve olmamak için de yıllardır uğraşıyordu.

Ama sevmesini bilen insanlar Yağız için özeldi ve özenle korunması gereken nesli az kalmış türlerdi. Bir de Tanem gibi sevmeyi bildiği gibi, sevilen ve hak edenler vardı. O türleriyse Yağız'ın koyabileceği bir kategorisi yoktu.

Çok hikâyeler geçmişti Yağız'ın önünden. Ama Sancaktarlar

gibisini, Tanem gibisini ne görmüş ne duymuş ne de var olabileceklerini düşünmüştü.

İki yıl gibi çok uzun bir süre aksatmadan, en az haftada üç gün, bazen her gün gelmişlerdi ve her geldiklerinde gamla yüklü gözlerle ayrılmışlardı. Oysaki Yağız, yatılı hastaların ziyaretçilerinin en fazla bir ay dayandığını düşünürdü. Çoğu bir haftayı bile dolduramazdı.

Bu saatten sonra düşünmenin Yağız'a bir kârı yoktu.

"Bugün," dedi Yağız kendi kendine; sonra kararını değiştirdi, "yarın," Yarın giderdi Tanem'le buluşmaya; şimdi işleri vardı.

***

Duygularına engel olmaya çalışan Yağız dün söz verdiği Tanem'le tanışma işini düşünmemeye çalışmakta başarılı olamasa da şansını deneyecekti. Şu anda acil işleri vardı. Masasına ve muayene odasına baktı. Acil olarak nitelendirebileceği işinin ne olduğunu hatırlayamadı, ama nasılsa birazdan aklına gelirdi. Kendine yaptığı psikolojik eziyet sekreteri Ayşe içeri girene kadar da sürdü Yağız'ın.

"Doktor Bey," dedi kız her zamanki nezaketiyle. "Doktor Aydın Bey arayıp Tanem Hanım'ın bahçede olduğu bilgisini size iletmemi istedi."

Ne tepki vereceğini bilemeyen Yağız başını sallayarak "tamam" diyene kadar Ayşe çıkmış, arkasından da kapıyı kapatmıştı.

Düşünmeden yol almak en iyisiydi. Önce yeşil önlüğünü çıkarıp onun yerine bej trençkotunu giydi. Dışarısı serin olmalıydı. Tanem'in bir de soğuk algınlığına yakalanmasını istemiyordu, kontrol etse iyi olacaktı.

Hastane, geniş bir alan üzerine kurulmuştu. Ön tarafı denize, arka kısımsa yeşil alana bakıyordu. Yürüme alanı, kafesi ve çocuk oyun parkının bulunduğu yan kısım yazın cıvıl cıvıl olurken, kışın bu aylarında daha sakindi. Ağaçların çoğu yap-

raklarını dökmüşken neredeyse kasvetli bir havası olurdu. Fakat bugün kış güneşi ortalığa yayılırken yürüyüş yapmak için doğru bir zamandı.

Nereye bakması gerektiğini bilen Yağız yavaş adımlarla ilerlerken önce Hande'yi, sonra Mert'i ve ikisinin arasında duran Tanem'i gördü. Geniş bir bankta oturmuşlar, Mert'in anlattığı hikâyeye gülüyorlardı. Acaba diye düşündü Yağız, âdettendir, bu internler uzman doktorlarla dalga geçmeyi severler. Mert yapmaz diye düşünerek, en azından böyle olmasını umarak yürümeye devam etti.

Tanem'in peşinde bir sapık varken böyle açık hedef gibi ortalarda dolaşması grip olmasından daha tehlikeliydi. Arkada bekleyen iki koruma görevlisini görmüştü Yağız, ama içinden kimseye güvenmek gelmiyordu.

Şizofren gibi davranıyor olabilirdi, fakat aksi kesinleşmedikçe bu şekilde davranmaktan gocunmuyordu. Tanem'in uyanması biri ya da birileri tarafından sabote edilmişti. Gerçi hâlâ böylesine tehlikeli bir işe kalkışan birinin iki üç tane fotoğrafla ne alıp veremediği vardı, onu pek çözememişti. Ya da kim, niçin Tanem'in uyanmasına müdahale etmek ister sorusunun cevabına da ulaşamamıştı. Fakat az kalmıştı, eksi elli derecede bekletilmesi gereken kan örnekleri nasılsa yakında incelenecekti. O zamana kadar da Yağız'ın paranoyaları devam edecekti.

Yağız'ı ilk gören Tanem oldu. Kızın yüzünde çarpık bir ifade belirdi. Gözlerini Tanem'in gülen cennet yeşili gözlerinden almadan ona doğru ilerlerken, tüm sorularının cevabını almıştı. Bütün o kendine bulduğu uğraşlar ve koşuşturmalar; fotoğraflarından hayran olup hayalinde yaşattığı kadının cana bürünmüş siluetiyle karşılaşmasını ertelemek içindi. Kesindi artık. Ne yapması veya ne söylemesi gerektiğini bilmediği gibi zihninde canlandırdığı Tanem'in gerçek siluetiyle karşılaşmak onu korkutuyordu.

İstemdışı kıza doğru giden Yağız yürüdüğünün bile farkında

değildi. Eğer Tanem'in zor geçen yılları yaşamamış kadar güzel göründüğünü düşünmeseydi, belki ne yaptığını fark edebilirdi. Aslında edemezdi. Tanem'in aurası onu etkisi altına almışken, Yağız'ın şu anda bir şeyleri ayırt etmesi imkânsızdı. Tam Tanem'in önünde durdu. Birbirlerine bakmaya Mert araya girene kadar devam ettiler.

"Buyurun hocam," diyerek yerinden kalktı Mert.

"Merhaba," dedi Yağız, yeni yetmeler gibi ne konuşacağını bilemeden elini uzattı. "Ben Yağız Aslan, sizden sorumlu doktor." O an daha fazla saçmalayabilir miyim diye merak etti Yağız.

Hande ve Tanem de ayağa kalktı. İlk konuşan Tanem oldu.

"Sizi tanıyorum," diyerek elini uzattı. Kendi ince parmaklarını karşılayan el güçlü ve sıcaktı.

Duymuştu, hatırlıyordu ve unutmamıştı. İşte, o ağır sözler geliyor diye düşündü Yağız. Gelecek olan sözlere karşı gözlerini kısıp yüzünü ekşitti. Mert ve Hande'nin yanında olmasaydı keşke!

"Ara sıra sizi görüyorum. En son MR çekilirken birini azarladığınızı gördüğümde hakkınızda fikir edinme şansı da yakaladım," diyen Tanem, Yağız'daki değişim ve şaşkınlığın sebebini biliyordu. Bu çok hoşuna gitmişti.

Dişlerinin görünmesini sağlayan gülümsemesine engel olamayan Yağız, kendini savunmak için acele etmedi. Önce toparlanması şarttı. Bilerek yapıyordu Tanem. O da kızın eğlenmesine izin verdi. Tanem'in yaptığı eziyete şimdilik katlanabilirdi. Ne de olsa kızın iki yıllık hatırı vardı.

"Azarlamıyordum, sadece hata yapmasını engellemeye çalışıyordum."

Tekrar güldü Yağız. Gülümsemesine sebep Tanem'in onu ele vermemesi değildi. Gözleri mutluluktan gülen bu kadının gülerken güldürmek için kullandığı sihir, Yağız'ın üzerinde etkisini gösteriyordu.

Acaba daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmüş

müydü Tanem? Doktorun gözlerindeki derin maviliği saymıyordu bile. Hele yaptığı gaf nedeniyle Taneme attığı ürkek bakışlar!

Yağız; Hande ve Mert'e dönüp, "Gerisini ben hallederim, siz gidebilirsiniz," dedi.

İtiraz eden olmadı. İkisi de Taneme "hoşça kal" deyip tek işlerini Yağız'a bırakarak boşalan zamanlarını değerlendirmek için yola koyuldu.

Siyah şala sarınmış Tanem'in yanma oturan Yağız bir kere daha espri anlayışı olmadığına hayıflandı. Bari az da olsa sohbet edebilme yeteneği olsaydı! Bunca yıldır Doruk'tan hiç mi bir şey öğrenememişti? Tanem az önceki neşeli muhabbetini böldüğü için Yağız'a kızıyor olmalıydı.

"Ee ne olacak şimdi bana?" diye aniden sordu Tanem.

"Anlamadım."

"Sorumlu doktor, yani patron siz değil misiniz? Bana ne olacağını bilen de siz olmalısınız."

"Ha anladım." Yağız iki kaşını da havaya kaldırdı. Bu kıza daha ne kadar rezil olacaktı! Ne yaparsa yapsın, bu saatten sonra aslında ağırbaşlı, lafını bilen, sözünü dinleten biri olduğunu Taneme ispatlayamazdı Yağız.

"Sırrınız bende güvende, merak etmeyin."

"Duyduğunu biliyordum."

"Üzgünüm, istemeden kulak misafiri oldum diyelim."

"Ama aslında öyle demek istemediğimi de biliyor musun?"

"Asıl amacın beni azarlamaktı sanırım."

"Hayır," demeye çalışan Yağız'ı ona dönen Tanem susturdu.

"İnkâr etmeyin, unuttunuz mu? Söylediklerinizi duydum ve babanız için çok üzüldüm."

Artık yan yana oturmuş, yüz yüze bakıyorlardı. Tanem kısacık bir anda yakışıklı doktorun yüzünde belirip kaybolan ifadeyi gördü. Sadece, acı mı üzüntü mü olduğuna karar veremedi.

"Teşekkür ederim. Sırrımın emin ellerde olduğunu bilmek içimi rahatlattı."

"Ben de size karşı elimde bir güç olmasına sevindim."

"Kadınlara güvenilmeyeceğini bilmem lazımdı," dedi Yağız. Bu muhabbetin erkek egosunu zedelemesi gerekirken işler tam tersi ilerliyordu. Bu garip konulu muhabbetlerinden oldukça hoşnuttu.

Bir eliyle yüzünü kapatan Yağız'ın kendine olan inancı yerine gelirken, o özlediği rahatlığa kavuşmuştu. Aylarca tek taraflı yaptığı konuşmalardan sonra, kadının ona cevap veriyor olmasından zevk almaya bile başlamıştı.

"Kadınlarla nasıl bir derdiniz var?"

"Derdi olan ben değilim, daha çok onların benimle derdi oluyor."

Acaba evli miydi? Parmağında yüzük yoktu, ama böyle bir adamı yalnız bırakmazlardı. Ya evli, ya nişanlı, en iyi ihtimalle de uzatmalı bir sevgilisi vardı. Hem de aynı evde yaşadığı bir sevgili.

"Desenize kuralı bozmayarak ben de o kadınların arasına girdim."

"İyi ki de girdin, yoksa talihimin değiştiğine dair yanlış bir fikre kapılacaktım. Başka şeyler de duydun mu?"

"Duymadım, ama siz şimdi böyle söyleyince keşke duyabilseydim diyorum."

"İnan ki duymaman isabet olmuş."

"Ya! Kadın olmak istediğini itiraf eden bir adam daha acayip ne söylemiş olabilir ki?"

Başını iki yana sallayan Yağız'ın yeni yetmeler gibi yanakları kızardı. Bu aynı gün içinde ikinci kere mi olmuştu?

"Şimdi sen böyle söyleyince, anladım ki insanın kulağına acayip geliyormuş bu kelime dizimi."

"Kelime dizimi. İlginç bir benzetme. Neyse sıkıntı yapmayın fazlasıyla erkek duruşunuz sizi kurtarıyor."

"Bu bir iltifat sanırım."

"Bence öyle. Düşünsenize, ya aksini söyleseydim."

"Hayır, düşünmek istemiyorum ve lütfen sen de düşünme."

Tanem yorulduğunu hissetmeye başlamıştı. Ama dışarıda olmak ve yanındaki adamla sohbet çok güzeldi; bitsin istemiyordu. Kızın yorulduğunu anlayan Yağız istemese de bu karşılaşmanın sonunun geldiğine karar verdi. Keşke biraz daha uzasaydı ya da daha önce gelseydi!

"Şu ben uyurken anlattığınız şeyleri tekrar anlatmak isterseniz seve seve dinlerim."

Onları, bırak başkasına bir daha kendine bile itiraf edeceğini sanmıyordu Yağız.

"Ali Baba'dan masalları mı diyorsun yani, bence boş ver."

Tanem'in kalkması için ona yardımcı olan Yağız neden tekerlekli sandalye kullanmadıklarının hesabını soracağını kafasına not etti. Kıza kolunu uzatıp yürümesi için ona destek oldu. Sessiz ve yavaşça yürümeye başladılar.

"Beni sık sık ziyarete gelin, konuşmak için arkadaşa ihtiyacım oluyor, hem başka masallar da anlatmak isterseniz dinlemeye gönüllüyüm," dedi Tanem.

"Gelmeye çalışacağım, söz."

"Yanlış cevap! Sonra ben içimdeki sırla yaşayamaz ve onu başkasıyla paylaşmak isterim."

"Size karşı elimde bir güç derken kastettiğin şantajdı galiba?"

"Şantaj demeyelim de rica koyalım adını," diyen Tanem koluna girdiği adamın yüzüne baktı: "Olmadı, değil mi?"

"Hayır, olmadı, ama yarın sabah uğrayacağım, söz."

Şantaja ihtiyacı yoktu ki Yağız'ın. O gerçek anlamdaki ilk karşılaşmalarından sonsuz bir keyif almıştı. Yaşadığı her şeye rağmen mutlu kalabilmeyi başaran birinin yanında olmaya itirazı yoktu. Kızın on gün içinde iyileşmek adına kat ettiği yolsa keyfine keyif katmıştı Yağız'ın.

Yakışıklı doktor biraz ukala duruyordu, ama Tanem yarın sabahı iple çekecekti.

***

Ne yazık ki bedeninin gösterdiği hıza hafızası uyum sağlamıyor, dolayısıyla psikiyatri bölümü henüz bir arpa boyu bile yol kat edemiyordu. Aradan geçen bir haftada Tanem durumunu iyice kabullenmiş, sakinliğini korumaya devam ediyordu.

Muayene amaçlı da olsa Yağız her gün mutlaka Tanem'in yanına uğramayı âdet edinmişti. Sadece konuşarak dahi keyif aldıkları anları paylaşıyorlardı. O artık uyuyan ya da başarılarına yön veren hastası değildi. "Tanem artık Tanem"di gerçeğini yavaş yavaş kabullendiği aynı haftanın sonunda ona olan düşkünlüğü Yağız'ı rahatsız etmeye başlamıştı.

Diğer taraftan komiser Fırat'ın hastanede yaptığı tüm araştırmaların soncunda elline geçen sadece bir hiç olunca şimdilik dosya ile ilgili işlemler ağırdan alınmaya başlanmıştı. Yağız'sa olayların önemsiz olmasını umut ediyordu.

Ancak ne yazık ki iyi niyetli düşüncelerini kaybedip beklediği tahlil sonuçları için endişelenmeye başlamıştı Yağız epeydir.

Neden yirmi üç gün beklemek zorunda olduklarının bir açıklaması olmak zorundaydı. Buluşlarıyla ilgili hem kendi raporlarını hem de Kansas'tan gelenleri didik didik etmiş, ama hiçbir yere varamamıştı Yağız.

Elinde kalan tek seçenek gizli bir gücün müdahale etmiş olmasıydı ki onun da sonucuna yakında ulaşacaktı. O zamana kadar Tanem'i korumaya çalışacaktı. Eğer olur da -ki öyle olmasını umuyordu- sonuç negatif çıkarsa o zaman bu tedavi yönteminde uyanma aşamasını yirmi gün diye belirleyecek, kalp sorunu için de yan etki yazacaktı raporuna. Fotoğraflar için? Onu bilmiyordu.

Yağız'ı boş bulduklarında saldıran paranoyak düşünceleri Tanem'in yanına gidip kızı masada yemek yerken yakalayana kadar adamın yakasını bırakmadı.

"Günaydın. Afiyet olsun," diye selam veren Yağız davet beklemeden içeriye girdi.

"Teşekkür ederim Doktor Bey." Elindeki çatalla önündeki tabağı işaret etti. "Yediğim lokmaları saymaları gerekli bir durum mu?"

Masadaki boş sandalyeye oturan Yağız, ona yöneltilen sorudan ve Tanem'in agresif tavırlarından bir anlam çıkarmaya çalıştı.

"Böyle bir talimatım yok, neden merak ediyorsun?"

"Çünkü yemek istemiyorum ama genç doktorun dediğine göre talimat verilmiş, yediklerim tartılıp biçiliyormuş." Tanem'in yemek gibi bir niyeti yoktu. Ama genç doktor dediği Mert eğer yemezse "asistanlığımdan şüphe ederler," demiş, kız da onu zor durumda bırakmamak için kabul etmişti. Ancak lokmalar boğazında büyüyor, yutmakta zorlanıyordu.

Yağız'ın gülerek arkasına yaslanmasına bozulan Tanem'in çatalını sallayıp, "Komik olan ne?" derken sesi oldukça sert çıktı.

"Benimle ilgili değil. Gerçekten."

Tanem zaten meraklı olmadığı yemek tepsisini ileri iterek yüzünü Yağız'a döndü.

"Hem patron hem de benim kahramanımsan beni kurtarırsın."

"İyi deneme, ama olmaz."

"Hafızamı kaybetmiş olabilirim ama patron ve kahramanın bir de üzerine sorumlu doktorun ne demek olduğunu biliyorum. Ya beni kandırıyorsun, aslında temizlikçi falansın ki bu yaptığın çok ayıp, hasta biriyle dalga geçilmez ya da benim kahramanım tırt çıktı."

Yağız'dan "hayatını kurtaran adam," "o senin kahramanın" diye söz ediyorlardı. Gece gündüz demeden sosyal hayatını askıya alıp onun için uğraşmıştı Yağız. Kim bilir belki de bu arada ihmal edilen sevgili ya da eş onu terk etmiştir diye umut eden Tanem doktor adına üzüldüğünü söyleyemezdi.

"Yanlış taktik," dedi Yağız ümitle kızın sakinleşmesini beklerken.

"Ben ciddiyim. Hiçbir işe yaramıyorsun."

Tanem'in bazen tutan huysuzlukları kısa süreli ve sevimliydi. Ama bu sabah Tanem gerçekten de çok mutsuz ve asabi görünüyordu.

"İki yıldır katı gıda almıyorsun, miden ve bağırsakların bu duruma biraz bozulmuş olabilir. Onları tekrar kazanmak için yemelisin," dedi Yağız anlayışla. "Olur da yediklerin sindirim sisteminde soruna neden olursa, sorunun kaynağını bulabilmek için neyi ne kadar yediğin önemli."

"Çok bilimsel oldu, ama işime yaramadı. Zaten uzun zamandır yemiyorum, biraz daha yemesem bir şey değişmez," diyerek kendini savunan Tanem çaresizdi.

"Bugün her zamankinden daha mı huysuzuz?"

Yağız'ın gözlerinin içine bakan Tanem'in yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Başına bunların nasıl ve neden geldiğini hatırlayabilseydi, belki yaşadıkları daha katlanılabilir olurdu.

"Özür dilerim," diyen Tanem dün gece gördüğü kâbustan beri tuttuğu yaşlarını Yağız'dan başkasının yanında akıtamazdı.

"Dileme. Senin suçun değil."

Şefkat dolu gözlerle ona bakan adama sarılan Tanem sığınacak liman arıyordu. İçindeki huzursuzluksa güven peşindeydi. Bu adam doktor, patron ya da kahramanı, her kim olursa olsun, bu yakışıklı adamın yanında hissettiği huzur ve güveni başkasında bulamıyordu.

Tanem'in ani hareketiyle sarsılan Yağız birkaç saniye elleri havada bekledikten sonra kıza sarıldı. Bu bir hataydı, biliyordu, ama ona sığınan Tanem'i idealleri uğruna yüz üstü bırakamazdı.

***

Soluğu Aydın'ın yanında alan Yağız sorunun ne olduğunu bilmek istiyordu. Tanem çok mutsuzdu. Bu durumun devam etmesine izin veremezdi.

Hissettiği öfkeyle sert çıkışan Yağız'a tepki göstermeyen Ay-

dın detaylara girmeye gerek görmedi. "Mutsuz olması normal çünkü bilinci gerçeklerden kaçarken duyguları ona izin vermiyor. Raporu siz yazdınız, hafıza kaybı için bir sebep yok, sadece hatırlamayı ve ailesini görmeyi reddediyor," dedi ve ekledi: Sanki beyni ona, hadi gel her şeyi unutalım diye talimat vermiş, Tanem de kabul etmiş gibi.

"Güçlü, mutlu ve kaçmak yerine kovalayan biriymiş. Şimdi niye kaçsın ki?"

"Haklısın ama bunlar kazadan önce her ne olduysa onun travmatik etkileri, her ne yaşadıysa kendini onun içine hapsetti. Kısaca ruhsal travma geçiriyor. Ailesi, bilinci kapalı bir şekilde geçen iki yılı ya da geçirdiği ameliyatlar umurunda değil ve asıl önemli kısımsa konu kaza gününe gelince değişiyor, seansı bitirmek istiyor. Çok ketum, ona ulaşmamıza izin vermiyor."

Yağız, "Kısaca o gün kazadan önce ne yaşadıysa hatırlamaktan ve yüzleşmekten korkuyor," diye konunun özetini sundu. Sakinleşmişti ama rahatlaması söz konusu bile değildi.

"Aynen ve bunun için yapabileceğimiz tek şey kabullenmesini sağlamak ama onun için de çok ufak adımlar atmak zorundayız. Dışadönük biri Tanem; onun kabuğuna çekilmesi, istediğimiz son şey," diyen Aydın aklına yeni gelen bilgiyi paylaşmak için acele etti: "Bu arada anne ve babasıyla görüşme yapabilmesi için de gerekli hazırlıklara başladık. Çok istekli değil ama şimdilik kabul etti."

Kaza günü ne olmuş olabilirdi? Sevgilisi tarafından terk edilmesi mümkün olamazdı. Öyle birini Yağız ne görmüş ne de duymuştu. İşle ilgili bir şey olsaydı Mehmet muhakkak öğrenirdi. Aklına da başka bir şey gelmiyordu Yağız'ın. Maddi sorunlarsa böyle bir travmaya sebep olacak kadar önemli değildi. En azından soyadı Sancaktar olan biri için.

Yağız ve Aydın arasında geçen verimli mülakatta Tanem'in duygusal anlamda yaşadığı gelgitlere sadece Yağız'ın şahit olduğu ortaya çıktı. Günün büyük bölümünü kızın yanında geçiren

Hande hemşire ve asistan doktorlar onun sakinliğinden ve güler yüzünden bahsediyordu. Ancak Yağız, Tanem'in her türlü ruh haline kısacık zamanda şahit olmuştu. Onun yanında gülüyor, ağlıyor ve tüm sıkıntılarını konuşabiliyordu.

Aydın'ın, "Senin yanında kendini ve duygularını rahat bırakıyor," demesi yetmezmiş gibi, "bence onunla daha fazla zaman geçirmelisin," diye öneride bulundu.

Yapacaktı. Tanem'le daha çok zaman geçirmekle de kalmayıp kaza günü neler yaşandığını öğrenecekti Yağız.

***

Nesrin'in boşanması tek celsede gerçekleşmişti. Yirmi yaşındaki oğlu Fransa'da kalmayı seçerken on altı yaşındaki kızı Sanem onunla Türkiye'de yaşayacaktı. Hayatını kökten değiştirmişti ve oğlunun yanında olmayışı dışında her şey harikaydı.

Enişte sinin aracılığı ile satın aldığı ev hem ablasına hem Tanem'e yakındı. Böylece yirmi beş yıldır uzak kaldığı İstanbul'da yalnızlık çekmeyeceğine inanıyordu.

Bu gece evinde gençlerin katılımıyla ufak bir kutlama, diğer adıyla yeni hayata merhaba partisi düzenliyordu. Tanem'in iyi haberlerini alıyor olmak yarın ablası ve enişte sinin onu görecek olması da bu gecenin sevincini ikiye katlamıştı.

Asya'nın erkek arkadaşı olarak katıldığı ilk resmi yemek olmasına rağmen gelmek için fazla düşünmeyen Doruk'un düşünecek bir şeyi yoktu; ta ki Yağız, "İşler ciddi desene," diyene kadar. Bu sözler onu biraz korkutsa da aldırmamaya çalıştı. Bazen böyle gereksiz espriler yapmaya çalışan Yağız, olmayan espri kabiliyetine tezatlıkla iş bilen bir adamdı. Onun tavsiyesi ile getirdiği 1915 yılına ait şarap sayesinde Nesrin'den tam puan almayı başarmıştı.

İlk gelen onlardı. Ellerini koyacak yer bulamayan Doruk'un üzerindeki ilgiyi kendine çekebilmek için öne atılan Asya, teyzesine sarılıp, "Ev harika. Ben de bir oda istiyorum," diye bağır-

dı. Gerçekten ferah ve kullanışlı bir evdi.

Tepesinde topladığı saçları ve gözlükleri ile oldukça uysal bir görüntü çizen Sanem, görüntüsünün aksine tavırları ve bozuk Türkçesi ile araya girmekte vakit kaybetmedi.

"Türkiye'de kızlar kaç yaşına kadar ailesi ile yaşıyor? Ölene kadar mı, evlenene kadar mı?" diyen Sanem'in çıkışı oldukça sıcak olan ortamı buz gibi yaptı. Asya bu tarz lafları daha önce de duymuş, sık sık Tanem ve Serra ile kıyaslanmıştı. Normal şartlarda alınmazdı ama Doruk tam yanında oturuyordu.

Doruk gibi sahip olduklarını yoktan var etmiş birinin karşısında Sanem'in sözlerinin etkisi ona ağır gelmişti.

"Tek başına bir evde yaşamak bana cazip gelmiyor. İçinde aile olmayan yere ben ev demem," diyerek savunmasını yapan Asya'ya sesi ihanet ederek gerginliğini ele vermişti.

"Neden üzerine alındın ki? Ben sana söylememiştim, ama desene laf sahibini buldu."

"Aaa Sanem! Saygılı ol kızım, nasıl konuşuyorsun ablanla!"

Asya'nın gerginliği tüm vücuduna yayılmıştı. Bunu fark eden Doruk sessizce uzanıp elini tuttu.

"İnsan sevmeye, sevilmeye ailesinden başlar. Asya ablan bize bunun ne kadar doğru ve düzgün biçimde yapılacağını kanıtlıyor."

Asya, Doruk'un sözlerinin kalbine nüfuz etmesini bekledi. Parmaklarını tutan eli sıktı. Küçük bir çocuğa yenilmek ve Doruk'u onu savunmak zorunda bırakmak kendini güçsüz hissetmesine sebep olmuştu. Kendi zayıflığına mı, Sanem'in eğilip bükülmeyen sözlerine mi kızmalıydı?

Sessizliğe bürünen Asya bir kez daha soyadının Sancaktar olmasından ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Hiçbir şeyi olmayan Asya olup, istediklerini dişiyle tırnağıyla mücadele ederek, yine de yeteri kadarına ulaşamayan herhangi biri, ama güçlü biri olmayı dilemekten vazgeçmeyecekti.

Asya'nın düşen enerjisini yerine getirebilecek tek kişi Burak'la

beraber içeriye giren Yağmur'du. Neşesi bulaşıcı olan Yağmur vazifesini layıkıyla yerine getirirken beklenen diğer konukların gelmesiyle yemeğe geçildi. Her şeyin mükemmel olması için elinden geleninin fazlasını yapan Nesrin neredeyse amacına ulaşmıştı. Yemeğin ardından salonda içkilerini yudumluyorlardı.

Yeni keşfettiği spor merkezinin özelliklerini anlatan Yağmur dikkatleri üzerine çekmiş, bıkmadan konuşuyordu. Asosyal, kafayı çalışmakla bozmuş, tam bir işkolik haline gelen Mehmet'in bile merakını uyandırmıştı.

"Oradan sana ekmek çıkmaz," diye sataştı Asya, "şirketi temsilen bulunmadığın yer seni açmaz."

"Komik şey."

"Bozulma Mehmet; Asya doğru söylüyor," diyerek muhabbeti derinleştiren Sena'nın ardından gelen yorumlar geceye renk kattı. Aldırmamaya çalışsa da Mehmet'in haklı sözlere sırt çevirmesi mümkün değildi.

Konuşmaktan çekinmeyen grupta Serra'nın sessizliğini fark eden Ahmet kızın yanına oturup elini omuzuna koydu. Normalde fırsatını bulmuşken Mehmet'e takılma fırsatını Serra asla kaçırmazdı.

"Hayırdır Serra, sessizsin."

Gözlerini sabitlediği kadehinden ayırmayan Serra bu yakınlıktan rahatsız olmuşçasına kıpırdadı.

"Yok bir şey, sadece dinlemeyi tercih ediyorum."

"Sancaktar Ailesi yeni sitenin işini sana vermiş, 'altından kalkamam' diye mi endişe ediyorsun?"

"Ya Ahmet, neden uzatıyorsun, yok bir şey dedim ya."

Serra'nın sesi yüksek çıkınca oluşan sessizlikte odadaki tüm kafalar onlara doğru çevrildi. Gözleri şimşek çakan Serra ve patlamaya hazır Ahmet'i görenler soru sormaya cesaret edemedi. Tabii ukalalığını bu gece herkese kanıtlayan Sanem dışında.

"Hayırdır Serra, kuyruğuna mı bastılar?"

Sanem'in had bilmeyen sözleri Serra için son damlaydı. Hı-

şımla yerinden kalkıp kızın üzerine yürüdü. Son anda yetişen Mehmet araya girdi.

"Sakin ol Serra. O daha çocuk, neyin var senin?"

"Bu nasıl çocuk; akşamdan beri ukala tavırlar, lafını bilmezlikler?"

Müdahalede bulunmayan Nesrin'in ne yapması gerektiği hakkında fikri yoktu. Bir tarafta kızı gibi sevdiği Serra, diğer tarafta uyum sağlamakta sorun yaşayan canından öte kızı Sanem.

"Teyze, bir ayağın burada olunca ancak böyle bir çocuk yetiştirebildin, değil mi?" diyen Serra'ya cevap yine Sanem'den geldi.

"Belki annemin suçu yoktur, belki sadece sana benziyorumdur."

"Sanem!" diye haykıran Nesrin'in sabrı tükenmişti. "Hemen özür dileyip odana git. Gelip seninle konuşana kadar da orada kal."

Özür dilemek gibi bir niyeti olmayan Sanem hışımla odaya çıktı. Gergin başlayan gece aynı gerginlikle devam ederken başta Serra olmak üzere herkes kalkıp gitme taraftarı olmasına rağmen Nesrin'e duyulan saygı önlerinde engel oluşturuyordu.

Tek savunma, "Sanem'e hak verin, kısa süre içinde tüm hayatı değişti," diyen Burak'tan gelmişti. Ama bu savunma ne yarınki Tanem'le buluşmanın heyecanını bastırmaya ne de gecenin geri kalanını kurtarmaya yetmişti.

Gecenin sonu geldiğinde Burak ve Yağmur gitmek için kalkınca Doruk da onlarla beraber uzun olduğunu düşündüğü misafirliğini sonlandırırken garip gecenin ayrıntıları aklını kurcalıyordu.

***

Beşinci kata çıktığında asistan Mert ve hemşire Hande'ye selam verip Tanem'in bulunduğu tarafa yöneldi Yağız. Aydın'dan bir hafta önce aldığı tavsiyeyle Tanem'le daha çok vakit geçirecekti ve beraber geçirecekleri zamanın kaliteli olması için de

elinden geleni yapacaktı. Şimdilik ne yapabilirdi, bilmiyordu, ama bulacağına inanıyordu.

Tepesinde toplanmış saçlarıyla kitap okuyan Tanem'in gerginliğini Yağız hemen hissetti. Doktorların tavsiyesiyle anne ve babasıyla görüşmeyi kabul eden Tanem anlaşılan heyecanlıydı ya da Yağız öyle sandı, ta ki Tanem onu görüp tekrar bakışlarını kitaba geri çevirinceye kadar.

"Küs müyüz?" diye sordu Yağız her ne kadar ortada bir sebep göremese de.

"Neden küs olalım ki?" Başını kaldıran Tanem'in yüzü, sesi kadar hissettiklerini ele vermiyordu.

"Beni gördüğüne pek mutlu olmadın ama..."

"Pardon Doktor Bey, sizi gördüğüme neden mutlu olayım ki!"

"Anladım, küsmüşüz..."

"Kendinizi fazla önemsiyorsunuz."

Dudaklarını büzen Yağız, "Haklı olabilirsin, 'cerrahların egosu yüksektir' derler."

"Ee, iyi, sana bir işe yaramayan egonla mutluluklar."

"Önce kahramandım, sonra patron oldum, şimdi de bir hiçe kadar düştüm yani!"

Tanem elindeki ayracı arasına koyduğu kitabı kapatıp oturduğu koltuktan kalkarak yatağına geçti. Yağız'ın daha erken gelmesi, hatta dün akşam bile uğraması gerekiyordu. Bugün onların zoruyla önemli bir görüşme yapacaktı. Desteğe ve dirlik bulmaya, düşünmemeye ihtiyacı vardı. Bunu da sağlamasına yardımcı olacak bu ukala ve yakışıklı doktordu. Ama o, ancak şimdi gelme lütfunda bulunmuştu.

"Nasıl düşünmek istersen, öyle düşün."

"Suçumu bilmiyorum ama kendimi affettirmek için ne yapabilirim?" dedi Yağız, "Bugün büyük gün; annen ve babanla görüşeceksin. Heyecanlı mısın?"

"Sizi ilgilendirmez Doktor Bey."

Tepki olarak Yağız'ın gülmesi karşısındaki kadının sinirlerine dokunmuştu.

"Komik olan ne?"

Yağız zaman kazanmaya, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eğer gözlerini Tanem'in yüzünden çekebilmeyi başarsaydı zaman kazanma işinin üstesinden daha kolay gelebilirdi. Ancak bal peteğine çekilen arı misali bakışları Tanem'in yanağındaki akneye gidiyordu. Dün yoktu. Belki de stresten oluşmuştu. Güzelliğin bir sivilceye bağlı olduğu söylenirdi. Peki, neden Tanem'de öyle durmuyordu? Al işte, zor bir denklem daha.

"Sözlerinde serbestsin, ama şu tavrına bir an önce son verip ne olduğunu söyler misin lütfen?"

Tanem'in gözleri öfkeyle dolmuş, yeşil tonu neredeyse kaybolmuştu. Geldiğinden beri kapıda dikilen adama sırtını çevirip yatağına uzandı. Mavi kazağı ona çok yakışmıştı. Keşke yeşil önlüğünü çıkarmasaydı, ama o da ona farklı bir hava katıyordu. Offf, hiçbir şekilde çıkar yolu yoktu.

Yağız, yapacağı görüşme nedeniyle Tanem'in gergin olduğuna inandı. Yoksa bir günde kızı bu hale getirecek ne yapmış olabilirdi ki?

"Hadi, senin için bir şey yapmama izin ver."

"Yapabileceğin bir şey yok."

"Bana sadece beş dakika tanı, bak gör her şeyi nasıl değiştireceğim, sen daha beni tanımamışsın."

"Hep böyle ukala mıydın yoksa sonradan mı oldun?"

"Kabul ediyorum, iyi cevap. Ama böyle davranmak seni bir yere götürmez."

Kızın asılan suratını Yağız'ın görmeye tahammülü yoktu. O, Tanem için mükemmeli ararken işler hiç de onun istediği gibi gitmiyordu. Onu mutlu, mesut ve sağlıklı bir şekilde şu kapıdan çıkarıp ailesine geri döndürmek için yapamayacağı şey yoktu.

Tanem yavaşça kalktı. Az önce masaya bıraktığı kitabı alıp Yağız'a uzattı.

"Bu kitabı daha önce okuduğumu biliyorum. Hatırlamıyorum ama biliyorum. Fakat az sonra tanışacağım anne ve babam hakkında hiçbir his ya da fikrim yok."

Elindeki kitabı evirip çeviren Yağız, başını kaldırıp tepesinde dikilip somurtmayı sürdüren Taneme baktı.

"Bak, ne yapalım biliyor musun? Kardeşin Asya'yı arayayım, kitabı okuyup okumadığını ona soralım; olur mu?" diyen Yağız'ın aklına da başka bir fikir gelmemişti.

Tanem önce cevap vermedi, biraz düşündü. Kardeş kelimesi içini ısıtmıştı. Cesaret edip bir sesi olduğunu hatırlayınca da "Bilir mi ki?" diye sorarak sunulan teklifi kabul etti.

Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra kulağına götürdü. Çalan sesle telefonu avucunun içine yerleştirip hoparlörü açan Yağız konuşmaları Tanem'in de duymasını istedi. İkinci çalıştan sonra Asya'nın kıpır kıpır sesi duyuldu.

"Hayırdır Yağız, sen beni arar mıydın?"

"Sana bir şey soracaktım ama müsait değilsen sonra arayayım."

"Müsaidim. Serra'yla anneme Taneme soracaklarının listesini veriyorduk. Birazdan çıkacaklar." Arkadan her zamanki otoriter sesiyle Serra'nın çok da anlaşılmayan konuşması duyuluyordu. Yağız'ın gözleri verdiği tepkileri kaçırmamak için Tanem'in üzerindeydi.

"Dinle! Taneme kitap bırakmışsın," dediği anda telefonun diğer tarafındaki sesler birden kesildi. Kısa süren sessizliği bozansa Serra'nın Asya'yı azarlayan çıkışı oldu.

"Nasıl şeyler götürdün kim bilir?"

Serra'nın fazla da anlaşılmayan çıkışına Tanem içgüdüsel olarak tepki verdi. Ani bir refleksle telefona uzandı.

"Hayır, kitaplarda bir sorun yok," derken tek amacı Asya'yı korumaktı.

Devamında da önce sessizliğin, ardından Asya'nın titreyen sesi duyuldu.

"O konuşan Tanem mi?"

Daha Yağız ağzını açamadan hışırtılar ve çığırışlar duyuldu. Seslerden iki kız kardeşin telefonu almak için mücadeleye giriştiği aşikârdı.

Tanem gülen gözlerle ona baktı.

Uzayan bu karmaşadan kurtulmak için yüksek sesle, "Asya beni dinliyor musun?" diye haykırdı Yağız. Zira aynı ses tonunu Serra için kullanamayacak kadar bilinçliydi.

"Tanem'le konuşma şansım var mı?"

Tanem başını sağa sola çevirince onun adına cevap verdi. "Üzgünüm Asya, olmaz. Belki başka sefere," deyip asıl konuya geçti. "Getirdiğin kitapların arasında Nancy Pickard'ın Bakire adlı kitabını Tanem daha önce okumuş muydu, yoksa öylesine mi seçtin?"

Asya hiç düşünmeden, "Okumuştu," diye yanıtladı.

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü kitapları önce o okur, sonra bana verirdi. Kitabı ben almışsam bile fark etmez, kitaplığımdan alır okur, sonra canı isterse verirdi. O da kazadan kısa süre önce okuduğu ve çok beğendiği bir kitaptı. Bana verirken 'Sakın üzerine kahve dökme, kenarlarını kıvırma, ayraç kullan ve uyumayacağına eminsen yatakta oku' diye talimatlar vermişti. Neden, ne oldu ki?" Asya ardı arkası gelmeden anlatıyordu, ama sorun değildi çünkü bu kız bunu hep yapıyordu.

Yağız, "Biraz gıcık bir tipmiş ya bu kardeşin?" dedi Tanem'e ışıldayan gözlerle bakarken karşısındaki yeşil gözlü kadından da aynı tepkiyi almıştı. "İyi dayanmışsın valla Asya, tebrik ederim."

"Yok Yağız ya, kitapları çok sever, gözü gibi bakar, evinde bir odasını sadece kitaplara ayırdı. Yanlış kitap mı seçtim?"

"Hayır, sadece merak ettik. Cevabımızı da aldık, şimdi kapatıyorum."

Asya, "Onu öp bizim için," dedi gerçek bir istekle.

Densiz.

"Bu arada sorular zor olmasın diyor Tanem," derken yanındaki kaşları çatık kadına sıcak bir gülümseme daha gönderdi Yağız.

Asya'nın sadece "Tamam" demesine izin verecek kadar bekleyip telefonu kapatan Yağız, bıraksa kızın sabaha kadar konuşacağına emindi.

"Gördün mü, doğru hatırlıyormuşsun."

Tanem öğrendiklerinden ve kardeşlerinin sesini duymaktan son derece memnun kalmıştı. İlk defa, "Keşke ailemi de hatırlayabilseydim," diye itirafta bulundu. Bugüne kadar onları önemsermiş gibi bile davranmamıştı. Şimdi belki yaşadıkları, belki de yanındaki adamın verdiği rahatlık bu itirafı yapmasını kolaylaştırmıştı.

"Kendine biraz zaman tanı; bu senin için değil, kızlarını çok özleyen anne ve baba için ayarlanmış bir görüşme. Unutma, içinden geldiği gibi davran, kimsenin senden bir beklentisi yok."

"Haklısın galiba," diyen Tanem uzanıp doktorun elini tuttu. "Aslında gelmen harika oldu. Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum."

Bu adam, Tanem'e aldığı ilaçlardan çok daha iyi geliyordu.

Birbirlerine çok yakındılar. Bu yakınlığın üzerine bir de ellerinin kenetlenmiş olması Yağız'ın kabullenebileceğinden fazlasıydı. Bu kız ne kokuyordu? Hangi ilaç gül kokar ki?

"Neyse, çok uzun kaldım, gitmem gerek, sen de hazırlan."

"Ne oldu?" diyen Tanem sorgulayan gözlerini adama dikti.

"Bir şey olduğu yok; bekleyen yığınla işim var, iki saate yakındır buradayım ve artık gitmek zorundayım." Yağız kendini bile ikna edememişti.

"Abartsaydın."

"Abartmak senin işin, bana gerek yok Tanem. Ayrıca beni ne sandın bilmiyorum ama senin itip kakacağın ya da bu lakaytlığına müsaade edecek bir adam değilim," diye çıkışan Yağız aslında kendine kim olduğunu hatırlatma telaşındaydı.

Yağız haklıydı. Tanem ona sadece 'biraz daha kalmanı istiyorum' deseydi olmaz mıydı? Adamın üzerine gitmenin ne anlamı vardı? Ağzını açacak cesareti bulamayan Tanem başını önüne eğdi.

Yağız cevabını almıştı, uzatmanın ve burada daha fazla kalmanın bir anlamı yoktu. Tanem'e görüşme için bol şans dileyip uzaklaşırken sözlerinde her ne kadar doğruluk payı olsa da yarım saat daha kalabilecekken kaçışının asıl sebebi, Tanem'den yayılan gül kokusunun libidosunu harekete geçiyor oluşundan duyduğu rahatsızlıktı. Kendine kızmış, acısını kızdan çıkarmıştı. Üç yıl önce yaşadığı kısa süreli ilişkiden sonra hiçbir kadına tepki göstermeyen erkekliğinin Tanem'i seçmiş olması onun için trajikomik ve kabul edemeyeceği bir durumdu.

Tanem, adamın çıktığı kapıya Hande ve Mert girene kadar bakmaya devam etti. Yağız'ın aklından geçenleri, onu birden değiştiren şeyin ne olduğunu bilmeyi ne çok isterdi. Hem çok yakın hem de çok uzak olmayı aynı anda başaran adamı çözmek onun için zor olacaktı.

Hande tüm şirinliği ile ona gülümsüyordu. "Dalmışsın. Yoksa gergin misin?"

"Yok, hayır öylesine," derken Tanem iyi bir yalancı olmadığını fark etti.

"Seni hazırlamaya geldik."

Gözkapaklarını oynatmayı başaran Tanem onlara doğru yürüdü. Sessizliğini bozmayan Mert'i işaret etti.

"Sen de saçımı mı yapacaksın?"

Mert'in "Yok, ben gözlemciyim," diye söylenerek geri adım atması Tanem'in gülmesini sağlamıştı.

Hande maharetli elleriyle Tanem'in yüzünü renklendirmeye, Mert de konuşmaya başladı. Mert en kıdemli asistan, Hande de en iyi hemşirelerden biriydi. Terslik Mert yirmili yaşların başında, Hande ise otuzlu yaşların sonundaydı ama bu, çok iyi anlaşmalarına engel olmuyordu.

On dakikanın sonunda Mert onay verince Hande de işini bitirip Taneme ayna uzattı. Gördüğü yansımasından Hande'nin iyi iş çıkardığını söyleyebilirdi. Yerinde makyajı, ona farklı bir görüntü vermişti. Tanem aslında teşekkür etmek için döndüğünde, "Yağız nasıl biridir?" diye sorarken buldu kendini. Daha fazla içinde tutamadan dudaklarından dökülüvermişti.

Sorunun yarattığı şoktan ilk kurtulan Mert'ten cevap geldi.

"Pek gülmez."

"Ama gülünce de güzel güler," dedi Hande savunmaya geçerek.

"Mesafelidir." Mert bu sefer Hande'nin vereceği cevabı merak ediyordu, tabii Tanem de.

"Kiminle nasıl konuşacağını bilir."

"Karmaşıktır."

"Suda çözülmeyen yağ misali onun bileşeni budur."

"Disiplinlidir."

"İşinde en iyi olmanın getirdiği kurallara sahiptir."

"Kuralsızdır."

"Aklına koyunca yapamayacağı şey yoktur."

"Kural koyar."

"İyi bir öğretmendir."

"Tamam arkadaşlar, anladım. İkiniz de Doktor Yağız'a fazlasıyla hayransınız," diyerek tenis maçına dönüşen bu sürtüşmeyi sona erdirmeye çalışan Tanem'i susturan Mert oldu.

"O benim tek idolüm, olmak istediğim kişi. İşindeki başarısı, becerikli elleri, soğukkanlılığı, dik duruşu ve anlayışlı tavrıyla neredeyse kusursuz."

Yağız'ın becerikli ellerinin kendi üzerinde dolaştığını hayal eden Tanem'i gittiği yerden geri döndüren genç doktorun lafını tamamlayan Hande oldu.

"Yanına fazla yaklaştırmaz, ama hep yanında olur. Hastanede kapıdaki güvenlikten temizlikçisine, hemşiresinden doktoruna mutlaka herkese bir şekilde yardım etmiştir. Ve çok yakışıklıdır."

"Ama siz ve diğerleri ondan korkuyorsunuz."

Tanem'e gözlemlerinden çıkardığı analizde yanıldığının cevabı yine Mert'ten geldi.

"O korku değil, saygı duyduğun kişinin gözünde değer kaybetmeme telaşı."

İstediği cevapların bunlar olmadığının farkında olan Tanem'in az da olsa artık Yağız hakkında bir fikri vardı. Peki, istediği cevaplar neydi? Onu, henüz kendi de bilmiyordu!

***

Sağlık Bakanlığı'ndan gelen yetkili grup, başhekimin odasında bulunma sebepleriyle ilgili mevzuya geçmeden önce çay içip sohbet ediyorlardı. Sancaktar Ailesi'ni temsilen Mehmet her zaman olduğu gibi sorumluluğunu kimseye bırakmadan odadaki yerini almış, soğuyan bardağına hiç dokunmadan öylece oturuyordu.

Konuyla ilgili şüpheleri ve yapmak istedikleri vardı var olmasına da onu durduran çok geçerli iki sebebi vardı. Birincisi Yağız'a ve ekibine duyduğu saygı ve minnet, ikincisi ise -ki asıl önemli olan da oydu- ilaçların yurtdışından getirilmesi için onay verirken Tanem'in ve tedavisinin incelenmesine de onay vermiş, hatta Tanem'in denek olarak kullanılacağını belgeleyen kâğıdı imzalamıştı.

O ilaçları, yurtdışından getirtebilecek ya da hastane masraflarını fazlasıyla karşılayacak maddi imkânlara sahiptiler. Ama ne yazık ki ilaçlar gidip de "bana on kutu verin" diyeceğiniz türden değildi. İlaçların temini Yağız'ın yıllar önce asistan olarak çalıştığı Washington Kaliforniya Üniversitesi tarafından sağlanıyordu ve onlara sahip olabilmek için Yağız çok uğraşmıştı. Önce Sağlık Bakanlığı'na, sonra üniversiteye onlarca dilekçe yazmış, gelen heyetleri ikna etmek için tüm yolları denemiş, sonunda da Sağlık Bakanlığı'nın talebi ve teminatı ile ilaçlar gelmeye başlamıştı. Ve şimdi Tanem iyileşmiş ki ölümden döndüğünü söyle-

meye gerek yoktu, "Ben vazgeçtim, kardeşimi yeterince kullandınız, bundan sonra onu rahat bırakın," diyemezdi. Eğer derse bunun adı sadece riyakârlık olurdu.

Ailede, kendinden başka işin aslını bilen yoktu. Gerçi bilse de değişen bir şey olmazdı. O zamanlar Tanem'in iyileşmesi için yüzde bir bile olsa o ihtimali herkes denerdi. Doğru olanı yapmış, karşılığını da almıştı ve şimdi borcunu ödemeliydi.

Mehmet içindeki kavgaya öylesine dalmıştı ki görüşmenin bittiğini ancak adamlar ayağa kalkınca idrak edebilmişti. Bir şeyler söylüyorlardı ama duymuyordu... duymak istemiyordu.

Yağız da aynı Mehmet gibi sakin ve sessizdi. Genelde konuşan Reşat ve Cüneyt oluyordu.

Çok da uzun sürmeyen görüşmenin ardından misafirler yolcu edilmiş, Mehmet ve Yağız hastane bahçesinde baş başa kalmıştı. Mehmet'in söyleyeceği bir şey yoktu, ama Yağız'ın vardı.

"Yaşadığın karmaşayı anlayabiliyorum, ancak şimdi her şey mükemmelken bununla sevincini baltalama."

"Elimde değil, iyileştiği halde ona bir sürü test yaptığınızı düşünmek beni deli ediyor." Mehmet'in sözleri hoyrattı ama elleri cebinde, omuzları düşük hali ile çaresiz ve sakindi.

"Ona yaptığımız bir şey yok ki," dedi Yağız ve ekledi, "Umarım olmaz, ama olursa da birisinin başına da aynı şey gelirse bizim yayınlarımız, raporlarımız, kullandığımız ilaçlar ve makalelerimiz örnek teşkil edecek. Böylece sizin yaşadığınız sevinci başkaları da yaşayabilecek. Bir de bu yönden düşün." Kimi kandırmaya çalışıyordu, kendini mi yoksa Mehmet'i mi?

"Kaybettiğimi düşündüğüm kardeşime senin sayende ve tabii uyguladığın bu yöntem sayesinde geri kavuştuğumu düşününce haklısın"

"Ama işte 'ama'sı var değil mi?" diyerek Mehmet'in sonunu getiremediği cümlesinde ona yardımcı olmaya çalıştı Yağız.

Mehmet yorumda ya da açıklamada bulunmak istemedi; mantığı ve duyguları farklı yönde ilerlerken işin içinden çıkamıyordu.

"Annem, Tanem'in çok iyi göründüğünü söyledi. Ne kadar daha hastanede kalır?"

Bu, Yağız'ın bu aralar sıkça karşılaştığı ve hep aynı cevabı verdiği soruydu. "Sağlık problemleri o kadar ciddi değil, ancak yaşadıklarını ve şu an ki durumunu göz önünde bulundurursak henüz eve dönmesine ne o ne de biz hazır değiliz."

"Sen öyle diyorsan."

"Ayrıca Tanem'in kendini sizi görmeye hazır hissetmediğini de biliyorsun." Bu da şimdilik sizi görmek istemiyor demenin en yumuşatılmış haliydi.

Buna da eyvallah çeken Mehmet'e gitmekten başka çare görünmedi. Yağız kendiliğinden vazgeçmediği sürece bunu yapamazsın diye yakasına yapışamazdı. Ama Yağız'ın yerinde başkası olsaydı onu diri diri mezara gömmekten çekinmezdi.

***

Yağız heyetle görüşmesini bitirmişti. Tanem'in yanına uğradıktan sonra eve gidip başarısını Doruk'la kutlaması gerekiyordu. Belki şampanya bile açarız diye düşünürken, "Dışarı çıkıp uzaktan seyrettiğin denizi yakından görmek ve kokusunu içine çekmek ister misin?" diye Tanem'e sorarken buldu kendini.

Yağız'ın sorduğu bu basit soruyu algılaması yaklaşık bir dakika aldı Tanem için.

"Peki, bunu yapabilir miyiz?"

"Denemeye değer, ne dersin?"

"Ama dışarısı için uygun giysim yok." Tanem'in yapılan teklifi düşünmeye ihtiyacı yoktu. Tek derdi giydiği kalın siyah tayt ve kırmızı kazakla aralıkta dışarıya çıkılamayacağıydı. Dolabında da olanlar da giydiklerinden farksızdı.

Yağız, "Bunu dert etme," diyene kadar neredeyse gitmekten vazgeçmişti.

Gülcan'dan ricada bulunan Yağız'ın isteğini ikiletmeyen hemşire siyah kabanı, atkı ve beresini Tanem'e verdi. Yağız da

odasına inip üzerindekilerden kurtulup siyah kanvas pantolon, siyah boğazlı kazak ve füme kabanıyla hazır vaziyette tekrar beşinci kata çıktığında, asansör kapısının önünde Tanem hazır, onu bekliyordu.

Tanem heyecanını bastıramıyordu. Akıp giden manzarayı seyrederken acaba hatırlar mıyım diye kendini telkin etmeye çalışıyor, fakat zorlanmıyordu, ne de olsa şu anda hatırlamasa da olurdu.

"Araban çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim."

Davranışlarını kontrol altına alamıyordu Yağız tıpkı ağzından çıkanları da alamadığı gibi. Hiç aklında yokken Tanem'le gezmeye, hem de Üsküdar'a gidiyordu. Kırk yıl düşünse buna cesaret edemezdi. Ciğerlerini dolduran gül kokusu onda analeptik etkisi yaratıp merkezi sinir sistemini uyarıyor olmalıydı. Ama bugün bilinç kaybına sebep olan belki de bakanlık yetkilileriyle yaptığı konuşma veya Mehmet'le yaptığı görüşmeden dolayı duyduğu suçluluktu.

Özünde tanımadığı biriyle aylardır uzak kalmaya çalıştığı Üsküdar'a giderken yanındakine yarenlik yapmak olarak buna mutlaka geçerli bir sebep bulmahydı.

"Bazen, özellikle de şimdi bazı şeylere özlem duyuyorum. Kendimi o şeyleri yaparken hatırlamıyorum ama özlüyorum," diyen Tanem'se yanındaki adam için konu seçme telaşındaydı.

"Ne mesela?"

"Araba kullanmak, evde olmak, sinemaya gitmek ve fıstık yemek."

"Fıstık yemek mi?"

Yanlış anlamadığının teyidine ihtiyacı vardı Yağız'ın ve bu kaçınılmaz sonun başlangıcı oldu.

"Evet, fıstık yemek," diyen Tanem anlatmaya başladı.

Neredeyse hiç susmamıştı. Yağız da bir yerden sonra -ki orası neresi bilmiyordu- takip etmeyi bırakmıştı. Hakkında çok şey

söylenmişti ama Tanem'in geveze olduğundan bahsedildiğini kesinlikle hatırlayamıyordu. "Biraz sessizlik" demeyi her istediğinde Tanem'in neşeyle gülen yüzü onu engelledi. Şimdi de konunun ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeyin motorundan bahsediyordu. Gerçi kaç insan çok özlediklerinin arasında fıstığı, hem de araba kullanmak ve evde olmak gibi seçeneklerin hemen ardından sayardı ki? Eğer sayıyorsa da motordan bahsetmesi gayet normaldi.

Yağız uygun yere arabayı park etmeye çalışırken Tanem denizin ortasındaki ulaşılmaz ve büyüleyici yapıyı işaret ederek, "Bu Kız Kulesi değil mi?" deyip çığlığı bastı.

"Evet, o Kız Kulesi."

"Burası çok güzel ama arabada durmayalım."

Park sorununu hallettikten sonra inip ön taraftan dolaşarak arabanın kapısını açtı. Tanem'in şaşkın ve parlayan gözleri doğru yerde olduklarının ispatıydı. Soğuk kış gecesi olmasının etkisiyle boş sahil boyunca belirli aralıklarla sıralanmış büfelerden yalnızca biri açıktı. Yol kenarından kaldırıma geçebilmek için ya biraz yürümek ya da kaldırımı diz boyuna kadar çevreleyen tellerin üstünden atlamak gerekiyordu. Daha Yağız ne yapacaklarına karar vermeye çalışırken Tanem büyükçe bir adımla diğer tarafa geçmişti bile.

Avrupa yakasının ışıkları bulundukları yeri neredeyse aydınlatıyor, aynı ışıklar bulutların yüzünü göstermediği ayın görevini yerine getirerek Marmara Denizi'nin üzerinde yakamoz oluşturuyordu. Büyüleyici manzara ve Kız Kulesi'nin muhteşemliği insanın nutkunun tutulacağı kadar vardı.

Kaldırım kenarının hemen bittiği yerde genişçe sıralanmış dört sıra basamak başlıyor ve bu basamaklara minder kaplanarak üzerinde oturacak konuklarının rahat etmesi amaçlanmıştı.

"Islak olabilir, burada oturalım mı?" dedi arkalarında duran bankı işaret edip Tanem'in oturmasını bekleyen Yağız. Sonra da açık olan büfeye doğru ilerledi. Tanem çocuk kadar heyecanlı

ama genç bir kadın gibi alımlı duruyordu. Ve rahat. Bu kız iki yıldır o yatakta yatan, bir dizi ameliyat geçiren, dayanılmaz acılara katlanabilmesi ve hayatta kalması için uyuttuğu, şimdi de tüm geçmişini hatırlamayan kızdı. Bunu bu gece sık sık hatırlatmalıydı kendine.

Elinde içi dolu tepsiyle dönen Yağız, "Buraya gelip de salep içmezsen olmaz. Tabii yanında bir de fıstık yemek lazım," dedi.

"Fıstık mı?"

"Evet fıstık. Listene sondan başladık ama zamanla diğerleri de olur belki."

"Yaaa Doktor Bey, harikasınız."

Yağız elinde eğreti duran tepsiyi ikisinin ortasında kalacak şekilde bankın üzerine yerleştirdi. Sonunda kendi de oturmayı başardığında "Ne olduğuma karar vermek için acele etme, araba meselesi muallak. Onu biraz düşüneceğim," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmek için erken, düşüneceğim dedim ya."

"Yok. Burası, şu an için." Yerinden kalkan Tanem kollarını kendi bedenine doladı.

"Kız Kulesi'ni biliyorum, ama burayı daha önce görüp görmediğimi maalesef hatırlamıyorum."

"Anın tadını çıkarabilmek için bunları düşünme."

Çok mutluydu. Üsküdar, Kız Kulesi, hastane dışında olmak ve ona eşlik eden adam, kısaca her şey şahaneydi. Düşünmeyecekti Tanem.

Kimi zaman sessiz, ama çoğunda Tanem'in kahkahasının çınladığı gecede Yağız aslında farklı planları olduğunu, Doruk'la bir kutlama yapacağını bir an bile hatırlamadı.

Denize taş atma yarışı yaptılar. Yağız'ın çocukluğunun ve de gençliğinin burada geçtiği hesaba katılırsa, bu işte ne kadar usta olduğunu dile getirmeye gerek yoktu. Bir defasında Doruk'la eğer biraz çalışırsa taşı Kız Kulesi'ne kadar sektirebileceği iddiasına girmişlerdi. Fakat şimdi minyon ve yorgun görüntüsüyle güçlü

durmaya çalışan Tanem ona kafa tutmuşken bundan bahsetmedi. O kadar ki birkaç defa kazanmasına bile izin verdi.

Akıp giden iki saatin sonunda istemese de "Kalkalım" diyen Yağız, kızın asılan suratına aldırmamaya çalışsa da arabaya bindiklerinde henüz gitmeye hazır olmadığını hissetti.

Arabada oturup üşüyen Tanem'i ısıtmak için klimayı çalıştıran Yağız ardından uzanıp radyoyu açtı. Adele duygu yüklü sesi ile *Set Fire to the Rain*'i söylüyordu.

Adele susunca Tanem iç çekti.

"Ben bunu acaba daha önce dinlemiş miydim?"

"Bu gece bunları düşünmeyecektik."

"Haklısın," dedi Tanem sıkılgan edayla.

"Sana Kız Kulesi'nin hikâyesini anlatmamı ister misin?"

"Bir hikâyesi mi var?"

Yağız, o cennet yeşili gözlerle karşılaşınca karşısındakinin duygularının ne kadar hızlı değiştiğine inanamadı. Bunu nasıl başarıyordu? Mutlu ve özgür olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Evet, var ama iyi bir anlatıcı değilimdir." Tanem'in sessiz kalmasından devam etmesi gerektiğini anladı. Uzanıp radyoyu kapattı.

"Hero ve Leandros adlı birbirine âşık olan iki gencin evlenmesi mümkün olmaz. Hero aşka yasaklıdır. Afrodit de Leandros'a âşıktır. İki sevgiliyi ayırmak için Hero'yu Kız Kulesi'ne kapatır. Ama iki genç engel tanımaz, Hero'nun yaktığı aşk ateşinin feneri ile yolunu bulan Leandros geceleri onun yanına gider. Kış gelip fırtınalar başlayınca yaza kadar kuleye gelmesini istemeyen Hero'nun sözünü dinleyen Leandros, geceler boyu sevdiğini karşı kıyıdan seyretmesi yeterli olmayınca fırtınalı bir gecede yüzerek kuleye gitmeye çalışırken Afrodit'in bekçileri sevda ateşinin fenerini söndürürler. Karanlıkta yolunu kaybeden Leandros boğazın sularına gömülür. Leandros boğazda kaybolup giderken Heronun, cansız bedeni kulenin altındaki kayalıklarda bulunur."

"İyi hikâyeymiş."

"Başka bir söylenti daha var."

"Neymiş o?" Tanem yeni duyacağı hikâyeye çoktan konsantre olmuştu.

"Aslında Kız Kulesi sadece bir gözetleme kulesi, ama yıllar içinde turistik amaç güden bazı insanlar tarafından adı ve hikâyesi değiştirilmiş."

Gözlerini deviren Tanem yüzünü buruşturdu. "İğrençsin," dedi.

"Dürüst olamaya çalışıyorum."

"Olma lütfen."

"Peki."

"Senin hakkında böylelikle bir şey daha öğrenmiş oldum."

"Dürüst bir adam olduğum dışında mı?" diye sordu Yağız.

"Kesinlikle romantizm yönünün eksik olduğunu. Güzelim hikâyeyi berbat ettin."

Yağız'ın doğru olan bu sözlere verecek karşılığı yoktu. O da arabayı çalıştırıp dönüş yoluna girdi. Tanem yorulmuştu. Geç bile kalmışlardı. Hâlâ yürümekte zorluk çeken ve günün çoğunu uyuyarak geçirmek zorunda olan kızı gece yarısına kadar burada tutarken doktor kimliğini nerede unuttuysa artık.

Geliş yolundaki halinin tersine sessizce oturmayı tercih etti Tanem. Çok yorgundu. Dizleri hafiften sızlıyordu. Ama umurunda değildi. Beşinci kata çıktıklarındaysa Tanem'in gözleri uykuyla girdiği kavgayı kaybetmek üzereydi.

"Gülcan hemşireye haber verdim birazdan gelirler."

Yağız'a sadece gülümseyerek karşılık veren Tanem emanet aldıklarını çıkardı, elinden geldiğince düzgün katlayıp hemşire masasına bıraktı. Odaya tekrar geri döndüğünde, "Çok güzel bir geceydi. Teşekkür ederim," dedi ve onu izleyen adamın yanağına ufak ama sıcacık bir öpücük kondurarak, "Beni tekrar oraya götürür müsün?" diye sordu.

Daha önce bir hastası tarafından hiç öpülmemişti Yağız.

Gerçi daha önce bir hastasını gezmeye de çıkarmamıştı. Ama bu farklıydı. Aydın tedaviyi olumlu yönde etkileyeceğini söylemiş, o kadar ki ricada bile bulunmuştu. Eve gidince Aydın'a rapor hazırlayacağım diye kendini kandırmaya çalışan Yağız'ın ne kadar başarılı olduğunu zaman gösterecekti.

Düşüncelerinin arasında Gülcan hemşire ve diğerlerinin sesini duyan Yağız geldiklerine ikna olunca, Taneme kuru bir iyi geceler dileyip gidecekken vazgeçti. Kızın yanına gitmeye cesaret edemedi ama çıkmadan önce, "Uslu bir kız olursan en kısa zamanda yine gideriz," dedi. O da Tanem kadar keyif almıştı ve tekrarlanmasında sakınca görmedi.

***

Bütün geceyi uykusuz geçiren Yağız sigarayı bıraktığına hiç bu kadar pişman olmamıştı. Hatta Taneme verdikleri morfinden kendine yapabilmeyi isterdi. Ya da biraz uzaklaşabilmeyi. Kafasından geçenlerin kaçmak olduğunu biliyordu. Fakat Yağız bugüne kadar kimseden veya sorunlardan kaçmamıştı. O sadece kendinden kaçar ve bunu da iyi yapardı.

"Derdini anlatmayan derman bulamaz dostum," diyen Doruk yanına oturduğunda Yağız sıkışıp kaldığı düşünce girdabından kurtulmayı başarmıştı.

"Derdi dermanı boş ver de sen anlat. Yüzünde güller açıyor."

Doruk parmağını tehdit edercesine ona doğru sallayıp, "Seni zorlamayacağım, konuşmak istediğinde ben buradayım," dediği sırada, Asya içeri girdiğinde bu defa Yağız, Doruk'a parmağını salladı.

"Şimdi anlaşıldı bu neşenin sebebi."

"Hayırdır beyler, benden mi bahsediyorsunuz?" Doruk uzanıp Asya'yı elinden yakaladı ve tek hareketle kucağına oturmasını sağladı. Yanağını kızartacak şekilde kızı öpüp kolunu beline doladı.

"Hızınızı alamadıysanız ne diye odanızdan çıktınız ki?"

Yağız'ın sözleri Asya'yı utandırmış, biraz önce Doruk'un öpmesiyle kızaran yanağının kırmızısı tüm yüzüne yayışmıştı.

"Utandırma sevgilimi." Doruk'un kıskacından kurtulmaya çalışan Asya, "Hayırdır Yağız, durgun görünüyorsun," dedi yerini değiştirirken.

"Yok bir şey Asya. Herkes sizin kadar mutlu olacak diye bir kural yok."

"Seninkinin mutsuzlukla bir alakası yok. Düşünceli görünüyorsun."

"Tamam, ben çıkıyorum siz keyfinize bakın, beni dert etmeyin," dedi Yağız. İlgiden bunalmaktan ziyade verecek bir yanıtı olmadığından kaçmayı seçmişti.

Bu sabah şans ondan yana değildi. Alacağı piyango biletinin parasını çöpe atmaktan başka işe yaramayacağının farkındaydı. Beyni normalden iki kat daha hızlı çalışınca allak bullak olan düşünceleri büyük ikramiye ona çıksa da Yağız'a huzur vermezdi zaten. Dalgın halde kapıdan çıkacağı sırada elinde tuttuğu telefonu kendine özgü melodisiyle çalmaya başladığında çok da acelesi olmadan duraksayarak cevapladı. Yüzünün değişen rengi, gözlerinin alev alışı ortada büyük bir problem olduğunun habercisiydi. Ve bu değişim andan daha kısa bir zaman diliminde gerçekleşmişti.

Yanına gelen Doruk ve Asya'ya bakmadı. Zaten görecek gözü de yoktu. Elinde telefonla ilerlemeye devam etti. Çantası ya da lazım olacak başka herhangi şeyini almadan, sadece ihtiyacı olan arabasının anahtarını alıp kapıdan çıktı.

O çıkarken arkasından duyulan tek şey, "Buna nasıl izin verirsiniz!" diye haykırışı oldu.

Ocak

On iki aylık döngünün ilkine verilecek en uygun isimdir herhalde "ocak." Ocak, ateş yakmaya yarayan şey veya ev, aile demekmiş. Hepsi bir araya gelince de ortaya ocak ayı çıkmış işte. Evde yanan soba ateşinin etrafına toplanmış anne, baba, çocuklar ve dışarıda her yeri beyaza boyayan kar taneleri... Böyleymiş eskiden. Şimdi görünmeyen yerlere saklanmış petekler, çalışmaktan evde oturmaya fırsat bulamayan anne-babalar ve odasında bilgisayarın başından kalkıp da yüzünü göstermeyen çocuklar... Her şey eskiden mi güzelmiş, yoksa biz miydik güzel gören, bilinmez, zaten cevabı da olmaz. Ama ocak ille de biten sonların başlangıcı değil miydi?

Görkemli, dillere destan Sancaktar villasında açılan her kapının arkasında sohbete dalmış birilerine rastlamak mümkündü. Ama Asya olabilecek en uzak köşeyi, babasının hobi odasında Sena'yla sessizliği paylaşmayı seçmişti. Mehmet, bu akşamki yemekte herkesin evde olmasını istemiş, mazeret kabul etmeyeceğini de açıkça belirtmişti. Asya'ya göre onun bu kadar talepkâr olmasının sebebi iktidar egosundan fazlası değilken, annesi için bunun bir önemi yoktu. O, Nesrin'i de yanına katıp çoktan geceyi cümbüşe çevirmişti bile. İkisi hazırlıklarla uğraşırken onlara yakın olmaksa hiç cazip görünmüyordu Asya'ya.

Üzerinden yirmi dört saat geçmesine rağmen Doruk'un sözleri hâlâ kulaklarında yankılanırken başka şeye odaklanamazdı. Oysa Asya'nın tek isteği aile ve dostlarla yenecek yemeğe Doruk'un da gelmesiydi. Gereğinden fazla ısrar etmesine rağmen işi olduğunu söyleyen adam onu geri çevirmişti. Sevgilisinin ailesi ile yiyeceği akşam yemeğinden daha önemli ne işi olabilirdi ki? Tamam, gelemeyeceğini söylediğinde ağır sözler sarf ettiğini kabul ediyordu, ama Doruk'un da alttan aldığı söylenemezdi.

Geri adım atmayacak, Doruk arayıp özür dileyene kadar onu aramayacaktı Asya. Aldığı kararla gurur duyuyordu. Tabii önce kendini kararının arkasında duracağına inandırmalıydı. Şu anda yayılıp oturmak yerine, onu tepetaklak edecek herhangi bir lu-

napark aletinde ciğerlerinde biriken havayı boşaltana kadar bağırmak ne hoş olurdu!

Odaya çöken ağır sessizlikten sıkılan Sena'nınsa, "Yağmurlar geç kaldı?" demesi derdine deva olamamıştı. "Beni duyabiliyor musun?" diyerek ikinci bir atakta bulunması da işe yaramadı. Yarım saattir boşluğu seyreden Asya'yı izlemekten yorulmuştu Sena. Dayanamayacaktı. Sesli çabalarının sonuç vermeyeceği kesinleşince yerinden kalkıp Asya'nın dibine kadar gelip elini arkadaşının yüzüne doğru sallaması nihayet beklediği tepkiyi almasını sağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye irkilen Asya, arkadaşına çıkıştı.

"Asıl sen ne yapıyorsun? Sorunun ne?"

"Doruk!" diyen Asya duraksadı. Dalgınlığı onu gafil avlamış ve lafını geri almakta geç kalmıştı.

"Eee, devam et."

"Bu akşam yemeğe katılmasını istedim. Fakat o işi olduğu için gelemeyeceğini söyledi."

"Ne var bunda? İşi vardır."

Asya, "Yapma!" diyerek gözlerini devirdi.

"Ya da belki sevgilisinin ailesiyle tanışmaya hazır değildir."

"Hah. Teyzeme gelmişti ama."

"İkisi aynı şey değil. Yazık ki gözlerindeki kızgınlığı görecek kadar seni tanıyorum. Asıl sorunu anlat, sana ne dedi daha doğrusu, sen ona ne dedin, ondan bahset."

Kendini gizleyememiş olması ne kötüydü. Eğer Sena'ya anlatırsa suçlunun kendisi çıkacağını bildiğinden bazı detaylara girmemeyi deneyebilirdi. Çünkü şu an ihtiyacı olan son şey nutuk dinlemekti.

"Benim için gelmesinin önemli olduğunu, eğer gelmezse bana gerekli değeri vermediğini düşüneceğimi söyledim sadece," dediğinde Sena'nın kalkan kaşlarından devam etmesi gerektiğini anlamıştı Asya. "Tabii onu bencillik ve korkaklıkla da suçlamış olabilirim."

Sena, Asya'nın durması için elini kaldırdı. "Tamam, gerisini tahmin edebiliyorum."

"Bak! Beni yargılama."

"Seni yargılamıyorum."

"Ben de seni yeterince tanıyorum. Ve Sena, o bakışlarının ne ifade ettiğini biliyorum."

"Bana sadece Doruk'un sana ne cevap verdiğini söyle o zaman."

"Bana çocuk gibi davrandığımı, asıl bencilin ben olduğunu ve dünyanın benim etrafımda döndüğünü sandığımı söyledi." Ellerini göğüs hizasında birleştirdi, arkadaşı şimdi Doruk'u nasıl savunacaktı? Neredeyse yirmi dokuz yaşındaki hangi kadın bu sözleri kaldırırdı?

"Tespitlerinde haklılık payı olması tabii ki onu haklı çıkarmaz. Hele çok yeni bir ilişkiden bahsediyorsak ki dipnot, bunları sana sadece biz söyleyebiliriz," diye tam da Asya'nın duymak istediği sözlerle onu biraz cesaretlendirecekti ki Yağmur'un içeri girmesiyle Sena'nın konuşması son buldu.

"Hey! Sizi arıyorum. Bu odaya kapanmış neler karıştırıyorsunuz?"

"Hoş geldin. "Yağmur'u gördüğüne hiç bu kadar sevinmeyen Asya için konu kapanmıştı. Sonuçta Sena aksini iddia etse de iyi bir dinleyici, üstelik iyi bir akıl hocası da değildi.

"Hadi! Mehmet ve Yağız gelmiş, Şükran anne köpürmüş durumda."

"Yağız mı?" dedi Asya fısıltıyla. Burada ne işi olabilirdi ki!

"Evet, Yağız! Sizin de haberiniz yoktu anlaşılan."

Asya ve Sena birbirlerine kaçamak bir bakış atarak salona geçtiler. Acele etmek için birden fazla sebepleri vardı.

Tam da Yağmur'un dediği gibi Yağız'ı salonun ortasında dikilirken buldular.

Yağız'ın içten, "Merhaba Asya!" demesi bile karşısındaki kızın paniklemesi engelleyemedi.

"Ne oldu, Tanem iyi mi?"

Nefesinin kesildiğini hissedebiliyorken etrafındakilerin ona delirmiş gibi bakmasına daha çok öfkelendi Asya. Tek dertleri Yağız'a oturacak uygun yerin neresi olduğuna karar vermeye çalışan insanlara aldırmamaya çalıştı. Kimsenin aklına, sadece ailenin doktoru olan ve hastasının olmadığı yerde Yağız'ın ne işi olduğu gelmiyor muydu? Tamam, haksızlık etmek istemiyordu, Yağız herkesle anlaşabilen iyi bir dosttu. Doktor olmanın çok ötesindeydi, ancak böyle de şapkadan çıkan tavşandan farksızdı.

Dayanamadı. "Gerçekten öylesine mi geldin?" diye sordu.

"Aaa kızım, çocuk gibi davranma," dedi Osman Bey ayağa kalkarken. "Hadi masaya geçelim artık."

Asya çaresiz, babasının sözüyle yemek odasına ilerledi. Sorusuna yanıt alamadı, ama bir şey olduğunu biliyordu. Çünkü Doruk'un açıklayamadığı tavrının sebebi bu olmalıydı. Bu, sıradan bir aile toplantısı değildi ve bunu Doruk biliyordu.

Yaklaşık yirmi kişinin toplandığı masada Asya, Ahmet'teki durgunluğu ve Mehmet'in rahat olmaya çalışan tavırlarını görünce korkusunun boşa olmadığını kendine ispatladı. Ne duyacağını bilmiyordu; bildiği tek şey gecenin sonunda Doruk'u arayıp özür dileyenin kendisi olacağıydı. Bir saat önce aldığı karar yaşanan yeni gelişmeden sonra hükmünü kaybetmişti.

Sanem'in huysuzluklarıyla son bulan yemekte Nesrin ve Tamer'in gerginliği de gözlerden kaçmadı. Tamer'in eşinin gelmediği yemekte, Yağmur üç defa babasına sebebini sormuş, ama ikna edici bir cevap alamamıştı.

Yemeğin sonu geldiğini anlayan Mehmet konuya girecekti, ama keşke nasıl yapacağını bilseydi. Yerinde kıpırdanıp durması ya da kullanmak istediği kelimeleri tekrar tekrar aklından geçirmesi ona hiç yardımcı olmuyordu. Az sonra yapacağı şey yüzünden terleyen avuç içlerini silmek için kullandığı peçeteden medet umar gibi bakıyordu ona.

Hemen yanında oturan Yağız, bir an önce bu iş bitsin iste-

diği için hem de Mehmet'i çektiği eziyetten kurtarmak adına öne atılarak, "Yemekler çok güzeldi. Çok teşekkür ederim," dedi nezaketten ödün vermeden. "Size birkaç şey söylemem, daha doğrusu söylememiz gerekiyor."

"Yeni bir karar vermek zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır, Asya bu bir karar toplantısı değil. Kısa süre önce yaşanan bir olaydan bahsedeceğiz."

Yağız'ın sözünü, "Aman Allahım Tanem'e bir şey oldu," diyen Nesrin yarıda kesti.

Asya, sonunda birinin akıl edip onunla aynı soruyu sormasına başka zaman olsa kahkahayla karşılık verebilirdi.

"Teyze, dinle lütfen, kesme adamın sözünü." Mehmet bu çok konuşan ailesi ile ne yapacaktı?

"Bakın, Tanem çok iyi, merak etmeyin," diyen Yağız, Şükran Hanım'ı ve Osman Bey'i işaret etti. "Siz de gördünüz ne kadar iyi olduğunu. Kazadan dolayı yaşadığı tek sorun hafıza kaybı."

"Kazadan dolayı derken neyi kastediyorsunuz?" diye soran Burak ayrıntıyı kaçırmamıştı.

Yağız, Mehmet'le girdiği kısa süreli göz temasından sonra aldığı onayla devam etti. "Beş gün önce Tanem ufak bir zehirlenme yaşadı, ama şimdi iyi."

"Hastaneye dava açmayalım diye mi buradasınız?" Gözleri alev alev olan Burak'a Mehmet cevap verecekti ki Yağız onu susturdu.

"Hayır, zehirlenmeyle ilgili hastane zaten üzerine düşeni yapıyor."

"Gerçekten iyi mi?"

"Nasıl olmuş peki?"

"İlaçlardan dolayı mı?"

Mehmet daha fazla dayanamadı. Ortaya atılan teoriler ve beklentiler yanlış yönlere sapıyor, sonra onları toplamak bizzat ona kalıyordu. Uzatmanın ne anlamı vardı ki?

"Kısacası, birisi Tanem'in hayatına kastetti ve onu öldürmeye çalıştı," diyerek kestirip attı.

Yağız, Mehmet'in yaptığı çıkışa ve buna rağmen masada çıt çıkmamasına şaşırmıştı. Hangisine daha çok şaşırdığına ise daha sonra karar verecekti.

"Fransa'da yıllarca sıkıntıdan patlamışız, burada bu kadar entrika varken," diyen Sanem hep bir ağızdan dile getirilen, "Kapa çeneni" uyarısıyla irkildi ve susarak nihayet doğru olan bir şey yaptı.

Oluşan sessizlikten faydalanarak sebep ve sonuçlarıyla yaşanan olayı anlatmaya koyuldu Yağız: "Yaptığımız araştırmalar zehirlenme olduğunu doğruluyor fakat neden kaynaklandığına dair bulgulara henüz ulaşamadık. Komiser Fırat geniş çapta bir araştırma yapıyor. Mehmet de bugüne kadar sizlere gelmemesi için onu ikna etti."

"Nasıl olur da sebebini bulamazsınız?" Burak hiddetine hâkim olamıyordu. "Ayrıca olay beş gün önce olmuş, hadi ailesini anladım, neden avukatlarına haber verilmedi? Mehmet Abi, babam bundan hiç hoşlanmayacak."

Yağız eğer on yıl önceki adam olsaydı şu an konuşmak yerine Burak'ın havalı burnunu çoktan kırmıştı. Ve evet, Mehmet'in neden bunu sakladığını o da merak ediyordu. Bu defa kelimelerin üstüne basa basa konuştu Yağız: "İlk bulgularda kesin sonuç çıkmadı; adli tabip araştırmaya devam ediyor, kısa süre içinde muhakkak bulunacaktır."

Ahmet, masada kalıp konuşmalara daha fazla katlanamayacağını anladı. "Kim olduğu hakkında bir fikri olan var mı? Ya da biz harekete geçmek için onun Tanem'i öldürmesini mi bekleyeceğiz?" dedi gitmeden önce, bakışları ateş saçıyordu. Gergindi. Ama Yağız'ın beklediği tepki kesinlikle değildi. Tanıdığı Ahmet masayı dağıtmalı, bağırıp çağırmalıydı. Ne olmuştu ki şimdi iradesine bu kadar hâkim olmaya çalışıyordu? Çoğu zaman Yağız'a bile fevri çıkışları olmuştu. Hele bir bar geçmişleri vardı ki Yağız sakin kalmayı başarmasaydı sonucunu düşünmek dahi istemiyordu.

Ahmet'le başlayan silsilede belli ki söylenmek istenenler varken bir şekilde susmayı tercih ediyorlardı. Bu yanlış ifade oldu; doğrusu susmak zorunda kalıyorlardı.

Yağız'ın Sancaktar Ailesi hakkında uzun zaman önce öğrendiği şey "Emir demiri keser," kavramına sonuna kadar bağlı kaldıkları ve imparatorluk anlayışıyla yaşadıklarıydı. Beraber alınmış gibi görünen kararlar aslında Osman Bey tarafından alınır, diğerlerine uygulamak düşerken, ortalıkta pek de şikâyet eden olmazdı.

Yeterli açıklamaların yapılmadığı masayı Ahmet'ten sonra terk eden Serra oldu. Fazla konuşan bir tip değildi, ama bu akşam neredeyse ağzını hiç açmamıştı. Keza Burak, aile avukatı olması sıfatıyla belki de sadece arkadaş olduğu için gece boyu hiç susmadan herkesin yerine yeterince konuşmuştu. Mehmet'i, Yağız'ı ve tüm aileyi sorgulamıştı. İstediklerini alamayınca sadece masayı değil, kuru bir iyi geceler dedikten sonra evi terk etmişti. Üstelik Yağmur'u geride bırakarak.

Gecenin bitiminde Yağız neden burada olduğunu kendine tekrar etmesine rağmen ikna olamadı. Bu gece, bu toplantıya gelerek yanlış karar verdiğini biliyordu. Aslında geliş amacı Tanem'in iyi olduğunu söylemek ve yaşananları izah etmek içindi, ancak işler hiç de düşündüğü gibi ilerlemedi.

Keşke Mehmet'in Yağız'ı bu gece buraya davet ederken aklından ne geçirdiğini ya da ne planladığını öğrenebilseydi!

"Mehmet'in sert çıkışı ve Ahmet'in masayı terk edişinden sonra kimse ağzını açıp tek kelime etmedi," derse yalancı çıkmazdı Yağız.

Ancak o, Mehmet gibi amacın öldürmek olduğunu düşünmüyordu. Öyle olsa bu kadar becerikli ve kendini saklayabilen birisi çoktan yarım bıraktığı işi tamamlardı. Güvenlik önlemleri alınıp kapıya üç güvenlik görevlisi dikilmeden önce, bunu rahatlıkla yapabilirdi. Koca odayı talan edene kadar, dört gece öncesi

elinde bu imkânı vardı. Hem boş odaya saldıran birinin amacı çok daha farklıydı Yağız'a göre.

Kim için ve ne için tehdit oluşturuyor olabilirdi ki bu kız? Kaza öncesinde yaşadığı bir şey olmalıydı. Ya da Sancaktar Ailesi'ne husumet duyan bir işadamı falan. Fakat bu gece gördü ki Sancaktar'lardan, buna Ahmet de dahil, medet ummamalıydı. Yağız her şeyini ortaya koyduğu Tanem için sadece içgüdülerini ve yine kendini dinleyecekti.

Teorilerini şimdilik kanıtlayamayan Yağız bekleme aşamasındaydı. Ancak o, oturup beklerken aradığı şahıs boş durmuyordu. Zehirlenme vakasının da aynı kişiyle bağlantılı olduğuna şüphesi yoktu.

Yağız abartılı şekilde kuşkucu davranıyor da olabilirdi, ama laboratuvardan sonuç gelene kadar abartmak onun işi olacaktı.

Zamanında ilaçlarla oynanmış olabileceğini akıl erdiremediği için çok geç kalmıştı. Taneme kürler ve metabolizmayı çalışır halde tutmak için detoks uygulanmış, bu nedenle de beklediği sonucun gelmesi gecikmişti. Ancak eli kulağındaydı; yakında laboratuvar şefi Ozan tarafından aranacağına emindi. Sonuçlardan hiçbir şeyde çıkmayabilirdi, ama işin o kısmını düşünmeyi bırakalı çok olmuştu. Tedavi yöntemine çok güvendiği ve kusurları olduğuna inanmadığı için değil, içindeki sesin bir şekilde yanılmadığına inanıyordu Yağız.

Güvenlik kapısından çıkıp bindiği arabasında direksiyonu sağa çevirirken yaşadığı garip gecenin ayrıntılarını kendince kesinleştirdiği teorileriyle birleştirince Yağız, bu ailenin bir sırrı olduğuna kesinlikle emindi.

Bildikleri veya öğrenilmesinden korktukları her neyse, üzerine titredikleri Tanem'in başına gelenlere vermeleri gereken tepkinin önüne geçiyordu. Yoksa Mehmet'in elindeki güç tüm emniyet birimini ya da özel güvenlik birimlerini harekete geçirmek için ihtiyacı olanından fazlasıydı. Ancak o, Tanem'in başına üç adam dikip ailesini korkutmakla meşgulken sadece Fırat'ın

başında havanda su dövüyordu. Ayrıca Tanem'in güvenliğinden endişe edildiği gerekçesiyle hastaneyle yaptığı sözleşmeyi feshedebilirdi Mehmet. Her ne kadar insan hataları kuruma mal edilemezse de dava sonuçlanana kadar kardeşini başka bir yere nakletme hakkı vardı.

Üstelik Yağız yaptığı araştırmadan ve şüphelerinden kimseye bahsetmemişken Mehmet'in de aynı, hatta daha net bir sonuca varıp, "Tanem öldürülmeye çalışılıyor," derken ne kadar eminse kendinden, hiçbir şey yapmama konusunda da o kadar kararlıydı. Bunun nasıl bir çelişki olduğunu Yağız'a zaman gösterecekti.

Lüks villaların bulunduğu siteden uzaklaşana kadar Yağız'ın arabada varlığını dahi unuttuğu Yağmur onuncu defa, "Zahmet etmeseydiniz keşke," dedi. Sesi yorgunluktan ziyade kırgındı. Tek başına olmuş olsaydı çoktan gözyaşlarına yenik düşmüş olurdu. Babası Tamer onlarda kalmaları için ısrar ettiyse de Yağmur eve gitmekte direndi. Yağız sebebini kestiremiyordu. Kavga etmek için ya da kocasının kollarında olmak için gitmek istemiş olabilirdi.

"Aslında Burak haklı. O babasına iyi bir avukat olduğunu ispatlamaya, şirketi tek başına yönetebileceğini göstermeye çabalarken dışarıda bırakılmak hoşuna gitmedi," diye kısaca açıklama getirirken Yağmur'un kimi ikna etmeye çalıştığı işin muallak kısmıydı.

"Belki de beraber büyüdüğü birinin ölümden dönmesinden etkilenmiştir," diye yorumda bulunan Yağız yemekte duyduklarına kayıtsız kalan Yağmur'un kocasının derdine düşmesine şaşırmış, ufak bir hatırlatmada bulunmak istemişti. Biraz ağır da olsa!

Eğer Yağız, Yağmur'un içinde kopan fırtınayı görebilseydi, eğer onun gözünü açtığından beri âşık olduğu kocasını defalarca kendi içinde suçlayıp yine kendi içinde affettiğini bilseydi ve en önemlisi Yağmur'un kalbinde yaşattığı aşkın ikisine de yeteceğine inandığı yalanıyla savaşını anlayabilseydi, bu kadar acımasız olmazdı.

Yağmur başını çevirip yorum yapmaktan kaçınınca karşılıklı olarak konuşmayı kestiler. Kısa ve sessiz geçen yolculukları boyunca hedeflerine ulaşana kadar da bir daha konuşmadılar.

Yağız arabayı durdurunca Yağmur inmekte tereddüt eder gibi çantasını göğsüne bastırdı. Gitmekten mi korkuyor, kalmaktan mı kaçınıyordu?

Biraz bekleyip kapıya uzandı. Ne iyi geceler dedi ne de bir teşekkür etti. Güçlü görüntüsünün altında yatan kırılgan kadın gözyaşlarıyla mücadele ederken yavaş hareketlerle indi ve kapıyı kapatmadan hemen önce yine aynı yavaşlıkla, "Hiç düşündünüz mü? Tanem'le ilgili her şeyde neden babam da var?" diye sordu. Ama bu bir soru değildi, belli ki Yağız'ın aradığı cevaplara başlaması gereken yeri işaret ediyordu. Kuralı bozmamış, kocasını korumaya çalışmıştı. Yağız'ın buyurun buradan yak bakışları altında Burak'ı kurtarmak için babasını ateşe atmıştı.

***

Gecenin karanlığında seyre daldığı şehrin görüntüsüne karşı Tanem aklındakileri yüksek sesle dile getirmenin işe yarayacağını umut etmekle yanılmış, içindeki karanlık dağılmamıştı.

Yoğun bakıma alınıp makinelere bağlanmak onu derinden etkilemişti. Aydın'ın dediğine göre bilinçaltına yerleşen önceki anılarına bir tepkiymiş bu. "Sonuçta sen hatırlamasan da bedenin yaşadıklarını kolay kolay unutmaz," demişti.

Adam bu işin ehliydi, haklı olabilirdi.

Yağız'la geçirdiği muhteşem geceyi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Sabahıyla ilgili bildiği tek şeyse gelen yemeğini yerken kurt kadar açtı. Ancak kırk beş dakika sonra dünyası kararmıştı. Cehennem ateşinde yanıyormuş gibi hissettiğinde son nefesini vermek üzere olduğuna yemin edebilirdi.

İlk gün, hafızasından silinen günlere eklenmişti. İkinci gün odasında olmadığını anlamış, ama ne gözlerini açabilmiş ne de hareket edebilmişti. Korkmamıştı. Yağız'ın onun yanından hiç

ayrılmadığını biliyor, onun yaydığı güven duygusuyla Tanem her şeyin iyi olacağını hissedebiliyordu. Ve yanılmamış, iki gün önce odasına çıkmayı başaracak kadar iyileşmişti. Tüm aşamalarda Yağız yanında olmuş, endişeli gözlerine rağmen ona hep cesaret vermişti.

Başını geriye yaslayıp gözlerini tavana dikti. Hayal kurmak için gerekli pozisyonu alıp şu anda Kız Kulesi'nin tam karşısında olduğunu düşledi. Orada onunla olmak... belki günün açığını kapatabilirdi.

Hülyalara daha yeni dalmışken, "Seni gülümseten şey ne?" diyen Yağız'ın sesiyle gözlerini daha sıkı kapadı Tanem.

"Neden merak ediyorsun?" diye sorarken bir cevap almayı, bunun hayal olmamasını diledi.

"Sadece anlatırsan belki ben de biraz gülümserim diye düşündüm."

Sesini duyup ihtiyacı olanı ona gönderen evrene, "Teşekkür ederim" diye mırıldanıp sevinçle gözlerini açtığında, Yağız'ın sözlerinin öylesine olmadığını anladı. Geniş omuzlarıyla dimdik dururken, arada bir de yüzüne yerleşen çarpık gülümsemenin dışında, neredeyse başka mimik taşımayan adamın şu an gerçekten mutsuz olduğunu anlamak için fazladan bir şeye ihtiyacı yoktu Tanem'in.

"Ne oldu?" diye sordu Tanem doğaçlama gelişen ilgisiyle.

Yerinden kalkıp karşısındaki adamın vücut ısısını hissedene kadar ilerledi. Bir doktor, hatta hastaneden çıkmayan bir cerrah olmasına rağmen adamın kendine has erkek kokusu, birleştiği tarçınlı parfümüyle baş döndürücüydü. Giydiği kahverengi kanvas pantolon ve daha açık kahverengi dik yakalı kazağı geldiği yerin özel olduğunun ifadesiydi sanki. Her zaman şık ve spordu. Hiç kotla görmediği bu adamın spor olmak için kota, şık olmak için de klasik takıma ihtiyacı yoktu. Fakat bu gece farklıydı, daha özenildiği belliydi.

"Kötü bir randevu muydu?" diye sözcükler ağzından döküldüğünde kıskanmıştı.

"Öyle de denebilir." Yağız bir adım geriledi. Konuşmak istiyordu, ancak etraflarında dönen garip olayları değil. Doktor kimliğinin dışında Taneme yakın olmak istiyordu; ancak iradesine hükmetmeye çalışmasına sebep olacak kadar da değil.

Yakın olmak işleri onun için çıkmaza sokuyordu.

"Anlatmak istersen dinlerim. Erken biten randevu pek hayra alamet değildir."

Aklını başından alan kokudan ve Yağız'dan yayılan ışıktan kurtulmak isteyen Tanem de bir adım gerileyince aralarında oluşan boşluk derin bir uçuruma dönüştü. Birbirlerine değerlerse yaşanacakları gözünün önüne getirmemesi gerektiğini bilse de Tanem uygulamada sorun yaşıyordu. Düşünme fırsatı bulduğu üç gün boyunca bu adamın kalbine yaptığı baskıdan ne sonuç çıkaracağını bulamamıştı. Sebebinin kalbindeki pil olmadığını biliyordu ama.

"Hadi dışarı çıkalım," diye teklifte bulunan Yağız'ın, bu gece yaşadıklarından sonra kafasını dağıtmaya Tanem'den daha çok ihtiyacı vardı. Yanındaki güzel bir kadınla güzel bir film izleyip biraz başıboş davranacak, düşünme işini sonraya bırakacaktı. O zamana kadar nasılsa sorunlarının bıraktığı yerde maalesef onu bekleyeceğine emindi.

Tanem "nereye" diye sormadı, sadece Yağız'a baktı ve ciddi olduğunu anlayınca hiç duraksamadan Serra'nın gönderdiği, üzerinde hâlâ etiketi olan bordo kabanı ve siyah çizmeleri üzerine geçirdi.

Hastaneden çıktıktan on beş dakika sonra geldikleri yer pek de Tanem'in düşündüğü gibi değildi. Meraklı gözlerle etrafı seyrederken, "Neredeyiz?" diye sordu.

Tanem'in bu gece ilk defa gülerken gördüğü Yağız, "Nereye benzediğini düşünüyorsun?" diye sorup kızın bileğini yakaladı.

"Kapılar kapanmak üzere, acele etmezsek içeri giremeyeceğiz."

Koşarak girdikleri sinema salonu avizeleri, yerdeki halıları

ve aynalarla hareketlendirilmiş duvarlarıyla neredeyse bir otel lobisiyle aynı görünüyordu. Elele tutuşmuş ya da birbirlerine sarılmış çiftler girecekleri film salonuna doğru ilerlerken normal olmak bu olsa gerek diye düşündü Tanem.

Sinemada ve yanında olmasını isteyeceği tek insanın yanında olduğuna inanamıyordu. Bir saat önce asla içinden çıkamayacağına inandığı karamsarlık Yağız'ın gelişiyle son bulmuştu. Yağız'ın da odaya girdiğindeki düşünceli, endişe dolu ifadesinden eser yoktu. Bu gece ikisinin de teselliye ihtiyacı vardı ve birbirlerine iyi gelmişlerdi.

Yağız, Tanem'in okuduğu kitaplardan yola çıkarak seçtiği şiddet ve aksiyon içeren filmin bittiğinin habercisi olan yazılar perdede akmaya başlayınca, salonda hareketlilik baş gösterdi. Aralarında, filmin yorumunu içeren konuşmalar yapan insanların da olduğu izleyiciler teker teker kapıya yönelmeye başladığında, ikisi de hâlâ koltuğunda hareketsizdi.

Sinemaya gitmek, Tanem'in dilek listesinden yola çıkarak seçtiği bir aktiviteydi ve yerine getirilmişti. Ancak gecenin bitmesini istemiyordu Yağız.

"Şimdi ne yapalım?" dedi bu amaçsız ve anlamsız duruma bir son vermek için. Aklında birkaç seçenek vardı Yağız'ın. "Saat geç ama çorba içebiliriz."

Çıkışta içilen sıcak çorbanın ardından Beyoğlu'nda uzun ama Tanem'den dolayı sık sık mola verilerek yapılan yürüyüş oldukça keyifliydi. İliklerine işleyen soğuktan kurtulmak için Tophane'ye inip sıcak çayın tadını çıkardılar. Yapılan sohbeti sadece kahkahaları bölerken, ikisi de yenilenmiş hissediyordu kendini.

Tanem'in "Tavla oynar mısın?" sorusuna Yağız "Sana oynamasını öğretirim," diye meydan okumasıyla başlayan iddialı maçta kurallar sıkıydı ve yedi olan kazanacaktı.

Durum dörde üç Yağız'ın lehine devam ediyordu. Kazanan istediği ödülü seçebilecekti ki bu Tanem'in şartıydı. Ayrıca ödülünün ne olduğuna hemen karar vermek istemediğini söylemişti

Tanem. Yağız eğer kaybederse başının derde gireceğini bilecek kadar bu kızı tanıdığına inandığından, kazanmak için oyuna yoğunlaşmaya çalışmıştı.

Tavla gibi kahve oyunlarını onun gibi sosyetik birinin nereden öğrendiğini merak ediyor oluşu ve kızın gülen cennet gözleri aklını meşgul ederken yoğunlaşmada sorun yaşıyordu Yağız.

Durum beşe üç olunca Tanem kaybetmeye yaklaştığını fark etti. Zarıyla kazanamayacağı belli olmuş, çenesini devreye sokmuştu.

İşe, "Amma ballısın, zar tuttuğunu düşünmeye başlayacağım," diyerek başladı.

"İstersen zarları fincanın içinden atalım," diyen Yağız ona cevap verip altta kalmamaya çalışırken ilk hatasını yaptı. Per kapısı yapabilecekken açık oynadı. Tanem de attığı zarla Yağız'ın iki taşını oyundan çıkardı. Ve önlenemez şekilde Tanem'in eli artık dilinden daha çok çalışmaya başladı.

Bir yerden sonra kazanmak ikisi için de önemi kaybetmiş gibi görünüyordu. Yağız cevap vermeye çalışmaktan ve Tanem'in sürekli "yanlış oynadın," "fazla saydın," diye yaptığı müdahalelerden dolayı oyuna tüm ilgisini kaybetmek üzereydi. Ama altıya beş öndeydi. Tanem'in her türlü çamurluğuna rağmen kazanmaya bir adım kadar yakındı.

"Kaybetmeye hazır mısın?" dedi Yağız kendinden emin.

"Hayat sürprizlerle doludur, kimin ne olacağı belli olmaz."

"Ümit fakirin ekmeği tabii."

"Doktor Bey, evren mesajımı almıştır, bence konuşmak için acele etmeyin," diyen Tanem iç sesiyle en azından bu eli kazanmak için dua ediyordu.

"Evrenle laklaka girip oyunu kaçırma derim."

"Şans benden yana olacaktır; olmalıdır."

Pullarını dizmeyi bitiren Yağız, "Sen yalvarıyor musun?" dedi, "bak ağlayacaksan bırakalım."

"Aramızda ağlayacak biri varsa, o da ben zafer nidaları atarken sen olacaksın."

Zarları eline alan Yağız, "Hadi başlayalım da sonuca çabuk varalım," diyerek bileğini ileri doğru ittirerek rövanşı başlattı.

Durum altı altı oldu. Yağız kalan tek puluyla oyunu kaybetmişti. Belli etmemeye çalışsa da öfkeliydi. Tanem'i yenmek düşündüğü kadar kolay olmayacaktı.

Gözlerini Tanem'den kaçırmadan kızın sırıtmasını seyretti. O an zihninde beliren Tanem'in kazandıktan sonraki halinin yansıması Yağız'a kararını verdirtti. Bu zaferin getireceği mutluluğa Tanem'in daha çok ihtiyacı vardı. Öfkesinin yerini erinç almıştı ki bir süredir iç dünyası hiç bu kadar eksiksiz olmamıştı.

Tanem ise beklentilerin aksine eşitliği sağladığı oyunda, "Siz az önce bir şey mi söylemiştiniz Doktor Bey?" deyip sessiz kaldı. Şimdi karşısındakinin konsantresini bozmak yerine kazanmak için yoğunlaşması gerekiyordu.

Evren Tanem'in sesini duymuştu. Üst üste attığı çiftlerin sonunda Yağız pullarını bir araya toplamayı başaramadan Tanem skoru belli eden zarını attı. Sekize altı kazanmıştı.

"Tavlayı koltukaltına kendin alır mısın, yoksa bunu senin için yapayım mı?" diyen Tanem'in neşesi bulaşıcıydı. Mekândakiler hem onu tebrik ediyor hem onunla gülüyordu. Yağız da sessiz kalıp kızın başarısının haklı gururunun tadını çıkarmasına ve cennet gözlerindeki neşenin ışıltılarının parlamasına izin verdi. Ancak Tanem isteğinin ne olduğunu henüz söylemese de sadece ne olabileceğini düşünmek bile, Yağız'ın gözünü korkutuyordu.

Akşam saat onda çıktıkları hastaneye ancak sabaha karşı dörtte gelebildiler. Tanem için mükemmele yakın olan bir gece yaşanmıştı. Üzerindeki ölü toprağından kurtulduğunu hissedebiliyordu. Aralarındaki uyumun hasta doktor ilişkisinden farklı olduğunu zaten en başından beri biliyordu Tanem.

"Her şey için teşekkür ederim. Bir gün benim için yaptıklarının karşılığını ödeyebilmeyi çok isterim," dedi Tanem yolculuklarının sonunda.

"Belki ne isteyeceğini söylemekle başlaya bilirsin."

"Zamanı gelince."

"Ve bu zamana daha çok var anlaşılan," diyen Yağız kızın lafını böldü.

"Bilmiyorum, o an gelince geldiğini ikimizin de anlayacağına eminim."

***

Aydın geldiğinde hâlâ uykuya doyamamıştı Tanem. Sabah ilaçlarını mutlaka vermişlerdir, ama tek bir anını bile hatırlamıyordu. Uzun zamandan sonra deliksiz ve rüyası olmayan bir uyku çekmekten daha fazlasını yapmış, neredeyse baygın düşmüştü. Belki biraz yorgun hissediyor olabilirdi, ancak bu muhteşem uykuyla buluşmasının sebebi dün gecenin verdiği hazdı ve o hazzın keyfini sürmesine hiçbir şey engel olamaz sanıyordu.

Doğaçlama gelişen her aktiviteden alınan her keyif diğerini getirmişti. Çok uyumlu bir çift olduklarını düşünen Tanem yüzündeki güllerin açmasına ve gözlerinin parlamasına izin verdi.

Yağız'la aralarındaki çekim belirgindi. Tanem onu ne kadar istiyorsa Yağız da onu o kadar istiyordu. Yağız'ı istiyordu. Bazen onun kollarında olmayı, onun tarafından öpülmeyi diliyordu.

Hayata ilk gözünü açarken o güçlü sesi takip etmişti. Adamın sözleri deli saçmasıydı, ama Tanem'i çağırıyordu ve o da peşinden gidiyordu. İkincisinde o soğuk yoğun bakım odasında onun kokusunu takip etmiş, gözlerini açtığında Yağız'ın o okyanus gözleriyle karşılaşmış ve boğulmaktan hiç korkmamıştı.

Tanem'in kendi kendine gülümsediğini gören Aydın, "Bugün kendini değişik mi hissediyorsun?" diye sorarken farklılığı sezinlemişti ki bunu Tanem'e bakan herkes kolayca anlayabilirdi.

"Mutluyum."

"Güzel bir gece geçirdiğin veya dışarıda olduğun için olabilir mi?" diye öngören Aydın geçen seferden farklı ne yaşandığını bilmek istiyordu. "Film ya da açık hava mı etkiledi seni?"

Duyduklarını birleştirmeye çalışan Tanem vereceği cevabı

düşünemeyecek kadar afallamıştı. Karşısında ayakayaküstüne atmış, elindeki deftere bir şeyler karalayan doktor, dün geceden bahsediyordu. Sinemaya gittiklerini, ardından açık havada dolaştıklarını sadece Yağız'la kendisi biliyordu.

"Daha geleli on iki saat bile olmadı, nasıl öğrendiniz?" diye merakına yenik düşüp sorarken iç sesinin, "Lütfen Yağız olmasın" diye tekrarlamasının boşa çaba olduğunu bilmeyi reddediyordu.

"Yağız Bey e-postayla bizi bilgilendirdi," dedi Aydın lafı uzatmadan. "Ortak çalışıyoruz, bu yüzden birbirimize seninle ilgili gelişmeleri anında bilgi geçişi yapıyoruz."

Tanem'in içi burkuldu. Sanki kocaman pişmemiş bir patatesi yutmuş ve o da gitmiş midesinin orta yerine oturmuştu. Şimdi de kalbine baskı yapıyor, nefes almasını engelliyordu. Yani her şey aslında tedavinin bir parçası mıydı? Sırf bu yüzden miydi bütün o geceler ve dilekler. Doğaçlama olduğunu sandığı karşılıklı tasasızlık arayışları.

"Ben de sanmıştım ki," diye düşünürken devamını getiremedi. Ne sandığı hakkında bir fikri yoktu. Sadece hatırladığı dün gece bir ara "hasta – doktor gibi değiliz" diye düşünürken veyahut daha on dakika önce kendi kendine çekim diye atıp tutarken ne kadar da yanıldığıydı. Aralarında varsaydığı uyumdan söz etmeye bile gerek yoktu. Salak Tanem!

Peki, Tanem salaktı da Yağız böylesine iyi bir oyuncu muydu? İlgisi o kadar gerçekçiydi ki! Bir yerde bir yanlışlık olmalıydı. Tanem neyi kaçırmıştı?

Aslında neyse neydi! Çok eğlenmişti. Bu yeterdi. Peki, ama neden yeterliymiş gibi gelmiyordu? Neden gözyaşları dökülmek için hazır olda bekliyordu. Neden canı çok acıyordu?

"Kardeşlerimle görüşmek istiyorum," dedi aniden. Gece hakkında da kendiyle ilgili de konuşmayacaktı. Tek güvendiği ve bildiği kişi olan Yağız'dan yediğini düşündüğü darbeyi telafi etmek, kendini yeniden güvende hissedebilmek istedi. Duygu-

larını ve heyecanlarını başka yöne aktarmanın en iyi yolu buydu.

Senkronize gelişen kararına sıkı sıkıya bağlandı. Odanın içinde turlamaya başlayan Tanem kendini sakinleştirmekten çok, doğru yaptığına ikna olmaya çalışıyordu. Kapana kısılmış gibiydi. Çare arayan ellerini saçının arasından geçirirken başındaki ameliyat izini hissetti. Vücudundakiler silikken başındakini göremese de parmakucuyla hissedebiliyordu. Neredeyse sağ tarafının üçte ikisini kaplayan iz ürkütücüydü. Kafatası kemiklerinin bir kısmının eksik olduğunu anlayabiliyordu. "Ben bir ucubeyim," diye düşündü Tanem. Ve Yağız neden bir ucubeyle ilgilensin ki?

Seans bittiğinde talebi hakkında Yağız ve Linda'yla görüşeceğini söyleyen Aydın apar topar çıktı. Adamın ardından bakarken Yağız'ın ne düşüneceğini merak etmekten kendini alamadı Tanem ve yüz ifadesini hayal etti. Şaşkın. Ama şaşkın olmak bile yakışıklılığından hiçbir şey kaybettiremezdi, ne kadar uğraşsa da bunu başaramazdı.

Madem böyle çabuk bilgi akışı sağlıyorlardı birbirlerine, birazdan Yağız onun verdiği kararı öğrenecekti ve buraya gelmesi uzun sürmeyecekti. Bekler halde görünmemek için kendine uğraş bulmalıydı Tanem.

Dün gece başkaydı. Yağız başkaydı. Hatta bir ara o sopa yutmuş gibi duran dik duruşunu bile bozmuş, içten şen kahkahalarla ona eşlik etmişti. Onlar da mı tedavi içindi? Ya peki onları da e-postaya yazmış mıydı? sıralamaya başlayan Tanem derin ve hızlı bir nefes aldı. Aynı nefesi sakin ama yavaşça bırakırken sorularını da yanıt bekler halde bıraktı. Yağız'ı düşüncelerinin ulaşamayacağı derinliklere atmalıydı. Biraz önce verdiği karara ve sonuçlarına odaklanması gerekiyordu. Tanımadığı ama hayallerinde gördüğü dört kardeşiyle tanışacaktı.

Oyalanmak adına Gülcan'la sohbet etmek için koridora doğru yöneldi. Anıl ve Mert artık gündüzleri eskisi kadar gelmiyor, çoğunlukla acil serviste oluyorlardı. Mert, Yağız'ın asis-

tanı olmuştu. Daha dün sabah ona evrak işi yaptırdığından ve sürekli fotokopi çektirdiğinden şikâyet edip durmuştu. Büyük umutlarla başladığı görevi anlaşılan umduğu gibi olmamıştı. Yağız bugünlerde umutları boşa çıkarmak konusunda en az işinde olduğu kadar başarılıydı.

***

Yağız günübirlik Ankara yolculuğundan eve döndüğünde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Asya'nın evde olacağını düşünmüştü, ama arabası yoktu ve oyun odasının ışığı yanıyordu. Doruk'un x-box'ta futbol oynadığını anlamak için görmesine ihtiyacı olmadığı gibi, Asya'nın da ona eşlik etmediğini bilmek için kâhin olmasına gerek yoktu.

Çok yorgundu, geçen gece hiç uyumadan uçağa binmişti. Tanem'i hastaneye bıraktıktan sonra, sadece üzerini değiştirmek ve evraklarını alacak kadar zamanı kalmıştı. Gittiği yol uzun olmadığı için uçakta da uyuyamamış, sadece yetkililerle yapacağı görüşmeye kadar otelde birkaç saat dinlenebilmişti. Neyse ki yapılan görüşmeden istediği sonucu almıştı da çektiği eziyete değmişti. Bakanlıktan beklediği onay gelmişti. Tüm başvuruları kısa sürede yapacaklardı.

Bu arada Kansas'tan davetiye gelmiş, şubat ayının başlarında yapılacak uluslararası seminerde baş konuşmacı olarak çağırılmıştı. Otuz üç yaşındaydı ve büyük ihtimalle yapacağı konuşma sırasında orada olan dinleyicilerinin yaş ortalaması onunkinden büyük olacaktı. Bazıları için bu bile yeterli olabilirdi, ama daha fazlasını almak varken o tabii ki bu başarıyla yetinmeyecekti.

Odasına çıkmadan Doruk'un yanına uğradı. Bir süredir görüşemiyorlardı ve üzerini değiştirmek için bile olsa, odasına girdiği an yatağının cazibesine kapılabilirdi.

"Efsane golcü! Anlaşılan şans bu gece senden yana," diye bağırdı içerideki sesi bastırabilmek için Yağız.

"Makineye karşı kazanmak kolay, bir de beni dene istersen."

Doruk kenara kayıp ona yer açtı. Oyunu yeniden başlatıp konsolu Yağız'a uzattı. Sessizdi. Yolunda gitmeyen konunun Asya'yla ilgili olduğunu anlaması için ekstra çabalamasına gerek yoktu.

Bir saate yakın süren oyun Doruk'un lehine sonuçlandığında Yağız, elindekini bırakıp gözlerini ondan kaçıran ve neredeyse hiç konuşmayan arkadaşına odaklandı.

"Eee, anlat bakalım," dedi kesin bir dille. "Yok, bir şey deme baştan söyleyeyim, inanmam."

"Anlatacak önemli bir şey yok."

"Asya önemini mi yitirdi, yoksa aranızdaki sorun mu önemsiz olan?"

"Öyle sayılır."

"Anlatsana oğlum ya! Belli bozuksun ve uyuyamıyorsun."

Doruk yatağında Asya'nın kokusunu özlediğini kendine itiraf ederken yeterince zorlanmışken, bir de Yağız'a söyleyemezdi. Hazımsızlık yaşıyordu. Sindirebilmesi için de zamana ihtiyacı vardı.

"Bu gece olmaz, sonra belki."

"Tamam, o zaman bir organizasyon yap," derken Yağız gitmek için ayağa kalktı. Gerçekten yorgundu ve uyumak istiyordu. Ayrıca boynunu da sıksa Doruk'tan laf alamayacağı belli olmuştu.

"Mesela Kumkapı olabilir."

"Kumkapı mı kaldı!"

"Ne olmuş Kumkapı'ya?"

"Bir şey olmadı," diyen Doruk az da olsa gülebiliyordu, "artık senin hatırladığın yer değil sadece."

"Biliyorum, daha çok dışarıya çıkmam lazım." Merdivenlere yönelen Yağız bu kararında ciddiydi. Ve kiminle nereye gideceğini de biliyordu, ancak yorgun Yağız başı yastığa değdiği an uyumuş, planları sabaha kalmıştı.

Sabah Ayşe'yi arayıp öğleden önce gelmeyeceğini söyleyen

Yağız deliksiz olmayan uykusuna kaldığı yerden devam etme niyetindeyken sekreterinden laboratuvar şefi Ozan'ın onunla acil görüşmek için not bıraktığını öğrendiğinde, tüm planları değişmişti.

Hiç vakit kaybetmeden Ozan'ın yanına varan Yağız neredeyse soluk soluğaydı ve ona göre kalbi yanlış yerde atıyordu. Genç şefin dikkat çeken en önemli özelliği yüzükten biraz daha büyük olan kulağında sallanan küpesiydi. Geçmişinde her türlü çılgınlığı yaşayan Yağız için sağ kulakta asılı duran küpe sadece erkekliğe sürülen bir lekeydi. Ama beline kadar uzanan saçları, kollarındaki dövmeleri ve tüysüz yüzüyle Ozan'a yakıştığını bile söyleyebilirdi.

Kısa süreli çay-kahve faslından sonra kabına sığmayan Yağız, Ozan'ın bitmek bilmeyen sorunları arasında asıl geliş amacına güç bela ulaşabildi.

Sadece ikisi arasında olan gayriresmi araştırma sonuçlarını sakladığı dolaptan çıkaran Ozan sözünü tutmuş, incelemeyi kendi yapmış ve bir aydan fazla süre zarfında kimseyle paylaşmamıştı. Ona vefa borcu olan Yağız, adamın yaşına zıt yavaş hareketlerine ve durmak bilmeyen çenesine katlanmayı borcunu ödemek olarak düşündü.

Kâğıdı Yağız'a uzatan Ozan, "Gerisini çözmek sana kalmış artık üstat," dedi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sırtını dayadığı koltukta garip yüz hareketleriyle kıpırdanıp duran Ozan'ın susmak diye bir şeyden haberi yoktu.

"Yapılan işlemlere dayanarak ve tabii kan örneği aldığın tarihle asıl öğrenmek istediğin tarih aralığını göz önünde bulundurursak, trastuzumab oranı dikkatimi çekti. Hem kan sayımı çok düşük, canlı ve hareketli hücre sayısında da bir gariplik var."

Sıkışan ya midesiydi ya da kalbiydi Yağız'ın. Evet, deli saçması teorileri vardı, ama gerçek olmamalarını dilemişti Tanem için. Bundan sonrasını duymaya ihtiyacı yoktu. Bu kadarı yeterliydi.

Bu ruh haliyle zehirlenme için sonuçları ne zaman alabileceğini sormayı başarabilmek Yağız için Everest'e tırmanış yapmak kadar zor oldu.

"Onun için fazla beklemene gerek yok, ama hem işlemi uzun hem de biliyorsun, senin getirdiklerin için tek başıma çalışıyorum," diye anlatmaya başlayan Ozan'ı dinlemeyi bırakan Yağız hiç kimseye görünmeden hastanenin arka kapısından geldiği hızla çıktı. Açık alana ve bol oksijene ihtiyacı vardı. Nezaket kurallarının canı cehennemeydi.

İnsanların bir hastalığa yakalanması için ille de dışarıdan bir etken olması gerekmiyordu. Organizma içindeki çalışkan ve iyi hücreler kötü niyetli olanlara yenilip sayıları azalmaya başlayınca iç savaşı kaybederler. Tanem'in korunaklı yatakta yatıyor olması, onu gerçekten koruyamazdı. Bu yüzden kötü niyetli hücrelerinin kanser ya da ona benzer hastalıklara yol açmasını engellemek için Tanem'e geniş aralıklarla az miktarda Trastuzumab veriliyordu. Bu ilaç canlı ve hareketli hücreleri iyi kötü gözetmeksizin öldürüyordu.

Elindeki kâğıttan çıkan sonuç; vücuda enjekte edilen ilacın miktarı yüzünden kalp görevini yerine getirmek için zorlanırken, işini çıkmaza sokan ölü kan olmuştu.

İlk istikamet Mehmet'ti Yağız için.

***

Neredeyse akşam olacaktı ve Yağız hâlâ gelmemişti. Dün gece yarısına kadar beklemiş, sonunda gelmeyeceğini anlayan Tanem kâbuslarla bezeli uykusuna dalmıştı. Sabah uyandığında kendini artık beklemediğine ikna etmeye çalışsa da Aydın hâlâ Yağız'la konuşmaya fırsat bulamadığını söylediğinde, yaşadığı hayal kırıklığını gizleme gereği bile duymadı.

Beklemekten vazgeçmediği için kendine kızgındı, ancak o, öfkesinin ikiyüzlü doktorun üzerinde kalmasını istiyordu. Fena olansa adamın gelişi uzadıkça, ona duyduğu öfke yerini meraka

bırakıyordu. Yağız ister doktor, ister arkadaş ya da bir yalancı olsun, onsuzluğa hazır değildi. Salak olmanın yanında bir de gurursuzdu demek.

Kırk saattir Yağız'ı görememiş olmasından dolayı, içinde büyüyen özlem hiddetini yenmek üzereydi. Yağız yoksa, her şey yalandı sanki.

Elindeki kitabı altıncı kere kapatıp pencerenin önüne geçen Tanem'in sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Her şey kafasında yarımdı. Bir taraftan öfkesini sıcak tutmaya çalışırken, diğer taraftan Yağız'ın onun için yaptıklarını hatırlatıyordu kendine. Onu ölümden döndürmüştü. "Şimdi de söz verdiği gibi bu kapıdan çıkıp gittiğimde, hayatıma devam edebilmek için bana yardım ediyor. Daha başka ne bekliyor olabilirim ki?" Daha fazla beraber zaman geçirmeyi...

Düşüncelerinin en yoz yerinde, aniden bakışları donup kaldı, gözkapakları hareket etmeyi bıraktı. Yakından bakmayan biri nefes aldığını bile fark etmezdi. Andan daha kısa bir zaman diliminde Tanem'in tüm görüntüsü değişti. Çatlayan başını duvarlara vurmamak için bedenini yanındaki yatağa bıraktı.

***

Hazırlıklı olmasına rağmen, Yağız'ın edindiği bilgiyi hazmetmesi oldukça vaktini almıştı. Bir aydan fazla bir süredir hep aynı şeyi düşünmüştü. Herhangi birinin müdahalesi olmadan sebepsiz yere kalbinde sorun çıkmış olması mümkün değildi. Neredeyse emindi, ama şimdi elinde bir kanıtının olması farklıydı. Ne yazık ki uyanma aşamasının gecikmiş olmasına dair bir sonuç bulamamıştı Ozan, fakat Ozan için de Yağız'ın hâlâ çekmecesinde sakladığı çizelgesi bir tuhaflık olduğunu en başından beri gösteriyordu zaten.

Soru işaretlerine Mehmet de açıklık getirememişti. O da en az Yağız kadar şaşkın ve korkmuştu. O gece yemekte ahkam kesen adamdan farklı olarak duyduklarıyla yıkılmıştı. Belli ki o

geceki tavrı birilerine gözdağı vermek için bir şovdan ibaretti. Mehmet için de üzülen Yağız değer verdiği, sürekli arkasında desteğini hissettiği Cüneyt için maalesef üzülemedi. Mehmet ve Komiser Fırat'ın ardından Cüneyt'le yaptığı görüşmenin etkisinden kolay kolay kurtulamayacağını tahmin ediyordu Yağız. Yalnız oldukları halde, konuşmanın bir yerinden sonra başhekim ona "bey" diye hitap etmeye başladığı an durum çığırından çıkmıştı.

Tek düşüncesi yukarıdakilere ne söyleyeceği ve hastanenin itibarı olan adam için elinden bir şey gelmezdi. Israrla ona soruşturmanın gizli kalacağını söyleyen Yağız'ın kendisiyle Cüneyt'in bile şüpheliler arasında olduğunu, ama hastane için bir sorun olmadığını söylemesi de bu noktada çok bir şey ifade etmedi.

"Kesin," diyordu Cüneyt, "kesin ne yaptığımızı öğrenen aç kurtlardan farksız olan rakiplerimizin parmağı var bu işte." Bitmiyordu derdi. "Nasılsa Sağlık Bakanlığı'ndan gereken belgeleri aldık, hemen Tanem Hanım'ı taburcu edelim," diye yaptırımda bulunmaya bile çalışmıştı.

"Yukarıdakilerin bana ve bu operasyona açık çeki var, unuttunuz mu?" diye dişini gösterdi Yağız. "Ben henüz hazır olduğunu düşünmüyorum; ha ille de gidin derseniz, gideriz, nasılsa bizi havada kapacak aç kurtlar var."

İstediği etkiyi yaratan sözleri Yağız'ın sakinleşmesi için yeterli değildi. Ancak aklını kurcalayan bunca şey varken, içindeki bayağı adamı dışarı çıkaran Cüneyt'le daha fazla zaman harcamayacaktı. Onu bilgilendirerek üstüne düşen vazifeyi yerine getirmişti.

Asansörün duvarlarını yumruklamamak için nefsine söz geçirmeye çalışarak beşinci kata çıkarken, Tanem'le yapacağı sohbetin sıkıntısını alacağını umut eden Yağız daha odaya girdiği ilk anda bir terslik olduğunu anladı.

Tanem yatağa yatmamış, daha çok kendini ilk bulduğu yere atıp dertop olmuştu. Panik duygusu yakasına yapışan Yağız kıza

doğru ilerledi. Başını kollarının arasına alan kızın yüzü görünmüyordu. Uyuyor olma ihtimaliyle onu ürkütmemeye çalışan Yağız bir adım daha yaklaşınca kızın baygın olduğunu bir doktor olarak anlamakta gecikmedi. Omuzlarından tutup düzelttiği Tanem boş çuval gibi yana devrildi.

"Hande Hemşire!" diye Yağız yüksek sesle yardım çağırdı.

Hande gelene kadar Tanem'in zayıflayan nabzını kontrol etti. Nabzı ve nefes alışları zayıf, ama düzenliydi. Bir doktor, hem de en iyi doktorlardan biri olarak başka ne yapacağını bilememek Yağız için yeni bir şeydi. Eli ayağı birbirine dolaşmışken imdadına elinde tansiyon aletiyle odaya gelen Hande yetişti. Kenara çekilen Yağız bir gözüyle hemşireyi takip ederken, diğeriyle de Tanem'in takip cetvelini incelemeye koyuldu. İki gündür ilaçlarını alan kızın boğazından neredeyse tek lokma geçmediğini görmek onu deliye çevirmişti.

"Tansiyon seksene altmış," diyerek işini bitirmeye hazırlanan Hande, doktora bakma gafletinde bulundu. Gözleri ateş saçan, öfkeden kuduran Yağız bağırmamak için dişlerini sıkıyordu. Nihayet elindeki dosyayı yere fırlattı.

"Tabii ki sekize altı, çünkü dört saat önce de dokuza altıymış ve iki gündür neredeyse bir şey yememiş," diye haykıran Yağız karşısındakini ne kadar korkuttuğunun farkında değildi. "Biz bu takipleri boşuna mı yapıyoruz; sizi laf olsun diye mi burada oturtuyoruz? Kâğıda dokuz altı yazarken, yemedi diye not düşerken, bunu birine söylemeyi akıl etmeniz için ne yapmam gerekiyordu?"

Hande'nin söyleyecek bir şeyi yoktu, ancak Tanem iyi görünmüyordu, bir aksilik olabileceğini düşünememişti.

"Hemen Sarvastan verin ve bana da buz kompleksi getirin," diyen Yağız'ın sesiyle Hande harekete geçti.

Tanem'i sırtüstü yatırıp ayaklarının altına yastık koyan Yağız odanın pencerelerini açıp geri dönünce, kızın üzerindeki hırkayı çıkardı. Belli ki açlık ve yorgunlukla üşüyen Tanem çareyi kalın

giyinmekte aramıştı. Geçirdiği şoktan dolayı aklı biraz geç çalışan doktor bunları en başta yapmadığı için kendine kızdı. Geleli ne kadar olmuştu, Tanem kaç zamandır bu haldeydi?

Tanem başını hareket ettirmeye başlayana kadar gözlerini ondan ayırmayan Yağız'a sanki dünyalar bahşedilmişti. Kendini kasmaktan ağrıyan tüm eklemleri nihayet huzura kavuştu. Yağız'ın bakışları Tanem'le buluştuğunda yere yığılmamak için yatağın kenarına oturup kızın zarif ellerini avucunun içine aldı.

"İki gün seni boş bıraktım, yataklara düştün," dedi stresten incelen dudaklarıyla gülmeye çalışan Yağız.

Tanem ona ne cevap verdi ne de gülümsedi. Ölüp cennete gitmediğini biliyordu, çünkü geçen sefer de yine gözlerini bu odada, bu adamın yanında açtığını hatırlıyordu. Gidip gidip Yağız'ın yanında geri gelmek ya bir işaretti ya da kaderin kötü bir oyunu.

"Tamam, Hande hemşire, gerek kalmadı, çıkabilirsiniz," diyen Yağız'ın sesiyle kapıya bakan Tanem, "Kal lütfen," dedi.

Hande çıkmak için tereddüt edecek durumda değildi, yine de Yağız onun işini kolaylaştırmak istedi. "Kapıyı arkandan kapa lütfen Hande."

Tek ayağı yere değen Yağız'ın, yanı başında hiçbir şey olmamış gibi oturuyor olması ve yaptırımda bulunmaya çalışması Tanem'in sinirlerine dokunuyordu. Ona bakmamak için gözlerini kapatan Tanem ayaklarının altındaki yastığı tek ayak hareketiyle yere attı. Sinirini alamamıştı, belki o tekmeyi Yağız'a atsaydı işe yarabilirdi.

"Neye kızdığını bilmiyorum, ama rahatlamanı sağlayacaksa zavallı yastığı bırakıp beni tekmeleyebilirsin."

"Defolup gider misin?"

"Bebek."

"Kapa çeneni."

"Edepsiz."

"Ağzını topla."

"Sen de şirret gibi davranmayı kes."

"Bana biraz daha hakaret etmek ister misin?" diye bağırdı Tanem gücünün el verdiği ölçüde.

"Sen de hak etme o zaman."

Bu çok fazla olmuştu. Öfkesini kontrol altına alamayan Tanem içindeki canavarı serbest bıraktı. Yumruklarını rasgele Yağız'a sallarken, durumu idrak yetisini kaybetmişti. Karşısındaki adama ne kadar zarar verdiğini bilmiyordu, ancak elleri sızlayana kadar devam etti. Üstü başı dağılmış, ensesinde topladığı saçları özgürlüklerini ilan etmişti. Yorulmuş ve terlemişti; artık durması gerekiyordu, çünkü çelik gibi gövdesi olan Yağız'dan daha çok hasar alıyordu.

Tanem'in rahatladığını ve artık kendine zarar vermeye başladığını anlayan Yağız, onun bileklerini yakalayıp durmasını sağladı. Bilerek kışkırttığı kadının öfkesini kusmasını dilerken, Tanem'in nefes alışlarından amacının başarıya ulaştığını anladı.

Kızın ellerini bırakmadan, "İyi misin?" diye sordu Yağız.

"Sen zahmet etme, nasıl olduğumu Aydın'a ben söylerim."

"Anlamadım."

"Bırak ellerimi!" diye bağıran Tanem kendini Yağız'dan kurtardı. Yataktan inip kapının önüne geçti. "Bir süre seni görmek istemiyorum."

"İki gündür burada yokum ve olmadığım bir yerde seni böylesine kızdıracak ne yapmış olabilirim?"

Gözlerinden geçen öfke parıltısını göstermemek için arkasını dönen Tanem, Yağız'a değil, kendine kızıyordu; onu aldatan adamın boynuna sarılıp özlem gidermeyi hayal etmeye dayanamıyordu.

Beklediği cevabın gelmeyeceğini anlayan Yağız, üslubunu değiştirerek daha sert bir tonda sesini yükseltti. Tanem'in neden kendini aç bıraktığını ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Hemen anlatmaya başlarsan, ikimizi de bu eziyetten kurta-

rırsın," diyen Yağız'ın çene kasları seğirmeye başlamıştı.

Kalkanlarını indirmeye hazır olan Tanem, "Ben artık hasta olmak istemiyorum," derken titreyen dudaklarını zapt etmekte zorlanıyordu.

"Aç kaldığın için tansiyonun düşmüş sadece."

"Ben ondan bahsetmiyorum, genelleme yapıyorum, anlamıyor musun?"

Ellerini havaya kaldıran Yağız, "Devam et lütfen," dedi.

"Dışarıda normal olduğumu düşünürken bile, meğer tedavinin bir parçası olan şeyleri yediğimi ya da yaptığımı öğrenmek, her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu anlamak..."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sözümü kesmesen nasıl olur acaba?"

"Peki, ama sen de daha açık ve anlaşılır konuşsan nasıl olur sence?"

Yağız'ın burnunun ucuna kadar gelen Tanem işaretparmağıyla adamın göğsünü dürtmeye başladı: "Diyorum ki ben normal bir hayat sürdüğümü düşünürken, meğer bunlar Aydın'a rapor edilmesi gereken tedavi yöntemleriymiş."

Parmağını tutarak Tanem'i durduran Yağız, boşboğaz Aydın'ın ne yumurtladığını anlamıştı.

"Yanlış yorumluyorsun."

"Yorum yaptığımı da kim söyledi, ben yaşananları söylüyorum," dedi Tanem, Yağız'dan uzaklaşırken. "Vereceğim tepkileri gözlemleyip her anı Aydın'a rapor etmiyor musun? Ben senin hastanım ve hep öyle kalmayacak mıyım?"

"Bir, dışarıda yaşadıklarımızın tedavinle bir ilgisi yok, onlar senin ve benim içindi." Saymaya devam eden Yağız ufak adımlarla Tanem'e doğru ilerliyordu bu esnada. "İki, ben şu anı da rapor edeceğim ki zaten şuradaki lanet çizelgeye bakarsan, kendin bile tuvalete gittiğin zamanları not ediyorsun. Uyum aşamasındasın ve her şeyinle gözlem altındasın, bu yeni öğrendiğin bir bilgi değil ve üç, evet, sen benim hastamsın. İyileşmediğin,

çocuk gibi davrandığın, bu kapıdan çıkıp gitmediğin sürece de hastam olarak kalacaksın, tıpkı benim de senin doktorun kalacağım gibi."

Artık nefesleri birbirine değecek kadar birbirlerine yaklaşmışlardı. Kendini kandırmakla uğraşmayacaktı. Tanem'i o yatakta, o halde gördüğü anda yaşadığı korkunun doktor olmakla ilgili olmadığını biliyordu Yağız ve bunu bilmek onu çıkmazlara sokuyordu. Çünkü durması gerektiği yeri kaybetmek üzereydi.

Evet, Aydın ona, Tanem'in bir tek onun yanında rahat olduğunu ve onunla bolca vakit geçirmesini söylemişti. Ancak paylaştıkları tamamen Yağız'ın kendi iradesiyle verdiği kararlardı. Anlaşılan Tanem başka anlamlar çıkarmıştı ki Yağız da ona çanak tutmuştu. Hasta doktor ilişkisi diye palavra sıkarken konuşması kolaydı, şimdi sıkıysa kıza davranışlarının altındaki gerekçeleri anlatabiliyorsa anlatsaydı! Ama önce kendine anlatsa daha iyi ederdi!

"Beni kafanda nereye oturttun bilmiyorum, ama ben senin sadece doktorunum ve hep öyle kalacağım. İstediğim tek şey buradan çıkıp gittiğinde bıraktığın yerden devam etmen," dedi Yağız. "Ama görüyorum ki sen şımarık kız çocuğu gibi davranıp kendine bayılacak kadar eziyet etmekten geri durmadın. Ardından da ben hasta olmak istemiyorum diye ağlayarak işin kolayına kaçmayı seçiyorsun. Haberin olsun, normal olmak istiyorsan, önce büyümen gerekecek."

Koltuğun üzerinde duran küçük yastığı kaptığı gibi Yağız'a fırlatan Tanem, hedefi ıskalamıştı. Sancaktar kardeşlerin aynı hamurun tüm özelliklerini taşıdığına bir kez daha şahit olan Yağız, uzatmanın anlamsız olduğunu anladı. Kız iyi durumda değildi ve Yağız ona hiç iyi gelmiyordu.

"Durduğun yerden ahkam kesmesi kolay tabii Doktor Bey. Haberin olsun diye söylüyorum, oradan bu tarafa konuşmanın kolay olduğunu biliyorum, yine de beni anlaman için bu tarafa düşmeni dilemiyorum," diye inledi Tanem, "inan bana yaşaması anlatmak kadar zahmetsiz değil."

"Haklısın, ben bencil adamın tekiyim ve senin ruh halin beni hiç ilgilendirmiyor."

"Laf ebeliği yapma bana! Tabii ki ne durumda olduğumu ve senin ne olup olmadığını biliyorum. Ama bay ukala bazen bilmek işe yaramıyor, çünkü insanın ruhuyla bedeni farklı şeyler isteyince sana yapacak bir şey kalmıyor ve benim ruhum özgür olmayı isterken, bedenimin burada sıkışıp kalması, ayrıca üzerime yapışan hasta yaftası beni deli ediyor." Tanem hararetle içini dökmeye devam ediyor, boyun damarları patlayacakmış gibi şişiyordu.

Yağız'a yakın olmamak için odanın en uzak köşesine gitmişti. Çünkü ona yakın olursa ya onu yumruklayacak ya da öpecekti ve biliyordu ki her iki durumda da zarar gören kendisi olacaktı. "Anlamıyor musun, hayatıma girip girip çıkıyorsun, sen canının istediği gibi davranırken, bana burada oturup senin diğer hamleni beklemek düşüyor." Sol elini beline koyan Tanem sağ eliyle de Yağız'ı işaret ederken, söyleyeceklerinin daha da dikkate alınmasını amaçlıyordu. "Ve sen önce bana mükemmel anlar yaşatıp, sonra da uçurumdan aşağıya bırakamazsın. Ve sen dışarı çıkışlarımızın amacını benden saklayamazsın; gerçi hoş, bilimsel veya değil, ben her halükârda gelirdim, ama kandırılmak, hele ki en çok ve tek inandığım kişi tarafından kandırılmak, işte, beni asıl hasta eden bu."

Tanem'in sözleri son bulmuş, gözlerindeki yaşlar da serbest kalmıştı. İki gündür midesinde yer edinen patatesi nihayet sindirmişti.

Tanem'i kendi elleriyle dert sahibi eden Yağız, verdiği kararları sadece tek taraflı düşünerek almış, karşı tarafın iyiliği için diyerek de avunmuştu.

Koltuğun ucuna sinmiş, ince ince ağlamaya devam eden Tanem'in iyi olduğuna kanaat getirince, önce yere düşen yastıkları topladı, ardından da kapıyı açıp dışarı fırlarken arkasına bakmamaya dikkat etti. Her ne kadar sakinleşmiş olsa da

Tanem'i ağlarken görmek istediğini hiç sanmıyordu, hele ki onu telkin etmek için yapacak açıklaması da yoksa.

Hande'ye talimatlar yağdıran Yağız, mutlaka yemek yedirmesini ve Aydın'ı çağırmasını tembihledikten sonra, hastaneden kaçar gibi ayrıldı. Aşağılık herifin teki olduğunu düşünen Yağız, önce Tanem'i o duruma soktuğu, sonra da o halde bıraktığı için kendine hak ettiğine inandığı küfürleri saydı.

***

Yarım saat kalmıştı.

Son ziyaretçisi olan Cüneyt temizlenmiş odayı, getirilen yiyecek ve içecekleri kontrol ettikten sonra, başka isteği olup olmadığını sormuş, az önce de çıkmıştı. Reşat başarılar dilemiş, Aydın stresten uzak durmasını tembihlemişti. Anıl ve Mert de gelmiş, keyfini yerine getirecek sohbetleri işe yarasa da hiçbiri eksikliğini hissettiği Yağız'ın yerini dolduramamıştı. Dün bayıldıktan sonra geçirdiği sinir kriziyle sakinleşmeyi başarsa da hâlâ huzura erememişti Tanem.

Dün geceyi de tıpkı öncekiler gibi Yağız'ı düşünerek geçirmişti. Bu nasıl bir şeyse, az sonra yaşanacakları unutmuş, Yağız'ın derdine düşmüştü. Onu kandıran adama duyduğu öfke her saniyeyle birlikte yerini merak ve özleme bırakıyordu. İki gün boyunca gözleri kapıda beklerken zaman tüm anlamını yitirmiş, yaşam tüm cazibesini kaybetmişti.

Neden? Beraber zaman geçirmekten hoşlandığı Yağız'ın varlığı da, yokluğu da neden bu kadar önemliydi diye düşünmek işini kolaylaştırmadı Tanem'in. Yemek yemeyi reddeden bünyesi taşıdığı elemle dün iflas etmiş ve yine gözlerini üçüncü kere Yağız'la açmıştı.

Kabul ediyordu, Yağız bir doktordan farklı davranmış olsa da aksini hiç söylememişti. Bu, Yağız'ın affı için hafifletici sebepti. Yoksa Tanem'in yerinde kim olsa yanlış anlardı. Neyi yanış anlamıştı? Ona yardım eden doktor onunla sohbet etti, onunla

gezdi, onu dinledi diye ne sanmıştı? Veyahut Yağız'ın ne yaptığını sanmıştı? Taneme kur yaptığını mı? Evet, öyle zannetmişti.

Aynada son kez kendine baktı: Kabartılıp dalgalandırılmış siyah saçları, yine siyah kalemle öne çıkarılan yosun yeşili gözleri ve zayıflıktan zaten yeterince belirginleşen elmacıkkemiklerine sürülen pembe allık esmer tenine renk katmıştı. Son olarak giydiği önden drapeli yeşil elbiseyle de konukları için hazırlığını tamamladığında, ortaya çıkan görüntüsü tatmin ediciydi.

Etrafında insanların olmasını, mutlu olduğu söylenilen geçmişine geri dönmek istiyordu. Kâbuslarından kurtulmak, sığınacak bir limanı olsun istiyordu. Ama bütün bunların içinde Yağız'ın olmasını diliyordu. İki lafından biri Yağız'ken ve baktığı her yerde onu ararken, başka bir şeye odaklanmaya çalışması nafileydi.

Yanında Yağız yokken yemiyordu, içmiyordu, konuşmuyordu ve neredeyse nefes dahi almıyordu. Karmaşık düşüncelerinin çözüldüğü yer hep aynıydı. Kandırıldığını anladığında gösterdiği tepkinin sebebi bir arkadaşı kaybetmekten fazlasıydı. Bunun adının ne olduğunu biliyordu Tanem. Sadece düne kadar belleğinin sesini duymazlıktan gelmek o an için işini kolaylaştırıyordu.

"Ben bir eylül günü düşlerimi kaybettim. Şimdi de şairin dediği gibi, yüklemi olmayan bir aşkın gizli öznesi oldum. Peki, aşk neydi? Düşlerimi, geçmişimi, kısaca beni, geleceğin karanlık suretine gömmüşken, onlardan vazgeçip yüzümü döndüğüm mü aşktı? Aşk isyan mıydı, yoksa Nâzım Hikmet'in dizelerinde betimlediği gibi, '*Gelsene dedi bana, kalsana dedi bana, gülsene dedi bana, ölsene dedi bana. Geldim. Kaldım. Güldüm. Öldüm,*' diyen içtenliğin adı mıydı aşk? Yoksa mağrur bir hoşça kal mıydı aşk; peki, yıl yorgunu bedenim bir 'hoşça kal'a daha hazır mıydı? Ya gerçekten gurur şeytanın silahı, mağrur insanın da oyuncağıysa, o zaman aşktan vazgeçmek aşka haksızlık olmaz mıydı? Aşk da, ben de bir şansı hak etmiyor muyduk? Savaşmadan vazgeçmek her ikimize de ihanet sayılmaz mıydı?"

Yalnız olduğu odada kendinden medet uman Tanem hislerini yüksek sesle dile getirirken, yaşadığı karmaşadan kurtulduğuna inandı. Nihayet duygularının adından emin olmuştu, ama elinde bulundurduğu bu duyguyla ne yapacağının karşılığındaki kocaman soru işareti hâlâ oradaydı.

Acele etmesi gerekiyordu, yerinden kalktı. Elindeki telefonu yatağa fırlatıp banyoya girerek kapıyı kilitledi. Şu an için kim gelirse gelsin, özellikle Yağız'ı hemen görmeye hazır değildi. Klozet kapağını kapatıp üzerine oturdu. Aynaya bakmaktan kaçındı. Çünkü yüzünde olduğunu bildiği acıyı görürse, gözyaşlarına yenileceği ve onları durduramayacağı muhakkaktı. Ama öte yandan rahatlamıştı, ne de olsa davranışlarının altındaki hırçınlığının ve gözü kapıda Yağız'ı beklemelerinin gerçek nedeni ortaya çıkmıştı. İki yıl uyuduktan sonra karşılaştığı ilk duygunun adı aşktı. Bundan emindi.

Çok zor olacağını, kişiliğinden ödün vereceğini bildiği bir aşka göz kırpıyordu. Bunu idrak etmesi bile zorken, nasıl başa çıkacağını ya da çıkabilecek miydi, bilmiyordu. Çünkü ona karşı hissettiklerinin farkında olmayan bir adamı deli gibi arzuluyordu.

İçeri girdiğinin ikinci dakikasında, oda kapısının açılıp birinin içeriye girerek dolaştığını duyabiliyordu. Hisleri onu yanıltmıyorsa o, Yağız'dan başkası olamazdı.

Yerinden kalkıp kapıya ilerledi. Kulağını kapıya dayadığı sırada, "Tanem içeride misin?" diyen sesle olduğu yerde zıplarken, kalbi normalden iki kat fazla atmaya başladı.

Tekrar kapıyı tıklatan Yağız, "Orada mısın?" dediğinde, derin bir nefes alıp, "Evet," diye yanıt vermeyi başarması mucizenin diğer adıydı.

"Kapıda seni bekleyen dört kişi var, biraz erken gelmişler. Oradan çıkmayı düşünüyor musun?"

Duygusuz! Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Içindeki aşkla bu duygusuz adama karşı nasıl mücadele edecekti? İşinin

zor olacağı belliydi. Belki de boşuna çaba. Belki de aşk sadece vazgeçmeyi bilmekti.

Ama şu an ne istediğini bilmeyen biri olarak fazla seçeneği yoktu. Anahtarı yavaşça çevirip açılan kapıdan küçük ve sakin adımlarla dışarı çıktı. Odanın ortasında bekleyen yeşil önlüklü doktoru gördüğünde, başını kaldırıp bakışlarını gözlerine sabitledi. O an kaybolduğu karanlıktan geri dönmüş, gözlerinin önündeki perde aralanmıştı sanki. Geçmişi hatırlamıyordu belki, ama şu saniyede geleceği için ne istediğini çok iyi biliyordu. Vazgeçmekse söz konusu bile değildi.

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Aklındakileri dile getirmek için ağzını açtı, ama doğru kelimeleri bir araya getiremeyeceğini anlayınca vazgeçti. Gerçekten çok uzak olan sözleriyle, "Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diyebildi sadece.

"Buna çok sevindim," diye karşılık veren Yağız tüm içtenliğiyle Tanem'in kolunu sıvazlayıp onu kapıya yönlendirdi. Yağız, kardeşleriyle tanışacak olmanın neden olduğu stresle Tanem'in huzursuz davrandığına inandırdı kendini. Bu hallerinin dün yaşananlarla ilgisi olmadığını varsayıyordu.

Yağız'ın yönlendirmesiyle Tanem, kapıda dikilip kendilerine merakla bakan dört çift gözle karşılaştı. Sanki sahne donmuş, oyuncular repliklerini unutmuştu. Birinin çıkıp da onlara hatırlatmasını bekliyorlardı adeta. Önde, sarı saçları güneşi kıskandıracak kadar parlak ve gözlerinde akmayı bekleyen bir damla yaşla Asya; kumral saçlarını ensesinde toplamış, mavinin en mavisi gözleriyle bakışlarını ona dikmiş olan Serra; ellerini nereye koyacağını bilemeyip ceplerine sıkıştıran, asker tıraşlı, muzip, ama özlem dolu bakan Ahmet; kardeşini görmeye gelirken bile, iktidarın gücünü elinde tutan, fakat tüm bunlara rağmen gözlerindeki acı ve hasretin okunacak kadar belirgin olduğu Mehmet. Hepsinin de koşup ona sarılmak, içlerindeki özleme gem vurmak için ihtiyacı olan ufak bir kıpırtıydı.

Tanem onları tek tek incelerken, yanaklarındaki sıcak

damlaları fark etti. Eliyle suratına çarparcasına yaşlarını sildi. Yağız'dan kurtulup bir adım attığında, kapıda onu bekleyenler çoktan yanına varmıştı. İzin almaya ihtiyaç duymadan, sevgiyle, en çok da özlemle sarıldılar ona.

Yüzüne yayılan yayvan tebessümle kardeşlerini izleyen Mehmet hayatında bundan daha mutlu olduğu bir an var mıydı, hatırlamıyordu. Hatırlamaya da ihtiyacı yoktu.

Konuşacak gücü bulan Serra'nın, "Bir daha bizi bırakıp gitme," demesinden cesaret alan Asya, "İlle de gideceksen beni de götür," diye devam etti. Ardından gelen dakikalarda konuşmalar, sarılmalar birbirini kovaladı.

Şu anda, tam karşısında duran kadın, Yağız'ın fotoğraflardan tanıdığı kadındı. Kendinden emin, mutlu ve güzel. Bir süre durup ona bakarak bu anın keyfini çıkarmak istedi. Ama fazlalık olma duygusunu yenemeyince, odadan çıkmak için kapıya yöneldi.

***

Mert'in sorularına konsantre olmakta zorlanan Yağız, çocuğun derdini anlamıyordu. "Mert, acaba gaz problemin mi var? Bir doktora görünsene," derken ona bakan genç doktorun büyüyen gözbebekleri ve şaşkınlıktan açık kalan ağzıyla normalde dinamik olan yüz ifadesi onu eğlendirmişti. Genç adam haklıydı; kendinden sadece on yaş büyük olmasına rağmen tecrübesi, otoritesi, en önemlisi de mesafeli karakteriyle Yağız'a hep saygı duymuş, ama hep de çekinmişti. Şimdiyse o adam espri yapıyordu, daha da şaşırtıcı olansa neredeyse başarıyordu.

"Hocam, ama..." Elini kaldıran Yağız onu susturdu.

"Mert, sendeki eksik ne, biliyor musun?" diye sordu ve cevabı yine kendi verdi. "İstediğin her şey o dosyalarda yazıyor. Tüm araştırmalarım ve notlarım içinde. Kaç aydır buradasın, çoğunu bizzat tecrübe edip gözünle gördün. Şimdi de onları sıralayıp bir araya toplaman ve sunum haline getirmen lazım." Öne doğru

eğilerek Mert'e yaklaştı, "Ama yapamıyorsun. Çünkü bu tedavi yöntemine inanmıyorsun ve Mert, insan inanmazsa yapamaz."

"Hayır! Size ve bu tedavi yöntemine güvenim tam ki sizi sorgulamak haddim değil. Ben sadece, belki daha acemi olduğum için duygularımı işimin dışında tutamıyorum."

Yağız tek kaşını kaldırdı. "Neymiş o duyguların?" diye gerçek bir merakla sordu.

Mert nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, ama söylemek istiyordu. "Hocam, ben Tanem'le çok zaman geçirdim ve burada yazılanlarla onu bağdaştıramadan duramıyorum, hele ondan subject diye bahsed..."

"Sen ne diyorsun ya! Okuduklarından anladığın bu mu yani?" diyerek arkasından ne geleceğini bildiği için Mert'in daha fazla konuşmasına izin vermedi. "Eğer biz bunu yapmasaydık, Tanem belki de şimdi yoktu. İyi oku! Buraya ilk geldiğinde ne durumda olduğuna ve onu kurtarmak için yapılacak neler olduğuna bak." Elini kaldırınca Mert kendini geri çekti. "Ama zahmet etme, ben sana söyleyeyim. Hiç. Onun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Hatta koskoca Osman Sancaktar yaşla dolu, yalvaran gözlerle bakarken, ben ona Allah'tan ümit kesilmez diyerek söylenecek en son sözü söylemiştim."

Yağız'ın taşı delen hiddeti ve duvarları titreten sesinden dolayı kapının çalındığını ikinci kere tıklatılana kadar fark etmediler bile. Bugünlerde insanların onunla derdi neydi, anlayamıyordu.

"Şimdi çık ve kapıda bekleyen kimse, onu içeri al."

Söyleneni yerine getirmek için kalkan Mert yaptığının farkına varmıştı. Tanem müthiş bir insan, olabilecek en iyi dinleyici ve dosttu. Ama o, uyuyan kızdı. Bu vakaya asistan olarak seçilmek için dualar etmiş, bir o kadar da çalışmıştı Mert. İkisini birbirinden ayıramadı ve şimdi başına gelecek her şeyi hak etmişti. Büyük ihtimalle onu bu vakadan Yağız alacaktı ki haklıydı. Omuzları çökmüş, özür bile dileyemeden çıkarken, Yağız arkasından seslendi. "Dosyaları da al. Bir hafta süren var. Bu sü-

renin sonunda hâlâ bir şey yoksa, kendine stajını tamamlayacak başka hastane bul."

Mert bir şeyler söylemek için döndü, ama karşılaştığı gözler ona engel oldu. Hocasına minnet duyarak sadece söyleneni yaptı. Bir o kadar da utandı, fakat çok çalışacak ve bugünü ona unutturacaktı.

Elinde dosyalarla Mert çıkmak için kapıyı açtığında, bekleyen Asya'yla diğerlerini selamladı. Tepki veremeyecek kadar kendinde değildi. Geçmeleri için yana bile çekilmeden, hızlı adımlarla uzaklaştı. İdolü olan hocası onu affetmişti, ama onun kendini affetmesi zaman alacaktı.

Yağız beklemediği misafirlerine bakabildiğinde, Sancaktar kardeşler hâlâ kapıda bekliyordu. "Lütfen girin," diyerek yanlarına ilerledi, "gittiğinizi sanıyordum."

Ahmet, "Biz de bu kadar kalacağımızı düşünmemiştik," derken, Mehmet, "Belki daha sonra gelmeliyiz," dedi.

"Oturun lütfen. Size ne ikram edeyim?"

"Aaa, yok hayır, bir haftalık ihtiyacımızı yedik içtik. Sadece sana teşekküre geldik."

"Evet, her şey için, özellikle hiç vazgeçmediğin için, hem kendi adıma hem de ailem adına çok teşekkür ederim," diyen Mehmet'in elini uzatıp Yağız'la tokalaşmasının ardından, hepsi sıraya girip minnettarlıkla kucakladığı Yağız'a teşekkür etti.

"Yaptıklarının bir karşılığı yok, ama bir gün bir şeye ihtiyacın olursa, her ne olursa, sadece ara ve gel demen yeterli," diyen Asya'nın ardından Serra sözü devraldı. "Bu hepimiz için geçerli."

Eğer Yağız isteseydi, Sancaktarlar'ın tüm mal varlığını, en azından yarısından çoğunu alabilirdi. Bunu kendi de dahil herkes biliyordu. Ama o bunun yerine onlardan hastane masrafı bile talep etmedi. Tüm masraflar Sağlık Bakanlığı tarafından karşılandı.

Tek talebi, ille de bir şeyler yapmak isteyen Osman Bey'in ısrarı üzerine, lösemili çocuklar için hastaneye bağlı bir birim

oluşturmak ve vakıf kurulmasını önermek oldu. Osman Bey daha iyisini yaptı. Hastane yakınlarında aldığı araziye sadece lösemili çocukların tedavisi ve eğitimi için bir sanatoryum inşa etmek üzere hazırlıklara başladı.

***

Yorgun olduğunu hisseden Yağız, bunun sebebinin fiziksel olmadığını, zihnini meşgul eden düşüncelerden kaynaklandığını biliyordu. Birkaç gündür yaşadığı gelgitler onu öldürmüyor, sadece süründürüyordu. Yıllar sonra ilk defa olacakları akışına bırakıp beklemeyi seçen Yağız, bu kez kadere güvenmek istiyordu. Ancak Tanem'le zaman geçirmeye devam ettikçe yaşanacaklar da, kaderin oyunları da onu korkutuyordu.

Yağız elinden geleni yapmış, zehirlenme de dahil Tanem'in yaşadığı sorunların dışarıdan gizli bir el tarafından gerçekleştirildiğini ortaya çıkararak polisi ve Mehmet'i bilgilendirmişti. Bundan sonra yapabileceği bir şey yoktu. Oturup Tanem'in başında bekleyemezdi ya! Peki, ya kendine verdiği söz; hani pilli bebek Tanem'in hayatına kaldığı yerden devam edebilmesi için ne olursa yapacaktı? Yapmıştı zaten, yapmamış mıydı?

Çıkmaza giren düşüncelerinden hızla uzaklaşıp, sonunda masadan kalkarak üzerini değiştirdi. Nereye gideceğini biliyordu, ama bilmiyormuş gibi davranmaya özen göstererek asansöre bindi.

Tanem'in bulunduğu tarafa yönelip kapalı kapıyı çalmadan içeri girdi. Derin düşüncelere dalmış olan Tanem hâlâ giydiklerini değiştirmemiş, sadece odanın ortasına bıraktığı ayakkabılarından kurtulmuştu. Elbisesini, büktüğü dizlerinden aşağıya doğru sarkıtıp ayaklarını kapamıştı, ama çıplak olduklarını tahmin etmek Yağız için zor değildi.

Gelenin kim olduğunu anlamak için bakmaya ihtiyacı olmayan Tanem yüzünü buruşturup, "Hayırdır Doktor Bey?" diye sordu.

Yağız, "Nasıl olduğunu gözlerimle görmek istedim," diye olabilecek en makul şekilde cevapladı.

"Eee, Doktor Bey, nasıl görünüyorum?"

"Mutlu."

"Asya yarın sabah bana bilgisayar ve telefon getirecek," diyen Tanem oturduğu koltuğa iyice yayıldı. "Ayrıca düzenlemeler olmadan, istedikleri zaman gelebileceklerini söyledim."

"Sadece onlar mı?"

"Şimdilik evet," diye yanıt verirken, sanki aldığı karar onu çok da tatmin etmemişti.

"Olsun," dedi Yağız konuyla ilgilenmediğini belli eden ses tonuyla. "Bu da büyük bir ilerleme."

"Hı hı."

Tanem'in cevaplarından burada istenmediğini düşünmesine rağmen, ne olduğunu bilmediği garip bir his onun yerinden kıpırdamasına izin vermiyordu.

"Dışarı çıkıp biraz hava almak ister misin?" diye sordu. "Bu, arkadaşın Yağız'ın teklifi."

Tanem cevap vermeden önce, gözlerini kapatıp kendine zaman tanıdı.

"Hımm, rapor yok yani?"

"Bir şeyi görüp hatırlamazsan, sinir krizi gibi şeyler de yoksa, rapor da yok."

Gözlerini kuşkuyla kısan Tanem tatmin olmamıştı.

"Sokak ortasında çıldırsam bile -ki çıldırınca nasıl olduğumu gördün- yine de rapor yok."

İç geçiren Yağız bu şartı kabul etmek üzereydi. "Diz çöküp yalvarmama ne dersin?"

"Abartmana gerek yok."

"Çok düşüncelisin."

Elleri cebinde, omuzlarını dikleştiren Yağız bir adım atınca, Tanem'in gözlerindeki ışık huzmesini gördü. Tek ayağıyla yeri eşeleyen adam kararını vermişti.

"Raporu beraber yazarız, hatta sen söylersin, ben sadece sana kâtiplik yaparım."

"Hem uyanık hem akıllısın, yine de şansımı fazla zorlamıyorum ve tamam diyorum."

Güven demek, Yağız'dı. Güzel demek, onun gözleriydi. Cesaret demek onun kalbiydi. Eksik olduğunu bildiği sevgiyiyse Yağız'a o verecekti. Tanem kızgın olmayı başaramadığı adama kırgındı ve dışarı çıkalım teklifine hayır demesi, bir kere bile olsa, onu geri çevirmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu defa farklı planları vardı. Bu defa düşlerini süsleyen arzusunun kölesi olmuştu.

"Kıyafetime uygun bir yer olsun, şarap içelim, ama kırmızı ve müzik olsun, dans edelim."

Tanem, yakışıklı oluşunun zaten hemcinslerine büyük bir haksızlık olduğunu düşünürken, Yağız'ın bir de şu yüzüne ara sıra da olsa yerleşen çarpık gülümsemesiyle Yunan mitolojisindeki tanrıları bile kıskandıracağına emindi. Sahi, en yakışıklı olanı hangisiydi; aslında hangisinin olduğu fark etmezdi, ona sorsalar Yağız diyeceği için bu sorunun cevabını bilmemesi kayıp sayılmazdı.

Yağız nereye gideceklerine mi, yoksa gidip gitmeme konusunda mı karar vermeye çalışıyordu, belli değildi. Dikkatli gözlerle onu süzen Tanem'in bakışları adamın dudaklarına kaydı. Gün bitmeden bu adam onu öpecekti! Yok! Yağız'ın onu öpeceği tek durum suni teneffüs olurdu ki o da çok zor durumda kalırsa. Yani işin doğrusu, Tanem gün bitmeden bu adamı öpecekti. Kim bilir, belki de Yağız da onu öpmekten zevk alacak ve tekrar isteyecekti. Tamam. Abartıp boş hayallere kapılmamayı çok yakın bir tarihte öğrenmişti.

Kararını açıklamadan önce Tanem'in günlük takip çizelgesine bakıp aldığı ilaçları gözden geçirdi Yağız. Şarap içmesini engelleyecek bir durum görünmüyordu. Mantığının kulaklarında çınlayan sesi "hayır" demesi için bağırıyordu. Tanem'in bakış-

larındaki hinliği saymazsa, ortada "hayır" demesini gerektirecek bir durum yoktu aslında. Zaten dışarıya çıkma teklifini kendisi yapmıştı. Fakat kesinlikle başına bir şey gelecekti, adı kadar eminidi.

Kısa yolculuklarının sonunda gotik tarzda dekore edilmiş, siyahın üstün geldiği mekâna geldiklerinde rezervasyonları olmadığı için başta sorun çıksa da Yağız'ın, şef olduğu belli olan garip giyimli adamla yaptığı kısa muhabbetin ardından Boğaz manzaralı masalarına nihayet oturabildiler.

Masalar arasındaki mesafe ve aralara serpiştirilen dekor amaçlı palmiyeler sizi yalnız olduğunuz gibi yanlış bir fikre sürükleyebilirdi. Sırf aykırılık olsun diye salonun ortasına yerleştirilen piyano üzerinde ustalığını konuşturan kırklı yaşlarının sonundaki adama sarışın muganniye Fransızca bir şarkıyla eşlik ediyordu.

Tanem'in etrafı seyretmesi ve memnuniyetinin bakışlarına yansımasından oldukça etkilenen Yağız gelmeyi kabul ettiğinden beri, ilk defa doğru karar verdiğine inandı. Elinde imkân olabilseydi, Tanem'in gözlerindeki ışığı, yüzündeki sonsuz tebessümü bir ömür kaybetmemesi için gerekeni yapacağını tekrarlayıp durmaktan yorulmuyordu.

Garson siparişlerini alıp gittikten kısa bir süre sonra, kırmızı şarap seçenekleriyle geri döndü. Yağız şarabı tadıp karar vermesi için garsona Tanem'i işaret etti. Tanem de seçimini yapıp kibarca garsona gülümsedikten sonra Yağız'a dönüp, "Sen tam bir salon erkeğisin," dedi. Sesinde muzırlık vardı, tıpkı bakışlarında olduğu gibi.

"Bunun açıklamasını istemesem de yapacaksın sanırım." Yağız'ın sağ kaşı yine yukarı kalkmıştı.

"Alınma hemen," diyen Tanem sesinin özellikle sevimli çıkmasını amaçlıyordu. "Gülerken, kızarken, yerken, hatta panikledğinde bile ölçünün dışına hiç çıkmıyorsun ve bir bayana nasıl davranılır, çok iyi biliyorsun, en azından çoğu zaman."

"Bizim oralarda senin bu tarifindeki adamlar için pek de iyi şeyler demezlerdi." Eros yayı dudaklarını yine çarpıtarak gülümsedi Yağız.

Siparişleri önlerine gelip yemeklerini yemeye başladıklarında, neşenin eksik olmadığı tuhaf içerikli muhabbetleri de devam etti. Hafiften çakırkeyif olan Tanem'in yanakları kızarmaya başlamış, ama hâlâ içmeye devam ediyordu. Yağız onu durdurma zamanının o an olduğunu biliyordu.

"Doktor Bey, sen neden içmeyi bıraktın?" diyen Tanem'in sesi yarı uykuluydu.

"Araba kullanacağım ve sarhoş bir kadına göz kulak olmam gerekiyor."

Kocaman açılmış yeşil gözleriyle ona bakan Tanem, "Kimmiş o sarhoş?" dedi ve tekrar gülmeye başladığında, Yağız nihayet gitmeleri gerektiğine karar verdi.

İtiraz etmeyen Tanem kendi başına yürüyebilecek durumdaysa da hafiften sallandığı için Yağız ona yakın yürümeye özen gösterdi.

Kapıda görevlinin arabalarını getirmelerini beklerken, Yağız her ne kadar bu yakınlıktan rahatsız olduysa da Tanem'in iyice yorulduğunu varsayıp kolunu kızın ince beline doladı. Dışarının soğuğunu hissedemeyecek kadar vücut ısıları birbirine karışmıştı. Buna da ses çıkarmadı. Nispeten sakin geçen çakırkeyif olan Tanem'in gecesine gölge düşürmeyecekti.

Hâlâ ona yaslı vaziyette duran kızın başını kaldırdığını fark eden Yağız, kızın bir şey söylemek istediğini düşündü. Daha rahat duyabilmek için ona doğru eğildiğinde ne olduğunu anlayacak fırsatı dahi olmadan dudaklarında hissettiği yumuşaklıktan haz aldı ve o hazzın içinde isteyerek kayboldu.

Ne kadar sürmüştü; belki bir salise, belki de bir dakika. Bunu hatırlamayacak kadar halinden memnunken, diline değen şarapla karışmış kadının dudaklarının tadı ve burnuna değen gül kokusu istemese de onu kendine getirmeye yetmişti. Gözlerini

açtığında... ne zaman kapadığını dahi hatırlamıyordu... hem o ne zamandan beri öpüşürken gözlerini kapatıyord? Tanem'le öpüşmüştü, değil mi? Hem de büyük bir zevkle! Ne yapması ya da söylemesi gerektiğini bilemeyecek haldeyken, Tanem'in hiçbir şey olmamış gibi başını omzuna yaslamasınaysa hayret etti Yağız.

Buna nasıl izin vermişti? Ne kadar sürmüştü? Özür dilemeli miydi? Kim başlatmıştı? Derin nefes alıp sakinleşmeyi denedi. Kim başlatmış olursa olsun, böyle bir aptallığı yaptığına inanamıyordu. Kızmaya başlamıştı, ama sadece kendine. Tanem'in dudaklarına yapıştığında ne yaptığını biliyordu. Sırf bu yüzden gözlerini kapamıştı. Görüp de vazgeçmemek için, ama gül kokusunu hesaba katmamıştı.

Yağız'ın gerildiğini hissedecek kadar yakınında duran Tanem arabaya binerken de sessiz kalmayı sürdürdü. Kendi de dahil hiç kimse anın büyüsünü bozsun istemiyordu. Yağız, nasıl da karşılık vermişti ona! Dudakları birbirine değdiği an, adam onun altdudağını kavramış, sonra dudağını tamamen ağzının içinde hapsetmişti; açtı ve en az Tanem kadar keyif alıyordu. Her şey mükemmel giderken adamın dilini hissettiğinde, günlerdir hayalini kurduğu an da sonlanmış oldu. Bir dakikadan fazla süren öpüşmeleri öyle güzeldi ki... Yağız şaşkındı, ama Tanem halinden oldukça memnundu.

Yağız, hastane odasına vardıklarında Tanem'in kabanını ve ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti. Elinde tuttuğu eşyaların, tıpkı sahibi gibi küçük, ama gösterişli olduklarını düşünmemeye çalıştı ve onları en yakın koltuğa bırakıp diğerlerinin gelmesini beklerken, Tanem'in uyumadığını, ama ilginç bir şekilde sessiz kaldığını gözlemledi. Şikâyeti yoktu da merakı içini kemiriyordu.

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

O andan beri ilk defa konuşmuştu neredeyse.

Tanem biraz aşktan, biraz da şaraptan sarhoştu, ama ne iste-

diğini bilecek kadar kendindeydi. Sarhoş olup yaşayacağı anları berbat etmemek için içmeyi tam zamanında bırakmıştı. Belki olduğundan biraz daha fazla sarhoş görünmeye özen göstermiş olabilirdi.

"Sen neden hâlâ buradasın?"

"Olur da birileri gecikmeden gelebilirse, gitmeyi düşünüyorum."

Tanem kıkırdamaya başladı. Gülcan ondan hızlı çıkmıştı. "Bu kadar erken geleceğimizi düşünmemişlerdir," derken hâlâ kıkırdıyordu. "Bu gece onların şansına erken geldik."

"Onlar derken anladığım şeyi söylemeye çalışmıyorsundur umarım."

Arkası hâlâ dönük olan Tanem, özellikle yavaş hareket ederek yatakta oturur duruma gelip yorgun, ama mutlu gözleriyle Yağız'a baktı.

"Neden tepki gösteriyorsun ki?"

Tek omzunu kaldıran Yağız, "Burası bir işyeri, burası hastane," dedi.

Korumalar yedi yirmi dört Tanem'in yanından ayrılmıyordu ki işleri zor sayılmazdı. Mehmet'le konuşmuş, dışarıya yaptıkları ziyaretlerden bahsetmişti. Yağız isteğini dile getiremeden Mehmet, Tanem'in onunla beraber olduğu zamanlarda peşlerinde olmayacağına söz vermişti. Ama bu onlar yokken, görevleri Tanem'i korumak olan bu adamların kaçamak yapacağı anlamına gelmiyordu, hem de hemşireyle.

"Eee, ne olmuş, manastır değil ya!" diye çıkıştı Tanem.

"İşlerinin başında olmaları gerekiyordu."

"Ah, saçmalama, burada bile değildik, unuttun mu?"

"Şu andan bahsetmiyorum. Genel olarak konsantreleri bozulur, işlerine odaklanamazlar."

"Nesin sen, biyonik falan mı?" diyen Tanem yüzünü buruşturdu. "Duygusuz ahmak!"

"Hey, seni duyabiliyorum, hakaret ediyorsun," diye tısladı Yağız.

"Ah, pardon, gerçekten mi?"

Yağız sabrının iyice taştığını belli etmek için, "Tamam Tanem, kes şunu!" diye buyurdu.

"Patronluk devri bitti Yağız Bey." Cebren ve hileyle de olsa, az önce müthiş bir deneyim yaşadığı adamın ona bu şekilde davranmasından rahatsızlık duyan Tanem kendini kaybetmek üzereydi.

"Şu haline bak! Bağıran da sensin, eli belinde olan da!"

"Beni bu hale getiren de sensin."

Yağız duraksadı, ne saçmalıyordu! Şu anda sarhoş biriyle, hem de bir kadınla, üstelik sebep bile sayılmayacak bir nedenden dolayı tartışıyordu. Çünkü Tanem hata yapmasına neden olmuştu, acısını çıkarıyordu. Kendine sakinleşmek için emir verdi ve son bir saattir onuncu defa derin nefes aldı. Gözlerini kapatıp oturdu. Nihayet odaya tekrar dinginlik gelmiş, parlayan ateş zayıflamıştı. Biri gelene kadar mümkün olabildiğince böyle olması için çaba sarf edecekti Yağız.

Tanem de adamın normale döndüğünü fark edince, didişmenin bittiğini anlamış oldu. Tekrar yatağına uzandı. Sessizlik uzuyor; uzayan sessizlikten de rahatsız oluyordu. Çünkü o sessizliğin içinde hayat bulan hayalleri onu rahat bırakmıyordu. Sesi yorgundu.

"Biliyor musun, daha şimdiden bana evlenme teklifi ettiğinde, seni geri çevireceğime üzülüyorum."

Bu kız sürprizlerle doluydu. Ona mı söylüyordu, rüya mı görüyordu, belli değildi. "Olmaz ya, hadi sana teklif ettim diyelim. Peki, sen niye kabul etmiyorsun?" diyen Yağız bu küçük cadının onu çektiği oyuna katılmıştı. Bundan da pişman olacaktı, biliyordu, ama kayıtsız kalamadı.

Yağız'ın onun oyun oynadığını düşündüğünü biliyordu, hatta belki sırf bunları söylediği için yarın gelmeyeceğini de biliyordu. Olsun, Tanem yine de söyleyecekti: "Çünkü o kadar kalın kafa-

lısın ki aslında beni istediğini beni kaybedince anlayacaksın da ondan."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. O gün gelirse, kabul etmeyeceğini bildiğim teklifle boşuna zaman kaybetmemiş olurum."

Tanem'in Yağız'la ilgili bilmediği, yıllardır olmaya çalıştığı adam için yaptıklarından vazgeçmeyeceğini anlamış olmasıydı. Galiba istese de artık değişmeyi başaramazdı. Ama bunu Tanem'e söylemeyecekti ve daha fazla bu oyuna devam etmeyecekti. Aslında Yağız, o gün geldiğinde, söylediklerinden ya da söylemediklerinden pişman olacaktı.

Yağız'ın tekrar sessizleşen ve kendisine sabitlenen gözlerinden içi ürperen Tanem başına geleceklere hazırlıklı olmak için gardını hiç bozmadı. Bir süre daha böyle bekleyip onu tamamen kaybedeceğini düşünürken, gözlerine hücum eden yaşlar onu esir almak üzereydi.

Hayatını tekdüze yaşamayı sürdürürken, işlerin bu kadar çıkmaza girmesinin tek sebebi Yağız'dı. Ve tüm bunlar onun için fazlaydı. Bu cennet gözlü kadın onun içini yumuşatmıştı, evet, ama tabularından vazgeçmeye ya da olmaya çalıştığı adamdan veya yaşamak için seçtiği yoldan geri dönmeye hazır değildi. Bunun içinse ne yapması gerektiğini biliyordu.

Birkaç saat önce veremediği, ama şimdi yaşananlardan sonra aldığı kararla odadan çıkarken, arkasına tek bir bakış bile atmayan Yağız, Tanem'in gözünden akıtmayacağına söz verdiği yaşları keşke görebilseydi!

Şubat

Şubat, Roma Arınma Tanrıçası Februus'tan almış adını. Alsın varsın, bize ne? Biz "gücük ay" deriz ona. Küçüktür, kısadır, ama özeldir. Özelliği de farklılığındandır. Şubatta cemreler düşer önce havaya, sonra da suya; doğanın diğer adıdır o. Dengeler değişir, beklentiler artar. Karınları doyuracak ekin zamanı yaklaşır ve bir de kalpleri dolduracak baharı müjdeler o. Ama bunlar kimin umurunda ki! Şubat deyince akla sevgililer için ayrılan gün gelir. Doğrusu seven ve sevilen için ne fark eder ki şubat olmuş, mart olmuş; önemli olan sevmeyi bilmeyenlerin kalbine giden yolu, ruhunu karanlığa mahkûm etmişleri aydınlatacak ışığı bulmak değil midir?

Herkes gibi Doruk da güne başlamanın en iyi yolunun ılık bir duş olduğunun bilincindeydi. Dün gece güzeldi. Mükemmel bile sayılırdı. O heyecanlar, elini nereye koyacağını bilememeler, ne söylemen gerektiği konusunda, ikna edememelerin sonunda âşık olduğun kadınla geçirdiğin güzel dakikalar ve gecenin sonunda tatmin eden cinsellik. Bir erkek başka ne isterdi; şahsen o istemiyordu. Bu masaldaki kadın yan odada ki orası onun yatak odasıydı, onun yatağında çıplak halde uyuyorsa, mutlu olmaması için sebep yok demekti. Banyoyla odayı birleştiren kapıdan geçen Doruk sarı saçları yastığın üzerini ipek örtü misali kaplamış Asya'nın yanına ilerledi.

"Uykucu, hadi kalk geç kalıyoruz," diyerek Asya'yı öpmeye başlayıp saçlarıyla çıktığı yolculuğu kızın dudaklarına gelene kadar sürdürdü.

"Ama sen böyle devam edeceksen ben hiç kalkmam."

"Eğer kalkmamakta kararlıysan ben de yeniden duş almaktan şikâyet etmem."

"Hayır, geç kalmak istemiyorum." Asya üzerine eğilmiş adamı itip çıplak olduğuna aldırmadan yataktan fırladı. Bu öpüşlerin gittiği yere bu gece üç kere varmıştı. Edindiği tecrübelere göre kesinlikle geç kalırlardı.

Gördüğü manzarayla Doruk'un gözleri yerinden oynadı. Bakışlarını ensesinde hisseden Asya dönüp adamanın dudaklarına

sesli, bir o kadar da iştahlı bir öpücük bıraktı.

"Aşkım, seninle ilgili değil! Yağmur ve Burak'ı, ayrıca Tanem'i bekletmek istemiyorum."

Asya'yı belinden yakalayan Doruk, "Daha vaktimiz var," derken çoktan işe koyulmuştu, "kahvaltıyı es geçelim diyeceğim, ama sendeki iştah buna izin vermez."

Asya, Doruk'un ellerinden kurtulup banyoya ilerledi, kapıyı kapatmadan önce, "Bir süre seni görmek istemiyorum," derken gülümsemeyi ihmal etmedi. Zira bugünlerde Doruk'la olmaktan başka istediği bir şey yoktu.

Kavga kıyamet kahvaltıya oturduklarında, beklenenden uzun süren Asya'nın hazırlanmasından dolayı geç kalmamak için acele ediyorlardı.

"Bir şey soracağım canım," diyen Doruk kahvaltısını bitirmişti. "Burak..."

"Ne olmuş Burak'a?" Asya sorunun hayra alamet olmadığını öngörebiliyordu.

"Aile avukatı olarak mı, yoksa çocukluk arkadaşı olarak mı bizimle geliyor?" Elini kaldırıp devam etti. "Bir de Yağmur'un eşi olma sıfatı vardı. Adam ahtapot gibi."

"Şunu keser misin lütfen."

"Öyle bir adamla nasıl arkadaş olabiliyorsunuz, aklım almıyor."

"Sen de kendine bir iyilik yap ve düşünmemeye çalış."

Asya'nın gerildiğini hisseden Doruk düşüncelerini değil, ama ses tonunu yumuşattı. "Canım haksız mıyım? Adam ukalanın önde gideni."

"Onu sevmek zorunda olduğunu hiç söylemedim," diyen Asya elini çekti.

"Yapma! Bak Sena da sizden farklı," dedi Doruk ihtiyatla, "bildiğin soğuk nevale, ama en azından itici değil. Sadece mesafeli."

"Yeter ama. Arkadaşlarımı sıraya mı dizdin?"

Asya'nın sinirlendiğini anlamak için gözlerine bakmak yeterliyken, sesindeki hiddet durumu daha da ciddileştiriyordu. Elinde değildi. Sevdiği insanlara ölesiye bağlı olmak ve sadık kalmak Asya'nın karakterinin ayrılmaz bir parçasıydı. Doruk'u da seviyordu, ama eleştirilerini değil.

"Hem Sena'nın çok zor bir hayatı oldu. Maalesef yaşadıkları ondan güvenme yetisini aldı."

"Tamam, özür dilerim." Doruk ayağa kalkmış, elleri iki yanında duran Asya'yı kollarıyla oluşturduğu kafesin içine hapsetmişti. "Sen Yağız için soğuk nevale ve suratsız deseydin, ben sana kızmazdım."

"Ona da laf söyletmem, ama hazır yeri gelmişken merak ediyorum da Yağız hiç normal insanların yaptığı şeyleri yapıyor mu?"

"Normal insanlar ne yapar ki?"

"Ne bileyim işte, kürdanla dişlerini, parmağıyla burnuna karıştırıyor mu? Tuvalete gidiyor mu? Gaz çıkardığı oluyor mu?"

Hâlâ kollarının arasında olan Asya'nın ne kadar ciddi olduğunu görebilmek için Doruk onu kendinden biraz uzaklaştırıp yüzüne dikkatlice baktı, ciddi olduğunu, hatta daha da müstekreh şeyleri de merak ettiği belliydi kızın.

"Iyyy, yani sen bunları yapıyor musun? Ellerini bir daha öpebileceğimi sanmıyorum."

"Yaaa, iğrenç olma," diyen Asya sevgilisinin kıskacından kurtulmayı denedi.

"Söyleyen sensin de, neden iğrenç olan benim, anlamadım. Ama tamam dur, cevap vereceğim."

"İstemem bütün merakım kayboldu."

Gülen yüzünü hiç bozmayan Doruk, "Eskiden yapardı, ama son yıllarda benim de yapmadığı yönünde şüphelerim var," deyip sevdiği kadının önce ellerini, ardından da dudaklarının tadına doyana kadar onu öptü.

***

Gülcan ve Hande olmasaydı, hastanedeki hayat çekilmez olurdu. Kızlar her türlü ihtiyacıyla ilgilenmişler, hemşire olmanın yanı sıra ona arkadaş olmuşlardı. Burada olmanın hapishanede olmaktan tek farkı ellere vurulan kelepçelerden yoksun olmaktı. Ve böyle bir yerde arkadaştan daha fazlasını istemenin adı nankörlüktü.

Bugün Asya'nın erkek arkadaşı Doruk'la ve yakın arkadaşları olduğu söylenen diğerleriyle görüşecekti. Geçen hafta Tanem, teyzesi ile yaşadığı duygusal anlardan sonra, bugünün eğlenceli geçmesini umut ediyordu. Kardeşleri neredeyse her gün geliyordu, ama yapacakları işleri vardı ve genellikle akşam uğrayıp kısa kalmayı tercih ederlerken, Asya'nın geliş saatleri de, kaldığı süre de belli olmuyordu

Asya söz verdiği gibi ona kırmızı telefon ve kırmızı dizüstü bilgisayar getirmişti. Mert'in verdiği kısa bir eğitimin ardından telefon değilse bile, PC çok işine yaramıştı. Kendisi, ailesi, hastalığı, ama önce Yağız'la ilgili araştırma yapmıştı. Bulunduğu hastane Avrupa'nın neredeyse en iyisiyken Yağız dalında genç yaşına rağmen adını duyurmayı başarmıştı. Ne yazık ki biyografilerinde hayatının okul öncesi döneminden ve ailesinden hiç bahsedilmiyordu.

Kendi ailesiyse Türkiye'nin saygın ve zengin aileler sıralamasında listenin ilk beşindeydi. Mehmet'ten sosyetenin yakışıklı playboyu diye bahsedilirken, diğerlerine ait çok fazla haber yoktu. Asya'nın yıllar öncesine ait Bodrum kaçamaklarında, plajlarda boy gösteren fotoğraflarını saymazsak tabii.

Yaşadığı kazayla ilgili geçmişte yapılan birkaç haberin dışında bir şey yoktu. Serra'nın dediğine göre haber yapılmamasında kullandıkları ilişkileri ve alınan mahkeme kararı etkili olmuş.

Hafıza kaybıyla da ilgili araştırma yapmıştı. Kendi içinde çeşitlere ayrılıyordu. Sadece yaşadığı bir günü bile hatırlamayan-

lar vardı. Kendisininki gibi geçici olanlarınsa birçoğu sonsuza dek kalıyordu. Anılarını paylaşanlar hep bir kaybolmuşluktan bahsediyor, bir yere ait olamadıklarından dem vuruyordu. Ama Tanem şanslıydı. Bir yerlere ait olduğunu biliyordu, ama ne hissediyordu? Ondan emin değildi. Eksik parçalar vardı. O eksik parçaların zihninin karanlık yerinde kaldığını; bazen uyurken -ki şu aralar uyanık olduğunu sandığı zamanlarda- gördüğü rüyalarda gizli olduğunu anlamış olsa da elinden yapacak bir şey gelmiyordu.

Tanem zor zamanlar geçiriyordu, ama Asya ve elinden hiç düşürmediği dizüstü bilgisayarı sayesinde kendini berbat hissetmiyordu. Tek derdi kalbinde son on gündür var olan ve hiç gitmeyen sızı ki onunda sebebi de, ilacı da belliydi: Yağız. Daracık zamanda yaptığı planı o anda işe yaramış, bir kadının belki de ömründe ulaşamayacağı hazzı yaşamıştı. Devamında da iki gün boyunca kendini boşluğa bırakılmış tüy kadar hafif ve mutlu hissetmişti.

Ne yazık ki bu fazla sürmemiş, yanına uğramayan Yağız ikinci günün sonunda Reşat ve Cüneyt'le geldiğinde, neredeyse onunla hiç konuşmamıştı. Ve bomba, o akşamı takip eden otuz altıncı saatin sonunda Hande, Yağız'ın yurtdışında olduğunu söyleyince patlamıştı. Ve böylece hayatında açılan o boşluğun içinde bitmek bilmez bir düşüşe geçmişte. Ne oradan kurtulabiliyor ne de yere çakılıyordu. Oralarda bir yerlerde kafasında kurduğu hayallerle dönüp duruyordu. Eksik güven duygusu ve âşık olduğu adama özlem onu tüketmek üzereydi.

Beklediği misafirlerinin geldiğini duyunca içindeki birçok duygu arasında başı çeken özlemi, bastırmaya çalışarak konukları için ayaklandı. Asya'nın yanındaki uzun boylu adam sevgilisi olmalıydı. Mesleği ne demişti, hatırlamıyordu, ama manken ya da aktör olmadığını biliyordu, fakat isterse kolaylıkla olabilirdi. Giydiği eskitilmiş kot pantolonu ve ceketi ondan daha iyi taşıyabilecek sadece bir kişi tanıyordu Tanem.

Onlar gülümseyerek yaklaşırlarken arkalarındaki kızıl saçlı, yeşil gözlü kadınsa resimlerden hatırladığı Yağmur'du. Gülümsemesi içeriyi aydınlatmıştı. Onun elini tutansa Burak'tı. Bir erkek için normal, ama Yağmur'a göre kısa sayılırdı.

Soğukkanlılığını korumaya çalışan Yağmur kocasının elini bıraktı. Önündekileri itekleyerek Tanem'e yaklaştı ve beklemeden ona sarılarak kendi kollarına giden kanla Tanem'in ciğerlerine giden havanın yolunu kesti. Yağmur'un sebep olduğu duygusal anlardan sonra normale dönmek için gerekli sürenin sonunda keyifler yerindeydi. Odayı aydınlatan kış güneşi beş gencin sohbetine eşlik ediyordu.

Heyecanı diline vuran Yağmur hızını düşürmeden konuşuyordu. Önce Sena'nın neden gelemediğini açıkladıktan sonra duruşunu bozmadan aniden Doruk'a dönüp, "Yağız, ne zaman geliyor?" diye sordu.

Doruk bakışlarını önüne indirip, "Bilmiyorum," derken yalan söylediği, gerildiği kadar belliydi. Beklenmedik soru karşısında durumu kurtaracak vakti olmamıştı. Ama Yağmur gözlem yapacak durumda değildi. "Biliyor musun Tanem, senin doktorun Doruk'un en yakın arkadaşı," diye üstüne vazife olmayan bilgiyi paylaştı.

Tanem halbuki soruyu duymuştu, ama ismi yanlış algıladığına ikna etmek istedi kendini. Her şeyi anlatan ablası bu bilgiyi nedense atlamış olabilir miydi? Hedefini seçip Asya'ya döndü.

"Sizi Yağız mı tanıştırdı?" diye sorarken konuya girmenin en iyi yolunu bulmuştu Tanem.

Mahcup olan Asya devrilen çamın ve kardeşine yaptığının farkındaydı. Neyse ki onun yerine cevabı Doruk verdi. "Romantik bir hikâyemiz yok."

Doruk'un ihtarı ile Yağız konusunu Tanem'le konuşmayan, hatta gizleyen Asya kendini kötü hissetti. Ama Doruk'un kesin talimatı vardı. İlişkilerini onların arasında köprü olarak kullanmayacaktı. Doruk'un dediğine göre Tanem, Yağız'a âşık olduğu-

nu sanıyormuş. Haklı sayılabilirlerdi, herkes kahramanına âşık olabilirdi, ama Yağız'a âşık olunmak için onun ille de kahraman olmasına gerek yoktu ve eğer o ikisi arasında bir ilişki yaşanırsa, buna en çok sevinen kişi Asya olurdu. Ancak Doruk çok ciddiydi. Hem aksi bir durumda Tanem'in de zarar görebileceğini söyleyip onu can evinden vurmuştu.

Şimdi onu sorgulayan gözlerle bakan kardeşine ne diyecekti?

"Sana vermeyi unuttum," dedi yalancı bir heyecanla, "bu seneki doğum gününde Doruk sana harika bir hediye getirmişti."

Doruk sevgilisinin durumu kurtarma çabalarına istemeden de olsa tebessüm etti. "Hâlâ hediyemi vermediğine inanamıyorum," dedi sevgilisinin yalandan heyecanına katılarak.

"Bizimkileri de mi vermedin yoksa?" diyen Burak'ın kibri Doruk'un dişlerini sıkmasına sebep oldu.

"Hayır, onları evine götürdüm."

Asya'nın konu değiştirme çabasını takdire şayan bulan Tanem, onu şimdilik azat edecekti, ama vazgeçmemişti. Sadece şu anda yapacağı girişimlerin sonuçsuz kalacağını fark etti. Soracağı onca şey arasında, özellikle Yağız'ın nerede olduğunu, niye gittiğini, ne zaman geleceğini öğrenmeden Doruk ve Asya'yı gerekirse rehin tutacaktı.

Zaman kavramını unutturan sohbetin ortasında Burak hiç uzatmadan ayağa kalktı. Saat üçü gösterdiğinde gitmek için bir müvekkili ile randevusu olduğunu ileri sürdü. Tanem ve Asya'yı yanaklarından öperken Doruk'la görgü kurallarına uygun, ama zorlama da olsa tokalaştı.

Tanem, "Siz biraz daha kalın lütfen," diye ricada bulununca, yanakları kızaran Asya, Doruk'la göz göze geldi. Onayın gelmesi gerekiyordu.

Doruk başına gelecekleri biliyordu, ama hayır demenin konuyu kapatacağına inansaydı arkasına bakmadan topuklardı. Fakat bugün olmazsa, yarın yaşanacakları ertelemenin anlamı yoktu. Kızların gönlünü almak için birkaç soruya cevap verme-

nin de kimseye bir zararı olmazdı. Kararını veren Doruk tekrar yerine oturdu.

Yağmur aynı talebin kendine gelmeyeceğini düşündü. Tanem'e alınıp kırılmadı. Nasılsa vakti gelince ona tekrar kavuşacaktı.

"Beni hatırlamıyorsun, senin için bir yabancıdan farksızım, ama sen benim öteki yarımdım ve hep öyle kalacaksın," derken serzenişten öte, bastıramadığı duygularını dile getirdi Yağmur.

Gitmek için dönen Yağmur'un elini yakaladı Tanem. Evet, bu kadını tanımıyordu, ama Yağmur'un güzel bakan gözlerine hüzün değdirmek istemiyordu. "İşin yoksa gitme, sen de kal lütfen," dedi.

Yağmur'un ona yöneltilen ricayla tüm ruh hali değişti. Gözleri parlayarak kocasını öperek gönderip bulutların üzerinde uçmak deyiminin açık tarifiyle geri döndü.

"Bu, kalıyorsun anlamına mı geliyor?" diye ona takılan Asya, Doruk'a dönüp devam etti. "Bunlar önceden de hep böyleydi. Birbirlerinin kuyruğundan ayrılmazlardı."

"Evet, sen de hep bizi kıskanırdın, hâlâ da kıskanmaya devam ediyorsun." Yağmur bir taraftan konuşurken, diğer taraftan Tanem'e teşekkür etmek için onu öpmekle meşguldü.

Tanıştığı herkesi sevmiş olan Tanem herkes tarafından sevildiğine yeterince ikna olmuştu. Onu seven ve yanında olmak isteyenlere kendini sunmaktan gocunmuyordu.

"Yağız'la çok eski arkadaş mısınız?" diye hiç beklemeden ve çekinmeden sordu. "Evet," diye yanıtlayan Doruk'sa kısa ve net cevaplara sığınacaktı.

Aldığı cevaptan tatmin olmayan Tanem'in yardımına, "Onlar ev arkadaşı," diyen Yağmur yetişince, Doruk'un tüm hesapları altüst oldu.

Yağmur'un kalmasını isterken en doğru kararı vermiş olduğuna ikna olan Tanem yeni edindiği bilgiye hayret etti. Bunca zaman tek çözümü burnunun dibindeydi ve o burada, her şey-

den habersiz çıldırmakla meşguldü.

Gerginlikten kalbi duracak gibi olan Asya, "Her şeyi unutmuşsun, ama şu kaş hareketini unutmamışsın," dedi tüm asabiyetiyle ortama sakinlikleştirmeye çalışarak.

Bir haltlar döndüğünü nihayet fark eden Yağmur, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Üzerindeki baskıya dayanamayan Doruk, "Tanem, Yağız'a âşık olduğunu sanıyor," diye kısa ve net olarak bildirdi.

"Ne demek sanıyor?" Konunun şaşırtıcılığından ziyade Yağmur'un takıldığı nokta etrafındakileri bozguna uğrattı.

Doruk da üstelemedi. "Çünkü Tanem'in durumundaki kişiler için bu olabilecek bir sonuç."

"Ne varmış durumumda?"

"Evet, Tanem'in durumunda olup da sizin öngördüğünüz şey nedir acaba?" Yağmur tüm savunma kalkanlarını kaldırmıştı.

Tanem onun kalmasını isterken en doğru kararı verdiği için bir kere daha kendini tebrik etti. Elindeki son şansı Doruk'tu. Önce "âşık olduğunu sanma zırvalığından" kurtulup ne kadar ciddi olduğunu ispatlaması gerekiyordu.

Doruk, "... Yağız'ın araştırdığına göre sık rastlanan bir durum. Hayatını kurtaran kişiye kendini hayatını borçlu hissetmek gibi," diyordu.

"Saçma," diye araya girdi Tanem, "Gözümü açtığım andan itibaren hiç de Yağız'ı hayatımı kurtaran kişi olarak görmedim. Hatta ben onu doktorum olarak bile görmedim."

Doruk, daha önce de Yağız'a ulaşmak isteyen kızlar tarafından sıkıştırılmıştı. Yalvaran olduğu kadar, onu tehdit eden bile çıkmıştı. Ama bu farklıydı. Tanem çok kararlı ve istekli görünüyordu ki Yağız'la gideceği gece yaptıkları konuşmada arkadaşının Tanem'e karşı boş olduğunu söylemek yalan olurdu. Fakat ne yazık ki bu birlikteliği onaylıyor olsa da araya girmeye cesaret edebileceğini sanmıyordu. Aslında aklında etkili olacağına inandığı bir plan vardı. Belki kızlar biraz daha zorlarsa... hayır...

arkadaşı ona sırlarını anlatmıştı ve şimdi de öğrendikleriyle ona tuzak kurmayacaktı. Ama bu tuzak sayılmazdı! Bal gibi sayılırdı işte!

Doruk, "Soracağınız birkaç soruya cevap verebilirim, ama sadece o kadar," diye kararını bildirdiğinde cevabını Yağmur'dan aldı. "Bu kadar gaddar olmazsın!"

"Sen nasıl arkadaşını düşünüyorsan, ben de kendi arkadaşımı düşünüyorum."

Tanem, Asya'ya baktı. Belli ki sevgilisinden aldığı ültimatomla karışmamaya karar vermişti. Doruk'u ikna edebilecek tek kişi oydu. Ona kızmıyor değildi, fakat empati yaptığında onu haklı buluyordu.

"Yağız benden kaçtı Doruk. Eğer beni önemsemeseydi neden kaçsın ki?" diye sordu. Sonuçta bir yerlerden başlamalıydı ve mücadeleyi Yağmur'la beraber vereceği belliydi.

"Yağız kimseden kaçmaz. O ancak kendinden kaçar, ayrıca onun seminerleri vardı. Bir ay önceden programı belliydi. Üzerine bir hafta daha ekledi sadece, New York'a geçecek. Kısaca diyorum ki gidişinin seninle alakası yok."

Tanem duyduğu haberle yıkıldı. "Yani ne kadar süreyle yok?"

"En az on gün daha."

Kurşun yese Tanem'in canı bu kadar acımazdı. On gün daha mı? O da en az! "Peki, ben ne olacağım?" derken ağlamak üzere olduğunun farkında değildi.

"Sen ne mi olacaksın?" Asya ilk defa söze karışmıştı. "Böyle konuşma lütfen."

"Senin için üzgünüm, ama Asya elimden başka türlü konuşmak gelmiyor." Sesini yükseltmiş, stresini yöneltecek kişiyi bulmuştu. "Yağız'ı on gündür görmüyorum ve en az bir on gün daha göremeyeceğimin haberini almışken ne yapabilirim?"

Odada turlamaya başlamıştı. Acilen bir şeyler yapması gerekiyordu, ama ne? Etrafındakiler ona delirmiş gibi bakarken, aklını toplayamıyordu. "Yakında hastaneden çıkacağım ve o

zaman artık onu görmem, ancak rüyalarımda mümkün olacak, tabii o da eğer şanslıysam."

"Yapma Tanem." Doruk koruyucu kalkan gibi yaklaştı ona. "Senin hâlâ bir saatten fazla ayakta durman, kafanı en ufak bir yere çarpman tehlikeli, hastaneden çıksan bile, onu görmeye devam etmek zorundasın."

"Ya, tabii, önceleri on beş günde bir, sonra her ay altı ay, derken bir yıla kalmaz her köşeyi döndüğümde Yağız'ın karşıma çıkması için dua etmem gerekecek."

"Verebileceğim sorulara cevap veririm, ama siz de bana baskı yapmayın," dedi Doruk, gereğinden fazlasıyla gergin halde. Ama Tanem için üzülmüş, gönlünü almak istemişti.

"Ne kadardır aynı evi paylaşıyorsunuz?" diye sordu Tanem.

"Aşağı yukarı... on beş yıl."

"Yok artık." Yağmur'un çıkışına Doruk bile tepkisiz kalamadı. Az da olsa gülmeyi başardı.

Elinde ikramlarla içeri giren kadının masaya bıraktıkları dikkatlerini çekince, acıktıklarını o anda kadar fark ettiler. Masanın etrafındaki sandalyelerde yerlerini aldıklarında konu kaldığı yerden devam etti.

"Eğer bana yardım etmezsen," diye elindeki kurabiyeyi Doruk'a doğru sallayan Tanem, "sizin bir an önce evlenip bir düzine çocuk yapmanız lazım," dedi yarı şaka yarı ciddi.

Boğulma tehlikesi ile karşı karşıya kalan Asya aralıksız öksürmeye başladı. Doruk elindeki kahveyi aldı. Boğulurken bir de yanmasını istemezdi. "Benimle evlenmek bu kadar kötü bir fikir mi?"

Asya gözlerini devirdi. "Bu bir teklif mi?" diye karşılık verince, göz devirme sırası Doruk'a geçti.

Yağmur, "Neden evleniyorlarmış?" sorusuyla iki âşığı düştükleri durumdan kurtarmaya çabaladı.

"Çünkü Yağız'ı buradan çıkınca, ancak o zamanlar görebilirim."

"Sen eskiden bu kadar benmerkezci değildin."

"Ne yani! Benmerkezciydim de şimdi daha mı çok oldum?" diyen Tanem alınmış gibiydi.

"Hem başka sorunlarımız da var." Yağmur toplantının başkanıymış tavrıyla masadakilerin dikkatlerini ona vermesini bekledi ki Asya ve Doruk hâlâ şoku atlatamamıştı. "Başta Şükran Anne, seni dizinin dibinden ayırmaz, yani evini falan unut. Sonra Mehmet, burada bile koruma dikti başına, çıkınca bir orduyla dolaşırsın artık, planımızı bunları göz önünde bulundurarak yapmalıyız."

"Ya kızlar, ben hâlâ burada tam olarak ne yapmaya çalıştığımızı anlamış değilim." Doruk sözlerinde ciddiydi. "Her şey bitti, bir tek buluşmaları mı kaldı? Hem ben ona, 'Hadi oğlum Tanem'le çık gez dolaş,' diyeceğim ve o da beni dinleyecek, öyle mi?"

"Kafasına silah dayasan olmaz mı?"

"Evet, Yağmur'cuğum, bu da bir fikir, bir ara denerim."

"Yapma Doruk, bana bir yol göster, bir çare ver." Tanem ellerini çenesinin altında birleştirmiş son şansı olarak yalvarmayı deniyordu. "Yağız döndüğünde bir planımın olması lazım. Yoksa gelir gelmez beni postalayacak, biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Dün Cüneyt Bey söyledi. Tabii daha kibar bir dille!"

"Yağız'la seni bir tekneye koysak ve kaza süsü verip ıssız bir adaya düşseniz."

"Evet, Yağmur, harika bir plan! Bizimkiler de oturup dönmelerini bekler."

Asya'nın yorumu Doruk'u şaşırtmıştı. "Ne yani, bu plandaki tek eksiklik bu mu? Abinlerin tepkisi mi?"

Asya omzunu silkeledi. "Mehmet ve Ahmet'ten abi diye bahsedilmesinden hoşlanmıyorum."

Doruk kafasını salladı. Kızların ciddi olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

"Sonuçta saçmalamanın da bir sınırı var, yapmayın kızlar," diyen Doruk yalvarıyordu.

"Bay çokbilmiş, o zaman sen yap bir plan!" Yağmur meydan okumaya başladı. "Tanem Sancaktar'dan bahsediyoruz. Bir erkeği elde etmek için her şeye sahip birinden."

"Tamam, buna bir itirazım yok." Doruk teslim olmuş, ellerini havaya kaldırmıştı. "Ama o aynı zamanda Yağız'ın hastası."

"Tamam, işte bu! Hasta numarası yap."

"Aha! Buldum."

"Hayır, Asya ne bulduğunu duymak istemiyorum."

"Yardım etmeyeceksen çeneni kapalı tut Doruk," diyen Asya devam etmedi.

Kızlardan iyi bir fikir çıkmıyordu ve Doruk yardımcı olmamakta kararlıydı. Keşke onu ikna edebilecek kelimeleri bir araya getirmeyi başarabilseydi.

"Bir keresinde Yağız bana 'Beni seven insanlar için geri geldiğimi,' söylemişti." Dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına alan Tanem'in sesi giderek azalıyordu. "Ama ben onun için geri döndüğümü tüm kalbimle hissediyorum, hatta biliyorum..." sözlerinin devamını getiremedi. Hemen yanında oturan Asya onu sahiplenircesine sırtını sıvazlayıp öfke saçan gözlerle Doruk'a "bir şeyler yap" bakışı attı ki zaten adam da pes etmek üzereydi.

"Yağız bu kadar karmaşa ve oyuna gelmez Tanem. Asla zorla ona bir şey yaptıramazsın. Ne bileyim çok karmaşık gibi durur, ama aslında dümdüz bir adamdır. Doğruları vardır şaşmaz, yanlışları vardır sapmaz yani." Tek tek kızları inceleyip onu anladıklarına dair bir işaret aradı.

"Evet, Yağız akıllı adam, ama ona âşık bir kadına sırt çevirecek kadar da aptal."

Doruk hâlâ başka kıyılarda dolaşmaya devam edince, Asya da pes etti. Artık susmayacaktı. Ültimatomların cehenneme kadar yolu vardı.

"Sen arkadaşını tanıyorsun, ben de kardeşimi tanıyorum. O hiç değişmemiş. Kafasına koyduğu şeyi yapmak için senin saçma dediğin ne varsa hepsini yapar. O yeter ki istesin; işe yarayacağına dair milyonda bir umudu olsa, hastaneden çıktığı an karşısına çıkacak ilk arabanın altına atlayarak tekrar yatağa mahkûm olmaktan hiç çekinmez." Sözleri istediği etkiyi yaratmış, Doruk'un gözlerindeki ışığı kısacık bir an da olsa yakalamıştı. Doğru yoldaydı. "Tanem'i seviyorum ve değerinden bahsetmeyeceğim, ama bu odadaki herkes başta ben olmak üzere Yağız'ı üzecek ya da onu hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmaz ki yaparsa karşısında senden önce beni bulur. Çelikten görüntüsünün içinde yaşattığı adamı bir tek gören sen değilsin." Dik duruşu bozulan Doruk'u yere devirmenin tam zamanıydı. Asya elini uzatıp ona bakan adamın kalbinin üzerine koydu. "Tüm kalbinle söyle bana, bu ikisinin aslında birbirine uygun olduğuna, birlerine iyi geleceklerine sen de bizim kadar inanmıyor musun?"

Doruk'un zaten delinmeye hazır bekleyen zırhı yara almıştı. Yağız, Tanem'e iyi gelir mi, bilmez, ama Tanem'in Yağız'a iyi geleceğini biliyordu. Ama onun bilmesi bir işe yaramazdı. Yağız'ın da görmesi gerekiyordu, eğer göremiyorsa da yardımcı olmanın bir zararı olmazdı.

"Benden tam olarak ne istiyorsunuz?" dedi ihtiyatla.

Üç kadın da aynı anda tuttuğunu fark etmediği nefesini özgür bıraktı. İlk konuşan da Yağmur oldu: "Başlangıç olarak bize bir yol göstersen, hiç fena olmaz."

Doruk güç almak ve vazgeçmemek için sevgilisinin beline sarılıp iyice kendine bastırdı. Devamında da aldığı iyi şanslar öpücüğünden sonra, "Yağız'a zorla bir şey yaptıramazsın," dedi, "senin ona ihtiyacın olduğunu bilsin yeter; işin içine aşk meşk girince o zaman da o, o işin içinden çıkar."

Yağmur'un kafası karıştı. "Nasıl yani, bu adam neden aşka inanmıyor, hem kızı gerçekten tekrar hasta mı edelim?"

"Off Yağmur, sözlerimin neresini anlamıyorsun?" diyen Doruk'un sesi yükselmişti.

"Çünkü anlatamıyorsun. Asya'yla oynaşmayı keserseniz sen anlatabilirsin, biz de anlarız."

"Yağmur!" diye haykıran Asya memnun olduğu yerinden uzaklaşıp sandalyesini öteledi.

"Zor olacak, ama önce seni hastası olarak görmesinden kurtulmamız lazım. Sonra da sana yardım etmesi için ya da ettiğini düşündürtmek için bir şeyler bulmak lazım." Doruk zaten dakikalar önce pes etmişti. Yağız'ın gitmeden önce öğrenip ona anlattıklarından yola çıkarak kurduğu planın işe yarayacağını biliyordu. Sadece sonunu kestirmekte zorlanıyordu, ancak Tanem'de gördüğü istek ve arzu sonunu düşünmesini engelliyordu.

"Eee, hadi!" Tanem yaşadığı sabırsızlıkla öfkesini kontrol altında tutamıyordu.

Masanın üzerinde herkes kendi önünde ellerini kenetleyip yapılacak oturuma hazır olduğunun işaretini verince, Doruk da planını aktarmaya başladı.

"Yağız'ın dönmesine tam iki hafta var ve o gelmeden önce biz planımızı başlatmalıyız, hatta o geldiğinde her şey bitmiş olmalı," diyerek Asya'ya döndü. "Sen evdekileri halledeceksin." Sıra Tanem'e geldi. "Hastane işi senin. Cüneyt ve diğerleri kolay, ama psikiyatri bölümüne karşı çok dikkatli olman lazım; çünkü Yağız bir tek Aydın'a güvenir."

Kızların yüzü birden endişeli bir hale büründü. "Yapabileceğine inanıyorum. Madem Yağız için cennetten düştün, bu kadarcık şeyi de yapabilirsin." Doruk'un cesaret verici sözleri işe yaramış, Tanem'in kendine olan güveni yerine gelmişti.

Doruk, Yağmur'a döndüğünde kaygılıydı: "En çok iş sana düşüyor," dedi.

Yağmur şaşkındı. O, planda yeri olmadığını, hatta burada bulunma sebebinin sadece Tanem ona acıdığı için olduğunu sanıyordu. Fakat hayatta giriştikleri bu işte alacağı aktif görev kadar

onu mutlu edecek başka şey yoktu. Görev bilinciyle, "Sadece ne yapacağımı söyle," dedi Yağmur.

"En iyi bildiğin işi yapacaksın, yani konuşacaksınız," diye buyurdu Doruk, "hem de çok konuşacaksın, ama sadece benim istediğim şeyleri söyleyeceksin." Arkasına yaslanıp ona bakan üç çift gözü dikkatle inceledi. Onlarda bu istek ve azim varken iş kolay olacaktı. "Eğer başarırsak, Yağız geldiğinde her şey hazır olacak ve gerisi de çorap söküğü gibi devam edecek."

Mart

Eski Roma'da mart ayı adını Roma Savaş Tanrısı "Martius"tan aldı. Bu ayın savaşa başlamak için şanslı bir zaman olduğu kabul edilirdi. Savaşmak için uygun olduğundan Roma takviminin ilk ayı marttı. Öyküsü böyle başlayan mart enteresandır. Soğuk ve ıslaktır. Kış henüz bitmemiştir, olan şey iki mevsim yer değiştirmiştir ve adına da mart denmiştir. Toprağa ekin eker, tomurcuklanmasını beklerken, toprak kokusunu içine çekersin. Doğayla beraber sevdalar da yeşerir yüreklerde. Yorgana sarılıp yattığın kış gecelerinden çıktığında, uzun ve sıcak yaz günlerinde elini tutacak yarenini beklersin mart geçip gitmeden. Düş kurmak, toz pembe hayallere yatmak imkânsızdır bu ayda! Uşursün, biraz daha hızlanırsın gideceğin yere bir an önce varabilmek için. Değişim başlamıştır. Verilen savaşların sonucunu alma ayıdır, belki de sadece kurulan hayallerin başlama noktasıdır. Veyahut sadece daha çok hayallere dalma ayıdır mart.

Elinde maşayla yanmaya yüz tutmuş köfteleri çeviren Yağız bu duruma gelmek için yanlış adımı nerede attığını kestiremiyordu. Kızlarla Doruk bir olup akşam yemeğinin barbeküde yapılmasına karar verince, Yağız'ın dörde karşı bir kazanma şansı yoktu ki aslında bir elinde maşa, diğer elinde birası ve üzerine sinmiş et kokusuyla pratikte yemek yapıyor olması gerçek sorun değildi. Yağız için sorun, çıktığı seyahatten döndükten sonra değişen hayatı ve bu hayatı sevmeye başlıyor olmasıydı.

Bir ay önce Kansas'ta düzenlenen seminere katılmak için ülkeden ayrılırken, geri döndüğünde kafasında tasarladığı gelecek günlerin şu anda yaşadıklarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Oysa bu noktaya gelişi kısa sürede ve adım adım olmuştu. Tanem'le yaşadıkları son gecenin etkilerinden kendini kurtarmaya ihtiyacı olduğu kadar, uğradığı değişimi de durdurması gerekiyordu Yağız'ın. Daha çok gülen biri olmak istediğini sanmıyordu. Hele ki hayattan keyif... o tüm keyfini, hayatını, geçmişi ve geleceğini sekiz yıl önce ailesiyle birlikte toprağa gömmüştü.

Sık sık Ahmet'le görüşüp olmayan gelişmelerden haber alıyordu. Polis hiçbir şeye ulaşamamış, adli tabip, Yağız'ın ulaştığı sabotaj bilgilerini doğrulamıştı. Bundan sonrası Yağız'ı artık ilgilendirmiyordu ki ilgilendirse bile yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gerisi Fırat'a ve Mehmet'e kalmıştı.

Gitmeden önce Tanem'in taburcu edilmesi için gerekli imzayı da atmıştı. Böylelikle Sancaktar labirentinden kurtulmak için son dönemeçte olduğunu sanan Yağız'a kader yeni bir oyun oynamak için fazla gecikmedi. Doruk'tan gelen telefon her şeyi değiştirmiş, planlarını iptal edip ilk uçakla İstanbul'a varmıştı.

Tanem'den ve kendi iç karmaşasından uzaklaşmak için çıktığı yolculuktan, yine aynı kızla aynı evi bir süreliğine de olsa paylaşacağının haberini almak ilk uçağa atlayıp dönmek için yeterli sebepti. Hata onundu. Giderken Tanem'in hastaneden çıkabileceği yönünde onay vermiş, ama son kararı Aydın'a bırakmıştı. Aydın da fazla bekletmeden imzasını atmıştı ki zaten hastane yönetiminin ve ailenin isteği bu yöndeydi. Buraya kadar her şey normaldi. Duyguları fazla dile gelmeye başlayan Yağız onları susturmak için uzaktaydı ve Tanem'in hayatından çıkıp gitmesi için gerekli onaylar verilmişti.

Çıkış haberini Aydın'la yaptığı seans esnasında alan Tanem doktoruna ailesinin yanına ya da kendi evine gitmeyi istemediğini ifade etmişti. Birkaç soruyla sebebini anlamaya gayret eden Aydın sonuca ulaşamamıştı. Çünkü Tanem'in elinde gerekçesi yoktu. Sadece içindeki sese kulak verdiğini ifade etmişti. Doktorun demesiyle eğer sebebini biliyor olsaydı, zaten hafıza kaybı yaşıyor olmazdı. Bu da kabul edilirse, yeterli bir açıklama sayılabilirdi.

Aile içinde şok etkisi yaratan haber çeşitli yorumlara sebep olmuş ve yangın yerine dönen ortamı, tuhaftır ama, Yağmur söndürmeye çalışmış, hatta etkili bile olmuştu. Kabullenme aşamasından sonra ortaya değişik fikir ve alternatifler atılmıştı.

Doruk'la arası düzeldiğinden beri aynı evi paylaştıkları Asya araya girene kadar da Yağız'ı ilgilendiren bir durum olmadan her şey normal seyrinde ilerlemeye devam etmişti.

Tanem'in etrafındakilere nazik, bir o kadar da anlayışlı davranıyor olmasına rağmen yalnızlığı ve uzak durmayı tercih ediyor oluşunu gözlemleyen Asya, tek başına yaşadığı bir evin onu

ruhen yıpratacağını dile getirmiş, Aydın'ın da aynı fikirde olması silsilenin başlangıcı olmuştu.

Haklı gerekçeyle herkesten, başta Aydından gerekli desteği alan Asya hemen planını uygulamaya koymuştu. Çok basitti! Tanem onunla, yani aslında Doruk ve Yağız'ın evinde kalacaktı. Yağız, Asya'nın amacının hem kardeşinin yanında olmak hem de sevgilisiyle aynı yatağı paylaşmaya devam etmek olduğunu kestirebiliyordu. Doruk içinse sakıncası yoktu. Dolayısıyla ikisi aldığı kararı kimseye danışmadan Taneme açıklamıştı.

Tanem'i ikna etmelerinin ne kadar zor ya da kolay olduğuyla ilgili Yağız'ın bilgisi yoktu ki zaten sormamıştı.

Zaten tüm bu yaşananlardan ancak dönünce haberi olmuştu Yağız'ın. Birkaç defa telefonla konuştuğu Reşat veya Cüneyt gelişmelerden bahsetmedikleri gibi düzenli olarak rapor gönderen birimler de ki başta Aydın bu konunun geçtiği tek satır bile yazmamışlardı. Onları suçlayamazdı; çünkü taburcu edilmeye hazırlanan hastanın özeli onları ilgilendirmezdi ki normal şartlar altında Yağız'ı da ilgilendirmemeliydi. Yine kaderi suçlayacaktı ama bu defa yerden göğe kadar haklıydı. Eğer Asya ve Doruk tanışmamış, o garip gündeki Doruk'un sürprizi yaşanmamış olsaydı ve yine eğer Asya onların evine yerleşmemiş olsaydı, Yağız için de hayat normal seyrinde ilerliyor olacaktı.

Doruk'a, "Sen git, onlarla kal," demişti demesine de Doruk tabii ki alınıp pılını pırtısını toplamamıştı. Yağız'ı mantıklı olmaya davet edip Tanem'in ailesinden uzak kalmayı istemesinin haklı sebeplerini hatırlatmıştı: "Ailesinden kaçmak için arabasıyla intihar girişiminde bulunma olasılığı olan kız, ölmeyi başaramayınca hafızasından tüm geçmişini sildi," diyerek Yağız'ı ikna etmenin yolunu bildiğini kanıtlamıştı.

Ve nihayetinde Yağız'ın döndüğünün ertesi günü koruma görevlileri de, Tanem de eve yerleşmişti.

Tanem'in 103 numaralı odasının boşaltıldığı gün Yağız eve gitmek yerine, hastanede kalmayı tercih etmişti. Tepki olsun

diye değil, kabullenmek ve nasıl davranması gerektiğine karar vermek için kendine zaman tanımıştı.

O gece yuvam dediği yere vardığında, tuhaf duygular hissetmişti. Tanem'i yeni yaşam alanına yerleştirmek için onunla beraber olan aile bireyleri gitmiş, evde ağır bir sessizlik hâkim olmuştu, ama bu aldatıcıydı. Çok uzun yıllar sadece Doruk'la aynı evi paylaşmışken şimdi koca evde açacağı her kapının ardında birisinin olduğunu bilmek Yağız için çok yeni bir duyguydu.

İlk birkaç gün Tanem'den uzak kalmaya çalışsa da maalesef Asya'dan kurtulamamıştı. Sürekli organizasyonlar yapıp Yağız'ı da dahil eden kadın ona itiraz hakkı vermiyordu. Evin hanımı rolünü üstlenip Fatma Abla'yı bile alt etmeyi başarmış birine karşı, insanın pek de şansı olamazdı. Asya çok mutluydu, kendini yeniden bulmuştu sanki. Doruk'un da keyfi yerinde, âşık olduğu kadının etrafında pervaneydi.

Asya'nın etrafta olmasından, her şeyle ilgilenmesinden Yağız da hoşlanıyordu. Hayatını renklendirdiği kadar kolaylaştırıyordu da, tek sorun Yağız'ın hayatıyla ilgili hiç de böyle planlarının olmamasıydı.

Ne hissettiğini ve nasıl olduğunu bilmediği tek kişi Tanem'di. Sanki gizli bir anlaşma yapmış gibiydiler. Baş başa kalacakları ortamları paylaşmıyor, hastanede saatlerce yaptıkları sohbetlerden kaçınıyorlardı. Gün aşırı Tanem'i ziyarete gelen Aydın'dan onun uyum aşamasında ve mutlu olduğunu öğrenmişti. Aslında bu derdi başına açan kişi iyi bir arkadaş olmasının yanında, iyi bir psikiyatr olan Aydın'dı, ama onu suçlamıyordu, sonuçta o da işini yapıyordu.

"Yaktın etleri!" diye bağıran Asya'nın sesiyle Yağız dalıp gittiği derinlerden boğulmadan yüzeye dönmeyi nihayet başardı.

"Beğenmezsen yemezsin."

"Yok, öyle yağma Yağız Bey, yedirmezler tek başına."

"Yiyeceğin iki lokma şey, dünyanın lafını ettin," diye çıkıştı Yağız. "Tamam, o zaman gel, sen dur başında."

"Hiçbir yere kaçamazsın, işbölümü yaptık ve bu da senin işin." Asya'nın sesindeki kararlılık benim diyen mürebbiyeyi aratmıyordu.

"Ben işbölümü yaptığımızı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım senin bize talimatlar verdiğin."

"İyi ya, sizi hangi işi seçsem sıkıntısından kurtardım."

"Evet, sevgilini yanından ayırmamak için kendine yardımcı, beni de ocak başı seçtin."

Asya elindekileri masaya bırakıp Yağız'a döndü. Adamı ilk defa görmüş gibi inceliyordu.

"Bugün tüm mızmızlığın üzerinde, o yüzden seninle uğraşmayacağım, ama son bir şey var söylemek istediğim, şu an tüm karizman yerlerde."

"Elime maşayı verip sonra da karizmamdan mı bahsediyorsun?" dedi keyifle Yağız, "Fatma Abla yetişmeseydi mutfak önlüğünü doluyordun belime."

"Sevgilimle alıp veremediğinin ne olduğunu öğrenebilir miyim?" diyerek bahçeye adım atan Doruk'un elindeki tepsiyle kendinden daha kötü durumda olduğu kanısına varan Yağız önüne dönerken, "Tuhaf olma Doruk, sadece ona teşekkür ediyordum," diyerek etleri çevirmeye devam etti.

Ev işlerinden anlamayan, hatta tembel olduğu bile söylenebilecek Doruk'a bir haller olmuştu. Talimatları verip tekrar mutfağa geçen Asya'nın ardından işe koyulmuş, tek bir yakınma lafı etmemişti. Yağız arkadaşının onu fark etmesini bekledi; ancak masayı düzenlemeye odaklanmış adamın şikâyeti varmış gibi durmuyordu.

Yağız da fırsattan istifade sessizliği dinleyip ne güzel bir şey olduğunu yeniden hatırladı. Ama güzel şeyler uzun sürmez tezi ağzı kulağına varan Fatma Abla'nın sesiyle doğrulandı.

"Misafirlerimiz var," diyen kadının peşinden Serra, Ahmet ve Mehmet içeri girdi.

Mehmet elleri cebinde, Yağız'a sırıtıyordu. Ya düştüğü hale gülüyordu ya da "oh olsun" diyordu.

Onları Asya davet etmiş, bunu yaparken de kimseye danışmamıştı ki gerek de yoktu. Zira Asya evcilik oyunu oynarken Yağız ve diğerleri figüran olmayı baştan kabullenmişti.

Ahmet, "Neşterden sonra kepçe de eline yakışmış," diyerek Yağız'a selam verdi.

Sancaktar kardeşleri seviyordu. Onların birbirlerini sahiplenmelerini kıskandığı zamanlar da olmuştu. Şimdi Yağız da kendini onlardan biri gibi hissediyordu, ne var ki bu kadar sık gelmeye devam edeceklerse, anahtarı onlara bırakıp taşınması veya diğer seçenek olan bu insanlarla yaşamayı öğrenmesi gerekecekti.

Elindekini havaya kaldırarak, "Bunun adı maşa, ama kepçeyi de Asya sayesinde elime almam yakındır," diyen durumu kabullenmiş görünen Yağız gelenleri karşılamak için sonunda yerini terk etti.

Tanem giydiği yeşil kaşmir kazağın üzerine omuzlarına sardığı battaniyeyle aralarına girdiğinde bahçe daha da neşelendi. Kardeşleriyle sıcak ama yarım bir tebessümle kucaklaştı. Günün üçte birini dinlenerek geçiren Tanem bugün yorgun görünüyordu ki sabah da aynıydı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diyen Ahmet paniklemişti.

"Endişelenmene gerek yok. Unuttun mu, doktorumla aynı evde yaşıyorum."

Soran gözlerle bakan Ahmet'e, "Her şey yolunda," diyen Yağız'ın sözü tek güvenceydi.

Serra ve Asya salatayı hazırlamak için mutfağa geçince, Doruk da kurtulmuş oldu. Oluşan boşluğu fırsata çevirerek yeni aldığı X-box'ı göstermek için Ahmet'le oyun odasına kapanmasının ardından, Yağız da elindekini Mehmet'e uzattı. Bir ümit belki merak eder ve alırdı. Ümit fakirin ekmeği, ama nafile! Ellerine cebine sokan Mehmet omuzlarını kaldırdı.

"Sende daha şık duruyor."

"Şansımı denemek istemiştim."

"Ben de olsam denerdim."

Havadan sudan muhabbetlerinin bir içeriği yoktu, ama zevkliydi. Yağız iki işi birden yaparken gözünün ucuyla battaniyeye sarılmış salıncakta oturan Tanem'i gözlemlemeyi ihmal etmiyordu. Çok savunmasız görünüyordu ya da Yağız'a öyle geliyordu.

Tanem'le ilgili edindiği bilgiyi hazmetmeye çalışan Yağız o bilgiyle ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Komiser Fırat'a faydası olur muydu? Cüneyt yardım eder miydi? Mehmet'e sormalı mıydı? Liste, Yağız saymaya devam etse uzar giderdi.

Ahmet'in az önceki paniği, Mehmet'in bakışları kardeşleri Tanem'e duydukları sevgiyle doluydu. Serra'nın ruh hali bile Tanem'le beraber değişmiş, muhabbet eden neşeli biri olmuştu. Tüm bunları gördükten sonra onların kardeşiyle aynı kanı taşımadıklarını bilip bilmediklerini Yağız bir kez daha sorguladı.

Kansas'a gitmeden önce Yağız raporlarını ve tedavi detaylarını incelerken, Tanem'e ailesinden kimsenin kan vermediğini fark etmişti ki aslında fark etmek için uğraşmıştı.

İki ay önce Sancaktar villasındaki yemekte yaşananları unutamamıştı Yağız, yaptığı derinlemesine araştırma sonucu dört Sancaktar kardeşin aynı kan grubunu paylaştığını, fakat Tanem'inkinin farklı olduğunu görmüştü. Öğrendiği detayla nereye varacağını bilmeyen Yağız'ı gece yarısı dürten şeytan nereye bakması gerektiğini göstermişti. Sabahı bile beklemeyen genç doktor evdeki çalışma odasına indiğinde, gün ağarmak üzereydi. Bilgisayarının açılmasını beklerken Tanem adına yanılıyor olmayı dilemişti. Ne yazık ki ilgili dosya açıldığında yan komşu, aile dostu, Yağmur'un babası Tamer'in adıyla birden çok karşılaşmıştı. Tanem'in hastaneye yattığı ilk yıl Tamer üç ayda bir, Yağmur da iki yılda iki defa Tanem'e kan vermişti.

Bununla hiçbir yere ya da sıfır noktasına varabileceğini bilen

Yağız şimdilik sessizliğini koruyordu. Her ne kadar gerek olmadığını düşünse de babalık testi yapabilirdi. Ama gerek yoktu. Tamer'in her olayın içinde olması, yaşamak için yan evi seçmesi en önemli delilleriydi.

Tanem'in annesinin de Filiz olmadığına emindi. Peki, ya annesi kimdi? Taneme nasıl bir hayat vaat edilmişti, ortada dönen şeyler neyin nesiydi? Bunların hiçbiri Yağız'ı ilgilendirmeyen cevapların sorularıydı.

Yağız kafasında çarpışıp duran sorularla birlikte şimdilik sadece bekliyordu. Tanem hatırlayana kadar da bekleyecekti.

Yağız'ın asıl ve tek merak ettiği Tanem'in başına gelenlerle bu sırrın bağlantılı olup olmadığıydı. Yoksa kim böylesine savunmasız, mutlu ve sevginin hakkını verebilen biriyle uğraşırdı? Birkaç, ama çok özel fotoğraflarına saldırıp Tanem'in canına kastedecek birinin varlığına inanamıyordu Yağız. Ama kızın kalbinde var olduğunu bildiği pil ve o yoğun bakımdaki uzayan saatler inanabilmesi için yeterliydi. Aklının almadığı ise kimin ve nasıl birinin bunları yapacak kadar gözü dönmüş olabilirdi! Ulaştığı her cevabın sonunda yeni bir sorunla karşılaşan Yağız bilmenin bir işe yaramadığı anları örneklendirelebileceği bir an yaşıyordu.

Bir türlü hazır olmayan yemeğe tepki için Mehmet yarı şaka yarı ciddi, "Ben pizza sipariş ediyorum," dediğinde Tanem, "Bana da" diye artık yemek istediğini belli edince, Yağız da gittiği uzaklardan geri dönebildi.

"Bana da küçük boy söyle lütfen."

"Evet, ocak başımız da pes ettiğine göre pizza siparişi şart oldu." Mehmet telefonunu eline aldı; hareket etmeyen parmaklarıyla boş boş ekrana bakıyordu.

"Sen nasıl pizza sipariş edilir, biliyor musun ki ayaklanma çıkarıyorsun?" diyen Asya alaylı bakışlarını önce Taneme, ardından Yağız'a çevirdi. "Yanlış adama güvendiniz."

Çaresiz Yağız, kaçamak ve sıcak gülüşünü Taneme göndererek kader ortağı olduklarını bakışlarıyla dile getirdi.

"Öğrenilmesi zor bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Mehmet, "sonuçta pizzayı yapmayacağım."

"Sen neyin peşindesin de muhalefet olmaya çalışıyorsun?"

"Senin olduğun yerde muhalefet olmak bana düşer mi hiç Serra'cığım?"

"Sen iktidar adamısın tabii, doğru söylüyorsun."

"Diliniz yerine eliniz çalışsın da artık yemek yiyelim," diye çıkışan Asya'nın sesinin iki kardeşin ön ayak olduğu başkaldırıyı dindirmesiyle herkes önüne döndü. Asya gücünü kullanma işini iyi kıvırmıştı.

Masaya oturmayı başardıklarında aradan iki saat geçmişti. Yemek de güzeldi, sohbet de. Az pişmiş ya da çok yanmış olması önemli değildi. Sınırı aşan açlıkla önlerine konanı açık havanın da etkisiyle afiyetle yediler. Yağız bile sonuçtan oldukça memnundu.

Yağız, yemek boyunca kaçamak bakışlarla Tanem'i takip etti. Keyifli, ama durgundu. Bir sorunu mu vardı, yoksa sadece keyifsiz miydi, anlayamıyordu.

Farkında olmadan Yağız'ın gözleri kızın üzerinde takılı kaldığında çok geçmeden Tanem o bakışları hissediyormuş gibi başını kaldırmadan yeşil gözleriyle ona karşılık veriyordu. Cennet yeşiliyle okyanus mavisi gözlerin buluşması bazen bir saniye, bazen bir dakika sürerken çoğunda araya birinin girmesiyle son buluyordu, ta ki bir sonrakine kadar!

Yemeğin son bulmasıyla Fatma Abla ile kahve yapmaya giden Asya kısa süre sonra geri dönerken, "Zavallı Yağmur!" diye inledi.

Asya'nın söyleyeceklerini tamamlamasına vakit tanımayan Tanem araya girerek, "Ne olmuş Yağmur'a?" diye endişeyle sordu.

"Tamer Amca ile Filiz Abla! Ayrılıyorlarmış?"

Asya'nın hiç beklemeden verdiği cevap masada büyükçe bir sessizlik oluşturdu. Serra ve Mehmet önlerine dönüp duymaz-

lıktan gelirken, haberleri varmış gibi duruyorlardı. Ahmet ise sadece onları izliyordu.

"Burak da yokmuş, iş için Ankara'ya gitmiş," dedi Asya, "Yanına gideceğim, Sena da geliyor ve büyük ihtimalle onda kalacağız."

"O zaman ben de burada Tanem'le kalırım," diyen Serra sonunda konuyla ilgilenmeye karar verdi.

Ahmet'in mırıldanarak, "Yok artık! Yuh!" demesini herkes duymuştu. Ve tepkisinin sebebinin son kız kardeşini de lanetli bu eve kaptırmaktan dolayı olduğunu anlamışlardı.

"Teşekkürler, ama gerek yok Serra, zaten yeni ilaçlar beni sürekli uyutuyor, büyük ihtimalle birazdan da uyurum," diyen Tanem o konuyu kapatıp Asya'ya döndü. "Neden ayrılıyorlarmış?"

"Bilmiyorum ki, Yağmur da bilmiyor. Filiz Abla söylemiş ona, Tamer Amca otele taşınmış ve boşanma avukatı tutmuş."

"Burak almıştır davayı," diyen Doruk dayanamadı.

"Burak boşanma avukatı değil."

"Yoksa bu fırsatı kaçırmazdı."

Asya'nın gerildiğini hisseden Tanem araya girdi. "Bunca yıldan sonra yazık oldu."

"Tamer Amca sonunda doğru kararı verdi bence," dedi Ahmet. "Ona amca diyoruz, ama sıkıysa Filiz'e teyze diye hitap et bakalım. Nasıl korkuttuysa bizi, kızı arkadaşımız, ama o ablamız. Tek derdi tırnakları ve saçı olan bir kadınla hayat çekilemeyecek kadar zor olurdu."

Ahmet'in yorumu herkesi güldürdü, ama iki kişi vardı ki onlarınkinin zorlama olduğunu anlamak için iyi bir gözlemci olmaya gerek yoktu.

Asya, "Neyse, benim gitmem lazım, seni ararım," diyerek ayağa kalktı. Tanem'i öpüp diğerlerine el salladı. Doruk da hazırlanmak için odasına çıkan sevgilisinin peşinden gitti.

Onların arkasından diğerleri de kalktı. Kahvesini dahi bekle-

meyen Mehmet'in acele işi çıkmış gibiydi. Onu takip eden Serra ve Ahmet ise evi sessizce terk etti.

***

Yeni gelen vaka ile ilgili araştırma yapan Yağız yine saati unutmuştu. Asya'yı bırakmaya giden Doruk henüz gelmemiş, Fatma Abla gitmiş, Tanem de uyuyordu. Son zamanlarda evde istediği sükûnete, çalışmak için gerekli imkânlara sahipken aklı arada bir üst katta uyuyan kıza gidip geliyordu, bu yüzden de aynı cümleyi ikiden fazla okuması gerekiyordu. Durgunluğunun sebebini ya da ne hissettiğini Aydın'dan değil, onun ağzından duymak istiyordu.

"İçimdeki kaybolmuşluktan kurtuldum," demiş psikoloğuna. Buna sebep olansa ev duygusunu yaşamakmış. Yağız tebessüm etti, Tanem ona, hasta ve hastanede olmaktan nefret ettiğini açıkça söylemişti zaten, buna hiç şaşırmadı. Peki, ya Yağız'a olan duyguları? Aydın güçlendiğini savunuyordu, ama Yağız şimdi, şimdi değilse de yakında değişeceğini biliyordu.

Zorlamaya gerek görmeyen Yağız, çalışamayacağını anlayınca bilgisayarını kapatıp geceyi sonlandırmaya karar verdi. Evraklarını toparlamaya fırsatı olmadan içeriden gelen sesi duydu. İlk duyduğunda ne olduğunu anlayamayan Yağız düşüncelerini görmezden gelip algılarını açtı. Müzik kadar ahenkli ses Yağız'ı kendine çağırıyor gibiydi.

Tanem'in "Fatma Abla" diye seslenirken rahatsızlık vermemeye çalıştığını idrak eden adam sesin onu çağırdığı tarafa yöneldi.

Hareket eden kızın siluetini görene kadar ilerledikten sonra "Tanem" diye karşılık vererek ona kendini belli etti.

Mutfak girişinde dikilen Tanem de Yağız'ı net göremiyordu. Evin içindeki loş ışık dışarıdan gelen yeşil ışıkla birleşince yüzleri aydınlatmak yerine gölgede bırakıyordu.

"Rahatsız ettim, özür dilerim," diyen Tanem'in sesi çekinikti.

Yağız'la karşılaşacağını bilseydi aşağıya inmeden önce aynaya bakmayı akıl edebilirdi. Gecenin neredeyse yarısı olmak üzereyken hâlâ derli toplu ve yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemiş adamın yanında nasıl göründüğü hayal etmek bile istemiyordu.

Uykudan yeni uyanmış şiş gözleri, dağılmış saçlarının doğal hali ve üzerindeki penyeden sabahlığıyla Tanem'in saf görüntüsünün melekleri kıskandıracağına Yağız emindi.

"Önemli değil, uyumuyordum zaten. Abla evine gitti, ne isteyecektin yardımcı olayım."

Tanem'in yanından geçip ışıkları açmak için ilerlerken fark etmeden özlediği gül kokusunu içine çekti Yağız. Tanem de onun peşi sıra ilerledi.

"Evine mi gitti? Burada kaldığını sanıyordum."

"Arada bir kalıyordu, ama seni yalnız bırakmamak için bir haftadır sürekli kaldı."

Tanem mahcup olmuştu. "Ya bilmiyordum. Bilseydim buna izin vermezdim."

"Izin almazdı ki, o yüzden sıkma canını," diyen Yağız buzdolabına ulaşıp sütü çıkardı. Kızın uyanabildiği geceler süt içtiğinden haberdardı. Ve bu görevi yerine getirmekten keyif alacaktı.

"O zaman gitmeye karar vermesi isabet olmuş."

"Eğer gitmezse ve yarın kendine bir yardımcı bulmazsa, işine son vereceğimi söyledim."

Tanem dehşete kapıldı. Ocağın başındaki adamın yanında dikilip ellerini koynunda birleştirdi. "Kadıncağızı tehdit edip korkuttun mu?"

"Tabii ki hayır!" diye tepki gösteren Yağız ona dik dik bakan kadına dönerek gülümsedi. "Sadece şansımı denemek istedim, ne var ki geri tepti. Böyle konuşmaya devam edersem, ağzıma biber süreceğini söyleyerek asıl o beni tehdit etti."

Tanem rahatlamış, diğer taraftan da keyiflenmişti.

"Yazık! Çok korkmuş olmalısın."

Yağız ısıttığı sütü bardağa boşaltıp Tanem'e uzattı. "Dalga

geçme! Söylediğini yapmak için mutlaka bir yol bulurdu. Ama neyse ki gitti ve yarın yardımcıyla gelecek."

"Nasıl ikna oldu?"

"Senin sayende. Süte şeker istiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı Tanem. "Benim sayemde derken biraz açıklar mısın?"

"Bugün odanı kendin toparlayıp su istediğin halde ona hayır demişsin." Taneme bardağı işaret eden Yağız, "yanında atıştıracak bir şeyler vereyim mi?" diye sordu.

"Muhteşem mangaldan sonra süt yeterli! Amacımı anlamış olmasına üzüldüm, umarım kırılmamıştır."

"Kendini biraz yaşlı hissetmiş olabilir, ama olsun, sonuçta işe yaradı, hem artık kendi işini yapmak zorunda değilsin."

Yağız'ın elinden hazırlanmış sütü içmenin ayrıcalığını ve özlediği sohbetlerinin tadına doyabilmek isteyen Tanem odasına çıkmak yerine masaya oturdu.

"Bu iyi haber sayılır, ama ona da, de size çok yük oluyorum."

"Yok öyle bir şey!"

"Kibarlık ettiğini biliyorum. Baksana bizimkiler sürekli burada, tek yardımcı size fazlasıyla yetiyorken ikincisi geliyor," diyen Tanem, diğer taraftan Yağız da onu onaylar diye korkuyordu, "kendi başınıza insanlardınız, şimdiyse ev neredeyse dolu."

Yük olma konusu gereksiz muhabbetken bir ev dolusu insan Yağız için doğru noktaydı. Ama hepsi, beraber olmak istediği insanlar olunca, özünde problem yaratmıyordu. Yağız, sadece gideceklerini bildiği bu insanlara alışmaktan ve değişmekten korkuyordu.

Adamın sessiz kalışını ve donuk bakışlarını yanlış yorumlayan Tanem, "Mehmet'e masraflar konusunu söylemeliyim," dedi. "Burada kaldığım sürece paylaşmamız gerekiyor."

"İyi fikir, ama aramak için sabahı bekle, bu saatte ayıp olur," diyen Yağız duruşunu hiç bozmadı. Amacı Tanem'in soğuk latifesine aynı soğuklukla cevap vermekti.

Tanem içinse gerçekleşmekte olan konunun içeriğinin şakayla uzak yakın ilişkisi yoktu. Üstelik öfkelenmişti ve belli etmemek için çaba sarf ediyordu. Keşke konuyu açmasaydı. Aslında Yağız'dan birkaç güzel söz duyacağını zannetmişti. Mesela, "İyi ki buradasın," "Yük de ne demek, başımın üstünde yerin var," hatta daha ileri giderek, "Evime ışık getirdin," diyebileceğini umut etmişti. Oysaki şimdi gözucuna gelen damlaların onu soktuğu zor durumdan kurtulmaya çalışıyordu. Ve çoktan, odasına çıkana kadar dayanabilmek için evrene haber göndermişti.

Yalancı gülümsemesinin gerçek göründüğünü uman Tanem, "Bu konuyu da hallettiğimize sevindim, ne de olsa şimdiye kadar konuşma fırsatımız olmamıştı," diyebilmeyi neyse ki başarır gibi olmuştu.

Yağız şaşkındı.

"Doğru söylüyorsun, ama yarın Mehmet'le konuşurken bugüne kadarki masrafları da söyle, sonuçta bir haftadır buradasın, değil mi?"

Eğer kor ateşlere düşseydi Tanem canının böylesine yanmayacağına emindi. Yine de gururunun kalan son kırıntılarıyla mücadele etmeye çalışıyordu.

"Merak etme, fazlasıyla karşılanacağına emin olabilirsin."

"Fazlasına gerek yok, Mehmet'e karşı hoş olmaz."

"Mehmet'e karşı hoş olmaz," demek ne demekti? Kısaca onu istemiyor, ama ailesinden dolayı ses çıkarmıyordu. Ama bu nasıl bir ikilemdi? Daha beş dakika önce ona süt ısıtmış, içten gülüşlerle sohbetine karşılık veren Yağız nereye kaybolmuştu? Beraber yaşamaya başladıklarından beri dikkatli davranmakla, Yağız'dan uzak durup onun gelmesini beklemekle boşa zaman harcamıştı. Kendiliğinden gelişen ilk karşılaşmaları tam bir fiyaskoydu. Doruk'un verdiği "duygularını belli etmemeye çalış" talimatını mı yerine getirememişti?

Sakin davranması fazladan çaba isteyen Tanem masadan kalktı. Başka bir şey duymak istemiyordu ki duydukları fazlasıy-

la yeterliydi. İçmeyeceğini, hatta dökeceğini bildiği sütü de aldı. "İyi geceler," dileyip adamın yüzüne bakmaksızın kapıya ilerledi.

Hiç kıpırdamadan arkası dönük halde duran Yağız, "Neden buradasın Tanem?" diye sordu. Bu soru ilk günden itibaren kafasında dolanıp duruyordu. Bazen varlığını umursamamayı denese de hep oradaydı. Amerika'dan gelirken uçakta bulunduğu dokuz saat boyunca Yağız'a yakın olmak için Tanem'in onlarla kalmayı ettiğine inanmıştı. Sonrasında Tanem'in ona karşı davranışlarındaki uzaklıktan dolayı yanıldığını sanmıştı. Şimdiyse, ne düşünmesi gerektiği konusunda kararsızdı.

"Anlamadım?" diyen Tanem yavaş hareketlerle geri göndü. Adamın cevap vermesini, en azından yüzünü dönmesini bekledi.

"Neden ailenin evinde, kendi evinde ya da başka bir yerde değil de buradasın?"

"Çünkü..." Tanem söyleyeceklerini toparlamak için kendine birkaç saniye zaman tanıdı, "elimizdeki alternatifler arasında alınan ortak bir karardı. Doruk ve Asya da ısrarcıydı." Sesi iyice zayıflayan Tanem'in gözyaşları silsileler halinde yanaklarından süzülmeye başladı. Gururun Taneme bir faydası olmamıştı. En azından ağlayarak huzura kavuşabilirdi.

Yerinden nihayet kalkan Yağız sürekli ertelediği konuşmanın sırasının geldiğini anladı. "Amacım seni üzmek değildi," dedi anlayışlı olmaya çalışarak. "Hastaneden çıkan biri evinde, ailesinin yanında olmak ister. Senin neden onlarla olmadığın hakkında fikrin var mı?"

Tanem cevap vermedi, veremedi. Ne diyecekti? "Sana âşığım ve seni kazanabilmek için Doruk'un fikriydi bu," diyemezdi. O da sustu ve ıslak gözlerini Yağız'a dikti.

"Beni tanımıyorsun. Hakkımda en ufak bir fikrin bile yok. Beni bilen herkes paranın benim için bir anlamı olmadığını bilir. Sen, tereddütsüz, sözlerimin doğruluğuna inandın, şaka yaptığımı anlamadın."

O cennet yeşili gözlerle karşılaşmak her defasında Yağız için

bir vurgundu. Ancak bu defa ihtiyatlı davranıp kendini kaybetmeyecekti.

Yağız'ın varmak istediği yer Tanem için muammaydı. Aslında bir zamanlar onu tanıdığına inanıyordu ki yanıldığını ülkeyi terk eden adam ona göstermişti. Şu anda da hiçbir mimik barındırmayan adamın ifadesiz yüzünden bir şey anlayamıyordu.

Nihayet oturduğu yeri terk eden Yağız, ellerini koynunda birleştirerek mutfak tezgâhına dayanarak bekledi. Gözü gibi baktığı kaybettiklerinin yerine koyduğu Tanem'i ağlatıp kırdığı için üzgündü. Ama cennet gözlünün anlaması gerekiyordu. Tanem, hatırlamasa da içinde yaşadığı kızgınlıkla ailesinden kaçarken ilk bulduğu limana sığınmıştı. Bu konuşma da Tanem içindi. Olmayan duygularını varmış gibi hisseden kız, bu şekilde Yağız'a takılıp kalırsa ne önüne, ne gerisine bakabilirdi.

"Eee, söyle bakalım, şimdi ne yapacağız?" diyen Yağız ilerleyip kızın elindeki bardağı aldı ve masanın üzerine koydu. "İçmeyeceğine eminim."

Tanem'in kendini sıkması en az kasması kadar işe yaramıyordu. Hele bir de Yağız'ın yakın mesafede oluşu onu daha çok sıkıntıya sokuyordu.

"Mehmet'e masraflarla ilgili bir şey söylemene gerek yok. Şimdilik bütçemiz yeterli," dedi Yağız dudaklarını kıvırarak.

Sükûnetini sürdüren Tanem'i konuşturmak ya da gönlünü almak için Yağız söylevlerinin yönünü değiştirdi. "Dilediğin kadar burada kalabilirsin ve Fatma Abla'yla yardımcısını istediğin gibi kullanabilirsin. Hatta mümkünse Fatma Abla'yı pes ettirene kadar yorabilirsin. Böylelikle intikamlarımı almış olursun ki aslında sana gerek kalmayacak, Asya bunu fazlasıyla yerine getiriyor." Tanem'in güldüğünü gören Yağız, "Sen de aralarındaki tatlı çekişmenin farkında mısın?" diye sordu.

Tanem başıyla "evet" diyerek onayladı onu.

"Sence hangisi kazanır?"

"Aslında Fatma Abla kızdığı zaman beni de odaya kapat-

makla tehdit ediyor, yine de onun kazanmasını tercih ederim. Ancak Asya kazanırmış gibi duruyor."

İkisi de birbirine bakmamaya özen göstererek kıkırdadı. Hava biraz da olsa yumuşamıştı. Birisi tezgâhın önünde, diğeri kapı girişinde hareketsiz ve sessizdi. Gitmek, kalmak, susmak ya da konuşmak! İkisi de hangisini yapacağına karar veremeden beklemeye devam etti.

Sonunda ağzını açan Yağız'ı daha önce konuşmaya başlayan Tanem susturdu.

"Sürekli yanımda olup bana destek verdiğin için teşekkür ederim."

"Bu benim görevim, ben senin doktorunum."

Tanem adama bakmadı. Bakarsa sözlerini tamamlayamayacaktı.

"Doktorumdan da fazlası olduğunu biliyorum. Ama sandığın gibi senin için burada değilim."

"Bak Tanem..."

"Lütfen, bitirmeme izin ver," diyerek Yağız'ı susturdu. Az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Titreyen bacakları ayakta kalmasını zorlaştırıyordu. "Senin için burada olmadığımı söylemek seni önemsemediğim anlamına gelmiyor. Âşık olmak, sevilmek ya da arzu duyulan bir kadın olmakla ilgili bir fikrim yok. Daha önce yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyorum. Evet, seni öpmeyi, sana dokunmayı istediğim zamanlar olmuştu; benim olmanı veya sana ait olmayı çok istedim. Hislerimi aşk sandım. İkimiz arasında bir ilişkinin gerçekleşme imkânı var sandım," dedi Tanem. "Tabii ki hislerimin gerçek aşk olması ihtimal dahilinde, fakat hepsinden önemlisi sen yakınımda olmayınca anladım ki varlığın bana güven veriyor. Güldüğüm, üzüldüğüm ve mutlu olduğum vakitler senin olduğun zamanlara denk geliyor." Tanem ondan vazgeçecek kadar çok sevdiği adamı süzdü. O olmadan asla yapamazdı. Boğulduğu o mavi okyanusa, Yağız'ın gözlerine baktı. "Sadece arkadaş olmak bile bana yetiyorsa, sensizlikte

kaybettiğim huzurun peşine senden önce düşüyorsam, sanırım bunun adı aşk değil, ha ne dersin?"

Bu bir soru değildi. Yapabileceği en uygun açıklamaydı.

"Hastanedeki son gece yaptıklarım ve sözlerim için özür dilerim. Sana hâlâ âşık olabilirim, bilmiyorum, ama bildiğim bir şey varsa, o da bana aşkından önce, hayatta kalabilmem için sen lazımsın. Bu yüzden eğer izin verirsen sadece dost olalım."

Yağız şaşkındı. Ancak mutlu da olmuştu. Tanem'le zaman geçirmeyi seviyor, ona değer veriyor ve o da Tanem'i kaybetmek istemiyordu. Bir haftadır köşe kapmaca oynamaktan hoşlanmamıştı. Teklifi kabul etmeye, anlaşmaya varmaya dünden razıydı.

Peki, Taneme güvenebilir miydi? Sözleri en az gözleri kadar samimiydi. Neden inanmasın? Peki, ya kendine güvenebilir miydi?

"Tamam," dedi Yağız, "dışarıdaki yeni hayatımıza yeni bir başlangıç yapalım."

Tanem saniyelerdir tuttuğu nefesini odasında rahatça bırakabilmek için aceleyle ayağa kalktı. "Tamam, o zaman anlaştık," dedi Tanem, "sabah görüşürüz arkadaşım."

Tatlı tatlı Tanem'in imasına gülen Yağız, "Görüşürüz arkadaşım," diye karşılık verdi.

Ardına hiç bakmayan Tanem mutluğunu yaşayabilmek için adamın yanından hızla uzaklaştı. Yoksa uzun süre kendini saklayamazdı. O uzaklaşırken de arkasından bakakalan Yağız ne olduğunu anlayamamıştı. Tanem kaçmış mıydı, yoksa kaçar gibi gitmiş miydi?

***

Yoğun geçen haftayı yirmi iki saat süren ameliyatla kapatan Yağız eve döndüğünde, saat öğleden önce dokuzdu. Perşembe sabahı evden çıkmıştı ve bugün günlerden yanılmıyorsa cumartesiydi.

Ameliyattan sonra her zamanki alışkanlığıyla hastasının ba-

şında beklemiş, gerekli kontrol ve tetkikleri yaptıktan sonra soğuk bir duş ve güzel bir kahvenin hayaliyle eve gelmişti. Sessiz olmaya özen gösteren Yağız odasına çıkarken evdekilerin uyanık olduğunu, yankı bulan seslerden anlayabiliyordu. Kimseye, özellikle Asya ve Fatma Abla'ya görünmeden kaçıp yalnızlığın huzuruna kavuşmak kahveden daha ilgi çekiciydi. İki kadın da çok çalışmasından yakınıp başına üşüşecekti. Biri diğerinden bir adım önde olabilmek için didişirken Yağız'ın başının eti yenecekti.

Aslında Tanem'i görse fena olmazdı. Üç gündür ne durumda olduğundan haberi yoktu. Birkaç saat uyuduktan sonra ilk işi Tanem'i görüp nasıl olduğuna bakmak olacaktı. Yorgunluk ve uykusuzlukla birleşen düşünceleri Yağız'ı gerçek dünyadan alıp götürmüştü. Dalgın halde yavaşça açtığı odanın kapısından uğruna her şeyden vazgeçtiği yatağına özlemle baktı. Yarı uyur haldeyken banyodan gelen sesleri duyamayacak kadar dikkat sorunu yaşarken, içeriye attığı üçüncü adımıyla beraber başlayan, kulaklarını tırmalayan çığlığı duymaması mümkün değildi.

Donup kalan Yağız ne olduğunu anlayamadığı gibi, ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Hareketsiz kalmış, şaşkınlıkla sadece seyrediyordu. Durmadan çığlık atan kadının üzerinde Yağız'ın bornozu vardı. Saçları ıslak ve gözlerini kapatmış, sadece çığlık atıyordu. Hangi birine kızacağına şaşırıp kalmışken, onunla dalga geçen kaderine isyan etti. Yağmur'un burada ne işi vardı? Kul kurar, kader bozarmış ya! Kaderi, bu kadar mı çaresiz kalmıştı?

Yağız'ın doğaüstü bir güçle içindeki öfkeye rağmen sakin görünmesi Yağmur'un da durulmasını sağladı. Bağırmaktan sesi çatallaşan kadın iki eliyle bornozunun yakasına sıkıca tutundu.

"Senin burada ne işin var?"

"Benim mi burada ne işim var?" Yağız artık sakin kalmayı denemeyecekti; elindekileri yatağın üzerine fırlattı. "Burası benim evim ve bu benim odam. Çıktığın da benim banyom, üs-

telik üzerindeki de benim bornozum. Ve buradaki kilit kelime 'benim.'"

Yağız ileriye doğru iki adım attı. Ürken Yağmur parmakları beyazlayana kadar iki eliyle tuttuğu yakasını daha sıkı kavradı ve bir adım geriledi.

"Ayrıca bana tecavüzcüymüşüm gibi de davranma. Sana saldırmaya hiç niyetim yok," diyerek köpürmeye devam eden Yağız kendini dışarıya atarken, ardından kapıyı çarparak kapattı. Henüz düşünme becerisini kaybetmemişti. Yağmur'u daha fazla yarı çıplak görmek istemediğinden giyinmesi için ona mekân ve zaman verdi. Sorunun kaynağını biliyordu, Yağmur'la zaman kaybetmeyecekti. Sesinin çıkabileceği en yüksek tonda tutarak, "Asyaaaa!" diye haykırdı.

Yağmur'un çığlığını duymuş, hazırda bekleyen Asya ise çeyrek dakika sonra merdivenlerde göründü. "Neler oluyor Yağız, sabah sabah bağırıp duruyorsun!"

Parmağını Asya'yı tehdit edercesine salladı. "Sakın sorularımın dışında ağzını açma, hele ki haklı çıkmaya kalkışma."

Asya karşılık olarak sırtını tırabzanlara dayayıp yüzünü Yağız'a döndü.

"Buna nasıl cesaret ettiğini aklım almıyor. Çok mantıklı bir açıklaman olmasını diliyorum."

Asya bön bön ona bakmaya başladı.

Yağız bir süre bekledi. Beklemenin çare olmadığını anlayınca, "Konuşsana!" diye çıkıştı.

Kadın istifini bozmadan dikilmeye ve boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Yağız'ın çileden çıkmasına ramak kalmıştı ki onun da amacının bu olduğunu düşünmeye başladı.

"Bir şey söylesene, neden konuşmuyorsun?"

Kıpırdanan Asya nihayet hayat belirtisi gösterdi. "Soru sorduğuna göre konuşabilirim."

"Bilmece gibi konuşma."

"Soru sorana kadar konuşmamamı söyledin ya, konuşmak

için soru sormanı bekliyordum."

Yağız pes etti. Kadın milletiyle uğraşılmayacağını yıllar ona öğretmişti. Şimdi neyin kavgasını veriyordu ki?

"Yağmur'un odamda ne işi var?" diye soran Yağız düştüğü trajikomik duruma boyun eğdi. İnsanların nasıl ve neden cinnet geçirdiğini anlamak adına iyi bir ders almıştı.

Asya'nın sağ tarafındaki kıpırtı Yağız'ın dikkatini çekince, o tarafa yöneldi. Önde Tanem kıs kıs gülüyor, arkasındaki Serra'yla Doruk da daha çok sırıtıyordu.

"Dün gece Serra ve Yağmur bizde kaldı. Banyolar doluydu ve senin de geç geleceğini düşünerek ona burada duş alabileceğini söyledim."

"Peki, on beş dakika beklese olmuyor muydu?"

"Hayır, çünkü bugün cumartesi, kahvaltıyı dışarıda yapacağız, herkesin acelesi vardı."

Yağız elini saçlarının arasından geçirip öylece durdu. Aklı onu terk etmek üzereydi.

"Cumartesi olması ve kahvaltının dışarıda yapılacak olması her şeyi açıklıyor." Eliyle alnına vurdu. "Ben bunu nasıl düşünemedim!"

"Yani," diye kısa bir yorum getiren Asya bakışlarıyla suçu Yağız'a yüklemişti, "altı üstü on dakika banyonu kullandı, tüm malına el koymadı ya!"

Asya'yla aynı frekansta değillerdi. Kızın önceliklerinin Yağız için bir anlamı yoktu. Uzatmayacaktı. Fakat sakinleşebildiğinde Asya ile konuşup sınırlarını çizecek ve kural koyacaktı. Gerisi Doruk'un problemiydi. Ciğerlerini hava ile dolduran Yağız izleyicilerine, özellikle Tanem'e döndü. "Kendinizi gülmemek için kasmayın, rahat olun lütfen," dedi.

Doruk ve Serra bakışlarını çevirirken Tanem ileri atıldı. "Yorgunluktan sinirlerin bozuldu, biraz dinlen, sonra konuyu tekrar gözden geçirirsin."

Tanem'in sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. Sihirli, iksir gibi

hemen etkisini gösterdi ve Yağız rahatlamaya odaklandı. Tepkisinin aşırı olduğunu kabullenmeyecekti, ama olayı da uzatmayacaktı. Yağız susunca diğerleri de onunla beraber sustu.

"Müsaade ederseniz çıkabilir miyim?" diyen Yağmur'un ricası kısa süreli sessizliği bozdu.

"Durduğun kabahat, neden hâlâ odamdasın?"

"Çünkü beni tekrar bornozla görmeni istemiyorum, eğer uzaklaşırsın çıkacağım."

Doruk kaşlarını havaya kaldırdı ve tek kelime etmeden yol almaya başladı.

Yağız, Taneme kaçamak bir bakış atıp Doruk'un peşine takıldığı sırada Asya'nın yüzündeki ifadeyi görüp kapalı kapıya döndü. "Sen evde çıplak mı geziyorsun? Alt kattan buraya nasıl çıktın?"

Yağmur'un yeni çığlığı duyulunca, Yağız cevabını almıştı.

Serra, "Sakın," diye buyurdu, "düşünme!"

Yağız onu umursamadan merdivenlerden indi. Zaten Yağmur'un çıplak hali hayallerini süslemiyordu. Uyarılmasına gerek yoktu. Bunu kimsenin bilmesineyse hiç gerek yoktu.

Yağız kendinden beklenmeyecek bir tepkiyle, "Desene, olayın asıl eğlencesini kaçırmışım," dedikten sonra duyduğu çığlıklar, öncekinden farklı olarak keyfini yerine getirmişti. Çok garipti. Şu anda küplere binmiş, hâlâ burnundan soluyor olması gerekiyordu. Hayatına müdahale edilmiş, özel eşyaları başkası tarafından ellenmekle kalmayıp paylaşmak zorunda kalmıştı. Ama Yağız keyifliydi, hem de çok. Ve tam şu anda yaşadığı saçmalık ona gösterdi ki hayatı seviyordu ve yeniden değişmesini istemiyordu.

***

Tanem önünde akan denize dalıp gitmiş, martın soğuk rüzgârıyla birleşen güneşin parlaklığına teslim olmuştu. Boğazdan geçen büyük gemilerin yanı sıra, yer yer demir atmış küçük

balıkçı kayıklarına nispet eder gibi yelkenlerini açmış, lüks yatlar ahenkle suyun üzerindeki yerlerini almışlardı. Yüreğine bayram coşkusu veren manzarayı görmeyi sevdiğini ve özlediğini bilen Tanem başka şeyler de biliyordu.

Ne zamandı hatırlamıyordu, ama sıcak bir sabahta yanında Yağmur, Burak ve Sena ile burada bulunduğunu, keyiflerinin yerinde olduğunu anımsıyordu. Yağmur'un saçları daha kısa, Burak da daha keyifli bir adamdı. Hatıralarının tazelenmesinden, bölük pörçük de olsa bu anları anımsamaktan mutluluk duyuyordu. Fakat başta Aydın olmak üzere, kimseye bahsetmiyor ya da doğru olup olmadıklarını teyit etmek için bile olsa paylaşmıyordu. Amacı geleceğini bildiği sorulardan kaçmaktan çok, Yağız'ın yine değişecek ve ona hastası gibi davranmaya başlayacak olmasıydı.

Kâbusları gün geçtikçe netleşiyor ve bir o kadar da ürkütücü oluyordu. Sürekli bir arabanın içinden kurtulmaya çalışırken, tek hatırlayabildiği ışık ve cılız bir kadın sesi oluyordu. Bunun geçirdiği kazayla ilişkisi olduğunu kavrayabiliyordu. Fakat hissettiği dayanılmaz acının gerçek olması mümkün değildi. Ağlayarak uyandığında acının etkisinin geçmesi ve vücudunu hareket ettirmesi zaman alıyordu. Kazadan sonra o kadar acı çekmesi mümkün olamazdı. Hiçbir canlı o kadarına dayanamazdı.

Doruk'un önüne bıraktığı sütlü kahvenin tadına bakıp adama minnetle gülümsedi. Minneti sadece elindeki sıcak kahveyle ilgili değildi. Ona Yağız'ı sunmuştu. Doruk, hiçbir şeyi olmayan birine istediği tek şeyi vermişti. Güzel bir yerde güzel bir yemek yemiş, Boğaz'a karşı kahvesini yudumlamış, etrafında da sevdiği insanlar vardı. Güzel bir tablonun içindeydi, ancak yüksek sesle dile getirmese de başka yerde olmayı tercih ederdi. İki gündür göremediği Yağız evdeydi ve büyük ihtimalle akşama kadar çıkmayacaktı. Akşam da ya odasına kapanıp çalışacak ya da hastaneye gidecekti.

Geçen cumartesi, yaptıkları dostluk anlaşmasından sonraki

akşam Tanem'i uyku tutmamıştı. Kim bilir, belki de uykunun ona uğramasına izin vermemişti. Çünkü üzerinden tam yirmi dört saat geçince yıldönümünü kutlar gibi, Yağız'ın ona tatlı tatlı "Görüşürüz arkadaşım," dediği anı hayal edip durmuş, üzerine eklemeler yapmıştı. Mesela küçük bir iyi geceler öpücüğü veyahut yorgun düşen Tanem'i kucağında taşıyarak götüren Yağız'ın geceyi onun odasında sonlandırması gibi. Tabii ki bunlardan hiçbiri gerçekleşmedi. Fakat dayanamayıp o gece de mutfağa inen Tanem sürprizle karşılaşmıştı.

Yağız oradaydı. Adamın onu beklediğine inanmayı istemese de düşüncesinden dahi heyecanlanmıştı. Birkaç defa ağır darbeler alan Tanem bu kez sahte düşlere kanmamak için direniyordu. Kendine uyumamak için sert bir kahve hazırladığını söyleyen Yağız davetsiz misafirine de süt hazırlamıştı. İki saatten fazla bir süre orada kalmış, her şeyden ve herkesten konuşmuşlardı. Gecenin bitiminde Tanem ne adamın kucağındaydı ne de ondan bir öpücük alabilmişti, ama gerek de yoktu.

Ertesi gece uykusundan heyecanla gözlerini aralayan Tanem, fazla umutlanmadan mutfağa inmişti. Bu sefer onu karşılayan kimse yoktu. Gözü saate ilişmiş, beklemek için zamanı olduğunu görmüş, yine de ümitlenmemeye çalışmıştı. Çok beklemesine gerek kalmadan önce, gelenin ayak seslerini duymuş, sonra da bir ömür baksa bıkmayacağı adamı görmüştü.

Ondan sonraki iki gece de aynı ritüel tekrarlanmıştı. Birbirlerine bir söz vermeden, oradan ayrılırlarken yarın gece yine aynı yerde, aynı saatte orada olacaklarını biliyorlardı. Önce gelen içecekleri hazırlar kuralı da aralarında kendiliğinden hayat bulmuştu. Buluştukları yerin evlerinin mutfağı olması Tanem için önemli değildi. Aşkla bağlandığı adamla doyasıya sohbet etmenin hazzının önüne hiçbir şey geçemezdi.

O hayalleriyle boğuşurken ağzına götürdüğü kahvenin soğumuş tadını aldığında, geçen zamanı fark etti. Açık ve temiz hava zihnini açmış, onu alıp ondan götürmüştü. Ama masada

Yağız'ın adını duymak, uzaklardan dönmek için yeterli sebepti.

"İyi olduğu kadar da soğuk bir adam," diyordu Serra, Yağız için düşüncelerini paylaşırken. Evet, haklıydı, fakat bu sözler Serra'nın ağzından çıkınca insan gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Evet, haklısın Serra'cığım, halbuki bizim etrafımızda hiç öyle bir tip yok, alışık değiliz, ama yine de seviyoruz onu," diyen Yağmur'un ince dokundurması masada gülüşmelere sebep oldu.

"Nevişahsına münhasır diyelim."

"Ah, kıyamam sevgilime, hemen de arkadaşını savunmaya geçermiş, ancak ben de ev arkadaşıma laf ettirmem, o birtanedir."

"Ay Asya, sen zaten kimseye laf ettirmezsin."

Yağmur'un neşe dolu muhabbeti kandırıcıydı. Hayatı tepetaklak olmuştu, ama ikinci ailesiyle bir aradayken neşeli görünmeye, sohbetlere eşlik etmeye çalışıyordu. "Bütün gün burada mı oturacağız, hadi başka bir yere gidelim," dedi Yağmur konuyu değiştirerek. "At binmeye çiftliğe gidelim mesela."

"Ben gelemem, saat ikide sonradan görme müşterimin geçen yıl değiştirdiğimiz evini yenileme toplantım var."

"Sen o yüzden mi böyle giyindin?"

"Ne varmış?" Serra alınmış, ceketinin yakasını düzeltiyordu.

Yağmur omzuyla dürttü onu. "Hemen darılma," dedi. "İşte, her zamanki sen, babaannemden kalma kıyafetler, ananemden kalma saçlar, ama yeryüzünde bu kıyafetlerle bir tek sen seksi olabilirsin."

"Canım benim, süs çiçeği gibi kenarda beklemeyen bizim gibi işe yarayan çalışkan insanlar böyle giyiniyor."

"Oh be, sonunda Serra geri döndü!"

"Seni böyle huysuz seviyoruz ablacık."

"İkiniz de kapatın çenenizi! Sırnaşmaya yer arıyorsunuz."

Serra kızgın görünmeye çalışsa da yerinde olan keyfi ona izin vermiyordu. Dudaklarının arasında saklamaya çalıştığı tebessüm belli oluyordu.

Yağmur ve Asya korkmuş gibi yaparak onun tüm otoritesini bozdu. Doruk da onları seyrederken eğleniyordu. Ancak Tanem başka âleme geçmişti.

Kendi evi olduğunu farz ettiği yerde, yatak odasında Serra'yı hatırlıyordu. Tanem onun için elbise seçip Serra aynanın karşısında makyajını yaparken, ikisi de heyecanlı ve mutluydu.

Hazırlanmaları uzun sürmüştü, fakat balkabağından çıkan prenses gibi görünen Serra nefes kesiciydi. Sarı saçları özgür bırakılmış, dudakları da kırmızı rujla can bulmuş gibiydi. Siyah mini elbisesinin sağ omzundan başlayan üç santim genişliğindeki dantel, kumaşı bölmüş, kıvrımlar oluşturarak göbek kısmına kadar inmişti, oradan da belini çevreleyerek kalçasının tam koksa kemiğinin üstünde bitiyordu. Dantelin altından çıplak teni görünen Serra'dan buram buram seksapelite kokusu yayılıyordu.

Onu uzun uzun süzen Tanem elini tutarak kadını bir tur etrafında döndürdü. Görünüşünün mükemmel olduğuna karar verdikten sonra, birbirlerine sarılarak odadan çıktılar. Tanem nereye gittiklerini anımsayamıyordu ya da niçin gittiklerini, ama iki kadın da, özellikle Serra çok farklıydı. Zihninde canlananların şu an yaşadıkları kadar gerçek olduğunu bilmese o kişinin Serra olabileceğine Tanem'i kimse ikna edemezdi.

Geçmişten şimdiki ana geri dönen Tanem yüreğini mengeneye kaptırmış gibi daraldı. Ondaki değişikliği ilk fark eden, "İyi misin Tanem?" diye soran Doruk oldu.

Soruyu duyan, hatta algılayan Tanem karanlıktan kopup gelen hatıranın etkisiyle konuşabilmenin nasıl yapıldığını hatırlayamayacak kadar kendinde değildi. Bu onun sislerden arınmış, niteliği ve varlığı inkâr edilmeyen belleğindeki ilk andacıydı. Keşke devamını da bilebilseydi.

Doruk'un sorusunu ve masadakileri yok sayarak gözlerini kapadı. Kendini geçmiş zamana döndürüp o odadan çıktıktan sonra nereye gittiklerini hatırlamaya zorladı. Belki başarabilirdi, lakin Asya ve Serra'nın panikle Taneme sarılıp onu dürtmesi

buna izin vermedi. Gözlerini açtı. Karşılaştığı kişi Serra oldu. Ona sorabilirdi, öyle değil mi? Ancak sorup öğrenmek istemediğini, hatırlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ayrıca yaşadığı değişimleri kimsenin bilmesini istemiyordu.

Tanem, "İyiyim," diyebildiyse de masadakiler tatmin olmadı. "Sadece biraz başım ağrıyor, önemli değil."

"Hemen Yağız'ı arayalım." Serra telefonunu eline almıştı.

"Hastaneye gidelim."

"Yağız da oraya gelsin."

"Lütfen şunu keser misiniz?" diye çıkışan Tanem'in ardından hep bir ağızdan yapılan yorumlar da kesildi. Sesinin sert ve yüksek çıkmasını istememişti, ancak yaşadığı deneyim onu alt etmiş, denge kuracak kabiliyeti kalmamıştı. Bazen Yağız'a hak vermiyor değildi. Ah, yalnızlık, sen ne güzel şeysin.

Eve vardıklarında Tanem hiddetini bastırmaya çalışıyordu. Pimpirikli Asya ve çok konuşan Yağmur onu yoruyordu. İnsan sevilmekten bıkar mı? Tanem de bıkmamıştı, ama şimdilik! Gün güzeldi ve daha yarılanmamıştı bile. Onların gününü de berbat etmiş olmanın yükü omuzlarına ağır geliyordu. Yalvar yakar bin ısrarla Serra'yı işine göndermeyi başarsa da diğerlerini ikna edememiş, ama hastaneye uğramadan eve dönmeyi başarmıştı.

"Hemen odana çıkalım istersen," dedi Asya tüm sorumluluğu almış anaç tavrıyla.

"Gerek yok Asya! Abartmayın, ufak bir baş ağrısı."

"Ben hemen Yağız'ı bulayım."

"Hayır, Yağmur, lütfen, iyiyim dedim ya size."

İşkence odasında ruhunu teslim etmenin bu iki kadını dizginlemeye çalışmaktan daha kolay olduğuna Tanem neredeyse emindi. Aslında Yağız'ın gelmesi fena olmazdı, ama doktoru olarak değil. Neden bunu anlamıyorlardı?

"Seni bir daha gezmeye götüreceğimi sanmıyorum," diye fikrini belirtti Doruk. "En azından Yağız olmadan."

Kızlar kıkırdadı.

"Eve gelmek için numara yaptın."

"Patavatsız olma Yağmur."

"Tamam kızlar, kesin tartışmayı," diye buyuran Doruk sessizliği sağlayınca, Taneme döndü. "Gerçekten iyi misin?"

"Neler oluyor? Tanem'in nesi var?" diye soran Yağız tam zamanında gelmişti. Doruk'un yüzündeki endişeyi görmüş, Tanem'i yoklayan sorusunu duymuştu.

Tüm enerjisi ve baştan çıkaran erkek kokusuyla içeri gelen Yağız hedefine kilitlenmiş, Taneme doğru ilerledi.

"Yok, bir şeyim."

"Basının abartması diyorsun yani."

"Öyle de demiyorum."

"Eee, ne diyorsun?"

"Her normal insan gibi benim de başım ağrıdı, seninki hiç ağrımıyor mu?" Tanem öfkesinin giderek büyüdüğünün farkındaydı. "Ama şimdi geçti ve çok iyiyim."

"Ne içtin peki?" diye sordu Yağız bakışlarını bir an bile kızın üzerinden oynatmadan.

"Kahveeee!"

Nihayet gülümseyen Yağız, "Afiyet olsun da" dedi, "ben onu sormadım, ağrını geçirmek için ne içtin, çünkü normal insanlar başları ağrıyınca ilaç alır ve öyle geçer."

"Neyse ne! Neden sorup duruyorsunuz, iyiyim, geçti diyorum, bunun neresini anlamıyorsunuz?"

Tanem hiddetine yenilerek ayağa kalktı. Odasına gitmek ve ayağına dolanan yalanından kurtulmak istiyordu. Zaten düşük bel şortuyla Yağız ona göz süzerek bakıyordu. Adam karşısında bu kadar baştan çıkarıcı dururken erimesi an meselesiydi. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Sakin ol," diyen Yağız onun önünü kesti, "tansiyonunu ölçmeme izin ver."

"Hayatta olmaz." Tanem ürkerek Yağız'dan uzaklaştı.

"Ne o olmayan? Neden bugün herkes bana tecavüzcüymüşüm gibi davranıyor?"

"Öyle baktığın için olabilir mi?"

"Nasıl yani, bir tecavüzcü bakışı var ve sen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Pes eden Tanem omuzlarını düşürdü. Bu adam neden sürekli güçlü gövdesiyle önünde dikilip duruyordu? Ve o böyle durmaya devam ederken, aklını çalıştırıp nasıl düşünce gücünü toparlayabilirdi?

"Laf cambazlığı yapamayacak kadar yorgunum," diyerek Yağız'ı iten Tanem'in eli adamın göğsüne yapışıp kaldı. Sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. "Sabah Yağmur ve Asya; şimdi de uğraşma sırası bana mı geldi? Hem sence üzerindekiler, pardon üzerinde olmayan şeylerle, bu kılığınla evde dolaşmak uygun mu?"

"Çıplak ya da bornozlu olmadığı sürece bence sorun yok."

Tanem'in narin eli ona ulaşınca mest olan Yağız, nefes kadar yakınında olan kızı öpmemek için kendini zorluyordu. Bu gül kokusu onun aklını başından alıp gidiyor, olmayacak şeyler düşünmesine sebep oluyordu. Aklından geçenlerin hızlandırdığı kalp atışlarını Tanem'in fark etmesini istemeyen Yağız uzaklaşmayı denedi.

"Pekâlâ, gayet iyi olduğunu görebiliyorum," diyen Yağız nihayet odada yalnız olmadıklarını fark etti, "ama odana çıkma, çıkacaksan da kızlardan biri seninle gelsin."

"Gerek yok, kırkıncı kere söylüyorum ben i-yi-yim."

"Bak, ya kızlardan biri gelir ya da ben gelirim ve sen de tecavüzcü bakışımla her an sana saldıracağım korkusuyla rahat bir nefes alıp dinlenemezsin."

Aslında Yağız'ın ona saldırma fikri hiç de fena değildi ki saldırmasına gerek de yoktu. Ama bu kendiyle arasındaki sırrıydı.

"Tamam, hiçbir yere gitmiyorum, sizinle burada oturmaya devam ediyorum," diyen Tanem az önce kalktığı yere tekrar

oturup kollarını göğsünde birleştirdi. "Oldu mu?" Normalde odasında Yağız'la baş başa olma şansını değerlendirirdi, ama şu anda meydan okumaya çalışıyordu ve çok gergindi. Ve onunla doktorculuk oynamak istemiyordu.

Al al olmuş yanakları, burnundan soluyan haliyle Tanem gözüne öyle güzel ve ulaşılmaz geliyordu ki ne yaparsa doğru olacağını bilmeyen Yağız, "Bana uyar," dedi sadece. Tanem'in onu odasında istememesine alınmamış değil. Vebalı değildi, gerçekten ona saldırmazdı ki önceden saldırmaya hazır olan Tanem'di. Şimdi ne diye ona böyle davranıyordu?

Seyircilerin üçü de gösterinin bittiğini anlamıştı. Tanem'in hislerinden haberleri vardı, ama Yağız'ın yaşayacakları güzel ilişkiye yazık ettiğini düşünmemek aptallık olurdu. Bakışları ve duruşu onun söyleyemediği her şeyi anlatıyordu.

Ayaküstü hazırda bekleyen planlarından birini hayata geçirmeye hazırlanan Asya bu ikisini daha çok bir arada tutması gerektiğine ve bunun hemen şimdi olması gerektiğine karar verdi.

"Tanem iyi olduğuna göre ve biz de eve tıkılıp kaldığımıza göre, bu geceyi oyun gecesi yapalım," diye havaya giren Asya'nın etkisinde kalmak için beklemeyen Yağmur da onayını verdi.

"Ben de varım," diyen Doruk da tamam olunca geriye Tanem ve Yağız kalmıştı.

"Sen ne diyorsun Tanem?"

"Ne derseniz uyarım ki zaten başka şansım da yok."

Ellerini çırpan Yağmur, "Harika!" diye çığlık attı. "Çok eğleneceğiz."

Yağız'a bakmasına gerek olmadan Tanem onun gerildiğini hissedebiliyordu ki zaten az önce karşılıklı olarak yeterince gerilip kopma noktasına varmışlardı. Tanem için yaşadığı deneyim yeterince zorken, üzerine Yağız'ın doktor kimliğiyle ona yaklaşmasını kaldıramazdı. Evet, kabul, Yağız'ın ona dokunmasından sonsuz mutluluk duyar, engin hayal dünyasında kaybolur giderdi de tansiyonunu ölçerken bunu nasıl başarırdı, onu bilmiyordu.

Asya'nın ortaya attığı ve hâlâ konuşmaya devam ettiği gece için iş, oyunların neler olduğunu saymaya kadar gelmişken, Yağız'ın fikrini almadığını, sorarsa "hayır" cevabını alacağını herkes biliyordu.

Asya, "Catering firmasını arar, yemek ve hizmet işini halletttiririz," dedi.

"Hizmet işine ne gerek var, o kadar kadınsınız!" diyen Yağız gitmek için ayaklandığı sırada Asya onu omuzlarından yakalayıp oturmasını sağladı.

"Tamam, tüm gece sana ben hizmet edeceğim."

"Ben burada olmayacağıma göre işin kolay olacak demektir."

"Lütfen, huysuzluk etme," diyen Yağmur da Asya'nın peşinden yalvarmaya başladı. Zaten adamın gelecek tepkisini bildiklerinden hazırda bekliyorlardı.

"Ben oyun oynama yaşını geçeli çok oldu," dedi Yağız, ama böyle bir sirkin içinde, özellikle Burak'la beraber olamayacağını Yağmur'a olan sevgisinden dolayı demedi.

"İnan ki çok eğleneceğiz." Asya dizlerinin üzerine çöküp iki elini de oturan Yağız'ın bacaklarının üstüne koydu. "Odana her zaman tıkılıp kalırsın, bu gece de böyle olsun."

"Sen hayatıma girdiğinden beri maalesef ki o odaya tıkılıp kalmak dışında her şeyi yapıyorum ve haberin olsun diye söylüyorum ben orada tıkılıp kalmaktan son derece mutluyum."

Aslında Yağız istemiyor değildi, ama nasıl yapılacağını bildiğini sanmıyordu. Hayatının ortasına çöküveren bu insanlarla ve Tanem'le zaman geçirmeyi seviyordu. İşte, sorun da buydu. Kısa süre sonra onlar gidecek ve giderken hayatında oluşacak boşlukla Yağız'ı baş başa bıraktıklarında, ne olacağını az çok kestirebiliyorken, iyice kaynaşıp alışmanın, anı biriktirmenin anlamı yoktu.

"Ya, hadi Yağız."

Yağız ısrarla vazgeçmeyen Asya'ya ne diyeceğini bilemediğinden sadece bakmakla yetindi.

"Bana öyle, 'Beni rahat bırak' bakışınla bakma."

"Yanlış anladın bu daha çok 'Git başımdan' bakışı. Hem lütfen beni ellemekten vazgeçip pençelerini bacaklarımdan çeker misin? Ve neden bana yalvarıyorsun Asya! Git sevgiline yalvar."

"Neden ona yalvarayım ki..."

"O mu sana yalvarıyor?"

Etrafındakilerin kıkırdamalarından anlamasa da Yağız'ın her zamanki donuk yüzünde, hafif de olsa yakaladığı ima dolu bakışı Asya'ya asıl konunun ne olduğunu anlatmakta yardımcı oldu.

"Cinsel hayatımızın konumuzla bir ilgisi yok," dedi Asya, "ama seninkinde sorun varsa çaresine bakabiliriz."

"Oooo!" diye yapılan tezahüratlar yine Asya'yı utandırmıştı.

"Bu adamın konuyu saptırmasına izin vermeyin."

Elinde olmadan Yağız'a sinir olmaya başlayan Asya, odanın ortasında dikilip elini beline koydu, "Ya, Tanem sen de Yağız'ı ikna etmek için bir şey söylesene," diyen Asya'nın sesiyle Yağız, hâlâ burada olmasına sebep olan kadına gözlerini dikmiş, ne söyleyeceğini bekliyordu.

Ufak bir omuz hareketiyle, "Bir şey," diyen Tanem umursamaz görünmeye çalıştı. Aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığı adamın yarattığı afrodizyak etkisiyle yanmak üzereydi. Ve gergindi. Sebebi de içinde kıpırdanıp duran, karınboşluğunu istila eden karıncalardı.

"O ne demek ya?" diyen Yağmur yüzünü buruşturup anlamaya çalışıyordu.

"Asya bir şey söyle dedi ve ben de bir şey dedim."

"Ay iğrençsin! Bu espriyi yaptığına göre sende kesin hafıza kaybı var."

"Ben de galiba kusacağım," diyen Asya dilini dışarı çıkardı.

"Ya senin ikna edemediğin adamı ben nasıl ikna edeyim?" dedi Tanem çıkışarak.

Kaşlarını çatan Yağız cennet gözlünün demek istediğini anlamamıştı veyahut anlamak istemedi. Onun üzerindeki etkisi-

nin farkında olmamasına sevinmesi gerekirken, öyle olmamıştı. Tuhaf. Yağız gergindi.

"Onun senden nasıl bir üstünlüğü olduğunu düşünüyorsun?"

"O açıdan yaklaşmadım, daha çok benim bir üstünlüğüm olmadığını düşündüm."

"Düşünebiliyorsun demek, iyi!"

Sinirleri hareketlenmeye başlayan Tanem kendini sakinleşmek için zorladı. Anlaşılan ya kendi ya da Yağız bugün iyi gününde değildi.

"Çok şaşıracaksın, ama düşünmenin haricinde duyabiliyor ve aynı zamanda konuşabiliyorum."

"Eğer bütün gece Tanem benim hizmetimi yapacaksa, kabul ediyorum."

Yağız'ın ani kararı kendini bile şaşırttı. Ne yapmak istediğineyse aldırmamayı denedi. Sonuçta Tanem'in dikkatini çekmeye, onu çıldırtmaya çalıştığını söyleyemezdi. Değil mi?

"Neee? Deli misin, unuttun mu, ben hastayım."

"Oyun oynayacak kadar iyisin ama," dedi Yağız ve ekledi, "Ayrıca bir de ikinci şartım var." Tek kaşına havaya kaldıran adam ne kadar ciddi olduğunu belli etmek istedi.

"Abartmak ister miydin?"

"Seninle aynı takımda olacağız," diyen Yağız daha sözünü yeni bitirmişti ki Tanem yüzünde beliren tebessümüne engel olamadı.

Odadaki Yağız da dahil tüm gözler Tanem'in üzerine sabitlendi. Tanem aslında Yağız'la didişmeye gönüllü olsa da biliyordu ki devamında alacağı karşılıktan kırılan gönül kendisininki olacaktı.

"İstemiyorsan söyleyebilirsin," dedi Yağız hâlâ oturmakta olduğu koltuktan hiç kıpırdamadan.

"Seni hayal kırıklığına uğratacağım, ama bunu yaparken keyif aldığımı da söylemeyelim. Birinci şart, tamam, ama ikinci şartına cevabım kesinlikle hayır," dedi Tanem.

"Benimle aynı takımda olmanın nesi kötü!" diyen Yağız son bir saat içinde Tanem tarafından birden çok defa bozguna uğratılmıştı. Sırf gönlünü almak için aynı takımda olmalarını istediğini söylemişken, neden Tanem ters yaptı? Tamam, biliyordu, umurunda olmamalıydı. Ama umurundaydı, sinir olmuştu.

"Biz çok iyi arkadaşız ve ben arkadaşlarıma hizmet etmekten gocunmam, aksine mutlu olurum," diyen Tanem tüm çekiciliğiyle karşısında oturan adamın yüzünde oluşan şaşkın ifadeye bayılmıştı. "Seninle aynı takımda olmak istemiyorum, çünkü her ne kadar amaç eğlence de olsa kazanan tarafta olmayı tercih ederim."

"Demek öyle, akşama görüşürüz o zaman arkadaşım kim kazanıyormuş diye."

"Göreceğiz."

***

Kirpiklerini oynatarak gözlerini açmayı başardığında, odasından içeriye süzülen yeşil ışığı fark etti. Önce düşünme yetisinin gelmesini bekleyen Tanem saniyeler sonra üzerindeki yorganı tek el hareketiyle atıp ayağa kalktı.

O bahçe aydınlatmasıydı. Hava kararmaya başlamadan yarım saat önce devreye giren ışık odayı aydınlatabildiğine göre, epey geç olduğunu düşünen Tanem, saatin dokuz olduğunu görünce rahatladı. Yağız'la iki hafta önce başlayan mutfak kaçamakları Yağız'ın evde olduğu gecelerde hız kesmeden devam ederken, fire veren taraf olmak istemiyordu.

Evde kimse yoktu, geçen hafta iptal edilen çiftlik maceralarını yerine getirmek isteyen Asya ve Doruk sabahın erken saatlerinde çıkmışlardı, ancak yarın gece gelirlerdi. Giderken Tanem'i çağırmamış olmamalarının tek sebebiyse onu Yağız'la baş başa bırakmaktı.

Bugün cumartesi olmasına rağmen, öğlene doğru hastaneye giden Yağız gelene kadar biraz dinlenmek istemiş, ama anlaşılan uyuyakalmıştı.

Geçen hafta sonu çok eğlenmişlerdi. Burak, Yağız ve Doruk arasındaki çekişme fark edilse de geceyi gölgelemeyi başaramamıştı. Yağız ve Doruk her ne kadar sınıf atlamış ve yeni hayatlarına ayak uydursalar da asla sonradan görme ve kibirli değillerdi. Bu nedenle de her tarafından kibir damlayan Burak'tan haz etmiyorlarken, Mehmet ve Ahmet'le anlaşabiliyor olmalarının sebebi iki tarafın da mütevazı oluşuydu.

Her şeyiyle mükemmel olan oyun gecesinde en çok da Yağız ve Mehmet'in karaokedeki becerisizliklerine gülmüştü. Her iki adamın da gülenlere tepkileri, şarkı söylemeye çalışmalarından daha komikti.

Şarkı söylemekteki becerisizliklerine rağmen "anlat bakalım" ve "jenga"daki yetenekleriyle gecenin sonunda üçe iki kazanan grup onlarınki olmuş, maalesef Asya'nın tüm çabalarına rağmen kızlar kaybetmişlerdi.

Yağız hizmet konusunu abartmamış, ama yerinden kalkıp bardağını masaya bile koymamıştı ve ne hikmetse canı hep oyun sırası Tanem'deyken bir şeyler istemişti. Tanem için sorun olmayan ve zevkle yaptığı adama su taşıma işi Serra için problem olmuş, o zaman da devreye Yağmur girmişti.

Şimdiyse Yağız'ın nerede olduğunu, gelip gelmediğini bilmiyordu, fakat öğrenecekti. İşe önce yakışıklı doktor için hazırlanmakla başlayacaktı.

Odanın havalanması için Fransız güpüründen yapılmış perdeyi kenara çekip geniş pencereyi açtı. Rüzgârın suratını çarptığı havayı ciğerlerine çekti. Bu iyi gelmişti. Kendine geldiğini hissedene kadar banyoya girmek için bekleyen Tanem alt kattan gelen sesle öne eğildi. Sesini hemen duyup cevap veren evrene ne kadar teşekkür etse azdı.

Yağız oturduğu bahçe koltuğunda ayaklarını öne doğru uzatmış, elinde tuttuğu içkisini yudumluyordu. Oldukça düşünceli görünen adam başarılı bir zanaatkârın elinden çıkmış savaşçı heykellerinden daha heybetli ve daha yakışıklıydı.

Tanem hayranlıkla seyrettiği adama duyduğu aşkın sorgulanmasından nefret ediyordu. Keşke onu anlamayanlar şu an yanında olsa ve ellerini Tanem'in kalbinin üzerine koysaydı. Belki o zaman onun anlatamadığını, delice çarpan yüreği anlatırdı. Hissettiği hayranlığın adının ne olduğunu kendine her sorduğunda, yüreğinin direnişiyle karşılaştı. Tanem de sormaktan ve sorgulamaktan vazgeçerek eziyetten öteye gitmeyen bu savaşı durduralı çok olmuştu. Olur da bir gün bir şekilde Yağız'dan vazgeçmek zorunda kalırsa, bu ihtimalin olasılığı bile, Tanem'in canını yakıyordu. İsteyerek veya zorla nasıl olursa olsun, o gün ölümden geri döndüğüne pişman olacaktı. Çünkü Yağız'sız her gün ölmek yerine, bir kere ölmeyi seçmek isyansa; bu isyana dur demeye Tanem'in gücü yetmezdi.

"Yüreğimi paramparça eden, nefesimi kesen, boğazımı düğümleyen bu aşkı istiyorum. Yazgımda vazgeçmek varsa bunu bana seçtirme. Kaderim ayrılıkla sonuçlanacaksa isyanımı bağışla Allahım." Tanem'in yalvarışı gözlerini yaktı. Doğarken Yağız'a âşık olmayabilirdi, böyle bir iddiası yoktu, ama son nefesine kadar bu adamı sevecekti.

***

"Bir arkadaşa ihtiyacın var mı? Yoksa yalnız olmayı mı tercih edersin?"

"Bir arkadaşa her zaman ihtiyaç vardır. Gelsene."

Tanem duş alıp üzerini değiştirmiş, özellikle hazırlandığını belli etmeyecek şekilde yüzünü birkaç dokunuşla renklendirmişti. Sıraya koyduğu işlerini yapabileceği en hızlı şekilde yerine getirirken Yağız'ı kaçırmak istemiyordu.

Adamın yanındaki boş yere oturdu. Heyecanlıydı.

"Benimle paylaşabilecek kadar şarabın var mı?"

"Sütle idare etmeye devam etmende fayda var."

Tanem'e hâlâ dosyasını okumadığını, kullandığı ilaçları ya da hangi aşamada olduğunu bilmediğini söyleyemezdi.

"Aslında açım zaten, şarabın senin olabilir."

"Kızma hemen, ben de aç karınla çarpar diye söyledim."

"Seni rencide etmemek için inanmış görüneceğim."

Kibarca gülümseyen Yağız, "Anlayışın için teşekkür ederim," dedi, "dolapta yiyecek bir şeyler var."

Tanem koca evde sadece ikisinin olmasından ve baş başa oturuyor olmaktan gayet memnundu. Zil çalan midesini susturmak için bile olsa, yerinden kalkmaya niyetli değildi.

"Sen yedin mi?"

"Henüz değil?"

"Ama Doktor Bey aç karınla şarap çarpmasın?"

"Şimdi altta kalmamak için sana iyi bir cevap vermem lazım, ancak aklıma bir şey gelmiyor."

"Bana pizza ısmarla ve ben de konuyu kapatayım."

Yağız, "İyi fikir," diyerek teklifi kabul etti. Bitmesine tek yudum kalmış bardağını bıraktı. "Pizzanı nasıl yersin?"

"Bol mısır ve mantar ve sen de bana ortak çıkacaksan büyük boy."

"Birileri gerçekten çok açmış."

Yağız telefonuyla pizzacıya ulaşmaya çalışırken, Tanem kalın giyinmesine rağmen yine de gecenin soğuk rüzgârının içine işlemesini engellemek için kollarıyla bedenini sardı.

Bir dakika sonra yemek işini halleden Yağız bir şey söylemeden kalktı. Taneme içeriye girmeyi teklif etse de kabul görmeyeceğini düşündü. Kendi de yıldızların ayla aşık attığı parlak geceden ve baharın soğuk, ama naif rüzgârının yüzüne çarpıp ona yaşadığını hatırlattığı duygudan mahrum kalmak istemiyordu. Hele ki evde kimseler yokken ve Tanem bu kadar güzel bakarken, onunla dört duvar arasında olmak isteyeceğini sanmıyordu. Kıza yeşil giymemesi gerektiğini bir şekilde söylemeyi başarabilseydi keşke Yağız! Kırmızıya tepki veren boğalar gibi, o da Tanem'in gözlerini ortaya çıkaran yeşile reaksiyon gösteriyor, bakışlarını kızın üzerinden çekemiyordu. Eli değmişken düşük

bel kot pantolon giymemesini de söyleyebilirdi. Tanem'in uzun bacaklarını ve ince belini görmekten rahatsız oluyordu.

Yağız'ın arkasından bakan Tanem'in adamın nereye gittiğini anlamaya çalışması adam elindeki iki şalla dönünce son buldu. Şallardan birini Tanem'in omuzlarına, diğerini de dizlerine yerleştirip tekrar yerine oturana kadar sürekli etrafında hareket eden Yağız'ı göz hapsine aldı. Kalbi deli gibi çarpan Tanem sevinci ve heyecanını bastırmak için kısa bir teşekkürün ardından, "Köpeğinize ne oldu?" diye sorarak duygularını başka yöne aktardı.

"Ne olmuş Tiger'a?"

"Adı Tiger mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla adı hâlâ Tiger."

Susmayı tercih eden dudaklarıyla tebessüm eden Tanem gözleriyle sordu.

Onun anlamlı gülüşünün ve konuşan gözlerinin söylemek istediklerini kolayca anlayan Yağız, "Otelde kalıyor," dedi. "Senin alerjin olabilir diye riske girmedim ve onu otele yerleştirdim. Sana test yapabilirdik, ama buraya taşınman çok hızlı gelişti, bunun için zaman yoktu."

"Üzgünüm, özür dilerim."

"İkisine de gerek yok, bugün Tiger'la birlikteydim ve keyfi gayet yerindeydi. Ayrıca onun konforu benimkinden fazla, tek başına kullanabildiği bir banyosu bile var."

Bu adam nasıl bir canlıydı, Tanem'in aklı almıyordu. Evi için ona yer açmış, düşkün olduğu belli olduğu köpeğini evden uzaklaştırmış, ama ihmal etmemişti.

Tanem mutluluktan ağlayacakken, çalan kapının zili onu böyle bir zaaftan kurtardı. Birileri sürpriz yapmadıysa yemekleri gelmişti. Kalkmak için niyetlendiğinde Yağız onu durdurdu. Biraz şımartılmanın zararı olmayacağını düşünen Tanem itiraz etmedi.

Yağız aralarındaki geniş sehpaya servis açtı. Ya bu adamın

hamurunda vardı ya da cerrah olmanın faydalarından mıydı, bilinmez, ama sert ve güzel yüzüyle kaslı erkek vücuduna tezat oluşturması gereken işleri yapması ona yakışıyordu.

Pizzalarını yerken sınırı geçmeyen, tadında sohbetleri devam etti. Bazen birbirlerini, birbirlerinin gözlerine bakarken yakalıyorlardı. Başlarını çevirseler de konuşmaları son bulmuyordu.

Kahve ve süt saatlerini de ihmal etmediler. Beraberce mutfakta yapılan hazırlık yine bahçede son buldu. Taneme bitmesini istemediği gecenin sonuna yaklaştığını düşünmek bile üzüntü veriyordu. Yağız "hadi kalkalım" demedikçe, o sonsuza kadar kalabilirdi.

"Yıldızlar, gece ve tabii senin yadsınamaz hizmetin kusursuzdu. Mükemmel bir ev sahibisin."

"Ben bir şey yapmadım ki," diye karşılık verdi Yağız.

"Olsun, teşekkür edeyim de sonra kaba olduğumu düşünme."

"Çok özür dileyip fazla teşekkür ediyorsun, bundan vazgeçmelisin. Ödeştik diyelim."

Yağız'ın yanında oturmayı seçen Tanem ayaklarını bacaklarının atına toplayıp yüzünü karşısındaki adama döndü. Omzunu silkeleyip, "Peki, o zaman, çalış köle, bana bir de su getir."

"Abartma," diyen Yağız ayağa kalktı.

"Nereye?"

"Su istemedin mi?"

Tanem'in kahkahası gecenin karanlığında yankılandı.

"Şaka yapıyordum."

"Kusurlarından biri de şaka anlayışının çok kötü olması," diye karşılık veren Yağız suratını asıp tekrar yerine oturdu. "Yine de benden daha kötüsünün olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor."

Taneme fazlasıyla yakındı. Onun kendine has gül kokusunu alırken rahatsız, bir o kadar da huzursuz olması gerekiyordu. Neredeyse tüm geceyi birlikte yalnız bir evde geçirmişlerdi ve hâlâ yaşadıkları keyifli anları uzatmaya çalışıyordu. Sırf bundan dolayı bile tehlike çanlarının çaldığını, başının belada olduğunu

anlayabilirdi. Fakat tüm bunların üstüne Tanem'in kadınlığını fark ediyor olmak onun için daha büyük sorunlara neden olabilirdi.

Bu gece kaç defa Tanem'in kim olduğunu ve ona karşı aslında neler hissetmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı, onu bile bilmiyordu. Zaten olay döngüsünün yanlışlığını, ayakları onu elinde şarap kadehiyle Tanem'in uyuduğu odanın penceresinin tam altına getirdiğinde anlamıştı. Galiba, artık bazı şeyleri önemsemiyordu. Ya da sürekli şaşırıp kalmasından dolayı hepsini oluruna bırakmıştı. Artık kendiyle savaşmaktan yorulmuştu, ama elinden başka türlüsü gelmiyordu.

"Hangisine bozulayım? Şaka anlayışımın olmadığına mı, bir sürü kusurum olduğunu öğrenmek zorunda bırakıldığıma mı?"

"Bence hepsini boş ver ve sadece yıldızları seyret," diyen Yağız başını gökyüzüne çevirdi. "Seni rahatlatacaktır."

Yan yana oturmuşlar, yüzleri birbirine dönüktü, ama bakışları gökyüzünde parlayan yıldızlara odaklanmıştı. Tüm bunlar aralarındaki ten çekimini engelleyemiyordu. Tanem, âşık olmanın dezavantajını yaşıyor, yaşadığı rüya gibi gece de ona yetmiyordu. Huzur ve sevgi dilendiği adamın kollarında olmak istiyordu. Korkuyordu. Daha fazlasını isterken elindekileri de kaybedebilirdi. O, aşkı için sevdiği adamdan vazgeçmiş, dostluğunu dilenmişti. Ne var ki bunu yaparken bu kadar zorlanacağını idrak edememişti. İçindeki yara erken kanamaya başlamıştı.

Yavaşça yaslandığı yerden sırtını kurtarıp, sadece bedeninin üst kısmını hareket ettirerek başını karşı köşedeki adamın dizine koydu. Yağız'ın tepkisini görmek istemiyordu. Gözlerini kendine seçtiği yıldızdan ayırmadı. Karnındaki kuşlar pırpır etse de şu anda ait olduğunu bildiği yerde, Yağız'ın dizlerindeydi.

Ne olduğunu anlamayan Yağız'ın nefesi kesildi. Sanki seçtiği yıldızdan beklediği meleği kucağına düşmüştü. Tepki vermeliydi; en azından bir bahaneyle ayağa kalkmalı ve bu gösteriyi sonlandırmalıydı. Ay ışığı altında, havuzdan gelen su sesinin

eşliğinde yıldızları Tanem'le seyrediyor olmak sorunun kendisi değilse de bundan memnun kalmak düşüncelerinin hastalıklı olduğunun işaretiydi.

Başını dizlerine yaslayan kadının saçlarına dokunmamaya çalışmak için iradesiyle giriştiği güç savaşı anlamını yitirmek üzereydi.

Özellikle geçen hafta sonundan itibaren Taneme karşı kayıtsız kalmakta zorlanıyordu. Yaşadığı tensel çekimleri kısa sürede bertaraf etmeyi başarabiliyorken, son bir haftadır neredeyse sürekli sadece Tanem'i düşünerek yaşıyordu. Asıl kaçma zamanı şimdiydi, ancak artık mantığı iktidarını kaybetmiş, sözlerinin beş para değeri yoktu. Ama olmalıydı, bir şekilde bu cendereden kurtulmalıydı.

Kendiyle giriştiği kavgaya kulaklarını kapatan Yağız elini Tanem'in saçlarına götürdü. İpek parçaları avucunun içinde akıp giderken, hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Ellerinin arasından kayan her bir saç teli ona huzur veriyordu. Yaptığını görmemek, görüp de elini çekmemek, kendini bu zevkten mahrum bırakmamak için başını çevirdi.

Kolu yorulmuş, parmakları uyuşmuştu, ama Yağız bağımlı olmuştu ve bırakırsa içindeki ongunluğu kaybetmekten korkuyordu.

Derin derin "ah" çeken Yağız, keşke girdiği çıkmazdan kurtulmanın yolunu bulabilseydi. Keşke tekdüze hayatına geri dönebilmeyi başarabilseydi ya da en azından dizlerinde yatan periden aldığı enerjiyle ne yapması gerektiğini bilseydi.

Girdiği buhranın içinde dolaşıp duran Yağız her şeyden vazgeçmek üzereydi ki gördüğü imgeyle kalbi yerinden oynadı. Havuzun üzerine düşen yakamozun içinden babası ona gülümsüyordu. Hayal olamayacak kadar gerçek olan görüntünün ne zamana ait olduğunu biliyor, o anı çok net hatırlayabiliyordu.

Bu sefer aldığı derin nefesi verirken, dudaklarından dökülen "ah" rahatlamanın sesiydi. Kendini bulduğunu hisseden Yağız'ın

içindeki savaşlar sona ermiş, hayat gerçek anlamını bulmuştu. Siyah ipek parçası saçlar boynuna ilmik olup dolansa bile, sesini çıkaramayacak kadar huzurluydu. Kız kardeşinin çıkamadığı ameliyatta bıraktığı içinin dirliği bir şekilde geri gelmişti. Yanlış yolda olduğunu, yolunu değiştirmesi gerektiğini, vazgeçmesinin mümkün olmadığını nihayet anlamıştı.

Yine böyle umutsuzluğa yenilmek üzere olduğu bir gecede, "Bana ihtiyacın olduğunda yıldızlar beni sana getirecek," demişti babası. Ve şu anda bundan başka bir zamanda babasına daha çok ihtiyacı olamazdı.

***

Gözlerini açan Tanem durumu kavramakla uğraşıyordu. Dün yaşadıklarını yaptığı kahvaltıdan başlayarak tekrar gözden geçirdi. Yağmur gittikten sonra Yağız'ı beklerken uyuyakalmıştı. Sonra uyandığında Yağız'ı bahçede görüp yanına inmiş miydi, yoksa o an ve sonrasında yaşadıkları onun aşırı gelişmiş hayalinin ürünleri miydi?

Yorganı kafasına çeken Tanem, "Olamaz!" diye haykırdı.

Hayal gibi bir geceydi, ama hepsi gerçekti. Tanem adamın dizlerinde uyuyakalmıştı. Bu kötülüğü kendine nasıl yapmıştı? Yağız saçlarına dokunurken kendinden geçmiş, gözlerini kapatmıştı. Öylesine rahat ve mutluydu ki süzülüp gittiği yıldızların arasında uykuya dalmıştı. Aslında hiç bitmesin istediği anlar mecbur bitecekti, en azından sevdiği adamın dizlerinde uyumanın tadına varmıştı. Nefes almak için başını yorganın altından çıkardı. Saadeti ve hüznü aynı anda yaşıyordu.

Olduğu yerde doğruldu. Ayakkabı ve çoraplarının düzgünce kenara bırakıldığını gördü. Yataktan çıkıp duvar dibine bırakılan eşyalarını elledi. Anlaması uzun sürmedi. Yağız onu odasına kadar taşıyıp üzerindeki fazlalıkları çıkarmış, sonra da yerleştirmişti. Hatırlamıyor olsa da yaşamış olduğunu bilmek bile, heyecanlanması için yeterliydi. Yağız onu kucağında yatağına

taşımıştı. Yere oturup sırtını duvara yasladı. Parmakuçlarıyla dudaklarına dokundu. Onu öpmüş olabilir miydi?

Yağız'daki değişimlere alışması gerekiyordu, yoksa bu kadar heyecan kalbindeki pili durdurabilirdi. Umutsuzluğa kapıldığı karanlıkta Yağız onu bulmuştu.

Hemen kalktı, vakit kaybetmek istemiyordu. Bu gece uykusundan birkaç saat fedakârlık yapıp yaşadıklarının hayalini tekrarlayabilirdi, ama şimdi sırası değildi. Bugün pazardı ve şans hâlâ yanındaysa Yağız evde olmalıydı.

Doruk'u aradı. Yağız'ı mutlu etmek için küçük, ama özel bir şey yapmak istiyordu, fakat Doruk hâlâ uyanamamıştı. Ayıldığında düşünüp onu arayacağını söyledi. Kapamadan önce Yağız'la onu da çiftliğe davet etti, ancak Tanem'in başka planları vardı.

Mutfağa giren Tanem bir gariplik olduğunu hemen fark etti. Dağınık değildi, ama farklıydı. Belki kahvaltıyı Mine hazırlıyordur diye düşündü. Yumurta çırpılmış, sucuklar kesilmiş pişmeyi bekliyordu. Menemen kısık ocakta pişerken yaydığı koku "gel" diyordu, yanındaki çay demlenmiş, bardaklar hazır halde tepsinin içindeydi. Ekmek sepeti masanın üzerinde, yanında fırından alınmış börek ve poğaçalarsa hâlâ sıcaktı.

"Günaydın."

"Ah!"

"Korkuttum mu?"

Tanem mutfağın arka kapısından giren ve onu seyreden Yağız'ı fark etmemişti.

"Dalmışım. Sana da günaydın."

"Aç mısın?"

"Bir kurt kadar."

"Sevindim."

Giydiği kot pantolonla kaslı bacakları ortaya çıkan Yağız hazırladığı içi yağlı tavayı ocağa koyduğunda, Tanem yeni bir şok dalgasına yakalandı.

"Kahvaltıyı sen mi hazırlıyorsun?"

"Hı hı."

"Fatma Abla ve Mine yok mu?"

"Onlar kadar güzel hazırlayamasam da merak etme, seni aç bırakmam," diyen Yağız gülüyordu. Yalnızca dudaklarıyla değil, gözleriyle, hatta tüm benliğiyle. Tanem onu ilk defa böyle görüyordu. Rahattı, mutluydu ve bu tüm vücut dilini etkiliyordu.

Yağız'a yaklaştı. Daha iyi pişmeleri için itina ve beceriyle mis gibi kokan sucukları çeviren adamın önünde dikilip onu seyretmeye, bir rüyanın içinde olmadığına inanmaya ihtiyaç duydu.

"Bakışlarını hiç beğenmedim," dedi Yağız gülmeye devam ederken. "Aç kalmayacağına söz verdim, endişelenmene gerek yok."

"Ben senin için endişeleniyorum. İyi misin, doktor çağıralım mı?" Elini Yağız'ın alnına dayadı. "Ateşin de yok."

"Ayağımın altından çekil lütfen, beni engelliyorsun."

"Pardon! Tamam, sebebi her ne olursa olsun, senin hazırladıklarını yemek için sabırsızlanıyorum."

"İşte, bu kadar! Yumurtayı uzatır mısın?"

"Tabii."

Hâlâ çok yakındılar. Adamın göğsünün Tanem'in omuzlarını okşuyor oluşu, yakınlıktan hoşlanmayan Yağız'ın umurunda bile değildi.

"Hangimiz ölüyoruz?" diye sordu Tanem. Bilmese de olurdu, ancak Yağız'daki değişikliğe ne sebep olduysa, bu anları yaşamak, onu tekrar böyle görmek için o şeye yeniden ihtiyacı olabilirdi.

Pişen yumurtanın altını kapatan Yağız, "Allah bilir," dedi. Kızın meraklı ve şaşkın bakışları hoşuna gidiyordu.

"Neden ekmeklerle beraber masaya gitmiyorsun? Ben de birazdan gelirim."

"Haklısın, aklımı toparlamak için önce yemek yemeliyim."

"Bu arada artık misafirliğin bittiğine göre..."

"Aha, beni kovacaksın, o yüzden iyi davranıyorsun. Biliyor-

dum bir şey olduğunu, biliyordum."

Ekmek sepetini geri koyan Tanem bulduğu ilk yere oturdu. Omuzları çöktü.

"Sadece artık misafir olmadığına göre masadaki yerime oturma diyecektim," dedi Yağız hâlâ gülmeye devam ederken.

"Takıntılı mısın?"

"Olabilir."

"Ama..."

"Lütfen artık uzatma da yemek yiyelim."

Yağız'ın keyfinin yerinde olduğu zamanlar olmuştu. Fakat bu sabah uyandığında keyiften de öte mutluydu. Nedenini biliyordu. Cennet gözlü kadındı. Ve yıllardır rüyasında bile görmediği babasının gülen gözlerle bakan siluetini görmek içini hafifletmişti. Kardeşini yaşatmayı beceremediği için anne ve babasının ona kırgın olduğuna inanan Yağız babasına kendini affettirebilmiş olmalıydı. Çünkü ona ihtiyacı vardı ve babası sözünü tutmuş, yıllar sonra gelmişti. Dün gece Tanem dizlerinde uyurken havuz başında, yıldızların ışığı altında onaylayan bakışlarıyla babası ona gülümsüyordu. Özlediği adamın gözlerindeki sevinci görebiliyorken, keşke affedildiğini duyabilseydi ve keşke çocukluğunda olduğu gibi ne yapması gerektiğini onun ağzından duyabilseydi. Fakat bu da Yağız için yeterliydi. Zihninde sürekli taze tutmaya çalıştığı babasının görüntüsü kamp yaptıkları Riva sahilinde oğluna özenle bakan adamla aynıydı.

Yağız sırtındaki yükün birazından kurtulmuştu. Kalbini hapsettiği karanlık, ihtiyacı olan gün ışığına kavuşmuş, kaybettiği yolun girişini bulmuştu. Gözleri yaşarıncaya kadar gözkapaklarını hareket ettirmeyen Yağız, eğer kapatırsa babasının gideceğini biliyordu. Ve eğer babası yanında kalmaya devam edecekse o, her iki gözünü de kaybetmeye, hatta daha fazlasına razıydı. Ancak yanağından süzülen tek damla yaşla birlikte ellerini ceplerine sokan babası omuzlarını boynunda birleştirip oğluna veda etti. Belki de ömründeki ilk gözyaşını döken Yağız ona bırakılan

en kutsal mirasmış gibi onlara dokunmadı. Sadece bekledi. İçindeki elemin, gözündeki yaşın kurumasını bekledi.

Ona yol gösteren ve Tanem'i onaylayan babasından sonra, annesi de Yağız'ı affedecekti ve bu gerçekleştiğinde onu da hissedecekti. Buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Fakat keşke Yağız ailesinin aslında onun mutluluğu yakaladığı için kendini hapsettiği duvarlardan kurtulmayı denemek adına huzura kavuştuklarını anlayabilseydi! Ama kaderin Yağız'la işi daha bitmemişti, aylar birbirini kovalarken onu da öğrenecekti.

"Fatma Abla duymasın, ama her şey mükemmeldi. Ellerine sağlık," dedi Tanem. "Doyduğuma göre sendeki değişimin ve tüm bu hazırlığın sebebini tekrardan sorabilirim artık."

"Üzümünü ye, bağını sorma, demiş atalarımız, ama sana ne çare."

"Merak ediyorum ve bununla ilgili de bir söz vardır muhakkak, ancak duymak istemiyorum."

Arkasına yaslanan Yağız gözlerini Tanem'den alamıyordu. Mis gibi güneşli bahar sabahında daha güzel bir manzara düşünemiyordu ki gece uyuyan güzeli yatağına yatırırken artık çok fazla düşünmeyeceğine dair kendine verdiği sözü unutmamalıydı.

"Bugün bana eşlik eder misin?" diye sordu Yağız.

Doruk mesaj göndermiş ve sadece browni yazmıştı. Tanem bunun ne demek olduğunu biliyordu. Yağız'a kek yapacaktı. Tabii Doruk'tan nedenini sonra öğrenecekti, ama bugünkü tek planı internetten kekin yapılışını öğrenmek ve denemekti. Ancak Yağız'dan gelen teklifle daha çok ilgileniyordu.

"Bana bir açıklama yaparsan belki."

"Vay, demek öyle oldu."

"İşinize gelirse beyefendi."

"Neden inatlaşıyorsun?" diyen Yağız masayı toplamak için ayağa kalktı.

"Bugün ona eşlik eder miymişim?" diye kendi kendine tekrarlayan Tanem adamın deli olduğunu düşündü. Onunla zaman geçirmek için her yolu denerdi. Ama demek oluyor ki Doruk'un tavsiyesiyle kendini ve duygularını gizlemeyi başarabilmişti. Yoksa ne diye ona böyle saçma bir soru sorsun ki Yağız!

"Tamam, yenilgiyi kabul ediyorum," dedi Tanem ve adama yardım etmeye başladı. "İstersen bırak, sen hazırladın, ben toplayayım."

"Beraber yapalım, çabuk bitsin de günü öldürmeyelim."

Tanem ağzını açık unutup unutmadığını hatırlamak için aradan yarım dakika geçti. Cevap vermedi, artık konuşmayacaktı. Gece Sindirella'nın perisi Tanem'e uğramış olmalıydı. Büyüyü bozacak bir aptallık yapmak istemiyordu.

***

Kapının önünde bekleyen adamın Yağız olması yeterince heyecan vericiyken, araba kullanacak olması ayrı bir zevk olacaktı. Çocukça neşesiyle merdivenleri zıplayarak inen Tanem onu bekleyen adamın tam önünde durdu.

"Hadi gidelim, ben hazırım."

Yağız, Tanem'in tüm göğüs dekoltesini gözler önüne seren bluzunun yakasını düzeltirken kadının teninin ne kadar güzel olduğunu düşünen zihnine sakinleşmesi için ültimatom verdi.

"Böyle üşümez misin?"

"Saçmalama, dışarısı yirmi derece, güneş tepede."

Yağız kızın söylediklerini dinlemedi bile. Merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Nereye gidiyorsun? Hey!"

Giden adamın ardından bakan Tanem bunun önceki geride kalmalardan farklı olduğunu biliyordu. Bir gecede her şey değişmişti. Yağız değişmişti, ilişkileri değişmişti ve Tanem belki de ilk defa korkmuyordu. Sevdiği adamın yanındayken içinde yavru kuşlar kanat çırparken, onları susturmaya çalışmıyor ve

özgürce dilediği gibi davranıyordu. Yağız'ın okyanus gözlerine dilediği gibi, istediği kadar bakabiliyordu.

"O ne?"

"Bilmem, sanki hırkaya benziyor, ama sen istediğin adı verebilirsin. Kalın ve seni sıcak tutar."

Tanem direnmeye çalışsa da Yağız onu zapt ederek hırkayı giydirmeyi zor da olsa başardı.

"Uslu dur, fermuvarı kapatamıyorum."

"Bari o açık kalsın. İğrenç görünüyorum."

Kulaklarını Tanem'in mızırdanmalarına tıkayan Yağız, fermuvarı kapadı. Hırkanın uzun kollarını da kıvırınca işi bitmiş oldu.

"Artık çıkabiliriz."

"Sen iki dirhem bir çekirdek giyinmişken ben yanında böyle gezmem."

Siyah kot pantolonunun üzerine giydiği siyah gömlekle kusursuz görünüyordu Yağız.

"Arabada bu işi de halledeceğim."

Tanem'i şımartmayı kendine görev kılan Yağız, kızın işini zorlaştırdığını düşünmeye başladı. İstediği kadar kapris yapabilirdi. Ancak dudaklarını büzüp gözlerini devirmesine dayanamıyordu.

Rahat karakterde bir adam olsaydı, çoktan o dolgun dudakların tadına bakmıştı. Onun da olacağını hissediyordu, ama yavaş yavaş ilerleyecekti.

Sevgili olmaktan farkları olmadığını düşünen Tanem yarın sabah uyandığında bu rüyanın bitmeyeceğine inanmak istiyordu. Ona böyle içten bakan bu adamın ondan bir kez daha uzaklaşmasına dayanamazdı. Belki de yanlış düşünüyordu; sonunda olmuştu. Belki yarın daha da güzel olacaktı, ama önce bugüne olabilecek tüm güzellikleri sığdırmalı, yarını dilemeyi sonraya bırakmalıydı.

Araba sürmek, bisiklet kullanmak gibi bir şey olsa gerek. Bil-

mediğini, yapamayacağını sanırsın, ancak elin direksiyona, ayağın gaza değince yol almaya başlarsın. Yaşadığı deneyimin tarifi buydu. Polonezköy'de trafiğe kapalı alanın dışına çıkmasına izin vermeyen Yağız'ın endişesine hak verdi. Onun için endişeleniyor oluşuna ayrıca sevindi, ama hız yapmayı istemedi değil.

Yağız sözünü tutarak siyah, şık ve kaliteli gömleğinin üzerine bagajında bulundurduğu eskimiş sweatini giydi. İyi bir ikili olmuşlardı. Öte yandan havanın güneşli ve sıcak olmasına rağmen, Polonezköy'de rüzgâr sert ve serindi. Üzerlerine aldıkları hırka onların hayatını kurtardı.

Araba sürüşünden sonra, Riva sahiline indiler. Boş kumsalda yürüyüp ayaklarını denize soktular. Su çok soğuktu, ama güzelliği bu açığını kapatmıştı.

Yağız, yazları ailesiyle yaşadığı anılardan bazılarını anlattı. Çok tuhaftı. Onun ilk defa kendisiyle ilgili bir şeyler anlattığına şahit olan Tanem, adamın gözlerindeki özlemi de görebilmişti; buruk mutluluğu da. Ona sormak istedikleri, cevabını merak ettikleri vardı. Ancak sormadı. Yağız'ın anmaya, yâd etmeye ihtiyacı vardı ve sadece yanında olarak ona destek verdi.

Tanem aşkla bağlandığı okyanus gözlü adamın en özel anında yanında olmaktan duyduğu mutluluğu başka bir şeye değişmezdi. Fakat Yağız'ın dün geceden başlayan sürprizleri bitmemişti. İnsanları birbirine bağlayan anılardı ve onların kısa sürede hatırı sayılır güzellikte anısı birikmişti. Fakat tabii ki daha çoğunu almak varken, azıyla yetinmeyecekti Tanem.

Zorlu yolculuğun sonunda Ağva'ya vardılar. Tanem'in midesi trampet çalmaya başlamıştı, ama Yağız organizasyonu bozmamak için son ana kadar direnmeye çalıştı. Çok da zorlanmadı, çünkü her şeyi düşünen adam bunu da düşünmüştü. Nehir kıyısına kadar sürdüğü arabayı durdurduğunda, "Acıkmışsındır," dedi Yağız.

Evet, Tanem acıkmıştı, ama yakın civarda yemek yiyebilecekleri bir yer yoktu.

"Dayanabilirim."

"Kısaca açsın yani."

Bütün gün gözlerindeki parıltısı sönmeyen Yağız arabadan inip bagajı açtı. Meraklı gözlerle onu seyreden Tanem koca piknik sepetini ve kilimi görünce daha fazla sürprizi kaldırabilir miyim diye merak etti. Utanmasa oturup ağlayabilir ya da adamın boynuna sarılabilirdi.

Durgun, ama kararlılıkla akan nehrin yamacında, fındık ağaçlarının altında serilmiş kilimin üzerine meyveden şaraba kadar olabilecek her şey vardı. Midesi düğüm düğüm olan Tanem bakarken bile doymuştu. Yüzünü yalayan rüzgâr, içini dolduran nehrin kokusu da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Bu kadar şeyi ve planı ne zaman yaptın?"

"Bazılarımız diğerleri gibi mütemadiyen uyumuyor."

"İyi ki de uyumuyor. Yok artık."

Yağız elindeki saklama kutusunu açtığında, içinden Tanem'e göz kırpan zeytinyağlı sarmalar öldürücü darbeydi.

"Bunları da ben yaptım de de, ben de düşüp bayılayım."

Önce dolmaların tadına bakan Yağız, "Mükemmel olmuşlar, bu da benim yapmadığımın kanıtı," dedi. "Sabah sen uyurken Fatma Abla geldi sağ olsun, bana yardım etti. Yesene."

"Gerçekten harika görünüyorlar."

"Kadının dondurucuda hazinesi var resmen! Ben de hep merak ediyordum kısa sürede o kadar yemeği nasıl hazırlıyor diye."

"Abla evde miydi?"

"Hayır, zahmetlerinin karşılığı olarak bugün izinli!"

"Egonu şişirme, onun senden izin almaya ihtiyacı yok."

"Havalı olsun istedim. Onların hepsini yiyebilecek misin?"

Tanem tabağını doldurmuştu, ama boğazından tek lokma geçmiyordu. Neyi merak ediyordu, neden endişeliydi ki! Olmaması gerekiyordu. İlgili, özverili, başarılı, yakışıklı gibi bir sürü özelliği olan Yağız tüm içtenliğiyle karşısındaydı ve Tanem'in harika zamanlar geçirmesini sağlıyordu.

Fakat Yağız'ın bu adam olmadığını biliyor olmaktan rahatsızdı. Adapte olamıyor, kendini olayların akışına bir yerden sonra bırakamıyordu. Yağız az konuşur, az güler, az yer ve az uyurdu; hepsinin dışında da duruşu ve yüzü. Kasıntı demek uygun düşmezdi, ancak kıvrılmayan bedeni, eğilmeyen sırtıyla bir adım mesafe koyardı karşısındakiyle arasına. Çıkık elmacıkkemikleri ve belirgin yüz yapısından dolayı olduğunu düşündüğü sert ifadesi güldüğünde bile soğuktu. Ancak bugün içten gülüyor ve gülerken de kendini serbest bırakıyordu. Kendiyle beraber etrafını aydınlatıyordu.

"Ben bu tarz şeylerin adamı değilim," demiş ve çekip gitmişti. Bunları söyleyen adamla karşısında oturan, ona sürprizler hazırlayan, hatta ona kur yapanın aynı kişi olduğuna Tanem eğer inanmasa, kimse onu suçlayamazdı.

Yine yanlış sonuçlara varmak istemiyordu. Günü böyle bitirip bu gece ve sonraki günler ve hatta geceler boyunca yaşadığı bu son yirmi dört saatin hayalini kurarak, keşkelerin içinde kaybolarak da yaşayabilirdi. Ama ya diğer ihtimal; onu yiyip bitirecek olanlar ne olacaktı?

Tanem'in elindeki şarap bardağını alan Yağız, "Sarhoş olmanı istemiyorum," dedi.

"Ben de ölmek istemiyorum."

"Ölecek misin?"

"Sen söyle," dedi Tanem büzdüğü dudaklarıyla. "Bana bu yüzden iyi davranmıyor musun?"

"Sen uslu bir kız olduğun sürece ben sana hep iyi davranıyorum."

Yağız'a cevap olarak "yalancı" diyebilirdi, ama uzatmadı; her ne olduysa ona şükretmekle yetindi.

Tanem sırtını ağaca yaslamış adama uzun uzun baktı. Viski ya da bira değil, şarap tercih etmiş diye düşündü. Neden? Daha çok sevdiği için mi? Ortama daha uygun, daha romantik olduğu için mi?

Oturacağı minderi bile düşünüp getirmiş olan Yağız'ın artık onunla sadece arkadaş olduğu için ilgilendiğini düşünmek mantıklı gelmiyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Yağız.

"Sorarsam kızarsın diye telepati yoluyla anlamaya çalışıyorum."

"Sanırım gelecek soruyu biliyorum."

"Sen akıllı adamsın, anlayacağını biliyordum."

Bakışlarını uzağa diken Yağız içindeki mutluluğu ve sebebini anlatabileceğini sanmıyordu.

"Keyfim yerinde diyelim ya da bugün izinliyim, ama anlam yüklemeyelim," dedi ve Taneme dönerek devam etti, "olmaz mı?"

Tanem başıyla onay verdi. Bugün Yağız huzurluydu. O kapana kısılmış adamı göndermiş, gerçekten kendine izin vermişti. Tanem de bu anları mutlu olduğu belli olan adam için yaşayacaktı. Kendine mal etmeden, Yağız'ın gönlünce bir gün geçirmesine eşlik etmeye devam edecekti.

Çoktan örtünün üzeri boşaltılıp temizlenmiş, aralarında sadece kadehleri kalmıştı. Tanem onları da çekip aldı ve adamın dizlerine uzandı. Kemiklerindeki mutlu yorgunluğu hissedebiliyordu.

Ne kadar olduğunu bilemeyecek kadar uzun zaman sonra, Yağız'ın ruhunun büyük bir kısmı özgür kalmıştı. Deli dolu, uçarı gençliğinden önce mutlu bir çocukluk yaşamış, hep burnunun dikine gitmişti. Erkek çocuklarının anneye yakın olduğu söylenirken, o hep babasına düşkün, onunla nefes alabilen biriydi. Asi ve hırslıydı. Babası hep arkasında olup onu desteklerken, annesi onu dizginlemeye çalışırdı. Babasıyla maça, yüzmeye, balık tutmaya ya da kamp yapmaya bayılmasına rağmen, annesinin dizinde uyumaya âşık bir çocuktu.

Aile mezarlığına hiç gitmedi. Onlardan kalan ev ve dükkân ise hiç dokunulmadan neyi beklediğini bilmeden öylece duruyordu. Babasının; bıraktığı emanetleri karısı ve kızına sahip

çıkamadığı için ona küskün olduğunu rüyalarına dahi uğramadıklarından ve kalbindeki boşluktan anlayabiliyordu. Ancak dün gece babası gelmiş, ona gülümsemişti. Bu bir hayaldi, ama hayal olamayacak kadar gerçekti. Ve bu sanrı Yağız'ın ruhunu saran karanlığın büyük bir kısmını özgür bırakmıştı.

Şimdi, yine dizlerinde uykuya dalan cennet gözlü kadının saçlarına dokunup gül kokusunu içine çekti. Affedilmesine ve huzura kavuşmasına sebep bu kadındı. Yarın ve sonrası ne getirecekti bilmiyordu, ama olmaya çalıştığı adamdan uzaklaşacağını biliyordu. İşin güzel ve tuhaf yanıysa umurunda değildi. Bugünü hesapsız kitapsız yaşarken, içindeki ongunluğu yaşamayı tekrar isteyebilirdi.

Yağız bir kadını etkilemenin yollarını bilir ve başarıyla yerine getirirdi. Tanem'in bakışları yeteneğini kaybetmediğinin göstergesiydi. Ve Yağız en baştan beri, onu ambulansta gördüğü andan itibaren Tanem'in onun hayatını değiştireceğini, kendini bulmasına yardım edeceğini anladığını düşünüyordu. Itiraf etmesi ne kadar zor olabilir ki o fotoğrafları, fotoğraflarda ki o güzel kadına hayran olduğunu ve o gülüşe vurulduğunu. Düşüncelerinin yanlış yola saptığını fark eden Yağız toparlandı; bugünü Tanem'e teşekkür etmek için organize etmişti. Ama daha çok kendine tuzak kurmuşa benziyordu.

Gökyüzü kızıllığa bürüneli çok olmuştu. Kısa fındık ağaçlarının gölgesi üzerlerini örtmeye başlamıştı. Yaprakların rüzgâra karşı direnirken çıkardığı ses, Yağız'ın kulaklarında yankılanıyor, gitme saatinin geldiğini haber veriyordu. Tanem, uyandırmaya kıyamayacağı kadar güzel uyuyordu. Çok sürmez hava kararır, gece ayazı inerdi.

Yanağına dokunduğu Tanem'in sıcak ve yumuşak teninden elini çekemiyordu. Ama bu, ateşe dokunmak gibiydi. Peki, yanmaya gönüllü müydü? Bacakları uyuşmuş, sırtına sancılar saplanıyordu, ancak umurunda değildi. Tanem'i uyandırmamak için nefes dahi almıyordu. Bu yanmak değil de neydi? Özgür olmak

istiyordu. Peki, özgür olmayı hatırlayıp bunu başarabilir miydi?

Tam bir romantik gibi davranıp üzerindeki tek kalın giysisi olan hırkayı Tanem'in üzerine örterse, tablonun tamamlanacağını düşündü Yağız. Dayanabileceği kadar dayanırdı. Gömleğiyle kalmaya razı gelip hırkasını çıkarmak için niyetlendiğinde Tanem gözlerini açtı.

"Uyandırdım, özür dilerim."

"Kaç saattir uyuyorum?" diye soran Tanem kımıldamadı. "Çok uyuyorum, değil mi?"

"Mütemadiyen."

"Kalktım işte; neden öyle bakıyorsun?"

"Sorma artık."

Tanem başını kaldırdı. Yağız'ın gözleriyle karşılaştı. Öyle derindi ki!

"Senin telepati yapmana gerek yok," dedi Tanem, "sen ne sorarsan ben cevaplarım."

"Seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum," dedi Yağız hiç düşünmeden.

"Peki, merakını gidermek için ne bekliyorsun?"

"Kurduğumuz arkadaşlık adına sonrasını düşünmeli miyim diye düşünmeye çalışıyorum."

Yağız'a iyice yaklaşan Tanem, "O halde çabuk düşün," diye buyurdu, "hem sen gerçekten sadece arkadaş olduğumuzu mu düşündün? Çok safsın. Hadi, öp beni."

"Gözlerimi senden alabildiğim an bunu yapacağım."

Tanem gözlerini açıp ona diktiği andan itibaren, onu öpmekten başka bir şey düşünemeyen Yağız içindeki arzuyu bastırmaya bile çalışmadı.

"Anlaşıldı, sana bir iyilik yapıp işini kolaylaştırayım."

Tanem gözlerini adamın dudaklarına kilitleyip elini gümbür gümbür atan Yağız'ın kalbinin üzerine koymuş, duyduğu sesin kimin yürek çarpıntısı olduğunu anlamayacak haldeydi. Heyecanı paniğini, arzuları da korkusunu bastırırken, beklemeden

kendini uçurumdan aşağıya bıraktı. Dolgun ve sıcak dudaklarıyla Yağız'ın istekli dudaklarına dokundu. Ölmek için kendine seçtiği zaman şu andan başkası olamazdı.

Karşılık vermek için tereddüt etmeyen Yağız, ona sunulanın tadını sonuna kadar almaya niyetliydi.

Romantik ya da naif olmanın çok dışında; vahşi ve doyumsuz öpüşme uzadıkça, daha da çok arzuluyordu. Kadını boynundan yakalayıp iyice kendi bedenine bastırdı. Ağzının içi onun dudaklarıyla doluyken, diliyle keşfe çıktı. Islak öpüşlerindeki özlem, kendine ihanetle savaşırken Yağız, Tanem'in başını yana doğru eğdi. Kadının dudaklarında başlayan keşif Tanem'in boynunda gezdirdiği diliyle devam etti. Gül kokan cennet gözlünün bal tadını aldı.

Tanem kendini Yağız'dan kurtarıp edepsizce iki bacağını ayırıp ata da binmiş olmanın verdiği deneyimle jokey edasında adamın üzerine uzandı. Onu öpmek, Yağız tarafından öpülmek ruhu için yeterliydi. Ancak alevlenen şehvetini söndürmek kolay değildi. Yağız'ın sertleşmiş erkekliği kasıklarına baskı yaparken, bacak arası ıslanmış, üzerinde durduğu adamı çağırıyordu.

Yağız'ın elleri keşfe çıkmış; ne öpmeye ne de dokunmaya doyabiliyordu. Nefes nefese kalmış, kalbi durma noktasına gelmişti. Sağ eliyle kızın göğsünü avuçladığında, duyduğu zevk çığlığı onu daha da tahrik etti. Bir an zevke dönüşen ıstırabın içinde boğulacağını sandı. Ölmeyi beklerken ölmek gibi bir şeydi bu. Keşke nasıl hayatta kalacağını bilebilseydi.

İyice yayılmış, Tanem üzerine abanmış ve giysileri darmadağın olmuştu. Yağız hiçbir şeyin değilse bile, bu manzaranın onu durdurması gerektiğini biliyordu, ne var ki nefes almaya dahi tahammülü yoktu. Ellerinin arasındaki kadına doymadan yaşama dönmesi imkânsızdı. Ama ağaçlardan dökülen yaprakların altında ve nemli toprağın üzerinde Tanem'e sahip olmak gerçekten istediği şey değildi.

Aslında Tanem'e sahip olabilmek, onun içine girmek için şu

an ruhunu satmaya razıydı ama ona bu kötülüğü yapamazdı. "Biraz daha," diye düşündü Yağız, "sonra duracağım."

Ve nihayet, "Dur!" diye inledi. "Bana bu ormanda tecavüz etmene izin vermeyeceğim," dedi Yağız son kalan iradesiyle.

"Ben sana izin veriyorum, beni ve vücudumu istediğin yerde istediğin kadar kullanabilirsin."

"Çok cömertsin, ama artık durmamız gerekiyor."

Tanem kafasını üzerine yattığı adamın boynuna gömdü ve ilk yakaladığı et parçasını emdi. Doymamıştı.

"İkimiz de bu haldeyken fazla uzağa gidemeyiz."

Yağız başını geriye atıp ağaca yasladı. Tanem doğru söylüyordu, ama hata yapmak istemiyordu. Düşünmeden atacağı ufak bir adım geri dönüşü olmayan şeylere yol açabilirdi. Fakat Tanem'i istiyordu, içine girmek, en hassas yerlerine dokunmak ve öpmek istiyordu.

Tanem ise başladıkları işi bitirmek istiyordu. Yağız'ın kararsız olduğunu, ama bir karara varmak üzere olduğunu görebiliyordu. Onun düşünmesine izin verirse, kaybedenin kendisi olacağını da biliyordu. Hafif meşrep gibi davranması gerekiyorsa davranacaktı.

Tanem oturur pozisyona geçti. Kendi pantolonu ve adamınki aralarında olmasına rağmen, kadınlığını Yağız'ın taş kadar sert penisinin üzerinde sürtmeye başladı. İleri geri hareketler yaparken vajinasının çığlıklarını duyabiliyordu. Yağız'ın, "Aman Tanrım!" dediğini de duydu.

Onu yakalamaya çalışan adamın ellerini tuttu. Normalde o güçlü elleri sabitleyemezdi, ama teslim olmuş Yağız'ı zapt etmek çok da zor değildi

Daha Tanem ne olduğunu anlamadan Yağız onu omuzlarından yakaladı.

"Artık durmalısın," dedi adam, "böyle olmaz."

"Ya yine gidersen," diyen Tanem korkularına yenilmişti. Sonunda yere inip dizlerini göğsünde birleştirdi. İşte, yine kaybeden gurursuz salak kendisi olmuştu.

Geniş ve güçlü kollarıyla Taneme sarılan Yağız, "Bir yere gitmiyeceğim yok," diye söz verdi. Bu kıza nasıl bir haksızlık yapmıştı? Onu bu hale getirmeyi nasıl başarmıştı? Bazen kendinden nefret etmekte haklı olduğunu düşündü. Tanem'in saçlarını öpüp kokladı. "Sadece acele etmek istemiyorum. Seni istiyorum ve zamanı geldiğinde bana yalvaracaksın."

"Neden yalvaracağım?"

"Orası sana kalmış, belki daha fazlası için, belki de gücün yaşayacaklarına yetmeyeceği için," diyen Yağız taahhüdünün arkasında olduğunu belli etmek için Tanem'i öptü.

Bu defa nazik, ama şehvet doluydu. Geri çekildiğinde cennet gözlünün şiş ve kızarmış dudaklarına dokundu. "Şimdi bizi kimse görmeden eve girmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Eğer Asya evdeyse, bu dediğin çok zor." Gülmeyi başaran Tanem ona verilen söze inandı. Galiba bu sefer erkeğini kazanmıştı. Kim bilir, belki bir gün aşkını da kazanabilirdi.

***

Ameliyat kapısında Cüneyt'i görmek mi, yoksa başhekimin onu beklediğini öğrenmek mi daha şaşırtıcıydı, Yağız için kestirmek zordu. Ama adamın yüz ifadesinden anladığına göre şaşkınlığını duyacaklarından sonraya saklaması gerektiğini anlamıştı Yağız.

Cüneyt birazdan yapacağı konuşmayı kimsenin duymasını istemediğini belli edince Yağız da bir adım ötesinde bekleyen asistanı Mert'in ellerini yıkamasını sağlayarak genç doktora hastanın ailesine durumu haber vermesini söyleyerek yanlarından uzaklaştırdı.

"Polis, Hande Hemşire'yi gözaltına aldı."

Şaşırmaya hazırlıklı olmasına rağmen alnını kırıştıran Yağız bu kadar büyük ve şok edici bir haber beklemiyordu.

"Anlamadım, neden?" diye sorarken aslında cevabı biliyordu.

"Polisin elinde Hande'yi şüpheli durumda gösteren bazı deliller varmış."

Cüneyt'in boncuk boncuk terlemesine sebep sıcaktan ziyade, yaşadığı stresti. Pahalı özel dikim takım elbisesi bile adamın perişanlığını gizlemek için yeterli değildi.

"Nasıl delillermiş bunlar?"

"Bilmiyorum. Avukatlar şimdi karakolda bir şey öğrenir öğrenmez haber verecekler, ama söylediklerine göre durum ciddiymiş. Hastanenin güvenlik kameralarını incelemişler mi ne, oradan bir sonuca varmışlar. Ben de hemen Hande hemşire için bir aylık izin belgesi gönderdim personel bölümüne. Senden başkasının haberi yok ve asla olmamalı."

"Böyle bir şeyi saklı tutamazsınız. Hem Hande neden tüm o saçmalıkları yapsın?"

Olamazdı. Yağız kendinden sonra Hande'ye güvenmiş, özellikle gece nöbetlerine hep onun kalmasını istemişti. Üstelik geçerli bir sebebi olması gerekirdi ve Hande'nin bu kadar plan yapıp kurnazca davranmasını gerektirecek kadar Tanem'le ya da Sancaktarlar'la nasıl bir derdi olabilirdi ki?

"Ben nerden bileyim?"

Eli ayağı titreyen Cüneyt'i sakinleştirmek, hastanenin sorun yaşamayacağını söylemek gibi bir niyeti yoktu Yağız'ın ki zaten şu anda aklından geçen son şeylerdi bunlardı.

"İyi de Hande öyle veya böyle sürekli Tanem'in yanındaydı, amacı ona zarar vermek ya da onu ortadan kaldırmaksa, pencereden atıp intihar etti deseydi, daha kolay ve çabuk olurdu."

"Sen ne diyorsun yahu?"

"Bakın Cüneyt Bey, bu işin garipliğinden bahsediyorum."

"Etme, lütfen, ben sana ne diyorum, sen bana ne anlatıyorsun?"

Köşede kafa kafaya vermiş tartışan iki adam dikkatleri üzerlerine çekmekte fazla gecikmedi. Zaten Cüneyt'le sonucu olmayan konuşmaları da Yağız'a göre bitmişti.

Yağız ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Tanem'i huzura kavuşturup kendi de rahata eremeyecekti.

İyi de daha ne yapabilirdi? Sonuç olarak Yağız dedektif değildi ki! O daha kaza günü ne olduğunu, ilaçlarla ince ince uğraşıp Yağız ve ekipteki doktorları onca ay boyunca atlatacak, yetmeyecek korunaklı odada koruma altındaki hastayı zehirleyecek birinin amacını bile kestiremiyordu. Veyahut neden iki yıl bekledi, olayların bağlantısı nedir ve daha onlarca sorusu varken Yağız'ın tek bir cevabı bile yoktu. Ancak o kişinin Hande olmadığını biliyordu. Bir polis gibi düşünemiyordu ve polisin elinde ne vardı, bilmiyordu, ama Tanem'i hedef alan Hande değildi. Asıl soru Hande bu işin neresindeydi ve rolü ne kadar etkiliydi?

Önce Reşat'ı arayıp ameliyattan çıktığı hastasını ve onun gibi bekleyen diğer üçünü "üstadım" dediği adama bırakıp soluğu Fırat'ın yanında aldı.

Fırat işinin ehli şüpheci bir adamdı.

"Neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"İlgilenmemen için bir sebep olmadığı için, ama ille de bir cevap istiyorsanız, söyleyeyim, bu iş sonuçlanana kadar beni görmeye ve sorularıma maruz kalmaya devam edeceksiniz, çünkü söz konusu olan benim hastam ve benim personelim."

"Tam tersi, sizin keskin zekânız ve dikkatli bakışlarınız sayesinde biz bugün buradayız, bu yüzden sizin etrafta olmanızdan şikâyetçi değilim."

Koşuşturan polisler, çalıp duran telefonlar ve bağırıp duran insanlar Yağız için fazlaydı. Her şey üzerine üzerine gelirken doğru düzgün düşünemiyordu. Kime güvenecekti? Hande'nin işi zordu. Bir dolu avukatla çarpışacaktı. Yağız onun için üzülüyordu, çünkü bunları onun yapmadığını, yaptıysa bile, sadece piyon olarak kullanıldığını biliyordu.

"Peki, neden Hande?"

"Tüm personelin çalışma saatlerini inceledik, kamera kayıtlarından da hastaneye giriş çıkışlarla karşılaştırdık. Hande Hanım'ınkilerde çok büyük tutarsızlık var."

"Bu kadar mı?"

"Hayır, Yağız Bey, ilaçların olduğu odaya sürekli boş girip dolu çıkıyordu."

"Yani?"

"Bu da bir yere varmaz diyorsunuz, ama saatlerde sorun vardı; oradan yola çıkarak hemşireyi takibe aldık. Artık nöbetleri dışında hastaneye gitmiyor ve o odaya neredeyse girmiyor ki girse bile tek ilaçla geri dönüyor, onları da ilgili birime veriyor, bilin bakalım, ne zamandan beri bu böyle?"

"Tanem hastaneden çıktığından beri!" Elleriyle yüzünü kapadı Yağız. Nasıl olduğunu hâlâ aklı almıyordu. "Nasıl bir sebebi olabilir ki?"

"Bakın Yağız Bey, size tüm bunları yardımlarınızın karşılığı olarak anlattım, siz de uygun görürsünüz ki daha fazlasını anlatamam."

"Hı hı."

"Bu arada sizin Tanem Hanım'a uyguladığınız tedaviden ailenin haberi var mı?"

Dalgın Yağız önce, "Var, tabii," diye cevap verdi. Gitmek için ayağa kalktı. Yaşlı bir teyzenin oğlumu görmek istiyorum diye çınlayan feryadına kayıtsız kalmaya çalıştı.

"Tüm içeriğinden haberleri olduğuna emin misiniz?" diye soran Fırat'ın sesini Yağız'a işittirebilmek için iki kere tekrarlaması gerekti.

"Aşamalardan haberleri var, ama sanırım tedavideki ilk hastanın Tanem olduğunu bilmiyorlar."

"Neden?"

Fırat'ın ne düşündüğünü ya da aldığı cevapların onun için ne kadar önemli olduğunu anlamak zordu. Polisin yüzünde okuyabileceği bir duygu ya da kıpırtı da yoktu.

"Bilmiyorum, Mehmet'in tercihiydi, yanlış hatırlamıyorsam."

Fırat nereye varacaktı? Cevaplarının neye hizmet ettiğini bilmiyordu Yağız, bilmesi gerektiğini de sanmıyordu.

***

Sadece ağlamak değil, yere uzanıp tepinmek ve saçını başını yolmak istiyordu. Ek olarak da avazı çıktığı kadar bağırmak iyi gelebilirdi. Mükemmel olması gerekmiyordu, ama yenilebilir olması şarttı. Yaptığı ilk kek kabarmamış, fırına koyduğu gibi çıkmıştı. Moralini bozmadan ikinciyi deneyen Tanem elindeki yamuk kekle kalakalmıştı. Mecbur üçüncüyü de deneyecekti. Ancak becerebileceği yönündeki tüm inancını kaybetmek üzereydi.

Koskoca tezgâh yumurta kabukları ve kirli tabakla dolmuş, her yer unla kaplanmıştı. Tanem'in elleri çikolata sosu, yüzü de undan neredeyse görünmüyordu. Tepesinde toplayıp bandanayla sardığı saçları bile beyaza bulanmış, perişan haldeydi.

Acıyan gözlerle onu seyreden Mine endişeliydi. Hiçbir şeye ellemesine izin vermeyen kadına yardım etmek için yanıp tutuşuyordu.

"Tanem Hanım, sizin yerinize ben yapabilirim. İnanın kimseye söylemem."

Kendinden en az beş yaş küçük olan kızın yardım teklifini hem gururu el vermediği için hem de browniyi Yağız'a elleriyle yapmak istediği için geri çevirdi.

"Üçüncü kere deneyeceğim."

Mine uzun boylu, iri yapılıydı. Ancak aldığı cevapla omuzları düşen kız yarı yarıya küçülmüştü. Çirkin değildi; güzel de sayılmazdı, garip şekilli çenesi ve kemiği kıvrılmış burnu ile tuhaf görünüyordu. Zaten çirkin de olsa, güzel de olsa Tanem'in içindeki kıskançlık canavarı Yağız'a kendinden başkasının kek yapmasına izin vermezdi. Hazır alırdı daha iyi. Yağız'ın okyanus gözlerini devirerek Mine'ye, "Ellerine sağlık, muhteşem olmuş," derken çıkardığı memnuniyet seslerine tahammül edemezdi.

Doruk'tan öğrendiğine göre Yağız çocukluğundan beri âşık olduğu browniden tek seferde bir tepsi yiyebilirmiş

Sihirli bir değnekle Yağız'la olan ilişkisi değişmiş, resmi olmasa da artık sevgiliydiler. Yağız gün içerisinde onu en az üç defa arıyor, akşamları kimsenin ortalıkta olmadığı anlar da doyasıya öpüşüyor, gülüyor, güldürüyor, Tanem'in saçlarını okşayıp dakikalarca gözlerine bakıyordu. Gece mutfak ritüelleri devam ediyordu, tabii tek farkla, artık Tanem'i odasına kadar götürüyor, kapının önünde sıcak ve uzun iyi geceler öpücüğüyle vedalaşıyorlardı. Ağva'da yaşananlar bir daha tekrarlanmamıştı. Fakat geceleri Tanem'in rüyalarını o anlar ve eğer Yağız izin verseydi, yaşanacakların hayali süslüyordu. Yağız'ın güçlü ellerinin ve maharetli dilinin teninde dolaştığının verdiği his duyularını ayağa kaldırıyordu.

Yağız henüz bir şey söylememişti, ama Tanem onun değişen ilişkilerini sakladığını biliyordu. Ortalıkta sadece Mine bile olsa, farklı davranıyordu. Yanlış oldu, farklı değil, normal davranıyordu. Ancak baş başa kaldıklarında... Yağız kesinlikle bir kadını mutlu etmesini biliyordu. Tanem de onun oyununa ayak uydurmuş, hatta suç ortakları Doruk ve Asya'ya bile söz etmemişti, dudaklarını mühürlemişti, Yağız söyleyene kadar da öyle kalacaktı.

Yağız'a, "Kaçta gelirsin? Seni özledim," diye mesaj yazıp gönderdi. Biliyordu ki cevap vermeyecek, müsait olduğunda arayacaktı. Mesajlaşmaya bayılan Tanem için Yağız'ın aramayı tercih etmesi kabulüydü.

"Hadi bakalım, Mine, yeniden işe başlıyoruz."

"Tanem Hanım, akşam olmak üzere."

"Pratikte pratik yapmış sayılırım. Üçüncüsü daha hızlı olacaktır."

"Ben akşam yemeğini hazırlamadım, önce ortalığı mı toparlasam?"

Elediği unu kenara bırakan Tanem etrafına göz gezdirdi. Yarım günde ancak toparlanacak gibi duruyordu. Şımarıklığının bedelini Mine'ye ödetmeyecekti.

"Mine sen git, benden sana izin."

"Gidemem, çok işim var."

"Çok da düzel gidebilirsin, her şeyi ben hallederim," diyen Tanem'in sözde kolay olan bu işi nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Mine korkmuştu ve çaresiz gözlerle hanımına yanaştı.

"Yarın tekrar denersiniz, olmaz mı?"

"Mine lütfen, sözümü dinleyip gider misin?"

Israrın işe yarayamayacağını anlayan Mine çıkarken yarın ablasına vereceği hesabı düşünüyordu. Kesin sıkı bir zılgıt yiyecekti.

Çıkan genç kadının ardından bakan Tanem hırsından ağlamamak için zor duruyordu. Neyi nasıl halledecekti, neyine güveniyordu? Etrafına bakındı. Önce keki halledecek, sonra mutfağı toparlayacak, en sonda akşam yemeği için dolaptakilerden bir şeyler ayarlayacaktı. Telefonuna baktı, saat daha dörttü. Planına uygun giderse her şeyi halledebilirdi.

Elediği unu kenara koydu. Şeker ve yumurtayı aynı kaba döküp mikseri çalıştırdı. Sıralamayı biliyordu, sakin ve dikkatli davranırsa bu defa olacaktı.

Sıra kabartma tozuna geldiğinde, ani bir kararla bir yerine ikiden biraz az koydu ve tekrar hamurunu çırptı. Kıvamını aldığına inanana kadar devam edip sonunda kekini fırına sürdü. Yapması gereken sürüyle işi vardı, ancak yapacak gücü yoktu. Fırının önüne oturup beklemeye başladı.

On beş dakika olmuş, ama değişen bir şey yoktu. Fırını mı yumruklasa, kafasını mı? Kollarının arasına aldığı dizlerine başını dayadı; kabarmamakta kararlı görünen keke bakamayacaktı.

Kısa süre sonra ardında hissettiği kıpırtı ile başını kaldırdı. Arkasından ona sarılan güçlü kolların sahibi adamın kim olduğunu anlamıştı. Bacaklarının yanında uzanan Yağız'ın uzun bacaklarına dokunup kafasını arkaya, adamın göğsüne değene kadar eğdi. Bir süre sessiz kalmayı başardıktan sonra Yağız, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Browni."

"Islak kek, harika."

"Çok sevinme, yiyebileceğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle bu da çöpü boylayacak."

"Saçmalama ıslak keki çöpe atmak yeryüzünde yapılacak büyük günahlar listesinde ilk sırayı zorlar."

"Neden ona ıslak kek deyip duruyorsun, ayrıca yenilebilecek durumda olduğunu sanmıyorum," diyen Tanem dönüp adamın boynuna sarıldı. "Öp beni."

"Zevkle."

Mutfakta, yerde, fırının önünde, pişmeye çalışan kekin karşısında ateşli ve vaat eden öpüşme Yağız'ı memnun etmiş, Tanem'in dudakları günün stresini unutturmuştu. Düşünmekten akıl sağlığını kaybetmek üzereyken, Tanem'den gelen mesaj hayatını kurtarmıştı. Bu saatten sonra kimin ne yaptığı değil, onu nasıl ve kimden koruyacak olması tek derdi olacaktı.

Yağız, "Kek yanıyor!" diye mırıldandı.

Kendinden geçmiş Tanem az önce kollarında eridiği adamı itekleyerek fırın camına yapıştı.

"Kabardı! kabardı. Allahım inanamıyorum, şu güzelliğe bakar mısın?"

"Bakıyorum," dedi Yağız gözlerini zafer dansı eden kızdan çekmeden.

Adamın bakışlarını kendi üzerinde yakalayan Tanem sevinçle utancı aynı anda yaşadı.

"Başardım galiba."

"Bu fikri kimden aldın?"

"Doruk'a senin için, yani teşekkür etmek için bir şey yapmak istediğimi söyledim."

"O da sana ıslak kek mi yap dedi?"

"Yanlış anlama, hani evini açtığın, benimle ilgilendiğin için dedim," dedi Tanem panikle, "Başka bir şeyden bahsetmedim. İnan ki."

"Ah Tanem," diye inleyen Yağız ayağa kalktı. Kıza sarıldı, "Onu demek istemedim. İlle de yapacaksan daha pratik ve kolay bir şey seçseydin."

"Mine kravat almamı tavsiye etmişti."

"Kravat mı? O da olabilirdi."

"Yalancı!"

"Takım elbiseyle gelen kravata hayır demem."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır Tanem! Emek vererek kek yapmayı seçmen çok hoş," diyen Yağız, Tanem'den iştahlı bir öpücük daha alıp devam etti, "o yüzden yanık bile olsa tüm tepsiyi yerim."

"Ahh, yandı!"

Adamdan kurtulup fırını açıp kalıbı çıkardı Tanem. Dikkatsiz ve acele davranışı yüzünden tüm sıcak buhar yüzüne savrulmuş, parmakları da sıcak fırından nasibini almıştı. Canı acayip yanıyordu, fakat dirayetli olmaya çalışıyor, dik duruşunu bozmuyordu.

O son bir gayretle uğraşmaya devam ederken, Yağız temiz bir bezi ıslatıp dolaptan da buz çıkardı.

"Gel buraya," deyip Tanem'i oturttu.

Yağız elindeki bezle önce kızın tüm yüzünü sildi; buzu iyice kızaran parmaklarının üzerine koydu. Tanem'in saçındaki bandı çıkarıp saçlarını düzeltti. Islak mendille bluzuna bulaşan unu ve hamuru çıkarmaya çalıştı.

Cennet gözlünün yapmaya çalıştığından etkilenmişti. "Onun yapmaya çalıştığı da buydu," diye düşündü. Annesi de Yağız'ı etkisi altına almak için çocukluğunun ıslak kekini şimdiki adıyla browniyi kullanırdı. Onlar güzel zamanlardı, tıpkı şu an olduğu gibi.

Tanem halinden oldukça memnundu. Son nefesine kadar bu adamın elleri üzerinde olsa, "Az geri dur," demezdi.

"Akşama yemek yok," dedi Tanem, sorumlulukları kendini salıvermesine izin vermiyordu.

"Benim var, olmayanlar düşünsün."

"O kadar umutlanma, görüntüsünü yenilebilir gibi duruyor olabilir, ama daha tadını bilmiyorsun."

"Büyük bir keyifle, sindire sindire yiyeceğime ve tadına bayılacağıma eminim."

"Beni rahatlatmak için söylüyorsun."

Tanem'i alnından öpen Yağız, "Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"İstersen bir dilim verebilirim," diyerek Yağız'ın yüzüne baktı. "İster misin?"

Karşılık olarak Tanem'in ince beline sarılarak onu kendine bastıran Yağız, "Ya hep ya hiç, azıyla yetinmem," dedi ve ekledi. "Ama şimdi iştahımı kesmek istemem, zamanı gelince."

Tanem nihayet yapılan imayı anladı. Aslında akıllı bir kadındı, insanları da tanıyabiliyordu, ancak Yağız'ı değil. Onu hayallerinde bile bu kadar cesur ve cüretkâr, üstüne bu biçimde sevecen ve içten düşünmemişti Tanem. Son bir haftadır hayallerinin ötesinde anlar yaşıyor, Yağız'ın gözlerine dalıp gidiyordu. Lakin Tanem gün gelip o okyanus gözlerde boğulmaktan ölesiye korkuyordu, yine de boğulacaksa eğer, sonunun o gözlerde olmasına razıydı.

Yağız, "Git duş al," diye buyurduğunda, Tanem kaybolduğu düşüncelerinin arasından kurtuldu.

"Mutfak ne olacak?"

"Hadi, sen git, bakarız çaresine."

Tanem hiç nazlanmadı. Beyninin yeniden çalışabilmesi için duşa ihtiyacı vardı. İhtiyacını giderdikten sonra, ipleri eline alıp düzeni sağlayabilirdi.

"Ben geri dönene kadar kekimden uzak dur," diye Yağız'a tatlı sert uyarıda bulunan Tanem hızla uzaklaştı.

Tezgâhın üzerinde duran, özlediği tat olmasından daha önemlisi Tanem'in onun için emek vererek yaptığı keki derin derin koklayıp kenara kaldırmakla işe başladı Yağız.

Hastaneye geri dönebilirdi, acil olmasa da yapacak işi vardı, fakat önlenemez şekilde evde olmak istemişti. Bu kız hayatına girdiği ilk günden itibaren, onu değiştirmeye devam ediyordu.

Kendini olayın akışına bırakan Yağız, o akışta yitip gitmek üzere olduğunun farkındaydı. Geleceğinin olmadığını bildiği birlikteliklerinden bir beklentisi yoktu. Yakında Harvard'tan cevap gelirdi ve o zaman bir ay burada olmayacaktı ki o zamana kadar Tanem de ruhundaki yaraları sarmış olacaktı. Geleceğe adım atmaya başlayıp hayatına devam ederken, Yağız'a karşı varsaydığı aşkı hükmünü kaybedecekti. Tanem ne kadar inkâr ederse etsin, hatıralarının geri gelmesiyle beraber düştüğünü sandığı aşktan vazgeçecekti. Ancak o zamana kadar Yağız onun yanında kalmaya, Tanem'in yaralarını sarmaya devam edecekti. Ayrılacaklarını bildiği yollara gidene kadar bu ilişkiye hak ettiği özeni gösterecekti.

Her şeyi düşünmüş ve planlamış Yağız'ın iki sorunu vardı: İlki geleceği olmayan bir ilişkide Tanem'i yatağa atmak istemiyordu, ne var ki libidosu onu rahat bırakmıyordu. İkincisi, değişen ilişkilerinden birine bahsetmek bir tarafa, neredeyse saklıyordu. Ona emanet edilen birine yan gözle bakmıştı. Yapmam imkânsız dediği şeyi yapıyordu. Hadi, kendini kandırdı, millete ne diyecekti? Öğrendiklerindeki yüz ifadelerini kaldırabilir miydi?

Yağız bazen geliveren Üsküdarlı adamdan nefret ediyordu. Neyse ne, kime ne? İki kocaman insan, ne isterse yapar, diyemiyordu.

Mutfağı toparlaması uzun sürmedi. Yerler hâlâ iyi durumda sayılmazdı, artık yarın Fatma hallederdi. Yemek işini de İtalyan mutfağından verdiği spagetti siparişi ile halletmişti.

Odasına çıkıp üzerini değiştirmiş, sonunda duş alma sırası gelmişti. Belki millet gelmeden Tanem'le biraz daha baş başa kalabilirdi. Ama önce yaptığı hizmetlerin karşılığı olarak hatırı sayılır büyüklükte bir dilim kek aldı. İlk lokmayı ağzına atıp

uzun uzun çiğnedi. Hiç fena değildi, iyi bile sayılırdı. Ceviz ve şekerin kıvamı yerindeydi. Hâlâ tadını alabildiği annesininki kadar olmasa da Tanem bu işi kıvırmıştı. Tabağı alıp yemeğe devam ederken odasına çıkan Yağız, "Neredeyse mükemmele yakın," diye yazan notu tabağında boş kalan yere bıraktı. Tanem kuduracaktı.

Huzurla kekini yemeğe devam ederken ısrarla çalan telefonunu duymamış gibi davranmaya çalışsa da sorumlulukları onu rahat bırakmadı. Yatağın üzerine az önce fırlattığı telefonu aldı. Ekranda Cüneyt'in adı yanıp sönüyordu. Bekletmeden açtı, ancak alo demeye fırsatı olmadı.

"Yağız inanamayacaksın," diye lafa giren adamın sesi titriyordu. "Avukatla görüştüm, Hande'nin asıl tutuklanmasına sebep hesaplarına yatırılan paraymış."

"Anlamadım, nasıl yani?" diyen Yağız gerçekten anlamamıştı.

"Büyük paralardan bahsediyorum, beş aydır aralıklarla yatırılıyormuş."

"En son ne zaman yatmış?"

"Dün, yani Hande'yi gözaltına almadan on iki saat önce."

Son olarak Cüneyt'in ne dediğini ya da adama ne cevap verdiğini hatırlamıyordu Yağız. Suratına kapadıysa da çok önemli değildi. Hande'nin maşa olarak kullanıldığını tahmin etmişti zaten.

Birkaç güne kalmaz Hande'yi konuştururlardı; parayı kimden aldı, kim onu tutmuştu. Her şey aydınlığa kavuşurdu, ama bu süre zarfında Tanem'i kimseye emanet edemezdi. Her kimse bu defa uğraşmak yerine, ondan kurtulmayı da seçebilirdi.

Acele etmeye karar verdi Yağız. Korunaklı oldğunu bildiği aynı evin içinde olsalar da ayrı odalarda Tanem'in tek başına uzun süre kalmasına müsaade edemezdi.

Yığılıp kaldığı yataktan apar topar kalkarken, düşüncelerini elinin tersiyle itti. Düşünme zamanı değil, harekete geçme vaktiydi.

Duşa girdiğinde acele etmesinin tek sebebi Tanem'i bir an önce görmek isteğiydi.

Ne var ki iç sesi susmak bilmek Yağız odasının kapısının açıldığını ve ardından ona seslenildiğini sadece duyar gibi oldu. Önce panikledi, zaten diken üzerindeydi. Açılmış gözlerini banyo girişine diktiğinde içeri süzülen Tanem'i gördü. İlk defa banyosunda jakuzi olmasından rahatsız oldu. Duş kabini olsaydı çıplak olmaktan rahatsız olmayacaktı. Birkaç saniye ne yapması gerektiğine karar veremedi. Sonunda uzanıp suyu kapadı ve havlusunu alıp beline doladı. Üzerinden sular damlıyordu, erkekliğiyse çoktan uyanmıştı. Tanem fütursuz davranmaya çalışsa da onun da utandığını kızaran yanaklarından anlayabiliyordu.

Tanem, ilah gibi karşısında duran adamın vücuduna bakmaktan kendini alamıyordu. Dili tutulmuş, konuşmayı da tıpkı geçmişi gibi unutmuştu. Adamın odasına, yediği kek için hesap sormaya gelmişti, ama onun banyoda olduğunu görünce niyeti değişmiş, aldığı kararla içeri daldığında gördüğü manzara elini kıpırdatacak gücü ondan almıştı. Düşünme yetisini kaybeden Yağız havluya iyice sarıldı.

"Yapma!" dedi Tanem ileri atılarak. "Yanına gelmeme izin ver."

Yağız'ın hayır demeye gücü yoktu. "Ne istediğinin farkında mısın?"

"Evet, farkındayım ve sen de bana istediğimi vereceksin."

"Çok iddialısın, ama olmaz."

"Eğer düşündüğüm gibi bir ilişkinin içindeysek sonunu getirmeliyiz."

Sessiz kalan Yağız adımını küvetten dışarı atarken Tanem onu durdurdu.

"Hakkımda ne düşündüğün umurumda değil," dedi ve adamı öpmeye başladı.

Karşılık alması fazla gecikmedi. Yağız da istiyordu, biliyordu.

"Kazandığım tavladan kalan bir alacağım vardı ve şimdi tahsilat sırası."

"Ah, başıma bunun geleceğini biliyordum." Yağız köşeye sıkışmıştı. Kabaran erkekliği, taşan arzuları, verdiği söz ve istekli bir kadın... Hepsine birden nasıl itiraz edebilirdi!

Tanem onun küvete uzanmasını sağladı ve kendi kazağını çıkardı. "Sürekli sana saldırmak zorunda kalmaktan sıkıldım," dedi ve ekledi. "Bir dahakine sen bana yalvaracaksın."

Yağız'ın şansı kalmamıştı. Dolgun ve beyaz göğüslere dokunmamak için gerekli iradeye sahip değildi. Daha bir saat önce verdiği kararlar ya da sözlerinin önemi yoktu. Hepsinin canı cehennemeydi. Bir hata daha yapıyordu. Sonuna kadar tadını aldıktan sonra telafisiyle ilgilenebilirdi. Hem kaç kişinin başına böylesine bir hata gelirdi ki?

Bir eliyle Tanem'in göğüslerini avuçlarken diğeriyle jakuziyi çalıştırdı. Elini ve dudaklarını kızın üzerinden çekmeden beline doladığı havludan ve Tanem'in üzerindeki fazlalıklardan kurtuldu. Suyun kayganlaştırdığı vücutları birbirine dolanmışken, Yağız dilini ustaca kullanmaya başlamıştı bile.

Nisan

Nisanda güneş tabiatı selamlamak için gerçek yüzünü gösterdiğinde, tüm canlılar en güzel renkleriyle selamlar onu. Esen rüzgâr bile kırıp dökmez, okşar her yeri; merhaba dercesine. Ve sen de sıyrılırsın kabuğundan, yüzünü kaldırırsın gökyüzüne; yağan nisan yağmuruyla akıp gitsin istersin içindeki karanlık, yüreğindeki özlem. Çünkü güneş gelecektir, onun sana getireceklerine hazır olmak istersin. Bilirsin aşk getirir kalbine, huzur katar yüreğine, bereket yağdırır sofrana ve can verir doğaya. Nisan diriliştir, nisan susamış toprağın susuzluğunu gidermesi, kokusunu bile değiştirmesidir. Nisan, "âşık ile maşuk"un buluşması, Leyla ile Mecnun'un kavuşmasıdır. Güllerin açması, bülbüllerin şakımasıdır nisan. Nisan senin yine sana dönüşündür.

Ortalarda garip şeyler dönüyordu. Gizli gizli konuşmalar, Yağız'ın endişeli tavırları, tek başına bahçeye bile çıkmasına izin vermeyen korumalar; hepsi bir araya geldiğinde kaygılanması için yeterince nedeni ortaya çıkıyordu Tanem'in.

Ünlü işadamının kaza geçiren oğlu için apar topar özel uçakla İzmir'e giden Yağız'ın oradan buraya Taneme yaptığı baskı, kızı canından bezdirmişti. Birkaç ay önce Yağız tarafından önemsenebilmek için kolunu feda etmeye razıyken, şimdi şikâyet ederek nankörlük yapıyordu belki, ama istediği bu değildi. Sevdiği kadını özlediğinden değildi adamın ilgisi; altında başka bir şey yatıyordu.

Bu adam için sorunlu hastası olmaktan öteye geçememekten şikâyetçiydi, ancak öyle güzel anlar yaşatıyordu ki Yağız ona; bildiği bu gerçeği zihnin arkalarına itiyordu. Şu an duyduğu özlemle tüm benliği cayır cayır yanarken, Yağız'ın hayatındaki rolünü düşünecek kadar kendinde değildi.

İşinin zor olduğunun en başından beri farkındaydı; yapılması en zor olanı sevmesi, güzel birine aşkı öğretmesi gerekecekti. Hayırlısı, kısmet diyen diline isyan eden yüreği Yağız'la doluyken bildiği ve inandığı her şey yalan, geriye kalan tek gerçek Yağız'dı.

Asya'ya haksızlık yaptığına inanarak Yağız'ı düşünmeye ara verdi. Hayatında köklü bir değişiklik yapmaya hazırlanan

Asya'nın deyimiyle, "Kişiye özel küçük bir butik," açıyordu. İki katlı ve yedi yüz metrekare olan bir yere küçük demek ne kadar doğru olurdu; bu başka bir tartışma konusuydu. Fikrini ilk beyan ettiğinde Serra'nın tepkisi gülmek olmuştu, fakat Asya, Mehmet ve babasından ihtiyacı olan desteği almışken onunla ilgilenmedi.

Tanem her anında yanında olacağına dair ona söz vermişti. Ve işe böylesine büyük bir alanı sadece butik değil, üçe bölmesini önererek başlamıştı.

Saç, makyaj ve masaj gibi kadınların temel ihtiyacını gidermek için ufak bir güzellik bölümü ve siparişlerini beklerken iki lafın belini kıracakları kafe tarzı bir mekân. Geri kalan alana da istediği gibi kişiye özel butik olarak düzenlenmesinin faydalı olacağını bildiren Tanem'in önerisini havada yakaladılar. İşletme eğitimi alan Tanem anlaşılan kabiliyetinden çok bir şey kaybetmemişti.

İç mimar olan Serra açılış hediyesi olarak dekorasyonu şirketinin yapacağını, mekânın tapusuna sahip Sancaktar Gayrimenkul'ün Genel Müdürü Mehmet ise bir yıl kira almayacakları taahhüdünde bulunmuştu.

Asya gözyaşlarına boğulmadan önce, onlara teşekkür ederek işleri yoluna girince borcunu ödeyeceğinde ısrar etmişti.

"Keşke babamın para teklifini kabul etseydim," dedi Asya suratını buruşturarak. "Baksanıza, ailenin en fakiri benmişim. Hesabımdaki parayla bir fön makinesi ve üç bardak ancak alabilirim."

"Geç kalmış sayılmazsın, vazgeçebilirsin," dedi Serra alayla.

"Hayır! Elimdekini idareli kullanacağım ve Doruk bana uygun bir kredi bulacak."

"Burası üç aydan önce açılmaz ve beş aydan önce kâra geçmez, o krediyi nasıl geri ödeyeceksin?"

"Sonsuz desteğin için teşekkürler Serra!"

"Ne var Yağmur, doğruları söylüyorum."

"Tartışmaya gerek yok; takmadığım takılarımı satacağım."

"Ne! Delirdin mi sen, annem duyarsa öldürür seni."

"Hepsini demedim, takmadıklarımı ki onlar beni yeterince idare eder."

İstanbul'un nezih semti Nişantaşı'ndaki bu mekân iyi yönetilirse iş yapardı. Tanem şu anda harabeye dönüşmüş mekânın Asya'nın çabalarıyla adam olacağına inanıyordu. Cadde üzeri, sıralı mağazaların arasında önü cam ve aydınlıktı. Serra'nın karamsarlığı boşunaydı.

"Bence mantıklı," dedi Tanem ve ekledi. "Kullanmıyorsa satmasında sakınca yok."

"Tamam ama buralarda satma, seni tanımayan güvenilir bir kuyumcuya git."

"Hafta sonu Doruk'la Eminönü'ne Kapalıçarşı'ya gideceğiz."

"En doğru karar," diyen Sena da araya girince susmak zorunda kalan Serra, kardeşi için mutluydu. Amacıysa itiraz etmekten öte ne kadar hazır olduğunu öğrenmekti.

Beş kadın en ince detayına kadar her yeri inceleyip yapılacaklar ajandasındaki uzun listeye eklemelerde bulundu. Üst kat butik olacaktı ve alt katın ortasındaki merdivenin yeri değişecek, mutfak yeni baştan yapılacaktı.

Asya'nın heyecanına ortak olan Tanem kafasını az da olsa dağıtmış; düşüncelerini uzun süreden sonra ilk defa Yağız'dan başka yöne çekebilmeyi başarmıştı.

Yanına yaklaşan Asya, "Sadece bana ait bir şeylerin olması bile ayaklarımı yerden kesiyor," diyerek Tanem'e sarıldı. "Seninle birlikte benim de hayatım değişti. Önce Doruk, şimdi burası! Daha mükemmel olamazdı."

"Anahtarları eline alana kadar sabret," dedi Serra her zamanki yetke sesiyle.

"Ben de çok heyecanlıyım, artık buluşma noktamız burası."

Yapılan heyecanlı yorumlara son noktayı koyan, "Beni işe alır mısın?" diyen Tanem oldu. Gülüşmelere sebep olan sorusunda ciddi olmasına rağmen üzerinde durmadı. Zamanı gelince Tanem de evrendeki yolunu bulacaktı.

Akşamüzeri emlakçı geldi. Karşılıklı imzalanan sözleşmenin ardından Asya anahtarlarını teslim aldı. Haklı sevinç gözyaşlarını dindirme görevi Doruk'a kalmıştı. Neyse ki kutlama için Mehmet'in herkesi yemeğe götürmesi karamsar ortamın havasını dağıtmaya yetmişti.

Geceye, kuralı bozmayan Sanem damgasını vurdu. Sürekli annesine markaj uygulayan kızın hali ergenlik bunalımından daha fazlasıydı. Tanem teyzesi için elinde olmadan üzüldü. Evet, evladıydı, ancak kadın evladıyla duyacağı huzur ve mutluluktan çok uzaktaydı.

Nesrin, "Yaz tatilinde onu Fransa'ya göndereceğim," demişti.

Çıkışmaya yer arayan Sanem, "Benden kurtulunca gönlüne göre yaşarsın," diye çemkirmişti. Kızın annesiyle derdi neydi bilmeyen Tanem kendi annesinin kollarında mutluydu.

İlerleyen saatlerde Osman Bey kadeh kaldırmak için ayaklandı.

"Çocuklarımın her birinin ayrı özellikleri, ayrı meziyetleri var, tabii bir de çocuğum gibi olan Sena, Yağmur ve Burak var. Kötü günler geçirdik," diyen Osman Bey gözlerini Tanem'den Yağmur'a çevirdi. "Ve geçirmeye devam ediyoruz. Fakat hayat bize öğretti ki her şeyin başı sağlık. Geri kalanlar ayrıntı; gönlümüze göre olmasa da yaşananları kabul etmeli, sevdiklerimizin var olduklarına ve sağlıklarına şükretmeliyiz ve yalnız olmadığımızı bilmeliyiz, çünkü biz büyük bir aileyiz."

Babasının sözleri; ayak uydurmaya çalışsa da anne babasının ayrılma kararından dolayı, yaşadığı üzüntü tavırlarına yansıyan Yağmur'aydı. Tanem babasıyla gurur duydu. Evladım gibi dediği kızı unutmamış, kendi çocuğunu kutlamadan önce, onu onure etmişti.

"Asya bizim evin hep neşe kaynağı oldu," dedi Osman Bey, "ondan hiçbir şey beklemedik çünkü varlığı bizim için yeterliyken, onun sadece mutlu olmasını diledik. Şimdi benim kızım kendine yeni bir yol çizdi. Ve ben şimdiden başarılarına kadeh kaldırmak istiyorum."

Kadehler kalkarken Tanem babasının bakışlarının Doruk'un üzerinde olduğunu gördü. Yağız da kolaylıkla ailesinden onay alırdı. Tabii önce bu masaya sevgili sıfatıyla oturtması gerekiyordu. Tanem'in fazla mesai yapan düşünce gücü yine devreye girmişti.

Sena'nın aniden ortaya atılıp, "Asya'cığım yolun açık olsun," diyerek ayaklanması herkesi şaşırttı. Tek şaşırmayan ve umursamayan kızın hemen yanında oturan Ahmet oldu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye buyuran Mehmet ona oturmasını işaret etti. İnsanlar üzerindeki etkisi yadsınamaz olan Mehmet'e karşı çıkmak isteyen Sena, "Sabah erken kalkmam lazım," dedi.

"Azıcık uykusuz kalmaya dayanabilirsin."

Zoraki de olsa tekrar yerine çöken Sena sırtını Ahmet'e döndü.

"Alttan kızı çimdikliyor musun Ahmet abi?" diyen Sanem sessizliğini şanına yaraşır şekilde bozdu.

"Lütfen, sadece yemeğini yer misin? Kusura bakmayın çocuklar."

"Tatlı canını üzme teyze; biz Sanem'in kusurlarına bakacak olsaydık gözümüz kör olurdu."

"Serra Abla'cığım, bunca yıl senin kusurlarına katlanmayı başaran insanlar eminim bana da dayanabilirler."

"Senin benim gibi olman için çok çalışman gerekecek."

Denize nazır restoranın en üst katını kapatan Mehmet ailesi için ortadaki yuvarlak masayı seçmişti. Herkesin yüz yüze olduğu masanın yanlış tercih olduğuna karar verdiren diyalog canını sıkıyordu.

"Şunu kesin lütfen," dedi Şükran Hanım. "Kızım, sen de ne uyuyorsun küçücük bacak kadar çocuğa."

"Küçük ya da büyüklüğünün ölçümü yaptığın bacağa göre değişir anne."

"Serra!" diye sesini yükselten Şükran Hanım sonunda sükûneti sağlamayı başardı.

Tanem tüm bu insanları seviyordu. Onların ailesi olduğunu hatırlamadan önce de, şimdi de seviyordu ve gelecekte de seveceğine inanıyordu.

Yorulmuştu, ama geceyi bitiren olmak istemiyordu. Yağız'ın yokluğunda kaçıp sığınabileceği en güvenli yerdeydi. Salatasını didiklemeye, etrafındaki konuşmaları, Asya'nın çınlayan hoş kahkahasını dinlerken gözünün ucuyla Burak'ı izleyen Tanem bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu. Yağmur'un suratının düşük olması normalken, Burak'ınkinin öyle olması şaibeliydi.

Tanem bakışlarını Burak'ın üzerine sabitledi. Nasıl oluyordu da çocukluktan gelen dostlukları vardı. Herkese karşı oldukça soğuk olan adamın hiç de dost canlısı bir tipi yoktu.

İzlendiğini hisseden Burak başını kaldırdı ve o da gözlerini Tanem'e sabitledi. Midesine yumruk yemiş gibi olan Tanem o bakışlardan rahatsız olmanın çok ötesine geçmişti.

Dışarıda gök gürültüsü ve yağmur ortalığı talan ederken ikisi oturmuş, kalabalık ama kimsenin kimseye aldırmadığı yerde baş başaydı. Burak konuşurken dudakları titriyor, ellerini ovuşturuyordu. Bu çok eski bir görüntü olmalıydı. Burak'ın saçları uzun, Tanem'in de vücudu tam oturmamıştı. Yirmi yaşından daha büyük olamazlardı. Gözünün önüne yansıyan bu anıyı hatırlarken Burak'ı duymamak için kulaklarını elleriyle bastırdı. O anda mı, yoksa şimdi mi orada olmasının hata, duyduğu sözlerin yanlış olduğunu düşünüyordu; kestirmesi zordu. Ama o masada Burak'la baş başaydı ve gülmeyi başarabiliyordu.

Yakın arkadaşı, dostu Yağmur'un kocası, evlenmeden sadece birkaç sene önce ona ilanı aşk ederken Tanem ne cevap verdiğini hatırlamaya çalıştı. Neden oturmaya devam ettiğini, neden kaçıp gitmediğini anlamayı denedi, ancak Burak'ın kim olduğunu hatırlamak midesini bulandırmış ve içine girdiği sanrıdan sorularının cevabını alamadan çıkmıştı.

Masadakiler etrafına toplanmışken, elleri hâlâ başının üzerinde olan Tanem mide bulantısını bastırmak için iki büklümdü.

Endişeli konuşmaları duyabiliyor, ama iyi olduğunu, birazdan düzeleceğini söyleyip onları rahatlatacak gücü bulamıyordu.

Mehmet herkese uzaklaşmasını emredip Doruk'a ne yapmaları gerektiğini sormak için Yağız'ı aramasını buyurdu. Soğukkanlılıkla durumu ele alarak Ahmet'e kadınları alt kata indirmesini söyledi. Yağız'ın adını duyan Tanem derin derin nefesler aldı. Onun bu şekilde aranmasını istemiyordu. Yağız'ın yine doktor kimliğine bürünmesini asla kabullenemezdi. Ondan bu şekilde gelecek olan bir alakayı da, sevgiyi de istemiyordu.

"Hayır, kimseyi arama, ben iyiyim ufak bir baş ağrısı," dedi Tanem gözlerini kaçırarak.

"Nasıl iyisin, rengin bembeyaz oldu." Mehmet'in martaval dinleyecek hali yoktu.

"İyiyim ben, siz yemeğinize devam edin," diyen Tanem son gücünü de kullanarak Doruk'a döndü, "Beni eve götür lütfen," dedi.

Annesi ve teyzesinin tüm itiraz ve ricalarına rağmen Tanem evim diye benimsediği tek yere, Yağız'ın evine gitmek fikrinden vazgeçmedi.

***

Tanem uykuya daldığında günün aydınlanmasına birkaç saat kalmıştı. Dalıp kendinden geçmesi ise ancak mucize olurdu. Geçmişe dair hatırladıkları hep yarımdı ve böylesine tehlikeli olanlarından derinden etkileniyordu. Kendini iki düzlem arasında sıkışıp kalmış hayaletler gibi hissediyordu.

Henüz kimseyle paylaşmadığı bu sanrıları anlatmak yaşaması kadar zor geliyordu ona. Diğerlerini kaldırabilirdi, ama bu yeni ve yarım bilgiyle ne yapacağını, Yağmur'un yüzüne nasıl bakacağını, en kötüsü de Burak'ın nasıl bu kadar iğrenç olabildiğini bilmiyordu. Gördüğünü yanlış anlama ihtimali ne kadardı acaba?

Rüya ile gerçek arasında gidip gelen Tanem kapının açıldığını ve odada birinin yürüdüğünü ne duymuş ne de hissetmişti. Arkasına yatan kişinin ona belinden sarılıp kendine doğru çektiğini hayal meyal anımsadı. Burnuna değen koku ve tenle birleşen dokunuşu hissettiği ansa tek özlemiydi.

"Yağız," diye dilekte bulunur gibi inledi.

"Evet," diye cevap verdi ona hayali.

"Bu rüya mı?"

"Kâbus olmasından daha iyidir bence."

"Gerçek olmaması daha kötüdür."

"Hımm, yani," dedi Yağız.

"Yani! Seni özledim."

Açıkta kalan Tanem'in çıplak omzunu öpen Yağız, "Özlendiğimi bu şekilde duymak çok hoş," dedi.

"Haklı olabilirsin; yorum yok."

Yağız kızı öpmeye devam ederken konuşmayı da becerebiliyordu.

"Neden?"

"Çünkü ben özlendiğimi duymadım ki yaşamadığım şey için yorum yapamam."

"Seksen saat içerisinde toplamda sekiz saat uyudum. İşim bittiğinde de uyumak yerine beş yüz kilometrelik yol yapıp odama bile uğramadan, yanına geldim," diyen Yağız'ın sesi küskündü.

"Hımm yani?"

"Yanisi şu küçük cadı, seni özledim, hem de çok."

Tanem aldığı cevapla kıkırdamaya başladı. Kapalı gözlerini açtı.

"İnsanın özlendiğini duyması gerçekten hoşmuş."

Yağız, cennet gözlüye belinden sarılmaya devam ederek yüzünü kendine çevirmeyi başardı. Tanem'in dudaklarına gömülüp uzun ve yorucu saatlerin yükünden kurtulana kadar öpmeye devam etti.

Nihayet istemese de bal dudaklardan uzaklaştı. Yüzleri birbirine dönük, bedenleriyse yapışıktı. Boşta kalan eliyle Tanem'in saçlarını okşayan Yağız'ın diğer kolu hâlâ kızın beline sarılıydı.

"Nasılsın?" diye sordu ki Yağız'ın endişesi yüzünden okunuyordu.

"İyi, hem de çok iyi."

"Yemekte neler oldu?"

Tanem gelen soruyla irkildi. "Bu yüzden mi geldin?"

"Hem evet hem hayır!"

"Hastalandığım için mi buradasın sorusunun iki cevabı olmaz," diyen Tanem'in ses tonu yükselmemişti. Gerilmişti.

"Bu ne şimdi, neye ulaşmaya çalışıyorsun?"

Az da olsa adamın kollarından kurtulan Tanem sırtüstü döndü.

"Beni özlediğin için mi gecenin bir yarısı buradasın, yoksa hastanın durumunu merak ettiğin için mi?"

"İkisi arasında çok da fark yok."

"Nasıl fark yok duygusuz ahmak!" diyen Tanem yataktan çıkmaya çalıştı.

Yağız onu daha sıkı kavradı. Kendini kötü hissetmeye başlayan bir tek o değildi.

"Hakaretini duymazdan geliyorum."

"Zahmet etme."

"Allah aşkına Tanem, özlenmenin ve merak edilmenin nesi yanlış; senin için endişelenmem neden kabahat olsun?"

Sıkıca sardığı kollarını gevşeten Yağız'dan kurtulan kadın yatağın ortasına bağdaş kurarak oturdu.

"Benim ben olmam var, bir de benim senin sorumlu olduğun, tıpkı diğer herhangi bir hastan gibi hastan olmam var. Sadece hangisi olduğumu anlamaya çalışıyorum. Çünkü iyileşmekte olan hastanın rahatsızlandığı haberini alıp gelmiş olman beni çok da ilgilendirmiyor."

Açık açık düşüncelerini ifade eden kıza Yağız ne demeliydi?

Onu özlemiş, hatta istemişti. Fakat uçakta verilerini gözden geçirdiğini, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettiğini de itiraf etmeliydi. Yeni bir saldırıya maruz kaldığını bile düşünmüştü. Neyse ki telefonla sadece baş ağrısı yaşadığını ve yatmadan önce gayet iyi göründüğünü Doruk'tan öğrenmiş de biraz ferahlamıştı.

"Haberin olsun diye söylüyorum, ben hastalarımla yatmam," dedi Yağız ve ekledi. "Sana tutup tutamayacağımı bilmediğim sözler veremem; seni kandırmak ve kırmak istemiyorum, ama dikkatli olacağıma, elimden geleninden fazlasını yapmak için çalışacağımın garantisini verebilirim."

Sevdiği duygusuz ahmak adamdan bu kadarını bile duymak, onun için, sadece onun duyguları için bir şeyler yapmaya çalışacağını bilmek Tanem için yeterdi. Zira Yağız ne kadar duygusuzsa, Tanem de bu ilişkide o kadar gurursuz olduğuna inanıyordu. Gururun şeytanın silahı, mağrur insanın da oyuncağı olduğunu yeniden hatırlattı kalbinin ince sesi mantığına. Gurur aşkta kaybetmeye giden yolun kapısından geçiş anahtarıyken, Tanem aşkı için yaşamayı göze aldığını bilirken, böyle beşeri duygulara yer vermeyecekti.

Ellerini tutan erkeğine baktı. Yüzündeki yorgunluğu okuyabiliyordu.

"Neden kendine küskünsün?" diye sordu Tanem. "Yakınken bile uzak olmayı nasıl başarıyorsun, neden bunu bir görevmiş gibi yapıyorsun?"

"Konumuz ne ara değişti?"

"Kendini işine adamışken, ben de senin sadece işinin bir parçası olmak istemiyorum, ama sen neden sen gibi davranmamak için çabalıyorsun?"

"Gerçekten şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Son haftalarda güldüğüne şahit oldum, fakat seni görüyorum. Sanki mutlu olmak, gülmek hakkın değilmiş gibi davranıyor, ateşe dokunmuş gibi geri çekiliyorsun. Bu cezayı kendine kesmek için ne yaptığına inanıyorsun?"

Tuttuğu narin elleri bırakan Yağız'ın tüm kasları gerilmişti. Tanem onu duymuyormuş gibiydi ve girmemesi gereken konuların içinde yürüyordu.

"Tanem lütfen!"

"Cevap ver diye sormuyorum, sadece merak ettiğimi, bilmek istediğimi bil diye söylüyorum."

"İyi de neden şimdi?"

"Korkuyorum! Gün gelecek ve alamadığım cevaplar için seni suçlamaktan, sana kızıp kırılmaktan çok korkuyorum."

Sevgiye muhtaç yavru kedi gibi Yağız'ın kolları arasına kıvrılan Tanem ileri gittiğinin farkındaydı. Elinde değildi. Yağız'ın onu dışarıda bırakmasına, içini ona açmamasına, tıpkı şimdiki gibi öfke duyuyordu. Neyse ki o öfke çabuk geçiyordu, ama geçmeyeceği günler de kapıda bekliyordu.

Onu kollarının arasına alan Yağız cennet gözlünün kokusunu içine çekti. İçindeki şehvet kapanan gözleriyle inatlaşırken huzura ermenin yolunun nerden geçtiğini biliyordu. Duyduğu ihtiyaçla kıvranan bedenine Tanem'in karşılık vermesi de fazla gecikmedi.

***

Gözkapaklarını kıpırdatabilmek için Yağız'ın ekstra güce ihtiyacı vardı. Nasıl oluyor da kendini ölesiye yorgun, bir o kadar da zinde hissettiğinin sebebini çözüme kavuşturabilecek kadar duyularını toparlayamamıştı. Şu an tek hissedebildiği yanında yatan kadının dayanılmaz çekiciliğiydi.

Çok korkmuştu. Dün gece Tanem'i yatakta uyurken bulana kadar da kendine rahatlama şansı vermemişti. Beklenmeyen aksi bir durumla karşılaşacağını aklından geçirip durmak Yağız'a hiç yardımcı olmuyordu. Üstelik derdi bir değildi ki! Her ne kadar aralık ayının sonunda yaşanan zehirlenmeden sonra Tanem herhangi bir saldırıyla karşı karşıya gelmese de bu bundan sonra da gelmeyeceği anlamına gelmezdi. Durup dururken başladı-

ğına inanmadığı gibi, saldırganın vazgeçtiğine de inanmıyordu. Hande'den de bir sonuç çıkmamıştı. Kız on beş gündür polisin elindeydi ve Yağız'ın öğrenebildiği kadarıyla tüm suçlamaları reddetmişti. Cüneyt'in söylediğine göre hemşireyi şehri terk etmemek şartıyla salıvermeleri an meselesiydi. Mehmet de tuttuğu özel dedektifle araştırma yaptırıyordu, ama onlar da bir adım ileriye gidememişti. Neyi kaçırıyorlardı bilmiyordu Yağız, fakat gerçeğin gözlerinin önünde olduğuna emindi.

Evde olduğu her gece uzun uzun sohbet ediyor; çoğunda da aynı yatağı paylaşıyorlardı. Fakat hiç sabahı beraber karşılamamışlardı. Yağız üzerinden atamadığı utanma duygusundan dolayı ikisini de bu zevkten mahrum bırakmıştı. Çok değil, daha birkaç ay önceki sözlerinin aksi bir duruş sergiliyordu. Ve henüz kendine bile kabul ettirememişken başkalarıyla yüzleşmeye aradan geçen zamana rağmen hâlâ hazır değildi. Koynunda büzüşen kadına baktı. Kafası Yağız'ın göğsünün üzerinde, bedeni çaprazdı. Kara saçlarını koklamak ve öpmekten büyük bir keyif alıyor, bu ritüeli sık sık yineliyordu.

"Günaydın," diye inledi Tanem.

"Sanırım gün ayalı çok oldu."

"Hımm, umurumda değil."

"Acıktım," diye mızmızlanmaya başlayan Yağız'ın lafını yarım kesen Tanem, yataktan uzaklaştı. Yaşadığı panik yerinde durmasına mani oluyordu.

"Nasıl unuttum, Serra burada, kesin birazdan beni yoklamaya gelir." Odanın içinde koşuşturmaya başladı Tanem, "Saat kaç? O gelmezse kesin Asya gelir. Niye sırıtıyorsun? Hey, dediklerimi duyup anlayabiliyor musun?"

"Seni sadece duyup anlamakla kalmıyor, aynı zamanda görüyorum."

"Senin montunun burada ne işi var? Of, şu odanın haline bak."

Yağız kalkıp odada dört dönen kadını kolundan yakalayıp

göğsüne bastırdı. Onu izlemek zevkliydi ama boşa telaş etmesini istemedi.

"Bu konudan konuya geçişlerin benim sonum olacak."

"Sen iyi misin?" diye soran Tanem'in başını kaldırmasına izin vermeyen Yağız zor da olsa onu durdurmayı başardı.

"Kızma ama sana bir şey söyleyeceğim."

"Ne? Ne oldu? Kötü bir şey oldu, değil mi?" Tanem kurtulmak için çırpınmaya başladı. "Neden beni kıskaç altına aldın? Neden hareket etmeme izin vermiyorsun?"

"Son otuz saniyedir, tam beş kere ne ve neden diye sordun, eğer bir susar, kıpırdamadan durmayı başarırsan her şey daha kolay olacak."

"İyi de sen de çok uyuşuk davranıyorsun. Ayrıca gördün mü, bak içinde ne geçmeyen bir cümle kurabildim."

"Yanılıyorsun."

"Sen-de çok gi-zem-li ve u-yu-şuk dav-ra-nı-yor-sun," diye heceleyen Tanem, "Bunun neresinde ne var?"

"Sabah şekeri gibisin."

"O ne demek, diye soracağım ama içinde ne geçiyor diye sormuyorum."

"Yine otuz saniye ve yine beş ne. Sus da sayayım. İlk cümlende ne kullanmadığını söylerken, bir neresinde ne var derken iki tane eder üç. Devam edeyim mi?"

"Hayır."

"Güzel! Sabah sabah bundan daha saçma bir muhabbet yapan bir ikili olmadığına her şeyime bahse girerim."

"Ama se..." diyebildi sadece Tanem adamın dudakları onunkilerle buluşana kadar geçen zamanda. Uzadıkça daha da şehvetli olmaya başlayan öpüşmeyi sonlandıran da Yağız oldu.

"Odama bile uğramadan yanına geldiğim için her şeyim burada; sadece çantamı kapı girişine bıraktım. Ayrıca panik yapmana gerek yok, çünkü evde kimse yok."

Tanem tam konuşmaya başlayacaktı ki Yağız işaretparmağını

dudaklarına götürüp onu susturdu. "Doruk Serra ile birlikte, 'Biz kahvaltıya, oradan da mağazaya geçeceğiz,' diye mesaj atmış."

Boş gözlerle onu seyreden ve garip şekilde yorum yapmayan Tanem'i aydınlatma gereği duyan Yağız, "Bu şu demek, nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Benden zarar gelmez ve Serra'yı ayakaltından çekiyorum, siz keyfinize bakın demek," diye açıklamada bulundu.

"Hımm, gün bizim yani."

"Aynen öyle."

"Ah!" diye inleyen Tanem, Yağız'ın omzuna şaplak indirdi. "Yani Doruk bizi biliyor ve o biliyorsa kesin Asya da biliyordur."

"Doruk söylememiştir, ama kendisi anladıysa bilemem."

"Söylemediğine nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü dostumu tanıyorum."

"Sen de bana söylemezdin, değil mi?"

"Hı hı" diye başıyla onayladı Yağız.

"Hain, ben sana söylerdim ama."

"O yüzden size kadın, bize de erkek diyorlar zaten."

"Ah sevgilim, yerimde olmayı ne kadar istediğini biliyorum! Lütfen seni üzmesine izin verme, şans işte herkese gülmez," dedi Tanem sesine de yüzüne de gerçek bir acıma yerleştirmeyi ihmal etmeden.

Tanem'in hoş kahkahası odada çınlarken Yağız'ın onu yakalama çabası yatağa yuvarlandıklarında son buldu.

"Sen acıkmamış mıydın?" diye soran Tanem aslında cevapla ilgilenmiyordu.

"Tam şu anda karnımı doyurmak için daha lezzetli bir şey düşünemiyorum."

Bu adam gerçekten bir kadını memnun etmenin her yolunu biliyor diye düşünen Tanem kendini işi bilene teslim ederken aşkın ne güzel bir şey olduğunu yeniden hissetti.

***

Saat öğlen üçü bulduğunda Yağız hastaneye gitmesi gerektiğini, eğer isterse onu Asya'nın yanına bırakabileceğini söylediğinde yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadı Tanem.

"Seninle gelmek istiyorum," diyen Tanem'in teklifini uzunca bir süre düşünen Yağız, yapılacak dedikodulardan çekinse de tamam dedi. Bugüne kadar kimin ne dediğini umursamayan biri olarak kendini Tanem'den mahrum bırakmak istemedi. Bir tek Reşat ve Cüneyt'in anlamlı bakışlarını yakalarsa sorun edeceğini biliyordu, onu da o zaman düşünmeye karar verdi. Ve tek şaşırmayanın Aydın'ın olacağına emindi.

İlk defa ziyaretçi olarak geldiği hastanede etrafını incelemeye alan Tanem'i yanındaki adamdan yayılan elektrikle konuşmalara dikkatini verdi. Genç, güzel ve alımlı bir kız Yağız'a bir kadının kolay başaramayacağı albenili bir gülüşle gözlerini süzerken yeni sekreterinin kendisi olacağını ve bu durumdan duyduğu memnuniyetin karşılıklı olmasını dilediğini söylüyordu.

Tanem'in o anda hissettiği duygunun tam karşılığıysa kıskançlıktı.

"Hayırlı olsun," diyen Yağız'ın yüzünde her zamanki soğuk ama etkili tebessümü vardı.

"Gelen tüm notlarınız masanızın üzerinde, onaylı randevularınızı deftere geçtim; sizden onay bekleyenlerin listesini hazırladım," dedi kız adımlarını Yağız'a uydurmaya çalışırken. "Ameliyat çizelgenizle asistan programınız hazır, esnek olanları değiştirmek istersiniz diye de işaretledim."

Harika. Kız güzel, üstelik sarışın ama akıllı ve becerikli. Tanem'in katil olması için gerekli tüm etkenler vardı ve hepsi hafifletici sebepti. Hâkim, kadın olursa ceza almadan dahi yırtabilirdi.

Odaya vardıklarında kız Tanem'i yeni fark etmiş gibi, "Hoş geldiniz Tanem Hanım size içecek ne ikram edebilirim?" diye nezaketle sordu.

Süper, bir de kibar ve hafızası güçlü. Onu tanımış olmasına

bozulan Tanem kıza asıldığı adamın sevgilisi olduğunu da söyleyemeyecekti. Keşke konuşmanın başını kaçırmasaydı, bu kız nereden çıkmıştı?

Yağız sanki onun iç sesini duymuş gibi araya girdi.

"Yardımcım Ayşe Hanım hamileliğini maalesef dinlenerek geçirmek zorunda kalacakmış bu yüzden onun yerine yeni yardımcım..." diye duraksayan Yağız kızı tanıyordu ama adını hatırlayamadı. Artık bankoda olmadığı için yakasında isim kartı yoktu ve ona Sahra demesi yanlış olurdu.

Bozulduğunu ancak dikkatli başka bir kadının anlayacağı kadar belli eden kız, "Benim hatam, kendimi tanıtmadım, Nebahat," diyerek Yağız'a yardımcı oldu.

Ve Yağız'ın yaptığını düzeltme çabasıyla kıza elini uzatması dolan bardağı Tanem için taşırmıştı.

"Siz işinizle meşgul olurken ben ayakaltından çekileyim ve eğer Cüneyt Bey buradaysa ondan başlayarak ziyaretlerimi yerine getireyim."

"Senin bana eşlik etmek için burada olduğunu sanıyordum" dedi Yağız önlüğünü giymeye çalışırken, "demek amacın beni kullanıp eski dostlarını görmekti."

Tanem, Yağız'ın boynuna sarılmamak için önünde duran koltuğu sıktı. Nedense adamın onu sepetleyeceğini düşünürken kızın yanında ona kompliman yapıyordu.

"Belli ki yoğunsun, rahat çalışmanız için ayakaltından çekileyim istedim."

Tanem'e cevap olarak kafasını hadi oradan dercesine yana eğen Yağız yeni sekreterine döndü.

"Hastaları ziyarete çıkıyorum Nebahat Hanım! Lütfen ben gelene kadar Tanem'in burada olduğunu görüşmek istediği kişilere haber verin."

Cennet gözlünün Sahra'ya bakışlarını yakalayan Yağız o bakışlardan nedensiz yere mutlu olmuştu. Şu anda kıskançlığın kemirgen dişleri Tanem'in içini yiyip bitiriyor olmalıydı. Düşünce-

si hoştu. Ama onun kendine eziyet etmesine ya da Sahra'nın onu ezmesine tabii ki izin veremezdi. Evet, ilişkilerini itiraf etmekte zorluk yaşıyordu Yağız ama bu Tanem'in rencide edilmesine izin vereceği anlamına gelmezdi. Zaten sorun Tanem değildi ki, Yağız'dı. Kurtulamadığı, beraberliklerinin başlangıç noktası olan hasta doktor ilişkisinin varlığını yok sayamamasıydı.

Tanem gerek yok demek istediyse de sarışın afetin kalçasına uzanan yırtmacını görünce vazgeçti. Önünde sıkmakta olduğu koltuğu rahat bırakıp oturmaya karar verdi.

"Peki, o zaman seni burada bekliyor olacağım."

"Ben de seni fazla bekletmemeye çalışacağım," dedi Yağız. "Nebahat Hanım dosyalarla beraber Mert'in beni bulmasını sağlar mısınız?"

"Tabii Doktor Bey, hiç merak etmeyin."

"Teşekkürler."

Doktorun ardından halletmesi gereken işlerini bahane eden kızın Tanem'e bir dakika bile dayanmaya tahammülü olmadığı belliydi ki zaten Tanem de ona bayılmıyordu.

Ötelemeye çalıştığı karabasanları fırsat kollayıp yüzeye çıkmaya hazırda beklerken yalnız kaldığı oda, onlar için bulunmaz nimetti. Yerinden kalktı daha önce inceleme şansı olmadığı odayı arşınlarken belki gününü rezil etmemeyi başarabilirdi. Düşünce stresi, stres agresifliği getiriyor, Tanem de tüm negatif enerjisini Yağız'ın üzerine boşaltıyordu. Neyse ki birisi kapıyı tıklatınca kurtulduğunu hisseden Tanem gelenin Gülcan olduğunu görünce tüm kaygılarından sıyrıldı.

Başta Gülcan olmak üzere herkesi özlemiş ve çok sıcak karşılanmıştı. Hande izinliydi ve Mert hiç değişmemiş hâlâ mızmızdı. Ziyaretçileri gelip giderken Nebahat özellikle Cüneyt geldiğinde yüzündeki sahtekâr gülümsemeyi ve ikramda bulunmayı ihmal etmedi. Bu filmdeki kötü kadın rolü kesinlikle onundu. Anıl'la yaptığı sohbette bu işi alabilmek için Nebahat'ın çok uğraştığını öğrenmişti. Anıl'ın kıza olan hayranlığı gün gibi or-

tadaydı becerikli, akıllı, güzel, tuttuğunu koparan ve daha nice özelliklerini uzun süre dinlemek zorunda kalan Tanem, Yağız'ın yapılan değişikliğe karışmadığını hatta haberinin olmadığını öğrenmek içini ferahlatmıştı.

Nebahat'a teşekkür edip oradan ayrıldıklarında aradan üç saatten fazla süre geçmişti. Bugün Yağız dışında ama yine Yağız odaklı yeni kararlar almıştı. Bir asalak gibi âşık olduğu adam onu yakasından silkeleyene kadar beklemeyecekti.

Nebahat'a hayran Anıl kızın güzelliğinden çok az bahsederken karakterinden söz edip durmuştu. Ayrıca kızın düzene soktuğu işleri sıralarken Yağız'ın onu tebrik ve takdir eden bakışlarını da görmüştü. Ve Asya. Kendine iş kurmak için çabalamasının Doruk'un üzerinde yarattığı etki yadsınamazdı. Hepsinin dışında kendisi hariç etrafındakilerin uğraştığı, emek verdiği bir şeyleri vardı. Onunsa bir tek Yağız'ı vardı. Tatmin ediciydi ancak yeterli değildi.

O bakışları Yağız'da tekrar görmek istiyordu ancak bu defa hedef kendisi olmalıydı.

Planı bile hazır olan Tanem önce Mehmet'le konuşmaya karar verdi. Maddi imkânlarının ya da sahip olduklarının neler olduğunu en azından Asya'ya ortaklık teklifiyle gidebilecek kadar olanağı olup olmadığını öğrenecekti. Mehmet ona ne isterse verirdi biliyordu fakat o da Asya'nın isteğine saygı duyarak yardım değil, kendi sahip olduklarını isteyecekti. Belki hâlâ görmediği evine gider ve var olduğunu düşündüğü takılarını o da satardı.

Tanem yaptığı planı anlatırken sessizce dinleyen Yağız yorumda bulunmak için bitmesini bekledi.

"Peki, heyecanın nerede?"

Tanem'in işin bu kısmını düşünmediği belliydi.

"Bilmiyorum."

Arabayı Memo Amca'nın yerine çeken Yağız buranın Tanem'e iyi geleceğine inanıyordu. Kendi en önemli kararlarını burada verirdi. Salaş mekânda oturacak tabureleri gelene kadar konuşmadılar.

"Korkuyorum galiba," dedi Tanem, "pişman olmaktan, yanlış yapmaktan."

"Bunlar çok doğal, herkes korkar ve herkes hata yapar sonra da ya pişman olur ya da ders alır."

"Elimi tutar mısın?"

"Hiç sormayacaksın sandım," diye karşılık veren Yağız parmaklarının arasında kaybolan narin eli tutmakla kalmadı, önce avuç içini öptü sonra da "ben hep yanındayım," diyerek güvence verdi.

Tanem ona gülümseyerek baktı; "Ya bu yanlış bir kararsa?"

"İyi de bitanem acabaların sonu yok ki! Yapman gereken tek şey başarılı olmak için çalışmak."

Gizlemeye çalışsa da Tanem şaşkındı. Yağız'ın teşbih yaparak ona bitanem diye hitap etmesini kaçırmamıştı, duyduğu aşk sözcüğünü sindirmek zor olacaktı.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi Yağız karşısındakinin sessizliğinden faydalanarak. "Peşinen de söylüyorum; doktor olarak değil sana önem veren sevgilin olarak konuşuyorum."

"Uzattıkça geriliyorum hemen söylesen benim için daha kolay."

"Sabah da söylemeye çalıştım fakat yapamadım."

"Hadi Yağız!"

"Yüzde yüz iyileşmedin ve hâlâ kalbinde pille yaşıyorsun."

"Eee, ne olmuş?"

"Bak, hemen yüzünün şekli değiş..."

"Uzatma lütfen," diye çıkışan Tanem'in ses renginin gerginliği yüzüne de yansımıştı. Neler duyacağını biliyordu. "Kendime dikkat etmem, stres ve yorgunluktan uzak durmam, günde en az sekiz saat uyumam gerektiğini söyleyeceksen, hiç boşuna zahmet etme."

Kaşlarını çatan Yağız, "Neden repliklerimi çalıyorsun ve neden..." diye şakayla takılmak istedi.

"Konuyu kapatır mısın?"

Tanem, şaka ya da gerçek hiçbir şekilde konuşmak istemediğini net ve kesin şekilde dile getirdiğinde Yağız'ın içi buz kesti.

"Hadi kalk, Asya'nın yanma gidelim, o kafamızı şişirirken sakinleşmemiz daha kolay olur."

"Hayır, Mehmet'i aramak ve müsaitse onunla konuşmak istiyorum. Seninle sonra haberleşiriz."

"Nasıl istersen," diyen Yağız gücenmemesi gerektiğini biliyordu ama bildiğini pratikte uygulayamıyordu. Çabucak işlerini halletmesinin tek sebebi oydu ve şimdi Tanem gidiyordu. Abisiyle tek başına konuşmak istemesi hakkıydı fakat Yağız hep önceliği olduğuna inanmıştı. Oysa şimdi Tanem hayatı ile ilgili alacağı büyük kararın sonucuna Mehmet'le varmayı tercih etmişti. Evet, tam da Yağız'ın Tanem'le ilgili varsaydıklarını doğrulayan davranış biçimiydi. Yağız'a karşı hissettiklerini sandığı şey kaybolmuşluk, yalnızlık ve minnettarlıktı. Neden mi? İlk gerçek adımıydı ve içinde Yağız yoktu, sarıldığı ailesiydi.

Güçsüzlüğünün ve zayıflığının Yağız tarafından görünmesini istemeyen Tanem, yapacağı konuşmanın gizli olmasını seçti. Hâlâ uyku saatlerinden, ilaçlardan bahseden Yağız'ın yanında Mehmet'le konuşamazdı. Cesaretinin olmadığı ortamda Yağız'la aynı havayı soluyamazdı.

Tanem'in aradığı Mehmet, kardeşinden gelen görüşme talebiyle ne kadar şaşırdıysa duyduklarına da bir o kadar sevindi. Hayatlarının normale döneceğine olan inancını hiç kaybetmeyen adam Asya'nın ardından Tanem'in aldığı kararla gurur duyuyordu ve onlar için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Tanem, üzerine tapulu olan evi satmayı teklif ettiyse de Mehmet hatırlayana kadar beklemesinde diretti. En önemli kozunda Tanem hayal kırıklığına uğramaya hazırlanırken ailedeki herkesin bir fonu olduğunu öğrendi. Anlaşılan Tanem oldukça cimriymiş, tüm maaşını da o fona eklemiş, sadece evin taksitleri kadarını kullanıp gerisini planları için ayırıyormuş. Tabii ki

o planların ne olduğunu Tanem dahil kimse bilmiyordu, sorun değildi, nasılsa plan plandı, ha o zaman ha şimdi.

Pazartesi sabahı Mehmet'le bankaya gitmek için sözleştiler, bugüne kadar finansçılarının takip ettiği hesabı Tanem devralabilecek, ondan sonra da istediğini yapabilecekti.

"Dünya turuna çıkmak istersen hesabına bloke koydurturum," diyerek konuşmayı sonlandıran Mehmet'in sesi neşe doluydu.

Abi kardeş Asya'nın yanına geçip akşam saatlerine kadar orada kaldılar. Çok bir işe yaramadılar, yaptıkları tek şey Asya ve Serra'nın didişmesine hakemlik yapmaktı. Neyse ki Ahmet'in gelmesiyle günü sonlandırmaya ve beş kardeş beraberce yemeğe gitmeyi kararlaştılar.

Hesabı kimin ödeyeceği ya da mekânın neresi olacağı ile ilgili yapılan tartışmalar Osman Bey ve Şükran Hanım'ın da çağırılmasıyla son buldu. Mekânı Şükran Hanım seçti, ödemeyi de Osman Bey yapmayı kabul etti. Serra ve Asya'nın ısrarlı üst değiştirme talepleri de Mehmet'in karşı mağazadan üç kadın için yaptığı alışverişle karşılandı ve nihayet yola çıkabildiler.

Asya yolda Doruk'u arayıp hızlı gelişen planlarını haber vermiş, laf arasında Yağız'ı da bilgilendirmesini istemişti. Buna bağlı olarak da Tanem her ne kadar Yağız'ı arayıp sesini duymak istese de yapmadı. İmkânı varken azıcık nazlanmak hakkı olmalıydı.

Her şeyiyle, her şeye rağmen güzel bir yemek ve güzel bir akşam geçirip geceyi de Sancaktar villasında sonlandırmışlardı. Tanem bu eve daha önce gelmiş fakat ilk defa uyumuştu. Tamer'in de sonradan katıldığı doğaçlama gelişen olaylarda kendini yabancı gibi hissetmemişti. Yine de sabahın erken saatlerinde huzursuzlukla uyanmış, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu çözmeye çalışmıştı. Baharın serin havasını hissedebilmek adına evin büyük ve göz alıcı bahçesinde kendini dinlemeye çekti.

Şu anda kaçıp gitme isteğini bastırmaya çalışırken sebebin

Yağız olmadığını biliyordu. İnkâra hacet yok, güneşi onun kollarında karşılamayı isterdi, ama şu andaki hislerinin açıklaması bu değildi. Uzun bacaklı hizmetçinin getirdiği ikinci çayından sonra acıktığını fark etmek düşüncelerinin midesinde yoğunlaşmasına sebep oldu.

Evdekiler uyanmamıştı kahvaltı için onları beklemekte kararsızdı. Saat dokuzu yirmi geçiyordu.

Karar vermeye çalıştığı esnada elinde tuttuğu telefonun sesiyle irkildi. Yağız arıyordu. Yüzü aydınlanan Tanem cevap vermeden önce adamın konuşmaya nasılsın diye başlamamasını diledi. Sonra onu aradığına hatta bu saatte aradığına göre önemli bir gelişme olduğunu varsaydı. Yağız öylesine aramazdı; ne söyleyecekti ki?

Telefon ikinci kere çalınca kendini yemektense açıp öğrenmeyi tercih etti.

"Günaydın."

"Günaydın," karşıdaki ses yorgun ve uykusuz ama canlı geliyordu, "uyandırdım mı?"

Yağız'ın nasılsın diye sormamasından mutlu olan Tanem, "Hayır kalkalı çok oldu," dedi.

"Erkencisiniz."

"Tek uyanan benim."

"Bensiz uyku tutmamıştır."

"Sanırım seni de!"

Adamın güldüğünü duydu Tanem.

"Bütün gece hastanedeydim."

"Ne oldu! Başına bir şey mi geldi," dedi Tanem panikle.

"Sakin ol, hastaneye gitmem için başıma bir şey gelmesine gerek yok."

Yaptığına kendi de güldü Tanem, "Haklısın demek hâlâ ayılamamışım."

"Galiba."

Oluşan sessizlikte Tanem adamın yolda olduğunu duyabiliyordu.

"Eve mi geçiyorsun?" diye sordu.

"Aslında hastaneden çıktığımda amacım oydu."

"Peki, şimdiki amacın ne?"

"Sadece uyananın sen olduğunu öğrendiğimde ilk sapaktan döndüm ve yaklaşık on dakika sonra orada olurum."

"Buraya mı geliyorsun?" diye hayretle yanıtladı Tanem.

"Burası diye nitelendirdiğin ailenin eviyse cevabım evet."

Alaylı cevaba aldırmayan Tanem çoktan ayaklanmıştı.

"Hazırlan dışarı çıkalım," diyen Yağız'ın sözleri tekliften çok emir içerikliydi.

Tanem de yapılan vurguyu kaçırmamıştı.

"Bu güvenin kendine mi bana mı?"

Yağız'ın şen kahkahası kulağında çınladı.

"Benim gibi bir adamı hayatına sokmak için ısrar eden senin gibi bir şuursuza farklı davranmak haksızlık olur."

"Anladım, güvenin kendine."

"Sana kibarlık taslamamı mı istiyorsun?"

"O sen olmazsın," diyen Tanem çoktan çıkmak için hazırlıklara başlamıştı.

"Sen de o kadar azıyla yetinemezsin."

"Beni tavladın! Sen kapıya gelene kadar ben hazırım, geldiğini güvenliğe haber veriyorum."

Sadece yirmi dakika sonra Yağız'ın arabasıyla evden uzaklaşmışlardı. Tanem, "Yağız'la birlikteyim," diye kısa bir not bıraktıktan sonra arkasına bile bakmadan sürücü koltuğunun yanındaki yere kurulmuştu. Mutlu olmak için birden fazla sebebi vardı. Tek başına oturup sıkılmaya başlayalı çok olmuştu ve şu anda evde onu basan hafakanlardan kurtulmuştu, hiç aklında yokken Yağız'la birlikteydi ve karnını doyurabilecekti. Bu aşamada kendini naza çekmek işe yaramıştı.

Plansız çıkılan yolculukta Tanem'in nereye diye sormamasını fırsat bilen Yağız daha önce konferans için gittiği Gebze'deki otele gitmeyi seçti. Şehirden uzak, yeşilliği bol, atmosferi huzur-

lu ve hayvan seslerinin şakıdığı otelde kahvaltıdan spora, tüm eğlence oyunları vardı.

Bıcır bıcır anlatmaya devam eden Tanem'in sesi rahatlamasını sağladı. Dün ansızın Yağız'ı bırakıp gitmesi üzerine gece Tanem'in gelmemesine şaşırmıştı. Kendi aramak yerine Asya'dan Doruk'a ondan da Yağız'a bilgi göndermesi karşısındaki duyguları şaşkınlıktan fazlasıydı. Tedirgin edici, endişe vericiydi. Stresle evin içinde dolaşırken hastaneden gelen telefon onun kurtarıcısı olmuştu. Fakat sabaha karşı altıda işi bitince saatin Tanem'i arayabileceği uygun noktaya gelmesini beklemek zor olmuştu. Nihayet dokuz olduğunda son muayenesini yapıp çıkmak için hazırlanmaya başlamıştı.

Tanem'in bulacağı ilk fırsatta Yağız'ı bırakıp gideceği tezini bir kez daha doğrulayan olaydan ders alması gerekiyordu. Ama şu anda Tanem'in hemen yanında oturduğu dikkate alınırsa aldığı dersle uygulamasının çakıştığı belliydi.

Geçmişte yaşadıklarından ibret almayı başaramayan Yağız arabaya bindiğinde Tanem'i aramak için eve varmayı ve zamanın biraz daha geçmesini planlıyordu. Ancak kasları iradesi dışında hareket etmiş Tanem'i aramıştı. Onun uyanık ve yalnız olduğunu öğrendiğinde ise çoktan yola girmişti. Ve şimdi sonuç mükemmeldi.

Tanem'in otele bayıldığını bakışlarından yakalayan Yağız onu mutlu görmekten ne kadar keyif aldığını tekrarladı. Kızın yüzünü güldürmek için yapamayacağı şey yoktu.

Tanem'in saçları omuzlarında özgürce dans ederken ve yeşil renk bluz giymişken ona bakmaya doyamıyordu Yağız. Bu kızın amma yeşil kıyafeti vardı, eğer bir kaçını dolabından aşırsa haberi olur muydu? Bu defa dar kot yerine etek giymişti ve o etek zaten dizinin üstündeyken bir de Tanem'in her hareketiyle yukarı çekiliyordu. Kendini onbeşlik ergenler gibi kızı dikizlerken bulan Yağız sebebin uykusuzluk olduğuna inanmak istedi.

Tuttukları bir yatak odası, bir salon ve banyodan oluşan bun-

gülow odanın önündeki mantar şekli verilmiş kütük masada yemeklerini yediler. Tanem yorgun ve uygusuz sevgilisini elleriyle beslerken Yağız öpüşleriyle ona teşekkür etti.

Yemeğin ardından jakuzide geçen bir saatte sıcak su ve Tanem'in varlığıyla Yağız gücünü toparlayabilmişti. Suyun içindeki şehvetli dokunuşları yatakta başka bir boyuta ulaştı.

Terapi gibi gelen saatlerin ardından uyuya kalan Yağız'ın aklından son geçen şey kendi cennetinde olduğunu düşünmekti.

Yanındaki adamı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkan Tanem ikindi güneşini kaçırmamak için dışarı çıktı. Otelin müşterileri için hazırladığı kenarları çeşitli çiçeklerle bezeli yürüyüş yolunda yavaş adımlarla ilerlerken zihnini meşgul edenin ne olduğunu bulmayı umuyordu. Tıpkı sabah olduğu gibi, Yağız'la bir bütün olduğu yatakta da aynı duygularla uyanmış, içini kaplayan huzursuzlukla kendini dışarı atmıştı. Hayatı düğüm düğümdü. Her şey yarım ve meçhuldü, hangi birini düşünecek, nereden başlayacaktı onu bile bilmiyordu. Yağız'ın gelişiyle askıya kalkan karanlık geri gelmişti.

Herkesi, anne ve babasından başlayarak tek tek düşünmeye karakterlerini ve onlara karşı neler hissettiğini analiz etmeye çalıştı. Sıralamada Ahmet'i hep ötelediğini fark ettiği an başladı her şey. Ayaklarını saran titremeye direnerek düşmeden sadece birkaç saniye önce yol kenarına oturmayı başardı. Kafasının içinde hareket eden, bağırıp çağıran adamın yüzünü göremiyor ancak bir şekilde Ahmet olduğunu biliyordu.

Söylenenleri duymasını engelleyebilirmiş gibi avuç içleriyle kulaklarını kapatıp yüzünü dizlerine gömdü. Kadraja giren diğer adam babası olmalıydı, "Senin gibi evlatla ben ne yapacağım!" diye haykırırken Tanem onu sakinleştirmek adına, "açıklamasına izin ver" diyordu.

Görüntü netleştikçe insan sayısı artmaya başladı. Hepsini göremese de tüm ailenin orada olduğunu biliyordu.

Mehmet olduğunu sandığı adam araya girdi: "Büyümemekte daha ne kadar direneceksin?"

"Kesin artık şunu!" diye ciyaklayansa Serra'ydı.

Herkes bir şey söylemeye, Ahmet'i susturmaya çalışırken o ise Tanem'in canını acıtıyordu. Bileğindeki sızıyı hissedebiliyordu. Ahmet mengene yaptığı elleriyle onu yakalamış ve bırakmaya niyeti yoktu. Tanem'i bir yere götürmek, bir şeyler söylemek amacındaydı. Son anda fark ettiği Asya ise hıçkırıklarla ağlıyordu.

Görmüyordu ama birisinin ona sarıldığını sezmesiyle adının uzaklardan tekrarladığını duyması aynı anda oldu. Her şey birbirine karışmışken kendini güvende hissetmesiyle midesini düğümleyen panik giderken, kaybolan huzuru yavaş yavaş geri gelmeye başladı.

Ona sarılan, onu öpüp okşayan Yağız'ın kokusunu aldığında kapalı olduğunu o an fark ettiği gözlerini açtı. Gittiği yerden geri dönmüştü. Başındaki ağrı normaldi ancak bileğindeki sızıyı açıklamanın yolu yoktu.

Yerçekimine karşı koyarak havalanmasının sebebini idrak etmeye çalışırken Yağız'ın kucağında olduğunu anladı. Kollarını adama dolayarak kafasını boynuna gömdü ve onu götürmesine izin verdi.

Geçmişten gelen yeni ve yine eksik bir sarı! Tüm detaylarını hatırlamasa da var olduklarını, hayatının arkada kalan kısmını oluşturduklarını biliyordu. Ahmet neden çıldırmıştı, Tanem'e neyi ispatlamaya çalışıyordu ve birbirine düşkün ailesini o duruma getiren şey neydi? Yakın tarihte sahip olduğu bilinmezlerin sayısı bununla beraber katlanarak çoğalmıştı.

Dikkatlice yatağa yatırdığı Tanem'in nabzını kolundaki saate bakarak bir dakika boyunca kontrol eden Yağız endişelenecek bir durum olmadığını düşündü. Uyandığında yanında göremediği Tanem'i aramak için dışarı çıktığında duyduğu yakarışın geldiği yönü takip ederken onu bulmakta zorlanmadı.

Sürekli, "Susun, sus," diye yakaran Tanem'in ne gördüğünü merak ediyordu. Fakat sormayacak, onun anlatmasını bekleye-

cek kadar da bilinçliydi. Şimdilik yanında olup kızı sakinleştirmek, girdiği buhrandan çıkmasına yardımcı olacak ne varsa yapacaktı.

Bir bardak soğuk su ve viskiyle yatak odasına geri dönen Yağız dikkatli davranarak sırtüstü uzanmış kızın içeceklerini bitirmesi için ona yardım etti. Banyoda bulduğu havluyu soğuk suyla ıslatıp ayaklarına doladığında Tanem'in verdiği tepki onun kendinde olduğunun işaretiydi. Bu sevindirici haberdi, kötü olansa hâlâ gözleri kapalı ve titremeye devam ediyor olmasıydı. Bu şartlar altında yapacak fazla bir şey yoktu. Tanem'in yanına uzanıp onu kendine çeken Yağız bir kadını mutlu etmenin, kendine getirmenin başka bir yolunu deneyecekti. Dudakları Tanem'inkilerle buluştuğu an hemen karşılık aldı. Naif ve yumuşak arayışlarla başlayan öpüşme uyandırıcıydı. Yavaş olmaya özen göstererek kızı öpmeye ve üzerindekilerden kurtulmaya başlayan Yağız çok geçmeden cennet yeşili gözlerle karşılaştı. Onu üzerine çeken kadın kendinde ve Yağız'a açtı.

Bedenlerinin isteklerini karşılamaya çalışırken kaçmalarının mümkün olmadığı uzun konuşma öncesi buna ikisinin de ihtiyacı vardı.

***

Hava kararmadan az önce yola çıkmayı başardıklarında ikisi de arabanın içinde suskundu. Yağız'ın duymayı istediği cevaplar, Tanem'in anlatıp kurtulmayı dilediği sorunları vardı.

"Üsküdar'a beni ilk götürdüğün yere gidelim," diye istekte bulunan Tanem'e sadece başını sallayarak karşılık veren Yağız hedefledikleri istikametlerine doğru ilerledi.

Kışın ayazında geldikleri yer şu anda farklı görünüyordu. Nasıl olursa olsun burası her haliyle güzeldi. Batan güneşin yaydığı kızıllık insanı kendine hayran bırakıyordu.

Oturdukları basamakta onu sağ koluyla kendine çeken adamın göğsüne başını yaslayan Tanem kendi anlatacaklarını duy-

maya hazırlanıyordu. Keşfedeceklerinden dolayı çıkmaza saplanmaktan kaygı duyuyordu.

"Bazı şeyler görüyorum," dedi Tanem duraksayarak, "aslında görmüyorum sanki yaşıyorum. O anki korku, öfke, acı ne varsa hissediyorum. Mutlu olduklarım da var ama takılıp kaldıklarım, hep yarım ve yaşantım da bildiğimi sandığım şeylere tersler."

Merakı kabaran Yağız detayları öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Aslında hastanede olduğum dönemde de gördüklerim vardı, ama onlar genelde uyurken rüyalarıma giren kâbuslardı. Çok inandırıcıydılar ve uzun süre etkilerinden kurtulamıyordum." Tanem'in sesi bezgin ve sıkıntılıydı. Bunca zaman ilk anlatacağı kişinin Yağız olacağına dair kendine söz vermiş, bugünü geciktirmek için çabalamış, tek başına ayakta durmaya çalışmıştı. Şimdiyse bir şeyleri ummaktan vazgeçmiş olmak kalbini kırıyordu.

Kendini bulmadan aşkı bulmayı seçmiş ve onu yaşamak için yine kendinden vazgeçmişti. Bu adam, Yağız, kendine özgü niteliklerini yitirmiş, bir şeye ait olmayan, onu başka şeylerden ayıran hiçbir özelliği bulunmayan, fert diyemeyeceği birine, yani Tanem'e yar olmazdı.

Tanem onun hastası olmaktan nefret etmiş; bu uğurda yol aldım diye düşünse de şimdi görüyordu ki aslında başladığı noktanın çok da ötesine geçememişti

Sadece susarak onu dinleyen adama yaşadığı tüm deneyimleri o an hissettiklerini de katarak anlatmaya başladı. Bir şey atlamadı ya da eklemedi. Beklediğinin tersine anlattıkça rahatladı. Önce sözleri kesik kesikti ama şimdi içinde biriktirdiklerini dökmenin kolay olduğunu görmüştü.

Ellerine tutunduğu adama yaşadıklarını anlatmaya devam ederken sıra Serra'ya geldiğinde, "İnanamazsın," diye başladığı cümleyi, "nereye gidiyorduk veya neden Serra hiç olmadığı biri gibi giyinmişti bilmiyorum. Bildiğim tek şey sürekli kıkırdağımız ve onun heyecanlı olduğuydu," diyerek bitirdi.

Tanem karşısındaki adamın kaşlarının ortada birleştiğini ve hayret dolu bakışlarla afalladığını fark edemeyecek kadar kendiyle meşguldü. Yağız birkaç ay önce gördükleriyle kıyasladığında verdikleri tepkinin Tanem'inkinden farksız olmadığını hatırladı.

Serra neden iki farklı insan gibi davranıyordu?

Yorumda bulunmayan Yağız yeni bir şaşkınlığı da Burak ile ilgili öğrendiği gelişmeden dolayı yaşadı.

"Elimi tutmaya çalıştığında kendimi geri çekmedim," dedi Tanem, "evet duyduklarımdan rahatsız olmuşum gibi hissediyordum, ancak düşünüyorum da gerçekten kızsam masayı terk ederim veya konuşmasına izin vermem. Acaba diyorum, aslında o zaman rahatsız değildim de öyle olmak zorunda olduğumu mu düşündüm? Burak'la aramızda bir şeyler yaşanmış olabilir mi?"

Yağız'ın işte şimdi ağzı gerçekten açık kaldı. Tanem ne anlatıp duruyordu?

Avuçlarıyla yüzünü kapayan Tanem akmaya hazır gözyaşlarını bastırmak istedi. Ya da yok olmak.

"Anlatılanlara göre onunla beş yaşından beri arkadaşmışız, ancak çok çalıştığı için mi ne, sadece bana değil, herkese uzak, Yağmur'un mutlu bir evliliği olmadığı da ortada. Bilemiyorum."

"Sena da uzak."

"Evet, ama her gün beni ayrı, Asya'yı ayrı arıyor, eminim Yağmur'u da arıyordur."

"Ki Sena'da pek haz etmiyor ondan."

"Aslında geçen gün bize geldiğinde onunla ilgili de bir şeyler görmüştüm."

"Pek önemsemedin mi?"

Dudaklarını aşağıya doğru büzdü Tanem. Önemsemek değil de diğerleriyle fazla meşguldü.

"Tamer Amcalar'da Sena'nın odası varmış ve o oda Ahmet'in odasını görebiliyor. Evler birbirlerine yakın değil, ama bizim evin

uzayan mimari yapısında Ahmet'in odası oraya denk geliyor ve ben Sena'yı hep penceresinden oraya bakarken hatırlıyorum. Donuk ve sert yüz ifadesi ile oldukça ürkütücü görünüyordu."

"Orada bir odası olduğunu ve çoğu zaman onlarda kaldığını ben de duymuştum."

"Neden ve niçin diye sorgulamadın, değil mi sende?"

Yağız başını sallayarak onu onayladı.

"Tamam, pek güleç değil, ancak sempatik, şeker biri, o bakışların anlamı ne bilmiyorum, neden sürekli orada, ailesi o zaman neredeydi, bilmiyorum."

"Neden sormuyorsun?"

Yağız'ı öpmek için eğilen Tanem'in güce ihtiyacı vardı. İyice kararan havanın etkisiyle sahil nispeten boşalmış, o da bunu fırsata çevirmişti.

"Ne söylerlerse inanmaktan başka şansım olmayacak. Öğrendiklerimin doğru olduğunu bilmedikten sonra, ne önemleri var ki! Anlattıklarıma baksana, bildiğin tüm gerçeklerin aksini söylüyor."

"Muhakkak mantıklı açıklamaları vardır."

"Umarım."

"Bitanem, bilmek istemeni anlıyorum, ama takılma, sonuçta kaza gününe kadar senin sevdiğin ve mutlu bir hayatın vardı, şimdi hatırladıkların bölük pörçük olunca hakikaten anlamsız."

"Ama sevdiğim ve mutlu olduğum hayatı hatırlamıyorum, sadece öyle olduğunu söylüyorlar," diyen Tanem aşkla bakan yeşil gözlerini karşısındaki okyanus gözlü adama dikti. "Sence söylenenlere inanmalı mıyım?"

Evet, asıl soru bu muydu? Fakat Yağız'ın verecek cevabı yoktu. "Tabii ki inanmalısın, neden inanmayasın ki!" demeyi ne çok isterdi. Kızın yaşadığı yalanları bilen biri olarak ona güvenmesini nasıl söyleyebilirdi ki! Ailene inanmaktan vazgeç demek de Yağız'a yakışmazdı, hem bu çok daha büyük bir yalan olurdu. Ama Sancaktarlar'ın büyük sırrı zaten tek başına kocaman bir yalandan ibaretti. Onlar gerçek bile değillerdi.

Ona bakan cennet gözlü kadınına cevap vermekten onu kurtaran telefonunun çalan sesi oldu. Şu Graham Bell ne kadar büyük bir iyilik yapmıştı Yağız'a bir bilseydi.

Tanımadığı sabit hat numarasının kime ait olduğunu düşünmeden açtı telefonunu Yağız. Ancak karşı taraftan duyduğu Fırat'ın sesiyle kaygılanmaktan alamadı kendini.

"Yağız Bey, bu saatte rahatsız ediyorum kusura bakmayın," diyordu Fırat.

"Önemli değil, sizi dinliyorum."

"Hande'nin gözaltı süresinin dolmasına yirmi dört saatten az bir süre kaldı, o yüzden acele ettim."

"Açıklama yapmanıza gerek yok, sizin için ne yapabilirim?"

"Acil olarak buraya gelebilir misiniz? Hande sadece sizinle konuşabileceğini söyledi."

Komiserin sesinden yüzünün aldığı şekli tahmin edebilen Yağız en az Fırat'ın hissettiği kadar sıkıntılıydı. Umut ve endişe kardeş olmuşlardı. Hande kimin adını verecekti?

"Olabilecek en hızlı şekilde geliyorum," diyen Yağız telefonu kapadı. Taneme nereye gittiğini açıklayamaz ve onu yalnız bırakamazdı.

"Benim acil işim çıktı, seni Asya'nın yanına bıraksam, olur mu?" diye sorarken çoktan toparlanmaya başlamıştı bile.

"Kötü haber mi? Hastaneden mi aradılar?"

"Yok, hayır, gece geç olmadan gelirim diye düşünüyorum."

Tanem meraklanmıştı. Ama adamın gözlerini kaçırmasından başka bir şey sormaması gerektiğini anlamıştı.

Telefonunu elinden düşürmeyen Yağız birkaç görüşmeden sonra, "Asya ve Doruk evdeymiş, Erhanlar da nöbet yerlerinde bekliyormuş," dedi.

"Yani evin önünde."

"Aynen, o yüzden seni eve bırakayım."

"Ben taksiyle giderim, senin işin belli ki acil."

Kızın elini yakalayan Yağız onu arabaya sürükledi. Tanem'i

tek başına göndermesi mümkün değildi. On beş gündür bekleyen Hande'nin bir saat daha beklemesinde sorun yoktu, tıpkı Yağız'ın sorularının cevaplanmasının da biraz daha bekleyebileceği gibi.

"Neden taksiyle tek başıma gidemiyorum, anlamadım."

Yağız arabanın kapısını açıp dikilen kadının oturmasını bekledi. Ama ondan açıklamaya isteyen Tanem'in hiç öyle bir niyeti yoktu.

Yağız sıcak ve sevgi dolu bir öpücük verdi Tanem'in güzel bulduğu elmacıkkemiğindeki minicik bene. "Lütfen sevgilim, işimi zorlaştırma."

Birkaç saniye ayakta dikilen Tanem inatlaşmaktan vazgeçti. Onun için ayrılan yere otururken somurtmamak elinde değildi. Neler döndüğü anlayamıyordu.

Tanem'i eve bırakıp polis merkezine varması yaklaşık bir saatini alan Yağız binadan içeriye girerken kuşkuluydu. Hande'nin anlatacaklarını ve neden anlatmak için Yağız'ı seçtiğini düşünmemeye çalışması kolay olmuyordu.

Üçüncü kattaki büroya çıktığında Fırat'tan önce Mehmet, Ahmet, Osman ve Tamer dörtlüsünü gördü. Onların da yüzünde kuşku ve endişe vardı. Nedense burada olacaklarını tahmin etmemişti. Pek de merak etmemişti aslında Yağız, ama adamların çoktandır beklediği belliydi. Belki de gerektiği kadar ilgilenmediklerini sanırken yanılıyordu Yağız. Belki de sadece ellerinden bu kadarı geliyordu.

Kısa selamlaşmalarının ortasında yardımcı komiser İbrahim beklediği Yağız'ın yanına gelerek acele etmesini sağladı. Uzun koridoru geçerlerken çocuğun elinde bloknotu olmadığını fark etti Yağız. İbrahim'in başı gövdesinin üzerinde değilmiş gibi şaşırdı, alışık olmadığı manzarayı görünce.

Loş bir odaya soktu onu genç polis. Fırat ve yanında Yağız'ın tanımadığı ama rütbeli olduklarını tahmin ettiği iki adam onu karşıladı. Yanılmamıştı. Biri büro amiri diğeri emniyet müdü-

müydü. Adamlar saygıda kusur etmeden Yağız'a hemşireye sormasını istedikleri birkaç soruyu ve olayın detaylarını anlattı.

Hande'nin hesabına yatırılan parayı ATM'den kızın kendisi yatırmıştı. Neden ATM'den yatırmıştı ve parayı nereden bulmuştu? Sorulması gereken en önemli soru buydu. İkinci önemli soru; saklı odadan çıkarken kameraya yansıyan görüntüsünde elinde tuttuğu ilaçlar hangileriydi. Bu olayda adı geçen ilaçlar mıydı?

Odanın geniş duvarının üçte ikisini kaplayan pencerenin ardındaki Hande'yi görene kadar soğukkanlılığını kaybetmemişti Yağız. Uzun masada yüzü pencereye dönük oturan Hande'nin elleri masanın altındaydı. Son gördüğüne göre on yıl yaşlanmış ve daha zayıftı. Üzerindeki ince siyah hırkasının yıkanma zamanı gelmişti. Kumral saçları tepesinde ince bir tokayla tutturulmuş kadının önceki derli toplu halinden eser yoktu. Nedense onun için üzüldü Yağız. Hâlâ kızın suçsuz olduğuna inanıyor olmalıydı.

Sorgulama odalarını sadece televizyonda izlediği filmlerde gören Yağız için bu farklı bir deneyimdi. Olayın içinde Tanem olmasaydı etrafı inceleme şansı verirdi kendini. Ancak şimdi sadece bilmek istiyordu. Hande ne yapmıştı? Kim için yapmıştı?

İçeri girdiğinde Yağız'ı gören Hande oturduğu yerde kıpırdandı. Utanıyordu. Kadının eğdiği başı kaldıramadığı bakışları yeterince açıklayıcıydı. Ona söylenildiği gibi hemşirenin karşısına değil, masanın başındaki sandalyeye oturdu Yağız. Bundan sonrası için tam olarak ne yapması gerektiğini o da bilmiyordu.

Beni görmek istemişsin diye konuya girebilirdi ama uygun düşmeyeceğini biliyordu. Zaten kelimelerle boşa zaman harcamak şu an yapılacak son şeydi.

"Bana ne anlatacaksın?" dedi Yağız en kestirme yoldan. Buranın havası boğucuydu. Cevaplarına kavuşmak için uzun süre beklemek istemedi.

"Ben..." diye anlatmaya başlamak isteyen Hande'nin sesi ona

ihanet ederek kadına geçit vermedi. Boğazına takılan gıcığı temizleyip yeniden konuşmayı denedi.

"Ben size ya da Tanem'e zarar verecek bir şey yapmadım, en azından yapmadığımı sanıyordum. Bana inanmalısınız," diyen kadın nihayet kafasını kaldırdı. Şiş ve kan çanağına dönen gözleriyle Yağız'a yalvarıyordu. Duruma bakılacak olursa yanlış adamdan medet umuyordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum, bana çok şey anlatılmadı, ama inan ki Hande bildiğim o birkaç şey senin masum olmadığını anlamam için yeterli," diyerek kızı köşeye sıkıştırmaya çalışan Yağız'a izlediği filmler birkaç taktik öğretmişti. Yoksa onun için üzüldüğünü, sadece piyon olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi de Hande'ye.

"O kadar parayı nerden buldun, çaldığın ilaçları kime sattın? Tüm bunlar için mantıklı bir açıklaman varsa, sana inanırım."

Yenilgiyi kabullendi Hande. İlah saydığı, sonsuz saygı duyduğu adamın karşısında kendini aklamak gibi bir niyeti yoktu. Tek derdi kızı ve az da olsa Yağız'ın onu anlamasıydı.

"Her şey kasım ayının ortalarına doğru başladı. Posta kutumda içinde beş bin lira olan bir zarf vardı. Ne zaman bırakıldığını bilmiyorum çünkü kutuya her gün bakmıyordum."

"Notta ne yazıyordu? Hem sana ait olduğunu nasıl anladın?"

"Üzerinde adım yazıyordu, içinde de 'Daha fazlasına da sahip olabilirsin, ama işe önce zarfı ve notu yakarak başla, ancak o zaman para senin olabilir,' yazıyordu."

"Öyle mi yaptın?"

Hande'nin tek cevabı başını sallamak oldu.

"Devam et."

"Parayla geciken kiramı ve yedi yaşındaki kızımın okul taksitini yatırdım. Yanlış yaptığımı biliyordum, ama üç yıl önce eşim beni terk edip gitti. Annem hastaydı ve bizimle kalıyordu, daha fazla dayanamayacağını söyledi. Tek maaşla anneme ve kızıma bakmak imkânsızdı."

"Bu bahane seni haklı çıkarmaz," diyen Yağız'ın öfkesi şekle bürünecek kadar belirginleşmişti. Sadece para için yapmış olması tiksindiriciydi.

"Artık her gün kutuya bakıyordum, çok beklemedim, bir hafta sonra yeni bir zarf ve not buldum. Bu defa içinde on bin vardı, benden sadece ilaç istediğini ve ilaçların ne olduğunu yazmıştı. Nereden bulacağımı bildiğimi yazıyordu. Aslında bilmiyordum, ama paraya ihtiyacım vardı, çift mesai alabilmek için gece nöbetlerine kalıyordum. O gece ilaç odasına girdim, bulmam zaman aldı, ama buldum ve sabah eve giderken onları posta kutusuna bıraktım. Saatlerce pencereden apartmana girenleri takip etmeme rağmen dikkat çeken kimseyi görmedim. Gece tekrar işe giderken baktığımda zaten hâlâ kutudaydılar. Ertesi gün de çalıştım. Arkadaşlardan birisinin işi vardı, onun yerine de çalıştım ki ek ücret almak için bunu sık sık yapıyordum. Aradaki boş iki saatimi hemşire odasında uyuyarak geçirdim çünkü o gece de nöbete kalacaktım. Nasılsa ertesinde yirmi dört saat izinliydim, genelde vardiyalarımı o şekilde ayarlıyordum. Sabah eve gittiğimde kutuda yeni bir beş bin lirayla 'teşekkür ederim, uzun süre sana ihtiyacım olmayacak ama yine yardımın gerekecek' yazmıştı bu sefer."

"Bu kadar mı?"

"Bir aydan fazla bir süre hiç ses çıkmadı ben de neredeyse artık kutuya bakmaktan vazgeçecektim sonra yine nöbet dönüşümde para ve not vardı."

"Yine beş bin ve aynı ilaçlar mı?"

"Hayır, bu defa on beş bin lira ama ilaç sayısı üçe çıkmıştı."

"Bu ne kadar devam etti?"

"Son zamanlarda notlar sıklaşmaya başladı ama Tanem'in zehirlenmesinden kısa süre önce son notu almıştım."

"Toplamda kaç kere oldu bu iş?"

"Beş defa."

"Peki, yakalanmana sebep olan ATM'den yatırdığın para?"

"Sadece paraydı, yirmi bin lira; bu defa not yoktu. İnanın bana Doktor Bey aklımın ucundan dahi Tanem'e ya da size zarar verildiği geçmedi. Benimki bir nevi hırsızlıktı, ne bileyim reçeteyle satılabilen şeyler değillerdi, onlar hammaddeydi, birisinin onlara ulaşmak istediğini düşündüm."

"Keşke bir de amacının ne olabileceğini düşünseydin! Peki, neden ATM'den yatırdın. Hem de farklı ve bulunduğun semtlerin dışından? Sen de yanlış olan bir şeyler olduğunu biliyordun. Neden Hande?"

Tüm dirayeti kaybolan hemşirenin gözyaşları hıçkırıkları arasında akmaya başladığında bu sefer onun için üzülmedi Yağız. Tanem ya da başkası fark etmez, Hande o ilaçların iyi bir amaca hizmet etmeyeceğini bilecek bilgiye sahipti. Hele o şekilde ele geçiriliyorsa. Ancak belli ki kadın işin o kısmını düşünmek istemedi.

"Çok kolay işti paraya ihtiyacım vardı, saatlerce çalışıp aldığım hiçbir şeye yetmiyordu."

Ağlayan Hande'nin sözleri net anlaşılmıyordu. Yağız'ın duyması da gerekmiyordu. Bir bahane mutlaka olurdu zaten.

"Notu bırakanı gerçekten tanımıyor musun? Kadın mı erkek mi?"

"Bilmiyorum gerçekten, bilsem size söylerdim."

Yağız aldığı cevaplardan tatmin olmamıştı. Bunlar hiçbir işine yaramıyordu.

"Son parayı, hem de o kadar çok parayı aradan o kadar zaman geçtikten sonra karşılıksız almış olmak seni şüphelendirmedi mi?"

"Aslında garipsemiştim ama elimdekileri harcamıştım, o paraya çok ihtiyacım vardı ve yakında benden ne istediğini yazan not da gelir sandım."

"Neden konuşmak için bunca zaman bekledin, tehdit mi ediliyordun?"

"Hayır, kim olduğunu ya da hakkında bir şey bilmiyordum ki beni tehdit etsin? Ki etmedi zaten, ben sadece kurtulacağımı sandım ama paraların nereden geldiğini açıklayamadığım sürece buradan çıkışım olmadığını söyledi polisler, sanırım haklıydılar."

Beklerse yarın akşam çıkabileceğinden habersizdi kız. Devlet tarafından atanan avukat da polisle işbirliği yapmıştı anlaşılan.

"Ya resimler? Onlarla derdin neydi?"

Hande şişmiş gözlerini kocaman açtı.

"Hayır! Hayır! Ben bir şey yapmadım, ne derdim olabilir ki? Ben o gece hastanede bile değildim."

Bu bilgiyi polisten teyit edebileceğini düşünen Yağız uzatmadı.

"Bana anlatmadığın bir şey var mı?"

Gitmek için ayaklanan Yağız başka bir şey öğrenemeyecekti. Kendini sıkmaktan, sakin kalmaya zorlanmaktan yorulmuştu.

Her şeyin bittiğini anlayan Hande başını salladı. Yağız da çıktı.

Kapıda Fırat'la İbrahim karşıladı onu.

"Çok iyi bir iş çıkardınız," dedi onaylayan bakışlarıyla Fırat.

"Sizce doğru mu söylüyor?"

"Sanıyoruz ki doğruyu söylüyor Yağız Bey. Evine hemen bir ekip gönderdik, posta kutusunu kontrol ettirmek ve parmak izi aldırmak için ama bir şey çıkmayacaktır."

"Neden?" Tüm bunlar Yağız için çok anlamsızdı.

"Zanlımızın amacı Hande'yi yakalatmaktı; parayı o yüzden bıraktı. Ona ulaşamayacağımızı biliyordu. Biz hemşireyle uğraşırken o zaman kazanıyor ayrıca Hande'nin ilaçların olduğu odaya boş girip dolu çıkması gayet normaldi ki onun görevi buydu zaten ama bir başkası, o odayla işi olmayan herhangi birisi hemen dikkat çekerdi."

Emniyet müdürü ve büro amiri de yanlarına geldi. Aynı teşekkür ve övgüyü onlar da Yağız'a dile getirdi. Tıknaz amir komisere döndü.

"Elimizde ne var şimdi?"

"Başladığımız noktanın çok uzağında değiliz amirim."

Geldiği uzun koridoru geçerek bekleyen Sancaktarlar'ın yanına gittiler.

Osman Bey ve emniyet müdürü Şefik Bey tokalaştılar. Adamların birbirlerine karşı olan nezaket ve saygıları belirgindi.

"Neden ayakta bekliyorsunuz?" diye soran Şefik Bey bakışlarını amirine çevirdi.

"Teşekkürler, biz böyle tercih ettik."

"Yok, hayır lütfen," diyen adam onları ve Yağız'ın bulunduğu grubu amirin odasına yönlendirdi.

"Zahmet etmeyin; arkadaşlar gerekli ilgiyi gösterdiler, ancak biz şu anda sadece cevap istiyoruz."

Osman Bey'in yüzü Yağız'a dönüktü. Şefik'in ilgisinden ya da ilgisizliğinden ziyade sonuçla ilgileniyordu. Adama da bunu kibarca hatırlattı.

Sancaktarlar'ı göz hapsine alan Yağız onların kendisi için değerli olduğunu düşündü. Gidenlerin arkasından yas tutmaktan yorulan Yağız son sekiz yıldır insanlardan uzak durmayı seçmişken anlaşılan onlara yenilmişti.

Sadece Şefik Bey konuşuyordu. Karşısındaki adama olayı muhakkak çözeceklerini söylerken ellerinde henüz bir şey olmadığını paylaşmayı özellikle atlıyordu.

Araya aile avukatı girdi. Fırat ona cevap verdi. Hep laf hep soruydu. Yağız'sa hiçbirini duymuyordu. Kim, neden diye sormaktan cevap bulana kadar bıkmayacaktı. O ilaçların ne işe yaradığını, nasıl kullanacağını kim bile bilirdi; bilmekten de öte kimseye yakalanmadan Tanem'e vermeyi nasıl başarmıştı.

İbrahim'in sözleri uçup giden dikkatini geri getirmeye yetmişti Yağız'ın.

"Çok ince düşünülmüş ama basit bir plan! Akıllı birinin fazla detay gerektirmeden yaptığı bir iş bu. Amacı ne, bilmiyoruz.

Yağız Bey'in sözüne istinaden öldürme kastının olmadığını düşünüyoruz," diyordu İbrahim.

Daha önce bildikleri gerçeği bir kez daha duymak isteyen grup Yağız'a döndü.

"Öldürmek olsa bunu yapardı, biraz fazla ilaç ya da içine karıştırılacak ufacık miktarda zehirle sonuca ulaşabilirdi. Oysa o sadece zarar verecek kadar miktarla yetindi."

"Belki yavaş yavaş olmasını istiyordu."

Fırat'ın sözlerine ilk tepki Şefik'in gözlerindeki, "Ailesinin yanında sen ne anlatıyorsun be adam!" diyen bakışlarıydı. Sancaktarlar'sa zaten yıkılmanın eşiğindeydi. Ha eksik ha fazla! Ahmet'i ayakta tutan, sakin kalmasını sağlayansa ilahi güçtü Yağız'a göre.

"Komiserim haklı; bu, aklımıza gelen ilk seçenek bir de" diyen İbrahim Mehmet'e yöneldi, "sizin ya da ailenizin, tabii Tanem Hanım'ın da olabilir, bir düşmanı, aslında düşmandan ziyade size gözdağı vermek isteyen, amacı sadece canınızı sıkmak olacak biri var mı? Çünkü bize göre de bu bir ihtar veyahut çomak sokmak."

İleride çok iyi bir dedektif olacağının sinyallerini veren yardımcısı ile şimdiden gurur duydu Fırat. Emekliliğinde onun başarı haberlerini aldıkça 'öğretmeni bendim' diye böbürleneceğini bile hayal etmişti.

Böyle bir ihtimal genç polisin aklına yeni gelmiş ama komiserini ezip geçmemişti. Ve bulduğu sebep mantığa en yatkın olanıydı.

Gözler Sancaktarlar'a döndü. Yağız daha önce aynı sahneyi en az iki kere yaşamıştı. Susabilmek için dişlerini birbirine geçiren çenesi kasılan Mehmet, bakışları ateş topu olan Ahmet... rahat tavırlar sergilemek için çabalayan Osman Bey'in oğullarına gönderdiği uyarı dolu bakışlar ve bir köşede onları izlemekle yetinen Tamer. Bu adamlar ne saklıyordu? Neden sadece polisin bulmasını bekliyorlardı?

"Bizi az çok tanıyorsunuzdur," dedi Osman Bey nihayet, "bir sürü dostumuzun yanında bize zarar vermek isteyen insanlar da vardır. Maalesef size bir adres veremem."

Hep aynı yanıt. Yağız artık buna kanmıyordu.

Daha az önce hayatında edindikleri yeri düşündüğü insanları artık görmeye tahammülü yoktu Yağız'ın. En çok da sürekli susmayı tercih eden Mehmet'i. Ona ihtiyaç olmadığını anlayana kadar bekledikten sonra kuru bir iyi geceler dileyip Ahmet'in şaşkın bakışları altında yanlarından uzaklaştı.

Aynı konuda hep aynı noktaya geliyordu Yağız. Hiç şüphesi yoktu. Sancaktar biraderlere abiliklerini geri vermeyi isteyecek kadar iyiydiler. Tanem'e olan sevgileri yalan değildi. Tanem onlardan canlarını istese düşünmeden kabul ederlerdi. Peki, neden susuyorlardı. Söyleyecek bir şeyleri olmayabilirdi. Hayır. Bu öyle bir suskunluk değildi. Onlarınki zorunluydu. İçlerinde kaynayan öfkeyi dindirmeye çalışıyorlardı sadece. Hadi diğerleri neyse de tanıdığını sandığı Ahmet; zanlı olarak şüphelendiği her kimse cezasını kendi eliyle verecek kadar saldırgan ve gözü karaydı. Ucu onlara mı dokunuyordu?

Geniş omuzları çökmüştü Yağız'ın. Siyah saçları ensesinde savrulurken adımlarını hızlandırdı. Daha birkaç ay öncesine kadarki tekdüze hayatı çok uzaklarda kalmıştı şimdi.

Önünü görmeden yürüyen Yağız serin hava yüzüne vurduğunda dışarı çıktığını anladı. Sanki birisinin ona yetişmesini istemiyor gibiydi ya da beynini kemiren düşüncelerden kaçar gibi.

Otoparka ulaştığında siyah Porsche'una yaslanıp bacaklarını uzatan Doruk'u ellerini göğsünde birleştirmiş beklerken buldu. İşte bu iyiydi. Yükünü paylaşabileceği tek kişi.

Beklediği adamın geldiğini gören Doruk, Yağız'a gülümsemeye çalıştı.

"Amma uzun sürdü."

"Ne işin var senin burada?"

"Sence bu gösteriyi ve arabanı kullanma fırsatını kaçırır mıyım?"

"Tanıdığım en fırsatçı adamsın."

Yanına yaklaşan Yağız'ın yüzündeki ifade Doruk'u memnun etmedi. Sakin görünmeye çalışsa da arkadaşını tanıyordu. Zaten buraya da o yüzden gelmişti ama ona çatacak ilk kişi olmak istemiyordu. Sadece yükünü hafifletmek için buradaydı.

Sıra sıra dizilmiş arabaların arasında en küçük ama en havalı olanının yanında bir süre konuşmadan dikildiler. Nihayet Doruk elini uzattı.

"Anahtarı alayım."

İtiraz etmedi Yağız. Şu an direksiyona geçecek enerjisi yoktu. Belki son sürat bir duvara toslamak içindeki adrenali boşaltmasına yardımcı olurdu ama sonunu düşünmeden hiçbir işe kalkışmayan biri olmak bu devrede işine yaramıştı.

Doruk şoför koltuğuna, Yağız da yolcu bölümüne oturdu. Zaten üçüncü bir kişi için yer yoktu. Sessizce Doruk'un onu uzaklaştırmasına izin verdi.

Saat geçti ve trafik nispeten boş sayılırdı. Doruk da bunu fırsata çevirmişti, şimdi yolların tek hâkimiydi. İşin eğlenceli kısmını fazla uzatmadı. Yavaşlaması kısa sürdü.

"Gazeteye doktordan temiz sıfır gibi ikinci el Porsche diye ilan verdiğinde kimse seni yalancılıkla suçlayamayacak."

"O nedenmiş?"

"Baksana pırıl pırıl araba ve son bıraktığımda da doktordun."

"Onu sormadım neden arabamı satıyorum hem de gazete ilanıyla onu sordum."

"Bildiğim kadarıyla dedektifler beyin cerrahları kadar para kazanamıyor," diyen Doruk sırıtıyordu. "Ee, polis maaşıyla geçinmen zorken, bir de bu bebeğin masraflarını nasıl karşılayacaksın?"

"Arkasından böyle bir şeyin geleceğini tahmin etmeliydim."

Bebek okşar gibi direksiyonun derisini elleyen Doruk, "Yalan mı?" dedi, "bu gidişle olacak olan bu."

"Saçmalamanın da bir sınırı var."

"Asıl sen saçmalama! Kaç aydır işi gücü bırakıp dedektifçilik oynayınca amacının polis olmak için staj yapmak olduğunu sandım."

"Nereye varmak istiyorsun?"

Yağız kafasını çevirdi. Arkadaşını gördüğünde sevinmek için acele etmişti. Anlaşılan onun tek derdi nutuk çekmekti.

"Bir yere varmak istemiyorum, sadece araba kullanmak istemiştim, ama sen istiyorsan bir yerde oturup bir şeyler içebiliriz."

"Kes sesini Doruk!"

"Hakikaten seninkilerden bile iğrenç bir espriydi."

"İstemeden sana ne yaptım? Ne derdin var senin benimle."

"Bana bir şey yapmadın, kendine yapıyorsun ve bu da benim için yeterli. Neden aşkın ve işindeki o büyük başarılarının tadını çıkarmak varken o kahrolası burnunu her şeye sokuyorsun."

"O şey dediğin benimle ilgili."

"Seninle ilgiliydi. Artık sadece Sancaktarlar'la, hastaneyle ve polisle ilgili."

"Ve tabii Tanem'le."

"O zaman sende sadece Tanem'le ilgilen. Ne bileyim, onu koru, yanında ol, gez, dolaş, seviş yine kendine dert edineceğin şeylerden uzak dur."

Sesler yükselmeye başlamıştı. Konuşmaktan ziyade tartışıyorlardı.

"Nasihate ihtiyacım olduğunda sana söylerim."

"Sana sadece hayatın ve aşkın tadını çıkar diyorum. Yeter artık, başkalarının hayatını düzene sokmaya çalışmaktan vazgeç, bu, geride kalanları sana geri getirmeyecek. Keşke getirse ama getirmeyeceğini sen de biliyorsun."

Doruk yanılıyordu. Babasını geri getirmişti. Ama onun ima ettiği şeyin başka olduğunu da biliyordu Yağız.

Az önce okşadığı direksiyonu bu defa yumruklamak

Doruk'un işine yaramamıştı. Eğer bir iki tanesini Yağız'a savursaydı ve onun kendine gelmesini sağlayabilseydi o zaman olurdu işte.

"Aşk diye bahsettiğin Tanem'se onunla her şey yolunda. İstediğim de sadece bu ilişki bittiğinde o ve Sancaktarlar hayatımdan çıkıp gittiğinde Tanem için her şeyin iyi olduğunu bilmek."

Doruk'un kahkahası arabada yankılandı. O yankı bulan sesin içinde isyan vardı.

"İşte, sen busun! Daha en başından en kötüye inanıyorsun. Niye gitmek zorunda kalsın ki Tanem?"

"Bir, çalışma şekli ve saatlerimden dolayı yakında isyan bayrağını çeker. İki, Tanem kendini hatırladığında aynı şeyleri hissetmeyecektir. Üç, hadi oldu, duyguları değişmedi diyelim yaptıklarımı öğrenince benden nefret edecektir."

"Ne yaptın ki sen ona hayatını geri vermeye çalışmanın dışında?"

"Bizim açımızdan öyle, ama ben ona nasılsın diye soramıyorum. Doktor kimliğime bürünmek ve beni onu hâlâ hastam olarak görmekle suçluyor. Onu bir denek olarak bilimsel testler için kullandığımı ve kullanmaya devam ettiğimi öğrenirse, yüzümü görmek dahi istemeyecektir."

"Abartıyorsun, bu onun için yapılmış bir şeydi, başka şansı yoktu."

"Bunları bana değil, zamanı gelince ona anlatırsın."

Günlerdir içini yiyip bitiren endişesini yüksek sesle dile getirmek Yağız'a pek yardımcı olmamıştı. O gün geldiğinde Tanem'in yüzüne nasıl bakacaktı?

***

Gecenin geç saati eve vardıklarında Yağız gözkapaklarıyla yaptığı savaşı kaybetmek üzereydi. Kalan son gücüyle külçe olmuş bedenini yatağa atarken uykuyla buluşmuştu. Tanem'e uğramadığını bile çok sonra hatırlayacaktı.

Bıraksalar sığındığı uykuyla vedalaşmaya niyeti yoktu Yağız'ın. Ancak günün ilk ışıklarında çalan çağrı cihazı ona yaşama sebebini hatırlatmış, duş alıp işinin başına dönmesi yaklaşık bir saatini almıştı. Trakya yönünde ilerleyen on kişilik hususi minibüsteki iki ailenin yedi ferdi ağır yaralıydı. İkisi hayati önem taşıyan darbeyi başlarından almıştı. Bu Yağız için zorlu saatler demekti. Birinin beyin ölümü zaten gerçekleşmiş, diğeri için on iki saattir süren ameliyata kısa bir ara verilmişti.

Diğer birimler için de durum çok farklı değildi. Sabahın erken saatlerinde başlayan can pazarı akşam karanlığı çökmesine rağmen devam ediyordu.

Zorlu saatler Yağız için yarılanmadan daha dün akşam saatlerinde ayılması gereken başka bir hastası da sorun çıkarmıştı. Koşuşturmalar sadece verilen ufak ihtiyaç molalarının haricinde hızını hiç kaybetmeden ertesi güne sarkmıştı. Elini attığı şey yeni bir sorunla ona geri dönüyordu.

Nihayet ikinci günün akşamüzeri rahat bir nefes almaya fırsat bulan Yağız az önce Tanem'le konuşmuş, kızın iyi olduğunu ve Asya'yla zaman geçirdiğini öğrenince rahatlamıştı. Birkaç saat daha aynı dinginlik devam ederse eve gidebilecekti.

Son hastasının tomografisini Mert'le yeniden gözden geçirirken onunla beraber iki gündür hastanede olan genç cerrah adayına üzülmek için acele etmişti Yağız. Çünkü acıma duygularını kendisine saklaması gerektiğini kader ona bir türlü öğretememişti. Büyük ihtimalle yeni hastaları olan Sevda'ya da Tanem'e uygulanan tedavi uygulanacaktı. Hadi hayırlısı diyen ikili işe koyulmuştu.

Cüneyt daha odadan içeri girdiğinde bir terslik olduğunu anlamıştı. Adamın beyaz teni kırmızıya dönmüş, beyaz saçlarının altındaki teni bile kan toplamıştı. İyi haber vermeyecekti. Zaten son zamanlarda başhekimin ağzından hiç iyi bir şey çıkmamıştı.

İşe önce Mert'i ayakaltından çekmekle başladı. Daha çocuk

kapıyı yeni kapatmıştı ki Cüneyt derdini anlatmaya başladı.

"Bu defa kesinlikle bittik. Sağlık Bakanlığı'ndan aradılar hakkımızda soruşturma açılmış" derken Cüneyt zangır zangır titriyordu, "senin deneyin için yaptığımız tüm yatırımlar ziyan olacak; hastaneye mühür vuracaklar."

Adamın söylediklerinden bir şey anlamayan Yağız suçu uykusuzluğuna verdi. Yoksa Cüneyt'in saçmaladığını düşünecekti.

Odada turlamaya başlayan Cüneyt ellerini ovuştururken söyleyeceklerini toparlayamıyordu. "Hande'nin yaptıklarını birisi Sağlık Bakanlığı'na bildirmiş."

"Ne olmuş yani?" diyen Yağız aklını toplamakta zorlanıyordu.

"Ne demek ne olmuş? Adamlar usulsüz tedavi uygulamak ve can güvenliğini tehlikeye atmak suçuyla dava açacak."

"Yok artık."

"İhbar varmış, bir haftaya kadar geleceklermiş."

"Bu olamaz, elimde onayları var."

"Hemen Ankara'ya gitmen lazım! Yanına avukat vereceğim onları buraya getirmeden işi orada halletmelisin, yoksa bu lekeyi asla temizleyemem."

Nihayet Cüneyt'in telaşına hak vermişti Yağız. Karşısında dönüp duran gözlerini bir noktaya iki saniyeden fazla odaklayamayan adam haklıydı.

İçinde köpüren öfkeye karşın görünürdeki sakinliğini koruyan Yağız sabaha karşı ilk uçakla gideceğini ve avukata ihtiyacı olmadığını da söylerken dingindi.

Başhekim, "Tamam sen halledersin, endişeye gerek yok," diye tekrar tekrar söylenip kendini telkin etmeye çalışarak odadan çıktı.

Yağız'ın dinginliği buraya kadardı. Masasının önünde dikilmeye devam ederken "Allah kahretsin" diye haykıran Yağız düz zemin üzerindeki tüm eşyaları tek kol hareketiyle etrafa saçtı.

Hırsını alamamıştı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Boğazına yapışan ellerden, aklına üşüşen düşüncelerden kurtulmak adına ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Birisi ihbar etmiş, "Kimsin sen, kim?" diye sorduğunda bir cevap almayı çok isterdi.

Yanına alması gereken dosyaları Mert'le beraber hazırladı Yağız. İhtiyacı olanları aldığına emindi. Ardından genç doktor ve Reşat'la viziteye çıktı. Hem muayeneleri gerçekleştirdi hem de yokluğunda onları emanet ettiği iki doktora durumlarıyla ilgili bilgi verdi. İki günden fazla kalmayı planlamıyordu ama neyle ve kimle karşı karşıya olduğundan haberi yoktu. Her türlü sürprize hazırlıklı olmalıydı.

Uçağa kalkmasına dört saat kala ve neredeyse yetmiş iki saatin üzerine eve vardı.

Odasına gitmek yerine Tanem'in yatağına uzandığında özlediği gül kokusunu içine çekti. Bu kokuya bağımlı olmuştu. Hayatının tam olarak neresinde durduğunu bilmediği kızı özlemişti. Bu tehlikeli bir duyguydu. Ama belirgindi. Evde uyuduğu o son gece Tanem'in yanına uğramadığı için duyduğu pişmanlıksa onu gafil avlamıştı. Bilmese kendini aptal âşık olmakla suçlayabilirdi. Ancak şu anda suç ve cezadan daha çok ruhunun ve bedeninin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu Yağız.

Cennet gözlüye sarıldı. İncecik geceliğinin altına elini sokup pürüzsüz tenini hissetti. En etkili ağrı kesiciden daha iyi gelmişti. Tanem üzerindeki tüm negatif enerjiyi alırken kıza iyice sokuldu. Onu omuzlarından öpmeye başladığında tüm dertlerinden kurtulmuştu.

Tatmin eden sevişmelerinin ardından uçağa bindiğinde her şey gözüne daha kolay görünmüştü Yağız'ın.

***

Tam tahmin ettiği gibi Ankara da iki gün kalmış zorlu ve sıkı görüşmelerin ardından nihayet kazanan taraf olmuştu Yağız ama tükenmenin tam sınırındaydı.

Bakanlık ismi bilinmeyen biri tarafından ihbar almış, bilgiler de İstanbul emniyeti tarafından doğrulanmıştı. Fakat adamların eksik bilgilerle vardıkları sonucu Yağız elindeki kesin ve doğru kanıtlarla düzeltmişti. Sevindirici haberi Cüneyt'e verdiğinde adamın telefondaki sesi bile huzura kavuşmuştu. Şimdiyse istediği tek şey kimin neden onu bu sıkıntıya soktuğunu düşünmek değil saat onda kalkacak olan uçağa binip ait olduğu yere gitmekti.

***

Tanem'in araba kullanması yasaktı ki onun da şimdilik böyle bir isteği yoktu. Üç koruma görevlisine niye ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmiyordu. İçlerinden ona en yakın olanı Erhan ki adamın iş tanımı zaten yakın koruma görevlisiydi ama şoför olarak işe yarıyordu.

Tek sırrını Yağız'la paylaştığından beridir kendini çok iyi hissediyordu. Bunda Aydın'ın da rolü büyüktü. Yağız'ın zoruyla onunla da deneyimlerini paylaşmış ve doktorunun yönlendirmeleriyle zihnindeki sis perdesine aldırmadan yaşamayı öğrenmişti

Etrafındakileri, başta Ahmet ve Serra'yı daha dikkatli incelemeye başlamış, Yağmur ve Burak'tan uzak durmayı seçmişti.

Uğraş olarak kendine bir yol çizmemişti henüz; ancak kısa sürede o konuda da bir yere varacağını ümit ediyordu. Hatırı sayılır parası ve ailesinin limitsiz desteği vardı fakat bekleyecekti. Şimdilik Asya'nın koşuşturmasına destek olmak onun için yeterliydi. Serra o mekânda harikalar yaratmaya başlamıştı, ne var ki tatmin olmamayı kafaya koyan Asya'ya beğendirmek zor oluyordu.

Neredeyse bir haftadır doğru düzgün göremediği Yağız iki gün önce Ankara'ya gitmişti. Bu defa sebebini bilmiyordu. Öğrenmek için de ısrar etmemişti.

Sebepli sebepsiz Tanem'i arayan Yağız dün gece özlemekten bahsediyordu. Âşık olduğu adamın ilgisi ve tatlı dili şu sıralar

onun için yeterliydi. İsteklerini emir kipiyle dile getiren adamın konuşmalarındaki vurgusu Taneme itiraz etme hakkı tanımıyordu.

"Bana haber ver! Lütfen" veya "çıkmadan önce bana mesaj atmayı ihmal etme" gibi talimatlarını dile getiren âşığına istese de karşı çıkamıyordu. Ama bu isteklerin merak ve kıskançlıktan mı yoksa koruma güdüsüyle mi yapıyor olduğu Tanem için muammaydı.

Sabah onda kalkacak olan uçağa bileti alındığında Taneme haber veren Yağız'ın sesindeki heyecanın etkisinde kalarak onu karşılamaya karar verdi.

Yağız'ın olduğu uçak yirmi dakika önce inmişti. İç hat geliş kapısında kalbi ağzında atan Tanem sağ ayağını sallamadan edemiyordu. Zaman ilerlemeyi unutmuştu sanki. Gözlerini kapıdan ayırmadan volta atmaya başladı. Neden bu kadar uzadığını düşünmeye başlamıştı ki yorgun ama yakışıklı yüzü, heybetli ve etrafındakileri kendine bakmaya zorlayan fiziğiyle Yağız içeri girdi. Adamın bakışları sanki orada olduğunu biliyor gibi Tanem'i buldu.

Yavaş ancak net adımlarla yanına gelmesini beklediği sevgilisine kalan üç adımı uçarak kat edip kendini Yağız'ın kollarına bıraktı. Giydiği topuksuz ayakkabıları yanlış seçimdi. Parmak uçlarında asılı kaldı. Pozisyonu zaman ilerledikçe onu rahatsız etse de âşığının kokusu, bedeninin özlediği sıcaklığı onun dayanma gücünü arttırıyordu. Aldığı karşılıksa ruhunu bedeninden ayırıyordu. Yağız elindeki çekçek valizi bırakmış, Tanem'in gitmesini engellemek için ona sıkı sıkı sarılmış ve bırakmaya da niyeti yokmuş gibi duruyordu.

"Birileri beni özlemiş galiba," dedi Tanem mutlulukla.

"Şüphen mi vardı?"

"Efendim?"

"Seni çok özledim."

Bu dönüş tıpkı gidişi gibi farklıydı.

"Ben de seni çok özledim ve inan bana tokuşturursak kazanan ben olurum."

"Seninle inatlaşmayacak kadar yorgunum ve yorgunluğumu ancak sen alabilirsin."

"Bunun için birkaç harika yöntem biliyorum."

"Sadece duymak için bile sabırsızlanıyorum."

Hâlâ yerlerinden kıpırdamamış olan çiftin yanlarından geçenler meraklı gözlerle seyrediyordu.

Pençelerini Tanem'in vücudundan çeken Yağız kadının elini avucuna alıp yürümeye başladı.

"Hangisinden başlıyoruz?" diye sordu sanki cevabı biliyormuş gibi.

"Kahve, ardından da senin vazgeçilmezin kahvaltı."

Valizini ve Tanem'i peşi sıra sürükleyen Yağız, "haberin olsun, vazgeçilmezlerimin yeri değişeli çok oldu," dedi.

Duyduklarına tepki vermeye hazırlanan Tanem karşısında Erhan'ı görünce susmak zorunda kaldı. O, Mehmet'in adamıydı, her şeyi ona ispiyonladığına emin olan Tanem adamın gözünden çıkarmadığı gözlüklerinin altındaki bakışları üzerlerindeyken dikkatli olmalıydı.

Yağız'ın elindeki bavulu almak için hamlede bulunan Erhan, "hoş geldiniz Yağız Bey" diyerek onları selamladı.

Yağız'a kasıntı veya başka vasıflar yüklenebilirdi ancak kibirli değildi. Kim olursa selam vermeyi, hatır sormayı ihmal etmezdi, tabii aşırı tavırlardan uzak, etrafındaki görünmez duvarı kırmadan.

"Sağol Erhan nasıl gidiyor," diye karşılık veren Yağız bavulunu adama vermedi. Çünkü bunlar onun görevi değildi. O sadece Tanem'i yakından takip etmek ve korumakla görevliydi. Aynı zamanda şoförlüğünü yapıyor olması ayak işlerini de yapacağı anlamına gelmezdi.

Bagajı kapatan Yağız bıraktığı Tanem'in eline tekrar sarılarak arka koltuğa geçi. Tanem'e dokunmaktan kendini alamıyor

oluşuyla serseme dönen kadın ne yapacağını bilemedi. Son bir aydır adım adım Yağız'ın değişimine şahit oluyordu. Belki de Doruk'un anlattığı o yirmili yaşlarının ortasına kadar olan hayat dolu, maceraperest, sınırsız delikanlı geri dönmüştü.

Tanıdığı adam kalbine, tüm duyularına hükmetmeyi, onların emirlerinden dışarıya çıkmamasını sağlamakta ustalaşmıştı. Şimdiyse kendiyle beraber duygularını da özgür bırakmışken Yağız'daki değişimi muhakeme etmeden duramıyordu Tanem.

Başını arkaya yaslayan Yağız uzun saçları ensesine değdikçe onları toplamadığı için pişmanlık duyuyordu. Kahverengi yerine siyah kazağını giydiği için de, uçak biletini bu saate aldığı için de... Aslında yaptığı tüm seçimler ve yaşattığı her şey için pişmanlık duyuyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Tanem.

"Çok yorgunum" diye cevap verdi Yağız başını kaldırmadan, gözlerini açmadan.

Sımsıkı tutunduğu cennet gözlünün gözlerine bakmaya utanıyordu.

"Sadece yorgunluk olduğuna emin misin?"

"Sadece yorgunluk bitanem! Sadece yorgunluk."

"İç çekiyorsun ama."

"Soru sormada sınır tanımıyorsun."

"Senin için endişeleniyorum."

Güçlü ve becerikli elleriyle Tanem'in başını kendine doğru çeken Yağız kadının alnını şefkatle öptü.

"Benim ya da başkası için endişelenme bitanem, sen sadece kendinle ilgilen."

"Çok bencilce."

"Adı ne olursa doğru olanı bu."

"Konuyu dağıtmaya çalışıyorsun."

"Sen pek bir dırdırcı çıktın. Seninle uzun bir hayat sürmek zor olacak."

Yağız ne söylediğinin farkında değildi veyahut söylemek istediğini yanlış kelimelerle ifade etmiş olmalıydı; Tanem onun ima ettiği şeyin üzerinde durmamaya çalıştı. Yağız'la uzun bir hayat: Düşüncesi bile hoştu.

***

İşinde yaşadığı ufak ama sarsıcı krizin ardından yaptığı çizelgeyle evdeki çalışma odasına kapandı Yağız. Bu defa kâğıdı ikiye bölmedi ve üzerine rakamlar yerine isimler yazdı.

Osman Bey'le başlayan sıralama Tamer Bey'in eşi Filiz'le son buluyordu.

Kim ne biliyordu; kim hangi olayın neresindeydi? Birisi, her şeyi bilen biri; bildikleriyle tüm bu dertleri Yağız'ın başına açan o birini bulmakta kararlıydı.

En çok babasını ve kocasını Tanem'le paylaşmak zorunda kalan Yağmur'a ve Tanem'in sanrılarındaki Sena'ya takılıp kalmıştı.

Sena akıllı bir akademisyendi. Yağız onunla IQ'larını yarıştırmak isteyeceğini sanmıyordu. Arkadaşlarının arasında sessiz olması ayrıydı, bu konuyla ilişiği yoktu. Etkisiz eleman Sena; nefretle pencereden bakarken evin küçük kızını günah keçisi seçmiş olabilir. Ahmet'e aşkı gizli; ama zaten o hiç fark edilmiyor ki; sığıntı ya da besleme olduğunu düşünüp öfkesini bileyerek başka bir sırrı da o taşıyor. Olabilir miydi? Yeterli olduğunu sanmıyordu Yağız.

Peki ya Yağmur? Yağız onu en az Asya kadar kabullenmiş ve sevmişti. Duyguları gerçeği görmesine engel mi oluyordu?

Peki ya Tanem'in annesi kimdi. Tamer sürekli ortalarda gezerken o neredeydi?

Geçen zamanın farkına varmadan bulmacanın eksik parçalarını tamamlamaya çalışan Yağız'ın ulaştığı sonuçlar onu daha da derin bir girdaba sürüklüyordu.

"Daha çok işin var mı?" diye soran Tanem'in ne zaman yanına geldiğini bile fark etmemişti.

Üzerine Yağız'ın eski tişörtlerinden birini geçirmiş kadının altında çıplak olduğunu bilmekse üzerinde çalıştığı şeyin tüm önemini örtmüştü.

Elini uzatıp cennet gözlüyü yanına çağırarak dizine oturmasını sağladı. Elini tişörtün altından sokarak önce Tanem'in çıplak poposunda ardından da sırtında gezdirdi.

"Beni baştan çıkarmanın yolunu çabucak öğrenmişsin."

"Seni işinden ayırıp yatağa götürmek için aklıma başka çare gelmedi."

"Yatağa ihtiyacım olduğunu da sana kim söyledi."

Tanem kıkırdadı. Burunları birbirine değerken sevdiği adamın o tarçınlı kokusunu içine çekti. Yağız da bağımlı olduğu gül kokusunu ciğerleriyle buluşturdu. Önce naif başlayan dokunuşları artık sınır tanımıyordu. Yağız'ın kızın üzerindeki tek parça kıyafetini söküp çıkarması bir saliseden kısa sürdü. Tanem'in dolgun göğüslerinin tadı diline değdiğinde Yağız çınlayan inleme sesinin kendinden çıktığını bile fark etmemişti. Şu anda kendi ihtiyaçlarından daha ziyade kadının doruğa ulaşmasıyla ilgileniyordu. Ama acele etmeyecekti. Her anın zevki işkenceye dönüşmeden işi bitmiş sayılmayacaktı.

Üzerine abanmış Tanem'in gerçek olan bir şeylere ihtiyacı vardı. Ve şu anda ona verebileceği tek gerçek dokunuşlarındaki hazdı.

Onu yönlendirmeye kalkan Tanem'i durdurdu. Sandalyede başlayan sevişmeleri masanın üzerindeki acı yalanların olduğu kâğıtların üzerinde onları yok sayarak devam etti.

Korkak olduğunu kabullenen Yağız kalbine vurduğu kilidi bu yüzden açmıyordu. Açarsa daha çok yanacaktı. Tanem onun ne yaptığını öğrenirse onu bir deney faresi gibi kullandığını an-

layınca ki yakında mutlaka öğrenecekti o zaman her şey zaten bitecekti. İstediği tek şey bu rüya bittiğinde en az hasarla kurtulmaktı.

Mayıs

Mayıs; Latince "maius" demek, yani "maia," mercurius'un annesi, bitkileri büyüten ay yani. Bir de mayıs adı Roma Bereket Tanrıçası Bona Dea ile birlikte tanımlanırmış. Çileğin kokusunu toprağa, kirazın tadını damaklara düşüren bu ayda yüzünü dön güneşe! Seni ısıtmasına, kalbinin karamsarlıklardan arınmasına izin ver. Eylül gelip dayanınca kapıya, geri dönüp baktığında seni takip eden pişmanlıkların değil, gönül defterine eklediğin pembe renkli güzellikler olsun. Ağustosböceği ve karıncanın hikâyesini sakın ola unutma; bugünün işini yarına bırakırsan, sana sunulanların kıymetini bilmezsen, zavallı mayıs, ne yapsın, sana sunduğu nimetleri alacak yüreğin yoksa! Soğuk kış günlerinde sıkı sıkı kapattığın odanın da, gönlünün de penceresini aç; bırak dolsun içerisi baharın o huzur veren rüzgârıyla. Sen de kur hayallerini onunla birlikte, ama sakın içine işleyen rüzgârın peşine takılıp gitmesine izin verme hülyalarının...

Dışarıdaki gürültü uyumalarına izin verecek gibi değildi. Sabahın köründe gelmeye başlamışlardı ve saat öğleni bulmadan kapının önü bir ordu gazeteciyle dolmuştu.

"Neden korunaklı bir sitede oturmuyorsunuz ki?"

"Ah af edersin Senacım keşke evi tutmadan sana sorsaydık."

"Asabiyete bağlamana gerek yok Doruk."

"Tartışmanız bir işe yaramayacak," diye çıkışan Yağız ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Dün gece Yağmur'un doğum gününü kutlamışlar, ardından da ki bu sabaha karşıydı eve geldiklerinde herkesin tek düşündüğü uyumaktı. Burak yine Ankara'daydı ve kızlar Yağmur'u doğum gününde yalnız bırakmak istememişti.

Tüm sorumluluk Asya'nındı ve zaten artık o ne derse o oluyordu. Sanki Asya'nın içinden bir Asya daha çıkmış, her şeye ve herkese yetişir olmuştu.

"Bunlar neyin haberini almışlardır," diye sordu Tanem.

"Soyadımızın Sancaktar olduğunun."

"Bence izinsiz sosyetik mor çatı kurduğumuzun."

"O ne demek?"

Sena ve Yağmur pufun üzerine otururken tam karşılarındaki koltukta Asya sevgilisi Doruk'un omzuna başını koymuş, Tanem meraklı gözlerle ayakta dikilip dışarıyı gözetleyen Yağız'ı seyrediyordu.

"Baksana şu halimize sosyetenin kadınları bizim evde toplan mış," dedi Yağız sükûnetle.

"Çok şükür ki aramızda kocasından dayak yiyen yok."

"Senam, aramızda kocası olan mı var?" diyen Yağmur'sa kendi durumuna gönderme yaptı.

"Geçen hafta Ahmet'in magazine düşmesinin üzerine bizi gö ren Mehmet kesin kuduracak."

"O değil de Serra'nın olmaması kötü oldu, şimdi eline geçen kozla konuşup duracak."

"Ah, bunu hatırlatman çok kötü oldu, Yağmur ya," diyen Asya yüzünü sevgilisinin boynuna gömdü.

"Ben kaçırdım, Ahmet geçen hafta ne yaptı ki?"

"Daha ne yapsın, sabah sarışın bir mankenle, gece de esmer olanıyla yakalandı."

Asya, kendisi için önemli olmayan konuyu kısaca özetlerken Sena'nın değişen yüz ifadesini yakalayan Tanem'le Yağız göz te masını kurdu.

Sena'nın yıllardır yaşadığı platonik aşkı bilen sadece ikisiydi.

Yağız, kız hakkında edindiği o tuhaf fikirlerden kurtulmak adına Sena'yla yüzleşmişti. Diğerlerine oranla ezik, kuzenine emanet edilen, hayatlarını seyahatle geçiren anne babaya sahip olmak zorken varlığını bile fark etmeyen birine sonsuz aşkla bağ lanmak herkesi biraz çileden çıkarırdı.

Ama eksik parçalar vardı. Yağız da eksik parçaları tamamla mak ve kesin hüküm vermemek adına yanına Tanem'i de alarak Sena'ya yansımalardan söz etmişlerdi.

Şüphelinin sözüne güvenmenin adı aptallıktı. Yağız bunu bi liyor ama Sena'nın tepkisi, boşluk bırakmayan sözleri ve sonunda itiraf ettiği gönül acısı yeteri kadar ikna ediciydi.

Sena'yı kafasında aklayan Yağız için hafiyelik sona ermemişti.

Tanem, başına gelenleri, etrafındakilerin ki özellikle Yağız'ın onun hayatından endişe ettiğini tabii ki bilmiyordu. Ve bilme meye de devam edecekti.

"Yarın ki gazete başlıklarını görebiliyorum."

"Evet, ben de," dedi Doruk elleriyle hayali başlığı göstererek: "Ünlü genç doktor dört kadınla birden evine kapanıp saatlerce çıkmadı."

Sevgilisinin karnına hatırı sayılır şiddette vuran Asya, "Ahh! Hayır, kes sesini," diye haykırdı.

"Sancaktar kardeşlerin aşk yuvası."

"Sen de kes sesini Yağmur. Beni korkutuyorsunuz."

"Belki de senin için gelmişlerdir" diye araya girdi Sena, "eşinin iş seyahatini fırsat bilen genç sosyetik soluğu bekâr erkeklerin yaşadığı evde aldı."

"Ah hayır!"

Herkes kendi derdine düşmüşken Yağız tedirgin olmamaya çalışıyordu. Tanem'le ilişkilerinin sonuna kadar arkasında dururdu. Arayabileceği her türlü özelliğe sahipti Tanem, böyle bir kadınla birlikte olmaktan dolayı kendini şanslı hissediyordu hatta başına gelen en güzel şey olduğunu düşünüyordu. Ancak düşünmemeye çalışsa da ortada bir gerçek vardı. Tanem onun hastasıydı ve eğer Tanem isminin başına sıfat olarak 'genç doktorun hastası' konulursa o zaman... O zamanı düşünmek dahi istemiyordu.

"Peki, ne yapacağız, onlar gidene kadar aç susuz böyle bekleyecek miyiz?" diyen Yağmur'un sabrı taşmıştı. "Mehmet'e haber mi versek?"

"Tabii ki hayır, çıkıp ne istediklerini öğrenip gerekli cevapları vereceğiz," dedi Yağız. "Sonuçta kimsenin gizlisi saklısı yok."

"Ne istiyorlar bilmiyoruz ama bence benim için buradalar."

"Onu da öğreniriz Asya! Hadi o zaman beraber çıkalım," diye öneri de bulundu Yağız. Daha fazla kapalı pencereler ardına saklanmak istemiyordu.

"Asya geliyorsa demek ki ben de geliyorum," diyen Doruk da ayaklanmıştı.

Sadece bir kere kader onu yanıltsaydı ne olurdu yani! Hayır,

ondan iyilik beklemiyordu Yağız, uzak dursun yeterdi. Bir de böyle konuştuğu için Doruk'tan da fırça yiyordu. Ama haksız olmadığını sürekli kanıtlamaktan bıkmıştı. Bir gün gerçekten yanılmayı ne çok isterdi.

Asya ve Doruk'la gazetecilerin karşına çıkan Yağız daha ağzına açamadan patlayan flaşların arasından yüzünü göremediği biri, "Hastanızla aşk yaşadığınız doğru mu?" diye sordu. İşte o anda bildiği ne varsa hepsini unuttu. En kötü ve gerçekleşmeyeceği sanılan tek senaryo yaşanırken gazetecilerin bu bilgiyi nasıl öğrendikleri konusuna geçememişti bile.

Asya ortaya atılmak istese de Yağız ona izin vermedi. İki sene önce, Tanem'in adının kullanılarak haber yapılamayacağı yönünde Mehmet'in aldığı kararla karşısındakiler isim kullanmamışlardı ama kimseyi kandırmaya gerek yoktu. Bahsi geçen kişinin kimliğini iki taraf da biliyordu. Ve haberin doğruluğunu da.

"Eğer dünya barışını sağlayacaksa cevap veriyorum; evet bir ilişkim var," dedi onlara Yağız "Ama bu ilişkide etik olmayan hiçbir şey yok." Bu cevap büyük bir av yakaladıklarına inanan gazeteciler için tabii ki yeterli olmamıştı. Tek bir konu için binlerce soru sormayı başarmışlardı, yine de bitmiyordu.

Yeteri kadar kaldığına ikna olan Yağız eve geri dönerken Doruk'un "kalmaya devam ederseniz polisi çağırmak zorunda kalacağım," dediğini duymuştu.

Gazetecilerin neden geldiklerini onu bekleyenlere anlatmaya çalışırken Tanem'i üzmemek adına sakin görünmeye çalışan Yağız, "Tanem ve benim için buradalar" diyerek kızın elini tutmuş, diğerlerinin afallamış bakışları eşliğinde kadınım dediği Tanem'i alnından öpmüştü.

O anda kimin ne dediğini duyamayacak haldeydi ki yanlış hatırlamıyorsa kimse de bir yorumda bulunmadı. Kaçıp gitmek istiyordu ama bu isteği Tanem'i üzmeyi göze alabilecek kadar kuvvetli değildi. Sena'nın anlamsız bakışlarının altında

Tanem'in elini tutarak kızın kafasını kendi omuzuna yaslayıp Asya ve Doruk gelene kadar salonda ancak durabilmişti.

Şimdi de son bir saattir odasından çıkmak için cesaretini toplamaya çalışan Yağız, gazetecilere kimin söylemiş olduğu sorusunu da aynı diğer çözümlenmeyi bekleyen problemlerin yanına koymuştu. Hele bugünü atlatsın, yarından tezi yok, çalışmalara başlayacaktı.

Tanem. Onu aşağıda yalnız bırakmıştı. Belki ardından gelir diye beklediyse de gelmemişti. Onu kırmış olma ihtimaliyle içi burkuldu Yağız'ın. Kızın bir günahı yoktu, yoldan çıkmaya müsait olan, durduğu yerin sorumluluğunu kaybeden Yağız'dı ve şimdi kaçmak daha büyük bir hataydı. Tanem bir yerden sonra artık onun hastası olmaktan çıkmıştı. Orası neresiydi bilmiyordu, ama o andan itibaren kendini hiç hastasıyla aşk yaşayan bir doktor olarak görmemişti. Başkaları için görüntünün bu olduğunu biliyordu, fakat nedense Yağız için durum öyle değildi. Başkaları... Keşke basit bir adam olsaydı ve yanlış yapmaktan bu kadar çok korkmasaydı. Tanem'le olmaya devam etmek ya da onu yarı yolda bırakmak? Tanem'i yarı yolda bırakması mümkün değildi.

Önce Tanem'i aşağıda, tek başına bıraktığı için kendini affettirecek, sonra da gelecek olan soru ve bakışlara katlanmayı öğrenecekti. Sonuçta hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi, tıpkı sonsuza kadar bu odada kalamayacağı gibi.

Çıkmaya hazırlanırken çalan kapının ardından, "Gelebilir miyim?" diye soran Tanem'in sesini duymak Yağız'ı heyecanlandırmıştı.

Cevap vermeye gerek görmeden kapıyı açarak kızı içeri aldı. Canını acıtmadan ona sarıldı. İçindeki kötü adamı, ona yanlış yaptığını söyleyip duran adamı susturması gerekiyordu. Ve bunun için yapması gereken tek şey cennet gözlünün gül kokusunu içine çekmekti.

"Nasıl böyle oldu anlamadım bitanem," dedi Yağız özür diler gibi.

"Ben... çok üzgünüm seni zor durumda bıraktım."

"Seninle ne alakası var?"

"Sen kendi yolunda ilerlerken sanırım seni yoldan çıkardım ve bugünü yaşamana sebep oldum."

Taneme iyice sarılan Yağız derin bir iç çekti. Bu kız bazen çok ve boş konuşuyordu. Tam şu anda anladı ki Yağız duyacaklarına değil onun asılan suratını görmeye dayanamazdı.

"Biliyor musun? Bizi ele verenin ne olmuş olabileceğini çok düşündüm," dedi Yağız zorlama da olsa gülmeyi başararak.

"Bulabildin mi?"

"Hı hı."

"Bana da söyleyecek misin?"

"Elbette. Çünkü bizi ele veren senin bakışların. Bana öyle bakıyorsun ki gözlerinin içi parlıyor, hayranlığın kitap gibi okunuyor."

Nihayet Tanem de gülmüştü. Adamın kollarında iyice büzüşerek onu göğsünden, tam kalbinin üzerinden öptü.

"Seninle ilgili aklımdan geçenler gözlerimden okunabiliyorsa yandık demektir," dedi Tanem.

"Neymiş onlar, uygulamalı olarak gösterir misin bana."

"Şimdi değil ama bu gece hepsini göstereceğim, söz."

"Ahhh o zaman sabahlar olmasın."

Sıcak, güç veren öpüşmeleri başladığında hayat gerçekten güzeldi ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Dudaklarını Yağız'dan kurtarmayı başaran Tanem adamı uzaklaştırdı.

"Aklımı başımdan aldın," dedi panikle, "Annem, babam, Ahmet ve Mehmet ve tabii ki Serra hepsi aşağıda kahvaltı için seni bekliyorlar."

İşte, Yağız yine hayatında güzel giden kısmının bittiğini sandığı yerde duruyordu.

Doruk ne kadar da haklıydı. Nasıl da hemen korkularının onu ele geçirmesine izin veriyordu. Yağız on yedi yaşındayken arka bahçelerindeki ağacın arkasında Asiye teyzenin kızı Mine

ile öpüşürken annesine yakalandığında ne hissettiyse bugün kat be kat fazlasını yaşamıştı. Ama bugün yaşını, kendini, kısaca her şeyini unutmuş, o yeni yetme delikanlı haline geri dönmüştü.

Olansa şuydu; o zaman da annesi, 'Asiye'nin kulağına giderse ben ne yapacağım' deyip dururken bıyık altından gülen babasının Yağız'ın sırtını sıvazlamadığı kalmıştı. Şimdiyse tüm Sancaktar ailesi destek için gazeteciler daha net resim alabilsin diye arka bahçede kurulmuş masada yemek yerken, gülüşmeler havada uçuşuyordu. Yanlış olan bir şey yok mesajını almak isteyen buradan alırdı.

Hani Yağız'ın o görmekten ölesiye korktuğu bakış var ya o bakışı Yağız'a atan banyodaki aynada kendine bakan yine Yağız oldu. Abartmasa Sancaktarlar'ın ki bunda başı Serra çeker, bu ilişkiden memnun bile kaldıklarına yemin edebilirdi. Ama yapmayacaktı. Salakça endişelerinden dolayı yaşadığı stres dolu anların üzerine bir de abartılı rehavete kapılmayacaktı.

Tam yanında oturan ve ara ara elini tuttuğu Tanem'in mutluluğunu ise tüm iliklerine kadar hissedebiliyordu. Şu kıza mutluluğuyla beraber hayatını da geri verip öyle yoluma bakacağım derken her şey daha çok sarpa sarıyordu. Kahretsin ki bugün giydiği kırmızı incecik bluzu ona en az yeşil kadar çok yakışmışken yapamadıkları Yağız'a daha çok dert veriyordu.

Tepesinde toplayıp tek bir dalgayla sırtından aşağıya uzanan siyah saçları açık olsaydı yine bu kadar çok onu ister miydi?

"Aferin Yağız!" diyerek kendini azarladı. "Bunca şeyin arasında Tanem'in giydiklerini kendine öncelikli dert seçtiğin için ne kadar akıllı bir adam olduğunu bir kez daha kanıtladın."

Tanem'i şimdilik zihninde ötelemesi gerekiyordu. Gazetecilere haber verenin kim olduğunu bulmalıydı. İlişkilerini tahmin eden Yağmur, Burak'a söylemiş ve Burak. Hayır, Burak gazetecilerden önce Mehmet abisine koşardı. Aslında söyleyen Burak olsaydı hiç üzülmez hatta sevinebilirdi de! Böylece onu bir daha görmek zorunda kalmazdı. Ancak ne kadar çok istese de o değildi.

Ah tabii ya Erhan! İlişkilerinin canlı tanığı! Havaalanında Yağız'ı aldıklarında onun yanında fütursuzca hareket etmişti ve belli ki Mehmet'e yetiştirmek yerine bir aylık maaşından daha fazlasına gazetecilere gitmiş olabilir miydi? Erhan'ı tanımayanlar için gayet mantıklı bir açıklama. Ama bir ses o da değil diyor. E kim o zaman?

Kendine tebrik eden Yağız sahip olduğu yeni çok bilinmeyenleri denklemiyle kendine mutluluklar diledi. Ve tüm dertlerini bir kere daha yarına ertelerken acele etti.

Bu Sancaktarlar sır saklama ve konuşmama işinde artık ustalaşmışlardı. Bütün gün kalmışlar ama içlerinden biri gündem konusu hakkında tek kelime etmemişti. Sözsüz memnuniyetlerini beden diliyle aktarmışlardı ki Sanem gelmemişti. O olsaydı muhakkak söyleyecek birkaç şey bulurdu.

Akşamüzeri misafirler evden ayrılırken peşlerinden gazeteciler de gitmişti. Almak istediklerini aldıklarından değil. Son olarak, Mehmet'in birine 'tüm reklamları geri alacağımızı ve avukat ordumun benden talimat almak için hazırda beklediğini söyle" dediğini duymuştu. Böylelikle internet üzerinden canlı bilgi veren birkaç haberin dışında sosyal medyaya düşmeyecekti. Ama Sancaktarlar'ın soyadı olmasaydı önlerindeki hafta nasıl geçerdi düşüncesi bile korkunçtu.

Herkes gittikten sonra, Yağmur haricinde, salonda içkilerini yudumlarlarken Asya günün kritiğini yapıyor ve Yağız'ı güldürmeyi başarabiliyordu.

"Hayatımızın hareketliliğinden dolayı Sanem'e hak vermiyor değilim. Ne gündü ya," diyen Asya kendini sevgilisinin kollarına bıraktı.

"Yağmur sen evini kiraya verip neden bize taşınmıyorsun?" diye soran Doruk'sa konuyu değiştirme telaşındaydı.

"Kovuluyor muyum?"

"Hayır, sadece teklifte bulundum."

"Burası mor çatı değil miydi? İçeri girerken baktım ama renk körü olduğumdan anlamadım."

"Kabul et; iyi cevaptı," diyen Tanem yanında oturan, yüzüne bakarken utanmaktan vazgeçemediği Yağmur'un yanağına sesli bir öpücük bıraktı. Bugünlere gelmesinde Yağmur'un payı büyüktü. O olmasaydı belki de bugün tüm dünyaya Yağız'ın onun olduğunu ilan edemezdi.

Yağmur'un yerinde olmayı çok isterdi Yağız. Karmaşa dolu geçen günün ardından istediği tek şey Tanem'e yakın olmaktı.

"Öptüğün neden ben değilim Tanem?"

Beklenmedik çıkışıyla Yağız etrafındakileri başta Tanem'i şaşırtmayı başarmıştı. Tanem de teklifi ikiletmedi. Yağmur'un yanından kalkarak sevdiği adamın yanına oturdu ve ona istediğini verdi.

"Hey! Odanız yok mu sizin."

Tanem'in dudaklarından ayrılmayı başaran Yağız, Yağmur'a cevap vermek isteyip gözlerini ona çevirdiği an vazgeçti. Yağmur'un o bakışları... Hüzün ve kıskançlık doluyken bile o bakışları tanıyordu.

Ve o bakışların altından bulmak istediği her türlü anlamı çıkarması mümkündü.

Yağmur'a olan sevgisinden dolayı onu kafasında sürekli aklayan Yağız belki de bugüne kadar aradığı cevapların adresini bulmuştu.

Kocasını da babasını da Tanem'le paylaşmak zorunda kalmıştı. Yine aynı şey olmuş, Tanem hayatına mutlulukla devam ederken onunki paramparça olmuş ve her bir parça ayrı yere savrulmuştu. Yağmur'un bakışlarından gördükleri bunlardı. Tanem'in gülüp mutlu olduğu resimlere kinini kustu.

O yatağında dünyadan bir haber uyurken Yağmur Burak'la evlenmiş ve babası ona kalmıştı. Sonra günlerden bir gün ortaya çıkan Yağız her şeyin başa sarmasına sebep oldu. Tek sıkılanın

kendi canı olmasından duyduğu öfkeyle biraz can sıkmak için yip zekice ama basit bir plan kurmuştu.

Hande'yi polise kaptıran Yağmur daha sade işler peşinden koşarak önce Ankara'ya gizli bir ihbarda bulunmuş, şimdi de gazetecileri sarmıştı başlarına.

Evet, şablon düzene girmişti. Ancak sorulacak daha onlarca soru vardı. Mesela ilaçlardan neyi ne kadar vereceğini nasıl biliyordu? Hadi araştırıp öğrendi diyelim, Tanem'i zehirleyebilmek için cennet gözlüye nasıl ulaşmıştı.

Uygun bir açıklama muhakkak vardır. Sonuçta Yağız ne bir dedektif ne de bir psikopattı. Onların beyniyle kendi sayısal zekâsı farklı çalıştığı için belki bu noktada tıkanıyordur. Veyahut yanlış iz üzerindedir.

Mehmet ve Ahmet'i susturan belli ki Osman değil Tamer'di. O da kızından, yani Yağmur'dan şüpheleniyor, belki de biliyordu. İşte, bu mantıklı açıklama Yağız'ın doğru iz peşinde olduğunun deliliydi.

Polisin bulmasını istemelerinin sebebi buydu. Onlara adres olarak Yağmur'u verirse sebep de vermek zorundaydılar ve o sebep yıkımdı ki susmayı kabul etmişlerdi. Tamer de bunu fırsat bilerek onları Tanem'e gerçeği söylemekle tehdit ediyor olabilirdi. Peki, bu durumda Tamer nasıl bir baba oluyordu. İki kızı arasında Yağmur'u seçmiş ve Tanem'in hayatını riske atmayı göze almıştı.

Ya da Yağmur'un amacının öldürmek değil kendi gibi mutsuzluğa sürüklemek olduğunu bildiği için o kadar rahattı. Fakat Ahmet onlar kadar iyimser değildi. O gece söylemişti. "Tanem'i öldürmesini mi bekleyeceğiz," demişti.

O gecenin amacı Yağmur'dan ziyade Tamer'e gözdağı vermekti. Bir şeyler yap daha fazla sessiz kalamayacağız demekse üzerinden bunca ay ve olay geçmesine rağmen neden hâlâ sessizliklerini sürdürüyorlardı?

Evet, tüm bahane ve gerekçeleriyle tablo ortaya çıkmıştı.

Ancak Yağız ikna olamamıştı. Her şey netmiş gibi görünse de zihnindeki şüphe kırıntıları onu rahatsız ediyordu.

"Ne oldu, daldın" diyen Tanem'in sesiyle şok etkisi yaratan hatırlamadalığından kurtulan Yağız sevgilisini tekrar ve doyasıya öpüp ayağa kalktı.

"Hadi Yağmur'un dediğini yapıp odamıza çıkalım" diyerek ayağa kalkan Yağız gözleriyle hedefi olan kızı takip etti. Yağmur'un az önceki duruşundan da bakışından da eser yoktu.

"Hangi odayı kullanacaksanız söyleyin bari de onun banyosundan uzak durmaya çalışayım."

Yağmur kahkaha atarak konuşuyor ve gözlerinin içi parlıyordu. Ya bu kızın duyguları çok değişkendi ya da çok iyi saklanabiliyorken kendini bıraktığı o kısacık anı Yağız yakalayabilmeyi başarmıştı. Çünkü şu anda Yağız ne yaparsa yapsın yine o cici kız geri gelmişti.

***

Yağız önce hastaneye uğramış, oradan da Fırat'ın yanına geçmişti. Saat hâlâ öğleni gösteriyor olmasına rağmen yorucu, bir o kadar da uzun bir gündü.

Genç polis İbrahim'de dedektif olmak için asla inkâr edemeyeceği özel bir yetenek vardı. "Çok merak ediyorum, bu saldırılar Hande tutuklandığı için mi bitti, yoksa başka bir nedeni daha mı var?" diye yüksek sesle düşünen genç polisin asıl hedefinin başka olduğunu Yağız görebiliyordu. Zamanında Tanem'den aldığı örnekleri tahlile veren Yağız ne bu konudan ne de şüphelerinden kimseye, özellikle de polise bahsetmemiş sadece sonucu beklemişti. Şimdi de belli ki genç komiser Yağız'a güvenmiyor, sakladığı şeyler olabileceğini varsayıyordu.

Yağız yeni soruların değil cevaplar peşindeyken "saldırılar psikolojik baskıyla devam ediyor," demedi. Şimdilik İbrahim'in güvensizliğini boşa çıkartmayacaktı.

Tanem'in kaza geçirmesine ya da kalp krizine Yağmur mu

sebep oldu pek emin değildi. Her ne kadar tüm oklar onu gösterse de hüküm verebilmek için elindeki kanıtlar yeterli değildi. Yağmur fotoğrafların başına gelenlerden tek sorumlu tutacağı kişiydi ve işe oradan başlayacaktı.

Biraz salağa yatmakta hiç sakınca yoktu Yağız için.

"İşinizi size öğretmek haddim değil ama parmak izi yahut bu tarz şeyler de elinize geçen herhangi bir şey yok mu gerçekten? Hani yeni yöntemler varmış ya onlarda denendi mi?"

Oltaya düşen Fırat, Yağız'a burun kıvırdı. "Hepsi düşünüldü ve yapıldı."

"Yani posta kutusundan zaten bir şey çıkacağını beklemiyorduk ama ne bileyim fotoğraflardan da bir şey çıkmamıştı öyle değil mi?"

Bilip bilmediğini Yağız gerçekten hatırlamıyordu. O zamanlar daha önemli sorunları vardı.

"Fotoğraflarda herkesin parmak izi vardı," dedi Fırat "Hande'nin hatta siz dahil olmak üzere tüm ailenin."

O fotoğrafları ve fotoğrafların ona hissettirdiklerini hatırlayan Yağız yanındaki adamlara yakalanma güdüsüyle utandı. "Ama en çok Yağmur, Sena ve Asya'nın var öyle değil mi?" diye sorarken de sesindeki mahcup tınıya engel olamadı.

Durup dururken Yağız'ın gelmesini ve anlamsız sorular sormasını tuhaf bulan Fırat nihayet onun amacını çözmüştü. Fotoğraf olayıyla ilgili takıldığı her neyse Yağız onu bulmaya çalışıyordu.

Yerinden kalkmasına gerek olmadan siyah, kenarları aşınmış kalın bir dosyaya uzandı Fırat. Arkalara doğru ilerleyip birkaç sayfa daha çevirdi.

"Şimdi merakınızı gidereceğiz Yağız Bey" diyen komiser işaret parmağıyla da okuduğu satırların altını çiziyordu. "Enteresan Yağmur Hanım'ın parmak izine rastlanmamış."

"Bu mümkün değil" diyen Yağız kendi sesini zor duyuyordu. "O gün Asya'nın yanında Serra ve Yağmur vardı. Resimlere son-

radan bakmamış olabilir fakat panoyu hazırlarken muhakkak dokunmuştur."

Bu neredeyse Yağız için kesin kanıttı.

Aradığı kişinin Yağmur olmadığına dair onlarca neden varken o olduğuna dair de bir o kadar sebep vardı. Ancak şimdi elinde delil vardı. Mantığıyla düşünceleri ayrı yollara sapmış, Yağız bir türlü tatmin olamıyordu.

Ne var ki ısrarlarından kurtulamadığı Yağmur'la alışverişe gitmek zorunda kaldığını yazan Tanem az önce mesaj göndermişti. Yanisi şu anda oturup neyin doğru neyin yanlış olduğunu tartışacak durumda olmayan Yağız apar topar gideceği istikameti belirlemişti.

***

Fırat'ın yanından ayrılırken bundan sonrasını polise bırakan Yağız daha arabasına binmeden Tanem'i aradı. Sesini duymak, iyi olduğuna emin olmak istiyordu ki kadınının sesi çok da iyi gelmiyordu. Anlaşılan Yağmur'la aynı havayı solumak Tanem'i rahatsız etmeye devam ediyordu.

Onları çıktıkları alışverişin ortasında yakalayan Yağız'ın elindeki bulgulara rağmen içindeki ses yanlış iz üzerinde olduğunu söylese de duyguları Tanem'i hiç de Yağmur'la baş başa bırakmaya niyetli değildi.

Neyse ki Burak'la iki gün içinde Maldivlere gidiyorlarmış ve oradan da Ankara'ya geçeceklermiş. O ara belki Yağız da biraz huzura ererdi.

Filiz'in kesinlikle yanaşmadığı ama Tamer'in ısrarcı olduğu boşanma davasından Yağmur'u uzaklaştırmak amacıyla çıkacakları yolculuğu Ankara'da sonlandıracaklardı. Babasının Ankara'da açacağı şubenin başına Burak geçecekti. Otelde kalmak yerine ev tutmaya karar veren adam karısının istediğinde yanında olabilmesini amaçlıyordu. Bunlar Burak'tan beklenmeyen tavırlardı. O adamın Tanem'e karşı bir şeyler hissettiğini gö-

rebilen Yağız o ikisinin arasında neler yaşandığını öğrenmeye en az Tanem kadar ihtiyacı vardı. Aslında bilmese daha iyi miydi onu da bilmiyordu.

Hiç vakit kaybetmeden kızların yanına varmıştı. Tanem oldukça şaşırmış ama gözlerinin içi parlamıştı. Ve Yağmur, bu kıza nasıl da katilmiş gibi davranıp polis merkezinden buraya soluksuz gelmişti. Böyle içten gülen bir insana haksızlık yaptığı konusunda ısrarlı iç sesi susmak bilmiyordu. Yağız içgüdüleriyle mi yoksa elindeki verilerle mi hareket etmeliydi seçenekleri arasında gidip geldi. Zaman, diye düşündü Yağız, nasılsa doğruyu gösterecektir.

"Asya'ya uğrayalım mı?" diye soran Tanem sayesinde derin düşüncelerinden sıyrılan Yağız'ın rahat görünmeye çalışmakta başarılı olduğu söylenmezdi.

"Olur, sen nasıl istersen."

Yalancı öksürüğe yakalanan Yağmur manalı bakışlarını Yağız'a çevirdi.

"Biraz kılıbık mıyız neyiz?"

"Bilmem, öyle miyim dersin."

"Nasıl olursan ol sen harikasın," diyen Yağmur doktorun yanaklarından hatırı sayılır büyüklükte öpücük alıp Tanem'e döndü, "ben gidiyorum, malum el kol doldu, gelişmeler için seni haberdar ederim."

"Tamam, ama aldıklarımızı giydiğinde resmini çek gönder bana."

Elinde paketleriyle zıplayarak giden Yağmur ardına bakıp el sallarken neşesine diyecek yoktu.

Mucizelerine devam eden Serra neredeyse harabeye dönüşmüş olan mekânı yalancı cennete çevirmişti. Girişteki seramikler el işlemesiyle renklendirilip oymalı aynalar ayrı bir hava katmıştı. Yukarıya çıkan merdivenin her bir basamağı üzerinde farklı figürler uzaktan bakınca gül bahçesini andırırken tırabzanlara yerleştirilmiş sarmaşık sihrin diğer adı olmuştu.

Kırmızının bolca kullanıldığı kafenin işi neredeyse bitmiş, avizeleri, mutfağı ve masalarıyla doksanların tarzı günümüzün modernliğiyle buluşarak ortaya muhteşem bir tablo çıkartmıştı. Insan hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor, gördüğü her ayrıntıda saatlerce zaman geçirse sıkılıp bunalmayacağının ispatı vardı.

Kendini fazla kaptıran Tanem, "buranın adı Cennet olsun," dedi kafası yukarıda şaşkınca etrafı seyrederken.

"Bence de harika bir isim ve Asya kesin beğenmez."

"Neymiş o beğenmeyeceğim şey."

Serra'nın kolları arasında sıkışıp kalan Tanem'i öpen Asya yorgun ve stresli görünüyordu.

"Ben de hoş buldum" diye ona takılan Yağız karşılık alamadı. Zira üç kız kardeş birbirlerine gömülüp bakmaya kıyamadıkları merdivenlere çoktan sinivermişlerdi. Yağız da fırsattan istifade hastaneyi aramak için yanlarından uzaklaştı.

"Muhteşem olmuş ve olmaya devam ediyor, buranın adı Cennet olsun diyorum."

"Sevgilim ben Cennet'e gideceğim kredi kartını bırakmayı unutma."

"Beşte Cennet'te buluşalım çay içer alışveriş yaparız."

Asya kız kardeşlerinin hevesine ortak çıkmadan önce kafasında söylenenleri tarttı. Dudaklarını büzüştürüp çenesini kaldırdı. Her şeyi en az on en kere düşünen Asya tabii ki bunda da tek seferde karar vermek istemiyordu ama beğenmişti, yedekte saklayabilirdi.

Üst basamakta oturan Tanem arkadan Asya'nın boynuna sarıldı. Burada kardeşleriyle olmak ona hep keyif veriyordu, şimdiyse ortaya çıkan manzarayla burası cennete dönüşmüştü. Asya neyi bu kadar çok düşünüyordu, aklı ermiyordu.

"Hadi kabul et Sancaktar koymayacaksan en iyisi Cennet."

"Bilemiyorum."

"Bilemeyecek ne var, yeşil bir tabelanın üzerinde çiçek motifleriyle Cennet yazarız mekândaki gül ve lale sayısını arttırırız," dedi Serra. "Bence mükemmel."

"Tamam, daha iyisini bulana kadar şimdilik adı bu."

Sevinç nidalarıyla Serra ve Tanem ona sarıldı.

"Biliyor musun Asya bence Tanem'i işe almalısın, fikirleriyle sana çok yardımcı olur."

Serra'nın sözleriyle beyninde şimşekler çakan Tanem daha bir ay önce aldığı ve şimdilik rafa kaldırdığı kararını hatırladı ki zaten sonuca varmak için doğru zamanın ona gelmesini bekliyordu. İşte doğru zaman buydu. Yağız'ın ona sorduğunda olmayan heyecana şimdi fazlasıyla sahipken içindeki isteği bastırmadı.

"Evet, Asya beni işe al hatta sana çok para az hisseyle ortak olurum" diyen Tanem ayağa kalkıp merdivenleri tek seferde inip Asya'nın tam karşısına geçti. Kardeşinin gözlerini görmeliydi.

Gördüğü anda ise kendindeki isteği bulacağını sandığı gözlerde şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Heyecanınsa esamisi bile okunmuyordu.

"Ne oldu?" diye soransa Serra oldu.

Asya kafasındakileri nasıl söylemesi gerektiğini, hangi kelimelerin onu ifade edebileceğini düşünürken Tanem anlayacağını anlamıştı.

"Boş ver Asya benimki sadece anın heyecanına kapılmaktı."

"Yok, hayır," dedi Asya ayağa kalkarak arkasına dönen Tanem'i tuttuğunda. "Aslında güzel olabilirdi beraber çalışmak ama burası benim için işten daha fazlası. Burası benim son şansım ve ben bu şansı tek başıma değerlendirmek istiyorum."

"Bu da ne demek?"

"Bize açıklama yapmak zorunda değil," dedi Tanem titreyen sesiyle Serra'ya.

Birbirlerine dönük üç kız kardeş göz temasından kaçınırken Serra onları kafe tarafına yönlendirip girişteki ilk tatlı kırmızı masaya oturttu. Kendinin de Tanem'in de açıklama duymaya ihtiyacı vardı ancak en çok da Asya'nın sorununun ne olduğunu bilmeye.

"Başla," dedi hiç bekletmeden Serra.

"Ben kendimi yenilemeye çalışıyorum," diyen Asya da ona ayak uydurdu, "kendime ve herkese bir şeyleri ispat etmeye çalışıyorum."

"Ama buna..." diye araya girmeyi çalışan Serra'nın elini tutarak onu susturan Asya devam etti.

"Biliyorum siz beni önemli buluyor ve değer veriyorsunuz ama benim için durum farklı. Yıllarca sizin ve diğerlerinin gölgesinde yaşadım. Elimde hiçbir başarı, kendime ait tek bir şey bile olmadan. Şimdiyse Doruk'la değişen hayatımda kendime hiç olmadığım kadar çok güveniyor, işe yaradığımı hissediyorum ve burası benim sınavım burası benim kalem, burası benim geleceğim." Konuşmasını Tanem'e dönerek devam ederken gözyaşları yanaklarında dans ediyordu; "senin fikirlerin ve senin çalışmanla buranın çok iş yapacağını, mükemmelden öteye geçeceğini biliyorum ama ben bunu istemiyorum. Bir ay sonra batacaksa da benim yüzümden, harika olacaksa da benim sayemde olmalı; başarıma veya yenilgime kılıf ya da ortak istemiyorum."

Serra onu anlamıştı Tanem'in de anlamış olmasını diledi. Eğer Asya'nın yerinde olsaydı o da aynını yapardı ve kardeşinin bu işi tek başına başarmayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

Kendisi ona gizlice para teklif etmiş ama Asya geri çevirmişti. Ve daha dün öğrendi ki annesi de aynını yapmış, aralarında kalacağına söz vermiş ancak Asya onu da geri çevirmişti. Serra başta Ahmet olmak üzere diğerlerinin de aynı teklifte bulunduğuna ve Asya'nın herkesi geri çevirdiğine emindi.

"Evet, işçiliği ben yapıyor olabilirim ama her şeyi sen seçiyor, doğru olduğuna inanana kadar araştırmayı sürdürüyorsun. Ortaya çıkmaya başlayan bu yalancı cennet senin eserin ve bittiğinde gerçek olacak," diyen Serra kardeşinin eline sıkı sıkı sarıldı, "ben sana güveniyorum, gereksiz yere kendine soktuğun bu sınavdan başarıyla çıkacağını biliyorum, bir yıl sonra ben bile buraya gelmek için randevu almak zorunda kalacağım ama tabii

ki buna müsaade etmeyeceğimi şimdiden bilsen iyi edersin."

Nihayet gülümsemeyi başaran Asya ablasının eline tutundu, "Teşekkür ederim."

"Etme, doğruları söylüyorum ve ben işimle özelimi aynı anda yürütmeyi beceremezken sen bu kadar kargaşa ve telaşın içinde herkese vakit ayırıyorsun, bu bile tek başına başarıdır."

Serra'yı kendine çeken Asya boynuna sarıldı. Masanın üzerinden gerçekleştirdikleri bu olayın dışında kalarak seyirci olan Tanem'in içini kemiren hüzün canını yakıyordu. Asya'yı anlamış hatta hak vermişti. Serra'yı bir kere daha gözünde ulaşılmaz yere oturtup verdiği desteği gıptayla seyretmişti ama kendini berbat hissediyordu. Dışlanmış, yok sayılmıştı. Kalkıp gitmemek için bacaklarını sıktı. Keşke Yağız gelip beni alsa diye düşledi. O hep Tanem'i kurtarmıyor muydu, şimdi her zamankinden daha çok kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Bencilce davranmış, Asya'nın onu geri çevirmeyeceğini düşünmüş, şimdiyse yüzleştiği gerçekle başa çıkmaya çalışıyordu.

Hatırlamıyordu ama ömrü boyunca bu duyguyla yaşadığını biliyordu. Onlar gibi değildi, onlardan biri değildi. Görünüşü bile onlara benzemiyordu. O beyaz ve göz kamaştırıcı ailenin kara ördek yavrusuydu. Bu duyguyla büyüdüğünü ve bu duyguyla yaşadığını biliyordu. Şu anda ya da o zamanlar içini asit gibi yakan şey hissettiği boşluktu.

***

Bugün Filiz'le Tamer'in boşanma davası görülecekti. Yağız sonucu merak etmiyor değildi ama mutlaka duyacağını da biliyordu o yüzden sadece öğrenmek için acele etmiyordu.

Son günlerde neredeyse her şeyden işinden dahi uzaklaşmak istiyordu. İç huzurunu bir tek cennet gözlüye gül kokusunu içine çekebilecek kadar yakınken bulabiliyordu. Amma sebebini düşünmek gibi bir gaflete düşmemek içinse özel çaba harcıyordu Yağız.

Tam onu düşündüğü anda çalan telefonunu hiç bekletmeden açtı. Kaderin nadir de olsa ona kıyak geçtiği anlar da oluyordu.

"Bitanem beni özlemiş," diyen Yağız'ın keyfini başkası istese de yerine getiremezdi.

"Özlemekle kalmamış hasretinden yanmış diye duydum," dedi hattın diğer ucundaki Tanem.

"Yanan hasretini söndürmek için bana üzerinde ne olduğunu söylemekle başlayabilirsin."

"Telefonda fantezi seninle yapmak istediklerimin başında, ama zamanın yok."

"Hayırdır, benden daha önemli olan şey ne?"

"Çok acayip şeyler oldu bugün."

"Beni meraklandırma işini başardın, şimdi konuya geçer misin?"

Tanem'in gülen sesini duyan Yağız'ın içi ısınmıştı. Parlayan yeşil gözlerin hayalini kurdu.

"Ağız tadıyla dedikodu etmeme izin vermiyorsun."

"Sustum."

"Akıllı çocuk. Bugün mahkeme vardı biliyorsun ama bilmediğin Ahmet'in de gittiği. Sanem Fransa'ya gitmeden teyzemi avukatla konuşurken duymuş. Annesinin tanık olarak dinleneceğini öğrenen bizim akıllı bıdık arasının tek iyi olduğu adama, yani Ahmet'e bunu yetiştirmiş."

"Eee?"

"Ee'si şu, Tamer Amca'nın kapalı dava olarak görülmesini istemesinden iyice kuşku duyan bizim hafiye Ahmet sabah herkesten önce adliyeye varmış. Ve yaşananlara inanamazsın."

"Bitanem anlatırsan inanmak istiyorum."

"O zaman sıkı dur söylüyorum: Tamer Amca ve teyzemin çekilmiş fotoğraflarını mahkemeye sunan Filiz boşanmamakta, ama ille de boşanırsa kocasının mal varlığını silip süpürmekte kararlı."

Yağız'ın beyninde şimşekler çakarken işte bu, diye düşündü,

kayıp parça. Tamer'in Nesrin'le yasak ilişkisindeki hamilelikten doğan çocuk Tanem'e annesi bildiği teyzesi sahip çıkar. Hayatı yalan üzerine kurulu olan Tanem hiçbir şeyden habersiz yaşayıp giderken öğrendiği gerçekle belki de canına kıymak ister. Ve işte tam burada yeni bir soru gündeme gelir. Peki, böyle bir kötülüğü cennet gözlüye kim yapar? Hâlâ Yağmur konusunda kararsızdı.

Ve, evet, tüm önemli anlarda, kararlarda her yerde Tamer ve Nesrin var. Filiz uzak. Yağız onu iki yılda üçten fazla görmedi. Herkese küs ve kızgın.

Tamer kızı gözünün önünde büyüsün, kardeşiyle kopmasın diye yan evde yaşıyor, Filiz'e rağmen. Peki, Nesrin niye sürgünde! Sanem'de anne eksikliği çektiği için hırçın, yılın yarısı sebepli sebepsiz burada. Yağız tam şu anda Sanem'in yaptığı tüm o sataşmaları affetti.

Tanem'in yaşadığı olayla yakınlaşan çift yeniden bir araya gelme kararı aldı. Nesrin boşanıp geldi ama Tamer'inki o kadar kolay değildi.

Yağmur apar topar gönderiliyor, dava gizli kapaklı yapılıyor. Şimdi hangi güç o iki geçkin aşığın ilişkilerinin yeni başladığına Yağız'ı inandırabilirdi ki?

Böylelikle Yağız aradığı anneyi bulmuş oldu.

"Sevgilim orada mısın?"

"Buradayım canım da senin bunlardan nasıl haberin oldu?"

"Asya'nın yanındaydım; Ahmet de oraya geldi bildiğin köpürmüştü."

"Oraya niye geldi?"

"Serra'ya ulaşmaya çalışıyordu."

"Neden Serra?"

"Onu her şeyi bilmek ve sessiz kalmakla suçladı. Hani şu Gebze'de gördüğüm sanrı vardı ya, işte Ahmet tam öyleydi."

"Demek ki bu adam öfkesine yenilince hep aynı oluyor."

"Sanırım."

"Sen neredesin şimdi?" diye sordu Yağız sesi düşen Tanem için endişelenerek.

"Herkes annemlere geçti teyzem dahil, ama o kargaşayı kaldırabileceğimi sanmadığımdan eve geldim."

"Hımm, yalnızsın yani, o zaman jakuziyi hazırlamaya başlamak için on dakikan var," diyen Yağız bilgisayarını kapatıp çıkmak için hazırlandı.

Asya tarafından reddedilen Tanem'in morali yeni yeni yerine gelirken ona biraz destek vermek ve tek başına evde olmasına izin vermemek en iyisiydi. Önce Tanem'le ilgilenecek, sonrasında ise Tamer ve Nesrin'le konuşacaktı ki bundan pek emin değildi. Adama sana ne demezler miydi?

***

İçine kapanan Sancaktar ailesinden iki gündür ses seda yoktu. Tanem kendini uzak tutmaya çalışıyordu ki zaten onunla konuşan da yoktu. Asya bile evin sorumluluğunu bırakmış, keyifsizdi. Sadece bir ay sonra açılışı yapılacak Cennet için hazırlık yapmaya devam ederken Yağız neredeyse onu görmüyordu bile ve diğer kardeşler başta Ahmet olmak üzere hiçbirinden haber yoktu.

Düşünmek istemiyordu ama artık büyük hayallerini kovalamadığının farkındaydı. Yeni buluşunun Tanem'den sonraki deneği Sevda'nın durumu da birkaç aya kadar sonuçlanacaktı. Ne var ki projesinin tüm yükünü Reşat'a bırakmış olduğunu söylese yalan olmazdı. Umurunda mıydı? Evet, aslında tabii ki önemsiyordu. Ancak işiyle fazla zaman geçirmişti ve önünde bunun için daha çok vakit vardı. Öte taraftan Tanem'le birlikte olmak için geçireceği zaman azalmaya başlamıştı.

Cennet gözlü hatırlamaya başlıyordu; sonun başlangıcı bu değilse bile Sağlık Bakanlığı'nda ki Enver Bey biraz önce arayıp düğmeye basıldığından ve yakında destek turlarının, reklamların başlayacağından bahsetti. Tanem'den saklamak için özel çaba sarf ettiği kendi sırrı ifşa olmak üzereyken Tanem'i yanında tutmak için elinden bir şey gelmeyecekti.

Eve gelmesinin Tanem için yeterli olacağına inanmak iste-
se de işini garantiye almak için kadınına yakışacağını, yüzünü
gülümseteceğine inandığı kocaman bir papatya buketi aldı. Bir
resimde onu papatya tarlasında görmüştü ve oraya çok yakışan
Taneme o tarlayı veremezdi belki ama elinden geleni yapabilir-
di.

İçeri girdiğinde onu karşılayan sessizlik oldu ve bir süre o
sessizliği dinlerken havlayan köpek düşünceleri dağıttı. Yanıl-
ma payı yoktu. Bahçeye çıkan yolu takip ederken köpeğin sesine
karşılık veren kadınsa Yağız'ı eve sürükleyen kadındı.

Açık kapıdan bakmasına gerek kalmadan kimi ya da neyi gö-
receğini biliyordu: Tiger.

Arka ayaklarının üzerinde duran soylu köpeği, karşısında eli
belinde onu azarlayan kadına dikleniyordu ta ki Yağız bahçeye
adımını atana kadar. Bir süredir onu ihmal ettiğini fark eden
adamı dört ayaklı dostu özlemle karşılaştı. Tiger eski dostunun
üzerine atlayıp asaletine ters olarak dilini ustaca kullanıp salya-
larını Yağız'ın yüzüne bocaladı.

Ona izin vererek etrafında dans eden köpeğin sevgi beklen-
tisine başını okşayarak karşılık verdi.

"Buna inanamıyorum," dedi Tanem "iki saattir benimle savaş
eden canavar seni görünce finoya dönüştü. O ikiyüzlünün teki."

Bir eliyle Tiger'ı sakinleştirmeye devam ederken diğeriyle
Tanem'i yanına çekti Yağız. Kadının ince beline sarılıp güzel
dudaklarından arzuladığı öpücüğü aldı.

"Ne yaparsan boş bitanem, aramıza girenin sen olduğunu
anlamıştır."

"Bu durumda öteki kadın olarak alttan almam gerekiyor sa-
nırım."

"Bir süre benim için idare eder misin?" diye soran Yağız
Tanem'i kendine iyice dayayarak Tiger'dan kurtardığı elinin de
yardımıyla da öpüşmeleri şehvete dönüştü. Tiger, iki aşığın ara-
sına giren kadar neredeyse her şey mükemmeldi.

"Yo hayır, seni paylaşacağımı sanmıyorum, bunu derhal geri götüreceğim."

"Sahi Tiger buraya nasıl geldi?"

Hâlâ birbirine yapışık çiftin arasına girip çıkarak yabancı kadını sahibinden ayırmaya çalışan Tiger'ın çabası boşunaydı.

"Bahsettiğin testi Anıl'ın yardımıyla yaptım, otele sorumlu yedek kişi Doruk'u yazdırmışsın onunla beraber öğlen tatilinde gidip aldık."

"İyi de neden?" diye sordu Yağız cennet gözlünün dudaklarından gözlerini ayırmadan.

"Bugünlerde keyifsizsin, belki asıl kadın gelirse yüzün biraz güler diye düşündüm."

"Benim için bir şey yapmak zorunda değilsin."

"Zorunluluktan değil istediğim için senin için yaptım."

Tanem'in sürprizleri onu şımartıyor, kendine alıştırıyordu fakat Yağız ona daha fazla alışmak istemiyordu. Ne kadar çok hayatına renk katarsa sonrasında o kadar karanlıkta kaybolacaktı. Gittiğinde bırakacağı boşluğu doldurmakla geçecek günler o kadar ağır olacaktı.

Tanem'i serbest bırakan Yağız geri dönüp masanın üzerine bıraktığı papatyaları alıp ona verdi.

"Bunlar seni idare edene kadar ben de ihmal ettiğim ötekinin gönlünü alayım."

"Bana çiçek almışsın, teşekkür ederim."

"Etme! Sadece gülümse," dedi Yağız boynuna atılan cennet gözlüden kurtulmaya çalışırken.

Seyircileri Tanem'in eşliğinde Yağız ve Tiger enerjilerini boşaltmaya çalışıyordu. Yağız'ın uzaklara attığı topu geri getiren köpek başarısının farkında olarak adımını atıyordu. frizbide de aynı başarıyı gösteren Tiger evini özlemişti.

"Sen neden erken geldin?" diye sordu Tanem buketine sarılmış uzandığı koltuktan.

"Birisini özlemiştim, göresim geldi."

"Yoksa Doruk, Tiger'ın geldiğini mi söyledi sana?"

"İçime doğdu diyelim," diyen Yağız, Tanem'in alnını öpüp gül kokusunu içine çekti.

"Bununla yetinmeliyim zannederim," diyen Tanem bu adamın nasıl da baştan çıkarıcı bir âşık olduğunu düşündü. Bir kadının ayağını yerden kesecek her türlü donanıma sahipti. Doruk da tam böyle anlatmış o eski Yağız'ı fakat ne olursa olsun onu bırakma diyen Doruk'un ne ima ettiğini anlamamıştı Tanem ki zaten öyle bir niyeti yoktu o yüzden anlamasa da olurdu.

"Sana bir öneride bulunacağım ama karar sana ait," dedi Yağız dört ayaklı oyun arkadaşı yanından uzaklaşırken. "Hâlâ bir iş bulma niyetindeysen."

"Evet, ama Cennet'i gördüğüm o andaki heyecanı bana tekrar yaşatacak bir şeyle karşılaşmadım."

"Peki, ya asıl mesleğin olan işletmecilik hakkında konuşursak heyecanlanmanı sağlar mı?"

"Seni dinliyorum."

"Baban, yani Osman Sancaktar bizim hastaneye bağlı lösemili çocuklar için sanatoryum yaptı. Bu yaklaşık üç yüz hasta ve bir o kadar da çalışanı içeren bir kuruluş ama vakıf da olduğu için sosyal alanda aktif bir yerden bahsediyoruz."

Yattığı yerden kalkan Tanem duruşunu değiştirmiş, yüzü düşüncelerini ele vermezken ciddi ifadesinden konunun ilgisini çektiği anlaşılıyordu.

"Eeee bunun konumuzla ilgisi ne?"

"Orayı işletecek, düzeni ve devamlılığını sağlayacak birisine ihtiyaç var. Sağ olsun baban sorumluluğu bana verdi ama benim buna zamanım da, tecrübem de yok," dedi Yağız. Tiger'ı ağzındaki frizbi ile baş başa bırakarak Tanem'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Çok bir getirisi yok ama bunu benim için yapar mısın?"

Hissizce bakmaya devam eden Tanem'in doğru duyduğuna ya da duyduklarını doğru algıladığına emin olmaya ihtiyacı var-

dı. Düşünmeye ihtiyacı yoktu. Kalbinin çarpıntıları onun adına karar vermişti.

"Yani benim mi orayı işletmemi istiyorsun?"

"İsterim fakat eğer sen de istersen. Biliyorum zor ve yorucu olacak ama..."

"Kabul. Kabul ediyorum," diye bağıran Tanem'in sesi kahkahalarının arasında kaybolup gitmişti. Elindeki buketi bırakıp tüm benliğinin tek sahibi Yağız'a hem teşekkür etmek hem de sevincini paylaşmak için önce sarıldı sonra öptü. Sonra yine öptü sonra yine sarıldı.

Yağız'ın kucağında soluğu odada alan Tanem yaşıyor oldukları deneyimden dolayı başı dönmüştü.

Kadının tadı benliğini ele geçiren Yağız hayatındaki ilk ve tek şiddetli cinsel deneyimini yaşarken ruhunu teslim etmek zorunda kalsa umursamazdı.

Nihayet Tanem doruğa ulaştığında tekrar kadının dudaklarına vardı. Kendi erkekliği hâlâ ereksiyon halindeyken işi zordu ancak Tanem'in Yağız için planlarını işleme koymaya başladı.

"Hayır," diye inleyen Yağız'ı dinlemek gibi bir niyeti yoktu Tanem'in.

"Uslu dur," diye emir verip işine kaldığı yerden devam etti.

Bacaklarının arasındaki kadının kafasını yakalayan Yağız buna daha ne kadar katlanabilirdi bilmiyordu. "Beni öldürüyorsun."

"Yüzündeki o aptal sırıtmayla mutlu öleceksin."

"Evet, gören herkes bunun nasıl olduğunu anlayacak," derken Yağız da nihayet tohumlarını bırakarak ulaşmak için fazla çaba vermediği noktaya varmıştı.

Kalan son gücüyle Tanem'i kucaklayan Yağız onu kendi odasına taşıdı. Acıyan sırtı ve yanan boynuyla cennet gözlü kadından alacakları vardı.

İkinci sevişmelerinin de aynı şiddeti taşımasına rağmen üç her zamanki yeterlilikteydi. Acıyla bağıran vücuduna karşın tat-

min olmuş benliği için ağrıyan yerlerinin iniltileri umurunda değildi.

Yanında uyuyan adama sarılan Tanem gelecek günleri düşündü. Bir işe yarayacaktı hem de duyduğu andan itibaren heyecanı dizlerini titreten bir işti onunki. Hemen araştırmalarına başlayacaktı. Sanatoryum hangi aşamadaydı, daha fazla ne eklenebilirdi? Bir sürü çocukla güzel şeyler yapacak, aşk dışında hiçbir anlamı olmayan hayatı başka bir boyuta taşınacaktı. Geliri fazla değildi ama Mehmet'in bir ay önce ona devrettiği hesabıyla zaten zengin sayılabilirdi. Belli ki eskiden cimri, idealist hatta paragöz biriydi ama şimdi öyle hissetmiyordu.

Sonunda hayatı istediği yola girmeyi başarmıştı. Tanem'in tek derdi hafıza kaybıydı ki onu da atlatacağını biliyordu. Başını erkeğine dayayıp uyumaya başladığında çok yakında yaşayacağı deneyiminin onun hayatını nasıl da kökten değiştireceğinden habersizdi.

Tiger'ın evin içinde çınlayan havlamasıyla gözlerini açan Tanem gecenin karanlığıyla karşılaştı. İki saatten fazla uyumuşlardı ve anlaşılan tek acıkan kendi değildi.

İkinci havlama sesiyle Yağız da gözlerini açarak, "Bu köpek evi yine talan etmiştir Fatma Abla beni öldürecek," dedi.

"Merak etme seni kurtarırım."

"İşte buna hayır demem."

İkisi de yataktan kalktığında alt kattan buraya çıplak geldiklerini hatırladılar. Kendi tişörtlerinden birini Tanem'e veren Yağız, "bu evde çıplak gezmek gelenek halini aldı," dedi.

"Mızmızlanmak için hiçbir fırsatı kaçırma tamam mı?"

"Sen de Doruk gibi konuşmak için tamam mı?"

Üzerlerini giyerken öpüşmeye başladıklarında araya yeni bir havlama sesi girdi.

"Yok, bu kadın beni kesin kıskanıyor," diyen Tanem üzerine beş beden büyük gelen tişörtle odadan çıktığında Yağız şortunu giymekle meşguldü.

Sesi takip eden Tanem kapısı kapalı olan kendi odasına varmıştı. Kapıyı kapatanın onlar olup olmadığını hatırlamıyordu. Belli ki açık kapıdan içeri giren Tiger, bir şekilde kapanan kapıdan dolayı orada sıkışıp kalmış yardım dileniyordu.

Evin kurallarını unutan köpeğe iyi bir ders vermek için içeri giren Tanem sanki başka bir boyuta geçmişti. Bu bir sanrı değildi; biliyordu. Bu hatırlamakla ilgili bir şeydi. Daha önce Sancaktar villasındaki odası aynı şu an olduğu gibi darmadağın edilmiş hali, başka bir zaman dilimindeydi.

Çıkarıp attıkları giysileri ortalığa saçılmışken burada tıkılıp kalmış köpekte boş durmamış odayı talan etmişti. Ama o zamanlar, odasında dolap ve çekmecelerde tek eşyası kalmadan her şey yerle bir edilmiş, birçoğu yırtılmıştı. Yapanı hatırlamıyordu ki zaten bilmiyordu da ama bir tahmini vardı.

Ahmet. Gebze'de gördüğü sanrı bu yüzdendi. O da yapanı biliyordu. Planları olan adam diğerleri tarafından durdurulmaya çalışılıyordu. Allah kahretsin. O zaman da akıllarından geçeni anlamamıştı dolayısıyla şimdi de. Odasının o hale gelmesine sebep neydi? Ve kaynağın kökü soru; babası ve Mehmet neden Ahmet'e tepki gösteriyordu. Lanet olsun hiçbir şey hatırlamıyordu.

Önünde havlayan köpeğe aldırmadan kapı girişinde bomboş gözlerle etrafı seyreden Tanem nefes almanın dışında bir şey yapamadığı esnada Yağız'ın yanına geldiğini hissetti.

Elleriyle kapadığı yüzünü adamın boynuna gömüp onu esir alan gözyaşlarına özgürlüklerini verdi. Rahatlamak için buna daha ne kadar devam etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Ağlamanın yeterli olmayacağını düşünmesi için fazla zaman geçmedi. Konuşmaya tek inandığı ve güvendiği insanla paylaşmaya ihtiyacı vardı.

Kafasını kaldırdı.

"Daha önce odam bundan daha kötü bir hal almıştı," dedi Tanem ıslak gözlerini huzur bulduğu okyanus gözlerden çekme-

den. "Gebze'de gördüğüm sanrının yaşandığı günde Ahmet'in tepkisi bu yüzdendi. O, yapanı bildiğini düşünürken diğerleri onu durdurmaya çalışıyordu."

Yağız zaten Ahmet'in hep fazladan bir şeylere tanık olduğunu hissediyordu. Şimdi sadece emin olmuştu. "Kimdi peki?" diye soran Yağız kafasındaki birden fazla soru işaretinin kaybolmasını sağlayacak cevabı dinlemeye koyuldu.

"Bilmiyorum," dedi Tanem bıkkınlıkla ve yanağını erkeğinin geniş göğsüne dayadı, "o zamanda bilmiyordum şimdi de ama bir tahminim var."

"O ismi benimle paylaşır mısın?"

Yağız nedense duyacağı ismin Yağmur olacağını öngörüyordu. Kadınının saçlarını okşarken kimi teselli etmeye çalıştığından habersizdi. Kendini mi Tanem'i mi?

"Bunu sana söylememde bir sakınca yok! Yağmur olduğunu sanıyordum."

Duymaktan korktuğu şeyi duyan Yağız onun yerine hangi ismi duymayı tercih ederdi onu da kestiremiyordu.

"Emin misin?"

"O olduğuna emin değilim ama Yağmur olduğunu düşündüğüme eminim."

Yorumda bulunmayan Yağız üzüldüğünü, belki de hayal kırıklığına uğradığını gizlemekte zorluk çekiyordu.

"Sen benim odama geçip duş al" dedi Yağız Tanem'i kendinden uzaklaştırırken "bende Tiger'ı doyurup yerleştirdikten sonra sana giyecek bir şeyler getiririm."

"Yalnız kalmak istemiyorum" diye karşılık veren Tanem onu kendinden uzaklaştıran adama çok değil yarım adım yaklaştı.

Tanem'in aksine yalnız kalmaya şiddetle ihtiyacı olan Yağız'ın kendi isteklerinin bir önemi yoktu.

Az da olsa ortalığı toplayıp Tiger'ı dışarı kovaladı Yağız. Birkaç parça eşya ile odadan çıktığında Tanem'in elini tutup önce mutfağa indi ardından bahçede bulduğu eski dostunun tasması-

nı bağlayıp yemeğini verdikten sonra hâlâ eli elinde olan kadını üçüncü kattaki kendi odasına sürükledi.

Her şeyi parça parça hatırlamaktan yorgun düşen Tanem ağır darbeler almaya devam ediyordu. Belki de her şeyin düzgün bir açıklaması vardı ama böyle yarım olunca ağır geliyor ve sadece hatırlamak yeterli olmuyordu. Yaşananları bilmek yeterli değildi. Parçaları bir araya getirmeliydi.

Zaten Burak olayından sonra uzak durduğu Yağmur'a karşı şimdi nasıl davranması gerekiyordu? Eskiden ne yapıyordu arkadaşlıklarını nasıl idame ettirebiliyordu?

Nasıl bir dibe çekildiklerini bilmeyen Yağız'ın, Tanem'in kederine şahit oldukça delirmemesi işten bile değildi. Sancılı bir süreçteydiler ve Sancaktar ailesi sağ olsun fazlasıyla karmaşıktılar.

Aydın daha birkaç gün önce Yağız'a beraber geçirdikleri zamanda Tanem kendini serbest bırakıyor ve geçmişe bir adım daha yaklaşıyor demişti. Şimdi önündeki kadının saçlarını kurulayan Yağız bunun doğruluğunu tartışmayacaktı. Öncelikle Yağmur gerçeğini ne yapması gerektiğini bulmalıydı.

Kendi dışındakileri sırları olmakla suçlayan biri olarak kadınım dediği Tanem'le arasına koyduklarıysa sırdan beterdi. Onlarla ne yapacağını ise henüz düşünmeye hazır değildi.

Haziran

Süryanice sıcak anlamına gelen "haziran" sözcüğünden alınmıştır, ama İngilizce karşılığı olan June, Jüpiter'in karısı, Roma Tanrıçası Juno'dan gelmektedir. Şair, "*Haziranda ölmek zor*" demiş ya, oysaki seçme şansım olsa haziranda ölürüm ben; samanı saman yapan haziran, yağmurda ıslanmayan, buzu eritirken ruhumun bırakıp gittiği bedenimin geldiği toprağa haziranda kavuşsun diye. Gün geceyi kovalayıp bulutlar gökyüzünü terk ederken, sırası mı ölümden ya da ayrılıktan bahsetmenin; üstelik hasretle bekleyip iple çektiğimiz hazların ayı haziran gelmişken. Amma velakin tomurcuklar güle dönerken, ağaç dalları meyvelerini önümüze sererken ve gönüller aşkı ararken, kaderin bize getirecekleri dinlemez seni. 21 Haziran gelip de dünyanın döngüsü değişirken, istemesen de sen de onunla değişiverirsin hem de fark etmeden, yavaş ve azar azar.

"Birisi anlamam için bana yardım etsin lütfen," diye yakaran Yağmur için hayat hiç bu kadar zor olmamıştı. "Etrafımda hiç kimse yok ama sağ olsun polis peşimde dolaşıp duruyor."

"Polis mi?"

"Evet, polis senin başına gelenlerden beni suçluyor."

"Yağmur!" diye kükreyen Doruk'un bakışlarında ağır ihtar vardı. "Bize sabahın köründe neden burada olduğunu kısaca açıklaman yeterli."

"Kesme kızın sözünü! Neymiş o seni suçladıkları benim başıma gelenler."

"O konuyu geç Tanem sen neden benden kaçıyorsun bana onu açıkla."

Tanem üzerine çektiği ince sabahlığıyla saat daha sabahın sekizini göstermeden ortalığı ayağa kaldırarak kapıyı döven Yağmur'u karşılamasının hemen ardından Doruk da onu takip etmişti. Yağız zaten dünden beri yoktu, Asya'nın ise son günlerde ne yaptığı ve nerede olduğuyla ilgili kimsenin kesin bir fikri yoktu ki bu kimselerin içine Doruk da dahildi.

"Kaçtığımı nereden çıkarıyorsun? Hem kaçsam bile sence ne kadar uzağa gidebilirim," diye yalan da olsa açıklama getiren Tanem, başına gelenler ve polis ilişkisini kuramıyordu. Onlar geçmişten gelen imgelerle bir varsayımdı. Kanıt değeri taşımıyordu ki taşısa bile polis odasında dağılan birkaç parça eşyay-

la ilgilenmezdi. Ancak peşinde üç korumayla gezmesine sebep neyse onunla herkes ilgilenirdi.

Yağmur'un tükenmek üzere olduğunu fark eden Tanem onu salona yönlendirip oturmasını sağladı. Tatil ona yaramıştı, yanık teninin üzerine giydiği sarı mini eteğiyle çok hoş görünmesine karşın duygusal anlamda bitik durumdaydı.

Yanına yerleşerek niteliğini kestiremediği dostunun elini tutan Tanem önce onu dinleyecekti.

"Her şeyi sakin sakin ve en baştan anlat."

"Çok kötüyüm Tanem," diyen Yağmur avuçlarının içindeki ellerden ve yakınlığını hissettiği arkadaşından destek alarak konuşmaya başladığında eski günlerdeki gibi, Tanem'le dertleşmenin onu rahatlatmasını diledi.

"Biz tatildeyken ne oldu, buralarda bilmiyorum, ama döndüğümden beri hepiniz çok uzaksınız, herkes benden kaçıyor, kimse gözlerimin içine bakmıyor." Bedeniyle doksan derece dönerek Tanem'e baktı. "Ne olduğunu sen söyle; onlar gizler, ama sen gizlemezsin."

Diğerleri; Yağmur, babasının onların teyzesiyle yaşadığı yasak aşk yüzünden ailesinin dağıldığını öğrenirse, vereceği tepkiden, belki biraz da utançtan kaçıyorlardı. Bunu ona anlatamazdı. Tabii kendininkini de!

"Abartıyor olabilir misin?"

"Hayır, abartmıyorum," diye bağırdı Yağmur, "annem de dün gece bana tüm Sancaktarlar'dan uzak durmamı, bugüne kadar sustuğunu, ama buna daha fazla devam edemeyeceğini babama ve herkese söylememi istedi. Neler oluyor Tanem?"

"Ah, keşke anlatabilsem," diye düşünen Tanem sessiz kalarak gözlerini kaçırmakla yetindi.

"Hah, işte, sen de kaçırdın gözlerini! Beni kendine yakın ya da kurtarılmaya değer görmüyorsun."

"Saçmalama Yağmur!"

"Ne saçmalıyorum söyler misin?"

Doruk onları yalnız bırakarak hatalı bir karar vermişti, şu an burada olmalı ve aralarındaki dengeyi sağlamalıydı. Tanem'in ona ya da gelecek herhangi birine ihtiyacı vardı, bu Mine bile olabilirdi. "Sadece susacak mısın?" diye yakardı Yağmur. Çoktan ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordu.

"Bu şekilde gitme!"

"Kalmam neyi değiştirecek ki? Seni görebilmek için kapını dövmem gerekti ve karşılığında aldığımsa koca bir sessizlik."

"Belki sadece aradığın cevaplar bende yoktur."

"Ben sadece sende olanları istiyorum."

"Off Yağmur!"

Parmağını Tanem'e sallayan Yağmur, "Sakın beni kandırmaya çalışma," dedi ve ekledi: "Belki bilmek istersin diye söylüyorum, senin başına gelenlerin benimle bir alakası yok, dün üç saat sorguda tutulduktan sonra Burak'ın ödediği kefaletle bırakıldım. Eğer bu tavırların sebebi buysa, çok yanılıyorsunuz."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum bile."

"O zaman git sor, ama önce Yağız'a sor."

"Soracağıma emin olabilirsin. Hey, nereye?"

"Daha fazla kalmamı gerektirecek bir şey yok, tabii eğer bana söylemek istediklerin yoksa."

Ona tepeden bakan Yağmur'a oturduğu yere sinerek sessizlikle cevap veren Tanem "başına gelenler" derken, bu kızın neyi kastettiğini merak etmekle yetindi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Yağmur ise odanın ortasında, yerde duran çantasını alıp hışımla çıktı. Bu aralar karşılaştığı duvarlar üzerine yıkılmak üzereyken akıtacağı gözyaşlarına tanık istemiyordu.

Tanem, doğruları kimden öğrenebileceğine dair alternatiflerini gözden geçirdiği esnada, "Her şey yolunda mı?" diye sorarak gelen Doruk kim sorusunun yanıtıydı.

"Hayır, yolunda olan hiçbir şey yok."

Çıkmadan önce Tanem'e bakma gafletinde bulunan Doruk,

başını derde soktuğunu fark etmişti. Daha önce de Tanem'in gözlerinde bu bakışı görmüştü. İstediğini almadan onu serbest bırakmayacağını ifade eden kızdan ürktüğünü açıkça söylemesinde sakınca yoktu. Tanem'in etrafında dönenleri ve onu sevenlerin endişelerini öğrenmesi gerektiğini savunan Doruk, kızın bu şekilde öğrenmesinden rahatsız olmuştu.

"Bana bir şey sorma ve benden bir şey isteme," diyen Doruk arkasını dönüp kurtulmak istedi.

"Hayır, efendim, kaçmana izin vermeyeceğim." Tanem çoktan önüne geçtiği Doruk'u durdurmayı başarmıştı. "Başına gelenlerden derken Yağmur neyi kastediyor?"

"Ya neden bana soruyorsun? Git abilerine, kardeşlerine, olmadı Yağız'a sor ya, neden bana?"

"Boşuna inleme, neler olduğunu bilmek istiyorum."

Elindeki çantayı koltuğun üzerine fırlatan Doruk siyah takım elbisesine uygun gri kravatını gevşetti.

"Siz ne kadar yorucu insanlarsanız, her şeyiniz sorun."

"Doruk lütfen..."

"İnkâra gerek yok, olan şeyler var, evet, ama anlatmak bana düşmez."

"Kime düşer, kime düşmez, bilmiyorum, ben sadece öğrenmek istiyorum."

"O zaman Yağız'a git."

Yine Yağız'ın adını duymak Tanem'i şaşırtmıştı. Bu adam olayların neresindeydi ki sürekli gösterilen adres oydu.

"Bunu yapacağım," diyen Tanem üzerinden çıkarmaya fırsat bulamadığı sabahlığından kurtulmak için önce odasına çıktı. Sonraki adres nasılsa belliydi.

Hazırlanmak için fazla oyalanmayan Tanem hastaneye varıp Nebahat'ı gördüğünde, giydiği kot yerine, yazlık bir elbise tercih etmediğine pişman olmuştu. Tabii biraz da ruj ve allık sürseydi, hiç fena olmazdı. Belki o zaman kızın karşısında kendini daha güçlü hissedebilirdi.

"Buyurun Tanem Hanım, nasıl yardımcı olabilirim?" diyen Nebahat masasında oturmaya devam etti. Sınırı aşmayan nezaketsizliği, ancak onun kadar işini bilen tarafından böyle ustaca yapılabilirdi.

"Eğer müsaitse Yağız'a burada olduğumu ve o gelene kadar da bekleyeceğimi iletin lütfen," diyerek onu imalı gözlerle süzen Nebahat'a aldırmayan Tanem odaya geçti.

Oturması gerektiğini biliyordu, ancak hiç öyle bir niyeti yoktu. Odada dönüp durmaya devam ederken ne duyacağının endişesi, neler sorması gerektiğini tasarlamasına engel oluyordu. Acaba Yağız ondan ne gizlemişti ya da neden? Evet, öğrendiklerini sindirdikten sonra erkeğiyle bunun kavgasını da yapacaktı.

Yağız'a Yağmur'un adını verirken adamın aklından neler geçiyordu merak ediyordu. En önemlisi ise Tanem'in sözlerini Yağız'ın hangi olayla bağdaştırdığının sorusunun karşılığını istiyordu.

Beklediği süre bir saati on dakika kadar geçmişti ki nihayet Yağız gelebilmişti. Yüzünde merakla karışık şaşkın ve yorgun ifadeyle içeri girdiğinde Tanem pişman olmak üzereydi. Dün akşamdan beri ameliyatta olan adamı biraz hırpalayacak olmaktan rahatsız oldu.

"Görmek istediğim tek kişinin sen olmana rağmen bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu merak ettim," diyen Yağız'ın kadınının ince beline dolanıp iştahla öpmesi Tanem açısından kötü olmuştu. Zaten indirmeye hazır beklediği yelkenleri suya düşmüştü.

"Senin de söylediğin gibi acil olmasa seni rahatsız etmezdim."

"Hımm, rahatsız etmek falan dediğine göre başım dertte sanırım."

"Öyle de denilebilir."

"Seni dinliyorum, ama önce oturalım."

"Benim başıma gelen hangi şey Yağmur'un geceyi karakolda

geçirmesine sebep oldu?" diye hiç bekletmeden soran Tanem'in amacı Yağız'ı gafil avlamaktı ki tam da düşündüğü gibi oldu. Birkaç saniye duraksayan adamın toparlanıp konuşması zaman aldı.

"Daha açık sor."

Tanem'i yakınlarında tutmaya niyetli olan Yağız, konunun derinliğinden dolayı onu tam karşına oturtup ten temasını kesti. Uykusuzluk ve yorgunluk zorken Tanem'e olan düşkünlüğüne yenilip sonradan keşke diyeceğini bildiği konulara sapmamak için zihninin açık olması gerekiyordu.

Adamın bocaladığını fark eden Tanem ona zaman tanıdı. Yağız'ı tanıyordu. Onu sıkıştırmak sadece kaçırırdı.

"Sabah Yağmur geldi. Neden benim ve diğerlerinin ondan kaçtığımızı öğrenmeye çalışırken geceyi nezarethanede geçirdiğini çünkü benim başıma gelenlerden onun sorumlu tutulduğunu, belki de kaçışımızın sebebinin bu olduğundan bahsetti."

"O sırada Doruk neredeydi?"

"Odasındaydı ve bana, o da Yağmur da cevaplarımın sende olduğunu söyledi."

'İyi halt ettiler,' diye düşünen Yağız ellerini dağılmış saçlarından geçirerek ateş saçan gözlerini Tanem'den kaçırdı. Ne cevap verecekti ne kadarını anlatacaktı ki zaten Yağız'ın kendisi tam olarak ne biliyordu ki ne söyleyecekti?

"İyi de bunu sana ben değil Mehmet'in ya da babanın anlatması gerek."

"Bana sürekli adresler gösterip durmayın, neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Bak," diyen Yağız öne eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini birleştirdi. "Anlatacaklarımı başta Aydın, sonra da ailen bilmemeni istedi ki bence de kendini güvende hissetmen için bu doğru bir karardı."

"Açıklamalarını sonraya sakla lütfen, önce ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Aydın'ı arayalım gelsin, öyle konuşalım."

"Hayır, bu bir seans falan değil, benim akli dengem de bozuk değil!" Tanem ayaklanmış, elleri belindeki yerini almıştı, "Ben sadece hayatımdaki adamdan hayatımın gerçeklerini öğrenmeye çalışıyorum."

"Peki, ama önce otur lütfen."

"Yaptığım kaza ile ilgili mi, önce onu söyle."

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Karşılıklı oturmuş iki kişi. Bakınca imzaları atmak için son pürüzleri halletmeye çalışan iki ortak. Asıl olansa ortaya dökülmeyi bekleyen gerçeklere hazır olmaya çalışan iki sevgili, ama birbirlerinden uzak. İlk dokunan kaybedecek.

Nebahat'ın servis için gelmesiyle oluşan sessizliği fırsat bilen Yağız ne yaparsa pişman olacağını kestirmeye çalışıyordu. Tanem'in sırlarla örtülü etrafında Yağız da ikisi arasına engeller koymuştu, şimdi bazılarını kaldırmak için eline geçen fırsatı değerlendirmeliydi. Ayrıca çıkar yol bulmaya çalışan kadınına bir yol açması gerekiyordu. Hem zaten Tanem'i az da olsa tanıyorsa eğer, ne olduğunu öğrenmeden işin peşini bırakmazdı.

"Eve gitsek ve sen benim tüm yorgunluğumu alsan bu soğuk muhabbetten daha iyi olmaz mı?" dedi Yağız daha Nebahat kapıyı kapamamışken.

"Sabahları seninle sevişmeyi seviyorum, ama bu sabah hiç havamda değilim."

"Seni havaya sokmak için bana sadece on saniye ver inan pişman olmayacaksın."

"Olduğun yerden kıpırdama," diye viyaklayan Tanem adamın tekrar yerine sinmesini sağladı. "Teklifin müthiş ve kabul edersem pişman olmayacağımı biliyorum ama olmaz."

"Yapma Tanem, beni zor durumda bırakıyorsun."

"Bak benimle doktorculuk oynama, tamam mı, şimdi uzatma da anlatmaya başla!"

"Bazen tam bir cadaloz olabiliyorsun."

"Bunu anladığına sevindim."

Yağız sırtını oturduğu koltuğa yasladı. İnsanın bildiklerini de unuttuğu anlar vardır ya Yağız da işte öyle bir an yaşıyordu.

"İstediğini alana kadar tehlikeli birine dönüştüğün konusunda uyarıldığımda sanırım seni hafife almışım."

"Sadede gelmeyi ne zaman düşünüyorsun?"

"En baştan anlatacağım."

"Devam et" diyen Tanem de Yağız'la aynı pozisyonu alıp sırtını yasladı, "ama anlatırken gözlerime bak."

"Sana yalan söylemeyeceğim."

"Bundan şüphem yok ama eksik söylemeyeceğinden de emin olmalıyım."

"Tamam," diyerek kaza gününden itibaren anlatmaya başlayan Yağız konuşurken Tanem'in tepkilerini kaçırmamaya da çalışıyordu.

"Mehmet müthiş bir araştırma yaptı, sadece yarım saat kaldığın ofisinden çıkmadan önce sana şirket hattından bir telefon bağlanmış ama onun kim olduğuna ulaşılamamış ya da onun bu konuyla bir ilgisi olup olmadığına da. Cep telinde Asya'nın başarılar dileyen mesajından başka şey çıkmamış. Odana giren biri ya da başka biri de yok."

"Garip, peki bunların Yağmur'la ve başıma gelenlerle ne ilgisi var."

"Yani o gün birisi sana bir şey yaptı ya da dedi."

"Sen de bu kişinin Yağmur olduğunu düşünüyorsun çünkü ben öyle söyledim. Öyle mi?"

Tanem sakin duruşunu bozmadı. Önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Yağız'ın anlatmak istememesindeki tereddüttü anlıyordu ama onun da Tanem'i anlaması gerek. En başından beri üç korumayla dolaşıp habersiz ve yalnız kapı dışarı çıkamamasının sebebini bugün öğrenecekti.

"Neden çekiniyorsun, şok olmamdan ya da ne bileyim depresyona girmemden falan mı?" dedi Tanem ses tonunu aynı sevi-

yede tutmaya çalışarak. "Unuttuysan hatırlatayım, iki yıl komada kalıp geçmişimi unuttum. Geçmişim yok, geleceğim belirsiz, etrafımda dönüp duran olayların tam ortasındayım, ama içimdeki kuşkularımın beni yönlendirmesine bile izin veremiyorum."

"Tanem lütf..."

"Bitirmeme izin ver. Ben sana seni seviyorum bile diyemeyecek kadar acizim. Kime elimi uzatacağımı, kimin elini tutacağımı bilemeyecek kadar etrafımdaki kalabalıktan uzaktayım, ama bir o kadar da yakınım."

Öne doğru eğildi, Tanem'in sesi şaşırılacak şekilde hâlâ dingin çıkıyordu.

"Şimdi söyle bana Yağız, neden korkuyorsun; üzülmemden mi, yeni bir duygusal travma geçirmemden mi, ha söylesene, yoksa hastanın çıldırıp kendine zarar vermesinden mi?"

Sessiz kaldı Yağız. Ne söylerse söylesin Tanem'e haksızlık olacaktı.

"Şimdi ıhlayıp mıhlamayı kes ve neler döndüğünü anlat bana."

"Bu yeni edindiğin emir verme alışkanlığından hiç hoşlanmadım," diyen Yağız gergin yüz hatlarına rağmen zoraki gülümsemeye çalışıyordu. Gömüldüğü koltuktan kalkmanın zamanının geldiğini anlamıştı. Tanem'in yanına gidip aralarındaki sehpanın üzerine oturdu. Kadının öne düşmüş başını kaldırdı. Neden bilmiyordu, ama anlatacaktı Yağız, hem de tüm detaylarına kadar. Bu arada belki şans Yağız'ın yüzüne gülerdi de arada bir yere Tanem'i denek olarak kullandığını sıkıştırırdı.

Kızın ellerini avuçlarının arasına aldı. Gözlerini Tanem'in ıslak bakışlarından ayırmadan anlatmaya başladı.

***

Eğer Yağız dün gece izlediği filmi anlatmıyorsa bunları kendisinin yaşadığına inanması gerekiyordu Tanem'in. Kendisinden gizlendiği için artık onlara hak vermiyor değildi.

"Nasıl yani, sen şimdi kalbime takılan pilin ve zehirlenmemin altında senin bilgin dışında bana verilen ilaçların mı sebep olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşünmekten fazlası, biliyorum, yani hepimiz biliyoruz."

Unutamadığı bu gerçeği yeniden duymak Yağız'ı öfkelendirmişti.

"Peki, zamanında neden anlaşılmadı yani neden o kadar beklemen gerekti?"

Şimdi söylemenin tam sırasıydı. Yağız'ın yapması gereken tek şey, "Sana uyguladığımız tedavi ilk defa deneniyordu, gerçek sonuçlardan emin değildik, ama şüpheleniyordum," demekti. Gözlerini kaçırdı. Sadece, "Kimin aklına gelirdi ki böyle bir şeyi araştırmak?" diyebilen Yağız kendine lanetler okuyup acizliğine küfretti.

"Başıma gelenlerle kazayı yapmama sebep olan aynı kişi yani Yağmur mu? İyi de neden ya da nasıl?"

Buna cevap olarak da Taneme, "Sen o günü unutmak için tüm geçmişini, hayatını feda ettin," diyebilirdi Yağız, ama yine sustu. Neyse ki bu defa susması gereken bir yerdeydi.

"Saçma, Yağmur birkaç parça eşyayı ya da fotoğrafı talan edebilir, ama beni ya da hayatımı, asla!"

Tanem'in karamsar olduğu günler vardı ama hiç bu kadar kötüsüne denk gelmemişti. Birisi onun için çok önemli olan toplantıyı sabote etmek için o günü özellikle seçmişti. Yağmur olamazdı, evet, hep onun tarafından kıskanıldığını hissettiğini biliyordu, ama bu Taneme ait eşyalara zarar vermekle aynı şey değildi.

Bugün hesap sormaya gelen Yağmur polise onun adı verildiği için değil, Tanem'i özlediği için gelmişti. Halbuki Tanem olsaydı soracağı tek hesap geceyi onun yüzünden sorguda geçirmesinin nedeni olurdu. Böyle biri ona bu kadar kötülüğü yapamazdı.

"İstediğin ne varsa almak için gücünün tüm sınırlarını zorlayıp karşına çıkan engelleri aşarak bu karmaşadan kurtulacağını biliyorum," dedi Yağız kadınının düşüncelerini bölerek.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen beni aldın bitanem; benim gibi bir adamı sırf istedin diye yolundan ettin."

Hafifçe gülmeyi başaran Tanem, "Evet ama çok zor oldu."

"Hatice'ye değil, neticeye bak. Sen o yeşil gözlerini daha açmadan beni kendine saklamıştın."

"Çok iddialıyız."

"Başka türlüsü ikimize de yakışmaz."

Yağız'ın dayanamadığı görüntüye bulanan Tanem keşke suratını astıkça Yağız'ın içinde körüklenen ateşten haberdar olsaydı. İşte tam bu zamanlar Yağız'ın onlu yaşlarının sonundaki o hergele dışarıya çıkıp tüm dünyayı yakmak için can atıyordu.

Hep kendine sözler veren ama hâlâ cennet gözlünün hayatında bir arpa boyu yol almasını sağlayamayan Yağız için o hergeleyi dışarı çıkarmanın zamanıydı.

Yağız, "Hadi kalk, Fırat'a gidelim," diyene kadar aralarındaki sessizlik devam etti.

"O kim?"

"Polis, yukarıda bir saate yakın işim var, onu halleder etmez hemen çıkalım."

Tam da Yağız'ın dediği gibi bir saati az biraz geçerken Nebahat'ın meraklı bakışları eşliğinde hastaneden çıkıp doğruca Fırat'la buluşmaya gittiler.

Tanem'i gören Fırat da İbrahim de şaşkındı. Profesyonelliği elden bırakmamaya çalışsalar da bu her hallerinden belli oluyordu.

Neden orada olduklarını kısaca anlatan Yağız polisin hangi sonuçlara ulaştığını merak ediyordu.

"Yağmur Hanım'ı burada tutmak için yeterli bilgiye ulaşamadık," dedi Fırat yüzünü büzerek.

"Ya parmak izini sordunuz mu?"

"Evet, ama o gün geç geldiğini, önce kızlarla sonra da Ahmet'le tartıştığını, bu esnada fotoğraflara bakmak için yeterli

zamanı olmadığını ki zaten görevinin panoyu hazırlamak olduğunu söyledi, resimleri yerleştirmek diğerlerinin işiymiş."

"Siz de ona inandınız mı?"

"İnanmaktan daha fazlasını yaptık," diyen İbrahim araya girdi. "Asya Hanım ve Ahmet Bey'le görüştük, onu doğruladılar."

Söylenecek fazla bir şey yokken Fırat'ın, "Bizce aradığımız kişi o değil demesi," son noktadan önceki virgüldü.

Fırat'ın yanına giderken yaşadıkları gerginliklerinin aksine, Ahmet'le buluşmaya gidiş yolunda ikisi de keyifliydi ki ikisi de Yağmur'un suçlu olmasını istemiyordu. Kalplerinde Sena ve Yağmur'u aklamış olmaları gerçekten onların suçlu olmadığını göstermezdi ama onlar böyle daha mutluydu.

Uykusuz ve yorgun olan Yağız, çevirdikleri taksi ile gidecekleri yere ulaşarak işini garantiye almıştı. Arka koltukta Tanem'in başı omuzunda devam eden yolculukları esnasında hayat kurtaran telefonunu eline alıp Aydın'a bilgilendirme maili yazan Yağız kelimelerini dikkatle seçiyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye Tanem sorana kadar da işine devam etti.

Telefonunu gizlemeye çalışan Yağız'ın elini yakaladı Tanem, gülüşmeler arasında yapılan şakaların ne kadarının ciddi olduğu anlaşılmıyordu.

"Bu kadar gizli olan ne? Öteki sevgiline mesaj mı yazıyorsun?"

"Oho, bir kıskançlığımız eksikti, işte, şimdi tam olduk."

"Sen onu bana değil sarışın afet sekreterine söyle."

Gözleri kocaman açılan Yağız, "Sen ciddisin," dedi.

"Hayır değilim."

"Evet, öylesin, ne oldu?"

Yağız'ı rahat bırakan Tanem kollarını göğsünde birleştirip çenesini kaldırdı.

"Hiç de konuşup bir taraflarını kaldıramam, var olan egon sana fazlasıyla yeter."

"Sanırım iyi bir şey söylemeye çalışmıyorsun ama hayatımda var olan tek bir kadınla başa çıkmayı beceremediğim için, yenisi mümkünse benden uzak dursun."

"Bense sanmıyorum! Eminim ki benim için güzel bir şey söylemeye çalışmıyorsun."

Kolunu Tanem'in boynuna dolayan Yağız kızı kendine çekti.

"Yanılıyorsun, hayatımdaki tek kadınsın ve yeterlisin diyerek varlığının benim için önemini anlatmaya çalışıyorum."

"O zaman direkt söyle, lafı dolandırınca anlaşılmıyor."

"Huysuz."

"Peki, bununla ne söylemeye çalıştın," diyen Tanem'in dudaklarına yapışan Yağız kıskanılmış olmaktan gereksiz yere sevinmişti.

İsteyince çalışmak gibi bir imkâna sahip olan Ahmet bu gününü sadece elit müşterilerine hizmet veren mekânda tenis oynayarak geçirmeyi planlarken Yağız ve Tanem'in buluşma isteğini tuhaf karşılasa da sevinmiş ve hemen aynı mekânda brunch için üç kişilik masa hazırlatmıştı.

Hava ve suyla ilgili yapılan klasik sohbetin gidişatını değiştiren kişi Ahmet oldu.

"Bir şey söylemek bana düşmez ama ikinizin ilişkisinden mutlu olduğumu ve arkanızda durduğumu bilmenizi isterim," diyen Ahmet konuşmasını Yağız'a dönerek sürdürdü. "Tanem'in benim için değerini biliyorsun, onu senden başkasına emanet edemezdim."

Yağız kısa bir teşekkürün ardından günün ilk ışıklarıyla başlayan olayları Ahmet'e anlatması Fırat'la yaptıkları görüşmenin detaylarını bitirene kadar devam etti.

"Evet," dedi Ahmet, "komiser birkaç saat önce buradaydı."

"Evet, ama dosyayı kafasında kapamış," diye fikrini bildiren Tanem azıcık gergindi.

"O kapadı da siz yeniden mi açtınız? Senin tüm bunları bence öğrenmemen gerekiyordu, Yağmur'un yaptığı da iş."

"Hiç bile Ahmet, kız haklı, neden ondan kaçıp duruyorsunuz?"

"Bir tahminde bulun."

Yağız, "Bu sır saklama olayının fazla uzadığını düşünüyorum," diyerek kardeşlerin arasına girdi.

"Size hak versem de bunun kararını verecek olan kişi ben değilim."

Yağız bunu biliyordu. Sancaktarlar'da emir demiri keser ve kimse itiraz edemezdi. En çok sesi çıkan Ahmet'ti o da bir yere kadardı.

"Ben ilk başta Sena'yı suçladım," diyen Yağız asıl konuya hızlı bir giriş yaptı.

"Yağmur'un adını da mı sen verdin?"

"Evet, öyle sayılır."

"Saçma, ikisi de değil hele Sena hiç değil, o iyi bir akademisyen, yakında doçent olacak ve ben eminim ki profesörlüğe kadar yükselecek, ama sosyal hayatında tam bir ezik gibi davranıyor," dedi Ahmet tebessüm ederek ve ekledi: "Yapsa bile kızaran yüzüyle kendini kırk defa ele vermişti."

"Haklısın, ben de aynını düşündüm ama Yağmur."

"Potansiyeli olabilir ama mümkün değil."

İki adam konuşmaya devam ederken araya giren Tanem gördüğü imgeyi ve Yağmur'la ilgili hissettiklerini anlattı.

Birçok duyguyu aynı anda barındıran Ahmet en çok hangisinin baskın olduğuna karar veremedi. Hatırlayacakları ne olursa olsun kardeşinin geri dönüyor oluşu yeterdi ona.

Tanem'in yanındaki sandalyeye geçen Ahmet kızı kendine çekerek, "Seni çok özlüyorum," dedi.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Tanem'se susma hakkını kullanarak sadece sevgisini hissettiği adama sarılarak karşılık verdi. Çok sevilmenin başına bela olduğu tek kişi yeryüzünde sadece Tanem olsa gerek.

"İyi veya kötü nasıl olduğu umurumda değil, sanırım artık

kendimi geri istiyorum, bu yüzden bana yardım et Ahmet, bildiğin ne varsa söyle."

"Üzgünüm."

"Bu, 'söyleyemem üzgünüm' mü, 'bilmiyorum üzgünüm' mü?" diye soran Yağız'a Ahmet'in attığı ölümcül bakış tüm sorulara cevaptı. Ama bunu anlamak Yağız'ın işine yaramıyordu. Aslında sadece neden bu saldırıların birden kesildiğini bilse o da işine yarardı. Kaç ay oldu! Tanem ve ona ait tüm şeyler açık hedef halindeyken saldırganı durduran ne oldu? Keşke Ahmet sadece buna cevap verseydi diye düşünen Yağız için Ahmet daha iyisini yaparak onları Mehmet'e yönlendirdi.

Karnını doyuran Yağız'ın tek ihtiyacı iyi bir uykuydu ama biraz daha dayanabilirdi.

Asansörle Mehmet'in on ikinci kattaki ofisine çıkarlarken Tanem gergin, Yağız ise yanında Tanem olduğu için rahatsızdı. Tanıdığı Sancaktar kardeşlerin en büyüğü konuşmazdı hele ki Tanem'in yanında bunu yapmayacak kadar kontrollüydü. Yine de umut fakirin ekmeğiydi.

Yağız ve Tanem'le olabilmek için toplantısını ertelemişti Mehmet. Niçin geldiklerini merak etse de konunun ilişkileri olduğunu var sayıyordu ki böyle bir konuyu açmaya gerek yoktu. Yağız, yaptıkları ve kişiliğiyle her kız abisinin hayalindeki damat adayıydı.

Maalesef ki Mehmet yanıldığını on dakika sonra anlamıştı. Yağmur'a köpürmüş, Ahmet'e de onları buraya gönderdiği için kızmıştı.

"Neyin peşindesiniz ya da ne öğrenmeye çalışıyorsunuz?" diye çıkıştı Mehmet

"O gün neden ağlayarak uzaklaştığımı öğrenemediğine inanamıyorum."

"Ne yaptıysam bir sonuca ulaşamadım hatta bırak sonucu bir ipucuna bile rastlayamadım."

"Peki, Yağmur'la ilgili şüphelerimiz için ne düşünüyorsun" diye sordu Tanem.

Mehmet cevap vermek içinse Yağız'a döndü, "Neden o bu konulara karışmak zorunda."

"Çünkü sırlar felaketle sonuçlanır ve bu ailede sır yüzdesinin oldukça fazla olduğunu düşünüyorum; daha fazlasına çanak tutmak istemiyorum."

"Aferin sana."

"Yapma Mehmet."

"Asıl sen yapma Yağız, doktor olan sensin bunlar ona iyi mi gelir sanıyorsun."

"Hayır, iyi gelmeyeceğini biliyorum ama çıkışı olmayan bir labirentte dönüp dolaşmasından çok ama çok daha iyidir," diye gürledi Yağız, "kurtulmak için bilmeye ihtiyacı var."

"Kesin şunu! Embesil değilim, benim adıma düşünüp karar vermenize ihtiyacım yok. Ve sen Mehmet, hatırlamıyorsam başkasından duymam gerektiğini anlamalısın ki sadece doğruları, eksik ya da yalanları değil."

Mehmet'in kaçırıp durduğu bakışlarından, yine sonuç alamayacağını anlayan Tanem daha fazla kalmaya gerek görmedi. Kırıldığını belli etmemeye çalışsa da başaramadı. Kırılmıştı, hem de çok.

Tanem'i eve gönderen Yağız hastaneye uğradıktan sonra, ancak akşamüzeri geri dönebildi. Yorgun olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Adeta sürünüyordu ve harcayacak tek damla gücü kalmamıştı. Neyse ki Tanem vardı. Kendisiyle ilgilenip onu sarıp sarmalardı.

Tam da düşündüğü gibi olmuştu; keyifli bir uykunun ardından da sabahın ilk ışıklarıyla yeni güne gözlerini açan Yağız, önce koynunda büzülüp yatan kadınını öptü, ardından da yorgunluktan duyamamış olduğunu farz ettiği telefon ve çağrı cihazı sıralamasıyla hastaneden gelen bir şey olup olmadığını kontrol etti. Kayda değer bir şey olmadığını görünce rahatladı.

Tanem'in anlattıklarıyla dün öğrendiklerini bir araya getiren adam Mehmet'in neyi gizlemeye çalıştığını biliyordu, en azın-

dan tahmin ediyordu. Ama Ahmet'ten emin değildi. O neyi saklıyordu; Tanem'le ilgili gerçeği o da biliyor ve susturuluyor muydu? Yoksa onunki Tanem'in gördüğü sanrının içindeki başka bir şey miydi?

Kibar kibar sormakla olmuyordu. Yağız elindeki asıl bilgiye odaklanmalı, belki de onu şantaj aracı olarak kullanmalıydı. "Ya gizlediklerinizi söyleyin ya da ben ulaştığım gerçeği Tanem'e söylerim." Ah, bunu bir çocuk da inanmazdı ki! Elindeki bilginin doğruluğundan yüzde yüz emin değildi. Yüzde birlik yanılma payıyla insanların karşısına çıkması, istenmeyen sonuçlar doğurabilirdi. Ama eğer oturup kimin neden ve ne yapmaya çalıştığını konuşamıyorsa, bunun tek nedeni Sancaktarlar'ın sırrıydı. Ve bu sır da Tanem'in aile gerçeğiydi. Dolayısıyla hiçbiri Tanem'in bunu öğrenmesini göze alamıyordu. Bu yüzden konuşmalar hep kapalı kapılar ardında ve sahte yüzlerle yapılıyordu.

İlk aldığı karara sadık kalıp Tanem'in hatırlamasını beklemeyecekti, şantaj da yapamazdı, o zaman ne yapacaktı Yağız? Nesrin'le konuşacaktı.

Onunla yalnız konuşacak olan Yağız istemese de Burak'a varana kadar herkesle tek tek Tanem'le birlikte konuşacaktı. Eline geçen bir şey olmayacağını dün yaptığı görüşmelerden anlamıştı. Olsun zaten amacı da arı kovanına çomak sokmak olacaktı.

Tanem, "Günaydın," diyene kadar ne geçen zamandan ne de kızın uyandığından haberi olmayan Yağız onu esir alan düşüncelerinden kurtulmayı şimdilik başardı.

"Sana da günaydın da Asya yok mu?"

"Rüyanda mı gördün onu, daha beni öpmeden Asya'yı soruyorsun?"

Yatağın içinde yuvarlanan Yağız, "Ben o işi gözlerimi açar açmaz yerine getirmiştim ama yinelemekten büyük keyif alırım," dedi ve sözünün arkasında durdu.

Bitmesini istemediği şeylerden biri de Tanem'i öpmek olmasına rağmen cennet gözlünün nefes almaya devam edebilmesi için Yağız geri çekildi.

"Midemdeki on dokuz mayıs grubu gösteri yaparken odaklanma sorunu yaşıyorum."

Tanem başını yatakla Yağız arasına gömdü.

"Espri yapmaya çalışmaktaki hevesini anlıyorum, ama sen de bazı şeylerin zorlamayla olmayacağını anlasan keşke."

"Bana hakaret edip eksik yönlerimi yüzüme vurmak seni mutlu ediyorsa durma devam et" diyen Yağız güne başlamak için ayaklanmıştı. "Asya nerede demiştin?"

"Bir şey dememiştim."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Bu sabah Asya'nın nerede olduğu bir sır mı?"

"Gece gelmedi, yani en azından ben mutfakta tek başıma sütümü içene kadar gelmemişti ki ondan önce aradığımda gelip gelmeyeceği belli değildi."

Aheste adımlarla yataktan kalkan Yağız, banyo kapısından geri döndü. Gözlerini kısıp tek kaşını havaya kaldırdı.

"Asya'nın sorunu ne? Ha bu arada bana sokmaya çalıştığın lafı es geçiyorum."

"Sorunu sanırım Doruk'la ama konuyu bilmiyorum ki zaten teyzem olayından beri ilişkilerinde değişen şeyler var bu arada amacım sana laf sokmak değil hatırlatmaktı."

"Kötü düşünmeyelim, belki işiyle ve ailesiyle fazla zaman geçirerek bizim ilgi delisi Doruk'u boşlamıştır, o da trip atıyordu ki olan bana oldu, kahvaltı için onun çağırmasını bekliyordum." Banyo kapısına yönelen Yağız geri dönerek eklemede bulundu, "Hatırlatmana ihtiyacım yok, uyandırman yeterliydi."

"Ukala!"

"Yok, sen gerçekten bana hakaret etmekten zevk alıyorsun, durma devam et, ama ben duşta olacağım, duymazsam sorun olmaz, değil mi?"

Kendine doladığı çarşafı yere bırakan Tanem davetkâr bakışlarıyla adamı yanına çağırdı. Bu manzaraya asla kayıtsız ka-

lamayan Yağız ona doğru adım atmaya başlayınca o da aynını yaptı. Nihayet buluştuklarında Yağız uzanıp Tanem'e sarılmak istediğinde yana çekilen kadın daha karşısındaki ne olduğunu anlamadan banyoya varmıştı.

"Sen burada oturup duş için sıranı beklerken sana sıralayacağım hakaretleri dinleyerek zaman geçirebilirsin," dedi Tanem ve kapıyı kapatmakla yetinmeyip bir de kilitledi.

Kapanan kapıyı yumruklayan Yağız güne Tanem'le başlamanın ona ne kadar iyi geldiğini hatırladı.

"Bu adaletsizlik, senin silahların daha güçlüydü" diye bağıran Yağız onu esir alan keyfin kucağına bıraktı kendini.

"Üzgünüm Bay Ego, yenilgiyi kabul et!"

"Bu kapıyı açmak benim için beş saniye ama açan sen olursun sana nazik davranacağıma söz veriyorum."

"İyi de nazik olmanı isteyen kim?"

Yok, bu kız başka bir şeydi. Yola getirmeyi de yoldan çıkarmayı da çok iyi biliyordu.

"Bu sözlerinden sonra pişman olma."

Anahtarın trink eden sesi duyuldu. Kapı açılmıştı.

"Konuşup duracağına gel de beni pişman et."

***

Lösemili çocuklar ve onlarla ilgili araştırma yapacak olan Tanem bir süre etrafındakilerden uzak duracaktı.

Kızgın, öfkeli ve kırgındı. Yağız'ı da suçlayabilirdi ama hem içinden gelmiyordu hem de ailesi Tanem'den gizleme kararı almışken Yağız'ın yapabileceği bir şey yoktu. Sancaktarlar da ağız birliği yapılmış gibi doğrunun gizlemek olduğu kanısına varmışlardı. Dikkatli olması gerektiğine karar veren Tanem her defasında Yağız'ı aklamasına rağmen adamın sürekli bir işler çevirdiğini öğrenmekten rahatsızlık duymaya başlamıştı. Onu affetmek sorun değildi! Aşkını kendine itiraf ettiğinde gururunu zaten dışarıda bırakmıştı. Ama güven olmadan yaşayamazdı.

Çok az farkla, işe gitmek için acele eden Doruk'u kaçıran Yağız oyalandığı saatlerde aşırı keyifli olduğu için arkadaşıyla yapacağı konuşmanın ertelenmesine aldırmadı. Nasılsa kısa sürede Asya'yla arası düzelecek olan Doruk'la belki de konuşmaya gerek bile kalmayacaktı.

Banyoda olduğu anları fırsat bildiği Tanem'in telefonundan numarasını gizlice aldığı Nesrin, Yağız'ın görüşme talebini olgunlukla karşıladı. O kadar ki buluşmak için akşamı beklemeyen kadın gün içerisinde adından hastaneye yakın olduğu belli olan Ameliyathane kafeye gelebileceğini söyledi ve sözünü de saat dörtte mekândan içeriye girerek tutmuş oldu. Siyah ince elbisesi, pahalı takıları ve kuaförden yeni çıkmış saçlarına rağmen bedbaht görünüyordu. Yeşil gözlerinin feri gitmişti. Etraflarındaki siyah çizgilerse uykusuz gecelerinin işaretiydi. Anlaşılan zor günler Nesrin için bitmemişti.

"Beni kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Yağız saygıyla.

Nesrin'in "Rica ederim bizdeki yerinizi biliyor olmalısınız o yüzden ne zaman çağırsanız gelirim," demesiyle başlayan muhabbet içerik olarak dolu ama Yağız'a göre gereksizdi.

Esas konuya girmek isteyen Yağız karşısındaki kibar kadına nasıl ulaşacağının hesaplarını yapıyordu. Bugün istediğini öğrenmekte kararlıydı.

Tanem kesinlikle üvey evlattı. Ailenin saklamaya çalıştığı ilk sır buydu. Tamer babaydı, Nesrin'in de anne olduğunu Yağız şimdi kanıtlayacaktı.

İlk sırda sorun yoktu. Peki, ikinci sır neydi?

İkinci bir sır olmalıydı, yoksa neden Yağmur'u tüm Sancaktarlar es geçsin ki. Daha dün Ahmet de Mehmet de kesinlikle Yağmur olmadığına dair kellelerini ortaya kayabilirlerdi. Peki, o zaman akıllarındaki isim kimdi?

"Geçen gün Yağmur'u sorgulamış polis, haberiniz var mı?" diye sordu Yağız.

Kadının gözlerinden neden burada olduklarını merak ettiğini anladığı gibi duyacaklarından korktuğunu da anlayabiliyordu. Nesrin'in sürekli konu bulma uğraşı Yağız'ın asıl mevzuyu açmasını ertelemeye çalışmaktı.

"Evet, duydum."

Anlaşılan böyle olmayacaktı.

"Nesrin Hanım neden burada olduğumuz hakkında bir şey sormadınız."

"Siz çağırdınız ben de geldim. Bu yeterli," diyen kadın gözlerini ısrarla sabit tutuyordu.

Yan masalardan duyulmamak için biraz daha öne yaklaşan Yağız tedirgindi.

"Bakın bana seni ilgilendirmez diyebilirsiniz."

"Rica ederim."

"Yok, hayır! Ben Tanem'in sevgilisi olarak buradayım ve inanın bana Nesrin Hanım sizler de benim için özelsiniz. Ama ben birilerinin birilerinden bir şeyler saklamasından sıkıldım."

Kadın başını öne eğdi. Doğru söze verecek cevabı yoktu.

"Ben merak etmiyorum. Sadece Tanem için endişeliyim. Bazen diyorum ki bir yalanın ortasında yaşayacağına hatırlamasın daha iyi ama o böyle düşünmüyor ki haklı. Sevdiklerimizi korumak adına dahi olsa onlara uydurma bir hayat vermek bence sadece insanın kendisi için seçtiği kaçış yoludur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne demek istediğimi ben de bilmiyorum ama sizin bana yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum; tek bir cevap belki de yaşadığımız tüm bu kargaşanın çaresi ama sizler susmayı seçtikçe olan Tanem'e oluyor. O her geçen günle sizlere yeniden bağlanıyor ve ilkinde içinde bulunduğu arabasını şarampole atacak kadar kendinden vazgeçmişken şimdi neler yapabileceği beni korkutuyor. Sizleri de korkutmalı," dedi Yağız ve devam etti; "zaman çare değil. Geçen her saniyeyle işler daha da içinden çıkılmaz bir noktaya varıyor."

"Bana bunları neden söylüyorsunuz, gidin ablama ve enişteme ya da Mehmet'e söyleyin."

Yağız acaba Tanem'in annesi konusunda yanılıyor muydu?

"Onlara da gideceğim hatta Tamer Bey'e de gideceğim, merak etmeyin ama önce sizi dinlemek istiyorum."

Yaşlar kadının yüzünde iz bırakarak yanaklarından süzülmeye başladı. "Bir süredir çocuklarla da ablamla da konuşmuyoruz daha doğrusu onlar benimle görüşmeyi kesti."

" Tamer Bey yüzünden mi?" diye boş bulunarak soran Yağız ancak ağzından çıkan kelimeler kulağına değdiğinde ne dediğini anladı.

"Tek başına sebep o değil."

"Özür dilerim sormak haddim değildi."

"Yok, rahat olun niyetinizi biliyorum ama ben de başkalarının benim için uydurduğu hayatı yaşarken size yardımcı olamam."

"Anlıyorum," diyen Yağız geriye yaslanıp tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Hayır, anlamanız mümkün değil."

Nesrin asaletini hiç bozmadan gitmek için hareketlendi. Kibar bir kadındı ve kibar olmak için çaba sarf etmesine gerek olmayanlardandı. Yağız, bir an onu incittiği için üzülse de vazgeçti.

Bir görüşmeden daha eli boş dönecekti ama Tanem'in annesini kesinlikle bulmuştu. Ve evladını ne sebeple olursa olsun terk eden hiçbir kadını affedemezdi.

"Evet, haklısınız sizi anlamam mümkün değil! Bir çocuğum yok ama eğer olsaydı her ne olursa olsun onu bırakmayacağımı, hele hele o tehlike altındayken köşemde oturup sadece izlemekle yetinip zamanımı kendime acımakla geçirmeyeceğimi biliyorum." Yağız'ın sözleri de bakışları kadar sertti. Ama pişman ya da üzgün değildi. "İşte bu yüzden sizi anlamam mümkün değil ki zaten sizi anlamak da istemiyorum."

"Sözleriniz çok ağır ama hepsini hatta daha fazlasını da hak

etmiyorum," diyen kadının gitmek için acelesi vardı. "Ama şunu bilmenizi istiyorum köşemde oturup seyretmiyorum sadece uymak zorunda bırakıldığım yanlış kararlardan dolayı acizliğime gem vurup duruyorum."

"Bu işinize yarıyor mu bari."

Nesrin cevap vermedi. Zaten Yağız da cevap beklemiyordu, o istediğini almıştı. Peki, Nesrin'in itirafa yakın sözleriyle Yağız'ın elinde ne vardı. Tabii ki cevap hiç. O zaman bundan sonra, giden kadının arkasından aval aval bakmaktan başka ne yapacaktı? Tanem'le ilgilenecekti.

***

Merkezi Ankara da olan LÖSEV'i arayarak Tanem'in gerekli bilgi ve eğitimi alabilmesi için birkaç hafta İstanbul'daki şubede çalışmaya başlama izni almıştı Yağız. Böylelikle hem Tanem başına geçeceği iş ile ilgili istediği bilgilere ulaşacaktı hem de ilgisini başka yönlere kaydırıp arapsaçına dönen ailesinin karmaşasından uzaklaşacaktı.

Levent'teki LÖSEV binasının önüne pusu kurmuş bekleyen Yağız kendi kendine gülüyordu. Dün Doruk'tan gelen gülleri alan Tanem'in gözlerinin içi parlıyordu. Tam olarak hasedinden çatladığı da bu olmuştu Yağız için. Cennet gözlünün yüzü hep gülsün istemesine rağmen bunu yapanın sadece kendisi olmasını sezinleyen Yağız yaptırdığı on beş adetlik gül demetiyle soluğu üçüncü Levent'te aldı. Nasıl bir adam olma yolunda ilerliyordu? Geleceği hesaplamayı ne zaman bırakmıştı akıl erdiremiyordu. Yaptığı kendini kör kurşunların önüne atmaktan farksızdı. Hayatından gideceğini bildiği halde merkez olarak Tanem'i seçip bu insanların yörüngesinde dönüp durarak yanlış yapıyordu.

Binanın ana kapısından daha Tanem görünmeden Yağız onun geldiğini hissetmiş, sadece yarım saniye sonra da yanılmadığını görmüştü. Tam gülümsemek için biçimli dudaklarını serbest bırakmıştı ki yüzündeki ifade donup kaldı. Tanem yine yeşil

giymişti. Bununla da kalmayıp dekoltesini göğüslerinin arasındaki çatala kadar açmış ve cennet gözlünün yanındaki uzun, ince ve çekik gözlü adam konuşurken tam oraya bakıyordu. Arabadan inip adamı tekme tokat dövüp nereye bakıp bakmayacağı konusunda uyarabilirdi. Fakat Yağız olgunlaşmıştı. Artık o Üsküdarlı serseri değildi de, bunu kim söylüyordu. Çünkü tam şu anda kaç yaşında ve ne olduğu önemli olmadan kendini tam da o serseri gibi hissediyordu. Ayrıca hasta çocukların bulunduğu binadan yeni çıkmışken bu kadar gülecek ne buluyorlardı ki.

Arabada oturup boynuzlarının uzamasını beklemeyecekti. Tek hareketle açtığı otomatik kapıyı sertçe kapatan Yağız istediği etkiyi uyandırmış, hedefindekiler ona dönmüştü ve o da kararlı adımlarla onlara ilerliyordu.

Tanem'in yüzünde görmekten hoşlandığı o gülümsemeyle ona dönünce Yağız biraz sakinleşmişti ama o sıskaya başkasına ait bir kadına kur yapılmaması gerektiğini öğretecekti. Hızla yanına vardığı Tanem de birkaç adımla ona yaklaşarak hayretle, "Yağız" dedi.

Vücut dilini kullanmayı iyi bilen Yağız yanıt vermeden Tanem'e yaklaşıp onu geniş göğsüne güçlü kollarıyla hapsedip biraz da omuzunu sıktı.

"Tek sürpriz yapan sen değilsin," diyen Yağız bakışlarını bozguna uğrayan rakibi varsaydığı adama çevirdi, "bir yere mi gidiyordunuz?"

"Tanıştırayım, bu Kemal gönüllü doktorlardan, haftanın iki günü burada," diyen Tanem tek koluyla onu kendine yapıştıran Yağız'dan kurtulmak için hafifçe kıpırdadı. "Kemal bu da Yağız." Kemal elini uzatıp "Memnun oldum" deyince Yağız da boştaki eliyle ona karşılık verip tutuğu adamın parmaklarını biraz fazla sıkmış olmalı ki delikanlı gözlerini kıstı.

"Ben de seni arayarak biraz geç kalacağımı söyleyecektim," diyen Tanem ona yapışık duran adamın kaslarının gerildiğini hissedince devam etti. "KOSGEB'in düzenlediği bir sempozyum varmış, oraya gidiyorduk."

"Kemal Bey çok düşüncelisiniz ama sanırım yalnız gitmek zorunda kalacaksınız çünkü benim Tanem'le başka planlarım var. Hoşça kalın," diyen Yağız ağzı bir karış adamın bakışları altında yanında sürüklediği Tanem'le arabaya geçti.

Çok istese de tabii ki adama ders vermek için onu dövmeyecekti. Ha gerekseydi yapardı.

Arabaya varana kadar hiç konuşmadılar. Hatta Yağız şoför koltuğuna oturup arabasının saniye de yüz kilometre hıza ulaşma özelliğini kullanana kadar da devam eden sessizliği sadece ön yolcu koltuğundaki gülleri gören Tanem'in, "arkaya koyabilir miyim?" diyen sorusu bozmuştu.

"Biraz yavaş olur musun lütfen Yağız, nereye yetişmeye çalışıyoruz?"

Aldığı tek yanıt yüzünü önündeki yoldan çevirmeyen adamın sessizliği oldu.

"Peki Yağız."

"Ne peki Yağız?"

"İstediğin gibi olsun, yani susup oturalım. Sen bana surat as ben sana surat asayım."

"Bunun yerine neden benim surat astığımı sorabilirsin pekâlâ."

"Ya da sen bana yaptığın kabalığın sebebini açıklayabilirsin."

"Kabalık yaptım öyle mi?" diyen Yağız direksiyonu yumrukladı. "Kendisine alınan gülleri paçavra gibi arkaya atan biri mi söylüyor bunu?"

"Onları almak tek başına yeterli değil, bir de gülleri verme raconu var."

"Hah, bunu da aynı evi paylaştığı sevgilisine haber vermeden başka bir adamla randevulaşan biri söylüyor."

"Randevulaşmak mı? Kafayı yemişsin sen."

"Daha dün tanıdığın adama ismiyle hitap edip iş dışında onunla bir yere gidiyorsan ben ona randevu derim."

"Senin için kötüyse bu benim sorunum değil."

Yağız'ın onu kıskanmış olabileceğini düşünmekten keyif alsa da Tanem için emin olamamak çok güç bir durumdu. İlişkinin şeklini bilememek ya da beraber olduğun insanı tanımamakla ilgili ve bunların tek sebebi köpürmeye devam eden Yağız'ın marifetiydi. Öyle bir adamdı ki Yağız kendiyle arasına koyduğu mesafeyi ilişkilerine de yansıtıyordu. Onu bu şekilde, hatta her şekilde kabul eden Tanem'in işte, tam da böyle zamanlarda isyanı kaçınılmaz oluyordu.

Şehirden uzaklaşan Yağız ormanlık bir yola sapmış, hız ibresi 200'ü geçmişti. Boyun kasları gerilmiş adam burnundan solumaya devam ediyordu.

"Bizim böyle bir ilişkimiz yok ki," dedi Tanem sonunda yaşananların gerçek sebebini anlamak için. Yoksa Yağız'ın onu kıskandığına ve bunun sebebinin aşk olduğuna inanacaktı.

"Nasıl bir ilişkimiz yok. Evcilik falan mı oynuyoruz."

"Hayır, bir ilişkimiz var tabii, ama birbirini tamamlayan şeffaf bir ilişkimiz yok."

"Anlayabilmem için bana bunu örnekler misin, tabii sırf laf olsun diye konuşmuyorsan?"

"Duygularımızı rahatça konuşabilme gibi şeyler bizde yok ve bunun tek sebebi de senken, şimdi bana bağırıp durma."

"Saçmalama."

"Öyle! Hâlâ benim doktorum olmanın dışına çıkamadın," dedi Tanem arabaya bindiğinden beri ilk defa yüzü ve bedeniyle Yağız'a dönerek. "Orada senin için sevgilim yerine doktorum deseydim, daha mutlu olacağına eminim."

"Isıtıp ısıtıp aynı şeyi önüme sunma Tanem; köşeye sıkışınca hep aynı mevzu."

"İnkâra kalkışma."

"Senin yatağına girerken ben o sıfattan çoktan vazgeçmiştim, ama sen hâlâ öyle düşünmek istiyorsun, buyur devam et."

"Gazeteciler kapımıza dayanıp hastanla bir ilişkin olduğunu söylediğinde, benden, yani ilişkimizden vazgeçmeye hazır olmadığını söyleyebilir misin?"

Siyah dört tekerlekli makinenin bir diğer özelliği de gitmeye başladığı hızla durabilmesiydi. Ve Yağız da bunu yaptı. Arabanın süratli duruşu içindekileri öne doğru savurduysa da gereğinden fazla sarsmadı.

"Sen delirdin mi Tanem, bunları nereden çıkarıyorsun?" diyen Yağız artık bağırmıyordu. Taneme gerçekten böyle mi düşündürtmüştü?

"Bana önem veriyor, ama benimle bir bütün olmuyorsun. Beni hep dışarıda bırakıyor, kalbinden ya da aklından geçenleri benimle paylaşmıyorsun. Kabullenemediğinin, yapamadığının ne olduğunu bilemiyorum," diyen Tanem içini dökmeye devam etti. "Ben mi yoksa ilişkimiz mi seni sarmayan, anlayamıyorum."

Kaşları çatılan Yağız konunun vardığı noktadan ve Tanem'in içini kemiren şüphelerden hoşlanmamıştı. Ancak kız haklıydı. Yağız bunu biliyordu. Ne yazık ki iç dünyasında yaşadığı karmaşalardan dolayı, elinden ancak bu kadarı geliyordu. Ve ne yazık ki bu bir bahane değildi.

Sessiz kalmaya devam eden Yağız, Taneme cevap vermedi. Zaten Tanem'in de bir cevap istediğinden emin değildi.

"Benimle paylaşsaydın, odana kapandığın saatler boyunca ne düşündüğünü bilirdim."

Ha! Yağız kendinden nefret etmekte ne kadar haklıydı! Bencillikte sınır tanımadığını

bir kere daha görmüşken, aksini iddia edenlere de en güzel örnek bu olurdu.

"Bir sürü şey düşündüm evet ama bunların arasında seni hayatımdan çıkarmak yoktu. Aslında kesin ve net bir çözümmüş ama şimdi sen söyleyene kadar aklıma gelmemişti," diyen Yağız kırışan alnı ve çatılan kaşlarına rağmen sesine yansıtmaya çalıştığı tebessümde başarılı olmuştu.

Nihayet gülümsemeyi başaran Tanem omuz silkti.

"Yürü git Yağız ya!"

"Ben senin için hem yürürüm hem de giderim hatta daha fazlasını da yaparım."

Sevimli şey! İstediğinde nasıl da o ruhsuz ve donuk adamın dışına çıkıp sevimli ve sıcak olabiliyordu. İlk gerçek kavgalarında da sinirli kalmasına müsaade etmeyen bu adamı çok seviyordu ki zaten uzun süre ona kızgın kalamamak Tanem'in en büyük zaafıydı. Yoksa Yağız'ın sürekli kendini ve duygularını saklıyor olmasına duyduğu öfke her ikisini de yakardı.

"Eğer sen özür dilersen," dedi Yağız, "ben de dilerim."

"Ben neden özür diliyorum?"

"Sana bir sürü neden sayabilirim."

"Başlangıç için bir tane yeter."

"Tamam, gözümün önünde herifin tekiyle flört etmene ne dersin?"

Tanem gülümsemenin ötesine geçmiş artık gülüyordu. Yağız onu kıskanmıştı. Mazoşist olmakla suçlanmak umurunda değildi Tanem'in, Yağız tarafından kıskanılmaktan büyük bir keyif aldı.

"Ha kıskandın yani."

Kaşlarını çatan Yağız da artık gülüyordu.

"Olabilir, kimse benim kadınıma benim gibi bakamaz."

"Hım, bu egonla ilgili bir durum yani."

"Hayır, bu seninle ilgili bir durum."

"Seni seviyorum, ben sana âşığım," demek Tanem'in dilinin ucuna kadar gelmişken vazgeçti. İlişkilerindeki sorunun temeli buydu. Söylenilmek için can atan duygularını geri gönderdi.

"Sana tam bir salon erkeğisin dediğimde verdiğin tepkinin sebebini şimdi anlıyorum."

"Neymiş o sebep?"

"O sadece görüntüymüş, içinde tam bir maganda barındırıyormuşsun?"

"Adının ne olduğu umurumda değil Tanem Hanım o sırıkla arana mesafe koyacaksın, dekolte giymeyeceksin ve bir yere git-

mek için yola girdiğinde değil daha niyetlendiğinde beni arayıp haber vereceksin."

"Bu kadar mı?"

"Ha bir de yanında ben yokken yeşil ve kırmızı renklerde bir şey giyme."

"Sen ciddisin değil mi?" diye soran Tanem cevabı yine kendi verdi: "Evet, ciddisin."

Arkaya uzanıp güllerini alan Tanem'in keyfine diyecek yoktu doğrusu. Yağız kabul etmese de o mükemmele yakın bir sevgiliydi. Duygu ve bir bütün olma işini gündeme getirmez; Yağız'la işi arasına girmezse sorun yoktu.

"Bunu, şartlarımı kabul ettiğin anlamına mı getirmeliyim," diye sordu Yağız.

"Farkında değilsin değil mi?"

"Neyin farkında olmam gerektiğini dahi bilmiyorum."

"Hayatımı düzene soktuğumda çekip gideceğim yönündeki sabit fikrinden vazgeçmiş değilsin; sırf böyle düşündüğün için bile senden nefret edebilirim ve hatta buna rağmen sanki bir an önce çıkıp gitmem için bana yardım etmeye çalıştığını bile düşünebilirim."

"Yok artık."

"Düşünebilirim dedim düşünüyorum demedim."

"Belli ki düşünmüşsün ve Tanem senin bu konu geçişlerinin hızına yetişemiyorum," diyen Yağız arabayı çalıştırdı. "Annem olsa senin yaptığına şeytanın kulağına su kaçırmak derdi."

"Çok hareketli bir gündü, beni evimize götür lütfen."

"Olmaz."

"Niye, kovuldum mu?"

"Bugün senden hep güzel fikirler çıkıyor ama hayır, Asya gelecekmiş Fatma Abla'yı arayıp yemek listesi vermiş," dedi Yağız ve imalı bakışlarla ekledi, "ve menü Doruk'un sevdiği yemeklerle doluyken sanırım bizim orada bulunmamız uygun düşmez."

"Umarım aralarındaki buzları eritirler."

"Umarım," diyen Yağız bunu tüm kalbiyle diledi. Hem kendisi için en önemlisi arkadaş ötesi kardeşi Doruk için.

***

Tanem'in içi içine sığmıyordu. Bugün büyük gündü. Bugün ilk iş günüydü. Yağız'ın yardımlarıyla dün akşama kadar kendini hazır hissediyordu ama şimdi eli ayağına dolanırken ona verilen işin üstesinden gelemeyeceğine ikna olmaya başlamıştı.

Çok erken kalkmış, Yağız'la birlikte koşup ardından kahve içmişlerdi. Fatma Abla ne kadar zorlasa da hareket halindeki midesinden dolayı ağzına tek lokma koyamamıştı. Az önce ikinci kere çantasını kontrol etmiş, şimdi de makyajını tazeleyip onu işine götürmek için aşağıda bekleyen Yağız'ın yanına inmesi gerekiyordu.

Asya tepesinde dikilip sürekli ona, "Heyecan yapma," demeseydi işi daha kolay olurdu. Çünkü o söyledikçe heyecanlanması için kırk tane sebep hatırlıyordu. Son zamanlarda yoğun iş hayatı ve Doruk'la olan ilişkisinin çalkantılı devam etmesi sebebiyle Asya eski Asya değildi. Tabii bu sebepleri bulan Yağız ve Tanem'di. Çünkü ikisi de, ne Asya ne de Doruk kimseyle tek kelime konuşuyordu. Hatta daha dün Serra arayarak Asya'nın nesi olduğunu sormuştu. Tanem'in cevabı ise sadece, "Kim bilir," olmuştu. Ama şu an kendinden başkasını düşünecek durumda değildi. Birkaç gün sonra onlar için tekrar durum değerlendirmesi yapabilirdi Tanem.

"Aydın sana, 'Ben başaracağına inanıyorum, sen de inan,' diye bir mesaj göndermiş," diyen Asya'yı duyabilen Tanem saçlarını topuz yapmakla meşguldü. "Bizimkiler de sana başarılar diledi, hatta Mehmet, 'Yönetici odasında Tanem'in oturacağını bilseydim, biraz daha büyük yapardım,' dedi."

"Hepsine teşekkür ederim. Ama şimdi sen nasıl göründüğümü söyle."

Ayağa kalkan Tanem'i süzen Asya'nın gözleri donuklaştı.

"Ne oldu? Kötü mü?"

"Hayır," diyen Asya kardeşine sarıldı, "tıpkı eski Tanem gibi görünüyorsun, önceden de böyleydin, işle ilgili önemli günlerinde saçını..."

"Kes şunu, Asya unuttun mu, bana moral için buradasın, sulu gözlülüğün sırası mı?"

"Haklısın, hadi inelim."

Merdivenleri hızla inip salona ulaştıklarında Yağız ve Doruk'u elleri ceplerinde onları beklerken buldular.

"Oh be kızım, nerede kaldınız?"

"Hazırlanıyorduk herhalde Yağız?"

"Canım benim, ilk defa gideceğin bir yer mi?"

"Resmi müdür sıfatıyla evet, ilk defa gideceğim yer."

"Tamam, sakinleş," dedi Yağız ve kadınını yakalayıp öptü.

"Uzak dur benden, makyajımı bozacaksın."

"Buyur buradan yak!"

Gülüşmelerle evden çıkarlarken Tanem son bir kere daha çantasını kontrol edip aynanın karşısına geçti. Bir de bu aynadan nasıl göründüğüne bakmak istedi.

Aynadaki yansıması şimdi giydiği beyaz takımın aksine griydi ve gözlükleri vardı. Hava az daha serindi. Baktığı ayna da farklıydı. Bu o gündü, kaza günü. Buna emindi. O gün evden çıkmadan önce toplantıya hazırdı ve başaracağını biliyor, gelecek güzel günlerin hesabını yaparken hiçbir şeyden korkmuyordu. Nasıl bir haksızlığa uğramıştı? O Tanem güçlü ve kendinden emindi. Şimdiki mağdur kızdan, başkalarının telkinleriyle ayakta duran kişiden oldukça farklıydı. Az sonra çıkacak, yapacağı konuşmanın provasını bir kere de arabada tekrarlayacaktı. Yardımcısı Nil'i arayıp son talimatları verecek, şefler gelmeden on dakika önce toplantı odasını, hatta ikramları bile kontrol edecekti.

Odasına girdikten kısa süre sonra masasındaki telefonu dışarıdan ama dahili numarası tuşlanarak santrale bağlanmadan

arayan kişi tarafından acı acı çaldırılacaktı. Hattın öbür ucundaki kişiyi tanıyordu; sıradan bir konuşmaydı. "Sırtını dik tutmayı unutma," diyecekti ona ve konuşmayı yine o sürdürecekti. Ta ki Tanem "Defol git! Sen ne saçmalıyorsun" diye haykırana kadar ama bu onu susturmak için yeterli olmayacaktı. "Bunları onlardan duymadan önce hazırlıklı olman lazım diye söylüyorum" deyip anlatmaya özürleri eşliğinde devam edecekti.

Telefon kulağında Tanem ne kadar bekleyecekti, duyduklarının doğru olduğuna inanana kadar mı? Bunu bilmesi mümkün değildi. Sonra ne olacaktı? Ama zaten telefondakinin doğruyu söylediğini biliyordu, sadece kulaklarıyla işitmek artık geri dönüşü olmayan bir yola sokmuştu onu.

Kapana kısılmış haldeydi Tanem, kollarını hareket ettiremiyordu. Hıçkırıklarla ağlayıp duran kadın da nereden çıkmıştı? Birisi onun adını söyleyip dururken Tanem'i öpmeye, ona güç vermeye çalışıyordu sanki. Bu her kimse rahatlamasını sağlıyordu ve Tanem'in rahatlamasını sağlayan tek kişi Yağız olabilirdi.

Derin nefes aldı. Kendi bedenini erkeğinin bedenine dayadı. Yağız onu kollarının arasına aldığı için hareket edemiyordu. Peki ya ağlayan? Oydu. Tanem'di. Başka bir yansımanın içinde yitip gitmeden önce Yağız onu çekip çıkarmıştı. Büyük ihtimalle özenle yaptığı saçı ve makyajı darmadağın olmuştu. Umurunda değildi ancak olmalıydı. Bu sefer telefondaki sesin onu yenmesine izin vermemeli, yine hayallerini ondan almasına müsaade etmemeliydi.

Nefes alışları normale dönene kadar yüzünü elleriyle kapatıp Yağız'ın göğsünde bekledi. Doğru zamanın geldiğine ikna olunca ki bu neye göre doğru zamandı bilmiyordu "İyiyim ben" dedi.

Yağız onu bıraktı, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Ne olduğunu anlayan adam artık buna alışmıştı. Ama orada kalmasına izin veremiyordu. Tepkileri artan Tanem'i sakinleştirmek için Yağız kendini kullanıyordu. Onun tenine değince geri geleceğini biliyordu.

Yağız'ın sakin duruşuna karşın Tanem'in bir an aynaya bakarken donup kalmasıyla başlayan ağlamasına hiçbir anlam veremeyen Asya titreyen sesiyle "Neler oluyor?" diye sordu.

"Sakin ol, biraz zaman ver onlara," dedi Doruk. Asya'yı yakalayıp dışarı çıkardı. "Aslında yalnız kalmaları daha iyi olur."

"Ne demek yalnız kalmaları iyi olur, kardeşime ne olduğunu bilmeye hakkım var."

"Ah, tabii, bu da seninle ilgili."

"Ne, Doruk?"

"Önemli olan onun Tanem olması değil, önemli olan senin kardeşin olması."

"Kes şunu," diyen Asya kendini Doruk'tan öteye attı. Artık evin girişindeki patika yoldaydılar ve güneş birbirlerine bakmalarını engelleyecek kadar parlaktı.

"Neyi keseyim ha, Asya, doğruları duymak seni rahatsız mı ediyor?"

"Tamam, ben susuyorum ve sen dök içini, rahatla. Ettiğim tek kelimeyle bu kadar laf söyletebildiğime göre susmak en iyisi."

"Neden göremiyorsun, iki farklı insan gibi davranmak sadece seni yorar."

"Tanem'e ne olduğunu öğrenmeye çalışmam amma büyük meseleymiş. Görmedin mi halini?"

Ellerini havaya kaldıran Doruk, "Pes ediyorum," dedi.

"Hayır, etme, ne biriktirdiysen hepsini söyle! İçeride yaşanan garip gelişme ve ağlayan kız kimin umurunda, önemli olan senin bunca aydır içinde biriktirdiklerini şu an söylemeyi seçmiş olman."

"Ah Asya!"

"Ne, 'Ah Asya!' Yalan mı? Söylediğim hiçbir şey yokken beni bencillikle suçlarken sorun yoktu ama."

Doruk neden çekip gitmediğini bilmiyordu. Belki bu defa

giderse geri dönüşü olmadığından, belki de gitmeye hazır olmadığındandı.

"Sadece sessizce çıkmalarını bekleyelim, bizim problemlerimizi konuşmak için doğru zaman bu değil."

Ellerini çırptı Asya. "Bu kadar yaygarayı kopardıktan sonra nihayet doğruyu görebildiğin için seni tebrik ediyorum."

"Uzatmasan artık."

"Ne o kuyruğun sıkışınca 'uzatmasan' mı oldu?"

Asya yavaş hareketlerle ilerleyip sevgilim dediği, sevmekten haz aldığı adamın yarım metre yanına gelip tam karşısında durdu. Buna benzer, hatta daha ağır tartışmaları olmuştu. Fakat bu seferki nedense farklıydı. Asya bunu hissedebiliyordu. Aştıklarını sandığı problemleri olduğu gibi duruyordu. Doruk hiçbir şeyi çözememişti. Yine bulduğu ilk fırsatta şikâyete başlamıştı. Hem de öncekilerden farklı olarak onu kırmaktan korkmadan. Sözlerini değil, ama bakışlarını acımasızca Asya'ya yollayan adam için anlaşılan sonun başlangıcındaydılar.

"Neden birbirinizle didişiyorsunuz?" diye soran Tanem'in sesini duyana kadar onların geldiklerini hissetmemişlerdi bile.

Sakinleşmiş, makyajı ve saçı düzeltilmiş Tanem iyi görünüyordu. Azıcık durgundu.

Doruk'tan uzaklaşıp kardeşinin yanına giden Asya, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim ve işime gitmeye hazırım."

"Pekâlâ, gitmek için beklemeyelim o zaman."

Asya, Doruk'a imalı bir şekilde baktı. "İstediğin gibi sordum mu?" diyen bakışlarını adamın üzerinde tutmaya devam etti.

"Sizin gelmenize gerek yok," dedi Yağız, onun da gözleri Doruk'taydı. "Ben nasılsa günün büyük bölümünde yanında olacağım."

"Tamam, ama olur da gitmen gerekirse bana haber ver telefonum yanımda olacak."

"İlkokula başlamayacağım, kimsenin yanımda olmasına gerek yok, tek başıma halledebilirim."

"Sen nasıl istersen kardeşim, ama lazım olduğumda aramanın yeterli olacağını bil."

"Asıl sen iyi misin?" diyen Tanem şaşkındı. Asya'nın itirazsız kabullenişi ve az önce yaşananları sorgulamaması şaşılmayacak gibi değildi.

"İyiyim, hem de senin iyi olmandan dolayı iki kat iyiyim."

Asya kardeşine sarılıp öptü. "Başaracaksın, bunu sen de dahil hepimiz biliyoruz; o çocuklar çok şanslı."

Ve Asya arabasına doğru ilerledi. Arkasından Doruk'la Yağız'ın gözleri buluştu. Bazen bunu yapıyor, dertlerini bakışlarıyla birbirine anlatıyorlardı.

"Bol şanslar Tanem, evrene mesaj gönderme işini unutma."

"Teşekkür ederim Doruk, unutmam."

Ve Doruk da gitti. Fakat Asya çoktan çalıştırdığı arabasıyla evin sınırlarından çıkmıştı. Tanem ona yetişmesini diledi, ancak Doruk'un hiç öyle bir amacı yoktu. O tarafa bakmadan kendi arabasına ilerledi. Arkasından gitmeyecekti. Her ne olduysa, bugün olan bir şey değildi. Bugün olan son damlanın bardağı taşırmak için yerini alması oldu.

Temmuz

Temmuz yılın yedinci, yazın ikinci ayı. Eski Türkçede "tamu-z," "çok sıcak, cehennem" sözcüğünden gelmekte. Ama aydınlıktır temmuz; geleceğe atılan bakış, toprağın biriktirdiklerinin sana dönüşüdür. Berekettir temmuz. Yıllar öyle pervasızca uçup gidiyor ki avuçlarımızda kalan keşkeler, tutunduğumuz dallar oluyor denizin ortasında, ama nafile. Şimdiki aklım olsaydı ile başlayan tümceler kurmaya başlıyorsak, vay halimize! Yıllar gelip geçmiştir ve geride onulmaz yaralar açmıştır benliğimizde. Ve şimdi temmuzdasındır yılın yarısında, geriye dönüp değiştiremezsin belki, ama yaşadıklarından geleceğine yön verebilirsin belki. Bir temmuz sabahı, ruhsuz güneş bile kıpır kıpırdır seninle beraber yeni güne donanırken. O senin karanlık siluetini aydınlatırken, sen de ona anlam katar, temmuzdaki güneşin güzelliğinden dem vurup durursun. Temmuz güneş, sıcak, bereket ve aşktır senin gözünde. Ve eğer ona bunca anlamı yüklüyorsan, doya doya aç ki kalbini, hakkını verebilesin temmuzun. Yerini bırakmak istemeyince güneş aya, peş peşe görünürler gökyüzünün engin genişliğinde. Çünkü temmuz, ay zamanıdır. Ay da vazgeçmek istemez sahip olduklarından. Sen de vazgeçme! Ve bırak güneş ağustosu beklesin, onun da ayı odur. Unutma, herkes hakkı olanı zamanında alır. Ne erken ne de daha geç. Sen de vazgeçme sahip olduklarından. Yörüngesine girdiğin sevgiden...

Yağız'a göre içinde bulunduğu bina İstanbul'un en havalı binasıydı. Bu unvana sahip olmak için ekstra özelliklere ihtiyacı yoktu, adının İMKB olması yeterliydi. Tanem geçen hafta işe başlamıştı. Böylece Yağız da işinden arta kalan zamanını sanatoryum projesi ve Tanem için kullanıyordu.

Tanem'in gördüğü son sanrı çok işine yaramıştı. O eylül sabahı yaşananları telefon anına kadar hatırlayan Tanem telefonda konuştuğu kişinin kim olduğuna karar veremiyordu. Tanıdığı biriydi ama bazen erkek bazen de kadın diyordu.

Bazı önemsiz diyalogları hatırlaması Yağız için yeterliydi. O da üzerine biraz daha ekleme yaparak bu dedikodunun yayılmasını sağladı. Sonuçta tanıdık biriyle konuşmuştu Tanem ve o kişi her kimse, panikleyip hata yapması an meselesiydi. Ve Yağız şimdilik o anı bekliyordu sadece.

Bugün tüm öğleden sonrasını boşa çıkarıp Doruk'a ayırdı Yağız ve bundan Doruk'un kesinlikle haberi yoktu. Sekreterinden yardım alıp hiçbir şeyden habersiz adamın da gününü boşaltmışlardı. Akşam için de Tanem'e bir sürprizi vardı. Ama sıra Doruk'undu.

Tanem'in onlar için randevu aldığı spa merkezine Doruk bayılacaktı. Çünkü o yaşamayı, yaşamın zevklerini tatmayı iyi biliyordu. Okul yıllarında sınıfın hep ineğiydi. Notları hiç ahengi bozmadan baştan aşağıya on olarak inci gibi sıralanırken okul-

dan en çok kaçan, dersi kaynatan, ödevini evde yapmak gibi bir özelliği olmayan tek kişi yine Doruk'tu. O böyle bir adamdı. Her şey dahil bir adam.

Yağız, danışmadaki bayana Doruk'u arattırarak yukarıya çıkmayı reddettiğini, eğer gelmezse üzerindeki zaman ayarlı bombayı on dakika sonra patlatacağını söyletmesinin ardından çok iyi tanıdığı arkadaşı tam onuncu dakikanın sonunda asansörden iniyordu.

"Ne o canın sıkılıyor galiba," diyen Doruk Yağız'ı gördüğüne hiç şaşırmamıştı.

"Aynı anda yapacak üç işim olmayınca hayat benim için çekilmez oluyor."

"Evet, biliyorum çünkü o zamanlar sen de çekilmez oluyorsun."

Yağız'ın neden burada olduğunu sorgulamaya ihtiyacı yoktu Doruk'un; neden geldiğini biliyordu, öyle ki gelmek için geç kaldığını düşünmek üzereydi.

"Arabanı kullanmama izin verirsen seninle her yere gelirim" dedi Doruk otoparka doğru ilerlerlerken.

"Tabii ki senden kıymetli değil ama vermem. Sen bana imrenirken ben kızımla sana tüm hünerlerimizi gösterme zevkinden vazgeçemem."

"Tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun."

Yağız kaşlarını birleştirip manalı bakışlarla Doruk'u süzdü.

"Israr ve yalvarma yok mu? Bu işin zevki çıkmaz böyle."

Gülüştüler. Yağız yolcu tarafına geçerken anahtar olarak kullandığı kartı Doruk'a fırlattı.

"Tüm büyüyü yok ettin, bari senin bana hizmet etmenin vereceği keyfi çıkarayım."

"Anlaştık."

Gprs cihazına spa merkezinin adresini giren Yağız koltuğunu geri yaslayıp tıpkı Doruk gibi siyah gözlüklerini taktı. Her şey saat gibi işliyordu.

Gidecekleri yere yirmi dakika sonra varmışlardı. Havuzdaki üç turluk yarışın ardından masaja girip oradan hamama geçtiler. En son olarak da Yağız cilt bakımı yaptırmayı reddince Doruk tek başına gidip bir saatin sonunda havuz başındaki yerini aldı.

"Eee ne içiyorsun, bana yok mu?"

"Alkol yasakmış, içinde garip şeylerin olduğu kokteyl var ve benimkini seve seve sana veririm."

"O kadar mı kötü"

"Tuhaf; hiçbir şeye benzemiyor."

Yağız yan tarafında duran bardağı Doruk'a uzatıp "al kendin bak" dedi.

Rengi yeşil sıvıyı inceleyen Doruk bir de kokusuna baktı.

"Kola mı içsek?"

"O tamamen yasakmış; sordum."

Para güzel şeydi. Sana sunduğu ayrıcalıklar kendini iyi ve özel hissetmeni sağlıyordu. Yağız'ın uzandığı yatak şeklindeki ortopedik şezlong ona tam da böyle hissettiriyordu.

Daha fazla beklemeye gerek görmeyen Yağız, yanında uzanan arkadaşına baktığında konuşma zamanının geldiğine karar verdi.

"Sormaya başlayayım mı yoksa sen zaten anlatacak mısın?"

"Soracak ya da anlatacak fazla bir şey yok, sanırım Asya ile ilişkimiz bitmek üzere."

"Bu bir öngörü mü yoksa istek mi?"

"Ben Asya'yı olduğu gibi kabul etmek üzereydim, ondan sadece onun için bir şey istedim ve onun suskunluğunu hayır olarak kabul etmek üzereyim," diyen Doruk konuyu uzatmadı.

"Bekleyemiyor musun? Ne! Rahatlık mı battı sana."

"Sadece beklemeyi artık gereksiz görüyorum diyelim yoksa ben sen değilim."

"Konu lütfen bana gelmesin ama bu sen ben değilim de ne demek?"

"Yani kendime özellikle acı aramıyorum ya da kendime acı-

mıyorum, ne bileyim kadere isyan etmiyorum ya da bütün kötü şeylerin benim başıma geldiğine inanmıyorum, yanlış yapmaktan kaçıp doğruyu görmezden gelmiyorum ve Yağız sırf dalgalardan korktuğum için halimden memnunmuşum gibi yapıp kendimi durgun sulara bırakmıyorum." Kelimeleri yayarak ve üstüne basarak konuşan Doruk'un söyleyecekleri bitmemişti. "Ben sadece sevdiğim kadına zaman tanıyorum ve bu zamanın sonunda bana gelmemesinden korkuyorum. Yok, ama sen işi gücü bıraktın bana nasihat etmeye geldin. Niye? Çünkü sen olsan ateşe değmemek için kaçarsın sonra da sahip olamadığın için kan ağlar yine de susarsın," diye aklına geleni diline dökmekten çekinmiyordu Doruk; "bu yüzden diyorum; ben sen değilim, yorulsam da yorsam da ben bu hayatı dibine kadar yaşamaya gönüllüyüm. Ben sadece bitmesi gereken yeri ve vazgeçmenin tek çözüm olduğu anı önceden belirlemek yerine son saniyeye kadar yaşamayı ve mücadele etmeyi biliyorum."

Yağız'ın ağzı bir karış açık kaldı. Uyuyakalmıştı da konunun vardığı yeri mi kaçırmıştı.

"Bu konuşmayı hazırlamıştın, geleceğimi biliyordun."

"Ne zaman geleceğini bilmiyordum ama mutlaka geleceğini biliyordum. Sana ihtiyacım olduğunu düşündüğünde her zaman gelirsin."

Oturduğu yerde diklenip gözlüklerini çıkardı Yağız. Bakışları keskin ve meraklıydı.

"Bana sadece bunları hak etmek için ne yaptığımı söyle."

"Ne mi yaptın?" dedi Doruk, sesi küçümseyiciydi, "iki ay önce bana, 'Tanem senin onu denek olarak kullandığını öğrendiğinde arkasına bakmadan gideceğini' söylemiştin."

"Evet dedim ve bu hâlâ geçerli."

"Anlamıyorsun değil mi?"

Doruk'un sesi yükselince yanlarındaki ailenin uyarı dolu bakışıyla karşılaştı. Ama aldırmadı.

Anlaşılan, "sen de açık açık anlat" diye çıkışan Yağız için de etrafındakilerin ne düşündüğü önemli değildi.

" Tanem'i senin yanlış olan bir şey yapmadığına, ona değer verdiğine nasıl ikna edebiliriz diye düşünüp durdum. O kız sana öyle âşık ki tek bir geçerli nedenden dolayı seni affetmekte hiç zorlanmaz. Ama sonra sana baktım, hiç o gün gelmeyecek, gelse de sorun olmayacakmış gibi davrandığını gördüm. Önce dedim belki çaresine bakmıştır." Doruk kendi yerinden kalkıp Yağız'ın yanına oturdu. Artık sesi yüksek ve sert değildi. "Sonra anladım ki öyle bir derdin yokmuş gibi davranıyorsun. Bir sırdır tutturdun gidiyorsun, sonra işinle ilgileniyorsun, Taneme vakit ayırıyorsun, ama oturup gerçekte ne hissettiğin ve istediğinle yüzleşmiyorsun. Aklının ve kalbinin sana söyleyeceklerinden kaçmak için ne varsa uğraşıyorsun. Kendini zaten o sona hazırladın, ha biliyorum ki sonra bana dönüp 'Gördün mü, bak kaderin benle işi hiç bitmiyor,' diyeceksin. Kaybetmekten korkarak yaşayamazsın, Ahmet ve Mehmet ve diğerleri... onları sevmekten vazgeçebilmek için insanları bir şeylerle suçlayıp durma. Suçsuzlar demiyorum, sadece yaptıklarının bedeli olarak onlardan ve Tanem'den vazgeçme."

Zaman ya da mekân belki tüm dünya Yağız için tam şu anda durmuştu. Ama Doruk anlatmaya devam ediyordu.

"Aileni unutmak için 'suçlu benim' dedin, işine sarıldın, yaşamaktan vazgeçtin ki ben bunu bile hâlâ anlamış değilim."

"Kes şunu Doruk!" diye haykırdı Yağız.

Birbirlerine dönük halde oturmaya da son veren Yağız oldu. Ayağa kalktı, gitmemek için tek bir sebebi bile yoktu. Havuzun içinde eğlenen ya da şezlonglarında dinlenmeye çekilen diğer konukların başı tek bir yöne çevrilmişken, şu an dünya dönmeyi durdursa Yağız'ın umurunda olmazdı.

"Ben gidiyorum Yağız."

Sadece üç adım uzaklaşmış, bu nedenle arkadaşım dediği adamı duymuştu Yağız. Seğiren çenesi ve ateşe dönen bakışlarını gizlemeden tekrar Doruk'a döndü.

"Sen keyfine bakmaya ve benim yaptığım aptallıkları düşünmeye devam et, ben giderim."

"Yanlış anladın Amerika'ya dönüyorum."

Bu defa ileriye doğru sadece tek bir adım atmayı başarabilen Yağız olduğu yere mıhlanıp kaldı. Asıl şimdi yanlış anlamış olmayı diledi. Meraklı seyircilerinin bakışları eşliğinde Doruk'un yüzünü inceledi. Kesinlikle blöf yapmıyordu. Duyduğu şey doğruydu.

"Buna şimdi mi karar verdin?"

"Hayır."

Son bir aydır Asya'yla arasında gerilen ipleri düzeltmeye çalışan Doruk dün sabah yine yalnız uyandığı yatağında pes etmişti.

"Hani Asya'nın dönmesini bekliyordun, hani onu kaybetmekten korkuyordun, bana kestiğin ahkâmlara ne oldu?"

"Geri dönmeyecek."

Güneşin sıcak ışığı altında dikilmeye devam eden Yağız'ın yüzünü göremiyordu Doruk. Dün sabahtan beri bu konuşmayı hazırlıyordu. Gidecekti ve gitmeden önce arkadaşının iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onu silkelemeli, bir şekilde kendine getirmeliydi. İşe yarayacağına inandığı sözleri ağırdı ama hepsi doğruydu. Bir tanesi bile Yağız'ın kulağında yer etse Doruk'a yeterdi.

Amerika'ya gitmek için aldığı kararı nasıl söylemesi gerektiğini ise hiç düşünmemişti. Başını önüne eğdi. Nedense utanıyordu. Kendini beraber yola çıktığı kardeşini yarı yolda bırakmış bir hain gibi hissediyordu.

"Kaçıyor musun?"

Gitmekten vazgeçen Yağız daha birkaç saat önce teşekkür ettiği evrene küfür etti ve tekrar yerine oturdu.

Birbirlerine bakamadı iki kardeş, iki dost, iki can.

Her şey eskiden daha kolaydı diye düşündü Yağız. Paranın canı cehenneme. On beş yaşında olmak, arkadaşını kendine getirmek için yumruklamak, etrafını süsleyen pahalı eşyaları parçalamak, belki biraz da ağlamak çok iyi olurdu.

Öne düşmüş boyunları, açık bacaklarının arasında birleş-

tirdikleri elleri ve yüzlerindeki acıyla birbirlerinin yansımaları gibiydiler.

"Bir ay önce Sabrina beni buldu," dedi nihayet Doruk.

"Onun için mi gidiyorsun?"

"Hayır, ona artık hayatımda yeri olmadığını söylemiştim."

"Ha şimdi Asya'yla işler kötü gidince diğer alternatifine mi geçtin."

"Ben bu muyum?"

"Değilsin en azından değildin."

"Asya ile olmadı, olamadı, ne yaptıysam boş! İnan çok uğraştım, ona açık ve dürüst oldum ama bazen çabalamak sadece kaybetmeyi geciktirir," Doruk gülmeye benzer bir ses çıkardı, "bu senin hak verdiğim ender sözlerden biri."

"Peki, Sabrina bu işin neresinde?"

"Aslında hiçbir yerinde ama o sabah ne olduğunu hâlâ merak ediyorum sanırım Amerika'ya gidince bunu öğreneceğim."

"Gidip geleceksin öyle mi?"

Doruk'un suskunluğu Yağız için cevaptı.

"Seninle geleceğim."

"Hayır gelmeyeceksin. Sen burada ait olduğun yerde kalacaksın. Ben de ait olduğum yeri bulana kadar yoluma devam edeceğim."

Annesini kanserden kaybettiğinde Doruk sekiz yaşındaydı. O günden bugüne geçen yıllar boyunca ait olduğu tek yer kardeşim dediği Yağız'ın yanıydı. Fakat Yağız kabul etmese de o hep bir yerlere aitti. Ve Doruk o yerin neresi olduğunu Yağız'ın kısa zamanda bulacağına inanıyordu.

Çok değil daha birkaç ay öncesine kadar, Asya'yla o da ait olduğu yeri bulduğunu sanmıştı ama yanılmıştı. Sadece ait olmak istediğini fark ettiğinde Amerika'ya gitmeye karar verdi. Sabrina ile ne yapardı bilmiyordu fakat onunla yüzleşmeye hatta ondan ve yarım kalan geçmişlerinden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Başını kaldıran Yağız insanların kaçamak bakışlarını gördü.

"Fatma Abla bizi görseydi boşanmaya mı karar verdiniz derdi."

"Haklısın aynen öyle söylerdi."

***

Yaşadığı yeni heyecanın getirdiği mutlulukla Tanem kendini bulmuş hissediyordu. Peşindeki sapık, gördüğü imgelerdeki eksiklik ya da Yağız'ın o karanlık tarafı umurunda değildi. O deli gibi çalışıyor, ona verilen sorumluluğu yerine getirmek için uğraşıyordu. Kimse için değil, sorumlu olduğu çocuklar için yapıyordu bunu. Önündeki yeni hedefine kilitlenmişken bencillik sayılabilirdi ama ne Asya ne de Yağmur aklına bile gelmiyordu.

Zaten Yağmur artık aramalarını kesmişti. Burak'la aralarında tam olarak ne geçtiğini ve Yağmur'un yaşananların neresinde olduğunu öğrenene kadar da uzak duracaktı. Ha bir de kimseyle görüşmeyen teyzesi bir tek Tanem'le irtibat halindeydi ve neredeyse her gün yanına uğrayan Nesrin gelemediğinde de arıyordu. Tamer'le ilişkilerinin ne durumda olduğundan habersizdi Tanem ve sormamıştı ama polisin Yağmur'un ifadesini almasından dolayı Tamer Amca'nın biraz kızgın olduğunu sanıyordu.

Zamanın ne kadar hızlı ilerlediğini unutan Tanem'e çalan telefon bunu hatırlattı.

"Aşkım," diyerek açtığı telefon hattının öteki ucundaki Tanem'in tek sahibiydi.

"Bu işi sana verdiğim için pişman olmaya başladım."

"Sana layık olmak için deli gibi çalışıyorum, nankörlük etme."

"Sorun da bu zaten," dedi Yağız içindeki yalnızlığı sesine yansıtmamaya çalışarak. "Bitanem beni ikinci plana atmışken pişman olmamak oldukça zor."

Bu adamı deliler gibi seviyordu Tanem.

"Yanlış izlenim. Yine de seninle didişmeyeceğim, sadece kendimi affettirmek için elimdeki imkânları sonuna kadar kullanacağımı taahhüt ediyorum."

"O zaman işin çok kolay."

"Neredesin?"

"Kapıda. Kontağı kapatmadan seni bekliyorum."

Gitmek için hazırlanan Tanem, "Neden yukarı gelmiyorsun?" diye sordu.

"Seni affetmek için zaman kaybetmek istemiyorum."

"Gözlerini kapat açana kadar oradayım."

Mini dar kırmızı eteği uzun adımlar atmasını engellediği için hızlı adımlarla bu açığı kapamaya çalışan Tanem, nöbetçi olan görevlilere son talimatları verip yerine oturmayı nihayet başarabildi.

"Alacaklarım arttı," dedi Yağız yan koltukta oturan Tanem'e dönmeden.

"Hepsini tahsil edeceksin, ama önce beni uygun bir yere götür."

"Seve seve."

Hâlâ Yağız'ı görünce hızlı atan kalbi, karnında uçuşan kelebekler onu zor durumda bırakıyordu. Ama bu, aşkın tanımıydı öyle değil mi? O zaman Tanem, kalbinin Yağız için atmasında bir sakınca görmedi hatta isterse sırf onun için durabilirdi de.

Eve gittiklerini sanan Tanem arabanın yönü ters istikamete döndüğünde yanıldığını anladı. Yağız'ın bir şeyler planladığını zaten dün sezmişti; anlaşılan şimdi şov zamanıydı. Fakat Yağız'ın keyfindeki eksiklikten Doruk'la işlerin pek yolunda gitmediğini Tanem anlayabiliyordu.

Tanıdık olmayan ama yabancı da gelmeyen siteye girdiklerinde Tanem, içinde tuhaf duyguların doğduğunu hissetti.

"Nereye geldik?" diye sordu.

"Evine."

"Evime mi?" Tanem telaşlanmıştı. "Bu sence iyi bir fikir mi?"

"Yaşayıp göreceğiz."

Cevap vermeyen Tanem daha özel bir şeyler beklemişti. Oysa doktor kimliğinden vazgeçmeyen Yağız, Tanem'in imgele-

rindeki eksikliği gidermek için kafayı ona hatırlatmaya takmıştı.

"Doktor olan sensin tabii, benimki de laf."

"Lütfen Tanem eleştir ve yerden yere vur beni."

"İnkâr etme, bana hatırlatmak için yapmıyor musun hele son yaşadıklarımdan sonra o telefonu edeni ve söylediklerini bulmak için can atmıyor musun?"

Arabayı park edene kadar bekleyen Yağız sessiz kalmayı seçti. Aynı sessizliğe devam ederek indiği arabanın önünden dolaşıp Tanem'in kapısını açıp elini tuttu.

Onu dışarı çıkarmasına izin veren Tanem adamdaki sakinliğin ne kadar doğru olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çünkü kendisininki yalandı.

"Bak bianem hiçbir zaman aksini söylemedim, ben senin doktorunum ama ben bunu aştım sen de aş ve şimdi acele et."

"Neyi aşmamı bekliyorsun benden?" diyen Tanem elini çekti. Kaç gündür doğru düzgün görüşemediği sevgilisi ile farklı şeyler planlamıştı. Hatta düşlemişti. Tedavi amaçlı bir deney, bu farklı şeylerin listesinde yoktu.

"Senin sevgilin olmaktan aldığım keyfi hiçbir şeye değişmem, ama aynı zamanda senin doktorun olduğum gerçeğini yok sayamayız. İşte, tam burada her hastamla aynı evi paylaşıp onunla yatmadığımı göz önünde bulundurmalıyız," diyen Yağız kızın elini tekrar yakalayıp öptü; "Bu arada bu yatma işinden memnun olduğumu, şikâyet etmediğimi söylemeliyim."

İstemese de yumuşayan Tanem elinde olmadan bu konuyla ilgili acayip ve gereksiz bir sorunu olduğunu biliyordu.

Güzel bir yerdeydiler; sadece rengârenk çiçeklerle bezeli olması bile burada yaşamak için yeterli bir sebepti. Evler üç veya iki katlı, ön tarafı camdan yapılmış hepsinin de şık verandası vardı.

"Peki, hadi gidip ne hatırlayacağımı görelim."

"Bu bir hatırlatma seansı değil," dedi Yağız. "Evet sonucun bu olması hoşuma gider ama istediğim sadece bu değil."

"Ne peki istediklerin?"

"Güzel bir gece geçirmen ve yanımda olman benim için yeterli."

"Sayın Doktor Yağız Bey ağzınız çok iyi laf ediyor."

"Şimdi lütfen artık gidebilir miyiz?"

Yürümeye başlayan Yağız'ın aksine Tanem duraksadı.

"Acelen ne?"

"Hadi artık!"

"Söylemezsen hiçbir yere gitmiyorum."

Yağız saçlarını karıştırıp derin bir of çekip nezaketten anlamayan kıza, "Yürü dedim sana," diye gürleyince istediğini elde etmişti.

Mesajı alan Tanem pes etti. Yağız'ın yüzü gerilmek üzereyken bu geceyi berbat etmek istemiyordu ki erkeği zaten yeterince gergindi.

"Bugün gittiğiniz yerden memnun kaldığını bronzlaşmış teninden anlıyorum."

"Evet, bir ara beraber de gidelim."

"Ne anlattı Doruk?"

Otopark tarafından evin önüne geçen köşeyi dönerlerken Yağız bir kez daha duraksadı. Sadece bu gecelik unutmaya çalıştığı haber kalbine bir bıçak darbesi daha indirmişti. Ait olduğu yermiş; Doruk'un her zamanki palavraları. En kısa sürede, yani Tanem için hayat normale dönüp Yağız istediklerini alınca, kısaca birkaç ay sonra kendine business class'tan Amerika gidişli tek yön bir bilet alacaktı. Ama business class olması şarttı, böylelikle buraya neden geldiğini hatırlayacak, ama neden gittiğini unutacaktı.

"Sus Tanem ve sadece yürü."

Denileni yapan Tanem, Yağız'ın Doruk'la buluşmasının kötü sonuçlandığına dair kesin hüküm verdi. Tıpkı artık Doruk ve Asya diye bir ikili olmadığını anladığı gibi.

Evin verandasına çıkan patika yola girdiklerinde Tanem'in

gözleri yerlerinden fırlarken aklındakiler uçup gitti.

Zaten güzel olan girişe saçılan gül yaprakları ve kırmızı mumlar egzotik bir hava katmıştı. Yürürken üzerine basmak zorunda kaldığı yapraklar parlıyordu. Dört basamaklı merdiveni tırmandıklarında girişe minik goncalarla, "Evine hoş geldin," yazısını gördüğünde yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı.

Yağız kapıyı açtı. Tanem'i gözetleyip onun tepkileriyle mest oluyordu. Yaşları görünce ki onların mutluluktan kaynaklandığını biliyordu, istediği sonuca ulaştığını öngördü.

Evin açılan kapısı antreye, orası da geniş salona bağlanıyordu. Aynı güzellik burada da vardı. İstiridye kabuklarının içindeki inciler ışık saçarak batmakta olan güneşin beraberinde götürdüğü aydınlığın görevini devralarak salonu altın rengine buluyordu. Güller ve yapraklar burada da iş başındaydı. Serpiştirilmemiş özenle yerleştirilmişlerdi.

Hâlâ tek kelime etmeyen Tanem tekrar konuşabileceğini sanmıyordu. Durup etrafı incelemek isteyen kadınını dirseğinden çekiştiren Yağız bu defa onu arka tarafa giden yola çevirdi. Tanem de adamın onu yönlendirmesine izin verdi.

Arka terasta cam masa ve üzerinde aynı incilerle bezenmiş istiridye kabukları vardı. Ve yine güller ve o yapraklar ama bu sefer yeşil yaprakların arasına konulmuş güller. Masada iki şamdan...

Daha fazla dayanamayan Tanem yanındaki adama sarılıp minnetini göstermek için onun güzel dudaklarına yapıştı. Kolay kolay ayrılma niyetinde değildi eğer Yağız onun geri çekilmesini sağlamasaydı.

"Niyetimi bozup geceyi erken sonlandırmak istemiyorum," diyen Yağız CD çaların yanına ulaşıp düğmesine bastı. Adele şarkısını söylemeye başlayınca donup kalmış Tanem'in elinden tutup onu masaya oturttu. Kendi de yerine geçen adam büyük uğraşlarının karşılığını almaktan son derece memnundu.

"Beğendin mi?"

Etrafına ve masaya tekrar tekrar bakan Tanem'in ağzı hâlâ kapanmamış, gözleri de normale dönmemişti, "beğenmek mi? Bayıldım," diyen Tanem ellerini açtı. "Tüm bunlar muhteşem."

"Sevindim."

"Eee küçük kutu nerede?"

"Hangi küçük kutu?" diye sordu Yağız. Kesinlikle bir şeyi eksik yapacağını biliyordu.

"Tüm bunların sonunda bana evlenme teklifi etmeyecek misin?"

Rahatlayan Yağız o Kazanova gülüşüne eşlik eden bakışını yerleştirdi yüzüne. Tüm bunlar evlilik teklifi için değildi geride güzel anılar bırakmak içindi.

"Unuttun mu? Sana evlenme teklifi etmemem konusunda beni uyarmıştın."

"Ah, işine gelen şeyleri hatırlıyorsun."

"Ben söz dinlerim, hem insan sonra başına bela olacak şeyleri söylememelidir, değil mi?"

"Yani daha önce sarhoşken ettiğim laf yüzünden mi bu gece evlenme teklifi alamıyorum."

"Sarhoş mu?" Yağız hâlâ bundan emin değildi. "O zaman da söylediğim gibi sana evlenme teklifi etmem. Nasılsa ben kalın kafalının tekiyim ama sen edebilirsin?"

"Kısa bir süre önce öğrendim ki emin olmadığın şeyler hakkında kesin hükümler vermemek lazım" dedi Tanem peçetesini önüne sererken, "sonra insanın başına dert oluyor."

"Bu tavsiyeni dikkate alacağım," diyen Yağız servis için kalktı. "Bu arada benim tavsiyeme rağmen bir teklif almadığımın da fakındayım."

"Bunlardan vazgeçip seninle evlenmek istediğimden emin değilim," diye arkasından bağıran Tanem'in keyifli sesi Adele'i bastırmıştı. Acaba etse kabul eder miydi? Hiç sanmıyordu Tanem. Büyük ihtimalle Yağız'ı kaçırmaktan başka işe yaramazdı.

Sena ve Serra bir kemancı ve garson tutması için Yağız'ın başının etini yemişti. Onlara ısrarla yalnız kalmak istediğini söyleyen adam, elindekileri düşürüp geceyi berbat etmemek için çaba sarf ederken kararını bir kez daha gözden geçirmediği için kendini azarlıyordu.

Yemek ardından dans ve onun da ardından lezzetli sevişmeleriyle gece Tanem'in tahminlerinin çok üstündeydi. Sorunları nedeniyle bir süredir âşık olduğu adamla güzel bir gece dilerken bu kadarını istemeye bile cesaret edememişti.

Yatak odasında ayrı bir sürpriz bekliyordu Tanem'i. İpek nevresim, beyaz güller bu oda için seçilmiş temaydı. Çok şımarmış, zevkin doruklarına erişmişti. Yine de aklını kurcalayan soruyu sormadan edemedi.

"Tüm bunlar muhteşem ama ben neden hâlâ acele ettiğini anlamış değilim?"

Tanem'in mini eteğini üzerinden çıkarmaya çalışan Yağız ona aldırmamaya çalışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Çünkü tanıdığı Tanem cevabını almadan susmazdı.

"Yanan mumlar uzun süre boş kalan ev için tehlikelidir diye düşünüyorum."

"Bence de sevgilim ama," diyen Tanem çıplaklığına aldırmadan kendini yatağa bıraktı, "sabaha kadar yanacak olmaları da sorun olmaz mı?"

"Allah kahretsin."

Küfrü kendisine mi yoksa mumlara mıydı bilinmez ama eğildiği Tanem'in üzerinden kalkan Yağız aşağıda yanık halde bıraktıkları mumları söndürmek için odadan çıkarken, "benim neyime" diye bir şeyler söyleniyordu.

***

Yanındaki boşluğu hisseden Yağız gözlerini açtığında yanılmadı. Tanem yoktu. Cennet gözlünün yarattığı boşluğun sızısı kalbine hücum etmek üzereyken düşünce gücüyle onları öte-

lemeyi başardı Yağız. Fazla değil kendinden kaçmayı birkaç ay daha başarabilirse her şey bittiğinde yoluna devam edebilecekti. Dün geceki gibi güzel anılarla Tanem'i geride bırakırken yaşanmamışlıklar olmayacaktı. Sekiz yıldır ailesiyle yaşayamadıklarının hayal kırıklığına yenilerini eklemeyecekti. Bu defa tersi olsun istiyordu; yaşadıklarıyla biriktirdikleri, güzel anılarla bu günleri hatırlamak ve Tanem'in mutlu olduğunu bilmek ona yeterdi.

Ama şimdi oturup cennet gözlünün onun için ne demek olduğunu düşünmek, yanında o olmadan uyandığı sabahların ona verdiği hislerin sesini duymak yeni sancıların kucağına düşmekti. Yoklarmış gibi davranarak içinde kudurup duran seslere aldırmazsa işi çok da zor değildi.

Amacı Doruk'un söylediği gibi kendine acımak ve ilerde yine kaderi suçlamak değildi. Tanem gidecekti, nasıl olduğunu söyleyemezdi ama gideceğini biliyordu işte. Kim olduğunu hatırladığında gitmese bile Yağız'ın yaptıklarını öğrenince gidecekti. Ne diye o zaman olmayacak duaya âmin deyip bugüne kadar sürekli ona çalım atıp duran kaderinden medet umsun ki! Yağız kaderden umudunu keseli çok olmuştu.

Tanem'i bulmak için merdivenlerden inmeye hazırlanan Yağız daha ilk basamaktayken gördü onu. Kahverengi ile döşenmiş salonda yavaş adımlarla ilerleyen Tanem işaret parmağıyla eşyaların üzerine düz bir çizgi çekiyordu. Onlarla konuşmaya mı yoksa hatırlamaya mı çalıştığını Tanem'in kendisinin de bilmediği kesindi.

Bir adım daha atamayan Yağız durduğu ilk basamağa oturdu. Sırtında dalgalanan siyah saçlarını, uzun ince bacaklarını ve Tanem'in o hiç kaybetmediği zarif hareketlerini izledi. Her anını, her ayrıntısını hafızasına kazımak istemesi büyük bir hataydı ama bazen tıpkı şu anda olduğu gibi hata yapmamak yanlışların en büyüğüydü.

"Ah günaydın, ne zamandır oradasın?" diyen Tanem kendisini seyreden adamı görmüştü.

"Güzel sabahı daha güzel hale getirip güne seni izleyerek başlamanın tadını sürüyorum."

"Çok tatlısın."

Yağız yüzünü buruşturdu. "Şimdiye kadar kimse tatlı olduğumu söylememişti."

"Bu onların ayıbı."

"Sanırım cesaret edemediler."

Yağız'ın nükteli sözlerine Tanem güler gibi yaptı.

Yağız da onun aklının başka yerde olduğunu anladı. Zarif ama durgun kadının yanına oturması için kenara çekildi Yağız. Birbirlerine değmeyecek şekilde Tanem'in kendine yer seçmesi gözünden kaçmadı.

"Neyin var?"

Derin bir iç çekti Tanem. "O kaza günü beni arayanı ve ne söylediğini hatırlayabilseydim hayatımızın ne kadar kolay olacağını düşünüyordum." Konuşmaya ara veren Tanem, Yağız'dan beklediği yorumun gelmeyeceğini anlayınca devam etti: "Tüm bu planlar, konuşmalar, korumalar hepsi ben sadece hayatımın on saniyelik bir kısmını hatırlasam son bulacak. Yani aslında bu kadar basit. İşi zorlaştıran benim."

"Hatırlayacaklarının basit olmadığına bahse girerim."

"Bilemiyoruz ki, yani sadece 'şu aradı ve şöyle söyledi' diyebilsem bitecek. Ha kim ve ne olduğuysa," duraklayan Tanem dudaklarını büzdü, "bilemiyorum."

"Ne oldu Tanem, gerçekten ne oldu?"

Yağız artık onu tanıyordu. Kadınım dediği Tanem'in sözlerinin altında başka anlamlar yatıyordu.

"Serra ile ilgili gördüğüm sanrı var ya, işte o günü ve sonrasını biliyorum. Hani çok merak etmiştik, kırk tane yorum yapıp Serra'ya garip garip bakmıştık."

Tanem, Yağız'a döndü. Sessizliğine devam eden adamın tep-

kisini merak ediyordu. Fakat Yağız gözlerini ileriye doğru dikmişken, onu dinliyor olduğundan bile emin değildi.

"O gün alışveriş yaptık, kuaföre gittik, yemek yedik ve buraya gelip hazırlandık. Sonra da eğlenmeye gittik. Serra'nın değişimine kadeh kaldırdık. Ve biz bunu uzun süre ayda bir tekrarladık."

Şimdi Yağız'ın gözlerini görebilen Tanem onlardaki neden sorusunu da okuyabiliyordu.

"Çünkü ben istedim. Günlerce buna ihtiyacı olduğunu anlattım ona. Kafasının etini yedim dersem doğru terim olur ya da senin deyiminle kelime dizimi." Nihayet Yağız'ın yüzünde bir kıpırdanma görmüştü Tanem. "Eğlensin, değişsin tabularını yıkıp büründüğü kılıktan çıksın istedim."

"Neden?"

"Çünkü o dünyaya Sancaktar olmak için geldiğine inanıyor. Başarılı olup kendini ispatlamak için sadece çalışıyordu; benimse istediğim tek şey onun için bir şeyler yapmaktı."

Sessizlik, elini uzatsa tutabilecek kadar belirgindi.

"İşte bu kadar basitmiş. Belki de hepsi bu kadar basit! Biz, yani ben sırf hatırlayamadığım için... Of, bilmiyorum."

"Kolunu, bacağını ya da gözlerini ve kulaklarını kaybetmenin yanı sıra böbrek ya da ciğerlerin de iflas edebilirdi. Bunlara karşılık hafızanda sorun olmasına neredeyse sevindiğimizi hatırlıyorum. Ama tabii o zamanlar bu yaşadıklarımız aklımın ucuna dahi gelmezdi."

Tanem sonunda Yağız'dan beklediği yorumu almıştı, ama istediği sözler bunlar değildi. Sevdiği adamın çenesine uzanıp kendine bakmasını sağladı. Gözlerini buluşturup ellerine tutundu Yağız'ın.

"Gözlerine çekinmeden bakabileceğin, ellerine tutunmaktan korkmayacağın, ruhumu aydınlatacak, aşkı duyamayacağın ve her şeyi geride bırakarak yanına gidemeyeceğin birisi yoksa yanımda; bence eksik birkaç uzvun olması sorun değil."

Elini çekti, bakışlarını kaçırdı Yağız. İşler hiç de Tanem'in 'sorun değil' dediği gibi değildi.

"Olayı dramatikleştirme Tanem, şu andaki yoğun duygularınla böyle düşünüyorsun."

"Haklısın," diyen Tanem tekrar dolaşmaya başladı. Yağız'ın nesi vardı, anlamamıştı. Uzak ve soğuktu, tıpkı ilk tanıdığı Yağız'a dönüşmüştü.

"Bu salonda dinlenmeyi sevdiğimi, hatta bu evi her şeyiyle sevdiğimi anımsıyorum. Bence artık buraya taşınmamın zamanı geldi."

"Artık Asya olmadığı için böyle söylüyorsan, gerek yok, benimle kalmaya devam edebileceğini biliyorsun."

İçi sızlamış mıydı Yağız'ın? Evet, hem de çok. Peki, onu yiyip bitiren ya Tanem gitmezse diye tutunmaya çalıştığı umuttan kurtulmuş muydu? Ona da evet, ama buruk bir evet. Çünkü Tanem'in gideceği kesinleşmiş oldu. Neden mi bu kadar emindi? Az önce evinde kalmak istediğini söyleyen Tanem değilse sözünü geri alabilirdi. Fakat oydu. Cennet gözlü Yağız'ın karşısına geçmiş, evinde kalmak istediğini açık açık söylemişti.

Beklediği son bu değil miydi zaten! Tanem'in sığınmak için yanına kaçtığı Yağız'ın görevi bitmek üzereydi. Mutlu ve başarılı hayatına geri dönen Tanem neden yanında götürsün ki Yağız'ı?

Anlatmaya devam eden Tanem'in, boşa konuştuğunu anlaması uzun sürmedi. Yağız'ın bu sabahki tuhaf halleri onu korkutmaya başladı.

"Neyin var senin?" diye sormak Tanem'in işine yaramazdı. Yağız onu duyamayacak kadar uzaktaydı. Ama Tanem yeni şeyler keşfedip kararlar alırken sevdiği adamın onunla heyecanını paylaşmıyor oluşunun mutlaka sebebi olmalıydı.

Geldiğinden beri yerini terk etmeyen Yağız'ın yeniden yanına gidip başını omuzuna yasladı Tanem. Onun bu uzak hallerine dayanamıyordu; sıcaklığına, yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bekledi. Sevdiği adam geri dönene kadar bekledi.

Yağız'ın kıpırdanmasıyla güçlü kolunu sırtında hissetmesi aynı anda oldu Tanem'in. Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyordu, ama uyuşan boynunun ağrısına değmişti. İçine düşen ferahlığın adı aşktı. Ve o aşkla onu kendine çeken adama izin verdi.

"Dün Doruk'la görüşmen kötü mü geçti?"

"Doruk Amerika'ya geri dönüyor."

"Üzgünüm," dedi Tanem.

Yağız'ı öpmek için adamın dudaklarına uzandı. Belki biraz şefkat ve ilgi onun iyi hissetmesini sağlardı.

İlk öpüşmelerinde bile Tanem, hemen karşılık almıştı, ama bu defa sabretmesi gerekti, hem de uzunca bir süre.

Son hatırladığı adamın kucağında yatak odasına geçtikleriydi. Ama tıpkı öpüşleri gibi Yağız'ın dokunuşları da farklıydı. Şehvetten çok uzaktı. Her teması, her bir öpüşü dile gelmeyen sözler veriyordu. Tanem'in içi ürperdi çünkü söylenmeyen sözlerin söylenenlerden daha çok can yaktığını biliyordu.

***

Yeni gelen iki çocuğu odalarına yerleştiren Tanem işinin en zor kısmıyla karşılaşmıştı. Birisi yedi diğeri on iki yaşındaki melekleri görünce içi titremişti ama annelerin gözlerindeki hüzünse titreyen içini dağlamıştı. İşletmeci olup düzeni sağlamakla sana emanet edilen hasta çocukların sağlık sorunlarına çare olmak farklıydı ancak Tanem oturup hangi saksıyı nereye koyacağından, hangi oyuncağın alınması gerektiğiyle uğraşmaktan çok, çatısının altındaki melekleri evlerine göndermenin yolunu bulmak asıl hedefi olacaktı.

Telefonunda Asya, Serra ve teyzesinin cevapsız çağrısıyla karşılaşan Tanem hâlâ onu aramamış olan Yağız'ı sorun etmemeye çalıştı. Ancak sabahki Yağız'ın hali aklına geldikçe endişelenmek en doğru hareket olacakmış gibi geliyordu ona. Adamın

derdi Doruk muydu, emin değildi. Öyle olmasını umut ediyordu ama kadınlık hisleri aksini iddia ediyordu.

Once Asya'yı aradı. Sesi durgun olan Asya açılışına az kaldığı Cennet'in son detaylarına uğraşırken Doruk konusunu hiç açmadı. O bahsetmedikçe Tanem de konuyu gündeme getirmeyecekti ama en kısa sürede Asya'yı bilgilendirmesini isteyecekti gitmeyi kafasına koymuş Doruk'tan.

Serra öylesine gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için aradığını söylemişti ama dün geceki sürprizde parmağı olan kadının neticeyle ilgilendiğini biliyordu Tanem. İstediğini Serra'ya verdikten sonra da teyzesini aradı. Akşam onu yemeğe davet ediyordu. Yağız'ı da aradığını söyleyen Nesrin son kararı Tanem'in vereceğini belirtti. Ailesi Tamer'le yakınlaşmasından dolayı teyzesine sırt çevirmişti; Tanem için aynı şey söz konusu bile değildi. Evet, Yağmur ve dağılan aile için üzgündü ama Tamer'le Nesrin arasında herkesi karşılarına alacak kadar güçlü bir aşk varsa Tanem ancak onlara destek olurdu. Aşk kendini uçurumdan aşağıya bırakmak olmasaydı sevgiliye yar denmezdi zaten. Eğer Nesrin ve Tamer o yardan aşağıya atlamaya, başlarına gelecek olanlara rağmen gönüllüyse Tanem de yanlarında olacaktı.

Yağız onu almaya geldiğinde saat sekizi çoktan geçmişti. Bu, davet edilen yere gitmek için oldukça geç bir saatti ama adamın doktor kimliği ve zor geçen bir gün yaşaması geçerli mazeretti. Her ikisi de üzerlerini değiştirememekten şikâyetçiydi ama zaman aleyhlerine işlerken ısrarcı olmadılar.

İki gündür eve uğramayan Yağız, Doruk'u merak ediyordu. Yarın istifasını verecek olan arkadaşının yanında olamamaktan rahatsızlık duymadı. Çünkü bu sabah kesin kararını vermişti onunla sadece birkaç ay ayrı kalacaklardı; oysaki yanındaki cennet gözlüyle sayılı zamanları kalmıştı.

Tanem'in tedavisini kırk beş gün önce başka bir hastaya da uygulamışlardı ve üç gün önce de uyandırma aşamasına geçildi. Kırk beş günün Tanem'in akıp giden iki yılının yanında lafı bile

olmazdı. Yeni hastaları Sevda'nın aldığı hasar ve Tanem'de kazanılan pratiklik genç kadının şansı cennet gözlünün de şanssızlığıydı. Ve Sevda uyandığı an olay Yağız'dan çıkacaktı. Hastane adını duyurmak için, Sağlık Bakanlığı dünyaya kendini ispatlamak için daha fazla beklemeyecekti. Aylardan Şubat olsaydı Yağız da beklemez başarıyı elde etme duygusu ona sahip olurdu. Ne var ki şimdi ne kazandığını ya da neyi kaybetmek üzere olduğunu bilmiyordu.

"Benimle konuşabileceğini biliyor musun yoksa hatırlatayım mı?"

"Anlamadım?"

"Diyorum ki kendi kendine konuşmana gerek yok, bana anlatabilirsin."

"Saçmalama Tanem ben kendi kendime konuşmam."

"O zaman horlamadığını da iddia edersin."

"Tıpkı senin uykunda sayıkladığın gibi mi?"

"Hiç de bile, ben öyle bir şey yapmam."

"Tamam, işte ben de onu söylüyordum."

Gözlerini kısan Tanem "Hainsin," dedi. "Kabul horlamıyorsun ama az önce sen ve düşüncelerin derin bir kavgaya tutuştunuz. Hanginizin kazanacağını takip etmekten yoruldum."

"Lütfen yanıldığımı söyle bitanem ama şu Burak'ın arabası mı?"

Yağız'ın gösterdiği tarafa bakınca cevap vermek için beklemeyen Tanem, "Ne olmuş Tamer Amca da Yağmur'u çağırmıştır ve bizi de ortamı sakin tutmak için."

"Sana katılmıyorum bence; Yağmur'un adını polise verdiğimiz için bizi Burak'ın önüne atıyorlar."

"Yağız!!!"

"Ama onları suçlayamam."

El ele kapıya doğru ilerlemek için attıkları ilk adımda Yağız aklına yeni gelen soruyla duraksadı. Tanem'in yüzünü kendine çevirdi.

"İster doktorun, ister sevgilin veya arkadaşın, neyin olarak sorduğumun hiç önemi yok, ama cevabı benim için önemli."

"Ne zaman böyle başlayan bir şey sorsan gerilmeme sebep oluyorsun."

"Burak'ı gördüğün zaman neler hissediyorsun?"

"Bu ne saçma bir soru."

"Bugünlerde sanrıdan çok hislerin ön planda ve ben de..."

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi Tanem adamın sorusunu tamamlamasını beklemeden.

Sevdiği adamın okyanus gözlerine bakan Tanem aylarca görmek için beklediği şeyin parıltısını görmüştü. Aşktı o.

Geçirecekleri gece anlaşılan değişik olaylara gebeydi. Yağız gibi mantığını asla bırakmayan biri olmayacak soruyla geceye başlıyorsa yaşanacaklardan duyduğu kaygı Tanem'in en doğal hakkıydı.

Kapıyı onlara açan Nesrin oldu. Kadının heyecanı açıkça okunabiliyorken yanına gelen Tamer ev sahibi olma yükünü onunla paylaştı. Anlaşılan Tamer otelden ayrılalı çok olmuştu.

Bakışlarını asla Tanem ve Yağız'a yöneltmeyen Burak tuhaf bir şekilde karısının yanından ayrılmadan, sürekli elini tutuyordu.

Arka terasta içkilerini yudumlarken "Gece sorunsuz bitecek," diye düşünen Yağız, eğer bir saniye kadar bekleseydi, düşünce gücünü boşa harcamamış olurdu.

"Şimdi Sanem benim kardeşim mi olacak yani?" diye soran Yağmur nihayet gecenin onun için anlam ve önemini dile getirmiş oldu.

"Bu senin nasıl hissettiğinle alakalı bir durum," diye yanıt verense Burak oldu, "kardeşin olarak görmen için kan bağına ihtiyacın yok."

"Alınma Nesrin teyze ama Sanem için hiç pozitif şeyler hissetmiyorum."

Nesrin başını önüne eğmekle yetindi. Kızı için açıklama yapacak durumda değildi. Tamer konuşmak istediyse de onu susturan yine konuşan Burak oldu.

"Tanem'le de aranızda herhangi bir bağ yok ama sen onu ömrün boyunca kardeşten öte gördün. Öyle değil mi Tamer Amca?"

Tamer ve Nesrin'in bakışları ortada buluştu. Adı geçen Tanem'se olduğu yerde kıpırdandı. Rahatsız olmuştu.

Madem Burak karısı için konuşuyordu Yağız da Tanem için konuşabilirdi.

"Haklısın ama yaptığın benzetmenin bu geceye uygun olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın örneklendirme yapıp Yağmur'u aydınlatmaya çalışıyorum."

Tamer'in alnında biriken terler sıcak yaz gecesinin marifetinden çok konunun hassasiyetindendi. Yağmur onun kızıydı canıydı ama diğer taraftan otuz yıldır sevdiği sadece sevmekle kalmadığı yarı ömrünü onu bekleyerek geçirdiği Nesrin vardı. Ve tabii Tanem. Doyamadığı, ondan çalınmış kızı.

"Bence bunlara takılma Yağmur, nasılsa Sanem'i çok fazla görmeyeceksin."

"Haklısın baba hakkımda açılan dava sonuçlanır sonuçlanmaz Ankara'ya taşınacağız."

"Ankara'ya mı?" diye şaşkınlığını gizleyemeyen Tanem ayrıca üzülmüştü de.

"Evet, Tanem'ciğim polisin beni rahat bırakmasını bekliyoruz yeni hayatımıza başlamak için."

O anda kimsenin beklemediği şey oldu. Yağmur uzanıp Burak'ı öptü. Kadının kocasını öpme girişimi tabii ki şaşılacak şey değildi. Onun Burak'a olan sevgisini kör olmayan herkes görebilirdi. Şaşırtıcı olan Burak'ın da ona karşılık vermesiydi.

Bakışlarının buluşma sırası Tanem'le Yağız'a geçti.

"Ayrıca yanlış anlama Nesrin Teyze bana gerçek teyzemden

daha yakından ama burada olmak anneme ihanet ettiğimi düşündürüyor bana."

"Kızım ne ilgisi var?"

"Haklısın Yağmur'cuğum, bakma sen babana," dedi Nesrin kendini zorlayarak. "Kim olsa senin yerinde aynını düşünürdü. Benim için beni hâlâ sevmeye devam ettiğini bilmek yeterli."

Tamer'le Nesrin'in bu gece halletmesi gereken ilk sorun böylelikle ortadan kalkmış oldu. İkincisinin ne olduğunu anlamak Yağız için sorun değildi. Yağmur'la Tanem arasındaki gerginliği kaldırmak.

Burak dahil herkes bunun devam etmekte olan davayla ilgili olduğunu düşünüyordu Oysa Tanem, Yağmur'dan utandığını ve Burak'tan çekindiğini açıkça dile getirmişti ki Yağız da bu geceye kadar Burak'ın bakışlarından hoşlanmıyordu. Ancak bu gece gördüğü Burak farklıydı.

"Dava ne durumda peki?" diye soran Nesrin'in gözleri Yağız'ı hedef aldı.

Daldığı düşüncelerinden kurtulmayı başaran Yağız cevap vermek için tekrar Burak'a yöneldi. Adamın her aşamadan haberi olduğuna emindi, belki önce davranıp bir açıklama yapar diye umut etmişti ama o da gözlerini Yağız'a dikmişti.

"Bildiğim kadarıyla herhangi bir ilerleme yok."

"Yağmur'un adını verirken aklınızdan ne geçiyordu?"

Burak'ın ani ve keskin sorusu herkesin ağzını açık bıraktı, Yağmur'un bile.

"Kim olursa olsun, şüpheli herhangi bir durumla karşılaştığım an isim vermekten kaçınmam," diye karşılık verdi Yağız. Sesinin sertliğini ayarlamadan, "O gün o resimleri beraber astıklarını biliyordum ve parmak izi olmadığı söylenince bu detayı polisle paylaşmaktan hiç çekinmedim," diye devam etti.

"Yağız haklı Burak, kim olsa aynını yapardı." Sözleriyle kocasına ihanet ettiğinin sanılmasını istemeyen Yağmur uzanıp adamın elini tuttu ya da daha çok tutundu. "Ama başta sen ol-

mak üzere Tanem hepinizin beni suçlu ilan edip ondan sonra da bana sırt çevirmenizi kabul edemem. Ben sırf sizi bırakmamak için Burak'ın Ankara teklifini kabul etmedim, evliliğim bitme noktasına gelmişti ki ben sizinle olabilmek için bunu bile neredeyse kabullenmiştim."

"Yağmur yanlış anlamışsın."

"Ben anlayacağımı o gün sana geldiğimde anlamıştım zaten Tanem."

"Kesinlikle yanlış anlamışsın," diye araya girmek zorunda kaldı Nesrin. Gerilen ortamı yumuşatmak için içkileri tazelemekle uğraşan Tamer kaşlarını çattı. "Benden dolayı senin yüzüne bakamayacaklarını düşündükleri için sana uzak davrandılar."

"Nasıl?"

"Bana özellikle Asya ile Serra'nın dediği buydu. Biz şimdi Yağmur'un yüzüne nasıl bakarız, ailesini nasıl dağıtırsın diye haykırmışlardı."

"Çok üzgünüm, Nesrin Teyze ben annemle babamın biten evliliğine çok küçükken başlamıştım şahit olmaya, ama onların bundan haberi yok tabii," diyen Yağmur, Tanem'e döndü. "Peki, senin de uzak durma sebebin bu mu?" diye sordu.

Hayır da diyemezdi Tanem, evet de. Yardım alabilmek için Yağız'a döndü. Yağız'sa Burak'a odaklanmıştı.

"O ara çok fazla sanrı görmeye başlamıştım," diyen Tanem, Yağız'ın dikkatini çekmişti. Meraklı gözlerle ona bakan adam düşündüğüm şeyi söylemeyeceksin umarım bakışı attı ona. Tanem aldırmadan memnun olduğu Yağız'ın yanından kalkıp Yağmur'un yanına oturdu. "İnan bana Yağmur görüp de ne olduğunu hatırlamadığım o şeylerle baş etmeye çalışmak hiç kolay değildi. Ne düşüneceğimi ya da kime nasıl davranacağımı bilmekten çok uzaktaydım."

Burak gerilmişti. Kocaman açılan gözlerle Tanem'i seyretmesinden Yağız hiç hoşlanmadı.

"Neler olduklarına inanmak Tanem için zordu şu anda ya-

şadıklarının aksini söyleyen görüntülere alışması zaman aldı," diyen Yağız göz hapsine aldığı genç avukatın tepkisini merak ediyordu.

"Kaza günüyle mi ilgili?" diyen Burak'ın sorusu Yağız'ın hiç beklemediği tepkiydi.

"Neyse çocuklar, aranızdaki sorunları hallettiğinize göre artık küskün durmayın," Nesrin'in konuşurken sevinçten bir el çırpmadığı eksikti.

"Hadi, öpüşüp barışın."

"Baba, artık beş yaşında değiliz."

"Uzatma Yağmur da sarıl bana," diyen Tanem çoktan kollarını genç kadının boynuna dolamıştı. "İnan bana her şey benimle ilgiliydi seninle alakası yoktu."

Kapanan konu Yağız'ı tatmin etmemişti. Artık geriye de dönemezdi. Burak'ı keşke biraz daha gözetleyebilme şansı olsaydı. Eline ne geçerdi? Sadece egosunu mu tatmin ederdi bilmiyordu ama gördükleri daha fazlasını söylüyordu sanki.

"Bu kaza günü seni arayanı hatırladın mı?" diye soran Nesrin sanki Yağız'ı duymuştu.

Tanem'e sarılmaya devam eden Yağmur da "Evet ya ben anlamadım bir telefon konuşmasıdır gidiyor nedir bu işin aslı?" diyerek konu hakkındaki merakını sordu.

"Şimdi bunları konuşmasak ve geceye yeni başlıyormuş gibi yapsak nasıl olur?"

"Haklısın! İzin verirseniz bize kadeh kaldırmak istiyorum."

Tamer'in araya girmesiyle konu yine kapanmıştı. Ankara'da olan Burak'ın son gelişmelerden anlaşılan haberi yoktu. Olsaydı iki kere gündeme gelen konu için aynı ve şiddetli tepkiyi vermezdi.

***

Önce işinin başına yani hastaneye geçen Yağız bulduğu ilk fırsatta Doruk'u aradı. İstifasını vermiş, masasını toparlanmakla

uğraşan dostuyla akşam çilingir sofrasında buluşmak için sözleşen Yağız onun on beş gün sonrasına bilet aldığını ve Amerika'daki ayarlamaları yaptığını hatta işinin bile hazır olduğunu öğrendi.

Aralarındaki ilişki garipti. Birbirlerinin babası, abisi, kardeşi arkadaşı kısaca her şeyleri olmuşlarken şimdi belki de ilk defa bu kadar uzun süre ve binlerce kilometre uzaklıkla ayrı kalacaklardı. Kendini işte tam şimdi yeniden ve bir kez daha kimsesiz hisseden Yağız, içinde ince ince sızlayan acıya engel olamadı.

İkinci denek hastaları Sevda'nın uyandırılma işlemi bu sabah iyice azaltılarak verilen ilaçla devam ediyordu. Tanem'de yaşadıkları aksilikler göz ardı edilirse on güne kadar sonuç alınacaktı. Bu da demek oluyordu ki Yağız'ın da Tanem'le on beş günü kalmıştı.

Burak'ı aradı. Telefon numarasını Asya'dan almak hiç zor olmamıştı. Kafası fazlasıyla meşgul olan kadın neden diye sormadı bile. Tanıdığı Asya ahret sorularıyla Yağız'ı terletmeden denileni kolaylıkla yapmazdı ama sadece, "En kısa sürede Cennet'i görmeye gel" dedi ve kapattı. Aslında buna şükretmeliydi fakat nedense Asya'yı bu şekilde kabullenmek istemiyordu.

Burak, Yağız'ın araması ve buluşma talebiyle hissettiği telaşı gizlemedi. Saat beşte buluşmak üzere telefonu kapattığında Yağız tüm sorularının cevaplarına kavuşmasına az kaldığını biliyordu.

Dik yaka kısa kol mavi gömleği ve keten pantolonuyla yaz sıcağında bile takım elbise giyeceğine emin olduğu Burak'ın yanına giderken kendinden ve aklındakilerden emindi Yağız.

On dakika erken gelmişti ancak belli ki bazılarının stresi ağır basıp daha da erken gelmişti.

Öğlen saatinde boğaz manzaralı masada viskisini yudumlayan Burak beklediği adamı görünce yerinden kalkmadı. Selam vermek için başını hafifçe sallamakla yetindi.

"Lafı hiç uzatmak gibi bir niyetim de vaktim de yok," dedi Yağız daha yerine oturmadan.

"Bu ne acele Doktor Bey önce bir içki ısmarlayayım sana."

"Uzatma Burak, şu an suratını dağıtmıyorsam bana söyleyeceklerin için."

"Repliğe göre şu an sana yalvarmam mı gerekiyor?"

Burak'ın davranışları masadaki yerini alan Yağız'ın canını sıkmaktan öteye geçmişti.

"Bak Burak sabrım tükenme sınırında, o yüzden beni fazla uğraştırma derim sana."

"Çok sertsiniz Doktor Bey."

"Bak hâlâ..."

"Tamam," diyen Burak bardağını havaya kaldırıp Yağız'ı susturdu, "sadece biraz cesaret arıyorum."

"Şimdi aynı dili konuşmaya başladık işte!"

Burak tanıştıklarından beri ilk defa Yağız'ın gözlerine baktı. Ve adamın kahverengi gözlerindeki duygunun adı sıkıntıdan farklı olarak hüzündü.

"Kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum ama altıdan daha fazla olduğumu sanmıyorum."

"Buraya hayat hikâyeni dinlemeye gelmedim," diye araya giren Yağız karşısındaki adamın sözünü kesmekten rahatsız olmadı.

"Biliyorum! Birinin beni anlamasına ihtiyacım var ve sanırım bu kişi sen olacaksın."

"Sen yine de fazla uzatma."

"Ben hep Yağmur'u sevdim bildim bileli ona âşıktım."

Yağız'ın aklı karışmıştı. Tanem yerine Yağmur demediyse eğer adam, Yağız'ın duyacağı hikâye gerçekten bildiğini sandıklarından farklı olacaktı. Yorum yapmadan dinlemeye devam etti.

"Onun beni istemediğine inandım hep. Sürekli beni tersler hatta çoğu zaman hakaret ederdi. İlk sevgilisi olduğunda daha on iki yaşındaydık ama ben o çocuğu öldürebilirdim. Beni sa-

kinleştirmek hep Tanem'e düşerdi. Çünkü duygularımı bilen bir tek oydu. Yağmur sürekli başka erkeklerden bahseder aşklarını anlatır dururdu. Özellikle uzun boylu, bir seksenin üzerindekilerden bahsetmesi beni deliye çevirirdi. Ama Tanem yine yanımdaydı; Yağmur sözlendiğinde öleceğimi sandığımda hayatta kalmamı sağladı. Çocuk gibi karşısında ağlarken bana güç verdi. Eğer o olmasaydı ya katil olurdum ya da ölü. O gün saatlerce konuştuk, onun desteği ve sözleriyle kendime yeni bir yol çizdim. Bana Yağmur için savaş dedi, ben de savaştım."

Konuşmasına devam edebilmek için içkisinden büyükçe bir yudum aldı Burak. Onu dinlemekle kendi düşünceleri arasında kalan Yağız'ın yaşadıklarını anlayacak durumda değildi.

"Tek çocuktum, yaşadığım aşktan dolayı da yalnızdım ama Tanem vardı. Kardeşim ve arkadaşım olmuştu. Her şeyi özgürce konuşabiliyorduk. Bizimkisi biraz garip bir bağlılıktı. Neyse, işte, buraları es geçiyorum."

Aslında Yağız o ikisi arasındaki garip ilişkiyi anlayabiliyordu onun da Doruk'la tam da böyle bir bağı vardı.

"Üniversiteye başladığım yıl aynı zamanda babamın yanında çalışmaya başladım. Tanem'in on sekizinci doğum gününün birkaç gün sonrasında Mehmet abi, Tamer Amca, Nesrin Teyze, Şükran anne ve Osman amca iş çıkış saatinde babamın ofisindeydiler. Güvenlik haricinde kimse yoktu benim de olmamam gerekiyordu ama Yağmur'a aldığım hediyeyi meraklı annem görür diye orada saklamıştım alıp hemen çıkacaktım. Nesrin teyzenin ağladığını duydum ve merakıma yenildim."

Burak'ın konuşmaları dinleyip ne duyduğunu biliyordu Yağız. Sormaya gerek yoktu. Derin nefesler alan adamın o anları hatırlarken yaşadığı dehşet hâlâ yüzünden okunabiliyordu. Biten bardağını doldurması için garsonu çağırdı. Yağız'a sormadan ona da viski sipariş etti.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordu Yağız'a, "Ne duyduğumu?"

Başını salladı Yağız, maalesef biliyordu. Ve şimdi Burak, Yağız'ı doğruluyordu.

"Yirmi dördüncü doğum gününde Taneme onun annesi olduğunu söylemek için bir gün daha bekleyemeyeceğini söylüyordu Nesrin Teyze," diyen Burak anlatmaya devam ederken Yağız düşünme işini askıya aldı. "Başta Tamer Amca karşı çıkmıştı ona, ama o herkesi susturdu. Sürgüne gönderildiğini öyle veya böyle kendinden başka herkesin Tanem'in yanında olduğunu söyleyip durdu. Nesrin Teyze çok kararlıydı Taneme gerçeği anlatacaktı. Okulunu bitirmesini, tam bir olgunluğa ulaşmasını bekleyeceğini artık bu konuda kimseyi dinlemeyeceğini söylüyordu."

Garsonun masaya bırakmaya fırsatı olmayan bardağı kafasına diken Burak tek yudumda yarısını içmişti. Boğazını yakan acıya sadece yüzünü ekşiterek cevap verdi.

"Oradan nasıl kaçtım bilemedim. Herkese, her şeye kızgındım. Onları uzunca bir süre affetmedim aslında hâlâ affettiğimi söyleyemem. O günden sonra Taneme daha yakındım sanki benim korumama ihtiyacı vardı hiç kimseye güvenmiyordum tabii bu arada Yağmur'la aramızda başlayan yakınlaşma yalan oldu. Sanırım Taneme hissettiklerimin aşk olduğunu sandı. Bunu da yakın zamanda öğrendim."

"Peki, o telefonu neden ettin, neden ona gerçeği o şekilde söyledin?"

"Aslında iyi bir avukatım ama söz konusu Tanem olunca kendimi gizlemeyi başaramıyorum, sanırım dün gece de aynını yaptım. Yani ben aramadım desem inanmazsın."

"Hayır, inanmam."

"Daha iki ay önce Yağmur'la yatmıştım. Ona evlenme teklifi edecektim, Yağmur'u kaybedemezdim. Babam beni deliler gibi çalıştırıyordu. Tabii bu arada Tanem'le eskisi kadar görüşemiyorduk. Düşündüm ki onlardan önce ben söylersem ya da hayır ya sırtımda kalan tek yük oydu onu da söyleyip kurtulmak her şeyi geride bırakıp sadece Yağmur'a odaklı bir hayat istiyordum."

Burak'ın gözlerini yakan yaşları da çektiği ıstırabı da Yağız

görebiliyordu. Onun için üzülmek istemeyen Yağız bunu yapmakta zorlanıyordu. Bazen verdiğimiz kararların bize ne getireceğini düşünemediğimizi çok iyi biliyordu. Ceza olarak da suçluluğun verdiği elemle yaşamanın zorluğunu yıllarca çekmiş biriyken şimdi onu anlayamıyormuş gibi davranmayacaktı.

"O ara Tanem de benimle görüşmüyordu. Yağmur ona 'Burak'ın sana ilgisi var' demiş," sahte bir gülüşle kendiyle dalga geçen Burak devam etti: "Tanem benim tek dostumdu ve öğrendiklerimden sonra onun hep yanında oldum dolayısıyla Tanem'in de yanımda kalmasını sağladım. Bu yüzden Yağmur ilişkimizi yanlış yorumlayıp dile getirdiğinde Tanem çareyi benden uzak durmakta bulmuştu."

Yaşadıklarının altındaki gerçeği yakın tarihte öğrenen Burak yanlış anlaşılmalardan, dile getirilmeyenlerden dolayı pişmandı. O zamanlar konuşmayı becerebilseydi her şey çok farklı olabilirdi.

"Önce toplantı için birkaç direktif verdim Taneme, sonra 'öğlen buluşalım' dedim, 'işim var' dedi, 'akşam olsun' dedim, 'Asya'ya sözüm var' dedi, pes etmedim; 'yarın' dedim, 'teyzem geliyor' dedi. Tabii teyzesinin neden geldiğini biliyordum, yirmi dördüncü doğum günü için. İyice çileden çıkmış, sabırsızlandığım an Tanem bana, 'şans dilemek için mi aradın' dedi. Hiç düşünmeden ona, 'hayır, sana gerçek annenin Nesrin babanın da Tamer olduğunu söyleyecekler, hazırlıklı olmalısın, buluşup plan yapmalıyız' dedim. Pat diye içinde hiçbir duygu barındırmadan. Söylemem kolay olsun diye bütün gece provasını yapmıştım ve gidip en olmayacak şekilde söylemiştim. 'Bana inanmalısın' diye yakarıyordum ona sonra telefonu kapadı. Akşamında da kaza haberini aldım."

Burak'ın gözünü yakan yaşlar artık yanaklarından süzülüyordu. Öncekinin bıraktığı izi takip eden yaşlar hızını arttırmaya başlamıştı.

"Herkes bana ne olduğunu sordu. Sessiz, soğuk ve korkak bir

adam oldum. Ben kendimi cezalandırmıştım; kendimden, bencilliğimden nefret etmiştim o yüzden uzaktım. Aslında uzaklığımın asıl sebebi kin doluydum ve o kinle kendimle yüzleşmemek içindi. Yok saymak ya da yok olmak gibi bir şey."

"Ama Yağmur'la evlenmek için beklemedin."

"Haklısın ama onu da başaramadım, Yağmur'u mutlu edemedim. Eğer mutlu olursak Tanem'e ihanet edermişim gibi geliyordu. Tabii aslında ben o ihaneti o telefonda o gün yapmıştım zaten. Ama şimdi bana göre her şey geride kaldı. Tanem iyileşti, onun için hayat yoluna girdi."

"Tanem hatırlayacak biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama artık kendim için değil onun karşılaşacağı gerçek için üzülüyorum. Ayrıca ben sevdiğim iki kadının da hayatını mahvettikten sonra Tanem için yapabileceğim bir şey yok ha keşke olsaydı ama yok. Fakat Yağmur için, onun mutluluğu için en çok da kendim için yapacaklarım var. Yirmi yıldan fazladır beklettiğim aşkı yaşayacağım."

Burak'a inanmaktan daha çoğunu yapan Yağız onun için üzülmüştü. Yaşadığı pişmanlığın ona neler ettiğini biliyordu.

"Yağmur, Tanem'in kardeşi olduğunu biliyor mu?" diye sordu Yağız. Aslında bildiğine emindi. O gün kızıl kadının gözlerinde gördüğü Tanem'e değil Tanem'sizliğe tepkiydi. Uzak durmak zorunda kalmaya belki de Asya'nın yerinde olamamaya.

"Bildiğini sanıyorum. Çoğu zaman babasının Tanem'e olan düşkünlüğünü merak eder, sorgulardı özellikle annesiyle babasının içinde Tanem'in adı geçen tartışmalarından sonra. Ama Filiz biliyor. Boşanma aşamalarından kısa süre sonra bana Tamer Amca'nın vasiyetinde Tanem'in adı geçtiği doğru mu diye sordu?"

"Doğru mu peki?"

"Vasiyeti görmedim ama onun ağzından bir keresinde avukatı olarak babama söylerken tüm mal varlığının yarısının Tanem'in olduğunu duydum, bu yüzden Filiz'e istediklerini verip boşanmıyor çünkü kadının gözü..."

"Taneme gidecek olanlarda ve bu hırsı..." diyen Yağız'ı çalan telefonu susturdu halbuki o daha yeni başlıyordu.

Arayan Mert'ti. Bu sahneyi o daha önce de yaşamıştı. O zaman sorun Tanem'di şimdiyse Sevda ama aradaki tek fark da buydu.

Aklındaki onca sorun bir anda uçup gitmiş, Burak'a yapmaya çalıştığı kısa açıklamanın ardından soluğu hastanede aldı Yağız. Yaşadığı dejavu onun kötü kaderiydi. Ailece Trakya'ya yapılan yolculukta devrilen minibüsten sağ kurtulanlardan biriydi Sevda. On iki kişiden geriye kalan sekizi arasında durumu en ağır olandı. Bu sefer elindekiler neydi? Altı aylık bebeği annesiz, içindeki aşkla günlerdir hastaneden ayrılmadan bekleyen kocayı eşsiz bırakmamak mı?

Mert ve Reşat yine beşinci kat ama 104 numaralı odanın kapısında karşıladı onu. Durum ciddiydi hem de çok ciddi. Kadın nefes alışlarını neredeyse kesmişti. Oksijen almak için makineye ihtiyacı yoktu o sadece uyuyordu, ama Sevda aksini söylüyordu. İnip kalkan göğsü bir nefes istiyorum diye yakarıyordu.

Sevda'yı hayata döndürmek yaklaşık on altı saat sürdü. Durum kısmen kontrol altına alındıysa da tam olarak geçtiği söylenemezdi.

Sevda'nın eşi Utku'ya durumu haber veren Yağız'ın işi hâlâ bitmemişti. Acil toplantı yapıldı, örnekler laboratuvara gönderildi ve Sevda üç kat aşağıdaki görüntüleme merkezine nakledildi.

Akşamın geç saatine kadar kaldığı hastaneden eve vardığında eklem yerleri Yağız'a oyun oynuyordu. Yürümek gibi kolay bir hareketi bile yapmak imkânsıza yakındı.

Annesi, özellikle soğuk havalarda diz kapaklarını ovuşturup "Ah, gençliğim!" diye iç geçirdiğinde Yağız'ın şu anki halinden sadece bir yaş büyüktü. Annesinin hiç yaşlanmayacağına hatta ölmeyeceğine inanan Yağız o günlere geri dönmeyi, iç geçiren annesinin dizlerini ovmayı, öpüp okşamayı ne çok arzuluyordu.

Ya da sadece ona sarılan şefkat dolu kollardan kurtulmaya çalışmak yerine gerçekte sığınabileceği tek yerin orası olduğunu öğrenmek için bu kadar geç kalmasaydı ona yeterdi.

Tam şu anda zihinsel ve bedensel olarak bu denli dibe vurmuşken özlediği anne sıcaklığını hatırlamak hem anılarına hem de kaybettiklerine haksızlıktı. Fakat doğanın kanunu mu yoksa Yağız'ın bitmeyen bencilliği mi bilmiyordu ama ailesini hep böyle zamanlarda anmak tüm adalet anlayışına aykırı olmalıydı.

Odasına çıkarken merdivenlerde Doruk'la karşılaşan Yağız kendiyle müzakere yapmaya bir son verdi. Doğru ya Doruk elinde kalan son aile bireyiydi.

"Üzerinden tır mı geçti?" diye soran Doruk endişeliydi.

"Seni ilgilendirmez."

"İyi, beter ol o zaman."

"O da seni ilgilendirmez."

"Biz bu muhabbeti en son on üç yaşındayken yapmıştık," dedi Doruk ve ekledi. "Ben seninle değil de Necatiler'le aşağı mahalleye gittim diye."

"Evet, ama bana attığın ilk kazık değildi."

Kollarını göğsünde birleştiren Doruk, "Sen de bir gün öncesinde beni almadan gitmiştin" diyerek geç de olsa geçmişin intikamını almak istedi.

"O kısmı hatırlamıyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşlar yemek falan düzenlemiş, oraya gidiyorum sen de gelmek ister misin?"

Tek kaşını havaya kaldırdı Yağız, "Veda partisi gibi bir şey mi?"

"Gibi..."

"Hiç bana göre değil, sana iyi eğlenceler."

Tekrar merdivenleri tırmanmaya çalışan Yağız'ı durduran Doruk'taki manidar bakışlar oldu.

"Ne?" diye sordu Yağız.

"Aklından ne geçiyor, ne planlıyorsun?"

"Duş alıp yatacağım ve mümkünse güneş tepeye gelene kadar da kalkmayacağım."

Arkadaşını tanırdı Doruk, bunlar hiç olmasını beklediği davranışlar değildi.

"Peşinen söylüyorum, Amerika'ya gidince ilk iş senin havaalanından içeriye girememen için bir yol bulmak olacak."

Onu iyi tanıyan bir arkadaşı olması bu durumlarda hiç hoş değildi.

"Zahmet etme, bu kadar işin gücün arasında kolay kolay seni ziyarete gelebileceğimi sanmıyorum."

Bu sözlere karnım tok bakışı atan Doruk inanmış gibi yaptı ya da inanmak istedi. Yağız'ın gerçekten Tanem için savaşmayacağını düşünmek istemiyordu. Yatağına uzanmış Yağız yastığıyla buluşacağı an uyuyacağını sanmıştı. Ancak bir saate yakındır her türlü pozisyonu denedikten sonra şimdi de sırtüstü uzanmış tavanı, dışardan içeriye vuran yeşil ışığın oluşturduğu şekilleri inceliyordu.

Yatağında daha bir gece Tanemsizliğe dayanamazken gelecek günler için ne yapacağını bilmiyordu Yağız. Tanem'i aklından geçirmemesi, bir sonuca varmak için uğraşmaması gerekiyordu. Çünkü varacağı noktanın onun için hiç de iyi bir yere çıkmayacağını biliyordu. Yağız da Nesrin'le Tamer'i düşündü. Nasıl bir aşk hikâyelerdi vardı acaba? Onca yıl ayrı kalıp başka hayatlar yaşadıktan sonra buldukları ilk fırsatta bir araya geldiler. Görüşmeyi hiç kesmemiş olabilirler miydi? Pek zannetmiyordu Yağız; ilk zamanlardaki o birbirlerine hiddet dolu bakışlarını şimdi görebiliyordu. Oysaki geçen gece kim görse ikinci baharlarını yaşadıklarını söylerdi.

Neyse, şimdi Yağız'ın elinde bir cevap vardı. Artık kaza günü ne olduğunu, Tanem'in ne duyduğunu, yaşadığı travmanın sebebini biliyordu. Peki, ya diğer cevaplar?

Aradığı kişi kesinlikle Yağmur değildi, kimdi o zaman? Tabii, Yağmur da değilse, Mehmet'lerin susmasına sebep Tamer de

değildi, yani bu noktada başladığı yere geri dönmüştü.

Peki, ya Burak'la Yağmur! Yağmur yıllarca Burak'ın Taneme âşık olduğunu sanıp adamdan intikam almak için hırçınlaşıp sürekli sevgili değiştirerek genç yaşta evlenmeye kalkışacak kadar işi ilerletmiş. Zavallı Burak'sa ondan nefret ettiğini düşündüğü kadına karşılıksız olduğunu sandığı aşkla yaşamaya çalışmış.

Milletin aşk hikâyelerinden vazgeçip uyumaya şartlamalıydı kendini. Şartladı ve denedi de. Uyku diye yakaran bedenine karşı savaşı kapanmamakta direnen gözleri kazanana kadar uğraştı. Uyuyamayacağı belli olmuştu.

Çıt çıkmayan bir evde ne yapılacağını da unutmuştu. Bir ay önce olsa, her kapının ardında biri ve o birinin getirdiği hareketlilik olurdu. Belki de Yağız'ı uykudan eden bu gerçekti.

Doruk laf çarpıp duruyordu, ama sonuçta hep kazanan Yağız oluyordu. Gideceğini bildiği insanlara alışmamaya direndikçe, onlar üzerine üzerine gelmiş, kendilerine Yağız'ın hayatında yer edinmişlerdi. Şimdi ise hiç gitmez sandığı Doruk bile gitmişti.

Mutfağa inmek için yatakta doğruldu. İnip ne yapacaktı ki orada? Biraz yüzse iyi gelirdi belki, ama kollarının bunu kabul edeceğini sanmıyordu.

Telefonun çınlayan ilk mesaj sesine kayıtsız kalmayı başarsa da ikinci üçüncü ve ardından gelen dördüncüyü yok sayamadı Yağız.

"Eğer uyuyorsan..."

"Artık uyanıksındır..."

"Beklemedeyim..."

"Pişman olmayacaksın!"

Nerede beklediğini biliyordu, Yağız'ın tek bilmediği ne zaman geldiğiydi. Dilek kabul zamanı mıydı, yoksa şu meşhur evren mi duymuştu onu? Ama bir dilek dilediğini, hem de Tanem'i dilediğini bile hatırlamıyordu.

Üzerinde Chicago Bows'un eskimiş şortundan başka bir şey yoktu. Tam çıkmak için kapıya uzandığında ne yaptığını düşün-

mek için kendine zaman tanıdı. Çok değil, daha az önce kolunu kaldıracak gücü olmadığını düşünürken tek hamlede topukları kıçına değerek yataktan fırlamıştı. Düşünmeye ara ver diye kendine talimat veren Yağız mutfağa inerken, şimdilik ötelemeyi başardığı düşüncelerine kayıtsız kalamayacağı günlerin yakında olduğunu biliyordu.

Masada, elinde tüten sütüyle sevdiği adamı bekleyen Tanem'in içi içine sığmıyordu. Hayatı bildiğin kâbustu. Her şey düzene girsin istiyordu ama hiçbir şeyi Yağız'la olmaya değişmezdi. Tanem'in cesareti vardı ama sevdiği adamın da taviz işlemeyen kuralları vardı ve o istemedikçe o kuralların tek harfi bile değişmiyordu. Olsun, zaten bu aşkın kolay olacağını kimse söylememişti ona.

Yağız'ın evde olmadığı işinin başında olduğu zamanlarda onu özlüyordu fakat ayrı kalmayı kabullenmesi zor olmuyordu. Ancak tıpkı bu gece olduğu gibi ayrı evlerde onsuz uyumak ve Yağız'ın da yalnız olduğunu bilmek uykuyu ona haram etmişti. Mücadele etmedi üzerine geçirdiği alelade tişörtle çıkıp gelmişti. Olan yedi yirmi dört peşindeki Erhan ve diğerlerine olmuştu. Adamlar gece bitti diye sevinirken tekrar yola düşmek zorunda kalmışlardı.

Artık evimde yaşamak istiyorum derken Yağız'ın da onunla kalacağını sanmıştı ki bu gece Yağız ona yanıldığını göstermişti. Evet, konuşmamışlardı ama ayrı kalmalarına gerek yoktu ki. Demek ki erkeklerle işler böyle yürümüyordu, onlara söylemek gerekiyordu.

"Doktor Bey ortalıkta bu şekilde dolaşmanızın amacı sizi bu saatte uyandırdığım için bana işkence etmek mi?" Yağız'ın belinden düşmeye hazır bekleyen şortuyla kapıdan girdiği andan beri Tanem'in tüm dikkati onu terk etmişti. Adamın çıplak bedeninden yayılan ateşi hissedebiliyordu, "aklınızda bulunsun diye söylüyorum beni yoldan çıkarmanıza izin vermeyeceğim."

"Gecenin bir vakti bir erkeğin evine gelip onu yatağından

kaldırmaya cüret edebildiğiniz an Küçük Hanım, bence zaten o yoldan çoktan çıkmışsınızdır."

Tanem'in onun için ayırdığı yere oturdu ki orası zaten Yağız'ındı. Dumanı tüten kahvesini elini alıp ağzına götürürken hareketleri yavaş ve davetkârdı.

"İçiniz çok fesatmış Doktor Bey!"

"Hı hı ah biz erkekler."

"Neden buradasın Yağız?" diye sordu Tanem daha fazla bekleyemeden.

"Çünkü sen çağırdın."

Yağız'ın onun ne demek istediğini anladığını biliyordu Tanem. Adamın dudaklarının kenarındaki çizgiler onu ele veriyordu.

"Neden bu evdesin diye soruyorum."

"Çünkü burada yaşıyorum unuttun mu, daha üç gün öncesine kadar sen de burada yaşıyordun."

Yağız'ın gerilen sesi Tanem'in kulağına çalınmıştı. Bu onun için doğru adımdı. Stres altındayken kendini daha iyi ifade edebilen birisi varsa, o da Yağız'dı.

"Eşyalarım hâlâ burada yani pratikte burada yaşamaya devam ediyorum. Sanırım beni anlamadın, sadece bir süreliğine kendi evimde yaşamak istedim."

"Buna itiraz ettiğimi hatırlamıyorum."

"Şapşal!"

Biten kahvesinin bardakta bıraktığı izleri seyreden Yağız bakışlarını karşısında oturmuş, sütüne daha hiç dokunmamış Tanem'e yöneltti. Kadının amacını yanlış anlamıştı, o sorgulamak için buradaydı. Ama tek yanlış anladığı o da değildi. Evimde kalmak istiyorum derken Yağız'a seninle birlikte dememişti. Yağız'ın anlamış olacağını düşünmüştü belki de fakat adamın o an aklından geçenlerin böyle bir istekle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Hakikaten benim içim fesatmış sen hesap sormaya gelmişsin bense neler düşündüm."

"Düşündüklerini aklında tutmaya devam et, onlara da sıra gelecek ama önce öğrenmek istediğim birkaç şey var."

Gözleri kısılan Yağız erken sevinmenin sonuçlarını yaşıyordu. Az biraz Tanem'i tanıyorsa onu pişman etmek için tüm silahlarını takındığını ve sorularını sormaktan çekinmeyeceğini biliyordu.

"Bana o kadar korkarak bakma sana benimle evlenir misin diye sormayacağım."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bana evlenme teklifi etmiyorsun?"

"Çünkü bir gün o teklifi sen bana yapacaksın."

"Ve sen de kabul etmeyeceksin; biliyorum," diyen Yağız kızın cümlesini tamamladığını düşündü. Karşılıklı oturmak gerginliğini arttırmıştı. Tanem'i kendine çekerek yerinden kaldırdı ve kucağına oturmasını sağladı.

Bir saniye sonra ayağa kalkan Tanem "Hayır," dedi. "Konuyu dağıtmana izin vermeyeceğim."

"Günahıma girme."

"Bak merak ediyorum ve seni çözmeye çalışıyorum, ama olmuyor çünkü bu kadar zamandır birlikte olmamıza rağmen seni anlayamıyorum. Ailenin geçirdiği kaza, neden Amerika'ya gittin ve sonra neden döndün ki en önemlisi senin kapalı kutu haline dönüşmene sebep olan ne?" diyen Tanem'in sesi istemese de yükselmişti. "Bunları bilirsem ve benimle konuşmayı başarabilirsen seni daha kolay anlarım."

"Ne? Sırf bu gece evde olmak istedim diye geçmişimde olağanüstü olaylar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yağız bu evde kalmak istemenle alakalı değil! Yakınken bile uzak olmayı başarmanla, lanet aklından geçenleri anlatmaman

ve en kötüsü de karşındakini anlamaya çalışmadan kendince yüklediğin manaları çıkarmanla ilgili."

Tanem'in hakkını vermeliydi Yağız ama cevap veremezdi. Susmak, suskunluğa sığınmanın tek çare olmadığını bilecek kadar kendindeydi ama bazen daha azını ya da fazlasını yapacak cesareti yoktu.

Taş kafanın teki olduğunu da biliyordu Yağız. Bulduğu ilk fırsatta onu bırakıp gitmeyeceğini Tanem ona kanıtlayıp durmuştu daha ne istiyordu. Gitsin mi istiyordu?

"Tanem bazen çok konuşuyorsun neden oluruna bırakmıyor ve beni olduğum gibi kabul etmiyorsun?"

"Ne diyordu Şems, 'Olduğu kadar, olmadığı kader.' Sen de bana onu mu diyorsun yani?"

Kadının kollarını okşayan Yağız, "Hayır, Şems'e katılmıyorum," dedi güven vermeye çalışan sesiyle, "Ne diyor Yağız, biliyor musun, 'Ben buyum, beni böyle sev.'"

Nihayet gülümsemeyi başardı. Bu adamın yaptığı bir sürü iyi şeyden biri de karşısındakinin nabzının hangi şerbete ihtiyacı olduğunu bilmekti.

"Seni çok seviyorum Yağız, azılı bir katil de olsan seni sevmeye devam ederdim."

"Azılı bir katil olmadığıma göre işin çok kolay."

"Sana öyle geliyor o zaman en azından ne olduğunu bilirdim."

"Hım ince ince laf dokundurmaktan vazgeçmiyorsun yani."

"Bak sesin yine yatak odası moduna girdi aklımı karıştırmaya çalışıyorsun?"

Yağız hisleriyle yüz göz olmamaya çalışsa da Tanem'in ona ne ifade ettiğini bilemeyecek kadar şuursuz değildi. O sadece gelecekte işini kolaylaştırmak adına dillendirmediği gerçeği göz ardı etmeye çalışıyordu.

***

Kısa bir süreliğine Tanem'in evinde yaşamaya başlamak yeni bir deneyimdi Yağız için. Doruk'la vakit geçirmek Sevda'nın başında kadının eşiyle beklemenin dışında kalan tüm zamanını Taneme ayırmaya çalışıyordu ki Tanem de en az onun kadar yoğundu. Yeni başladığı ve dört elle sarıldığı işinin arasında Asya'ya hem Cennet için hem de Doruk ayrılığının sancılı sürecinde destek vermeye çalışıyordu.

Asya ve Doruk ayrılıkları hakkında konuşmama kararlarına sıkı sıkı bağlı kalmaya devam ederlerken tüm baskılara rağmen ikisi de geri adım atmadı. Yağız Sabrina'nın bu ayrılığın neresinde olduğunu merak ediyordu. Doruk her ne kadar inkâr etse de yarım kalan hikâyeler her zaman sahibi tarafından tamamlanmayı beklerdi ve o da virgül konan hikâyesini ya noktalayacaktı ya da son perdeyi yazacaktı. Şu anda ise Doruk için en iyisini dilemekten başka bir şey gelmiyordu Yağız'ın elinden.

Tıpkı Tanem'de olduğu gibi Yağız yine hastaneye kamp kurmuştu. Bugün onuncu günüydü Sevda'nın. İşler hiç iyiye gitmiyordu.

Bu sabah itibariyle böbreklerden biri iflasın eşiğine yaklaşmış her gün değiştirilmesi gereken sondası bir sonrakine yer verirken boş olarak çöpü boyluyordu.

"Ben çıkıyorum Yağız bir gelişme olursa ararsın" dedi Reşat son raporu imzaladıktan sonra.

"Ben daha buradayım."

104 numaralı oda 103 numaranın kopyası gibiydi. Tek farkı içinde yatan kadının hayat hikâyesiydi!

"Cüneyt'ten duyduğuma göre, bakanlıktaki yetkili, sorunlar birkaç gün daha devam ederse duruma el koyacaklarını söylemiş doğru mu?" diye sordu Reşat.

"Umurumda değil" diye haykıran Yağız elindeki kâğıtları masaya çarptı. "Bu kadın bu yataktan kalkamayacaksa eğer ben mesleği bırakmaya hazırım."

"Saçmalama evlat sen yapılacak her şeyi yaptın ama işte bazen zorlamamak lazım."

"Neyi zorluyorum ki?"

"Yani birkaç gün daha beklemek yerine..."

"Yapma Allah aşkına Sevda'yı onlara devretmek sorun değil ki! Ellerinde yapabilecekleri bir şey olsa hemen alsınlar. Kansas'ı arayacağım, Sevda yolculuğu kaldıracak durumda değil onlar gelsin."

"İyi de onlar ne yapabilir ki? Hadi Tanem'in tek sorunu uyanmamaktı, Sevda öyle değil" diye çıkıştı Reşat "Hem bu tedavi senin tedavin, onlar ne bilecek."

"Bilmiyorum ya!"

"Belki de bu tedavi şartlarını fazla zorluyoruzdur, belki Tanem'inki sadece bir mucizeydi?"

Reşat'ın yorgunluktan saçmaladığına inanmak istedi Yağız. Bu saatten sonra, tüm o çalışmalardan sonra bunu nasıl söylerdi. Hem Yağız'ın derdi tedavi değildi ki kaybetmek üzere olduğu genç bir anneydi.

Sırf Reşat'a duyduğu saygı onu susturdu. Ancak Yağız'ın incelen dudakları ve alnında beliren kırışıklıklar söylemek istediklerini dile getirmişti.

"Sen bana bakma üstat! Yaş iyice kemale erdi, bizler sizin gibi açık fikirli olup risk alamıyoruz," diyen Reşat'ın sözlerindeki mahcubiyeti görmüştü Yağız. Uzatmadı konuyu, sonuç olarak bu adamın babacanlığı ve bilgisi ona çok yardımcı olmuştu. Yağız'ın olmadığı yerlerdeki boşluğu doldurmakta hiç zorlanmadı ve asla ricaları ikiletmedi. Hatta Yağız'ın koşuşturmalarında Sevda'nın tüm yükü neredeyse Reşat'a kalmıştı ve adam hiç şikâyet etmemişti.

Mert'in yanına geldiğini bile duymayan Yağız kendini kaybetmek üzereydi. Reşat'ın çıkıp onu yalnız bırakmasına sevinmişken Mert'in ona eşlik etmesinden mutlu olmuştu.

Tarih onun için tekerrür etmekten hiç vazgeçmiyordu. Ha tabii tam şu anda kaderin adını da anarak, onu tebrik etmesi lazımdı ama yapmayacaktı. Elindeki meslektaşlarının yazdığı

negatif sonuçlara bakan Yağız, gönül rahatlığıyla kaderin şaka anlayışının kendininkinden de kötü olduğunu söyleyebilirdi; tabii eğer bu yarın sabah son bulacak bir şakaysa!

"Gel Mert bu gece nöbetçi misin?"

"Hayır, hocam yanınıza uğramak istedim sadece."

Renkli gözlü sarışın ve temiz yüzlü bir çocuktu Mert. Çok çalışmasının yanı sıra hırslıydı da. Kimden özellikle Yağız'dan ne öğrenirim diye sürekli peşinde dolaşan ve saygıda kusur etmeyen, geleceği parlak bir doktordu.

Tanem'in de yakın arkadaşları listesindeki yerini çoktan almıştı ki o liste zaten kısıtlıydı. Ancak Mert'in Hande'yi ve Hande'nin arkadaşlığını özlediğini biliyordu Yağız.

Hande ile ilgili dedikodular kısa sürede hastane içinde yankılandığında Mert herkesi karşısına almış ve uzun saatler beraber zaman geçirdiği hemşireyi savunmaya çalışmıştı. Genç doktor için üzülmekten kendini alamayan Yağız ona gerçeği anlatmıştı. Mert'in o an yüzünde gördüğü hayal kırıklığını ömrü oldukça unutmayacaktı.

"Otursana Mert," diye teklifte bulunan Yağız tek müsait olan son yeri de kendinin işgal ettiğini fark etti. Her yer, üzerinde içler acısı durumlarını gözler önüne seren sonuçların yazılı olduğu kâğıtlarla kaplıydı.

"Ortalığı toplamam da sakınca var mı hocam?"

"Sana minnettar kalırım Mert. Bu arada mesain bitti bana ismimle hitap edebilirsin."

Mert'in dudakları aralandı. Yağız gibi birine hocam diye seslenmesinin işi ya da mesai saatiyle alakası yoktu. Hakkı olan sıfatı adamın yüzüne karşı söylemek onu mutlu ediyordu.

"Durumumuz pek parlak değil, değil mi hocam?" Bu bir sorudan ziyade Mert'in yorumuydu.

"Hem de hiç değil Mert. Sevda bu defa uyumuyor, yavaş yavaş ölüyor," diye karşılık veren Yağız hastasının başına kadar ilerledi. "Çektiği ağrılara dayanabilmesi için ona morfin yaptık, bana bunu açıklaya bilir misin?"

Mert başını öne eğdi. "Bu asistanınıza sorduğunuz bir soru mu?"

"Hayır, Mert, bu, meslektaşımla fikir alışverişinde bulunmak için cevabını merak ettiğim soru."

"Uyandırma aşamasına geçildiğinde bir sorun olmadığına emindik çünkü siz..."

Yağız elini kaldırıp Mert'in sözünü kesti, "Siz değil biz diyeceksin ki seni dinlerken kendine güvenini hissedebileyim ve başını dik tutup gözlerimin içine bakarak anlatacaksın ki beni ikna edebilesin."

"Tamam, hocam," diyen Mert başını kaldırıp Yağız'ın gözlerine baktı. "Biz tüm araştırmalarımızı yapmış, bir sorun olmadığını onaylamıştık. Tek korkumuz beyin fonksiyonlarıydı şimdi megakaryositlerde bile sorun yaşıyoruz RBC ve Trigliseri kan değerleri değişken ve bu durum iç organlara hızla zarar veriyor. Bugün itibariyle durum kontrol altına alındıysa da buna güvenemeyiz çünkü ilk günden beri yakamızı bırakmıyor, eğer sebebini bilseydik işimiz kolay olabilirdi."

"Peki, neden sebebini bilmiyoruz sonuçta doktor olarak elindeki imkân ve bilgilerle bir sonuca varman gerekir."

"Gerekli testler yapıldı, kesin tanı değil ama böbrek sorunundan dolayı iki katına çıkan kreatin başlıca düşmanımız, bazofil yüzdesindeki değişkenlikte böbrekten kaynaklıdır ancak BUN değeri karaciğerde sentezlendiği ve tübüler rezabzorsiyonu da olduğu için renal fonksiyon bozukluğu yaşanmadığı durumlarda da değişimler görülebilir. Fazla protein alımı, aminoasit infüzyonu, Gastrointestinal sistem kanamaları ve kortikosteroid ve tetrasiklin türü ilaçların kullanımı da BUN düzeyini artıran nedenlerdir. Yine protein eksikliği malnütrisyon, çölyak hastalığı, nefrotik sendrom gibi herhangi bir nedenle oluşmuş akut ve kronik ağır karaciğer hastalığı gibi durumlarda kan BUN düzeyleri düşük çıkabilmektedir."

"Bilgine hayran kaldım ama nereye varacağını kestireme-

dim," diyen Yağız bu genç doktorla gurur duydu. Zira şu anda kendini altmış yaş üstü bir bunak kadar çaresiz hissediyordu. "Sorum çok basitti kesin sonuca neden ulaşamadınız?"

Bu oyun Mert'in hoşuna gitmiş, kendine olan güveni tavan yapmıştı. Ama cevap vermeden önce düşünmeye ihtiyacı vardı.

Mert'in sessizliğini yanlış yorumlayan Yağız "Tanıyı koydunuz sebebi neden bulamıyorsunuz Doktor Bey?" diye yeniden sordu.

"Hocam."

"Hocam yok Mert."

"Tamam, bizim hastamızda kan değerlerinin bu denli hareketli olmasına neden olacak hiçbir şey yok, testler yapıldı ve yirmi dört saat içinde bir sonuç alacağız. Tıpta bilinmezlik diye bir şey yoktur sonuç varsa muhakkak bir sebebi de vardır. Ve tedavi için bize lazım olan sonuç değil sebeptir. O sebep de yarın akşam elimize geçecek."

"Güzel, vaktimiz az hastamızın zamanı kısıtlı sizin bilgileriniz ne diyor şu anda kontrol altına alınan değerlerin yirmi dört saat sonra çıkacak sonucu bekleyebileceğine inanıyor musunuz?"

"Hayır, şu andaki sakinlik verdiğimiz morfinle alakalı düzeltmeler için verilen beta laktam ve hücre duvarlarını etkileyen penisilinler şu an bizim için çare değil geçici çözümdür."

İki doktor da sessizleşti. Burası hem tedavinin hem de soru ve cevapların bittiği yerdi. Sevda'da baş gösteren bu durum ilk günden beri varlığını korurken önlenmiş, çaresine bakılmıştı en azından öyle sanıyorlardı. On gün önce yeniden hortlayan kandaki sorunun nedeninin asıl bulunmama sebebi burasının CSI. NY olmamasıydı.

Biraz daha fikir alışverişinde bulunmak özellikle Yağız'a iyi gelmişti. Üstelik Mert'in sayesinde kafasına üşüşen gereksiz düşüncelerden uzaklaşmış, zihni artık daha aydınlıktı.

"Hocam geçen beyninden elma büyüklüğünde ur çıkardığınız hastanın karaciğerlerindeki sorunu bulmuşlardı. Ameliyat

esnasında verilen laktozdu mesela, yine böbreklerinde sorun olan biri daha vardı hatta bir tanesinde adamın bağırsağı düğümlenmişti."

Mert örneklendirmelerine devam ederken Yağız onu susturmak için fazla bekleyemedi. "Tüm bunları neden aklında tutuyorsun?"

"Çünkü hocam siz bir keresinde..."

"Beyin cerrahisinin en can alıcı kısmı beyni düzeltirken başka bir yeri bozma olasılığı yüzde elliden fazladır," diye Mert'in cümlesini tamamladı. Yağız "Staj dönemimde Florida'daki hastanede adamın biri ameliyattan çıktığında tüm dişlerini kaybetmişti yani ne olacağını bilemezsin; En azından yüzde yüz bilemezsin. Tahminde bulunabilirsin, adama gözünü kaybedeceksin dersin ama kulağını kaybeder, bunu sen bile yapabilirsin, milim oynayan elin yanlış sinire dokunur ve her şey altüst olur, ruhun duymaz."

"Peki, hocam dişlerinin neden döküldüğünü biliyor muydunuz?"

Mert'in ne demek istediğini nihayet anlamıştı Yağız. Susup genç adamın devam etmesini bekledi.

"Tanem'de anlamadık çünkü başımıza ne geleceğini bilmiyorduk uyandırma aşaması on gün dedik ama elimizde başka bir örnek yoktu bilinmezlik dedik, şimdi aynı tedavi yöntemi; farklı sorunlarla tek ortak yön bilinmezlik. Neden sürekli bu bilinmezlik karşımıza çıkıyor ki?"

"Biliyor musun Mert sen çok yetenekli ve akıllı bir adamsın," diyen Yağız'ın başının tepesindeki ampul aydınlanmıştı. Aylardır burnunun ucunu görememiş olan Yağız henüz geç kalmış sayılmazdı. Ayaküstü bir plan yapmayacaktı; Mert'le beraber tüm detayları gözden geçirecek ve emin adımlar atacaktı. Bu defa hata yapmamakta kararlıydı. Bakışlarını önce Sevda'ya çevirdi. Gerçekten geç kalmış olmamayı diledi ve neler yapmaları ge-

rektiğini konuşmak için Mert'le beraber masaya oturduklarında saat sabaha karşı ikiydi.

***

Yarım saattir peşinde dolaştığı Yağız'ı üçüncü katın koridorunda köşeye sıkıştıran Cüneyt burnundan soluyordu. "Bu da ne demek oluyor Yağız! Bazen senin yaptıklarına akıl sır erdiremiyorum."

Sabaha karşı onu arayan Yağız'ın sebebini anlamasa da isteğini kabul eden Cüneyt şimdi pişmandı. Eğer yaşınız altmış civarlarındaysa uykuyla aranıza kimsenin girmesine izin vermezsiniz. Cüneyt'in de gençliğinde Yağız gibi üst üste uykusuz geceler olmuştu. Şimdiyse o yıllardan kalan alacaklarını tahsil edebilmek için yatakta daha fazla zaman geçiriyor diye onu kimse suçlayamazdı.

Yağız'ın yarım ağız konuşmaları ve ondan bir şey saklıyor oluşu yeterince can sıkıcıyken Sevda gibi emek verdikleri ve hastanenin yatırımı olan hastayı başka bir hastaneye taşımak da nereden çıkmıştı. Hangi aklı kıt insan bu saçmalığı kabullenebilirdi.

"Bana hemen kabul edebileceğim bir açıklama yapmak zorundasın" diye bağıran Cüneyt öfkesine yenilmiş, etrafındaki meraklı bakışlara aldırmıyordu.

"Hayır, size herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilim."

"Sen bir şey mi içtin! Ne demek zorunda değilim. Ben senin başhekiminim."

"Size bazı değişiklikler yapacağımı gece haber verdiğimi sanıyordum."

"Evet, bazı değişiklikler dedin hastayı başka bir hastaneye nakledeceğim demedin."

"Atlamış olmalıyım."

Yağız'ın bu ukala tavırları da nereden çıkmıştı. Soğuk ama

her zaman için saygılı bir çocuktu. Ne ara bu kadar değişmişti ya da Cüneyt o ara neredeydi.

"Sabrımı zorlama evlat da bana neyin peşinde olduğunu anlat."

Ellerini önlüğünün ceplerine sokan Yağız omuzlarını havaya kaldırdı.

"Tüm ekibimi değiştirdim. Hastamızı da başka bir hastaneye naklettim ama bu demek değil ki sizi tamamen gözden çıkardım. Sevda iyileşsin o zaman olayı medyaya duyurduğumuzda hangi hastanenin adını kullanacağıma karar vereceğim."

Kendi etrafında yarım tur dönen Cüneyt evlat dediği adamı inceledi.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, çok ciddiyim tüm ekibimi değiştirdim kısmet olursa basının karşısına yeni ekiple çıkacağım ama dediğim gibi hastane konusunda kararsızım."

"Oturup senin kararını bekleyecek değilim, hem bu ne cüret, sen benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun."

"Sizin adınıza üzgünüm ama ipler benim elimdeyken istediğim gibi konuşurum," diyen Yağız kendinden tiksinmemek için çaba sarf etti. Ama bunlar zaten planladığı davranışlar ve beklediği hatta istediği tepkilerdi ki eğer Mert ona düşen görevi kıvırmayı başarırsa birazdan diğerleri de damlardı diye tam aklından geçirmek üzereydi ki çalan telefonu düşüncelerinin geri dönmesini sağladı.

Arayan Aydındı. Ne diyeceğini biliyor olmasına rağmen Cüneyt'in karşısındaki rahatlığını bozmadan telefonu açtı. Aydın, Yağız'ın alo demesine bile izin vermedi.

"Hemen konuşmamız lazım," diyen adama, "yanına uğramaya çalışacağım," deyip başından savan Yağız'ın işi bitmemişti. Koridorun başındaki asansörden inen Eşref onu görmüştü. Adamın attığı her adım yeri inletir gibiydi. Eğer Yağız, birinden okkalı bir yumruk yemeden bugünü atlatırsa yarın daha kolay olacaktı.

"Sen ne halt ediyorsun" diye bağırmaya başlayan Eşref yanlarına ulaşmak için atması gereken altı adımı bekleyememişti. Cüneyt'e selam faslını uzatmadan hedefindeki Yağız'a kitlendi.

"Nasıl bir küstahlıktır senin bu yaptığın? Bize haber vermeden nasıl böyle bir karar alırsın."

"Sen nerden duydun?" diye soran Yağız kimden olduğunu biliyordu.

"Mert söyledi şimdi, çocuk salya sümük ağlıyor! Öküz gibi çalıştırdın onu ve tabii hepimizi, şimdi de 'yetki bende canım ne isterse yaparım' diyemezsin."

"Arkamdan koalisyon mu yapıyor o bacaksız."

"Daha fazlasını da hak ediyorsun; bu nasıl bir karaktersizliktir."

"Bakın beyler" diyen Yağız önce Cüneyt'e ardından Eşref'e döndü, "hastalar rahatsız olmak üzere, burası yeri ve zamanı değil, ayrıca verdiğim kararı da sizinle tartışacak değilim."

Ağızları bir karış açık iki adamı da arkasında bırakarak uzaklaşan Yağız bugün daha neler duyacağını en çok da kimin iradesini kaybedip rengini belli edeceğini merak ediyordu.

***

Yağız'ın yoluna sokması gereken sorunları birden fazla olduğu için şimdilik Sevda meselesini halletmiş olması cepte olandı. Genç kadının apar topar devlet hastanesine yatışını sağlaması beklediğinden kolay olmuştu. İnsanın her yerde bir dayısının olması tüm kapıları açıyordu. Sağlık Bakanlığı'ndaki Murat dayısı değildi ama on beş dakikada tüm pürüzleri ortadan kaldırarak Yağız'a öz dayısından çok daha fazla iyilik yapmıştı ki zaten gerçek bir dayısı da yoktu. Murat'la yaptıkları görüşmenin ardından yarım saat geçmişti ki ambulans Sevda'yı almak için kapıda bekliyordu ama genç kadını ve ailesini hazırlamak bir saat sürmüştü.

Az önce yanından çıktığı kadının sağlık durumu iyiye hem

de daha yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen çok iyiye gidiyordu.

Kaza gününü ve fotoğrafların başına gelenleri göz önünde bulundurunca Tanem'in yaşadıklarından dolayı Sancaktarlar'ı suçlamıştı. Hepsinin tek bir kişinin işi olduğunu sanmıştı.

Gazetecilere ve bakanlığa yapılan ihbarda uyanması gerekiyordu. O birisinin hedefinin Yağız olduğunu anlaması en azından tahmin etmesi gerekiyordu. Ama artık her şeyi tek bir kişinin yaptığına inanmıyordu. Ya da Tanem'le ilgili olduğuna.

En başta hata yapmıştı. Zamanında Sancaktarlar'a geçmeden önce kendi etrafını temizleseydi Yağız, bugün bu durumda olmayacaktı. Ve Eğer hedef gerçekten kendisiyse Sevda da tehlike de demekti. İşe ilk olarak onu sağlama almak ve o birisinin canına sıkmakla başladı. Çünkü o birisi hastaneden ve içlerinden biriydi. Ya Hande gibi piyon olarak kullanılıyordu ya da suçlunun ta kendisi içlerindendi. Buna neredeyse emindi Yağız.

Kaza günü yaşananları üstlenen Burak Yağız'ın ilk yanılgısı olmuştu. Bundan sonrası için neden yanılmıyor olmasın. Bir birinden farklı olaylar ve kişilerdi tüm bu yaşananların gerçeği. İlacı başkası vermiş, fotoğrafları bir diğeri yırtmış ispiyon işini de sorun çıkarmaya meraklı biri yapmıştır. Kısaca belki de Yağız'ın etrafı deli ve sapıkla doluydu.

Onunla kim, niçin uğraşırdı, Yağız'ın cevap veremediği soruydu. Yine de ona kin güden biri ya da Cüneyt'in dediği gibi gözünü kan bulamış bir rakip de olabilirdi.

Şimdilik bu konuyu rafa kaldıracaktı çünkü yarın gece Doruk Amerika yolcusuydu ve biraz ona zaman ayıracaktı.

Bu gece bahçede toplanılacak ve meşhur barbeküde mangal yapılacaktı. Neyse ki bu sefer ocak başı Yağız değildi. Kendi yerinde Ahmet boy gösterirken Asya'nın yokluğu hissediliyordu, tıpkı kardeşinin yanında olmayı seçen Serra'nın da ortalarda dolaşmadığının hemen göze çarpması gibi.

"Ooo Ahmet kepçe yakışmış eline," diyen Yağız bahçeye

adım attığında üzerindeki yeşil elbiseyle asıl dikkatini çeken Tanem'di. Hâlâ ona yeşil giymeyi yasaklamadığına inanamıyordu. Aslında yasaklamış olmalıydı. Şu anda hatırlayamadı ama bir ara bunu konuşacaktı. Tabii eğer zamanları kalırsa.

"Bunun adı maşa, ne çabuk unuttun."

"Sen hatırlıyor musun diye emin olmak istedim."

"Bak yine lafa dalıp yemeği geciktirirseniz bu sefer pizza siparişi etmekte kararlıyım," diyen Mehmet elleri cebinde bir işin ucunu tutmayacağını söyler gibiydi.

"Nasıl sipariş verildiğini öğrendin mi bari?" diye soransa Tanem oldu.

"Hayır, tabii ki öğrenmedim ama sekterime haber verdim onu aradığım andan itibaren en geç yarım saat içinde siparişlerimin elimde olacağını taahhüt etti."

"Büyüksün üstat," diyen Yağız özlediği kadının yanına geçti. Durgun mu yoksa yorgun muydu kestiremiyordu ama Tanem bugün farklıydı. Çok güzel ve seksi görünmesine rağmen üzerinde taşıdığı durgunluk hissedilmeyecek gibi değildi. En azından Yağız açısından.

İyi olduğunda ısrar eden Tanem belki de Asya için üzülüyordu. Kestirmek zordu.

Burak, Yağmur ve Sena'nın gelmesiyle bu defa Fatma Abla'nın hazırladığı masanın etrafında herkes yerini almıştı. Havadaki gerginlik biraz dikkatlice bakanlar tarafından fark edilebilirdi. Özellikle Yağmur'a karşı sanki ortaklaşa alınmış bir kararla uzak duruluyordu ki alışılmışın dışında kızıl saçlı kadın da daha az konuşuyordu. Onunla arasına mesafe koyanlara o da aynı şekilde karşılık vermesi 'elinizi görüyorum' mesajı veriyordu. Burak'la çifte kumrular gibiydiler. O içindekileri boşaltmış, tüm yükü Yağız'a vermişti. Mehmet'e ya da herhangi bir Sancaktar'a söylemeyi düşünmüyordu Yağız, Tanem'in hatırlamasını bekleyecekti. Ha! Arayanın Burak olduğunu söylemek kolaydı zor olan ne söylediğiydi.

"Dönüş ne zaman Doruk" diye soran Burak sessizliği ve oturduğu masanın düzenini bozdu.

"Bence bizi özleyip önümüzdeki ay burada olur."

Yağmur'un imasının altındaki ismin Asya olduğunu anlamak çocuk oyuncağıydı.

Doruk da bu gece durgun olma konusunda diğerleriyle yarışabilirdi.

"Tabii ki sizi özleyeceğim ama benim aklımdaki tarih biraz daha farklı."

"Ee o zaman yılbaşına doğru diyelim."

"Yok, Yağmur'cuğum kesin dönüş tarihi için en uygun olanı '*hiçbir zaman*;' ziyaret amaçlı olanı ise en uygun zamanda."

O fark etmedi ama Doruk'un sözleri Yağız'ın içini deşmişti sanki. Neden böyle aşırı tepkiler gösterdiğini bir türlü anlamıyordu. Az kaldı o da gidecekti. Buna ikna olmasına bile gerek yoktu çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu.

"Bence pişman olup döneceksin," diyen Sena'nın bakışları çok da dost canlısı değildi.

"Olur da geri dönersen uçağın arkasına 'Sena haklıydı,' diye yazdırırsın," diyen Burak'ın esprisine ise kimse gülmedi.

Ağlayarak ortalarda dolaşan Fatma Abla'nın Doruk'a sarılıp, "Oğlumu rahat bırakın," demesi ise eksik olan bu dramatik sahneyi tamamlamış oldu.

Elinde Tanem'in eliyle oturmuş, konuşulanları dinleyen Yağız kısa zamanda ne kadar değiştiklerini düşündü. Daha birkaç ay önce yine böyle bir gecede akıllarından geçenler ve kalplerindekiler ne kadar farklıydı. Kahkahaların eşlik ettiği o geceyle kıyaslanırsa şu anda yüzlerde tebessüm bile yoktu. Geçmişe olan saygılarından Yağız'ı ve Doruk'u yalnız bırakmak istemeyen bu insanlara hak vermemek suç olurdu. Ancak onlara alışmamam lazım diyen Yağız'ı da hor görmek haksızlığın diğer adı olurdu.

Doruk ve kendisi bir türlü insanlarla bir arada yaşamayı beceremiyorlardı. Her ne kadar birbirlerini suçlayıp dursalar da

aynı hamurun ürünü gibi buldukları ilk fırsatta kaçmak yaptıkları en kolay işti.

Kimseyi fazla zorlamamak lazımdı. Bu geceyi uzatmaya gerek yoktu ki yemeğin ardından herkes gitmiş, Doruk'un son viskisine eşlik eden Yağız, neden gittiğini bir kez daha sormak istiyordu arkadaşına. Ama onun yerine, "Başım öyle çok ağrıyor ki her an bedenimle vedalaşıp özgürlüğünü ilan edebilir," derken buldu kendini.

Neşeli ve hep söyleyecek bir şeyi olan Doruk suskundu. O pişmanlıklarına esir olmak istemiyordu. Hata yaparak doğrunun peşinde koşarken kendini şekillendirmek istiyordu. Otuz dört yaşında olması bir şeyi değiştirmezdi. Hâlâ nereye ve kime ait olduğunu öğrenememişken aramaktan vazgeçmeyecekti. Yağız henüz fark edememişti ama aslında o uzaklara hiç gitmemeliydi en başından beri buraya aitti ve şimdi de kime ait olduğunu bulmuştu.

"Bak Yağız son kez söylüyorum burada kal."

"Neden sen gidiyorsun da neden ben kalmak zorundayım?"

"Bugün aile mezarlıklarına gittim, Üsküdar'da dolaştım, oralara git, ama tek değil, Tanem'le git, yanlış yapmak, yalvarmak, sevgi dilenmek seni korkutmasın."

"Gider ayak başlama Doruk."

"Tamam, sustum ama bu rahat tavırların beni rahatsız ediyor."

Gitme kararı aldığında Yağız'ı hiç düşünmemişti Doruk. O iyiydi ve daha iyi olacaktı artık yalnız değildi, hayata karşı yumuşamış, hâlâ itiraf etmese de âşık olmuş, ona yanaşan insanlara evini ve hayatını açmıştı. Yağız iyileştiğini keşfedecekti, buna inanıyordu ama Doruk'un da iyileşmeye ihtiyacı vardı. Başladığı noktaya, Amerika'ya geri dönecekti. Belki Yağız'ın meşhur kaderi onu yine buraya, bitiş çizgisine geri getirirdi, belki başladığı yerde kalırdı.

Bir kalbe iki aşk sığar mı sorusunun cevabı Doruk'tu. Kal-

binin yarısı Asya'ya aitti, ama öteki yarısı yıllardır Sabrina diye sızlarken ne kendine ne de ona bunu yapamazdı. Belki bu yüzden Asya'yı affedemiyordu.

Asya da iyi olacaktı biliyordu. O ilk tanıdığı kadın değildi. Artık daha güçlüydü, etrafındakilere duyduğu sevginin arkasına saklanmaktan vazgeçip kendini bulmaya başlamıştı. Belki de bu yüzden Doruk'un gitmesine izin veriyordu. Ancak Doruk'un kalbindeki Asya'nın sahip olduğu kısım onu durdurması için kadına yalvarıyordu. Kal dese kalırdı. Gitme dese gitmez, dizlerinin dibinde saçlarının ağarmasını seyrederdi.

Barbekünün etrafında dolaşıp duran Doruk'un önüne dikilen Yağız ona sarılana kadar kalbi ve aklı arasında gidip geldi. Dostu, kardeşi, babası anası olmuş bu adamdan ayrılmak işin en zor kısmıydı. Hayatta arkanı yaslayacağın, tüm ilgini verebileceğin, sabah uyanmak için sebebin olacak şeyin adı bir dost, arkadaş, kardeş can olur, ama Doruk için adı Yağız'dı. Otuz yıl. Ölüm, hastalık, ihanet, yokluk ve ayrılık gördüler, hepsine de omuz omuza verip beraber göğüs gerdiler.

"Yıldızlara iyi bak Doruk Efendi oralarda böylesini göremezsin."

"New York'ta Central Park'ta sırtüstü uzanıp yıldızları izlerken seni arayacağım söz."

"Ara beni Doruk, hem de sık sık ara beni."

"Ne kadar yazar sen biliyor musun oradan buraya sen ara."

"Tamam, ben ararım."

"Ah be hayat, daha ne sürprizler hazırladın sen yeni gelecek günler için?" diye düşünen Yağız kaldıramayacağından fazla sürpriz olmamasını diliyordu.

***

Doruk'un sekiz saatlik yolculuğuna çıkmasının üzerinden iki gün geçmiş ve Yağız onun ardından hiç eve gitmemişti. Aslında gidememişti. Doruk'la beraber yalnızlık bile güzelken onsuz

mutlu olduğu tek yerde arkadaşının yokluğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Güneşli güzel bir günde uyanmıştı ama Tanem yanında yoktu. Gözleri açık değildi ama olmadığını biliyordu. Burnuna değen gül kokusu, sadece yatağa bıraktığı kadardı. Ve bağımlısı olduğu o kokunun bu kadarı onun sinir sistemi için yeterli değildi.

"Kahvaltı zamanı," dedi Tanem çınlayan sesiyle odaya girdiğinde.

Yağız için gözlerini açma zamanıydı. Bu manzarayı hayatta kaçıramazdı. Oturur duruma geçip kollarını Taneme uzattı Yağız, "Açlıktan ölüyorum acele et."

"Hey, sana da günaydın."

"O faslı es mi geçmişim?"

"Tamamen."

"Senin suçun bir adamın karşısına bu şekilde çıkılmayacağını bilmen lazım!"

"Bir şey mi dedin hayatım," diyen Tanem'in bakışları cilveliydi.

"'Günaydın bitanem'in dışında ne diyebilirim ki."

İstediğini alan Tanem elinde tutmaya devam ettiği tepsiyi Yağız'ın kucağına bırakıp kendini de adamın ayakucuna bıraktı.

"Aklını başından alan omletin kokusu olduğunu, itiraf et."

Yağız havayı kokladı. "Bir erkeği hayata bağlayan üç koku; bir kadın kokusu, iki para kokusu ve üç yenilebilecek herhangi bir şeyin kokusu ki ben şu anda her üçüne de sahibim."

Erkeğinin kucağına yerleştirdiği tepsiden aldığı ekmeğe reçel süren Tanem yorumsuz kaldı. Birkaç gündür keyifsiz ve yorgun olan Yağız'ı şımartmayı görev edinmenin bilinciyle hareket ediyordu.

"Senden iyi bir geyşa olmaz, ben acıktım derken midemin istekleriyle ilgilenmiyordum."

"Öyle mi?"

"Başkalarını bilmem ama benim tek zaafım senin kokun."

Bir saniye bile düşünmeden, içindekileri hazırlamak için bir saat uğraştığı tepsiyi aralarından kaldırıp yere indirdi Tanem. Bağdaş kurarak oturduğu yatakta yüzünü adama dönüp siyah saçlarını arkaya doğru çekiştirdi. Sevdiğinin gözlerini görmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum Yağız, hangi kokuyu seçersen seç fark etmez, ben seni her şekilde seviyorum."

Karşındakinin kalbinde taşıdığı sana ait aşkı onun gözlerinde görmek, kendi yüreğinden gözlerine akan aşkın sorumluluğundan çok daha fazlaydı.

Birinin sana seni seviyorum demesi kadar güzel olanı; onun doğruluğundan emin olmandı. Ama Yağız emin olduğu o sevgi yükünün altında ezildiğini hissetti. Kaçıp gitmek en iyisiyken o daha sıkı sarıldı Tanem'e. Kadının boyundan büyük laflar etmesini istemiyordu.

Bazen asla vazgeçmem deseniz de öyle bir an gelir ki vazgeçmek tek kurtuluşunuz olur o aşktan. O aşkın yalanlarından.

Tanem'i öpmeye başlayan Yağız ikisi için de unutamayacakları anların peşindeydi. Aradan yıllar da geçse bu anı unutmalarının mümkün olmamasını; başka hiçbir bedenin onları bu hazza ulaştıramamasını sağlamak istiyordu.

"Sevgilim bir daha benim için doyurucu bir şeyler istiyorsan mutfakta boşa zaman harcama."

"Hım bunu öğrendiğim iyi oldu," diyen Tanem'in sesindeki sevinç tınısını duyulabiliyordu. Sevdiğini söylediği adamdan aldığı karşılık kelimelerden çok daha fazlasıydı. Yağız söylemekten kaçınıyordu ama Tanem onun her dokunuşunda aşkı hissediyordu.

Sevdiği adamı memnun etmek adına uykusundan fedakârlık eden Tanem güzel bir sevişmenin ardından kendini uykuya teslim etmişken onun bıraktığı işi Yağız devraldı.

Arka bahçede güllerin arasına serdiği örtünün üzerine doyurucu olmalarından çok Tanem'e hitap eden tatları yerleştirirken

masa seçmemesinin tek sebebi cennet gözlünün bu sabah değişiklik peşinde olmasıydı.

Yapılacak bir şey kalmamıştı Tanem'in uyanmasını beklemek dışında.

Bu arada halletmesi gereken başka bir işi hatırladı Yağız. Fatma Abla evden eşyalarını toplayacak olan Asya'ya yardıma gitmişti. Yağız da ablanın yokluğunu aratmamak için Erhan'lara kahve yapmayı düşündüğü sırada dış kapının tıklatıldığını duydu.

"Aa Erhan gelsene."

"Kahve varsa rica edecektim," diyen adam elindeki üç adet termos bardağı Yağız'a uzattı.

Bardakları alan Yağız mutfağa doğru ilerlerken davet beklemeyen Erhan da peşinden ilerleri. Genelde içeri girmemeyi tercih adamın bu davranışı Yağız'ı şaşırttıysa da yorumda bulunmadı. Onun için sakıncası yoktu.

"Yağız Bey kahve bahane size bir şey söylemem gerekiyor."

Üç adım ötesinde dikilen adamın yüzündeki ifade Yağız için tehlike çanları çaldırıyordu. İyi haberler yoktu.

"Seni dinliyorum."

"Tofaş marka bir araba var, içindekini göremedik ki çok da emin değiliz."

Yapmakta olduğu işi bırakan Yağız, "Ne o emin olamadığınız?" diye sordu.

"Son iki gündür özellikle dikkat ettik eğer siz yoksanız o arabada yok."

"Ne demek istiyorsun?" diyen Yağız'ın o meşhur kaşı yine yukarı kalkmıştı.

"Yanılma payımız da var ama! O arabanın sizin peşinizde olduğunu düşünüyoruz."

"Şu anda burada mı?"

"Vardiya değişimi için gelen arkadaş site girişindeki köşede durduğunu söyledi."

Pencereden dışarıya bakan Yağız bahsi geçen arabanın neden peşinde olduğunu biliyordu. Öğrenmek istediği tek şey içindekinin kim olduğuydu. Yağız'ın peşine takılan arabanın içindekinin tek derdi Sevda'ya ulaşmaktı.

"Siz varsanız bir şekilde o araba da var ama dediğim gibi tesadüf de olabilir o yüzden ricamız eğer bugün biraz dolaşmaya çıkarsanız ki farklı bir yere tabii."

"Oda orada olacak mı görelim."

Sözünün yarım kesilip Yağız tarafından tamamlanmasına tepki göstermeyen Erhan "Evet" diyerek onu onayladı.

"Eğer peşimize düşerse kim ve ne olduğu umurumda olmadan onu mutlaka yakalayın."

"Birkaç kilometre sonra durum belli olur, tesadüfün bu kadarı da fazla çünkü."

Yağız'la konuşabilmek için Erhan'ın bahane olarak kullandığı bardakları kahveyle doldurup adama uzattı. Tanem'in sürprizi ve evde kalıp dinlenme planları da hayal olmuştu.

Merdivenlerin sonuna varmadan yatak odasından çıkan Tanem'in gülümsemesi ile karşılaşan Yağız bu kadının her haliyle güzel olmayı nasıl başardığını merak etti. Dağılmış saçları, şişmiş gözleri ve yakası düşmüş atleti. Bir yerde okumuş ya da duymuştu, emin değildi Yağız: Adamın biri sevdiği kadına çirkin diyenlere 'keşke onu benim gözümle görebilseydiniz,' diyerek kendini savunuyordu. Kalp gözü dedikleri şey bu olsa gerekti.

"Canım ya telefonun çalıp durdu," diyen Tanem elinde tutuğu aleti Yağız'a uzatarak boynuna sarıldı.

Böyle bir hatayı Yağız nasıl yapmıştı. Ayrılmaz bir bütün olarak yaşadığı telefonu ve çağrı cihazından yaklaşık bir saattir uzaktaydı ve tüm bu süre boyunca hiç aklına gelmemişti.

Ona sarılan kadının beline kolunu dolayıp onu kendi bedenine yasladı. Arama tam da korktuğu gibi Sevda'yı emanet ettiği hastanedendi. Neyse ki sadece bir kere ve yaklaşık iki dakika önce aramıştı.

Derin bir nefes aldı. İyi haberler duymayı diledi. Uzun zamandır dilenmek âdetini hayatından çıkarmıştı ama şu an için yapacak daha iyi bir şey aklına gelmiyordu.

Karşıdaki ses alo deyip cevap verene kadar bekleyen Yağız "Beni aramışsınız haber mi var?" diye sordu. Sesinin titrediğini fark etmişti Yağız ama gizleyebilmesi mümkün değildi.

"Telefonda konuşmak yerine acil gelebilirseniz çok iyi olur."

"On beş dakika sonra oradayım," diyen Yağız ona bakan kadından gözleriyle özür diledi.

"Kötü haber mi?"

"Evet, yok hayır yani bilmiyorum gidince öğreneceğim. Planlarımızın arasında bu yoktu ama sen ayılana kadar söz geri gelmiş olurum."

Yağız'ın dudaklarına yapışan kadının birkaç saat onu idare eden öpücüğü alması oldukça uzun sürdü. İşi bitince geri çekildi.

"Ben akıllı bir kadınım Doktor Bey o yüzden önceliklerinin bilincindeyim."

"Fazla bekletmemeye çalışacağım," diyen Yağız hazırlanmak için acele ediyordu. Son beş dakika içinde planları ikinci kere değişmek zorunda kaldı fakat Tanem'in de dediği gibi öncelik sıralaması vardı.

Hazırlanması uzun sürmedi. Beklediğinden biraz fazla gecikti ama bunun da tek suçlusu her adımında yanında olup onu seyretmek istediğini söyleyen Tanem'e izin vermesi oldu. Eğer dikkatinin bu denli dağılacağını bilseydi asla vermezdi ama anladığında iş işten geçmişti. İşe bir de iyi yanından bakmalıydı. Bu keyif onu bir süre idare ederdi ve geri dönmek için çok geçerli sebepleri vardı artık.

Arabasının anahtarlarını aldığı sırada aklına Tofaş araba geldi. Onu peşine takıp Sevda'nın yanına gidemezdi. Şehir içi trafiğinde peşindeki arabayı atlatmayı becerebilmek gibi bir kabiliyeti de yoktu. Ama neyse ki aklı çalışıyordu. Erhan'ın arabasını alıp ve şapka taktı mı tamamdır. Sevda'yı o devlet has-

tanesine yatırdığı günün haricinde oraya üç gündür gitmemişti ki Erhan da iki üç günlük bir zaman diliminden bahsediyordu. Oraya daha önce peşine birini takıp gitmediğine emindi yani emin gibiydi.

Onu yolcu eden Tanem'e sarılıp Erhan'a planını anlattı. Tabii adama neden peşine takmak istemediğini söylemedi.

Erhan'ın tavsiyesine uyan Yağız çok merak etse de güvenlik kapısına vardığında sağa sola özellikle arabanın olduğunun söylendiği yere bakmadan dümdüz ilerledi. Aslında Erhan içlerinden birini Tanem'in yanında bırakarak diğer ikisinin onunla gelmesini teklif etmişti ama hem acelesi vardı hem de ne Tanem'i ne de Sevda'yı bir maceranın peşinde koşarak riske atmak istemiyordu. Nasılsa gün uzundu.

Biraz uzaklaştığında dikiz aynasından baktı. Arkasından gelen bir Mini Cooper'ın haricinde başka araba yoktu. O da zaten yanından hızla uzaklaşmıştı. Ama gözü aynaya bakmaya devam etti emin olduğunda bile hastaneye gelene kadar etrafını kolaçan etmeyi bırakmadı.

Nihayet kararını verdi; peşine kimseyi takmamıştı.

Burası devlet hastanesiydi, kalabalık ve dağınıklık görev yaptığı hastaneyle kıyaslanamayacak kadar fazlaydı. Hızla ilerlemesi için neredeyse insanları yarması gerekiyordu.

Telefonu çalıyordu. Bakmak ya da açmak istemiyordu, şu anda istediği tek şey Sevda'ya ve onu teslim ettiği doktora ulaşmaktı. Ancak ona ihtiyacı olan başka bir hasta için arayabilirlerdi. Ya da Tanem için.

Etrafındakilere "Affedersiniz" diyerek geçmeyi çalışırken bir eliyle de cebindeki telefona uzandı. Kaybedeceği bir saniye şu an için hayati önem taşıyordu.

Ekrana baktı. Arayan Fatma Abla'ydı. Bir an açmamayı düşündü. Asansöre az kalmıştı ama sonradan pişman olmak istemiyordu sonuçta kadın her şey için arayıp duran tiplerden farklıydı. Önemli bir şey olursa arardı.

Asansörün çağır düğmesine basana kadar bekledi. Asansör gelene kadar vakti vardı. Kadının söyleyecekleri önemli değilse yüzüne bile kapatabilirdi.

"Çabuk söyle abla."

"Ah oğlum, Tanem'i aradım ama seni de arayayım dedim."

"Abla hadi, ne oldu?"

"Asya."

"Hadi abla, ne olmuş Asya'ya?" diyen Yağız'ın çok acelesi vardı. Vücudundaki tüm adrenalin hareket halindeydi.

"Oğlum Asya, onu durduramıyorum, kendine bir şey yapmasından korkuyorum."

"Abla ne diyorsun ya?"

Kadının sesindeki endişeyi yeni duymuştu Yağız. Kendi telaşının içinde bunu fark etmesi zamanını almıştı.

"Sanki çıldırmış, ne yaptıysam durduramıyorum."

Asya'nın sinir krizi geçirdiğine, sevgilisinden ayrılıp paylaştıkları evden eşyalarını alan her kadının, hatta herkesin bunu yaşayabileceğine karar verdi Yağız ve bu esnada asansör kapısı açılıp şansına içinden tam da ulaşmaya çalıştığı Doktor Osman çıkınca önceliği devreye girdi.

"Tanem gelene kadar idare et abla, su ver, tokat at, ne bileyim, yap işte bir şeyler, birazdan ararım seni," deyip telefonu kapatan Yağız kadının, "Yok oğlum, o böyle bir şey değil," dediğini duymamıştı. Duyduysa bile anlamamıştı.

Ağustos

Ağustos adının İngilizce karşılığı olan "August," bir rivayete göre, Roma İmparatoru Caesar Augustus'a ithafendir. Bu rivayete göre, Augustus da, tıpkı Julius Caesar'ın ayı temmuz gibi kendi ayının da oyuz bir gün çekmesini istediği için ağustos ayında otuz bir gün vardır. Augustus, Cleopatra'nın öldüğü zamana denk geldiği için bu ayın takvimde bulunduğu yere yerleştirilmesini istemiştir. Bu yüzden aşk ayıdır, hüzün ve güneşin ayıdır ağustos.Ağustos "harman ayı," ektikleri biçme zamanıdır şimdi. Unutma, ne ektiysen onu biçeceksin. Ne bir eksiğini ne de bir fazlasını. Kısaca ya kazanacaksın ya da kaybedeceksin. Güneş sıcaklığını, gün hâkimiyetini kaybedecek, ama kuruyan toprak bereketini kazanacak. Peki, sen? Hiç sordun mu kendine ne kazanacak ya da ne kaybedeceksin bereketin kıt olduğu ağustosta!

"Önümdeki minibüsün arkasında 'Hiç gitmeyecekmiş gibi sevenler, hiç sevmemiş gibi gittiler,' yazısını görene kadar gayet iyiydim aslında," diyen Asya'nın sesi küskündü.

Yaklaşık iki gün önce ciddi anlamda bir sinir krizi geçirmişti ya da Yağız öyle sanıyordu. Çünkü yaşananlar ve Asya'nın içine kapanmışlığı başka bir şey anlatmaya çalışıyordu sanki ona.

O gün Fatma Abla onu uyarmıştı, ama önceliğini Sevda'ya vermek zorunda olan Yağız, Asya olayına geri döndüğünde aradan yarım gün geçmişti.

Sevda için haberler iyiydi. Boşa panik yapmıştı. Telefondaki doktorun sözlerini yanlış yorumlamıştı. Adam sadece uyanan hastasını gözüyle görmesini istemişti Yağız'dan. Sürekli peşini bırakmayan talihsizlikler onun iyiyi düşünmesine izin vermemiş, Sevda'yı görene kadar ömründen ömür gitmişti.

Sevda'nın yanından ayrılıp kendi evine geçen Yağız, Tanem'i Asya'nın başında beklerken buldu. Kendinden geçmiş kadının son dört saattir uyuduğunu öğrendikten sonra Tanem'in yönlendirmesiyle oyun odasına geçti, ama artık oraya oda bile denemezdi.

Doruk'un başında oturmaktan keyif aldığı ve yerleştiğini haber verdikten sonra Yağız'ın kargoyla ona göndereceği eşyaların içinde ilk sırada olan oyun konsolu artık yoktu.

Biraz dikkatle bakan biri bunun sinir krizinden öte, öfke nö-

beti olduğunu anlardı. Böyle bir sahneyi Yağız aylar önce yine görmüştü. Fiziksel değil, sadece manevi zarar vermekti bu işin adı.

Herkese, özellikle Serra'ya Asya'nın çok yorulduğu, bir süre Tanem'le kalıp dinleneceği ve işiyle de ilgilenemeyeceği söylendi ki itiraz eden ya da inanmayan olmadı. Cennet'in açılışını yetiştirmek için çok çalışmış ve yakın tarihte sevgilisini çok uzaklara postalamış biri için inzivaya çekilmek yerinde bir karardı.

Asya ortalıklarda fazla görünmeden, evdeki varlığını neredeyse unutturuyordu. Yağız da onu kardeşiyle baş başa bırakmayı seçmişti, iş yoğunluğu da bahanesi olmuştu.

Şu anda saat sabaha karşı dörttü ve Üsküdar sahilinde sabah çisesi yüzlerini okşarken Yağız ve Asya, Kız Kulesi'ne karşı saleplerini yudumluyorlardı.

Sese karşı duyarlı kulakları olan Yağız, gece yarısı duyduğu gürültüyü kontrol etmek için aşağıya indiğinde Asya'yı verandada ağlarken bulmuştu. Ardından da gözyaşlarını içine akıtan kadını rahatlatacağını düşündüğü tek yer olan Üsküdar'a getirmişti.

Yarım saatten fazladır buradaydılar ve Asya'nın yaptığı tek açıklama minibüsün üzerinde gördüğü yazıyı suçlamak olmuştu ki açıklama peşinde olmayan Yağız'ın tek istediği Asya'nın iyi olmasıydı. Belki, bir de Tanem'in fotoğraflarının başına gelenlerle Asya'nın ne kadar ilgisi olduğunu bilmekti.

"Çok özür dilerim, zararınız ne kadarsa karşılayacağım," diyen Asya'nın mahcubiyeti sesinden anlaşılıyordu. Ama hâlâ son iki gündür olduğu gibi, başını kaldırıp Yağız'ın yüzüne bakamıyordu.

"Senden asla böyle bir talebim olmaz."

"Neden bu kadar iyisin Yağız?"

"İyi olma kavramlarımız seninle çok farklı anlaşılan."

"Yoo, çok iyi bir dostsun sen."

"Daha uygun bir zamanda bu konuyu tekrar tartışalım, olur mu?"

Dudakları ince bir çizgi halini alana dek gülümsemeye çalışan Asya konuşmak istiyordu. Söyleyeceklerini, aslında itiraflarını eğer şimdi yapamazsa, bir daha asla yapamazdı.

"Ben hamileyim," dedi fazla bekletmeden ve düşünmeye gerek görmeden.

"Hamile misin?" diye karşılık veren Yağız serseme döndü. Önce hamileyim derken Asya'nın ne demek istediğini anlamamıştı, sonra sevinmiş, şimdiyse ne düşünmesi gerektiğini kestiremiyordu.

"Evet, hamileyim şaşırmak için acele etme, sana daha büyük bir sürprizim var."

"Duymak için sabırsızlanmalı mıyım?"

"Bebeklerim ikiz."

Ayağa kalkan Yağız ona bakmamakta kararlı kadının çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Yeni günü başlatmaya hazırlanan güneşin kızıllığı Asya'nın yüzünü aydınlatıyordu. Kadının ifadesi karışıktı. Korku, mutluluk, endişe, aşk... hepsi vardı.

"Ne zamandır biliyorsun hamile olduğunu?" dedi Yağız sevinmek için acele etmeden önce. Ama elleri titriyor, bacaklarındaki derman kesiliyordu.

Uzun bir aradan sonra ilk defa bakışlarını kaçırmadı Asya. Yağız'ın yüzüne diktiği gözleri ıslak, ama parlıyordu. Her şeye rağmen gelecekten umutluydu.

"Kesin sonucu iki gün önce öğrendim. Ama hamile olduğumu anlamıştım, sadece doktordan duyma işini geciktirdim. On haftalıklar, her şey yolunda ve sağlık durumları iyiymiş," diye anlatmaya başlayan Asya'nın üzerindeki ölü toprağı kalkmıştı sanki. "Çoklu hamilelikler riskliymiş, ama benim bebeklerimin gelişiminde sorun yokmuş. Yine de doktor on beş günde bir kontrole gitmem gerektiğini söylediğinde, ben de ona her hafta gideceğimi taahhüt ettim."

"Doruk'tan mı diye sorsam, beni yanlış anlar mısın Asya?"

"Ben de senin yerinde olsam aynı soruyu sorardım."

"Teşekkür ederim, ama ben bebek düşünmüyorum."

"Buna sevindim, çünkü benimkilere ortak istemem."

Cevabını bilse de Asya'nın ağzından duymak için sabırsızlanıyordu Yağız. Ve şu anda ona sarılıp çığlık atmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Evet, bebeklerimin babası Doruk!"

"Peki, neden o zaman Asya?" diyen Yağız'ın sorusu açıktı. Asya'nın yanına oturup kadının dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerini avuçladı.

"Eğer o buradayken doktora gitseydim, ona söylemek zorunda kalacaktım."

"Hâlâ söylemek zorundasın ve sen söylemezsen, benim söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, zaten ondan saklamayı düşünmüyorum, sadece ona ihtiyacı olan..." Asya birkaç saniye duraksadı, "Tabii kendime de zaman tanıyorum."

"Asya hâlâ merak ediyorum, neden?"

"Doruk'un gitmeye ihtiyacı vardı. Ona kal desem kalırdı, ama onun kapanmamış bir hesabı varken olmazdı; aklının bir köşesinde '*acaba gitseydim*' kalacaktı ve ben de bunu hep bilecektim."

"Senin Sabrina'dan haberin var yani?"

"Evet, daha ilk aradığında bana söylemişti."

"Üzerime vazife değil, ama bu yüzden mi aranız bozuldu?"

"Sana her şeyi en başından anlatsam daha iyi."

Avuçlarının arasındaki elleri daha sıkı tuttu Yağız. Amacı kadına cesaret vermek değildi, duyacaklarına kendini hazırlamaksa hiç değildi. Sadece sormak istediği soru için özür diliyordu.

"103 numaralı odadaki fotoğraflardan başla Asya."

Başını yine önüne eğen Asya'nın yüzünü tekrar kaldırdı Yağız. "Bunda utanılacak bir şey yok, herkesin öfkesini gösterme şekli farklıdır. Sen benimkini bilseydin, benden nefret ederdin."

"Bana kızmadın ya da deli olduğumu düşünmedin mi yani?"

"Asla deli olduğunu düşünmedim, düşünmem de, ama sana

kızgınım Asya. Eğer en baştan beri senin yaptığını ve amacının sadece içindeki öfkeden kurtulmak olduğunu bilseydim, her şey çok daha farklı olurdu."

Evet, o bakmaya doyamadığı resimler yok olup gitmişti diye çok kızmıştı Yağız, ama onların yerine çok daha iyilerini koyabilmek için zamanı da, fırsatı da vardı. Ancak ta en baştan beri Asya'nın yaptığını ve amacını bilseydi, diğer yaşananları aynı olayla birlikte ele almaz, sabotajların hedefinin Tanem değil, kendi olduğunu anlamak için bu kadar beklemesine gerek kalmazdı. Tanem'in dediği gibi her şey aslında ne kadar basitti.

Kaza günü yaşananlar ve fotoğrafların başına gelenleri düşününce, hedefin Tanem olduğuna karar vermek hiç zor olmamıştı. Kötü bir tesadüftü sadece. Burak'ın yardım etmekteki başarısızlığı ve Asya'nın kendine olan güvensizliği Yağız'ı yanlış yönlendirmişti.

Yanıldığını Burak'la yaptığı konuşmanın ardından, Mert'in o geceki sorularını yanıtlamaya çalışırken anlamıştı, şimdiyse emin olmuştu.

"Tam ne zamandı, bilmiyorum, ama yirmi yıl olmuştur bunu yapmaya başlayalı. Neden seçici davranıyorum, sanırım bunu yakında Aydın söyleyecektir. Aslında bizimkiler de biliyor, ama Ahmet hariç, hiç kimse kabullenmiyor. Onun bendeki bu deliliği birkaç defa söylemeye çalıştığını biliyorum, fakat kimse ona kulak asıp dikkate almadı, hatta onu sorun çıkarmaya çalışmakla suçladılar. Bense sessiz kaldım. Çünkü yaşım ilerledikçe utancım da aynı şekilde büyüyordu," diye içini dökmeye başlayan Asya devam etti. "Annem için cemiyetin ne diyeceği çok önemliydi, babamsa hep mükemmel olduğumuzu sanıyordu, yani Ahmet'e kimse inanmadı."

Anlaşılan Tanem'in gördüğü sanrının cevabı da buradaydı. Ahmet'in hırçınlığı, kurtarmaya çalıştığı Tanem'e ulaşmak için ailesini ezmeye çalışmasındandı diye hüküm verdi Yağız.

"Ben sana umudum var demiştim, çok mutluydum, her şey

çok güzel olacaktı, ama sen ve o doktor çıkıp kan yok, kalp yok, diye bir şeyler sayıp durdunuz yeniden ve bir kez daha Tanem'i kaybettiğime inanarak odasına çıktım. O resimlerde gülerek bana bakıyordu, sanki her şey yoluna girecek deyip duruyordu. Bir kere daha aynı şekilde yalandan yere ümitlenmek istemediğimi hatırlıyorum, gerisi hakkında hiçbir fikrim yok. Doruk'un odasında yaşananları da sayarsak, bunu altıncı defa yaşıyorum ve son olduğunu biliyorum. Dün Aydın'dan randevu aldım, psikolojik bir sorunum olduğunu kabul ettim artık."

Gözlerinden süzülen yaşlar Asya'nın o randevuyu almak için geç kaldığını söylüyordu Yağız'a.

"Doruk biliyordu, o yüzden ayrılığınız hakkında konuşmak istemedi."

"Önce Ahmet çıldırdı. Mehmet'e saldırdı. Kimin yaptığını bildiğini, neden polisi ve herkesi yanlış yönlendirdiğinin hesabını sordu ona. Ama bana hiç ilişmedi. Benim için üzülüyordu sadece ve tabii bir de sanırım benden ümidi kesmiş adamın tek derdi Tanem'di," diyen Asya acı acı gülümsedi. "Doruk da tam o zamanlar beni çözmüştü. Tutarsız davranışlarımdan dolayı bunların başıma geldiğini söylemişti. Cennet'i açma fikri de onundu. Vaktini değerli kılacak şeylere ihtiyacın var demişti. Oysaki ben kendimi size ve o eve adamıştım, ama Doruk yine yanlış yaptığımı, başkalarının hayatlarına dahil olmaktan vazgeçmemi söylediğinde, bu benim için ilk terapi oldu. Ama doktora gitmeyi ve hasta olduğumu kabul etmeyi reddettim. Ona çok ağır konuştum."

Artık ağlamıyordu Asya. Güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu kendine. Karnına dokundu. "Ama şimdi kimseyle inatlaşamam, ikizlerime iyi bir anne olabilmek için kendime çekidüzen vermem lazım. Doruk olsa bana yine kızardı, ama onlar benim yaşam sebebim olacak. Onları çok mutlu edeceğim. Başka bir ailede ya da başka bir hayatı yaşamayı hiç dilemeyecekler. Biz çok güzel bir aile olacağız onlar, Cennet ve ben." Asya

gülümsüyordu. Güneşin kızıllığı sarıya, Asya da yüzünü güneşe dönmüştü.

Asya, kendi çocukluğunun hatalarını yaşatmayacaktı ikizlerine. Onları çok mutlu edeceğine Yağız da inanıyordu.

"Peki, hâlâ neden diye soruyorum Asya?"

"Neden? Çünkü Doruk'a hamile olduğumu söyleseydim gitmez, benim tüm bencillik ve inkârlarıma rağmen bana evlenme teklif ederdi. Ben de ona hayır diyemezdim. Buna gücüm de yoktu ki kalbimde beni esir alan aşkı ona hayır dememe izin vermezdi. Onun gitmesi, gidip oradaki hikâyesini tamamlaması gerekiyordu. Ama gitmemesini çok diledim. Gittiği için odasını o hale getirdim, beni ikizlerimle yalnız bıraktığı için, fakat gitmeliydi."

"Onu çok sevdiğin için mi ondan vazgeçtin?"

"Hayır, onun beni sevip sevmediğini anlaması için. Geri dönerse onu affetmem mümkün değil. Sonuçta o, gidişinin Sabrina ile alakası olmadığını iddia etse de hepimiz öyle olduğunu biliyoruz, bizim için artık bir şans yok, ama bebeklerim için tabii ki bir arada olacağız. Senden istediğim tek şey bana ve Doruk'a üç ay zaman vermen."

"Ne için istiyorsun bu üç ayı?"

"Üç ay içinde Doruk yolunu çizmiş, ne yapacağına karar vermiş olacak. Ben de bu zaman içinde onun bebeklerini büyütürken onsuzluğa alışırım ve Doruk'un kararı her ne olursa olsun, daha kolay kabullenirim," diyen Asya bir kez daha ağlamaya başlamıştı. "Eğer Sabrina ile olmaya karar verirse, daha az üzülürüm, yok geri dönmeye karar verirse, onun karşısına geçtiğimde dizlerim titremeden durabilirim ya da ona hayır diyebilirim."

"Bilemiyorum Asya, baba olmak onun da hakkı, yani bu kadar uzaktayken bu çok zor, bence o kararını verip iyice yerleşmeden öğrenmeli."

"Yapma Yağız! Karar verip pılı pırtısını toplayıp gitmesi sadece on beş gününü aldı, dönmek isterse onu ne engelleyebilir ki."

Asya haklıydı. Doruk yarım kalan hikâyesinin sonunu yazmaya gitmişti, hem de başka bir hikâyeyi yarım bırakarak.

Asya'nın ellerini bırakan Yağız gözlerini Kız Kulesi'ne dikti.

Bunca zamandır Ahmet'in sakladığı şey, Mehmet'in başlarda işi ağırdan alma sebepleri hep Asya olduğunu bildiklerindendi. İşin rengi sonradan değişmişti. Asya'nın asla bu denli ileri gitmeyeceğini biliyorlardı, onun öfkesi kendineydi, kimseye, özellikle Taneme zarar vermezdi.

Yağız şimdi Sancaktar biraderlerle durumu eşitlemişti. Artık onun da bildikleri ve sakladıkları vardı. Sancaktarlar'ı seviyordu Yağız, ama bu defa onları kendi hüsnü kuruntularıyla ve acabalarıyla baş başa bırakacaktı. Çünkü onların da egoları kız kardeşlerini yalnız bırakmıştı.

"Herkesin rolünü kendisinin yazdığı ve yazarken de kendisine iltimas gösterdiği bir hikâyesi vardır. Fakat çoğumuz ne hikâyemizin anafikriyle ilgileniriz ne de hayatın bize sunduklarıyla. İşe yarayan bacakların için sevineceğine, ayağındaki nasırının seni ele geçirmesine izin verip isyanınla göğü arşınlanman, bu, senin yaratılışındandır, doğandandır, kaderin sana cilvesinden değil," diyen Yağız, Asya'nın onun ne söylemeye çalıştığını anlamadığını biliyordu çünkü bu sözler kendineydi. Yağız gibi pişmanlıklarıyla küllenen birinin ağzına yakışmıyordu bu sözler; en azından o böyle düşünüyordu. Elindekilerden daha fazlasını isterken, sahip olduklarının tadına varamadan, onlardan da olmuşken, şimdi böyle büyük laflar etmek kolaydı.

"Şımarık olduğumu, elimdekilerin kıymetini bilemediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, Asya, istediklerine ulaşmaya çalışırken elindekilere sahip çıkmayı unutma." Keşke Yağız bunu akıl edebilmeyi zamanında başarsaydı.

"En fenası aşk değil mi, ona hakkını veremezsen, seni terk etmek için beklemiyor."

"Kız Kulesi'nin hikâyesini bilir misin?" diye soran Yağız so-

ğuk bir kış gecesini hatırlamıştı. Sanki üzerinden asırlar geçmiş gibiydi.

Bu hikâyeyi anlatmak için daha uygun bir zaman dilimi olmazdı. Cevap beklemeden anlatmaya başladı Yağız.

"Hero ve Leandros'un hikâyesiymiş bu, tabii rivayet öyle diyor. Afrodit'in rahibesi Hero aşka yasaklıdır. Ama herkes bilir ki aşka yasak olmaz, eğer olursa o da aşk olmaz ama Afrodit'in bundan haberi yokmuş. Leandros da Afrodit'in âşığıdır. Onu seçmiş güzeller güzeli Afrodit, Leandros de tamam demiş. Hiç aşk nedir bilmemiş ki hem Afrodit'ten daha güzel birini bulamazdı ki. Bir gün Afrodit tapınağında bahar şöleni yapar; herkes davetlidir. Yanında Leandros ile boy gösterir meydanda Afrodit. Leandros'a duyduğu aşkın onu esir almasına izin vermiş olan tanrıça bir nefes uzağına koymaz adamı.Leandros'un gözleri onca kalabalıkta bulmuş Hero'nun gözlerini. Kalbi durdu sanki, bir an öleceğini sandı ama ölmedi, yeniden doğdu; o andan sonra biliyordu ki artık taşıdığı kalbin her atışı aldığı her nefesin sebebi o gözlerdi. Aşk deyip durdukları şey buydu demek diye düşündü!"

"Hero yasaklıydı, kaçmalı, çok uzaklara gitmeliydi ama yapamadı. Ona izin vermeyen bacakları değil kulaklarına çalınan aşk şarkısını söyleyen kalbiydi. Kalbinin her atışı duyduğu en güzel melodiydi. Artık onları kendileri bile durduramazdı. Ama Afrodit erkeğini vermeye gönüllü değildi. Hero'yu Kız Kulesi'ni kapattı. Çünkü o, ihtirası aşk sanan bir zavallıydı. Leandros'un yüreği engel tanımadı. Hero'nun yaktığı aşk ateşiyle yolunu bulan Leandros her gece yüzerek gittiği o kulede aşklarını kutsarlar; kuleye varmak için atığı her kulacında aşk vardı bu yüzden hiç zor olmadı onun için! Böylelikle Kız Kulesi'yle Yıldızlar onların aşkına ve yasak sevişmelerine tanıklık eder her gece. Biliyorlardı birbirlerine dokunmazlarsa, sevdiğinin gözlerine bakmazlarsa atan kalpleri duracaktı. Afrodit'in onları yakalaması kış ayını buldu. Aşk ateşini söndürdü, karanlığa mahkûm etti suların

ortasındaki kuleyi. Leandros gidemesin diye her şeyi yapardı. Yazık ki sevmenin bazen de vazgeçmek olduğu öğretilmemişti ona. Senin için atmayan kalbe ne etsen giremezsin. Leandros fırtınalı ve ona yol gösteren yıldızların olmadığı gecede kendini sulara bıraktı. Hero biliyordu, gelecekti Leandros ve o yolunu bulsun, sesini takip etsin diye şarkılar söyledi. Sesi duydu ama fırtına büyüktü! Leandros varamadı o kuleye, Hero da bekledi ama sevdiğinin gelmeyeceğini anlaması uzun sürmedi. Kalbine yoldaş olan kalbin durduğunu hissettiğinde bıraktı kendini o da soğuk sulara. Rivayet odur ki iki genç kavuşmuşlar nihayet ve her gece aşklarını yaşamak için denizköpüğü olmuş, kulenin kayalıklarına vurmuşlar beraber. Ve aynı rivayet der ki, sevmeyi bilememiş, aşka saygısı olmamış Afrodit'in kalbi de taş olmuş o geceden sonra."

***

Bahçe salıncağında zaman geçirmeye çalışan Tanem gelenleri görünce yüzün aydınlandı. O ikisi onun her şeyiydi.

Salına salına patika yoldan gelirlerken pek mutlu görünmeyen ikilinin keşke derdi uykusuzlukları olsaydı. "Siz nereye gittiniz, hem de bana haber vermeden."

"Merak etme sevgilini çalmak gibi bir niyetim yok! Sevgilim olamayacak kadar çok seviyorum Yağız'ı."

"O ne demek" diye soran Tanem oldu.

"Çünkü aşklar biter, sevgililerle ayrılır oysa ben Yağız'ın hayatımda kalmasını istiyorum."

Kollarının arasına aldığı Asya'ya doyasıya sarılan Tanem onun için bir şeyler yapamadığı için üzgündü.

"Çok kötüsün küseceğim sana."

"Şurada aşk acısı çekiyorum az biraz saygılı olup kaprislerime dayansan diyorum."

Asya'nın açıkta kalan omuzunu ısırdı Tanem. "Çivi çiviyi söker derler ya hani ondan."

"Aman Allahım sus lütfen, aşk acım ve ben sensiz çok daha iyiyiz," diyen Asya acıyan omuzunu ovaladı. Çok yorgun ve açtı, biraz da midesi bulanır gibiydi. Tanem'in az önce kalktığı salıncağa oturdu.

"Ne var, çok mu kötüydü?" diye karşılık verdi Tanem. Bu durumlarda ne konuşulur, onun hakkında hiçbir şey bilmediği konuydu.

"Bence sevgilin etraftayken espri yapmamaya çalış, erkekler böyle şeylere önem verir," dedi Asya.

Yağız'sa sırıtarak onlara karşılık verdi. Kardeşine moral vermeye çalışan Tanem'in hevesini kırmak istemiyordu.

"Sorun yok çünkü o da espri yapmaktan anlamaz yani sen söylemeseydin eminim olduğunu düşünmüştür."

"Teşekkür ederim sevgilim" diyen Yağız önce Tanem'i öptü ardından da Asya'nın kolunu sıvazlayıp salıncağı öne doğru ittirdi, "sohbetinize bensiz devam edin, hazırlanıp çıkmam gerekiyor. Ayrıca sen de merak etme Asya bir doktor olarak söyleyebilirim ki aşk acısından ölmen mümkün değil, bu iyi haber; kötü olan haberse acını dindirecek bir ağrı kesici henüz tıbben keşfedilmedi."

Kızlar kıkırdadı.

"Gördün mü bak birbirimizi tamamlıyoruz," diyen Tanem giden adamın arkasından ilgisini Asya'ya yöneltti, "ne düşünüyorsun?"

"Hero ve Leandros'u."

"Onlar kim" diye soracak olan Tanem kim olduklarını hatırlamıştı. "Kız Kulesi'ne mi gittiniz?"

"Bak kıskanacaksan hiç çekemem azıcık yavaş salla hasedinden düşüreceksin beni."

"Hayır, merak ettim hikâye hoştu ama o duygudan yoksun haliyle Yağız'ın anlatmasına rağmen seni böyle derinden etkilediğine göre gerçekten kötü durumdasın demek."

"Saçmalama ondan daha güzel kimse anlatamazdı! O an Yağız anlatmaktan çok yaşıyor gibiydi."

Tanem sallamayı bırakmış soran ifadeyle Asya'ya bakıyordu. "Senin aşk acını azıcık kenara bırakıp biraz benim sorunumdan bahsedebilir miyim?"

"Senin sorununun ucu bana dokunuyor mu?"

"Sanırım hayır."

"O zaman lütfen olduğun yerde kalıp kendine sessizce üzülür müsün?"

Tanem yüzünü astı. Asya haklıydı şimdi kızı kendi dertleriyle meşgul etmenin sırası değildi. Asya'nın sesi sıkıntılı ama keyifliydi. Yüzüne baktı Tanem, kardeşinin onunla eğlendiğini o zaman anlayabildi.

"Tamam, hadi bir süreliğine seni dinleyebilirim çok acıklı bakıyorsun," dedi Asya.

"Hemen özet geçiyorum; Kız Kulesi'nin hikâyesini bana da anlatmıştı ama gazete makalesi okur gibiydi, sen tam tersini söyleyince kafam karıştı, bu adamın bana bir kastı olabilir mi?"

"Sevgilisini kaçıran, hem de ta dünyanın öbür ucuna gönderen biri olarak sana tavsiye vermek bana düşmez ama sana, ben bu tür işlerin adamı değilim deyip de giden Yağız vardı ya artık o Yağız yok."

"İyi bir şey demeye çalışıyorsun sanırım."

"O zamanlar tabii ki makale okur gibi anlatır çünkü o hikâyenin ne anlatmaya çalıştığına dair zerre fikri yoktu ancak şimdiki Yağız aşkın ne olduğunu biliyor, ağzından çıkanın ne ifade ettiğini hissedebiliyor ve anlatırken dahi ona haksızlık etmek istemiyor," diyen Asya kendini iyi hissediyordu. Bu kadar melankoli yeterdi. "Karnım çok aç lütfen yemek yiyelim sonra da Cennet'e gidelim. Sen işe gidecek misin bugün?"

"Kendi işinin olmamasının en büyük avantajı haftasonu çalışmak zorunda olmaman" diyen Tanem mutfağa yönelen Asya'nın peşine takılmıştı ama aklı hâlâ Hero ve Leandros'taydı. "Senin aşk acından bahsedecektik ama daha."

"Acelesi yok, nasılsa durduğu yerde duruyor sonra yine konuşuruz."

Hakikaten şu aşk acısı ne meret bir şeydi, geldi mi gitmek nedir bilmiyordu. Yağız'ın yokluğunda çektiğini Tanem biliyordu. O yüzden Asya'yı anlayabiliyor ve bir daha yaşamak zorunda kalırsa kaldırabileceğini sanmıyordu.

***

"Sevgilim, beni kurtarman lazım," diye yalvaran Tanem'in son kurtuluşu Yağız'dı.

"Bitanem ne yapabilirim ki?"

Hattın öteki ucundaki adamın sesinde bir anlık parlayan sevinç tınısı Tanem'in kulağına çalar gibi olmuştu.

"Bir bardağı yerinden bile kaldırmayan Asya, Sena'yla bana emirler yağdırıp duruyor, şimdi de elime bez verdi yerleri temizletiyor. Serra ise çıldırmış gibi sırf nefes alıyorum diye bile beni azarlayabilir."

"Çıldırmasına sebep olan şey neymiş peki?"

"Teyzemle Tamer Amca seyahate çıkmış, derdi Serra'yı sardı."

"Boşanma davasının sonucu."

"Bilmiyorum ama sanırım Tamer Amca ne istiyorsa verecekmiş Filiz'e; bir de yasal bir süre varmış ayrı oldukları süre, aman..." Anlatmayı bıraktı Tanem, pes ediyordu. "Anlaşıldı, senden bana fayda yok, bari akşama erken gel."

"İşim biter bitmez geliyorum da, neyi kutluyoruz?"

"Yağmur İstanbul'daki evi kapatmak istemiş, sanırım artık onu buraya bağlayan bir şey olmadığını düşünmüş, Burak, Asya'ya öyle dedi. Biz de aradaki buzları eritmek için hâlâ bir aile olduğumuzu anlaması için Cennet'te toplanıyoruz."

"Sana söz veriyorum bitanem, en geç sekizde oradayım bir dakika bile gecikecek olsam haber vereceğim."

"Dur kapatma, bunlara dayanabilmem için bana bir şey söyle."

Yağız'ın Tanem'e methiyeler dizmek için düşünmeye ihtiyacı yoktu.

"Sen kendini bana eş yapmış kadınsın, o yüzden güç dediğin şey senin yüreğinde! İhtiyacın olan tek şey zaten sende var, bunu unutma."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

İstediği karşılığı alamayan Tanem telefonu kapatan Yağız'a aldırmadı. O da gün gelecek, sevdiği adam da yüreğini dinlemeyi öğrenecekti.

***

Babasıyla beraber Mehmet, her defasında kendini aklamayı başaran Filiz'i suçlamaktan vazgeçmediler. Aylardır Tamer de onun olaylarla ilgisi olmadığını söyleyip durmuştu. Gerçi bu kadar derdin arasında ön balayı yapmayı seçen bir adamın sözüne ne kadar güvenebilirsin ki!

Karşı olduğu teyzesiyle Tamer'in aşkı değildi hatta bu mutluluğu yakalamak için geç bile kalmışlardı. Mehmet'in sorun diye adlandırdığı o ikisinin göze sokarcasına birlikte olarak Filiz'i daha çok kışkırtmalarıydı. Fakat ne kendi ne de babası Tamer'i her işin başında Filiz olduğuna inandıramadıkları gibi kanıtlayamamışlardı da. Polisin çabaları işe yaramayınca işi kendi bildiği yöntemlerle halletmek istemişti Mehmet. Çünkü Filiz olduğuna emindi ve ne yazık ki kadının adını polise veremiyordu. Çünkü adıyla beraber sebep de vermesi gerekiyordu. Tabii ki sebep vardı ama bunu kendi aralarında bile konuşmuyorlarken bir başkasına söyleyemezlerdi.

Tanem'in varlığı Filiz'in ailesi için tehditti. Yıllardır kocasının kızına yakın olabilmek için seçtiği evde oturup Tanem'i her gördüğünde yaşadığı ihaneti hatırlamak zorunda kalmıştı. Çok geçerli nedenlerdi bunlar.

Bu zamana kadar bir şekilde Tamer, Filiz'i susturmayı başarmıştı ve Mehmet'e göre bu, aldatılmış kadının kendine seçtiği konuşma şekliydi.

O meşhur Yağız'ın katıldığı gecenin sabahında olanları öğrenen Filiz soluğu onlarda almıştı. "Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum ama yeter artık yıllardır susup köşemde sizin acayip oyunlarınızı seyredip yüzünüz kızarmadan dile getirdiğiniz yalanları dinledim. Şimdi de günah keçisi beni seçtiniz. Sen," diye haykırırken parmağıyla Mehmet'i işaret ediyordu, "o küçük beyninle bana gözdağı vermeye kalkışma, inan artık susmak benim için çok zor oluyor."

Tüm kinini kusup kimsenin açıklama yapmasına izin vermeyen kadın çıktığında konuşma sırası Tamer'e gelmişti. "Onun konuşması bizi büyük bir dertten kurtaracağı için en çok benim işime gelir ama ben verdiğim sözü tutup sessiz kalmasını sağlarken siz onu zorlayıp duruyorsunuz. Her şey senin istediğin gibi olmaz Osman," diye haykıran Tamer'in karşısında dikilen babasının gözlerindeki dehşet Mehmet'i ürkütmüştü.

Çocukluğunda beri varis olarak yetiştirilen genç adam alınan kararları hiç sorgulamadan uygulamaktan şimdi pişmandı. Bu yalanı, uzun süre daha gizleyemezlerdi ki Nesrin'le Tamer giderken açık şekilde döndüklerinde Tanem'le konuşacaklarını belirtmişlerdi.

Serra, "Bu yükle korku içerisinde yaşamaktansa söyleyelim," diye ısrar ederken annesi ağlayıp duruyordu.

Serra'ya hak veren Mehmet başta Tanem olmak üzere tüm kardeşlerini kaybedeceğini biliyordu. Ahmet yıllardır bir sırları olduğundan şüpheleniyordu. O akıllı bir adamdı ama asla Tanem'in ashnda kuzenleri olduğunu düşünemezdi. Yıllarca Mehmet bile bunu unutmuştu ama unutmuş olması, bildiği gerçeğini telafi ettirmezdi.

Ahmet'in kınayan bakışlarını, Asya'nın dilinin sivriliğini ve Yağmur'un isyanını daha şimdiden öngörebiliyordu. Tanem'in vereceği tepki hayal sınırlarını aşarken Serra ve kendisinin affedilmesinin çok uzun süreceğine bir an önce alışsa iyi yapardı. Her şeyini kaybetmeye çok yakındı. Hayatını üzerlerine kur-

duğu kardeşleri ve ailesiyle kalan son günlerin tadını çıkarması gerekiyordu.

Babası, "Ne yap et, Tanem'in gerçeği öğrenmemesini sağla!" diye ültimatom vermişti, ancak bu defa Mehmet kendi bildiğini okuyacak, Tanem'e ve diğerlerine anlatacaktı.

Fırat son gelişmeleri haber verip gittiğinde aldığı bu karara daha da bağlanmıştı.

Sabahın bir vakti, sekreteri Fırat'ın geldiğini haber verdiğinde paniklemişti Mehmet. Uzun süredir komiserle görüşmeyi kesmiş, avukat ve tuttuğu özel dedektiflerin dışında kimseden bilgi almıyordu.

Yaşananların Sancaktarlar'la değil, Yağız'la ilgili olabileceğinden ve planlarından bahsetmişti Fırat. Eğer temiz olsalardı; saklayacak şeyleri olmasaydı kendilerinden emin olurlar, aylardır yaşadıkları buhranı çekmek zorunda kalmazlardı. Mehmet artık temiz olmak istiyordu. Bunun için de yapması gereken, sonuçları ne olursa olsun konuşmaktı.

"Neyin var padişahım çok durgunsun?" diyerek yanına yanaşan Asya dikkatini çekene kadar Mehmet düşüncelerinin arasında kaybolmuştu.

"Padişah da yeni sloganın mı?"

"Padişahım çok yaşa!"

Ayağa kalkan Mehmet tek kolunu kardeşinin boynuna dolayıp onu kendine çekti. Hayatın iyi davranmadıklarından biriydi Asya. Annesinin sütünü bile paylaşmak zorunda bırakılmış Asya, dört çocuk arasında üveyliğini hissetmesin diye hep öncelik verilmiş Tanem'in gerisinde kalmıştı. Asya'nın psikolojik sorunları olduğunu sürekli tekrarlayan Ahmet'e inanmayarak küçük kız kardeşine en büyük kötülüğü yapmış olduklarını bilmek bile yeterince ağırdı.

"Burası gerçekten muhteşem olmuş. Harika bir iş çıkarmışsın."

Abisinin yüzüne hayretle bakan Asya abartılı şaşkın ifadesiyle elini ağzına götürdü.

"Kendine pay çıkarmak yok mu?"

"Lütfen, şimdi benim payımdan falan bahsetmeyelim."

"Aa, neden bahsetmeyelim?"

"Bak ne kadar ısrarcısın, anlasana, senin başarını gölgelemek istemiyorum."

Nihayet Asya, Mehmet'in onu düşürdüğü tuzağı anlamıştı. Gülmesine engel olamadı.

"Sen şeytanla karşılaşsan ona istediğin yere imza attırırsın."

"Amaaa," diye uzatan Mehmet devam etti, "önce onu benimle uğraşmaması gerektiği konusunda uyarırım ki sonra demedi demesin."

Birbirlerine sarılan kardeşleri gören Tanem koşar adımlarla yanlarına ulaşıp aralarına girdi. Onu ortalarına almakta tereddüt etmeyen ikiliye Serra da katılmıştı.

Tanem, "Ahmet buraya gel!" diye bağırdığında, yerinden sakince kalkan genç adam içinden ona teşekkür etti. Yoksa kendi rızasıyla gidemezdi. Hevesli olduğu anlaşılmasın diye yüzünü çarpıtmaya çalışsa da sanki biraz boşuna gibiydi.

Yağmur'la Burak gelene kadar yaklaşık beş dakika birbirlerinden ayrılmadılar. Beşinin de aklından farklı şeyler geçiyordu. Mehmet bir daha bunu tekrarlayamayacaklarından duyduğu üzüntüyü, Asya ikizlerinin de birbirlerine aynı kendi kardeşleriyle olduğu gibi bağlı olmasını, Serra onları bekleyen kötü günler için bunun cesaret verdiğini, Ahmet gereksiz gururundan dolayı sevdiklerine ne kadar az dokunduğunu ve Tanem ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

***

Az konuşmasıyla ünlü Sena bu akşam kendini aşmış, hakkındaki tüm düşünceleri bertaraf etmişti. Yağmur'un gidecek olmasının hüznüne eklenen Sena'nın Boğaziçi Üniversitesi'nde yeni dönemde ders vermeye başlayacak olmasının sevinci birbirine karışmıştı. Neredeyse Ahmet'e hiç bakmayan kadın yeni

hayatı için aldığı yeni kararlardan bir de edindiği sevgilisinin de az sonra gelecek olmasından bahsederken gerçek anlamda mutluydu. Onu yani sevgilisini arkadaşlarının arasına hele ki Ahmet'in bulunduğu ortama getirdiğine göre işler gerçekten değişmişti.

Sena tarafından sevgili adının birazdan buraya gelecek olması lafıyla aynı cümlede kullanıldığı anda Ahmet'in yüzünün bir an kederlendiğini görür gibi oldu Tanem. Emin olamadı. Keşke olabilseydi, o ikisi birbirlerine çok yakışıyorlardı. Sena'nın yirmi yıldan fazladır tek başına taşıdığı aşkın karşılığını almasını çok isterdi.

Her şey eski günlerdeki gibiydi. Tabii Tanem için eski günler sekiz ay gibi bir süreyle kısıtlıydı. Ancak öncesinde de durumun bundan farklı olmadığına nedense emindi. Gördüğü sanrılar onu yanıltıyordu ama bazen gözünle gördüğüne değil kalbinle hissettiğine inanmak lazımdı.

Çok özlediği Yağmur da geri dönmüştü ve Yağız'ın anlattıklarından sonra Tanem de ona geri dönmüştü.

"Hadi ama ara şu sevgilini de yiyelim artık" diyen Asya sözlerinin etkisini arttırmak için karnını ovuşturdu. "Açlıktan ölelim mi istiyorsun?"

"Öleni gebertirim" diye Mehmet'in cevap vermesi gülüşmelere sebep oldu. "Sosyetede toplu intihar diye atılan gazete başlıklarıyla uğraşamam."

Mehmet'e yapılan sataşmalara gülmeye devam eden Tanem telefonunu eline aldı. Yağız, onu henüz aramadığına göre vaktinde geleceğine inanan Tanem'in içini çocuksu bir neşe kapladı. Bu yüzden Yağız'ın ne zaman geleceğini biliyordu ama ne yiyeceğini sorma bahanesiyle arayıp sesini duyacaktı.

Daha telefonun tek düğmesine basmayı başaramadan önce açılan dış kapının ardından da ince topuk sesleri duyuldu. Gelen her kimse acelesi yoktu.

Ve nihayet içeri giren Filiz tüm sahnenin donmasına sebep

oldu. Estetikli yüzündeki ağır makyajı, daracık ve mini siyah elbisesinin üzerine döktüğü sarı saçlarıyla bu kadının altmışına merdiven dayadığına kimse inanmazdı.

Cennet'in kafe kapısından içeri giren Filiz'in bakışları da en az yüzü kadar ifadesizdi. Rotası belli kaptanlar gibi oturduğu yerde mıhlanıp kalan Asya'nın yanına ilerledi Filiz. Mehmet kardeşini korumak adına yerinden kıpırdanıp araya girmek istediyse de adamı dirseğinden yakalayan Serra onu durdu.

"Asya'cığım hayırlı olsun, burası çok güzel olmuş," diyen Filiz eğilip Asya'yı yanaklarından öptü, "sana layık değil ama elim boş gelmek istemedim."

"Ne gerek vardı Filiz abla?" demeyi başaran Asya için ona uzatılan minik kutuyu almak oldukça zor oldu. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken gözleri Yağmur'u buldu. Evet, Filiz'i sevdiğini söyleyemezdi, ama Tamer ve Yağmur onun açığını kapatıyordu. Ancak şimdi teyzesinin günahı yüzünden utanıyordu Asya.

"Gelmeden önce haber verseydin keşke anne" diyen Yağmur onu kurtarana kadar da Asya herhangi bir şey yapmadan ayakta dikilmeye devam etti.

"Sürpriz yapmak istedim," dedi Filiz sakinliğini bozmadan, "şimdi yüzlerinize bakınca da başarılı olduğumu görüyorum."

"Anne lütfen!"

"Merak etme arkadaşlarının önünde seni rezil edecek davranışlardan uzak duracağım."

Yönünü Tanem'e doğru belirleyen kadını durdurabilmek için öne atılan Mehmet, "Filiz abla!" diye seslenirken bakışları sesi kadar tehditkârdı.

Mehmet'in tehdidiyle Filiz duraksar gibi olduysa da iki masa ötede oturan Tanem'i gözünü kestirmişti.

"Benim kızım sana hep can yoldaşı oldu ama sen de aynı diğerleri gibi onu yalnız bıraktın."

"Anne lütfen diyorum," diyen Yağmur, Filiz'in yanına ulaşıp koluna girdi. Onu susturmak, başarabilirse dışarı çıkarmak isti-

yordu. Annesini iyi tanıyan kızlardandı. Çok konuşmazdı ama bir kere ağzını açan kadını susturmak mümkün olmaz; o zaman yerin dibine girmek de Yağmur'a bir şey kazandırmazdı.

"Ne lütfeni Yağmur, yok, lütfen falan yok, herkes hayatını dilediği gibi yaşamaya devam ederken, onların pisliklerinin yükünü çeken senle ben mi olacağız?"

"Neden bu konuşmayı Tamer Amca'yla yapmıyorsun?" diyense kadının derdini anlamaya çalışan Ahmet oldu.

"Kızımın mutluluğu için katlandıklarımın siz ona sırtınızı dönünce hiçbir kıymeti kalmadı."

"İyi de Filiz Abla beni neden suçluyorsun?"

"Neden mi Tanem, çünkü senin doğmuş olman bile yeterli."

"Yeterrr!" Hayır, bunca yıl kahrolası bir sırrı saklamak için didinip durduktan sonra Tanem'in ve diğerlerinin bu şekilde öğrenmesine izin vermeyecekti Mehmet. Filiz'in daha fazla ileri gitmesine müsaade edemezdi. Bu şekilde ailesini kaybetmek günahlarına vebal olsun istemiyordu.

"O kadar telaşlanmana gerek yok Mehmet."

"Bu geceyi, kendi kızının gecesini mahvetmek sana bir şey katmaz."

"Anne bunu daha önce konuştuk, ben kocamın peşinden gidiyorum, kocamın yanında olmak için, Tanem ya da başkası yüzünden değil."

"Hem biz çocukluğumuzdan beri kavga edip barışırız Filiz Abla," diyerek karısını koruma altına alan Burak, "sen böyle yaparak sadece Yağmur'u üzüyorsun, ayrıca İstanbul'daki evi kapatmayacağız ki sık sık burada olacak ve ben korkarım ki Ankara'da benim yanında olmaktan çok sizin yanınızda kalacak. Hem sen de gelirsin Ankara'ya?"

"Ne o Burak, çocuk mu kandırıyorsun?"

"Tamam, Filiz Abla, tam karşındayım rahatlamanı sağlayacaksa söyle içindekileri."

"Kes şunu Tanem!" diye köpürdü Serra. Evet, Filiz haklı

olabilirdi, evet onun için üzülüyordu, ama bu şekilde olmazdı. Yıllarca sırtında taşıdığı yükün bu şekilde indirilmesine izin veremezdi Serra.

Artık herkes ayakta, gardını almış bekliyordu. Serra ve Mehmet aralarına aldıkları Tanem'i, Burak'sa karısını korumakla meşgulken, ateş saçan gözleri Filiz'e odaklanmıştı. Kadın ağzını açtığı an üzerine atlayacaklardı.

Hava iyice kararmıştı, kafeyi aydınlatan sadece sokak lambasının ışığıydı. Eğer çocuk olsalardı "katil kim" oyunu için tüm şartlar mevcuttu. Ama Mehmet oyun oynamadıklarının, artık acı gerçeklerle yüzleşecek kadar büyüdüklerinin bilincindeydi.

Filmlerde genelde bu tür sahnelerde birisi gelir ortamı dağıtır ya da yıldırım falan düşerdi. Tabii ki yıldırım çarpmasını dilemiyordu ama şu anda içeriye seri katil bile olsa birinin gelmesini isterdi.

Kısa süren sessizliği kimin bozacağını bekliyorlardı. Filiz ve herkes susmuştu ki o da zaten konuşmak için gelmemişti. Şehzade Mehmet'in yüzünde gördüğü korku ona yeterdi. Kendi mutsuzdu, ailesi dağılmış kocası ve kızını kaybetmişken diğerlerinin mutlu mesut yaşamasına izin veremezdi. Yağmur'u üzdüğünü biliyordu ama daha çok üzüleceği zamanlar da gelecekti. İşte o gün geldiğinde Yağmur'un yanında sadece o olacaktı ve annesinin neden bunları yaptığını anlayacaktı. Bekleyebilirdi. Yirmi yıldır beklemişti. Kocasına ve kızına duyduğu aşkla her şeye göğüs germişti. Şimdi bir kenara fırlatılırken kaldırdığı toz hepsinin nefesini yakmadan rahat etmeyecekti.

***

Tanem'e söz verdiği saatte Cennet'te olabilmek için biraz daha seri davranması gerekiyordu Yağız'ın. Çıkmaya niyetlendiği sırada gelen fizyoterapistlerden Levent insan gücünden, kendine haksız kazanç sağlamak gibi bir şeyler geveleyerek Yağız'dan çaldığı zaman çok kıymetliydi.

Çeşitli tepkiler almıştı, ama Levent'inki kadar iddialısı çıkmamıştı. Yakın dostu Aydın bile Yağız'la selamı sabahı kesmişti. Ama onlar geçerdi de Reşat'ın bakışını unutması mümkün değildi. Gerçeği öğrendiklerinde affedilmeyi uman Yağız, yine de Reşat'ın o kınamaktan ziyade aşağılayan bakışlarını bir süre aklından çıkarabileceğini sanmıyordu.

Cüneyt'ten kurtulmuştu. Onu idare etmek zorunda kaldığı ilk birkaç günün çok yorucu olduğunu söylemeliydi. Cüneyt'in hem dilinin kemiği yoktu, hem de adam, doktor olduğunu unutalı çok olduğundan sözleri ağır oluyordu. O da Yağız'ın şüphelileri arasındaydı, tabii teoride, o yüzden Cüneyt'e detaylarıyla değilse de ne yapmaya çalıştığını anlatmıştı.

Hepsi de haklıydı. Şu iş bir bitsin hepsinden tek tek özür dileyecek, haklarını onlara geri verecekti. Ama birisi vardı ki içlerinde amacını Yağız'ın kestiremediği o birisinden Sevda'yı kaçırmasaydı ne kadar ileriye gidebileceğini bilmiyordu Yağız. Bildiği tek şey Tanem'de başaramadığını Sevdada başarmaya kararlı olan o her kimse vazgeçmemişti.

Sevda'nın iyiye giden sağlık durumunun tetkikleri ve rapor aşamasını Yağız tek başına yapmak zorunda kalmış uzun ve geç saatlere kadar çalışmıştı. Araya bir de Asya girince peşindeki arabayla ilgilenecek zamanı kalmamıştı. Erhan o günden sonra Tofaş marka bir arabayla karşılaşmadıklarını söylemişti. Ya bir tesadüftü ya da Yağız'ın bilmediği ama yakında öğreneceği bir şey olmuştu.

Dün Fırat'a gidip her şeyi anlatmıştı. Zamanında İbrahim'e ya da rakiplerini suçlayıp duran Cüneyt'e kulak kabartsaydı Yağız şimdi bu kadar uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Belki de aylar önce olay açıklığa kavuşmuş olacaktı.

Onu akıllı olmakla suçluyorlardı. Yağız'a göre suçluyorlardı çünkü gerçekten akıllı olmayı başarsaydı işler hiç bu duruma gelmezdi. Gözünün önündekileri görmesi gerektiği zamanda göremeyip aradan günler geçtikten sonra detayları yakalaması akıllı olmaktan çok ötedeydi.

Hızlanabilmek için gaza bastı Yağız geç kalmak istemiyordu. Kafasında ona rahat vermeyen kurgularından kurtulmak için radyoya uzanıp hafif ve rahatlatıcı bir müzik bulana kadar kanallar arasında dolaştı.

Saçlarını ensesinde toplamasına yardımcı olan tokayı çıkardı. Hastanede işinin başındayken daha rahat ve daha hijyen olması için genelde topladığı saçlarını özelinde serbest bırakıyordu. Kaç aydır berber yüzü görmediği için iyice uzamış, neredeyse ensesini aşmışlardı. Dikiz aynasından onları kontrol ederken en kısa zamanda berbere gitmeyi kafasına not etti. Belki kendine kıyak geçer Doruk'un kuaförüne giderdi. Hâlâ geri kafalının tekiydi. Kuaför deyince aklına hep kadınlar için var olan mekânlar geliyordu. Ama bir ihtimal; şansı yaver gider ve saçlarını Taneme emanet ederse daha mutlu olurdu.

İkinci kez dikiz aynasına baktı. Daha şimdiden onlarla vedalaşır gibiydi. Aynaya bakması beş saniyeden uzun sürdü. Ancak artık saçlarıyla ilgilenmiyordu.

Yüz metre gerisindeki ki 4x4 cip dikkatini çekmişti. Az önce de onu görmemiş miydi? Hatta hastane otoparkından aceleyle çıktığında da gözüne çarpar gibi olmuştu bu araba sanki.

İçindekini görebilmek için yavaşlamasına rağmen takipteki araba mesafeyi korudu. Çok akıllıcaydı. Seçtiği uzaklık onu tanımasını engelleyecek sınırdaki mesafeydi ve sürücünün bu konuda dikkatli olduğu belliydi. Görebildiği ya da anlayabildiği tek şey sürücünün erkek olduğuydu.

Dişe diş davranmaya karar verdi Yağız. İlk sapağa kadar sakinliğini ve hızını koruyup Sarıyer ormanlarına doğru yöneldiğinde bu defa başarmayı diledi. Ormanlığa giden, bildiği iyi bir yol vardı. Hem ıssızdı hem de tek gidiş ve tek dönüştü. Orada, takipçisinin beklemediği anda durmayı başarabilirse adam koca arabasıyla geri dönene kadar ona yetişir en azından yüzünü görebilirdi. Tabii eğer durum düşündüğü gibiyse. 4x4'teki adam sadece evine gitmeye çalışan biri de olabilirdi. Bu pek ihtimal

dahilinde değildi ama yine de seçenekleri arasındaydı Yağız'ın.

Bir de adamın devam etme ihtimali vardı ki ona karşı alabileceği tek önlem siyah Porsche'sini yolun ortasına park etmek olurdu. Eğer olur da durmak yerine koca arabayla çarpıp kaçmayı denerse o zaman olan Yağız'ın siyah kızına olacaktı.

Direksiyonu sıkıca tutan Yağız "İtiraz etmeyeceğini düşünüyorum" diye dertleştiği arabasına "zaten seni satacaktım sadece biraz daha erken ayrılmak zorunda kalacağız" dedi. Porsche Amerika'ya götürmesi mümkün olamayacağı için birkaç ay içinde onu satacaktı. Fakat vedaları böylece daha ulvi bir görev için olacaktı. Yine de Yağız sıradan olmasını tercih ederdi.

Hızını iyice düşürdü Yağız. Artık otoyoldan çıkmıştı. Yanından tek tük araba geçmeye başlayana kadar da aynı yol ve hızda sürmeye devam etti. Sakin kalmaya çalışmakta zorlanıyordu. Bir cerrah olarak ellerinin titrememesi gerekiyordu ama şu anda parmak uçlarındaki titreşimi hissedebiliyordu. Takipçisinin kim olduğunu öğrenebilmesi kadar onu durdurması da önemliydi. Acaba Fırat'ı ya da başka birini arasa daha mı iyi olurdu?

Geç kalmıştı onlar gelene kadar bu takibin süreceğinden emin olamazdı yine de telefonunu yan koltuğun üzerine açıkta bıraktı. Her ihtimale karşın tedbir olarak ulaşabileceği mesafede kalması Yağız için rahatlatıcı unsurdu.

Kalburüstü diye adlandırdığı insanların yaşadığı mahalle, semt ya da artık ne deniyorsa işte oralara varmıştı. Takipçisi ondan şüphelenmeyecekti, sonuçta kendini hiç öyle hissetmese de son yıllarda onlardan biri olmuş hatta onlarla iç içe geçmiş bir hayatı vardı Yağız'ın.

Ağaçlar sıklaşmaya başlayınca çökmekte olan akşam karanlığı iyice hissedilir olmuştu. Beklememeye karar verdi Yağız.

Önce gaza yüklendi cipin de aynını yaptığını gördü. Ayağını gazdan çekti, takipçisinin onu taklit etmesine şaşırmadı. Kendi kullandığı arabanın en önemli özelliklerinden biri de saniyeden kısa bir sürede durabilmesi ve yine aynı sürede hızlanmasaydı.

Arkasında takip mesafesini koruyan aracın uzun farları yandı. Dikiz aynasından yansıyan ışık gözünü kamaştırdı Yağız'ın. Cip ona yaklaşmayı denerken belli ki görünmemek için farlarının parlaklığını kendine siper ediyordu.

Yol virajlıydı hatırladığı kadarıyla bir kilometreyi bulmadan az önce düzleşecekti. Yağız'ın o düzlüğe ulaşmadan planını uygulaması gerekiyordu. Ayrıca takipçisi yakalandığını anlamıştı ki bir saattir yüz metre mesafeyle arkasından geleni fark etmemesi mümkün değildi. Onun da bunu bildiğini varsaymalıydı belki de amacı zaten fark edilmekti. Yağız bu ihtimali nasıl düşünememişti.

Cip aralarında on metreden daha az mesafe bırakacak kadar yaklaşmıştı ona. Dezavantajlı olan Yağız'dı. Kapıştığı araç onun yere yakın arabasından çok daha büyük ve güçlüydü. Dikiz aynasından yansıyan parlak sarı ışıksa görüş alanını ele geçirmişken yapması gereken tek şey direksiyonu sola kırıp arabayı yolun ortasına park etmekti. Bu arada başka biri de gelip ona çarpabilirdi ama sorun değildi. Hatta daha iyi bile olacağını söyleyebilirdi Yağız. Böylelikle cipin onu ezip geçmeyeceği kesinleşmiş olurdu.

Arkadan aldığı sert darbeye kadar hissetmediği panik duygusuna artık sahipti Yağız.

Akıllı bir adam olmadığını daha az önce söylemişti zaten. Takipçisinin de bir planı olduğunu ve o planlardan birinin de Yağız'a zarar vermek olduğunu düşünmek için fazla da akla ihtiyaç yoktu esasen.

İki eliyle tutunduğu direksiyonun hâkimiyetine kaybetmemişti tabii henüz, eğer daha sert bir şeyle karşılaşmak zorunda kalmazsa ki! Ama karşılaşacaktı, biliyordu. Yolun darlığı ve bitmeyen virajlar değişen durum karşısında artık Yağız'ın kâbusu olmuştu.

İkinci darbe sol tampondan gelince hissedilir derecede sarsılan Yağız çabuk karar vermeliydi. Hızlanması işini daha da

zorlaştırır ki yol ona izin vermezdi. Durması imkânsızdı ki durabilse bile arabanın içinden çıkması intiharla eş anlamlı olurdu. Takipçisi onun üzerinden geçmek için tereddüt etmezdi.

Yoldan ayırmadığı gözünün ucuyla telefonuna baktı. Ellerinden birini direksiyondan çektiğinde telefonuna uzanıp birini arayabilirdi. Ama o anda alacağını varsaydı darbeden kurtulmak için yapabileceği tek şey dua etmek olurdu ki o da işe yaramazdı.

Üçüncü darbe de sol taraftan geldi. Kafasını çevirdiğinde cipin heybetli tekerlikleriyle burun buruna kaldı. Anlaşılan yüksek araç takipçisinin bilinçli tercihiydi.

Avuç içleri terleyen Yağız hayatının artık adamın insafına kaldığını biliyordu. Risk alıp telefona uzanmak ne kadar akıllıca olurdu. Bunu anlayacak zamanı olmadan dördüncü darbeyi yine sol taraftan alan Yağız arabanın hâkimiyetini kaybetmek üzereydi. Çünkü her gelen bir öncekinden daha şiddetli olmaya başlamıştı.

Beklediği düz yola çıkana kadar kaç tane temas olduğunu sayamadı bile. Burası onun tek kurtuluşuydu. Tüm gücüyle gidebildiği yere kadar gaza bastı. Cipin arkada kaldığını görmemiş ancak hissetmişti. Başka bir araçla karşılaşmadan buradan kurtulmalıydı ancak çok iyi bildiğini sandığı yolun ne tarafa gittiğini ya da onu neyin beklediğini hatırlamıyordu Yağız.

Sadece önündeki yola kilitlenmiş, peşini bırakmayan sarı ışığın giderek yaklaştığını görebiliyordu. Son gördüğü de o olmuştu.

Duyduğu iki metalin çarpışma sesinden sonra yaşadığı sarsıntıyı hayal meyal hatırlıyordu. Midesi bulanıyordu. Dönme dolaba hiç binmemişti, o kız işiydi. Yağız'ın böyle saçma takıntıları vardı ama eğer binmiş olsaydı herhalde yaşayacakları şu anda yaşadığı ile aynı olacaktı. Gelen taş seslerinin ise ne olduğunu anlayamıyordu.

Üç saniye aralıklarla kafasını bir yere çarpıp dururken bir de tam kalbinin üzerinde hissettiği ağırlık canını yakıyordu. Sanki

acıya ne kadar dayanıklı olduğunu ölçüyorlarmış gibi her an biraz daha şiddetli hale geliyordu.

Bir doktor olarak söyleyebilirdi ki bilincini kaybetmek üzereydi en iyi ihtimalle sadece bayılacaktı ama gerisini getirmeye fırsatı olmadan kendinden geçen Yağız'ın aklındaki son şey ise geç kalacağını Tanem'e haber verememiş olmasıydı.

***

Gözünün önünde taklalar atan araçtan Yağız'ın sağ çıkmayacağına emindi. Saf, onu tuzağa çektiğini sanıyordu. Aslında bu kendi planıydı. Yağız'ın harekete geçeceği anı kaçırmaktan çok korkmuştu ama tam zamanında atağa geçtiğini biliyordu; bilmiyorsa bile iki metre yükseklikten uçup attığı dört takladan sonra ancak durabilen o siyah küçük araç doğru yaptığının kanıtıydı.

Ormanlık alanın girişindeki ağaçlara çarpıp durabilen arabanın ön kaputundan dumanlar yükseliyordu. İyi bir vatandaş olmalı ve 155'i aramalıydı ama acelesi yoktu.

Geçen hafta yakalandığını anlamasaydı hiç bu işlere girişmeyecekti. Bütün gün sitenin kapısında o kötü kokulu Tofaş arabada beklemiş durmuştu. Tanem ve korumaları çıkmıştı ama Yağız'ın evde kaldığına emindi. Yağız'ı tanımasa bile Porsche'sini tanırdı. Yağız'ı o günlük izlemekten vazgeçmek üzereyken akşam saatinde o, Asya ve Tanem geri geldiğinde atlatıldığını dolayısıyla da yakalandığını anlamıştı.

Arkalarında iki araç vardı. Birini tanıyordu, sabahın erken saatinde kafasında beysbol şapkasıyla çıkan adamın arabasıydı. Sonuçta çok işlek bir site değildi, vızır vızır işleyen bir araç trafiği yoktu. Her birini tek tek hatırlıyordu.

İstediği tek şey Sevda'nın yerini öğrenmekti. Öğrenince ne yapacağını bilmiyordu ama nerede ve kime verildiğine göre değişen şartlara uygun bir plan yapacaktı.

Siyah arabadan çıkan dumanlar iyice yükselmeye başlamıştı, başka bir araç gelmeden uzaklaşmalıydı. Buradan geçen birinin

Yağız'ı fark etmemesi mümkün değildi. Ama onu görmek istiyordu, kazananın kendisi olduğunu yüzüne haykırmalıydı.

İki metrelik yükseklikten çeviklikle atlayan adan yakalanmamak için acele ediyordu.

***

Bacağını hareket ettiremiyordu. Ağır darbe almış olmalı veya sıkışmış. Zorlamaması gerekiyordu, yapacağı yanlış bir hareket çok sevgili sağ bacağının sonu olurdu. Sol karın boşluğunda batmalar vardı. Kırılan kaburga kemiği baskı yapıyor olmalıydı. Mide bulantısı fazla olduğuna göre iç kanama riski yüksekti. İyi de neden? Ne olmuştu?

Aha işte şimdi başı dertteydi. Bu semptomların sebebini bilmiyorsa ki bilmiyordu demek ki şoka giriyordu.

Görebileceği herhangi bir şey ona yardımcı olabilirdi ama karanlıktan başka bir şey yoktu. Aslında gözlerinin açık olduğundan bile emin değildi. Ölüyor muydu yoksa?

Kırılan dal sesleri duymuştu tabii halüsinasyon değilse. Kulak kabarttı. Ses iyice yaklaşıyordu. En azından kulakları iyi durumdaydı. Keşke sesi de çıkabilseydi de yardım için seslenseydi. Neden yardıma ihtiyacı vardı?

"Sonun böyle olsun istemezdim, sen iyi bir adam ve iyi bir dosttun."

Kimdi bu adam ne demek istiyordu. Ancak bu sesin sahibini tanıdığına emindi; ama kimdi? Neden tüm soruları yanıtsız kalıyordu?

***

İyi şans Yağız'dan yana olmuştu. Arabanın durmasını sağlayan en az elli yıllık ağaç boş olan yolcu tarafından darbeyi indirmişti. Kötü şans ise ters dönmüş arabanın sürücü kısmının yere yapışmış olmasıydı. Yağız şu anda hayatta bile olsa orada uzun süre yaşayamazdı ki yaşasa bile yükselen dumanlar çıkacak olan

yangının çok geçmeden başlayacağını haber ediyordu.

Risk alıp buraya inmemeliydi ama her şeyin bittiğine emin olmak istedi ya da uzun süredir yaralı olan egosunu gördüğü manzarayla iyileştirmek.

"Sen iyi birisin, cennete gideceğine eminim, bana oradan kart atmana gerek yok," diyen adam gitmek için arkasını döndü. Göreceğini görmüştü.

"Merak etme, geride bıraktıklarına çok iyi bakacağım ve projene senin adının verilmesini sağlayacağım," demeden gitmek istemedi. İşte şimdi rahatlamıştı. Ne yazık artık bir katildi ve cennete gitme şansı yoktu, oysa oraya gidip ölümünün ardından yaşanan gelişmeleri Yağız'a anlatmak isterdi.

***

Adamın sözlerinden de anlaşılacağı üzere Yağız'a yardım etmeyecekti. Ses tanıdıktı. Belki midesi daha az bulansa veya bacağındaki ağrı onu rahat bıraksa hatırlardı. Ama çok geçti, bilincini yitirmek üzereydi. Kolunu kıpırdatıp ışık alabileceği bir alan açsa kendine; yok! Işıktan önce bol oksijene ihtiyacı vardı.

Şimdi de bir araba sesi vardı ama bu gelen değil giden bir arabaydı. Hem de acelesi varmış kadar hızlıydı. Araba?

Bir arabanın içindeydi. Kaza geçirmişti. Birinden kaçıyordu ya da birini mi yakalamaya çalışıyordu. Neden ki o bir doktordu polis değildi ki.

O konuşanı tanıyordu; hem de çok çok iyi tanıyordu. Aradığı oydu; takipçisi yani. Artık hatırlayabildiğine göre beyin travması geçirmiyor ya da bilincini kaybetmiyordu. Bunca aydır kovalamaca oynadığı kişinin O olmasına çok üzülecekti ama şimdi değil. Eğer hayatta kalmayı başarabilirse sonra. Yüzde bir de olsa yaşama şansı olduğunu anladığı şu an ancak kendine sevinebilecek kadar enerjisi vardı.

Tanem...

Saat kaç olmuştu acaba. Söz verdiği halde onu aramadığını

düşünecekti. Sabah da onu öpmeden çıkmıştı evden. Asya vardı, aralarına girmek istememişti. Of ya çok özlemişti onu keşke bir kere öpebilseydi. O gül kokusunu içine çekip ona sarılabilseydi.

Doruk'la da iki gündür konuşamamıştı. Sabrina ile ne yaptı, ikizleri olduğunda nasıl tepki verecekti. Yağız yakında amca olacaktı. Olabilecek miydi?

Zamanının azalmaya başladığını hissediyordu dayanamayacaktı. Kendi sonunun da ailesininki gibi bir kazayla olacağını hiç düşünmemişti. Aslında sonunu hiç düşünmemişti. Her şey buraya kadar mıydı? Daha yapacak çok işi vardı ve söylenmemiş onca sözü.

Öldüğünde anne ve babasının karşısına nasıl çıkacaktı. Tabii onları görme şansı olursa sonuçta iyi bir kul sayılmazdı. Keşke ailesinin mezarlığına gitmiş olsaydı ve büyüdüğü eve, mahalleye.

İkinci kere kendinden geçmeden önce Yağız'ın son pişmanlığı ise, "Keşke Tanem'e onu sevdiğimi, hatta ona âşık olduğumu söyleseydim," olabilmişti.

***

Filiz'in gitmesinin üzerinden bir saat geçmiş olmasına rağmen kadının yarattığı etki hâlâ yüzlerde okunabiliyordu. Tanem'in neden suçlu olarak gösterildiğinin, cevabını öğrenemeyeceği sorular arasındaki yerini alırken, acil işi olduğunu söyleyip Filiz'in ardın çıkan Mehmet'in gerçek amacını düşünmemeye çalışıyor, adamın Filiz'i susturmak için gitmediğini varsayıyordu Tanem. Ancak abisinin bakışlarını gördüğü andan itibaren ne düşünmesi gerektiğini kestiremiyordu.

Aklındaki garip senaryoları uzaklaştırmaya çabalayan Tanem, Yağmur'un konuşmasına odaklanmaya çalıştı. Kafe ve güzellik salonu tamamdı ancak butik bölümü tam tabirle içler acısıydı. Prova odaları, masa, koltuklar ve aynalar yerindeydi ama satılmayı beklenen tek bir bez parçası bile yoktu.

Sena'nın sevgilisi Onur gelmeden az önce yemeğe kadar gel-

miş olacağını söyleyen Ahmet'in öncesinde yakınlardaki müvekkilinden bir dosya alacağını bahane eden Burak da çıkmıştı.

Ahmet'in Onur'dan kaçtığına inanmak istiyordu Tanem. Belki Sena'nın kıymetini anlar; sessiz ve sevimli arkadaşının aslında güzel bir kadın olduğunu fark ederdi.

Onur, sarışın, renkli gözlü yakışıklı bir çocuktu. Tıpkı Sena gibi sakin ve sessiz olmasına rağmen erkeklerin o gelmeden terk edip gittiği ortamda bunca geveze kadının arasında iyi idare ediyordu.

Aldığı eğitimin nihayet hakkını vermeye karar veren Asya yaptığı çizimleri gösterirken gururluydu. Hepsi birbirinden güzel olan elbise, bluz ve etekler onlara hayat verecek terziyi bekliyorlardı. Tabii bu konu hakkında da Yağmur'un söyleyecekleri vardı ve heyecanla anlatıyordu.

"Alışveriş için Paris'e gidelim," diyordu Yağmur. "Hazır giyim de olmalı, sadece dikimle olmaz."

"Bence de dikim işini sipariş üzerine yapmalısın," diyense Serra oldu.

Üzerine konuşulacak yepyeni bir konu daha açılmışken kimsenin geçen saatlerden ve gelmeyen erkeklerden şikâyeti yoktu.

Dakikalar birbirini kovaladıkça içinde büyüyen sıkıntının ne olduğunu kestiremiyordu Tanem. İçi büzülüyordu. Bu ne demek bilmiyordu ama hissettiği tam olarak buydu. Birisi gırtlağına mı yapışmıştı? Elini boynuna götüren Tanem derin derin nefes almaya başladı. Kalbi de ağırlaşmıştı.

Sena "İyi misin Tanem?" diye sorunca diğerlerinin de dikkatini Tanem'de toplamış oldu.

Onlara iyi olduğunu sadece hızla atan kalbinin, içinde büyüyüp durduğunu nasıl anlatacaktı ki. Sesinin çıkacağından bile emin değildi.

"İyiyim" demeyi başarmasının ardından Sena'nın ona uzattığı suyu içen Tanem açıldığını duyduğu kapıdan Yağız'ın gelmiş olmasını diledi.

Beş dakika önce aradığı Yağız'ın telefonu kapalıydı. Burada olsaydı o derdini anlardı. Çünkü kendi anlamıyordu. Sanrı falan da görmüyordu ki o zamanlar hissettiğiyle şu anda yaşadığı deneyim kıyaslanamazdı bile.

Gelen Ahmet'ti. Onur'la tanışmaya fırsatı olmadan Tanem'e yönelmişti.

Başına toplananların konuşmalarını duyabilen Tanem tek kelimesini bile anlamıyordu. Kulağı kapıda gözü telefonda beklerken kendi ya da başkalarıyla ilgilenemezdi.

İkinci kere açıldığını duyduğu kapıyla başını kaldıran Tanem geleni görünce yeni bir hayal kırıklığına sürüklendi. Bu defa gelen de Burak'tı.

Cebinden telefonunu çıkaran Ahmet "Tabii kız açlıktan bayılacak ve tek sorumlusu da doktor sevgilisi," dedikten sonra arama tuşuna bastı.

Ahmet'in ne cevap alacağını Tanem biliyordu. Yanılmadığını da "Telefonu kapalı" diyen adam teyit etmiş oldu.

Son bir gayretle ayağa kalkan Tanem saatin sekizi geçtiğini görünce panik dalgası onu alt etmişti. Ama şimdi emindi ki bir şey olmuştu. Az önce gelen Mehmet'in arkası dönüktü ama kasılmış vücudu iyi şeyler düşündürtmüyordu Tanem'e.

"Senin haberin var mı Mehmet?" diye sordu Tanem.

"Nereden olacak."

"Yüzüme bak lütfen."

Yüzünü dönen Mehmet ona çevrilmiş bakışlardan hoşlanmadı

"Çağrı cihazı," derken neredeyse atomu bulmuş kadar sevindi.

Mehmet'in ne demek istediğini anlayan Tanem hemen hastaneyi arayıp Doktor Yağız'a acil ulaşması gerektiğini ve kim olduğunu söyledikten sonra onu beklemeye alan kız geri dönüp cevap verene kadar olduğu yerden kımıldamadı.

"Maalesef Tanem Hanım çağrı cihazına yanıt vermiyor Doktor Bey."

Telefonu kapayan Tanem'in tüm bedeni sallandı. Yeri ayağının altından çekiyorlardı. Ancak filmlerde olur dediği sahneyi canlandırıyordu sanki. Yağız'ın başına kötü bir şey gelmişti ve Tanem tüm kalbiyle bunu hissedebiliyordu. Onu kaybedemezdi hazır değildi ve asla böyle bir şey için hazır olamazdı. Sabah ona sarılmamıştı. Onu sevdiğini yeterince söylememişti. Yağız'a browni sözü vardı daha sözünü yerine getirememişti.

"Sakin ol Tanem adam doktor belki başka bir hastaneden çağırmışlardır ve şimdi ameliyatta falandır," diyen Burak kendi bile sözlerine inanmamıştı.

Randevusuna geç kalmış Yağız, aramadığı gibi bir bütün olarak yaşadığı telefonu ve çağrı cihazı kapalıydı. Hadi içindeki sesi yok saydı ama bunlara hangi taraftan bakacaktı.

***

İlk yarım saat dakikalarla mücadele ederek sadece beklediler; ikinci yarım saat birilerine ulaşmaya çalıştılar.

Tanem'in aklına ilk gelen Nebahat oldu. Hastane aracılığıyla ulaştıkları Nebahat, yoğun telefon trafiğinin ardından Mert'in bir fikri olduğunu bildirmek için aramasının ardından on beş dakika sonra ondan da sonuç çıkmamıştı.

Son bir saattir Mehmet ve Burak araya sokabilecekleri birilerine ulaşmaya çalışırken Nebahat da kamera kayıtlarını incelemek için hastaneye geri dönmüştü.

Saat 19:15'de ayrıldığını bildiği doktorun otoparktan kaçta çıktığını ve hangi yöne gittiğini haber verecekti. Ama Yağız'ın söz verdiği üzere saat tam 20.00'de Tanem'in yanında olabilmek için yola koyulduğunu bilmek için ekstra bilgiye ihtiyacı yoktu.

"Yeniden sigaraya başlamak için bundan daha uygun bir zaman olamaz" diyen Yağmur karşıdaki büfeye gitmek için ayaklandığında asıl amacı gözünü yakan yaşlardan kurtulmaktı.

Serra'nın da uğraşacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Ben de içkileri hazırlayayım."

Asya'nın omuzlarından tutup kendine yasladığı Tanem tepkisizdi.

Ayakta dikilen ve sürekli birileriyle görüşme halinde olan Mehmet ve Burak'ın ağızından çıkacakları dinliyordu.

"Tamam," diyordu Mehmet, "Nebahat Hanım birazdan tam çıkış saatini ve yönünü bildirecek."

"Buraya geliyordu bence geri dönüp hastaneye gidelim yolun üzerinde mutlaka rastlarız" diyen Tanem aceleyle yerinden kalkarken az kalsın düşüreceği Asya'yı umursamadı bile.

Gayriihtiyari elini karnına götüren Asya'nın hareketini ise kimse fark etmedi.

"Aradan üç saate yakın zaman geçti eğer yolda kaza olduysa ve geleceği yolu düşünürsek çoktan kaldırılmıştır."

"İyi de Ahmet burada böyle oturup bekleyecek miyiz?"

"Sence benim istediğim de bu mu?"

"Sakin olup bekleyeceğiz," dedi Mehmet o her zaman ki otorite dolu sesiyle "plaka tüm ekiplere dağıtıldı ve MOBESE kameraları inceleniyor."

"Ayrıca GSM şirketi cep telefonundan sinyal yakalama çalışmalarına başladı bile" diyen Burak yasal izinsiz bunu nasıl başardığının ayrıntısına girmedi.

"Oturup beklemek beni daha çok yoruyor."

"Bir saat daha lütfen Tanem, ondan sonra söz sokaklarda onu beraber arayacağız," diyen Mehmet ellerini uzatıp kardeşini yanına çağırdı.

Mehmet'in açtığı kollara gitmek istemedi Tanem. Bir kere çözüldü mü bir daha toparlanamazdı. Yağız'ın ona ihtiyacı olabilirdi o yüzden dimdik ayakta ve tek parça halinde olmalıydı.

***

İlk yarım saatin geçmediğini düşünen Tanem ikinci yarım saat başladığında yanıldığını anlamıştı.

Düşünemeyecek kadar beyni uyuşan Tanem boş durmak-

tan bunaldığı halde arabaya atlayıp sokak sokak Yağız'ı araması gerekirken oturduğu sandalyede kıpırdamamıştı.Mehmet'e söz verdiği saatin dolmasına on beş dakika kalmıştı sonra onu burada tutacak herhangi bir güç yoktu.

***

"Tamam, ben gidiyorum," diyen Tanem için zaman dolmuştu. Artık oturup beklemeyecekti. Yağız'ın her saniyesi çok büyük önem taşıyor olabilirdi.

"İyi de nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum Burak, neresi olursa, ama oturup beklemeyeceğim işe yaramasa da onun için bir şeyler yapmaya çalışacağım."

"Evine mi gitsek belki bir şey almak için oraya gitmiş ve uyuyup kalmış olabilir."

Sena'nın fikri hiç de fena değildi. Kızlar aceleyle gitmek için ayaklandığında Mehmet'in çalan telefonu onları durdurdu.

Gelecek olan haberin ağırlığıyla acı acı çalan telefon tüm yürekleri ağızlara getirmişti. Sadece "Evet," diyen Mehmet'ten çıkacak ilk kelimeye odaklandılar.

Yağmur ve Asya ayakta duracak hali olmayan Tanem'i kollarından yakaladı. İyi haber alacakları yönünde umutları yoktu anlaşılan.

Ve o iki kelime "Hangi hastane?" diye Mehmet'in dilinden döküldüğünde, Tanem yerin gökle birleştiğini ve kendinin de arada sıkıştığım sandı.

Eğer onu tutmasalar yere yığılıp kalacak olan Tanem toparlanmakta acele etti. Şimdi olmazdı; şimdi Yağız'ın ona ihtiyacı vardı.

"Armutlu tarafında bulunmuş arabası, Yağız'ı da yarım saat önce hastaneye götürmüşler."

"Orada ne işi varmış" diyen Serra'nın sorusunu cevap gelmeyince Tanem "Bir şey söylememiş mi Yağız?" diye araya girdi. Onun konuşamayacak durumda olduğuna inanmak istemedi.

"Şimdi ameliyattaymış Cüneyt'le Reşat da oraya geçiyormuş."

***

Burası küçük bir hastaneydi. Herhangi bir poliklinikten az büyüktü. En iyilerinin kendi hastanelerinde olduğunu söylemekten keyif alan Yağız orada olmalıydı bu küçük yerde değil.

Beyaz merdivenleri çıkıp kapıdan girdikleri an karşılarına ilk çıkan orta yaşlı beyaz saçlı hemşireye ameliyathaneyi sorduklarında onları alt kata yönlendirdi.

Şu anda kaç kişi olduklarını bile bilmeyen Tanem onu kolundan tutmuş ve sürekli konuşan kişinin de kim olduğu hakkında da bir fikri yoktu.

Merdivenlerden ikişer basamak atlayıp indikleri katta önlerine geniş bir hol açıldı. Karşılıklı duvarların önüne banklar yerleştirilmiş ve tam ortada mavi cam kapının üzerinde "Ameliyathane – Girilmez" yazıyordu.

Anlaşılan bu banklar canlarının içerden çıkmasını bekleyen insanların rahat etmesi için konmuştu. Fakat senin canından can alırlarken senin için neresi rahat olurdu ki? Ağrıyan yerin kalbinken bacaklarındaki sızının nasıl bir önemi olabilirdi.

"Mehmet bir şeyler öğren" diye yalvardı Tanem ama o da biliyordu ki şu an Yağız için yapacak bir şey yoktu.

Gözlerini kaçırmaya çalışan kızların niyetini anlayan Tanem umursamıyordu.

Düşünme yetisini kaybetmişti. Tek hissedebildiği ve duyduğu ise kalp çarpıntısıydı. Hızlı atıyordu. Sesini etrafındakiler duyabiliyordur çünkü Tanem'in kulağına geliyordu hatta o güm güm atan sesin dışında başka bir şey duyamıyordu.

Yaşadıklarının rüya olma ihtimali var mıydı ki en son ne yapmıştı, nerede uyuya kalmıştı. Birisi sırtını ovalayıp duruyordu Yağız değildi. Onun dokunuşunu tanır Tanem.

İnsan sayısı gittikçe artıyordu. İki tane de üniformalı polis

vardı, bir şeyler anlatıyorlardı ama Tanem yerinden fırlamaya kararlı kalbinin gürültüsünden dolayı ne konuştuklarını anlamıyordu.

"Bunu nasıl düşünemedim," diye kendine kızan elinde telsiz olan kişinin sesi oldukça yüksekti onu duymuştu Tanem.

Odaklanırsa neler olduğunu insanların neden üzgün, kızgın ve telaşlı olduğunu anlayabilirdi.

O iki polisten uzun olanı ambulans, bacak ve iç kanama diyordu ama kurduğu cümlenin tamamının ne olduğunu idrak edemiyordu ki Tanem.

Birisi elini tuttu Tanem'in. Ama neden sıktığını anlamadı. Öteki elinin içine soğuk bir şey koydu. Ne olabilirdi ki ne yapacaktı onu?

O soğuk şeyi avucuna koyan, Tanem'i dirseğinden tutup elindekini ağzına götürmesini sağladı. İtiraz etmedi. Edecek gücü yoktu. Hem neden etsin ki şu anda soğuk içini ferahlatabilirdi. Artık ağzına gelecek soğuk şeyden kalmayana kadar içti.

Şimdi de birisi kafasını yana yatırdı.

Garip ama hiç itiraz etmiyordu. Sanki kendi, kendi değildi. Dışarıdan seyirciydi.

***

Evindeki yatağında olmadığını biliyordu Tanem. Hatta evinde olmadığını da! Gözlerini açmamıştı henüz; sanki onu durduran bir güç vardı. Zihnini boşaltmaya çalıştı. Ama zaten bomboş olduğunu fark etti. Ağzından "Yağız" diye kendiliğinden çıkan kelime Tanem'e nerede ve niçin olduğunu hatırlatmıştı.

Yerinden kalkmak istedi. Ama birisi "Yağız! Hayır!" diye bağırıyordu.

Başka biri değil, o bağıranın kendisi olduğunu Tanem'in algılaması uzun sürmedi.

Yüzüne bir darbe aldı. Hayır, biri tokat attı.

Ses kesildi. Derin nefesler aldı ve gözünü açtı Tanem.

Küçücük tek yataklı hastane odasındaki gıcırdayan yatağın üstünde oturan Tanem'i annesi, Serra ve Yağmur etrafında toplanmış onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Asya'nın Cennet'inde Yağız'dan haber almayı bekliyorlardı. Sonra Mehmet'in telefonu çalmış ve onun kaza geçirdiğini öğrenmişlerdi.

Oda dışarıdan giren ışık sayesinde aydınlıktı oysa kaza haberini aldıklarında daha geceydi.

"Yağız nasıl?" diye sordu Tanem aklına üşüşmeye hazır kötü ihtimalleri düşünmeye başlamadan önce.

Annesi ve Serra birbirine bakarken Yağmur sessizce dışarı çıktı. Neden? Duymak mı istemiyordu. Hayır, diye düşündü Tanem burası dört kişi için fazlaydı o yüzden olmalıydı.

"Anlatsanıza."

"Bak kızım."

"Bunları geç anne Yağız nasıl sadece onu söyle." Sesi nasıl da sakindi Tanem'in.

"Ameliyattan çıktı ama yoğun bakımda."

"Ne ameliyatı?" diye haykıran Tanem kendini yataktan aşağıya fırlattı.

"İki saat önce çıktı, iç kanaması durdurulmuş ama aldığı ağır darbe sonucu kanama sadece kontrol altına alınmış."

"Benim Yağız'ı görmem lazım."

Tanem odadan dışarı fırladığında ortalıkta sadece duvara yaslanmış duran Yağmur vardı.

Ağlamıştı. Ama Tanem ağlamayacaktı. Kendine hâkim olmayı başaracaktı.

Koşarak koridorda ilerlerken nereye gideceğini bilmiyordu ya da Yağız'ın nerede olduğunu. Onu gördüğünde ne diyecekti. Yağız onunla konuşabilecek miydi?

Aniden duran Tanem kendini telkin etmeyi denedi. Yüksek sesle "Yağız'ın sana ihtiyacı varken kendini bırakamazsın yoksa seni yine uyuturlar," dedi. Sakinleş diye diye nefesini normal seyrine indirdi.

"Dışarı çıkalım hava al" dedi Serra. "Bu arada Mehmet de doktorla konuşur, hem bakarsın Yağız'ın yanına girmen için izin alır."

Ona sarılan Serra'ya baktı. Başıyla tamam dedi ve ablasının onu yönlendirmesine izin verdi.

Dışarısı aydınlıktı. Güneş gökyüzündeki yerini almış, neredeyse tam tepedeydi. Birkaç ağacın altına kurulmuş kafe gibi bir yerde toplanmış insanlar dikkatini çekti. Güneşten kaçmak için oraya sığınmışlardı. Oysa Tanem yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapadı.

İçinin ısınmasına ihtiyacı vardı.

Gözlerini açtığında önünde dikilen Mehmet'i gördü. Gücü buraya kadardı. Kendini önündeki adamın kollarına attığında hıçkırıklarına engel olamadı.

Tek kelime etmeden ona sarılı kızın rahatlamasını bekleyen Mehmet, Tanem'e ilaç verilmesine karşı çıkmıştı. Ama ameliyathanenin önündeki halini gördüğünde ısrarcı Serra'ya itiraz etmemişti. Yaklaşık on iki saat uyutulan Tanem için zor saatler şimdi başlıyordu.

Yağız'ın durumu kritikti. Bacağını dert etmiyorlardı. Kontrol altına alınan iç kanama durdurulmuştu ama kritik kırk sekiz saatleri vardı. Yeniden başlayacak olan kanama Yağız'ın sonu olacaktı. Doktoru ve Yağız'ın ameliyatına girme şansı olan Cüneyt sonuçtan umutluydular. Dolayısıyla Mehmet de umutluydu.

Fırat olay yeri inceleme ekibinin raporunu okumuştu. Gerçi daha işleri bitmemişti ama az önce arayıp kaza olmadığını bildirmişti Mehmet'e. Lastik ve ayak izleri net kanıtlarmış. Yanılma payı yokmuş.

Komiser, Yağız'ı korumadığı için kendini suçlayıp duruyordu. Yağız ona anlatmıştı hatta Fırat da Mehmet'e anlatmıştı ama ikisi de onu koruyamamıştı.

Akıl mı edememişlerdi yoksa durumun ciddiyetini mi kavrayamamışlardı. Her ne olursa olsun Yağız'a bir şey olacak olursa

Mehmet... devamını getiremiyordu. O zaman yapabilecekleri onu bile korkutuyordu.

"Yağız'ı görmek istiyorum" diye ona yakaran Tanem'e söz veren Mehmet doktorla konuşmak için uzaklaşırken hata yaptığını biliyordu. Yağız'ı o halde görmek ona iyi gelmezdi.

***

Üzerine geçirilen önlük ve başına takılan bone ile Yağız'ın yanına girmeye hazırdı Tanem. Hemşire sadece bir dakikası olduğunu, hastaya dokunmamasını söylüyordu. Yağız'a dokunmadan durabileceğini sanmayan Tanem bundan hemşireye bahsetmedi.

Burası çok sessizdi. Ayak sesleri bile duyulmuyordu, duyulan tek ses birbirine karışmış makine cızırtılarıydı ki daha önce Yağız'dan o sesin iyi bir şey olduğunu öğrenmişti Tanem. O hastanın hâlâ hayatta olduğunun işaretiydi.

Önlerinde durdukları kapı iki yana doğru açılınca buz gibi bir odaya girdiler. Yataktaki adamın üst kısmı çıplaktı. Belden aşağısının üzerinde de beyaz bir örtü vardı.

Gözleri kapalı adamın ağzına hortum takılmıştı, göğsüne ucu makinalara bağlı yuvarlak şeylerden vardı. Tanem onların adını bilmiyordu ama ne işe yaradıklarından az da olsa haberi vardı. Karın bölgesinde kocaman bir bandaj vardı ve oldukça kabarıktı.

Buraya kadar Tanem katlanmayı başarabilmişti. Ama adamın yemyeşil olmuş yüzü tüm dengesini bozmuştu. Hemşire onu tutmasaydı çoktan yere kapaklanmıştı.

"İyi misiniz?" diye soran kısa boylu hemşireye sadece "Evet" diyebildiğinde bir adım atmaya başardı. Sadece bir dakikası vardı ve onu da boşa harcamak istemiyordu. Üçüncü adımında artık Yağız'a benzemeyen adamın başında dikiliyordu.

Ellerine uzanıp dokunmak istedi. Hemşire onu uyarmasa da yapamazdı. Yağız'ın elinin üzerindeki kataterin ucuna serum

bağlıydı tabii birinde; diğerinde ise iki ayrı hortum vardı. Biri kan alıyor diğeri veriyordu.

Yanaklarından yaşlar süzüldüğünü, elleriyle ağzını kapattığını başta fark edemedi Tanem. Omuzuna dokunan hemşire tekrar konuşana kadar da girdiği şoktan çıkamamıştı.

Belki de yüzüncü defa güçlü olmalıyım diye tekrarlayan Tanem "Ben senin için geri döndüm sen de benim için geri gelmek zorundasın" diyebildiğinde kendini daha iyi hissetmemişti.

"Bana bu acıyı yaşatmayacağını biliyorum beni bunun için kurtarmadın! Sen beni üzecek bir şey yapmazsın" diyen Tanem çıkmadan önce de son sözünü söyledi: "ne zaman gelirsen gel, kapıda sadece yüz metre ötende olacağım. Olur da o lanet kalbin durursa bil ki benimki de durmuş olacak ve o zaman benim için yaptığın her şey boşa gidecek."

***

Kırk saati atlatmayı başarabilmişti Tanem. Gelenleri karşılamış, geçmiş olsun dileklerine teşekkür etmişti. Sağlık bakanını ağırlamış, başbakanın mesajını yanıtlamış, bu arada Yağız için araştırmalar yapmış ve bir şekilde bitmeyecek sandığı saatlerin sonuna yaklaşmıştı.

Çok iyi ve başarılı olduğunu bildiği Yağız'a devlet başkanlarından gelen çiçek ve mesajlar Tanem'i şaşırtmıştı. Sevgilisinin ünü ve başarısının vardığı noktalardan belli ki haberdar değildi. O onun için sadece okyanus gözlü aşkıydı.

Sürekli kusan ve bayılan Asya'yı eve göndermiş, diğerleri de ara ara gidip gelmişti. Bir tek kendisi gibi hastaneden hiç ayrılmayan Mert olmuştu. Zor ve yorucu saatlerde konuşmak yerine yan yana oturup geçmeyen zamanı dinlerken omuz omuza vermişlerdi.

Kaza sebebini tam bilmiyordu zaten de ilgilenmiyordu. Sadece Mehmet'le Fırat'ı konuşurken duyduğu kadarından haberdardı. Siyah bir cipten bahsediyorlardı; bu konunun tüm yükü-

nü onlara bırakmıştı. Elinden bir şey gelmezdi, geleceğini bilse yapardı.

Yağız'ın yanına ziyaretçi sokulmuyordu; hemşire ya da doktorların da tek başına girmesi yasaktı, buna Cüneyt de dahildi ve düzenin doğru işlediğinin takibini de Tanem üstlenmişti.

İhmal ettiği tek şey işiydi. Çocukların ne yediğini, kimin hangi oyuncağı dilediğini bilmiyordu. Şu haldeyken onlara zaman ayıramazdı fakat geri döndüğünde kendini affettirmenin yolunu bulacaktı. Bir de Doruk vardı. Ona henüz haber vermemişti, şimdilik de vermeyi düşünmüyordu. Yağız'ın ne durumda olduğunu kendileri bilmezken ona ne söyleyecekti. Binlerce kilometre uzaklıktayken elinden yapacak hiçbir şey gelmezken Doruk'un endişelenmesine razı gelemezdi. Tanem'in kendisi adamın dibindeyken bir şey yapamamıştı, o ne yapsın. Fatma Abla ve hastaneyi Doruk konusunda uyarmış, ararsa onu oyalamalarını istemişti ki sadece sekiz saatleri kalmıştı.

Yağız kendine geldiğinde ona onun yokluğunda yaptıklarını ve yaşadıklarını anlatacaktı. Sevgilisinin ne kadar güçlü olduğunu anlayınca Tanem'le gurur duyacaktı Yağız. Dimdik ayakta kalmış, kendini boşluğa bırakmak yerine ona layık olup gereken neyse, yapmaya çalışmıştı Tanem, hem de kötüyü hiç düşünmeden.

Şimdi, bu karanlık ve küçük odada ellerini başının arasına alıp ne yaptığını kendi de bilmiyordu. Az önce balkondan düşen çocuğu için ağlayan annenin "Allahım bana kaldıramayacağım dertten fazlasını yükleme. Sen en iyisini ve hayırlısını bilirsin" diye yakarısının ardından Tanem kendini bu çamaşır suyu kokan odaya atmıştı. Burası temizlik malzemelerinin tutulduğu yerdi. Neresi olursa olsun son saatlere giderken ve herkes gelmeden, onların karşısında dağılmamak için kendini yeniden toparlamalıydı, belki biraz da tıpkı o anne gibi yakarmak istiyordu.

"Taşıyamayacağımdan fazlasını yaşatma bana Allahım" diye alçak sesle konuşmaya başladı Tanem. "Hayırlısı olsun demeye

dilim varmıyor ki dilim dese de kalbimden geçmediğini bilirsin zaten. Ben Yağız'ı istiyorum beni onsuz bu koca dünyada nefes almaya mahkûm etme."

Bir inancı var mıydı ya da ne kadar inanıyordu bilmiyordu Tanem. Ama demek ki insan içine düştüğü zor zamanlardan kurtulmak için elinde kudret olduğuna inandığı büyük bir güç arıyordu ve işte tam da o anlarda mucizeler yaratacak Allah'a sığınıyordu.

Neden bizim, neden benim başıma geldi ki tüm bunlar diye düşünmekten geri kalmayan Tanem, Yağız'ın iyi olacağını hissediyordu. İstediği bu olduğu için değil gerçekten tüm kalbiyle inanıyordu. Ama korkuyordu. Ne yapacağı belli olmaz Yağız'ın ona kötü bir sürpriz yapmasından hem de ölesiye korkuyordu.

Biraz daha yakarıp ağladıktan sonra dışarı çıkarken tereddüt eden Tanem son bir kez daha "lütfen Allahım" dediğinde devamını getirmedi. Ne istediğini ikisi de biliyordu.

Önce Yağız'ın yanına çıktı. Tabii ona dokunamadı, sadece bulunduğu bölümün önüne gidip son kırk saatte kırk defa yaptığı gibi açtığı parmaklarıyla avuç içini cam kapıya dayadı. Yağız'a yakın olunca onu daha rahat hissedebiliyordu hem böylelikle Yağız da onu hissedebilecekti. O Tanem'i üzecek bir şey yapmazdı.

Tanem'in tek istediği de o mavi gözlere yeniden bakabilmek, gülmeyi yeniden öğrenen adamın güzel yüzüne bir kez daha dokunabilmekti.

Hastane dışındaki kantine çıktığında Mert'i uzaklara dalmış halde bulmak canını yaktı Tanem'in. Onun neden bu halde olduğunu, kim için yas tuttuğunu bilmeseydi onunla ilgilenebilirdi.

"E yoldaş" diyerek genç adamın yanındaki beyaz plastik sandalyeye kuruldu Tanem.

"Nerelerdeydin?"

"Hiç Yağız'a uğradım dolaştım falan."

Tanem'in yalanına inanmamıştı Mert. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

"Nesrin Hanım aradı az önce inmiş uçakları."

"Ah" diyebildi Tanem. İnsanların etrafta olmasından hoşlanıyordu ama bu ilk karşılaşmalarda gardını korumak zor oluyordu.

"Telefonunu açabileceğimi düşündüm kızmadın değil mi?"

"Saçmalama Mert ama aslında kızsam iyi olurdu."

"Biraz rahatlardın."

"Sen de mi aynısın?"

Ağzını oynatmadan güler gibi yapan Mert'ten garip bir ses çıktı.

"Birisi bana yan baksın diye dualar ediyorum."

"Bence Mert dua hakkını başka zamanlar için beklet."

İşte yine sözün bittiği yere ulaşmışlardı. Buraya varmaları çok çabuk olmasına rağmen kurtulmaları pek de öyle kolay olmuyordu.

Şimdi ikisi de susmuş sessizliğin peşine düşmüşlerdi.

***

Teyzesinin yarım saat süren kucaklaşmasından kurtulması Tanem için çok kolay olmasa da dağılmamayı başarabilmişti ta ki Asya gelene kadar. Neden bilmiyordu ama onu gördüğünde gözyaşları söz dinlemez bir hal alıyordu. Onun Yağız'ın kıymetlisi olduğunu bildiği için olabilirdi. Belki. Belki de sadece dağılmaya bahane arıyordu.

Herkes gelmeye başladığında gürültü de eşit oranda artmıştı. Yağız'ın çalışma arkadaşları başta Aydın ve Eşref olmak üzere hepsi gelmiş ancak Tanem'in ilk dikkatini çeken Nebahat olmuştu. Bu kıza artık iyi davranacaktı Yağız için çok koşturmuştu hakkını yemeyecekti.

Sena ile Ahmet kafa kaya vermiş konuşuyorlardı. Tanem'in görebildiği kadarıyla birbirlerini teselli etmeye çalışıyorlardı.

Mehmet ve Fırat bu defa yanlarına İbrahim'i de katmışlar,

harıl harıl önemli bir konu hakkında tartışır gibi fikir paylaşımı yapıyorlardı.

İnceleme sırası anne ve babasına geldiğinde yanında oturan Mert'in hareketlendiğini hisseden Tanem de ayaklandı. Yağız'ın doktoru geliyordu.

Ne olmuştu ki? Öngörülen zamanın dolmasına daha dört saat vardı.

"Hayır," diye başladığı cümlesinin sonunu getirmedi Tanem figana başlamadan önce doktoru dinleyecekti.

Doktor, çaprazında duran Cüneyt'le aynı anda adım atıyor sessizce bir şeyler konuşuyorlardı. Yüzlerindeki ifade boştu. Tanem bununla bir sonuca varamazdı.

Herkes, gelenleri görmüş yürümeye başlamıştı. Beş adım sonra tam ortada buluştukları an Tanem yanında beliren Serra ve Yağmur'a aldırmadı. Konuşmadı; bir asırdır bekliyordu birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

Boğazındaki gıcığı temizleyen doktor nihayet anlatmaya başlayabilmişti.

"Bizim için kritik saatler sona erdi. Kanama tekrarlamadı ve bu demek oluyor ki bundan sonra da tekrarlanmayacaktır."

Aslında şu anda alkış, sarılma çığlık falan olmalıydı ama kimse çıt çıkarmadı belki biraz rahat nefes alınmış, yüzlerdeki gerginlik bir nebze de olsa azalmıştı. Sadece o kadar.

"Pankreas ve ciğerde problemlerimiz var ve en kısa sürede yeni bir ameliyata alınacak. Hayati riski yüzde yirmiye düşürebildik ama bacağı için henüz konuşabilecek durumda değiliz" diye anlatmayı sürdürdü doktor.

İstediği kadar anlatabilirdi. Tanem için sorun değildi o duyacağını duymuştu.

Çığlık mı atsa, dans mı etse bilemedi Tanem. Yağız'ın bir bacağı kolu olmayabilirdi. Ona bakan bir çift mavi göz Tanem'e yeterdi.

Şimdi çığlıklar ve bağırışları duymuştu. Birileri gelip gidip

ona sarılıyordu. Kritik saatler bitmişti. Yüzde yirmi de bir ihtimaldi ama o kadarcık şey Yağız'a hiçbir şey yapamazdı.

Hayat yeniden başlıyordu Tanem için. "Teşekkür ederim Allahım" derken hâlâ birileri ona sarılmakta ısrarcıydı. Kimseye itiraz etmedi, herkesle kucaklaştı hatta çoğuyla birden fazla. Olsun yine olsa yine yapardı.

Her kafadan çıkan ayrı ayrı sesler uğultuya dönüşüp Tanem'in başına çarpıyordu; bunu da sorun etmedi. Boşlukta süzülür gibiydi. Bacaklarındaki tüm ilikler boşalmıştı.

Kendi kendine gülmeye başlayan Tanem yere yığılmadan sadece iki saniye önce tutabilmişti onu Mert.

***

O gün önceki günlerden biraz daha kolaydı. Tek derdi onu düşünerek artık eve gitmesi gerektiğini söyleyen insanları dinlemek zorunda kalmasıydı Tanem'in. Tabii ki gitmedi. Ama biraz yemek yemişti, Mehmet söylediği için değil midesi kabul ettiği için yiyebilmişti.

Burası küçüktü. Hasta ve ziyaretçisi azdı ama Yağız'ın gelişiyle hareketlenmişti. Yağız'ın güvenliğinden sorumlu olan kişilerin sayısı artmıştı. Bahçe ve koridorlardaki üç kişiden birisi koruma görevlisiydi.

Az daha çok geç kalmış olacak olan Mehmet ve Fırat'ı ancak şimdi önlem almayı akıl edebildikleri için suçlamak istemiyordu ama elinde değildi. Madem ters giden şeyler vardı illa Yağız'ın bunları yaşaması mı gerekiyordu? Yine de Tanem sesini çıkarmadı. Yaptığı tek şey önlemlerin yeterli olup olmadığını kontrol etmekti.

Üçüncü gün Yağız'ı uzaktan görme şansı olmuştu.

Dördüncü gün bir sonraki gün yapılacak ameliyat için Yağız'ın nakli gerçekleşmiş ve tüm süreçle ilgilenmişti. Aslında Tanem'e iş düşmezdi ancak o her safhada yer almak ve her şeyin yolunda olduğunu bilmek, bir aksilik olmadığına emin olmak istiyordu.

Ambulansın peşindeki arabayla Yağız'ın arkasından giden Tanem gözlerini hiç kırpmadı. Arkadaki arabada olan Mert'in sözleri kafasının içinde dönüp durmuştu.

"Hocamı oraya götürmelerine izin verme Tanem" diyordu Mert sebebini açıklamadan "Bu çok büyük bir hata, onu yem olarak kullanacaklar" derken duvarları yumruklayan genç doktorun demek istediğini anlamıştı Tanem.

Sevdiği adamı tanıyan Tanem eğer Yağız'ın karar verme gücü olsaydı onun da gitmeyi kabul edeceğini biliyordu. Ayrıca üst üste iki ameliyata girecek olan Yağız tam teşekküllü ve en iyilerin olduğu yere gitmeliydi. O küçük hastanedeki imkânlar kangren tehlikesiyle karşı karşıya olan bacağını kurtaramazdı. Tanem için sorun değildi, iki bacağı iki kolu olmayabilirdi Yağız'ın. Her atışını hissedebildiği kalbi ve o okyanus gözleri Tanem'e yeterdi. Sadece nefes alsa, aynı gökyüzünün altında aynı güneşin onların üzerine doğması ve aynı yıldızlara bakabilmek kendisi için yeterli olsa bile Yağız için olmayacağını biliyordu. Eğer birazcık okyanus gözlü sevdiğini tanıyorsa kendini kapatacağı karanlıkta Yağız'ın ölümü seçeceğine emindi. Gerçekten ölmese bile bir ölüden farksız olmayacaktı.

Cüneyt, on yılın üzerine bir ameliyata girecekti. Başkası olsa asla yapmazdı. Fakat Yağız'ı başkalarına emanet edemeyecek kadar bu genç adamın değerli olduğunu söylüyordu.

Hastaneye vardıklarında tüm personel onları kapıda karşılaşmıştı. En önde de Nebahat vardı. O sürekli yapılı saçları ve abartılı makyajından eser yoktu.

"Yağız'ın iyileşmesi karşılığında ödeyeceğim bedel onu Nebahat'a vermek olsa kabul ederim," diye düşündü Tanem.

Düşüncesi bile kalbini yaktı hem de cayır cayır kızgın yağlara düşmüş gibi ama yine de kabul ederdi. Yağız'ın hayatı için onu feda etmesi gerekiyorsa yapardı ki kendi hayatını ortaya koymak sadece abartılı sözlerden ibaret olurdu. Çünkü pratikte hiçbir işe yaramayacak olan hayatının şu anda beş para değeri yoktu.

Özel yoğun bakım odasına yatırılan Yağız'ı uzaktan da olsa görebilmek Tanem için ayrıcalıktı. Onu ne kadar özlediğini kelimelerle ifade etmesi mümkün değilken bu kadarına bile razı olmak gücüne gidiyordu Tanem'in.

İkinci katta Mehmet bir oda tutmuştu onun için ama Tanem yoğun bakımın önünden ayrılmıyordu. Arada sadece kahve içmek için biraz da temiz havayla doldurduğu ciğerleriyle kendini yenileyebilmek için dışarıya çıkıyordu.

En çok işine yarayansa Cüneyt'in süresiz izin verdiği Mert'ti. Onun Yağız'a olan hayranlığına birçok kez yakından şahit olmuştu Tanem ancak bu kadar derinden etkilenmesi sevdiği adamın güzel kalbiyle alakalıydı. Öyle ki temizlik görevlisinden başhekime varana kadar herkes yıkılmıştı. Ama bir kişi vardı Yağız'dan nefret edip onu bu hale getiren ancak onun kim olduğu hakkında kimsenin bir fikri olduğunu sanmıyordu. Aylarca Yağız'ın Tanem için sorduğu soruyu şimdi o soruyordu: "Yağız'dan kim ne istiyordu?"

Bugün ona verilen hiçbir şeyi yemeyecek ve içmeyecekti Tanem. İlaç konulmadığından emin olamazdı. Az sonra ameliyata girecek Yağız'ı beklemek istiyordu. Ona acı verecek her saniyeye katlanacak, Yağız'a layık olup zayıf ve umutsuz görünmeyecekti. Sevdiği içeride canıyla uğraşırken o da kapının önünde dua ederek Yağız'ın onu hissetmesini sağlayacaktı. Adamın ona yaşattığı onca güzelliğin ardından o kapıda beklemek Tanem için eziyet olmayacaktı.

Kalabalığın içinde kendini yapayalnız hissediyordu Tanem. Yanına oturup konuşmaya başlayan Aydın'ın kendi isteğiyle mi geldiğini yoksa Serra'nın mı gönderdiğini merak ediyordu. Zavallı adam boşuna konuşuyordu. Tanem onu duymuyordu bile ki duysa da anlamıyordu. Reşat'ın elini sıktığını bile çok sonra fark etmişti. Güce ihtiyacı olduğunu bilen Tanem insanların ona teselli vermesine sinir oluyordu. Birkaç ay sadece; ondan sonra hayat onlar için normale dönecekti. Yine geceleri yatmadan önce

gördüğü son şey ve uyandığında gördüğü ilk şey Yağız olacaktı.

Tanem yine kendini güvende, huzurlu ve mutlu hissedecekti. Yine sevdiği adamın belası olacaktı.

Şimdi herkes susmuştu. Herkesin gözü saatteydi. Cüneyt'in söz verdiği beş saat dolmuş, nefesler tutulmuş gözler kapıya sabitlenmişti. Yanında oturan Asya ve Mert'in nefes alışlarındaki tuhaflığı fark eden Tanem kendisininkini de öyle olup olmadığını merak etti. Ya da nefes alıyor muydu onu bile bilmiyordu.

Yarım saat gecikmeyle Cüneyt kapıdan girdiğinde Tanem de tükenmenin sınırındaydı.

Sol bacaktan alınan yedek damarlar sağ bacağa takılmıştı. Kangren tehlikesi ortadan kalkmıştı ama daha sonra platin takmak gerekebilirdi o da Yağız iyileştiğinde bacağının ne durumda olduğuna bağlıymış çünkü sinirlerin aldığı ağır hasar işi zorlaştırıyordu.

Rahat bir nefes alan Tanem için önemli olan Yağız'ın hayatta kalmayı başarmış olmasıydı. Cüneyt'in gönül rahatlığıyla hayati tehlikesinin olmadığını söylemesi ve birkaç saate kadar Yağız'ın kendine geleceğini bildirmesiyle dünya daha güzel görünüyordu artık Tanem'in gözünde. Etrafında sevinç nidaları atılırken o da kendini dışarı attı.

Gökyüzü ne kadar da aydınlıktı bugün, etrafına bakındı Tanem, yan bahçedeki ağaçlar, çiçekler dünya, hayat gerçekten çok güzeldi.

Yağız'la gerçek anlamda ilk karşılaştığı banka oturana kadar yürümeye devam eden Tanem yeniden uyandığını fark etti. Yağız'la beraber girdiği karanlık daha önce uyandığı karanlıklardan farklıydı. Birini sevmek, insanı hayata bağlayan en önemli unsurmuş buna emin olmuştu. Eğer kalbin başkası için atmıyorsa bir işe yaramıyor demekti.

Her yeri, her bir eklem ve kasındaki ağrıyı hissedebiliyordu. Kendini güçlü ve ayakta tutmak için bedenine yaptığı eziyet ona bu şekilde karşılık veriyordu anlaşılan.

Boynunu sağa sola döndürüp bacaklarını ileriye doğru uzattı. Sırtını yaslayıp ellerini kucağında birleştirdi ve hiçbir şey düşünmedi.

Oturduğu süreyi fark etmeyen Tanem aranmaya başlamadan önce geri dönmeliydi.

Bacakları uyuşmuş, sırtı da ağrımıştı. Bir an paniğe kapılır gibi olduysa da saate baktığında aradan daha on beş dakika geçtiğini görmek onu rahatlatmıştı. Yine de acele etmeliydi, Yağız kendine geldiğinde kapı önünde olması gerekiyordu.

Kalkmak için niyetlendiği esnada Reşat'ın beş adım ileride ona doğru geldiğini gördü.

Dinamik ve güler yüzlü Reşat'ın yanına gelmesinden rahatsız olmayan Tanem bir süre daha kalabileceğine karar verip doktorun oturması için ona yer açtı. Üzerindeki kıyafete bakılırsa Reşat da sadece Yağız için buradaydı.

Yağız'ın ağzından duyduklarıyla onun iyi bir dost ve abi olduğu kadar iyi bir de doktor olduğunu biliyordu Tanem.

Reşat'ın gülümsemesine karşılık veren Tanem "Siz de mi kaçtınız" diye sordu.

"Kaçmak mı?" duraksayan Reşat sanki söyleyeceklerini toparlamak istiyordu. "Başkalarından kaçması kolay önemli olan kendinden kaçabiliyor musun?" derken konuşmak için acelesi var gibiydi.

"Çok haklısınız."

"Ama bence insanlığın yaptığı en büyük hata kendinden kaçmaktır."

Reşat'ın ne dediğini anlamıştı Tanem ama ne demek istediğini ya da şimdi neden bunları konuşmak zorunda olduklarını bilmiyordu. Ona dirayetli ol Yağız güçlüdür deyip moral vermeye çalışmasını beklerken gafil avlandı. Tanem başını sallamakla yetinerek kibarlık etti.

"İşte bazen de insan ne oldum değil ne olacağım demeli."

Reşat'ın bu sözlerine kibarlıkla cevap vereceğini sanmıyordu Tanem.

Yağız'ın sakat kalma ihtimali vardı ama iyileşme ihtimali de yüzde kırktı adam bundan mı bahsediyordu?

Şaşkın şaşkın ona bakan Tanem kızmak üzereydi, Reşat bunu görebiliyordu. Kızın yapmaya çalıştığı, Reşat'ın sözlerini doğru anlayıp anlamadığını tartmaktı.

Bu hale nasıl gelmişti, arabanın yanına kadar gidip de nasıl kontrol etmezdi! Ancak edilecek bir şey yoktu. Yağız'ın o arabanın içinden sağ çıkması ona göre mümkün değildi. Hem olay yerini de elleyemezdi, Yağız'a ulaşmak için o minik arabayı da kaldıramazdı. Ama bir kibrit çakabilirdi.

Daha oradan üç yüz metre uzaklaşmıştı ki yanından iki araba geçmişti Reşat'ın. Yağız'ı onlar bulmuştu. Şanslı piç! Oysa Reşat'ın ihtiyacı olan on dakikaydı, asla daha fazlasına dayanamazdı Yağız.

Kırk yıldır doktordu, çok çalışmış, çok uğraşmış, birden çok buluş yapmış, ama kimseden destek alamamışken, daha yeni yetme Yağız'a sunulan imkânlar onu deliye çevirmişti. Amacı Tanem'e, Yağız'a ya da Sevda'ya zarar vermek değildi. Tek istediği Yağız'ın öyle veya böyle başarısız olmasını sağlamaktı. Hande'nin sayesinde neredeyse başarıyordu, o kalp krizinde kıl payı kaçırmıştı başarıyı. Fakat Yağız işin peşini bırakmamış, her şeyi didik didik edince de sonuca ulaşması fazla vaktini almamıştı. Akıllı çocuktu! Tüm işlemleri onlarca kez incelemiş, hep aynı sonuca ulaşınca da soruna ulaşması onun için pek de zor olmamıştı.

Bunları biliyordu, çünkü araştırma yaparken Yağız'ın hep yanındaydı. Herkesten şüphelenebilirdi, ama asla abi dediği, hastalarını ve işini emanet etmekten kaçınmadığı Reşat'tan şüphelenmezdi.

Sevda'yı hastaneden kaçırdığı gece Yağız, Sancaktarlar'dan vazgeçip hainin içlerinden birisi olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu Reşat. Sabah geldiğinde salya sümük ağlayan Mert'ten Sevda'nın gittiğini öğrenmiş ve Yağız, Reşat'ı dışarıda bırak-

mıştı. Böylelikle Tanem'de başaramadığını Sevda'da başarmak üzereyken Yağız ona yine izin vermemiş oldu. Birkaç defa araba değiştirerek peşine takıldığı Yağız'ın ne yapmak istediğini ya da Sevda'nın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştı ama olmadı. Her defasında dört ayak üzerine düşen Yağız oldu.

Eğer Reşat kaybediyorsa Yağız da kaybedecekti. İlk tanıştıklarında ona hayran kalmıştı. Yaptıklarına, azmine. Ama sonra deneyin ona getireceği başarıları fark etmişti. Kendisi kırk yıllık bir doktor olarak ki bu Yağız'ın yaşından bile fazlaydı; yapacağı tek şey Mert'le aynı kefeye konularak böbürlenip duran, tebrikleri kabul eden gencecik adamın arkasında oturmaktı. Sahne ışıkları onu asla aydınlatmayacaktı, hep kenarda ve gölgede kalacaktı. Bunu kabul edemezdi. Bir gecede karar vermişti; Hande'nin para için başkalarının yerine çalıştığını anladığı o gecede.

Asıl amacı Yağız'ı başarısız kılmak, onu saf dışı bırakarak projeyi üstlenmekti. Böyle olsun istememişti; bu genç adamı sevmişti ama bu durumda olmalarının tek sebebi Yağız'dı.

Polis ona çok yaklaşmıştı.

Bulduğu adam ona çalıntı ve plakaları değiştirilmiş arabalar veriyordu. hiçbirini uzun süre kullanmıyordu. Yine de son kullandığı araba MOBESE'ye yakalanmıştı. Polis kayıp ciplerin peşine düşmüştü bile. Detayları henüz öğrenemese de etrafına verdiği güvenle Mehmet ara sıra ufak ipuçları veriyordu Reşat'a.

Arabayı bulamazlardı. Küçükçekmece gölünü boylamıştı, ancak emin olamazdı. Tıpkı Yağız'ın onu görüp görmediğinden emin olamayacağı gibi.

Birkaç defa yanına girmeyi denemişti ama tabii ki burada değil. Çünkü tuzak kurulduğuna emindi eee kendisi de sonuçta doğuştan katil değildi, aklı daha fazlasına çalışmıyordu. Kaç aydır deniyordu, olmadı işte. Kaçacaktı. Ailesini kızı ve torununu terk etmek zorundaydı. Bir türlü gebermeyen sürekli dört ayak üzerine düşen Yağız'dan dolayı onları belki de bir daha göre-

meyecekti. Sadece iki saati vardı. İki saat sonra Yağız kendine gelecekti, o gelmeden uzaklaşmış olmalıydı.

Fazla işi yoktu. Dünden her şeyini hazırlamıştı. Gitmeden önce yapması gereken tek bir işi kalmıştı. Mahvolan sadece kendi hayatı olmayacaktı.

Tekrar Tanem'e bakan Reşat kızın sessizliği dinlediğinin farkındaydı. Çok güzel ve gencecikti Tanem. Ancak kendi için üzülmekle o kadar meşguldü ki başkası için ayıracak vakti yoktu.

Cebinde sakladığı şırıngadaki zehirin Tanem'i öldürmeyeceğini var sayıyordu Reşat. Tanem'in bulunma süreci göz önüne alınırsa önce bütün vücudu boşalıp elini dahi kaldıramayacaktı, sonra yavaş yavaş öldüğünü sanacaktı çünkü kasları sırayla kasılmaya ve sertleşmeye başlayacaktı. Bu esnada bulunursa yırtacaktı ama yok bulunmazsa zaten pille çalışan kalbi fazla dayanamayacak ve duracaktı. Yazık. Olur da bulunursa; zehrin vücudunda ne kadar dolaştığına bağlı olarak Tanem'in sinir sistemi zarar görecekti. Felç geçirecek, belki de bir daha konuşamayacaktı. Yazık.

Korkmuyor değildi. İçindeki cılız sesin 'yapma' dediğini duyabiliyordu ama yapmak zorundaydı.

Aralarındaki mesafeyi kapadı. Sadece on santimdi. Olsun, burası kalabalıktı, o esnada birinin görme ihtimalini göze alamazdı. İlk ameliyata girdiği zamanları düşünerek aldığı nefesi üçe kadar saydıktan sonra bıraktı. Elini cebine soktu. Çok kolay olacaktı.

Ufak bir bel hareketiyle Tanem'e yanaştığı sırada daha şırıngayı çıkaramadan ona doğrultulmuş silahla göz göze geldi. Ne olduğunu anlamaya bile fırsatı olmamıştı.

Komiser Fırat "Sakın kıpırdama, hiç şakam yok!" dediğinde irkilen Tanem önce Reşat'a sonra Fırat'a baktı. Panikle ayağa kalkmak istediğinde onu kolundan yakalayan Reşat gitmesini engelledi. Artık Reşat'ın önünde siper görevi yapıyordu.

Neler olduğunu anlamıyordu, kolu çok acıyordu. Fırat'ın ne

zaman ve nereden geldiğini anlayamadan etraflarında en az on adet silahlı adam belirdi.

Anlaması uzun sürmedi Tanem'in. "Sen o'sun" dediğinde Reşat daha da yaktı canını.

"Ağzını açma ve sakın kıpırdama," diyen Reşat Tanem'le beraber ayağa kalkarken şıringayı kızın boynuna sadece bir santim uzaklıkta tutuyordu.

"En ufak hareketinizde onu öldürürüm."

"O zaman buradan çıkmayı nasıl düşünüyorsun?"

"Sorun değil ben yoksam o da yok."

Reşat'ın yüzünü göremiyordu Tanem ama Fırat'ta gördüğü ifadeden başının belada olduğunu anlayabiliyordu.

Midesine saplanan ağrının adı korkuydu ama ondan da önemlisi ona dokunan adam Yağız'ı bu hale getiren adamdı. Bunu bilmek ona hiç yardımcı olmuyordu. Kendini kusacakmış gibi hissediyordu.

"Buradan çıkışın yok Reşat, işini daha da zorlaştırma bırak kızı," diye bağıran Fırat ileri doğru adım attığında Tanem hissettiği acıyla çığlık attı. Boynuna değen iğnenin ucunu hissediyordu. Kolundaki ağrı ise dayanılmaz boyuta ulaşmıştı.

"Ne zamandır ben olduğumu biliyorsunuz" diye sordu Reşat. Sanki eyleme geçmeden önce birkaç bilgiye ihtiyacı varmış gibi konuşuyordu.

"MOBESE'nin çektiği fotoğraflardan birinde Mert seni tanımıştı. Hem de sadece ellerinden" diyen Fırat'ın ardından ani bir reflekse Reşat ellerine bakma ihtiyacı hissedince gardını düşürmesini fırsat bilen İbrahim yandan yaptığı hamleyle üzerlerine atladı.

İbrahim'in varlığını Tanem bile unutmuştu. Avantajı olan boyu ve gençliği ile Reşat'ı yakalaması kolay olmuştu.

Ne var ki Reşat'ın pes etmeye pek niyeti yoktu. Önce Tanem'i bırakmak istemediyse de başaramayacağını anlayınca elindekini İbrahim'e doğru sallamak için kızı bırakmıştı. Çok az farkla

genç polisi es geçen tehlike henüz sona ermemişti.

Tanem'i birisi çekip uzaklaştırmıştı. Ama gitmek istemiyordu.

Reşat'ın kolunu havada tutmakta zorlanan İbrahim'e sürekli hareket halinde olmalarından dolayı kimse araya girip yardım edemiyordu fakat başta Fırat olmak üzere herkes müdahalede bulunmak için en uygun anı kolluyordu.

Bu esnada "Bir şeyler yapın!" diye bağıran Tanem'i kimse dikkate almıyordu.

"Sakın ateş etmeyin!" diyen Fırat'ı ise duymamak mümkün değildi.

Sonra bir şey oldu herkes durdu. Fırat'ın açılan gözlerini görebiliyordu Tanem.

İbrahim'in geri çekilmesiyle Reşat'ın bedeni külçe gibi yuvarlandı. O ana kadar tutulan nefesler bırakıldı.

Bu kadar mıydı? Her şey bitmiş miydi yani?

***

Doktorların müdahalesiyle hayatı kurtulan Reşat gibi biri ölmeyi tercih ederdi herhalde. Cüneyt onun felç geçirdiğini artık konuşamayacağını söylemişti. Bundan sonra o artık yatalak tutuklu olarak anılacaktı. Bu cezanın onun için hafif olduğunu düşünen Tanem hastalıklı bu fikrinden dolayı kendinden utanmadı.

Mehmet ona her şeyi, tüm süreci olduğu gibi anlatırken sık sık Tanem'den özür diledi. Çünkü yem olarak kullanacakları Yağız değil oydu. Yağız'ın kendine geldiğini ve Reşat'ın adını verdiğini kimseye özellikle Tanem'e söylememişlerdi ki ondan da önce Mert'in yönlendirmesiyle zaten Reşat göz hapsindeydi.

Cerrah olma yolunda ilerleyen Mert'in dikkati işlerini kolaylaştırmıştı. Hocalarının, üstatlarının ellerini nasıl kullandığına sürekli dikkat ettiğini söyleyen Mert o siyah ciptekinin Reşat olduğu konusunda neredeyse emindi.

Ama bu bir kanıt değeri taşımıyordu. Bugüne kadar da aleyhinde kullanacakları herhangi bir şeye ulaşamamışlarken Onu suçüstü yakalamaktan başka çareleri yoktu. Yağız çok riskliydi ki Reşat da eğer güvenlik önlemleri alınmazsa şüphelenebilirdi. Onun her şeyin yolunda gittiğine ama zamanla köşeye sıkıştığına inanmasını istediler ve her şey tam da istedikleri gibi olmuştu. Adamın kaçmak için yaptıklarından haberleri vardı. İbrahim ve Fırat iyi iş çıkarmıştı.

Son gelen çiçekleri de yerleştiren Tanem her şeyin bittiğine seviniyordu. Yağız hastaneden çıkınca düşünecek dertleri olmadan geçirecekleri günleri bir tatille süslemek istiyordu. Hatta gidebilecekleri yerler için araştırma bile yapmıştı.

Yağız şimdi uykudaydı. Adamın incelen dudaklarından, çok da keyifli olmadığını ağrılarının onu uykusunda bile rahat bırakmadığını görebiliyordu. Ağrı kesici verilmeden Yağız'ın bu eziyete daha ne kadar katlanacağını merak ediyordu Tanem. Keşke elinden gelen bir şey olsaydı.

Jalûzileri aralayan Tanem yüzünü buruşturdu. Koruma ordusu olmadan yaşamanın tadını bir gün bile sürememiş olmaktan muzdaripti.

Pencereden gördükleri onu hayrete düşürüyor, hastaneyi kuşatan gazetecilerin dünden beri her saat başı sayılarının artmasına anlam veremiyordu. Karşılarına hiç çıkmamış ama çay ve yiyecek ikramlarını da eksik etmemişti Tanem. Birkaç tane olmasına ve bir iki haber çıkmasına şaşırmazdı. Sonuçta Yağız başarılı ve devlet erkânını bile ayağına getirmiş biriydi. Ancak bu denli kamuoyunun dikkatini çekmesini ve muhabirlerin ısrarını anlayamıyordu. Öğrenmek için bir gazete alması ya da televizyon açması yeterliyken ne bekliyordu?

Kumandayı bulmak için attığı ilk adımını tamamlayamadan açılan kapıdan içeriye Ahmet girdiğinde adamın gülen yüzü Tanem'i de güldürmüş, yapmak üzere olduğu işi unutturmuştu.

"Neler yapıyorsun küçük kardeş?" diyen Ahmet ilk tercihi-

ni Tanem'den yana kullanarak önce ona sarılıp öptükten sonra, Yağız'a döndü. "Hastamız daha iyi görünüyor."

"Yalancı!"

"O çok şanslı bir adam," dedi Ahmet kollarının arasına aldığı kardeşini bırakmadan.

"Ben de çok şanslıyım."

"Aslına bakarsan bence hepimiz şanslıyız. Şahsen ben Yağız'ı karşımıza neyin çıkardığını merak ediyorum."

Yolun sonuna geldiklerine inandıkları günlerde Yağız'ın onlara Tanem'in bir şansı olabileceğini söylediği anı hatırladı Ahmet. Ülkenin ve dünyanın her yerinden doktorlar getirmişlerdi ama hepsi ağız birliği etmiş gibi aynı şeyi söylüyor; "Umut yok." derken bunu nasıl da kolay dile döküyorlardı.

Farklı dillerde söylense bile yarattığı acı hep aynıydı.

Bu esnada Yağız çıktı ve yapacaklarını anlattı. Kullanacakları ilaçları, ameliyatları... Doktorun dediklerinden hiçbir şey anlamayan Ahmet'in aklında kalan tek şey bir umut olduğuydu.

Bu sabah televizyonda Yağız'ın tıpta çığır açtığı, yeni tedavi yöntemi ve ürettirdiği ilaç ile ilgili haberler dönüp dururken deneğinin Tanem olduğunu anlaması zor olmamıştı Ahmet'in. Evde kopan kızılca kıyameti ise söndüren Mehmet olmuştu. Şartları o kadar zor olmasaydı kardeşini kullandığı için Yağız'a, buna izin verip altına imza attığı için Mehmet'i yoklara karıştırmak için hiç beklemezdi. Oysa şimdi ilk duyduğunda köpüren Serra bile Yağız'ı affetmek için bir saniyeden fazla düşünmedi. O günlerde yaşananları yeniden hatırlatan Mehmet'e hak vermemek elde değildi. Sonuç farklı olsaydı belki öfkelenebilirdi. Ancak kaybettiğini sandığı kardeşi kollarının arasına geri dönmüşken, şu an yatakta acılar içinde uyumaya çalışan adama,sadece ömrünün sonuna kadar minnettar kalabilirdi. Ve şu anda tüm Sancaktarlar ne olursa olsun Yağız'a borçluydu.

"Yağız'ın Doruk'la görüntülü konuşmasını sağlamam lazım," diyen Tanem dalıp gitmiş kardeşinden uzaklaştı. "Ama o pekiyi

görünmüyor. Doruk'u nasıl ikna edeceğim bilemiyorum."

"Beter olsun."

"Hey."

"Tabii ki Yağız değil, Doruk'tan bahsediyorum."

"Acaba Tanem bir denek olduğunu biliyor mu?" diye merak eden Ahmet, kardeşinin gözlerine baktığında, Tanem'in sevgilisi tarafından kullanıldığını henüz öğrenmediğini, ama yakında öğreneceğini anladı.

Mehmet, "Yağız'ın söylemesine izin verelim," demişti. Haklıydı. Ahmet bu konuda ağzını açmayacaktı.

"Al, işte telefon, çalıyor." Çantasını karıştıran Tanem arayanın Doruk olduğunu biliyordu. Yanılmayı istediği anlardan birini yaşarken haklı çıkmaya üzülmüştü. Tek bir düğmeye bastığı anda uykusuz Doruk karşısında belirdi.

"Orda saat kaç?" diye sordu Tanem neşeli görünmeye dikkat ederek.

"Bilmiyorum! Yağız'ı görene kadar da bilmek istemiyorum."

Mesajı almıştı Tanem. "Ama uyuyor," diyerek telefonun rahatça görüntü almasını sağlamak için aradan çekilen kadın ekranda sadece Yağız'ın belirmesine izin verdi. Ayaklarından başlayarak yüzüne gelene kadar devam etti. Bir ara gözlerini açar gibi olan Yağız tekrar pek de rahat olmayan uykuya yenik düşmüştü.

"İyi görünmüyor," diyen Doruk'un sesi çok anlaşılmıyordu. Uzak mesafeden yaptıkları görüşmenin maharetinden ziyade ağlamamak için kendini tutmaya çalışan adamdan kaynaklanan bir boğukluktu bu.

"Aslında çok iyi," dedi Tanem, "sadece Cüneyt'in nasıl bir kini varsa ona ağrı kesici vermiyor."

"Dik kafalı olmasının bedeli olmalı," diye araya giren Ahmet yüzleri biraz neşelendirmişti.

"Bütün gece uyumadı, o yüzden daha iki üç saat uyur."

"Uyanınca," diyen Doruk'un ne isteyeceğini anlamıştı Tanem.

"Sana söz veriyorum, uyanır uyanmaz seni arayacağız."

"Her şeye rağmen onun yanında kaldığın için sağ ol Tanem. Ben o dik kafalıya ta en başındayken sana anlatmasını söylemiştim. Senin onun sevdiğini, affetmekte zorlanmayacağını biliyordum."

Türkiye kanallarından haberleri izleyen Doruk, Yağız'ı aramak için bir saniye bile beklememişti. Tanem'in ne yaptığını, arkadaşının yalnız kalıp kalmadığını merak etmiş, olur da terk edilmişse ilk uçağa yer bile ayırtmıştı. Ama şimdi Ahmet ve Tanem arkadaşının yanında olduğuna göre her şey yolundaydı.

"Tabii ki Yağız'ın yanında olacağım," diyebilen Tanem ne işler döndüğünü, Doruk'un her şeye rağmen derken neyi kastettiğini sormadı. Cevabını almak için Ahmet'i seçmişti. Çünkü, Doruk konuşurken kardeşinin değişen yüzünü görmüştü. Onu susturabilmek için Tanem'in elinde tuttuğu telefonu camdan fırlatabilirdi.

Göreceğini gören Doruk'un, "Ahmet'e selamlar, sen de kendine iyi bak," diyerek görüşmeyi bitirmesinin hemen ardından, cesaretini toplamaya gerek görmeyen Tanem, "Doruk neyden bahsediyor?" diye sordu.

Bu sorunun geleceğini anlayan Ahmet yanıtlamak için ağzını açtığında konuşamayacağını anlayınca televizyona yöneldi. Şu andan itibaren kardeşini bir şey olmadığına inandıramazdı. İki ayrı düğmeye bastı, ekranda Yağız'ın gece karası saçları ve mavi gözlerinin parladığını görünceye kadar birkaç kanal dolaştı.

Bir profesör heyecanla anlatıyordu. Türk tıp tarihi için, insanlık için nasıl da başarılı bir buluştu. İnanılmazdı.

Beş dakika sonra bakanlık adına memur kılıklı bir adam çıktı. Yağız'a verilen destekten bahsetti.

On dakika sonra bir VTR yayınlandı, üç yıllık sürecin devam ettiğini ve ikinci bir hastada daha denenip işe yaradığını anlattı böbürlene böbürlene.

Son vuruşuysa sunucunun, "İlk denek için hayat normale

dönmüşken, son testleri yapılmaya devam ediyor," demesi olmuştu.

İki kardeş ayakta, başları kalkık televizyona kitlenmişken arkalarında yanaklarından süzülen yaşlarla Tanem'i izleyen Yağız'ı fark etmediler bile.

***

Zaman bir şekilde geçiyor; insan her şeye rağmen nefes almaya devam ediyordu. Sonuçta insan denen varlık her şekilde yaşarmış. Yağız'ın bunu öğrenmesi için daha ne yaşaması gerekiyordu. İnatçı olan kader mi yoksa Yağız mı orası işin tartışmaya açık kısmıydı.

Reşat'ın iyi bir cezayı hak ettiğine ancak başına gelenlerin ağır olduğunu maalesef düşünemeyen Yağız burnunun ucundaki adamın yaptıklarını fark edememiş olmaktan dolayı kahrediyordu.

Ve tabii Tanem. On gündür neredeyse hiç Yağız'ın yanından ayrılmamıştı. Fizik tedavi sonrası çektiği ağrılarda elini tutmuş, ateşi yükseldiği geceler başında beklemişti. Gülen yüzüyle Yağız'ı asla yalnız bırakmamış üzerine düşenden çok daha fazlasını yapmıştı Tanem. Ama gidecekti. Henüz hesap sormamış kadın konuşmaya gerek görecek miydi onu da bilmiyordu Yağız. Hem sorarsa ne diyecekti ki, ne duyduysa hepsi gerçekti. Yapabileceği tek şey kabullenmekti. Bu konuda asla Cüneyt'i affetmeyecekti. Muhabirlere haber vererek Yağız'ın yaşadıklarını çıkarları doğrultusunda kullanmalarına kızmıştı ki o da Tanem'i kendi çıkarları için kullanmışken kıza nasıl olur da gitme diyebilirdi.

"Doruk neden sana dalaksız diyor?"

"Çünkü artık bir dalağım yok."

Mütemadiyen çiçeklerin yerlerini değiştiren Tanem için aldığı cevap yeterli değildi. Sıkıntılı görünen Yağız için tehlikesiz açabileceği tek konu buydu. Yoksa aklından geçenleri Yağız'ın

suratına haykıracaktı, ama şimdi burada, hastane odasında olsun istemiyordu.

"Bu, neden onun hoşuna gidiyor?"

Eski anılar Yağız'ın gözünde canlanmaya başlamıştı. Son aylarda hiç düşünmediği kadar çok düşünüyordu o yılları. Oysaki uzun bir süre boyunca hiç yaşanmamış gibi bahsi geçen anıları zihninin ötelerinde tutmayı başarmıştı Yağız.

"Doruk'un babaannesi beni sürekli dalaksız diye çağırırdı," diyen Yağız son on gündür ilk defa gülümsemeyi başarmıştı. Ne yazık ki Tanem'in kırışan alnı onunla aynı duyguları beslemediğini gösteriyordu Yağız'a. "Doruk'la beraber yaptığımız haylazlıklardan torununa toz kondurmayan babaanne beni suçlar ve hep bana dalaksız derdi. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama sanırım iyi bir şey demeye çalışmıyordu."

Tanem, Yağız'la ilgileniyor, sürekli yanında kalıyor, ama uzak duruyordu. Hasretle seyrediyordu Yağız'ı. Sevdiği adamın saçlarına dokunmak için yanıp tutuşurken kulaklarında çınlayan "başarılı ve ünlü doktorun ilk deneği" sözü onu engelliyordu. Unutmayı, yok saymayı çok denedi fakat yapamadı. Tıpkı çekip gitmeyi başaramadığı gibi! Yağız'ın ona ihtiyacı varken onu bırakamazdı. Ne kadar zor olursa olsun hastaneden çıkana kadar bekleyecekti. Aslında sorun denek olarak kullanılmak değildi Tanem için. Sorun Yağız'ın uzaklığının, bunca zaman Tanem'in yakınıp durduğu bir bütün olamamanın bu konuyla ne kadar ilgisi olduğuydu.

Gözlerini kısıp Yağız'a bakan Tanem "Neden?" diye düşündü. "Bir kere bile beni öpmeye çalışmadı ya da neyin var diye sormadı?" İki arkadaş bile sayılmazlardı, şu anda sanki Tanem sadece iyi ve ilgili bir hastabakıcıydı. Onunla işi bittiği için mi? Ama Yağız böyle bir adam değildi. Tanem'i aslında hiç sevmemiş olabilirdi ancak çıkarları doğrultusunda insanları kullanacak bir adam değildi Yağız.

"Ağrın mı var?"

"Şu vurup geçenlerden, önemli değil."

"Artık Cüneyt'i nasıl kızdırdıysan sana ağrı kesici vermemekte kararlı."

"Sen de onu destekliyor gibisin."

Arkasını döndü Tanem. Yüzüne karşı söyleyemezdi. "Evet, bazen hak vermiyor değilim."

Yağız'dan homurdanma dışında bir karşılık gelmemişti. Tanem de kendini oyalama işine, yani çiçeklerine geri döndü. Son zamanlarda paylaşımları bundan öteye maalesef geçemiyor, aralarındaki iletişim giderek kopuyordu.

İyi insan misali beş dakika dolmadan Cüneyt kapıdan içeriye girdiğinde odadaki ağır sessizlik onu üzmüştü.

"Eee gençler, nasıl gidiyor?"

"Bence sorun yok, ama hastamız az biraz huysuz," diyen Tanem onu gördüğüne sevinmişti.

"Sen huysuzluk görmemişsin."

Zorlama neşesini korumaya çalışan Cüneyt, arkadaşım dediği, kırk yıldır dost olduğu Reşat'ın yaptığı kötülüklerin canlı ifadesi olan Yağız'a baktıkça suçluluk duygusu artıyordu. Gözünü kör eden hırsı, önünde yaşananları görmesini engellemişti. Onlar yetmezmiş gibi basının yaptığı eziyet başhekim için final olmuştu. Yönetim kurulu Yağız'ın araştırmalarına verdiği desteği duyurmak için ellerine geçen şansı Cüneyt'in tüm çabalarına rağmen kullanmışlardı. Ayarlasalar bundan iyi reklam fırsatı bulamazlardı.

Yağız'ın ameliyatına girip önünde paramparça olmuş bacağıyla ölüm kalım savaşı veren bu genç adamı görmeseydi uzun süredir benliğini ve bir doktor olduğunu unutmuş olan Cüneyt için hayat aynı tekdüzelikte devam edecekti. Ama o eldivenleri takıp o havayı soluduğunda geçmişte kim olduğunu ve o zamanlar kendine nasıl bir gelecek planladığını anımsadı. O küçük bahçesi olan, karmaşalardan uzak küçük kulübede yaşamanın zamanı gelmiş de geçiyordu.

"Zaten yarın çıkıyorsun bundan sonrası Tanem'in sorunu artık."

"Gerçekten mi?"

Elindeki kâğıdı seyircileri eşliğinde imzalayan Cüneyt kalemini cebine koyana kadar konuşmadı. Son on gündür sanki daha da yaşlanmış, yüzündeki çizgilerin sayısı artmıştı.

"Fizik tedavi için eve gelecekler ve yarından sonra ağrı kesici almaya başlayabilirsin."

Bu mutlu haberi duyunca sevineceklerini düşündüğü iki aşığın bakışlarında gördüğü hüzündü. Onların ne zamandır birlikte olduğuna ve nasıl da hiç anlamadığına şaşıran Cüneyt normalde bu hasta doktor ilişkisine şiddetle karşı çıkardı. Ama Yağız Tanem'i hak etmişti. Onu geri getirirken anlaşılan amacı kızı kendine saklamaktı. İçten içe yaptığı ince espriye gülümseyen Cüneyt yine de neden beklediği olumlu tepkiyi alamadığını merak etmişti.

"Bu arada sen de benim son hastam olarak tarihteki yerini alacaksın," diyen Cüneyt her şeye rağmen üzgündü. "Ama bir ay daha buralardayım, sen gelince ben giderim."

"Neden?" diye sordu Yağız doğrulmaya çalıştığı yatakta. Sakat bacağı ve açık ameliyat yarasının yaydığı acı gizleyemeyeceği kadar kuvvetliydi.

Cüneyt, "Ben işletmeci olmak için doğmamışım," diye ona cevap verdi. "Son yaşananlar benim için çok fazla ve Yağız sen haklıydın, ben doktor olduğumu unutmak üzereydim, şimdi de uzun yıllar severek yaptığım bu mesleği lekelemeden onunla vedalaşmak istiyorum."

Cüneyt ne kadar beklese de bir tepki alamayacağını anlayana kadar Yağız'ın başında dikilmeye devam etti.

Sorunlarının ne olduğunu çözemediği iki genci baş başa bırakarak yanlarından ayrılırken, aklından pek de iyi senaryolar geçmiyordu.

Cüneyt'in ardından bakakalan Tanem hazır değildi. Ne du-

yacaklarına ne de yaşanacaklara, sonsuza kadar bu odada kalabilirdi.

O içinde boğulduğu mavi gözlere bakıp "tek bir cümle" diye adeta yalvarıyordu Yağız'a Tanem, ama o öpmelerine doyamadığı dudaklardan tek duyduğu, "Fatma Abla'ya haber verir misin?" diyen içi boş rica olmuştu.

***

Eşyaları toplanmış, eve gidecek olan çiçekler hazırlanmıştı. Sabah öğlene doğru çıkış yapılacaktı. Ahmet eve teslimatı bizzat kendi yapacağını söylemişti. Kullandığı spor arabayla zordu, bu yüzden şirketin makam arabasını alacaktı.

Yarın gece evde olacaklardı. Korkuyordu Tanem.

Yağız uykuya dalalı çok olmuştu. Tanem ise uykunun gelip onu bulmasını bekliyordu. Kuruntularıyla savaşırken zaman geçmek nedir bilmiyordu.

Cüneyt'in ardından birçok defa konuşmak istemiş; çektiği işkence bir an önce bitsin de yapalım şu konuşmayı diye düşünmüş, ancak hasta yatağındaki Yağız'ın görmeye alışık olmadığı hali onu engellemişti. Belki de onu engelleyen korkularıydı.

Gecenin karanlığına baktı. Bu anı daha önce de yaşamıştı. Bundan birkaç ay önce bahçede oturan Yağız'ı gördüğünde, "Yüreğimi paramparça eden, nefesimi kesen, boğazımı düğümleyen bu aşkı bana nasip et Allahım. Yazgımda vazgeçmek varsa bunu bana seçtirme. Kaderim ayrılıkla sonuçlanacaksa isyanımı bağışla Allahım," diye yalvarışının her bir kelimesini hatırlıyordu. Ne var ki daha birkaç gün öncesine kadar, "Aynı gökyüzünün altında olup aynı güneşin onların üzerine doğması ve aynı yıldızlara bakabilmek" Tanem için yeterliydi. Hatta iyileşmesi karşılığında ondan vazgeçmeye hazırdı.

Yağız'ın sağlam bacağının olduğu tarafa yönelen Tanem yatakta arta kalan kısma uzanıp başını adamın boynuna gömdü. Kendiyle savaşmaktan, beynini yiyip bitiren senaryolardan usa-

nıp tükenmişti. Eğer yarın bu adamdan nefret edecekse şimdinin hakkını vermeliydi.

Gün bir hamlede ağarıvermişti. Yanındaki kadının gül kokusunu içine çekti Yağız. Tanem yanına uzandığı andan itibaren uyanık olmasına karşın ancak cennet gözlünün uykuya daldığını anlayınca gözlerini açmıştı.

Tanem kendince dün gece Yağız'la vedalaşmıştı. Bunu hissetmek çok ağır gelmişti Yağız'a.

Tanem'in yanında kalmasını hadi sağladı peki her lahzada onu kaybetme korkusuyla nasıl yaşardı. O korkularının üzerine gidecek güce sahipti ancak kadere olan güvensizliği, geçmişte yaptığı ve yapacağını bildiği hataları peşini bırakmıyordu. Başaramazdı. Sonsuza dek mutlu olmayı Yağız beceremezdi.

Bu birkaç aylık süreçte yaşadığı mutluluk ona yeterdi. Yetmeliydi ki zaten Tanem'i durdurmak için onun güvenini yeniden kazanmak için ne söylemesi gerektiğini biliyor olsaydı yetip yetmeyeceğini de bilirdi.

Doruk olsaydı onu lanetlerdi. Hem kendine hem de Tanem'e yaptığı eziyetten dolayı ateşlerde yanmayı hak ettiğini söylerdi Yağız'a. Keşke son aylarda değişen hayatında başına gelenler Yağız'ı değil de Doruk'u haklı çıkarsaydı.

***

Fatma Abla yine iş başındaydı. Oğlum dediği, gözü gibi baktığı adama biri salonda diğeri de üst kata şimdilik çıkamayacağı için alt kattaki odada olmak üzere iki yatak hazırlamış, Mine'yi de peşinde perişan etmişti.

Asya için bu eve gelmek çok kolay olmamıştı. Aslında güzel anıları olduğu, kendini bulduğu, hayatına yön veren dönümlerin yaşandığı bu ev yine de ona üzüntü veriyordu.

Serra ise iki kız kardeşinin de gözünden yayılan gama tanık olmaktan dolayı mustaripti. Keşke yapabileceği bir şeyler olsaydı.

"Hasta olmak nasıl bir duygu?" diye soran Asya konuşmazsa anıları onu bitirecekti.

"Pek tavsiye edebileceğim bir şey değil ama hasta olmanın getirdiği ilgi paha biçilemez."

"Kardeşimi fazla yorma lütfen."

"Seni yoruyor muyum?"

Geldiklerinden beri ona bakmayan, ortalıkta öylece dolaşıp duran Tanem'in dikkatini çekmeye çalışan Yağız kızın sadece yarım bir tebessümle karşılık vermesinden başarılı olamadığını anlamıştı. Çok yorgun görünüyordu. Göz çevresindeki morluklar ve zayıflıktan iyice belirginleşmiş omuzları Yağız'ın eseriydi.

"İşe dönecek misin Tanem?" diye soran Ahmet gergin havadan bunalmıştı.

"Pazartesi günü."

"Anladım."

Tanem'in bugün kendine seçtiği siyah şortu ve atletiyle Yağız'ın durumunu daha karamsar yapıyordu. Hem güzel görünüyor, hem de ürkütüyordu.

Acaba konuyu Tanem'in açmasını beklemeden Yağız açsa böylece uzayıp giden ve her an artarak asılan yüzüne çare olur muydu?

Tanem'in bildiğini, bildiğini söylemeden söylemenin bir yolu olmalıydı Yağız için ama daha bu cümleyi toparlayamıyordu asıl söylenmesi gereken sözleri nasıl bir araya getirecekti. Gerekirse söylerdi. Muammalar da yaşatamazdı onu daha fazla.

Etrafında dizilmiş insanlara baktı. "Bizi Tanem'le biraz yalnız bırakır mısınız?" diye ricada bulunan Yağız'ın sesi kararlıydı.

Tanem'den onay alarak bahçeye çıkan Serra ve Asya'nın aksine Ahmet gitmeyi tercih etti. Ne konuşacaklarını biliyorlardı. Özünde Tanem de haklıydı ama Yağız yanlış olan bir şey yapmamıştı.

Karşısına geçip oturan kadını süzen Yağız konuşabileceğini düşünmekle yanılmıştı. Dili ağzında büyümüş, sesi çıkmamak için onunla savaş ediyordu.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye konuya giren Tanem'in orman gözleri cayır cayır yanıyordu.

Ya şimdi ya hiç!

"Uzatmayacağım, haberleri gördüğünü, belki de araştırma yaptığını biliyorum." Nasıl olmuş da tek bir cümle kurmak Yağız için bu kadar zor olmuştu.

"Haberleri gördüm ama araştırma yapmadım senden duymak için doğru zamanı bekledim."

"Duydukların doğru, inkâr etmek gibi bir hata yapmayacağım ama."

"Ama ne Yağız?"

Ne kadar da sakindi Tanem. Yağız'ı şaşırtıyordu.

"Ama sen o Kız Kulesi'ne gittiğimiz gece deneğim olmaktan çıkmıştın. Ancak ne kadar kızarsan kız ben hep senin doktorun olarak kaldım."

"Öyle mi? Neden buna inanamıyorum, neden onca ay sürekli kandı oydu buydu derken asıl sebebini söylemedin. Sadece gerekli deyip durdun."

"Cesaret edemedim."

"Ya da deneğini kaybetmekten korktun."

"Hayır!"

"Ben sana çok inandım, çok güvendim ama sen hep beni yanılttın Yağız."

"Yapma bitanem!"

"Hadi Yağız, sadece seni seviyorum de ve ben de kollarına koşayım," diye aklından geçiren Tanem, "Ben senin için neyim, senin hakkında ne biliyorum, bana kendinin ne kadarını verdin söyler misin, benimle gerçek anlamda ne paylaştın, deneğin olmamdan ve yatağından başka?" dedi.

"Saçmalamaya başladın."

"Öyle mi!" diye gürleyen Tanem nihayet sakin tavrını bozmuştu. O iki kelimeyi söylemeyecekti Yağız, boşuna bekliyordu Tanem. "Ah doktor ve bekâr olduğunu, ha bir de dur, kazada

aileni kaybettiğini biliyorum yani üç eder, evet haklısın bayağı bir fikir sahibiymişim. Peki ya aklından geçenler, kalbinin söyledikleri, neye kızar, niçin üzülür, neyi neden yaparsın?"

"Asıl derdin bu mu yani?"

Tanem artık ayaklanmış, eli belinde turlamaya başlamış, Yağız'ı duymuyordu bile. "Ah ama yazık bu kıza! Azıcık şefkate ihtiyacı var, kedi gibi başını okşar iki güzel sözle tamamdır işi. Fakat sen! Neden böylesin, neden; olmadığın biri gibi davranmak zorundasın, içindeki karanlığın, seni içine hapseden hüznün sebebi ne bilmiyorum. Çünkü ben kimim ki benimle paylaşacaksın!" Alnına avuç içiyle şaplak atan Tanem, "Nasıl da unutuyorum, ben sadece bir deneğim, tıpkı bir fare ya da tavşan mıydı, neyse, fark etmez, ben onların iki ayaklısıyım."

"Ne kadar da dolmuşsun."

"Kes sesini, laf ebeliği yapma bana! Ama hata benim, gözümü kulağımı kapadım. Ta en başında o Kız Kulesi falan hepsi deney değil miydi, Aydın'la ortak çalışmanız."

"O konu."

"O konuyu ben unutmak istediğim için kapamıştık. Sonra ne oldu? İşler ciddiye bindi ya da o zaman bana ihtiyacın kalmadığını sanıp çekip gittin, fakat salak Tanem, ben, bu adam olmadan yaşayamam dedim, senin de canına minnet tabii! Artık eksik olan ne olduysa projende, ha, tabii ya, Riva'ya gittiğimiz o günün gecesinde fark etmiş olmalısın, e, çıkışımı da vermişken, en iyisi bu kıza istediğini verip istediklerini yaptırmaktı."

"Pes ediyorum, nasıl bir hayal gücüdür bu?"

Tanem'in teorilerine karşılık dili tutulmuştu Yağız'ın. Tüm bunları yaşarken hiç de onun söylediği gibi değildi hiçbir şey, ancak o taraftan bakınca söyleyecek söz bulamıyordu. Keşke bilseydi Yağız! Cennet gözlüyü sakinleştirmenin, onu yanında tutmanın bir yolunu bilebilseydi.

"Beni hep neden dışarıda tuttuğunu, neden bir türlü bütün olamadığımızı merak edip duruyordum, ancak umursamıyor-

dum. Sana duyduğum aşk gözümü kör etmiş, senin de bana aynı aşkla bağlandığını sanmıştım," diyen Tanem o sihirli iki kelimeyi Yağız'dan duyabilmek için adamın yolunu açmıştı.

"Seni dışarıda falan tutmadım Tanem ben..."

"Ah lütfen boşuna yorma kendini," diyen Tanem eğer Yağız'ın sözünü kesmeseydi adam ona "Ben seni hayatımın merkezi yaptım" diyecekti ama artık çok geçti.

"Ben senin beni bir gün seveceğini umdum hep; inat ettim, kalbimi dinledim, aşk bu dedim, gurur da neymiş baş ederim, tek başıma ikimize de yeterim dedim! Nafile..."

Tanem az önce kalktığı yere bu defa çöktü. Başını ellerinin arasına aldı. İçi kıyılan Yağız yerinden kalkamadığına, diline gelenleri söyleyemediğine lanet etti.

"Sen benim için değerlisin Tanem."

"Değerlinin anlamı ne zamandan beri denek oldu Yağız söyler misin?" sadece seni seviyorum de diye haykırmamak için zor tutuyordu Tanem kendini.

"Ne dersem diyeyim inandığından şaşmayacaksın değil mi?" diyen Yağız yerinden kalkmaya çalıştı. Bu şekilde olmazdı olamazdı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen" diye Tanem çıkışana kadar Yağız ağrılarına aldırmadan bacaklarını yatak olarak kullandığı koltuktan az da olsa sarkıtmayı başarmıştı. "Başımıza yeni bir dert açmadan yerine geri dön."

"Beni dinlemelisin."

"Söyleyecek önemli bir şeyin varsa dinliyorum ama önce yerine geri dön."

Çaresiz yatağına geri dönen Yağız, "Kendimi affettirmek için ne yapmalı, ne söylemeliyim, seni nasıl inandırabilirim?" diye sordu.

"Bunu bana mı soruyorsun, cevabı sende olmalı," diyen Tanem'in bildiği tek şey denek olduğunu ona unutturacak tek bir cümleye ihtiyacı olduğuydu.

"Of Tanem!"

Yağız yüzünü büzdü. Ağrısı vardı, ama en çok da ne söyleyeceğini bilememek onu yormuştu.

"Neyse, uzan da ilaçlarını vereyim."

"Bana acımak ya da benimle ilgilenip yanımda kalmak zorunda değilsin."

"Anlamadım."

"Yani yüzüme bile bakmıyorsun, az önce içinde biriktirdiğin kini kustuktan sonra beni düşünmenin sebebi neyse, yapma Tanem, bana bakmak zorunda değilsin."

"Beni azlettiğine sevindim," diyerek gitmeye hazırlandı Tanem. Çaresizliğin kucağındaydı ama bu defa olmazdı. Bu defa o kadar güçlü değildi, yola gelemeyecek kadar kendinden vazgeçmiş bu adam için daha fazlasını yapamazdı. Yapsa da o istemedikçe Tanem boşa kürek çekmiş olacaktı. Bunca ay kalbini yumuşatmaya orada kendine yer bulmaya çalışan Tanem yenilmişti. Sorun denek veya Yağız'ın hastası olmak değildi. Sorun Yağız'ın hissettikleri ya da hissetmedikleriydi. Belki de sadece söyleyemedikleriydi. Sorun her ne olursa olsun Tanem artık iki kişilik bir aşkın tüm yükünü omuzlarında taşıyamıyordu.

Uzun bir aradan sonra ilk defa bakışlarını karşısındaki adama diken Tanem'in gözlerindeki yangını Yağız'ın okyanus gözleri artık söndüremezdi.

Eylül

Eylül! Uzun uzun sözlere, ağıt ya da gazellere sığmayan döngünün adıdır eylül. Eylül nice şairlere ilham, nice şiirlere konu olmuşsa da yetmez onu anlatmaya ne kelimelerin ne de yüreklerin gücü. Sevgililerin ayrılma, ayrılanların kavuşma ayıdır eylül. Kuruyan yaprakların, yeşeren umutların, yağan yağmurların, doğan güneşin, kararan gecenin, anlam bulan gündüzlerin ayıdır eylül. Aslında eylüldü bizi bize, yüzümüze toprağa, kalbimizi aşka çeviren, ama aslında hep biraz hüzün, biraz ayrılıktı eylül. Rengi yeşilden sarıya, sarıdan kahveye dönen yaprak misali dalından kopmak değil ki mühim olan, eğer düştüğün yerin adı aşksa ve yeniden hayat bulup filizleniyorsan, işte, o zaman eylüle de, kendine de hakkı olanı vermişsindir demek. İçinden geçeni söylemeye cesaretin yoksa. içinde kalanların esareti ağır olur. Unutma, tek şansın eylül. Cemal Safi'nin, "*Akların kaybolduğu, rengin ahenk bulduğu, toprağın kadehine ab-ı hayat dolduğu, bir gül için, bülbülün saçlarını yolduğu, aşkın harman olduğu o mevsim, sende kalmış,*" dediği de eylül olsa gerek.

Yalnız kaldığı zamanları fırsat bilip onu köşeye sıkıştıran düşüncelerinden nefret ediyordu. Vakıfta sürekli kendine iş bulan Tanem boş zamanlarında Asya'ya yardım edip ailesiyle kalmasına rağmen, yine de düşünecek vakti oluyordu. Olmuyorsa bile, özlediği adam sürekli gözünün önünde ve kafasının içindeyken ona rahat yoktu.

Tam on sekiz gün olmuştu onu görmeyeli, ondan haber almayalı. İyi miydi, bacağı nasıl olmuştu, merak ediyordu. Kimseye soramıyordu Tanem, ama birinin de çıkıp ona tek bir söz etmemesine kızmıyor da değildi. Konuşmaları dinliyordu belki adı geçer diye, ancak nafile! Vakıfta bile, sanki Yağız hiç yokmuş, hiç olmamış gibi davranıyorlardı. Aydın dahi onun hakkında Tanem'in nasıl olduğuyla ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Sanki Tanem'in yaşadıkları, Yağız, bir rüyadan ibaretti ve ondan başkası Yağız diye birini hiç tanımamıştı. Aslında böylesi daha iyiydi. Yalan. Canı çok yanıyordu. Aşk acısından insan ölmezdi, ama Tanem ölmek üzereydi. Kalbindeki sızı, içini yakıp kavuran özlem, pişmanlıklar, hepsi bir olmuş, yavaş yavaş onu yok ediyorlardı.

"Lanet herif!" diye haykıran Tanem, Yağız'ın yapması gereken tek şeyin, "Seni seviyorum," demekken susmuş olması olduğunu düşünüyor, öfkelenmekten kendini alamıyordu. Güvenebilir miydi? Tanem inanırdı. Basit bir browniyi bile sevdiğini

söyleyemeyen adamın onun için sarf edeceği bu sözlere inanırdı.

Herkes bir denek olduğunu öğrendiği için Tanem'in kızgın olduğunu sanıyordu. Yanılıyorlardı. O sadece bardağı taşıran damla oldu. Yağız, Tanem'e hayatını geri vermişti; ne şekilde olduğu önemli değildi. Fakat Yağız'ın bunu yapmaya devam ederken, Tanem'den gizlemesi, hatta belki de yalan söylemesi ilişkilerindeki pürüzlerin artmasına ve ilişkilerinin paramparça olmasına sebep oldu. Çünkü onların beraberlikleri eksiklerle doluydu. Aylar önce o güzel, ama soğuk kış gecesinin sabahında, Aydın'dan öğrendiği ilk gerçekle Yağız'a olan güveni zaten sarsılmış olan Tanem sürekli bu adamın ondan bir şeyler saklıyor olmasından yorulmuştu. Saklamasının sebebi onu korumak da olsa, Tanem'in yenik kalbi öyle düşünmüyordu. Yağız'ın Tanem'i kaybetme korkusunun olmamasından, onu hayatına sonsuza dek dahil etme isteğinin var olmamasından kaynaklandığını söylüyordu Tanem'e zavallı pilli kalbi.

Sevileceğine olan inancını kaybettiği an, ona git diyen adamın sözünü dinlemişti. Tüm sınırlarını zorladığı bu aşkta, bugün geldiği nokta varmak istediği yer değildi. Her şeyi yapmıştı, daha fazla yapacak bir şey kalmamıştı ki aslında gücü de yoktu. Ancak Yağız ona git demeseydi, bir şans daha isteseydi, ihtiyacı olan gücü bulurdu ya da duyduğu özlemle şimdi böyle konuşuyordu. Hayır. Duyduğu özlem çoktu, ama o, Yağız'ın değişeceğine inansaydı kalırdı. Onsuzluğun zorluklarına dayanmaya çalışmaktansa, sevdiği adam için savaşırdı.

Neden bu gecenin diğerlerinden daha zor olduğunu biliyordu. Elinde şarabı, yıldızları seyrederken dış dünyanın zihnine yansıttıkları... kendini Yağız'a daha yakın hissetmek ve aldığı yeni haberi Yağız'la paylaşmak için buraya, yıldızlara koşmuştu. Sancaktarlar'da olaysız gün geçmiyordu, ancak bu seferki Tanem için muhteşemdi.

Geçen hafta Asya, Cennet'in açılışını yapmış ve her şey muhteşem olmuştu. Gecenin sonunda kimsenin beklemediği anda,

Asya hamile olduğunu, hatta ikizleri olacağını söylemişti. Ne var ki uzun bir aradan sonra gülmek için sebebi olan Tanem'le aynı fikirdeki tek kişi Serra'ydı. Asya'nın sürprizleri bitmemişti. Bekâr bir anne olacağını, kendi ve çocukları için rahat ve işine yakın bir eve çıkacağını söylediğinde, Şükran işi dramatikleştirip ağlamaya başlamıştı, Mehmet'in bakışlarıysa hiddet doluydu. Asya'ya karşı değil, hedefi tam olarak annesiydi.

Tanem onlarla ilgilenmedi, hayatına giren yeni heyecanla, yeğenleriyle ve ona ihtiyacı olmasa da Asya'yla ilgilenecekti. Artık Asya çok güçlüydü, ama hâlâ kırılgandı; kendini ve hayatını yenilemeye çalışıyordu. Ona destek olacak herkese kapısı açıkken, Tanem o kapıdan içeriye girmeye gönüllüydü. Teyze olacaktı, hem de iki tane, bundan güzel ne olabilirdi ki!

"Başını şişirdiler, değil mi, dertleri hiç bitmiyor!" diyen Ahmet, elindeki kadehi ve şişesiyle davet beklemeden Tanem'in karşısına oturdu.

"Neden tek başına karar alamıyor, merak ediyorum, sonuçta Asya ne istediğini söyledi, öyle değil mi?" diyen Tanem aklını meşgul eden düşüncelerinden ansızın gelen Ahmet sayesinde uzaklaşmıştı.

"Sonuç değişmeyecek, Asya yine istediğini yapacak, ama bizimkiler müdahale şansları varken, kullanmak için önlerindeki fırsatı kaçırmıyorlar."

"Tuhaf!"

"Sen gideceğin okulu seçtiğinde yankısı bütün yaz sürmüştü." O günleri hatırlayan Ahmet hep o zamanlarda kalmayı ne çok isterdi!

"Sonuçta ben mi kazandım?"

"Tabii ki sen kazandın. Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Boşalan bardağını Ahmet'in doldurmasına izin veren Tanem yeni bir gerçekle karşılaştı. Uzun zamandır hiç sanrı görmemişti. Sanrıları, mutlu olduğunda ve kendini güvende hissettiğinde geliyordu Taneme. Oysa Yağız gittiğinden beri ne güveni kal-

mıştı ne de mutluluğu. Dolayısıyla sanrıları da sevdiği adamla birlikte kaybolmuştu.

"Konuşmak ister misin?"

"Aslında çok isterim, ama ne konuşacağımı ya da ne duymak istediğimi bilmiyorum."

Dolu bardağını tek seferde bitiren Ahmet'in içmeye şişeden devam etmesi Tanem'i meraklandırmıştı.

"Neyin var? İyi bir dinleyiciyimdir."

Anlatacaktı Ahmet ya da söyleyecekti.

"Az sonra yeni alınan bir kararı yıkacağım, bu yüzden de maruz kalacağım Mehmet'in bakışları için biraz cesaret topluyorum."

"Sen de mi hayatını değiştirme niyetindesin?"

"Yok, ben böyle ekmek elden su gölden memnunum. Seninle ilgili bir şey söyleyeceğim."

"İşte, şimdi dikkatimi çekmeyi başardın," diyen Tanem, Yağız'dan haber alacağını hızla çarpan kalbinin işaretiyle anlamıştı.

"Tek seferde söyleyeceğim, Yağız'la ilgili! Duymak istemezsen şimdi söyle ve ben de susayım."

"İstiyorum," diye haykırmak istedi bir an Tanem, ancak duyacaklarını ya kaldıramazsa, ya kötü haberse diye endişe etti. Ahmet'in duruşu, şaraptan cesaret dilenmesi pek hayra alamet değildi, yine de duymak istediğini fark etti. Ne olursa olsun, Yağız, Nebahat'la evleniyor bile olsa, duymak istiyordu, belki böylece onun bir gün karşısına çıkacağına dair ümidini de keserdi.

"Seni dinliyorum," diyebildi sadece Tanem.

"Salı günü sana uygulanan tedavi ile ilgili ülkenin ve dünyanın çeşitli yerlerinden gelen gazeteci ve doktorlara tanıtım yapılacak, bugün Mehmet'i aramışlar, seni de davet etmişler, ama tahmin edeceğin üzere sana söylememe kararı alındı."

Niye rahatlamıştı Tanem? Ne duyacağını sanmıştı ki! Hem onun denek olduğu proje tüm dünyaya tanıtılırken o ne diye ra-

hat bir nefes almıştı ki? Gerçekten Yağız'ın Nebahat'la evlenme ihtimalinin olduğunu mu sanıyordu?

"Ama sen benim gitmem gerektiğini düşündüğün için bana söyledin."

"Bana göre senin, hatta hepimizin orada olması lazım, ama bilmeni ve doğru olduğuna inandığın şeyi yapmanı istiyorum."

"Yani bana benim için neler yaptığını, beni ölümden döndürdüğünü falan anlatmayacak mısın?"

Ayağa kalkan Ahmet'in işi bitmişti. Tanem'in işi bu kadar uzatmasının altında başka nedenler yatıyor olmalıydı. Aşkla ilgili konular pek Ahmet'in anladığı şeyler değildi.

"Bunları zaten biliyorsun, yeniden duymaya ihtiyacın yok; dediğim gibi, sadece bil ve sen karar ver istedim."

"O, tanıtım programları düzenleme turlarına başladığına göre, artık bana ihtiyacı kalmamış demek ki! Yani orada bulunmama gerek yok."

"Peki, sen bilirsin, ama ben orada olacağım."

"İyi, önünde açılan yeni yolda ona başarılar dilediğimi," derken cümlesini yarım bırakan Tanem sözlerini hiç söylememiş olmak ister gibi elini salladı. "Boş ver, onun artık başarılı olması için benim iyi dileklerime ihtiyacı yok."

Ahmet gitmişti. Ancak Tanem onun ne zaman gittiğini ya da giderken adamın dolu bıraktığı şişenin dibini hangi ara getirdiğini bilmiyordu. Koca şişeyi tek başına içmişti. Vay be, alkolik olmak iyi bir şeydi. Dünya ne kadar güzel görünüyordu şimdi gözünde. Boşunaymış onca işkence dolu günler, bir şişe şarap tüm derdine devaymış. Başını kaldırıp yıldızları tek tek inceledi. "Sizi artık sevmiyorum," diye mırıldandı. Keşke ağlayabilseydi Tanem. Sadece haykırsa da olurdu. Ne olacaktı şimdi? Hasta çocuklarla ilgilenmeye devam edip kardeşinin ikizlerine bakıp yaşlı, kız kurusu olarak ölmeyi mi bekleyecekti?

Sessizce bahçeye adım atan Asya, kız kardeşinin kaymış gözlerini ve elindeki boş şişeyi görünce "Ne yaptın sen?" diye ciyaklayıp az önce Ahmet'in kalktığı yere bıraktı kendini.

"Koskoca bahçede başka yer yok mu, her gelen karşıma oturuyor."

"Ne o, rahatsız mı oldun?"

"Yok, sadece merak ettim."

"Belki arkadaşa ihtiyacın vardır diye düşünmüştüm."

"Hamile birinden nasıl arkadaş olur ki, içki bile içemezsin."

"Sarhoş mu oldun?"

Kendi kendine sırıtan Tanem pek anlaşılmasa da "evet" demeyi başarmıştı. Derin bir nefes aldı, "Beni odama taşıyamayacaksın, bu da hamileliğin başka bir yan etkisi," derken hâlâ gülüyor ve istemeden ağzı yamuluyordu.

Asya onun için üzülüyordu. Sanki rolleri değiştirmiş gibiydiler. Zayıf olan Asya'yken onun tam tersi kişiliğe sahip olan hep Tanem'di. Daha güçlü, daha sağlam duruşlu. Demek ki bizi biz yapan, bize şekil veren yaşadıklarımız oluyormuş.

"Her şeyin bir çaresi vardır," diyen Asya yerinden kalktı. "Mehmet her sorunumuzu halletmek için var, öyle değil mi?"

"Hayır, o olmaz, takım elbisesi kırışır."

"Dua et de seni burada yatırmak yerine, kucağında taşımayı kabul etsin."

"Aman Asya, bırak dağınık kalsın! Hem zaten ben burada, yıldızların altında uyumak istiyorum," diyen Tanem yıldızları artık sevmediğini çabuk unutmuştu.

•••

"Yapma!" diye haykırmak isteyen Tanem, dediğini kendi bile anlamamıştı. İstediği tek şey odanın içinde dolaşıp duran her kimse, onun bir an önce çekip gitmesiydi. Atılan her adım, başına vuran bir darbeymiş gibi geliyordu.

"Ah, hayır!" Bu sefer sesi daha yüksek çıkan Tanem'in tepkisi de aşırı olmuştu. Perdeleri açan şahsiyet onun için şu andan itibaren bitmişti. Başını yastığın altına gömmesi de çare olmamıştı. "Kes artık şunu!"

"Kalkma saati."

"Serra! Sen olduğunu bilmeliydim."

"Hadi, kafanı gömdüğün yerden çıkar da bir duş al, sana kahve hazırlatıyorum."

"Lütfen, sadece uyumak istiyorum."

"Yeterince uyudun."

"Bugün günlerden ne?"

"Cumartesi."

"Saat kaç?"

"On iki buçuk."

"Aha, işte kendin söyledin Serra, yeterince uyumamışım."

"Bunu hangi ara söyledim?"

"Günlerden cumartesi ve saat on iki buçuksa yeterince uyumuş sayılmam."

Kollarını göğsünde birleştiren Serra, gülmeden edemedi. "Eğer gece tek başına koca bir şişeyi bitirmeseydin, şimdi böyle sürünmezdin."

"Seni çağırmadım diye mi bozuldun?"

"Bu da sebeplerden biri olabilir, ama miskinliğe tahammülüm olmadığını bilirsin."

"Uyumak istiyorum, lütfen Serra! İlgini anlayabiliyorum, ama şimdi değil, bugün olmaz."

"Tamam," diyen Serra pes etti.

"Bir de herkese rahatsız edilmek istemediğimi söyler misin?"

Serra'nın cevabını duyamamıştı Tanem, ama ricasının yerine geleceğini biliyordu. Ablası uygun bir dille herkesi uyaracaktı, artık bu uygunluk kişiye göre nasıl değişirdi o da Tanem'in derdi değildi. Sonuç olarak her beş dakikada bir açılacak olan kapısı şimdilik güvendeydi.

Başının ağrısı deli gibiydi. Gözlerini açması demek işkence çekmesi anlamına geliyordu. Ne yazık ki kapalı olmaları da aynı şeydi. Çünkü içkinin etkisi geçmiş ve Yağız'ın görüntüsü önünde dans edip duruyordu.

Üç gün sonra yapılacak olan galada Yağız'ın yine siyahları

çekeceğini biliyordu. Siyah takım, siyah gömlek, siyah kravat ve saçlarını ensesinde açık bırakacaktı. Yanında da mini eteği ve eteğiyle aynı boyda yırtmacıyla sarı saçlarını omuzlarına döküp kırmızı rujunu eksik etmeyen Nebahat!

Tanem bir ara artık Nebahat'ı seveceğini söylemiş miydi? Hayır, söylememiştir. O kadar şuursuz değildi. Ah, hayır, delirmek üzereydi Tanem. Ya gerçekten alkolik olup unutacaktı ya da kendini yemek yerine o gün orada olacaktı sen umursamazsan ben hiç umursamam tavrıyla. Aslında bir de koluna takabileceği yakışıklı birini bulsa fena olmazdı, ama bunlar sadece filmlerde olur ve ancak orada işe yarardı.

Eğer ille de gidecekse Asya'yla irtibata geçip Cennet'te bakıma girmeliydi. En önemlisi az iddialı, ama dikkat çekici bir kıyafetle orada olup gözleriyle görmeliydi. Yağız'ı bir kere daha görmek evde kalıp kendini yemekten daha iyiydi. Harika, başının ağrısı geçmişti. Saat neredeyse iki olmuşken acele etmesi gerekiyordu. Yataktan fırlayan Tanem aynadaki görüntüsüne şahit olunca, "İşim zor," diye düşündü. Akşamları erken yatmalıydı. Sabahları da erken kalkıp spor yapmalıydı! Ne yapıyordu? Hangi ara almıştı gitme kararını?Boş versene! Sorgularsa vazgeçerdi Tanem. Oysa vazgeçmek istemiyordu.

Yüzünü yıkamakla fazla oyalanmayan Tanem eline geçirdiği ilk şortu ve atleti giydi. Ahmet'ten detayları öğrenip beraber gitmeyi teklif edecek, ardından da vakit kaybetmeden Asya'nın yanına geçecekti. Çok heyecanlı ve içi kıpır kıpırdı. İlk erkek arkadaşıyla buluşacak ergenler gibi ayakları yere değmiyor, uçuyordu sanki. Ama önce mutfağa uğrayıp sert bir kahve ve bir ağrı kesici alması şarttı.

Ev üç katlı olmasına rağmen yana doğru uzayan bir yapısı vardı. Mutfak verandası evin en güzel yeriydi Taneme göre. Orada içeceği kahveyle kendine gelmeyi amaçlıyordu. Ama arka tarafta olan verandaya varmak hiç kolay değildi. Geceden kalma Tanem'in fazladan bir adım için bile harcayacak enerjisi yoktu.

Bu heyecan ve bu hayal fazlaydı. Ne bekliyordu, salona girdiğinde tüm ışıklar onu aydınlatacak ve Yağız, Tanem'e âşık mı olacaktı? Tanem de kollarına mı atlayacaktı? Bu kadar kolay mıydı? Değildi tabii ki! Onu sevmeyecekti bu adam. İstediği o aşka kavuşamayacağına ikna olmuştu. Artık Yağız istese bile, Tanem hayal kırıklıkları ve güvensizlikleriyle baş edemezdi. İçindeki sevgi ikisine yetmemişti, bundan sonra da yetemezdi. Eee, o zaman onu dünya gözüyle bir kere daha görmesi ne işine yarayacak? Hayır, hayır, hayır! Düşünmek, sorgulamak yoktu.

Yağız'ı bir kere daha görmek istiyordu, hem böylece minnet borcunu ödeyebilecekti. Biliyordu, Yağız "deneğim" diye Tanem'den bahsederken, zehirli hançerler onu yine alt edecekti. Olsun.

"Buyurun Tanem Hanım," diyen uzun boylu sıska yardımcı telaşlıydı. Mutfağında birilerini görmekten rahatsız olmuş gibiydi.

"Sert bir kahve istiyorum."

"Tabii, nerede içmek istersiniz?"

"Verandada olacağım."

"Annenizle teyzeniz şu anda orada ve rahatsız edilmek istemediklerini söylediler."

Kapıya ilerleyen Tanem hararetle tartışan iki kadını gördü. Konu yine Tamer Amca olmalıydı. Yazık, ikinci baharlarını yaşama şanslarına gösterilen tepki Tanem'e göre fazlaydı ve artık kızmaya başlıyordu. Yanlarına gidip teyzesini kurtarmadan önce, başını cama yaslayan Tanem onları biraz daha seyretti. İkisinin yüzündeki tanıdık o ifade yanlarına ulaşmasını engelliyordu. Teyzesinin gözlerindeki acıyla annesindeki endişe çarpışıp duruyordu.

Tam o anda dünya dönmeyi, kuşlar ötmeyi bıraktı. Zamanla beraber Tanem'in nefesi kesilmişti, kalbi yeniden atıp bir kere daha o elemi hissetmeyi reddediyordu. Yeniden ve bir kere daha o duyguyla başa çıkamayacak kadar acizdi; Tanem ve onun kalbi.

O kaza olurken Tanem'in içindeki sis bulutu kendine acımasına sebep olmuş ve ellerini direksiyondan çekmişti. İsteyerek değil, ama sonrasında başına gelecekleri, olabilecekleri bile bile çekmişti ellerini. Çünkü telefonda Burak ona senin annen Nesrin, baban da Tamer dediğinde, hiç kuşku duymadan ona inanmıştı. İnanmasına sebep Burak'ın dürüstlüğü değil, hatırladığı bu bakışlardı.

Kaza sırasında aldığı darbelerden dolayı ve sonrasında çok canı yanmıştı. Ne var ki hiçbiri hayatındaki yalanın verdiği elemi bastırıp unutmasına yardımcı olacak kadar değildi. Oysaki yeryüzünde hiçbir canlı o ağrılara dayanamazdı.

"Tanem Hanım, iyi misiniz?" diye omuzuna dokunan hizmetçiyle o ana dönen Tanem'in attığı çığlığın içindeki acı, dağları taşları önüne katardı.

***

"Bence gelsen iyi olur."

Sessizlik.

"Hı hı."

Sessizlik.

"Bilmiyorum ki, kimse konuşmuyor."

Sessizlik.

"Senin haberin var mıydı?"

Sessizlik.

Sadece Asya'yı duyabildiğine göre telefonla konuşuyor olmalıydı. Sessizlik uzadığına, karşısındaki kısaca hayır demeyip bir açıklama getirdiğine bakılırsa, bahsi geçenin hakikatten haberi vardı anlaşılan. Kim olduğunu merak dahi etmeyen Tanem, kendinden başka tüm dünyanın bu gerçeği bildiğine inanıyordu.

İçi bomboş olan Tanem gözlerini açıp bu boşluktan uzaklaşmak istemiyordu. Bu defa unutmamıştı. İlkinde, öğrendiği bu gerçekten kurtulmak için ölmeyi denemişti, ancak bu defa kaçamamıştı.

O mutlu bir çocuktu, hatırlıyordu. Asya hep ağlayan, o ise hep gülendi. Bu eve taşındıkları gün verandadan ön bahçeye koşup Asya'yla yarış yaparlarken, Asya düşmüştü, o hep düşendi zaten; Asya'ya bakmak için bakışları arkasına çevrilen Tanem'in düşmesi de kaçınılmaz olmuştu. Ve Mehmet'in ilk ayağa kaldırdığı; babasının, yani babası olmayan babasının ilk başını okşadığı hep Tanem olurdu. İsteklerine itiraz edilmeyen de hep o olurdu. Odasını seçtiğinde Serra'nın orayı iki ay önce kendine ayırmış olmasının hiç önemi yoktu. Her şeye rağmen bu ailenin bir parçası olmaktan mutluydu. Ne var ki tüm o yıllar boyunca bu ailenin bir üyesi olmadığını hissetmişti. O beyaz kuğu ailesinin çirkin ördek yavrusuydu.

Şimdi eğer gözlerini açarsa, yine hissedecekti.

Bu defa kaçmayacaktı! Asya ile karşılaşmak, onunla göz göze gelmek! Korkuyordu.

Telefonu kapadığını ve Asya'nın yanı başına kadar geldiğini hissedene kadar bekledi Tanem. Şimdi sırası değildi, ama bu defa gözlerini Yağız'ın yanında açmıyor olduğu gerçeği onu gafil avlamış, tutmaya söz verdiği yaşlarını tam da bu esnada serbest bırakmıştı.

İster kardeşi, ister kuzeni ya da bir yabancı olsun, yatakta yatan bu kızı, Tanem'i nasıl olursa olsun, hayatında istiyordu Asya. Hem onu hem de Asya'yı yaşamak zorunda bıraktıkları hayat onları perişan etmiş, hiçbirinin yüzünü güldürmemişti. Ama Tanem'le yaşadıklarını, birbirlerine kattıkları anlamları Asya hiçbir şeye değişmezdi. Ona sahip olmak için ödediği bedel buysa, Asya sesini çıkarmayacaktı. Ancak uzun, hatta çok uzun bir süre ne anne ve babasını ne de teyzesini görmek istiyordu.

"Günaydın küçük kardeş," dedi Asya ona bakan, yeşil gözleri kızaran meleğine.

"Ne olur sarıl bana," diyen Tanem kollarını açmakta zorlansa da açtığı kollarına gömülen Asya'nın ona akıttığı sevgi direnmesine ve hayatta kalmasına yardımcı oldu Tanem'in.

***

Asya ve Ahmet'in gösterdiği tepki Tanem'e bir şey bırakmamıştı. Özellikle Ahmet'in, "Sizin sırlarınızdan da, oyunlarınızdan da, soyadınızdan da bıktım," diye çıkışmasını alkışlamak istemişti. Fakat Tanem böyle büyük tepkiler veremiyordu. Düşünceleri donmuş, içi buz kesmişti. Birilerine kızıp bağırması, pılı pırtını toplayıp kayıplara karışması gerekirken, o Tamer Amcası olarak bildiği babasını dinlemek üzere kendini zorluyordu.

Aklında Yağmur vardı. Kız kardeşi. O ne yapacaktı? Sevinir miydi? Yoksa o da Asya gibi öfke krizine mi kapılır diye merak ederken, onun da haberdar olduğunu öğrenmek Tanem için sondu. Artık hiç hayret etmeyecekti.

Burak, onunla arasındaki o hatırlayamadığı duygunun adı, aşkın başka haliydi.

Yağız'ın ona Burak'la ilgili, "Aşkı kalıplara sokmak için uğraşıp duruyoruz," derken ne demek istediğini şimdi anlamıştı Tanem.

Burak'la ilişkisi birbirlerine can vermekti. Dost olmak, sevgileri paylaşmak, eksiklikleri doldurmaktı. Eğer yeryüzündeki en kuvvetli duygulardan biri aşk, diğeri de nefretse, onlarınki aşktı. Yarenlik aşkı, ama asla yâr aşkı değildi. Yağız da bunu biliyordu. "Aşkı bir kişiyle ve tek bir duyguyla sınırlamak ona yapılacak en büyük haksızlıktır," diyen duygusuz doktor duyguların en büyüğünün anlamını nasıl olmuş da herkesten önce keşfedebilmişti.

"Ne olur bizi affet," diye yalvarmaya devam eden Tamer Amcası'nı, yani gerçek babasını dinlemeye çalışırken, babası olmayan Osman Amcası'nın gözlerinde gördüğü de aşktı. Kaybettiği kızına duyduğu aşk!

Ona baktığını anlayan Osman'ın yanaklarından süzülense aşkın mührüydü. Tanem sessizliğini korumaya devam ettikçe, bu kargaşa ve beklentiler devam edecekti. Tepki olsun diye sus-

tuğunu sanan insanlar için üzülüyordu. Çünkü aslında söyleyecek bir şeyi olmadığı için susuyordu. Ne bir üzüntü ne bir elem vardı içinde. O, zaten uzun süreden beri, hem de oldukça uzun süreden beri kaçmaya çalıştığı bu hakikatle yaşıyordu ve geriye sadece yılgınlığı kalmıştı.

"Neden bunları yaşamak zorunda kaldık?" diyebilen Tanem için ağzından kelimeleri çıkarabilme başarısını göstermek oldukça zor olmuştu.

Herkes susmuştu. Tüm gözler Osman'a kilitlenmişken konuşan Tamer oldu.

"Ben Nesrin'i tanıdığımda resmi olmasa da Filiz'le nişanlıydık," dedi adam ve anlatmaya devam etti: "Filiz şimdiki kadar güzel ve alımlıydı, ama o zamanlar bir de neşesi vardı. Cemiyetteki her toplantıya dahil edilir, onsuz hiçbir organizasyon yapılmazdı. Filiz'in onayı önemliydi. Ailelerimiz daha biz çok küçükken evlenmemize karar vermişti, biz de büyüdükçe itiraz etmedik. Onunla olmak, onun yanında kapılardan içeri girmek olağanüstüydü. Kıskanıldığımı biliyordum, yerimde olmak için çok şeyini feda edecek erkekler tanıyordum. Bu çok hoşuma gidiyordu. Ben de Filiz'i seviyordum. Eğlenceli güzel bir kadınla olmayı herkes severdi."

Tamer anlatmayı sürdürürken, gözleri Nesrin'den o yılların özrünü diliyordu.

"Asya'nın doğumunda Nesrin Fransa'dan gelmişti. Onu tanıyordum, ama o gece bir arkadaşın partisinde Nesrin'i gördüğümde, ne kadar değiştiğini ve güzel olduğunu bir şekilde fark ettim. Filiz'den farklıydı. Gülerken ve güldürürken sınırları vardı; dudaklarından önce gözleri gülerken, naifliği ve kibarlığı insanın içini ısıtıyordu. Elindeki kadehi tutuşunu hatırlıyorum, sanki en nadide çiçeğe parmaklarıyla hayat vermeye çalışıyordu. O gece uzun uzun sohbet ettik ve sabah için randevulaştık. Uzun süredir ayrı kaldığı İstanbul'u ona gezdirmek için ikna etmem zamanımı almıştı."

Şimdi birbirlerine aşkla bakan bu çift, o günleri hüzünle karışık, ama saygıyla anarlarken Tanem onlara kızamıyordu.

"Ona yalan söylemedim, Filiz'le nişanlı olduğumu söylerken, amacım onu değil, kendimi korumaktı. Olur da zaafıma yenilirsem, Nesrin beni durdursun diye. Tabii ikimiz de bunu başaramadık. Tam bir ay boyunca her gün görüştük. Çok geçmeden dedikodumuz yayıldı ve Filiz'in kulağına gitmesi gecikmedi. Bağırıp çağırmadı Filiz, o öyle bir kadın değildi, onu bu yüzden seviyordum, onun yanında rahatsındır çünkü aklından geçeni söylemekten kaçınmazdı. 'Hamileyim Tamer,' dedi pat diye, 'ama eğer Nesrin'i seviyorsan, aradan çekilir, çocuğu aldırırım,' deyince aslında şimdi anlıyorum ki buna izin vermeyeceğimi biliyordu. Fakat o gençlik zamanlarında onun gösterdiğini sandığım büyüklüğüyle beni kendine hayran bırakmıştı. Kararımı vermiştim: Nesrin çok özeldi, onun etki alanındayken başka bir şey düşünemiyordum, ama ben Filiz'i seviyordum."

"Ve böylece Nesrin'e onunla bir daha görüşemeyeceğimi söyleyip iki ay içinde Filiz'le evlendik. Hayat ite kaka gidiyordu. Davetler, yemekler, eğlenceler, alışverişler... O curcunanın içinde ben her gün, her saat Nesrin'le geçirdiğim o bir ayın naifliğini özleyip durdum. Böylelikle aradan beş yıl geçti. O yılın sonunda Burak'ın doğum gününe gittim. Pek âdetim değildi, ama Filiz başka bir davete katılacaktı, Yağmur'u ben götürmüştüm. Sayısız çocuk vardı, ama ben onların arasında seni görmüştüm. Gözlerin, saçların tanıdıktı, ama en çok da elindeki bardağı tutmaya çalışan minik parmakların. Nesrin'in çocuğu olduğunu sanmıştım. Seni göz hapsinde tutarken Şükran'a doğru koşup 'anne' diye sarılmanı ve arkandan seninle aynı boyda sarı saçlarıyla hiç de kardeşin gibi durmayan Asya'yı görünce, gerçeği kavramıştım. Yanınıza Yağmur geldiğindeyse asıl kardeşinin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. İlk bulduğum fırsatta Şükran'la konuşmaya gittim. Eli ayağına dolandı, dili damağına yapıştı. Artık beni kandıramazdı, çok hazırlıksız yakalanmıştı. 'Ne var,

teyzesi, benzeyebilir,' demişti, ama bu benzemekten de öteydi."

"Sonrası belli. Sen Yağmur'la büyü, gözümün önünde ol diye buraya taşındık. Filiz'i ikna etmek kolay oldu, cemiyete rezil olmak istemezdi. Yaşamak zorunda bıraktığım hayat Filiz'i değiştirdi. O neşeli ve mutlu kadın gitmiş, agresif ve huzursuz bir kadın gelmişti. Boşanmayı on beş yıldır istiyordum, ama o buna izin vermedi. Şükran'la Osman'a senin yirmi dördüncü doğum gününe kadar sessiz kalacağımıza söz vermiştik, senin okulun ve bir hayatın vardı, onu senden alamazdık. Fakat son yaşananlardan sonra artık bu evlilik süremezdi, Nesrin'le yarım kalan hikâyemiz vardı daha tamamlanacak! Senin için de her şey yoluna girmişti. Biraz acele ettik, ama otuz yıl bekleyince daha fazla beklemeye gücümüzün olmadığını fark ettik."

Gözlerinden oluk oluk yaş akan Nesrin'in elinde birden fazla mendil vardı. "Peki, sen?" diye soran Tanem onun neden Fransa'da kaldığını merak ediyordu.

"Hamile olduğumu ablama ve anneme söylediğimde yer yerinden oynadı. Annem beni oracıkta öldürebilirdi. Odama kapatıldım. Babamın öfkesi, anneminkini de geçmişti. Tam bir ay orada kaldım. Sonra Osman Abim bu fikri ortaya attı. Daha yirmi yaşında bile değildim. Hayallerim vardı ve dört duvar arasında kısılıp kalmıştım. Hayır dersem ne sen ne de ben mutlu olacaktık, babam buna izin vermezdi. Seni sevmeyecek, istemeyeceklerdi ve benim de sana verebileceğim sevgimden fazlası yoktu. Babasız bir çocuk için benim yarım yamalak sevgim yeterli olmazdı. Ölmüş anam babam hakkında kötü konuşmak istemiyorum, ama onlar bana, bize sahip çıksaydı, hayat ikimiz için de farklı olurdu. Kabul ettim. Gebeliğimde dört ayı doldurunca ablamla Fransa'ya gittik."

"Altı ayın sonunda ablam, Asya ve sen İstanbul'a geri döndünüz. Gecelerce ağladım. Kızım için, sevdiğim adam için ve daha o zaman kaybettiğim annem ve babam için. Onlar artık benim için ölmüştü. Cenazelerine dahi gelmedim. Sonraki yıl-

larda pişmanlık duydum, ama şimdi Asya'yı ve Asya'ya verilen desteği görünce artık pişman değilim. Anne baba olmak zordur. Bazen çocuklarımızı korumaya çalışırken hatalar yaparız. Fakat bu hata değildi. Bu istemediği bir hayatı evladına yaşatmaktı."

Özür dileyen gözlerle Şükran'a baktı Nesrin. Ağlamaktan yüzü şişmişti, ama gözleri huzurla bakıyordu.

"Sonra evlendim, Sanem ve Devy doğdu. Onlara hep ihanet ettim, çünkü sende yaşayamadığım anneliğimi onlarla yaşamaya çalışmak benim için imkânsızdı. Seni kafamdan ve yüreğimden çıkaramadıkça onlara istediklerini veremedim. Türkiye'ye gelip seni görüyordum, ablam da getiriyordu seni, fakat babam ölünce sık sık ve uzun süreli gelmeye başladım. Fransa'daki ailem gerçeği bilmiyordu ve ben bu şekilde onları da mutsuz ediyordum. Ne yazık ki oradayken de ben mutsuzdum, gerçi buradayken de keyfimin pek yerinde olduğu söylenemezdi. Serra'nın manidar bakışlarına maruz kalmaktan, Tamer'i görmekten..."

Başka birine fırsat vermeden kardeşinin sözünü yarım bıraktıran Şükran anlatmaya başladığında, o günleri yeniden yaşadığı anlaşılıyordu. "Seni kucağıma aldığımda daha iki saatliktin. Sana sütümü verdim. Sevgimi, ailemi, her şeyimi verdim. Kızım olmadığını bir an bile düşünmedim. Hatta ben Asya'yı ezdim, çocuklarıma seni korumaları ve sevmeleri için baskı yaptım. Fakat buna gerek yoktu, çünkü hiçbiri kendilerinden ayırmadı seni. Mehmet, Serra ve Ahmet için Asya'dan önce geldin. İkinizden biri düşecek olsa, önce kaldırılan oldun Tanemim. Sen bizim evin sevgi kaynağıydın ve bunu hiçbirimiz görev duygusuyla yapmadık, senin o yeşil gözlerin bizi kendine bağladı."

"Sen çocuklarım arasında sevgisini göstermekten kaçınmayan tek çocuktun," diyen Osman bu defa araya girdi. "Akşamları beni kapıda karşılardın. Geç gelecek olsam ararsın. Öpmeyi, dokunmayı severdin. Hep gülen yüzün evin neşe kaynağıydı. Seni sevmemek imkânsızdı, buna asla izin vermezdin çünkü."

Konuşmalar bittiğinde yaşlı ve suçlu gözlerle Tanem'in ve-

receği cevabı bekleyen insanları beklentileriyle baş başa bırakan Tanem, ağzını dahi açmadan yerinden kalkıp hızlı ama sakin adımlarla odayı terk etti. İki yıl boyunca çektiği ağrılar onu yenmeyi başaramamışken, son bir aydır kalbinde yaşadığı acılar onu altetmişti.

Ne yapacağını, kime nasıl davranacağını bilmiyordu Tanem. Zaten en kötüsü de bir duruşunun olmamasıydı; bir şeyler yapması, belki nefretini, belki de sevgisini kusması gerekiyordu.

Anlatılan hikâyelerdeki kahramanlar için üzüldüyse de tüm acıma duygusunu kendine sakladı Tanem.

Bu evde kalmaya devam etme konusundaki ısrarını sorguladı. Evim diyebileceği bir yeri yoktu. Çoktan kaçıp uzaklaşması gerekirken o durduğu yerden kımıldayamıyordu. Oysa bu evde mutlu değildi. Fakat Tanem hiçbir yerde mutlu değildi ve bir daha da gerçekten mutlu olabileceğini sanmıyordu. Belli ki kaderi, teyzesinden olma annesiyle aynı yazılmıştı.

Kapısı tıklatıldığında, kimseyi görmek istemediğini söylemek için ağzını açmaya fırsatı olmayan Tanem'in karşına Mehmet dikilmişti bile.

Stres ve sorunla baş etmesini iyi bilen Mehmet ilk defa bir kriz anında ne yapacağını bilmiyordu. Daha mücadele etmeye başlamadan, yenilgiyi kabul etmişti. Kolları kıvrılmış gömleği, çökmüş omuzları ve yenik bakışlarıyla hiç bu kadar perişan görünmemişti genç adam.

"Konuşabilir miyiz?"

"Uyumak istiyorum."

Pencere önünde dikilmiş, kardeşinin yanına ilerleyen Mehmet günahını biliyordu. Ne duyarsa duysun, kapıdan içeri girmeden yüzüne zor da olsa yerleştirdiği gülümsemeyi bırakmayacaktı. Hak ettiklerine hazırlıklıyken, istediği tek şey, belki de son kez kardeşiyle konuşmaktı. Kim ne derse desin, kim ne yaparsa yapsın Tanem onun canından bir parçaydı.

"Uyumak için yatakta olman gerekmiyor mu?"

"Seni başımdan göndermek için kibar olmaya çalışıyordum," diyen Tanem yüzünü Mehmet'e döndüğünde, onun kendisinden daha çok acı çektiğini fark etti. O, bu gerçeğin ağırlığı sırtına verildiğinde, daha bir çocuktu ve ona seçme şansı tanınmamıştı. Peki, ya onun yerinde Tanem olsaydı ne yapardı? Büyük ihtimalle o da aynını yapar, sessizlikle gizli bir anlaşma sağlardı. Günah onun, Mehmet'in ya da Serra'nın değildi.

"Kibar olmana gerek yok Tanem."

"Gardımı aldım, bekliyorum diyorsan, bekleme, sana söylemek istediğim bir şey yok."

"Ben sadece özür dilemek istiyorum ve her ne olursa olsun, sen beni terk etsen de hep senin abin olarak kalacağımı, benden kurtulmana izin vermeyeceğimi bilmeni istedim."

Kardeşinin ellerini utana sıkıla tutup dudaklarını götüren adama bakan Tanem onu hatırlıyordu. O hep böyle sevgiyle bakan Memo'ydu.

"Sırf senden dolayı tüm okul hayatım boyunca popüler biri oldum. Kızlar benimle arkadaş olmak, bize gelmek için ne yapacağını şaşırırdı," diyen Tanem, Mehmet'i başıyla onayladı. "Bir sürü şey hatırlıyorum, ama en çok da senin varlığının bana verdiklerini hatırlıyorum. Yanlışın çok büyük, ama affedilmesi gereken sen değilsin! Sana sadece birazcıktan biraz fazla kırgınım."

"Söz, tüm kırgınlığını sana unutturacağım," diyen Mehmet kardeşinin narinliğine aldırmadan güçlü kollarıyla onu göğsüne bastırdı. Çok kolay olmuştu, bu kadar kolay olmasını hak ettiğini sanmıyordu. Ama bir itirazı da yoktu.

"Ahh! Daha kibar olabilir misin acaba?"

"Çok özür dilerim."

"İşinin zor olacağını düşünmüştün, ama ben erken teslim olunca, seni şaşırttım, değil mi?"

"Valla ne yalan söyleyeyim, aynen öyle oldu."

"Eğer bir daha bana yalan söyleyecek ya da gizleyecek olursan, yüzümü rüyanda bile göstermem sana."

"Sana söz veriyorum."

"Anlaştık," dedi Tanem ve tek kaşını kaldırıp ekledi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Mehmet susmak için önce gözlerini kaçırdı, fakat sonra vazgeçmiş olmalı ki Tanem'in güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Orada olmalısın, hem kendin için hem de her ne olursa olsun, seni bize geri veren Yağız'a kalan borcunu ödemek için gitmelisin."

"Sen gidecek misin?"

"Kesinlikle evet."

Kapının açılması konuşmalarını yarıda kesmişti. İkisi de kimin geldiğini görmek için başını çevirdiğinde, belki de bir daha hiç o şekilde göremeyecekeleri Serra tüm mahcubiyetiyle içeri girdi.

"Mehmet'in kontenjanından ben de yararlanabilir miyim?"

"Sen bizi mi dinliyordun?"

"Taktik almaya çalışıyordum desek?"

Tanem elini uzatıp yanına çağırdığı Serra'ya yer açtı.

Üç kardeş birbirine sarıldığı anda, sırayla dördüncü ve beşincisi de geldiğinde, Tanem bu sahneyi de daha önce yaşadığını, hem de birden çok kez yaşadığını hatırlamıştı. O zamanlar da aynı şimdiki gibi buruktu hep Tanem.

***

İki annesi, iki babası ve bir elin parmaklarından çok kardeşi vardı Tanem'in, ama o yalnızlığı seçmişti. Anne ve babalarına bir süre görüşmek istemediğini söylediğinde, zamanı kendisinin de bilmediğini, fakat hazır olunca haber vereceğini bildirmişti. İtiraz etmeyi seven insanlar bu defa sessizliğe gömülmüştü. Tanem'in kafası böyle daha rahattı.

Bugün saat ikide Beşiktaş'taki Conrad Otel'de yapılacak tanıtım sempozyumuna gitmeye can atan tarafına daha kötümser olan yanı öfkeleniyordu. Gidip ne yapacaktı orada, vefa borcunu

ödemek mi? Palavra! Yağız'a kızsa da onu görmek için çıldırıyordu. Gidince ne olacaktı? Yağız onu o gülen gözleri, güçlü elleriyle karşılayınca, her şeyi unutup ondan af mı dileyecekti? Hem bakalım adamın böyle bir derdi var mıydı? Ya Tanem'i umursamaz, kuru bir hoş geldinin ardından yüzüne bakmazsa, bununla yaşayabilecek miydi? Yağız'ın da yapacağı buydu. Aksi olsaydı Tanem'i arar, en azından daveti bizzat kendi yapardı.

Her iki duruma da katlanamazdı. Zaten zor günler geçiriyordu. Yeni felaketlere ihtiyacı yoktu. Gitmeyecekti. Hem ne kıyafeti ne de saçı başı uygundu. Bir dolu hazırlık yapmayı planlamıştı, ama o zamanlar hayattaki tek derdi Yağız'dı ve tüm o planları yaparken saçmaladığını kabul ediyordu. Öyle şeyler ancak filmlerde olur ve mutlu sonla biterdi. Oysa kendi filminin iyi bitmeyeceğini Yağız ona "git" diyerek kanıtlamıştı.

***

Mehmet, Ahmet, Serra ve Osman onlar için ayrılan yere oturduklarında, geçmiş gözlerinin önünde dans ediyordu. Önlerinde kurulan platformda oturanlarsa geçen üç yılın kısa özetini sunar gibiydi. Tanem'den sonraki hastaları Sevda'da geldikleri noktaydı Sancaktarlar için.

Dahiliye uzmanı kendilerine düşen görevi anlatırken kardiyolog Eşref sırasını bekliyordu. Sancaktarlar anlatılan tıbbi terimlerden anlamıyor olabilirdi belki, ama doktorların ne demek istediklerini çok iyi biliyorlardı. Tüm bu konular günlerce gündemlerinde kalmış, her adımı yakından takip etmişlerdi ki ellerinden başka bir şeyin de gelmediği günlerdi o günler.

Sevda'nın kucağındaki bebeği ve yanındaki eşi gözyaşlarına yenik düştüğünde, Serra'nın iç çekişi salonda yankı buldu. Güçlü olmaya çalışmak onun için hiç bu kadar zor olmamıştı.

Nihayet sona yaklaştıklarında salondakilerin gıpta ve övgü dolu bakışları karşılarındaki ekibin üzerinde toplanmıştı. Sorulara artık cevap vereceklerini açıklayan Mert'in ardından tüm

eller havaya kalkmıştı. Cüneyt en önde oturanlar arasında ellili yaşlarında, saçı yandan bir cetvelle ayrılmış gibi duran tıknaz adamı işaret etti. Adam ya Japon ya da Koreli'ydi, o anlatmaya başladığında, Serra sessizce yanına oturmaya çalışan Tanem'e gözleriyle onay verdi. Şaşırmamıştı, geleceğini biliyordu, sadece geç kaldığı için endişelenmeye başlamıştı o kadar. Ama tam zamanında gelmişti Tanem.

Adamın sorusunu tercüme eden genç kız çok da anlaşılmayan Türkçesiyle, "Bu tedavinin mucidi Yağız Aslan neden aramızda değil?" dediğinde aynı şeyi Tanem de merak etmişti.

Soruya açıklık getirmek isteyen Cüneyt, oturduğu yerden Mert'i işaret ederek, "Doktor Yağız kendi isteği ve geçerli mazeretleriyle bu projeden ayrılmış, yerini de genç doktorumuz Mert'e bırakmıştır."

"Hocam," diye araya giren Mert, "işindeki başarısı ve insanlığı tartışılmayacak kadar değerli olan Yağız Hocam'a haksızlık olmasın."

"Evet, benimle kıyaslayınca ikiniz de genç değil çocuk sayılırsınız," diyen Cüneyt'in yapmaya çalıştığı şakaya salondaki bir kişi hariç herkes güldü.

Ne demek Yağız yoktu? Durumu kötü müydü? Bacağını kullanamıyor muydu? Tanem kafasından geçen kötü senaryolarla mücadele etmeye çalışırken, geldiğine pişman değildi, en azından henüz.

Vakıfta masasının başında kendi kendini yiyen Tanem, keşkelerle mücadele etmek yerine, düşünmeye ara verip ölmek pahasına da olsa arabasına atlamıştı. Gitmek mi, gitmemek mi? Hangisinin doğru karar olacağını hiçbir zaman bilememek yerine, gelip yaşamaya karar vermişti. Serra'nın yanına oturmayı başardığındaysa, saat doğru zamanı gösteriyordu.

Yağız'la ilgili gelen birkaç soruyu daha hem Mert hem de Cüneyt ustalıkla cevaplandırdı, fakat Tanem hâlâ en kötüleri düşünüyordu. Elini sıkıp onu metanetli olmaya çağıran Serra'ya

da, Yağız için endişelenen kendine de kızan Tanem, Nebahat'ı gördüğünde kalbi yerinden oynayacak sandı.

Kız ona gülümserken, "Ben de seni bekliyordum," der gibiydi. Hangi kara haberi verecekti ona kim bilir? Kaçıp gidebilir, duymayabilirdi, ama her ne ise duymak istiyordu.

"Beni oğluma kavuşturan Yağız Bey ve ekibine son nefesime kadar minnettar kalacağım," dedi Sevda. "Ama Doktor Yağız'a son nefesim için daha çok bekleyeceğime dair sözüm var."

Salonda oluşan gülüşmenin ardından konuşmaya sırasıyla Sevda'nın eşi ve Mert devam etti. Övgü dolu sözlere bir diyeceği yoktu Tanem'in. O asla Yağız'ın doktorluğundan ve insanlığından şüphe etmedi. Onun tek derdi Yağız'ın hayatındaki kendi rolüydü. Ne ifade ettiğini bilememekti.

Beklemekten ve konuşmaları dinlemekten aniden vazgeçen Tanem'in, Yağız'dan da vazgeçmesi gerektiğini Nebahat'tan duymaya ihtiyacı yoktu. Yağız'a ne olduğunu Asya'dan öğrenip merakını giderirdi. Sahi, Asya da yoktu! Babasıyla karşılaşmamak için gelmemiş olabilirdi, ancak Yağız için bu fedakârlığa, babasıyla aynı havayı solumaya katlanırdı. Eğer Yağız'ın gelmeyeceğini biliyorsa ki biliyordu işte, o zaman fedakârlık yapmasına da gerek yoktu.

Israrla Yağız'ı soran katılımcılara gülümsemeye çalışan Mert sözlerini tartmak istercesine kesik kesik konuşuyordu:

"Yağız Bey tamamen özel ve şahsi meselelerden dolayı kendi isteğiyle ayrıldı." Verdiği cevap yeni bir soru getirmişti. Bu defa Mert kendinden daha emindi: "Yağız Bey bir tercih yaptı ve tercihini bu yönde kullandı."

Yerinden kalkmak üzereyken duymamaya çalıştığı, ama kulağında çınlayan bu cümle Tanem için umut demekti. Tanem, her defasında umutlarının oluşturduğu göçüğün altında kalmaktan bıkmıştı. Yeniden ve bir kere daha boş hayallere kapılmak ve gerçeğe dönüşmeyen o ummaktan doğan güven duygusuna yenilmek istemiyordu. Yağız'ın seçtiği kendisi olsaydı, yirmi günden fazladır özlemekten öldüğü adamın kollarında olurdu.

Şu anda Tanem'in kendini telkin edecek gücü yoktu.

Salonu hızlı adımlarla terk ederken, yaşadığı hayal kırıklığını düşünmemeye çalışıp kendini Yağız'dan nefret etmeye, onu unutmaya zorlarken, ne kadar başarılı olacağını zaman gösterecekti, ama yapacaktı.

***

Ustanın işine karışmak istemiyordu, ama elindeki çekici duvara her vurduğunda içi gidiyordu Yağız'ın. Bu işin başka bir yolu olsaydı keşke. Elektrik tesisatını bulabilmek için ondan proje isteyen ustaya ters ters bakan Yağız evin yaşının en az otuz beş, yani ondan da büyük olduğunu söylediğinde, adam tek yolun duvarları yoklayarak kabloların geçtiği yerleri saptamak olduğunu belirtmişti.

Aslında tüm duvarlar yenilenecekti. Adamın darbeleri sorun olmamalıydı, yine de aldırmadan edemiyordu Yağız.

Her katta, her odada biri vardı. Evin orijinalliği bozulmadan modernize edilerek yenilenecekti. Arka bahçeye ufak bir sera yapacak, mutfaktan oraya kapı açacaktı, ama tabii ki önceki evi gibi havuzu olmayacaktı. Önemli miydi? Kesinlikle hayır!

Burası yirmi yaşına kadar ailesiyle yaşadığı evdi. Burası geçmişiydi ve şimdi aynı eve geleceğini inşa etmek için uğraşıyordu.

Anne ve babasının odasını yatak odası, kardeşi Rüya'nınkini de çocuk odası olarak dekore ederken kendininkini de çalışma odası yapacaktı.

Buradaki işleri bittikten sonra, babasının bakkalına sıra gelecek, orayı da muayenehane yapacaktı. Daha bir yıl önceki planlarından farklı olarak yeni hedefler, yeni idealler koymuştu önüne Yağız. Orası muhtaç aileler için hizmet vereceği bir yer olacaktı. Para kazanmak içinse yine Üsküdar'da başka bir hastaneyle anlaşmıştı. Sürmeyi planladığı hayat için çok fazla paraya ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Elindeki, hatta hurdaya çıkan arabasının sigortasından aldığı para bile ona yeterdi. Sonuçta

yaşayacağı mahalledeki insanlar çok daha azını tüm hayatları boyunca göremiyorlardı.

Tam sekiz yıldır, kardeşini toprağa verdikten sonra hiç uğramadığı bu mahallede olmaktan duyduğu doygunluk dolu coşku Yağız'ı hayata dört elle bağlamıştı.

Oysa tam sekiz sene önce, burada bulunmak zorunda kaldığı son üç seferde de yaşamak için nefes almak istemezken, tek yapmak istediği tüm dünyayı yakmak ve kendini de o ateşin içinde bırakmaktı. Dört ay içinde önce babasını, sonra annesini ve en son da elinde kalan tek şeyini, kardeşini toprağa vermiş biri olarak düşündüklerinden dolayı kimse onu suçlayamazdı. Onları bir yıldır görmemişti. Sevgili annesi her telefon görüşmelerinde gelmesi için Yağız'a neredeyse yalvarırken, ona en kısa sürede geleceğine dair söz vermesinin üzerinden bir ay geçmemişti ki o lanet kaza yaşanmıştı.

Onları, hem kendi içinde hem onların kalbinde bıraktığı hasretle yolcu etmişti, emanetlerine, nazlı kız kardeşine de sahip çıkmayı başaramamış bir evlattı o.

Anne ve babası Yağız kendini bildiğinden beri, kendi aileleriyle görüşmüyorlardı. Annesi bazen ablasıyla, yani Yağız'ın teyzesi olacak kadınla görüşecek olsa, hemen anlardı genç adam. Çocuk aklı kestiremezdi, ama günlerce annesi evin içinde, bulduğu köşelerde sessiz sedasız ağlardı.

Anne ve babası birbirlerine âşık olduklarında ikisi de on yedi yaşındalarmış, ama kuzey ve güney kadar farklı ailelerde, farklı mezhep ve kültürlerde yoğrulan iki âşığın önüne konan engeller aşılacak gibi değilmiş. Annesi ailesinin rızasını alıp evinden teliyle duvağıyla çıkmak isterken, Yağız'ın babası sevdiği kadını hayır dualarıyla, teliyle duvağıyla kendine eş almak için çok mücadele etmiş. Ümitleri tükenip kaçmaya karar verdiklerindeyse yirmi bir yaşına varmışlar.

"İyi bir anne baba olmanın yolu, çocuğun için en iyisini iste-

mekten, onun hata yapmasını engellemekten geçmez," derdi annesi. "İyi bir ebeveyn olmanın yolu, hata yapmasına izin vererek doğrularını bulmasına izin verdiğin evladının, her düştüğünde ona, onu ayağa kaldıracak eli uzatmaktan geçer," derdi.

Kaza gününe kadar mutlu, sevgi dolu, bunun yanında her evde olabilecek, onları birbirine daha çok bağlayan sorunlarla uğraşan çekirdek bir aileydiler. Başkalarına ihtiyaç duymadan birbirlerine yetmişlerdi.

Cenazelerde en ön safta yer almak için akbaba gibi üşüşen akrabalarını üç cenazeye de almayan Yağız, bu evin kapısından onları içeriye sokup hatıralarını onlarla kirletmedi. Kendi de kalamadı burada. İçindeki acılar, pişmanlıklar ona izin vermedi. Her yeri olduğu gibi bırakıp çıkmasının ardından, kapıya vurduğu kilidi arada bir buralara uğrayan Doruk belki kontrol için, belki anıları yâd etmek için açmıştı.

Yaşamak için tüm sebeplerini kaybeden Yağız'ın Amerika'ya gittiğinde kendine yeni bir hayat, yeni bir aile kurmak için uğraşmadığını kimse söyleyemezdi. Jennifer'la nişanlanmış, ama nişanlarının ilk yılı dolmadan aldatılan Yağız dünyada oluşunun tek amacı olarak işini kabul etmişti. Artık o neşeli, mutlu, keyif dolu adam değildi. Yasaktı; hak etmiyordu. Gülmek ihanetti. Acısıyla baş edebilmek için kendini, kaderi, hatta onu bırakıp giden ailesini suçladı. Ama en çok da kendini. Af dilenmedi, affedilmeye hakkı olmadığını düşündü. Fakat Tanem ve onun cennet gözleri hayatına girince, ilk babasını getirmişti Yağız'a, sonra da içindeki özlem ve acıyla yaşamasını öğretmişti ona.

Uzak durmaya çalıştı Yağız, ama olmadı. Kaybetmeye mahkûm olduğunu bilerek yaşadığı günler yorucu da olsa huzur doluydu. Neden mi? İnsan yoksa, dert de yoktu. Boş bir hayatta huzur bozacak ne olabilirdi ki!

Tanem'in onu bırakıp gittiği günün akşamında kaybetmeye mahkûm olmadığını, aslında kendini kaybetmeye programladığını anlasa da aksi için ne yapacağını bilemeyecek kadar çok

soğumuştu Yağız'ın kalbi. Ailesinden esirgeyip bir kere bile seni seviyorum dememişken, bunu başka birine söylemeye, bu duyguyu başka biri için hissetmeye hazır değildi.

Düşünmeden yaşamış olabilirdi Tanem'le geçirdiği o altı ayı, kalbi tüm bu süre zarfında Yağız'dan bağımsız olarak çalışmış, yaşamış, düşünmüş ve karar vermişti.

Tanem'in ardından, üçüncü günün sonunda ağrıyan bacağıyla Fatma Abla'nın tüm itirazlarına rağmen bahçeye çıkmış, Tanem'le yıldızları seyrettiği gecenin hatıralarını kafasında canlı tutabilmek için o anları yeniden yaşamıştı. Gün gelip unutacaktı Yağız; nelerle mücadele etmişti, bununla da edecek olduğuna dair tüm ümitlerini beşinci gecede kaybetmeye başlamıştı.

İçkiyi sevmeyen, sigarayı da bırakalı çok olan Yağız için medet umabileceği hiçbir şey yoktu.

O gece uyuyup uyumadığını asla bilemeyecekti Yağız, ama Rüya yanına gelip oturduğunda onun kokusunu duymuştu.

On beş yaşındaki kardeşi küçücük parmaklarını Yağız'ın kalbinin üzerine koyduğunda onu hissetmişti.

İnce dudaklarını hareket ettiren küçük kız, "Bizi bulman için önce kendini bulmalısın, bunun için de oraya gitmelisin abi," dediğinde neden ve nereden bahsettiğini biliyordu Yağız.

O ipek parçası saçlarını, zayıf yüzünü çok özlediği Rüya gittikten çok sonra bile, Yağız onun kokusunu da, sıcaklığını da uzun süre hissetti. Belki yine gelir diye sabah ayazı üzerine düşene kadar bekleyen Yağız'ı bulan Fatma Abla panikten bağırmaya başladığında, genç adamın hiç olmadığı kadar huzurlu olduğunu görememişti.

Aksayan bacağıyla taksiye binen Yağız için Fatma Abla'nın çekeceği söylev de, gelecek olan fizik tedavi uzmanı da umurunda değildi. Sekiz yılın üzerine yuvam dediği tek yerin kapısında dikilirken, geçmişteki karamsarlığının onu ele geçirmesine izin vermedi Yağız.

Girişten başlayarak tek tek her şeye ve her yere dokundu.

Doruk'u, bu evi ve hatıraları temizce koruduğu için minnetle andı ve onun gibi birine sahip olduğu için bir kere daha ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Yer yer halı ve perdeler eskimiş de olsa tertemizdiler. İlk sigara içtiğinde yaktığı mutfak halısının ucunu görünce, gözyaşlarına engel olamadı ki olmak da istemedi. Annesinin "Yemek hazır" diyen sesiyle "Akşam geç kalmayın" diye uyaran babasının o tok sesi kulaklarında çınladı Yağız'ın. Rüya'nın kapı eşiğinde "Ben niye abimle gidemiyorum?" diyen yakarışı, o poposunu sallayarak emekleyen görüntüsü gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. Sanki her an bir kapının ardından çıkıvereceklermiş hissiyse kalbini inletmiş ve tam o anda kalbindeki mengeneden yıllar sonra kurtulmuştu.

Annesinin çay içtiği bardağa, babasının hep oturduğu sandalyeye defalarca dokundu ki masalarda hep aynı yerde oturma âdeti Yağız için son sekiz yıldır vardı. Miras gibi sahip çıkmıştı o yadigâra.

Üst kata çıktığında ilk olarak Rüya'nın odasına geçti. Tam bir genç kız odası olan bu yerde duvardaki tanımadığı adamın resmine bile sevgiyle baktı. Şarkıcı mıydı, aktör müydü, onu bile bilmiyordu. Düzenli çalışma odası, pelüş yatak örtüsü ve halısı. Onların alındığı günü hatırlıyordu Yağız. Rüya ille de pelüş ve kırmızısından istemiş, annesi onu vazgeçirmek için çok uğraşmıştı.

Çalışma masasındaki küçük biblolar Yağız'ı gülümsetmiş, aynı zamanda özleminin ne kadar büyük olduğunu hatırlatmıştı ona.

Özenle yerleştirilmiş renkli kalemlerine dokundu. Tek tek.

Masanın altındaki kilitli çekmeceye takıldı gözü; içinde ne olduğunu bilen Yağız kardeşinin özeline müdahale etme duygusundan kurtulamasa da yerini bildiği anahtarı bulup kilide soktu. Üst üste özenle yerleştirilmiş defterlerde Rüya'nın yazıları vardı. Dokuz yaşından beri küçük hikâyeler yazan küçük kardeşinin ona yakın bitmiş yazısı vardı. Kimisi kalın, kimisi ise elli

yaprağı geçmezdi. Ama Yağız'ın en çok dikkatini çeken üzerine kırmızı simli kalemle, o güzel elyazısıyla "Abime ithafen" diye yazılmış defterdi.

Kapağını açtığı defterin ilk sayfasında, "Aşkın sevgi hali" yazıyordu. Hikâyenin adı daha da ilgisini çekmişti. Yere oturup sırtını yatağa dayadı Yağız. Okumaya başladığı daha ilk andan itibaren Rüya'nın başkarakter olarak Yağız'ı seçtiğini anlamıştı.

Dünyayı tehdit eden, vampirlerle savaşan karakterin, esir düşen kız kardeşini ve tüm insanlığı kurtarmak için girdiği savaşı anlatan hikâyede, Yağız unuttuğu hatıralarıyla karşılaştı. Çünkü fantastik savaş onların anılarıyla doluydu.

"Sevmeyi bilen, sevginin en güzel halini yaşatan abim bir gün gelecek sevdiğini de söyleyebilecekti," diye hikâyeyi bitiren Rüya finali, "sevdiğini söyleyemeyen sevmesi güzel abime" diye ithaf etmiş, tarih ve ismini yazmayı da ihmal etmemişti.

Rüya biliyordu; Yağız'ın onu çok sevdiğini, onu kurtarabilmek için her şeyinden vazgeçebileceğini biliyordu. Söylememiş olsa da -keşke söyleyebilseydi- sorun değildi. Küçük kız abisinin kalbindeki yerini hissetmişti. Yağız'a hiç gücenmemiş, ondan hiçbir beklentisi olmamıştı. Rüya'ya göre abisi, onun için her şeyi yapmıştı ve elinde olsa daha çoğunu da yapabilirdi.

On hikâyeyi de okuyan Yağız'ın yarın için iyi bir yayıneviyle randevusu vardı. Hepsini yayınlatacaktı, hem de Rüya Aslan adıyla.

Acısı geçmeyecekti; ailesinin yokluğunun boşluğu asla dolmayacaktı, ama onlarla aslında onlarsız yaşamayı öğrenmek için ilk adımını atmıştı.

***

Yalnızlığa alışabilirdi, ama Yağızsızlığa alışması için daha çok zamana ihtiyacı vardı ki ne kadar gibi bir süre ona yeterli olacaktı, kestirmesi zordu Tanem'in. Bir gün mü, bir ömür mü?

Belki bir kere daha görürüm umudu taşıdığını inkâr etmeye-

cekti, hatta kalbinin derinliklerinde belki Yağız bu defa gitmesine izin vermez diye geçmişti. Elinde mikrofon, dinleyicilerine büyük buluşunu anlatırken konuşmasını yarım kesip Tanem'i sevdiğini söylemesini beklemiyordu Yağız'dan. Belki bir özür! Hayır, gerçek şuydu ki Tanem bir özürden daha fazlasını bekliyordu.

Yağız'ın bugün, burada neden olmadığını öğrense değişen bir şeyler olur muydu? Tanem'le karşılaşmamak için değildi herhalde, çünkü Yağız bu tür küçük hesapların adamı değildi. Bastonla seyirci karşısına çıkmak istememiş de olamazdı. Böyle bir adam da değildi. Peki, neden? Çok mu hastaydı, tercihini Amerika'ya gitmekten yana mı kullanmıştı? İyi de neden?

"Neden? Neden?" diye sormaktansa, otelin kapalı otoparkına inmek üzereyken çantasından telefonunu çıkardı. Asya muhakkak biliyordu. Daha rehbere ulaşamadan arkasından gelen topuk seslerini duyan Tanem aramayı sonraya bırakıp kimin geldiğini görmek için arkasını döndü. En son görmek istediği kişi; Nebahat ayağındaki merdiven boyutundaki ayakkabılarla koşturuyordu.

"Tanem Hanım, biraz bekler misiniz?"

Bu sarışının onunla konuşmak için bu kadar yolu teptiğine şaşırmasının gerekip gerekmediğini kestiremedi Tanem. Ancak Nebahat'ın yüzünde gördüğü heyecan ifadesi onu korkutmak için yeterliydi.

"Çok vaktim yok, lütfen kısa olsun," diyebilen Tanem gardını çoktan almıştı.

"Merak etmeyin, benim de uzatmaya niyetim yok."

Nebahat pek çok ima içerecek şekilde söylemişti bunu ve hiçbirinin iyi olmadığını tahmin ediyordu Tanem.

"Tamam, başlayın o zaman Nebahat Hanım."

"Öncelikle geldiğiniz için teşekkür ederim, bizi çok büyük bir zahmetten kurtardınız."

"Bence vaktinizi gereksiz kibarlıklarla boşa harcamayın."

Nazikçe gülümseyen Nebahat hiç de Tanem'in agresifliğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Lütfen, lobiye geçelim."

"Hayır, söyleyeceğiniz ne varsa, burada söyleyin."

Nebahat'ın yüzündeki bıkkınlık ifadesi Tanem'i sinir etmek ve çekip gitmek için yeterliyken, "Neden her şeyi berbat etmeye çalışıyorsunuz?" diyen Nebahat'ın çıkışı da aynı derece Tanem'i durdurmak için yeterliydi.

"Benim ne yaptığım sizi hiç ilgilendirmez."

"Lütfen! Bana sadece on beş dakika verin," diye yalvaran Nebahat, Tanem'i ikna etmeyi başaramayacağını anlamıştı. Asya'nın onları hemen bulmasını ve Mert'in işini bir an önce bitirmesini dilemekten daha fazlasını yapmalıydı Nebahat.

Yaptıkları plana göre Asya tampon görevini, yani Tanem'in Mert'i dinlemesini sağlamak için lobide bekliyordu. Ne var ki geç gelen Tanem'in bir de erken kalkmasıyla tüm planları suya düşmüş, iş Nebahat'a kalmıştı.

Telefonla görüştüğü Asya, "Onu yakala ve gerekirse otoparkta rehin tut," diye direktif verirken, keşke Nebahat da ona "Kolaysa sen yap!" deseydi. Ne var ki o zaman işinin bu kadar zor olacağını ve Tanem'in böyle inatlaşacağını düşünmemişti.

Yağız'a göz diktiğini, onu elde edebileceğine inandığını kimseden, özellikle Tanem'den saklamamıştı Nebahat. Ancak Yağız'ı tanıdıkça ona daha çok hayran kalmıştı. Ve şimdi aralarındaki mesafeli iş ilişkisi Nebahat'ın her ne olursa olsun, vazgeçemeyeceği bir dostluğa dönüşmüştü.

Bazı adamların, ne şekilde olursa olsun, sadece hayatınızda olmasını istersiniz. İşte, Yağız da öyleydi. Uzun süreli ilişkilerin kadını olamayan Nebahat için Yağız'ı sevgilisi yapmayacak kadar kıymetliydi onun için ki karizmatik doktorun da zaten öyle bir niyeti yoktu.

"Bu gösteriyi uzatmayalım artık," diye çıkışan Tanem aslında peşinden koşan ve şimdi de karşısında duran kadının ne diyeceğini merak ediyordu.

Konunun Yağız olduğunu biliyordu Tanem. Az önce kendisine hayatından çıkarmayı söz verdiği adam hakkında duyacakları için sabırsızlanırken içindeki umut kırıntılarına lanetler okuyordu.

Ne diyeceğini bilemeden ağzını açan Nebahat'ın arkasından, "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye bağıran Asya'nın sesi onun kurtarıcısı olmuştu.

Koşturmaktan yanakları al al olmuş Asya, seyircileri eşliğinde kendinden beklenmeyecek şekilde büyük adımlar atarken burnundan soluyordu.

"Bana yaptığın bu eziyeti yeğenlerine anlatacağım," demeyi başaran Asya nihayet yanlarına ulaşmıştı. Yürümeye başladığından itibaren bir bütün olduğu topuklu ayakkabılarından vazgeçen Asya'ya giydiği mini kot eteği ve spor ayakkabıları farklı bir hava katmıştı.

"Neler oluyor burada, biriniz bana anlatabilir mi lütfen?" diyebilen Tanem çatık kaşlarıyla etrafını sarmış kadınların niyetini çözmeye çalışıyordu.

"Şimdi derhal lobiye geçiyorsun!" diye buyurdu Asya.

"Bana bir açıklama yapmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerekli açıklamalar orada yapılacak sana, kalın kafalı kardeşim."

"Bana hakaret etmeyi kes."

"Sen de bana emir vermeyi."

"Şey, lütfen ikiniz de sakin olabilir misiniz?" diye araya girmeye çalışan Nebahat'a dönen iki kadının, "Kes sesini!" diye çıkışmasıyla nihayet herkes susmuştu.

Lobide Yağız'ın bekliyor olabileceğini söyleyip duran kalbini susturmak, Nebahat'ı susturmak kadar kolay değildi Tanem için. Aslında uzatmaz, Asya'nın dediğini yapar ve o lanet olası lobiye ya da istedikleri herhangi bir yere giderdi Tanem, ne var ki orada bulacağını sandığı Yağız'ı eğer göremezse o zaman kör bıçaklar Tanem'in kalbine işler, ölüm onun için sadece kurtuluş

olurdu. İşte, Tanem'in inadı da, hırçınlığı da bu yüzdendi.

Boş bakışlarla aheste aheste yanındakilerin yüzlerini inceleyen Tanem "Neden?" diye sordu.

Kardeşinin yüzündeki acıya şahit olan Asya, "Mert'in sana söyleyecekleri var," derken sesindeki merhamete engel olamadı.

Asya, yavaş ve zarif hareketlerle elinde tuttuğu minik çantasını açıp içinden küçük, siyah renkli bir kutu çıkarana kadar da yeniden konuşmadı. Yaşadıklarıyla yere devrilmeye hazır Tanem'in kaygılarını sonunda fark eden Asya ona sığınabileceği bir ümit vermek istedi.

"Bu senin için."

"Nedir bu?"

"Önce açmak istemez misin?"

Alnı kırışına kadar gözlerini kısmaya devam eden Tanem, "Lütfen Asya," diye yakardı.

"Tamam," diyen Asya bir türlü Tanem'e veremediği kutuyu açmaya çalıştı. "Aynen Yağız'ın kelimeleriyle aktaracağım." Kutunun içinden iki küçük halka çıkardı. Birisi sarı, düz ve diğerine göre daha büyüktü. Öteki ortasında minik bir gülün içine yerleştirilen parlak taşla göz kamaştırıyordu. "Yağız'ın yapacağı evlenme teklifini zaten kabul etmeyeceğinden işin o kısmını es geçip teklifin sana ait kısmına geçmeyi önerdi, çünkü o senin kıymetini anlayamayacak kadar kalın kafalı olduğunu ve senin en başından beri haklı olduğunu belirtti."

Asya anlatmaya devam ederken Tanem bir yerden sonra dinlemeyi bırakmıştı. Kasları istemdışı hareket ederken karşısındakinin elinde tutuğu yüzüklere uzandı. Gül şeklinde kendisi için seçilmiş olanı onu çağırıyor gibiydi. İki parmağının arasına aldığı yüzük kokuyordu. Hem de bir parfüme esans olacak gül kokusundan daha güzeldi.

Tanem'in, "Bu yüzük gül kokuyor," demeyi başarması şaşılacak işti.

"Sen kokuyormuş, Yağız öyle dedi."

Ağladığının farkındaydı Tanem, hem de rakibi saydığı, yanında güçlü ve üstün görünmek için çaba sarf ettiği Nebahat'ın karşısında.

"Ayrıca," diye lafına devam etti Asya son darbeyi indirmek isteğiyle, "yüzüklere yazdırdığı tarih senin kaza geçirip hastaneye yattığın günün tarihi."

"Neden?"

"Çünkü Yağız'a göre seni ona gönderen annesinin kaderlerinizi birleştirdiği gün, o gündü."

"Annesi mi?"

"Hı hı, seni cennetten kovup buraya oğlunu kurtarman için göndermiş."

Yüzükte üç yıl öncenin tarihi, yani yarının tarihi "10/09/2013" ile "meleğim" yazıyordu. Ayakta duracak hali kalmayan Tanem ne düşüneceğini yahut ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ya da şu anda bir şey söylemesi gerekiyor muydu?

Tanem beynine giden oksijenin kesildiğini, böylece düşünmek ve konuşmak gibi insanı diğer tüm canlılardan ayıran vasıfları yerine getiremediğini sandı. Off! Saçmalamaya başladığına göre kesinlikle oksijensizlikten başı dertteydi.

Neyse ki o an aklına geldi Tanem'in asıl soruyu hâlâ sormadığı. "Yağız nerede, neden bugün burada değil?"

"Gerçekten anlamadın mı?" diye soran Asya, Tanem'in gerçekten anlamadığını fark etti. "Aslında bundan sonrası Mert'in işiydi, ama sen inadınla tüm sürprizi mahvettin."

"Ne olur Asya," diye beş dakika içinde ikinci kez kendini yalvarırken bulan Tanem aklını toplamakta zorlanırken, uzun ve şifreli cümlelerle baş edemiyordu.

"Senin için! Seni sevdiğini, senin için vazgeçebileceklerinin sınırı olmadığını ispat etmek için."

"Öyle mi söyledi?"

Saçlarını geriye doğru iten Asya'nın sabrı kalmamış gibiydi. Tanem'in afalladığını görebiliyordu ki onun yerinde kim olsa, aynısı olurdu, ama artık abartıyordu.

"Söylemesine gerek var mı ki Allah aşkına! Sevildiğini en çok duyan bendim. Peki, sonucu ne oldu?" diyen Asya karnını işaret ederek devam etti. "Şimdi şu halime bak. Oysa Yağız ortada sebep yokken, son üç yılını adadığı ve sonuna varıp başarılarının nimetlerini toplamaya sıra geldiğinde, projeden ayrılıyor. Çünkü yakın tarihte bir kadın onu neyle suçlamıştı bir hatırlamak ister misin? Ve şimdi sence konuşmasına gerek var mı?"

Aslında Tanem, bir ara olabilir mi diye aklından geçecek gibi olan bu teoriyi geldiği hızla savmıştı. Oysa şu anda doğru olmasını ne kadar çok istediğini biliyordu.

"Bana bir kere bile beni sevmediğini söylememiş bir adamın sırf benim için bu kadar büyük bir fedakârlık yaptığına inanmam oldukça zor."

"Bakın Tanem Hanım," diyen Nebahat bayrağı Asya'dan devraldı. "Bazen kulağımızla işitmek isteriz sevildiğimizi. Fakat onun yerine adamın sevgisini sana dokunduğunda hissedip bakışlarında görebiliyorsan, dudaklarının söylediğinin ne önemi var ki! Önemli olan kalbinin söylediklerini duyabilmektir."

Yüzünü buruşturan Nebahat ne hissettiğini anlayamadığı kadını seyrederken müdahil olduğu bu ilişkiyi hak ettiği sonuca götürmekte kararlıydı.

"Benim bile içimdeki romantik cevheri açığa çıkardı Yağız'ın yaptıkları, senin derdin ne? Adam sana evlenme teklifi ediyor, daha ne istiyorsun?"

Derdinin ne olduğunu kendi de anlayamayan Tanem sessizliğinin düşünmesini engelleyen yaşadığı şoktan olduğunu varsaydı.

Yağız ona evlenme teklif ediyordu ve sırf bunun için mesleğinden feragat etmek üzereydi, ayrıca manevi yönden duygusallığı eksik olan adam, offf, hayır!

"Nerde o, neden kendi değil de sen? Neden şimdi?"

"Buraya gelemezdi. Yukarıdaki adamlar onu rahat bırakmazdı ki zaten gelmemesini de biz söyledik," diyen Mert de nihayet

onlara yetişebilmişti. Koşar adımlarla otoparka giren adam nefes nefeseydi.

"Niye?"

"İki sebebi var," dedi omzunu silkeleyen Mert. "Birincisi, böylesi daha romantik ve etkileyici, ikincisi de onu dinlemezdin."

"Ve üçüncüsü de şu anda Yağız tek başına bitmek bilmeyen dakikalarla mücadele ederek seni beklerken çektiği işkence senin içini biraz su serper belki," diye fikrini söyledi Asya.

"Evet, sizin gelmediğinizi haber verdiğimde, sesini duymalıydınız, resmen yıkıldı."

Nebahat'ın kendiyle aynı tarafta olmasına Tanem hayret etti. Kadın dayanışması dedikleri şey bu olsa gerekti.

"Neden tüm merak ettiklerini ona sormuyorsun?" diye öneride bulundu Mert. "Zaten tüm sürprizi lobiye geçmeyerek mahvettin."

"Evet, Tanem hâlâ ne bekliyorsun, bilmiyorum, ama her ne istiyorsan Yağız yapmaya hazır zaten."

Ayağına mı gidecekti Tanem yani? Yine mi gururunu yok sayacaktı? Hayret etti.

Saçmaladığını anlamak içinse parmağında evirip çevirdiği, dokunmaktan kendini alamadığı yüzüğü hatırlamasına gerek yoktu. Duygusuz ahmak dediği adamın onun için seçtiği yüzük bile yeterken tüm bu oyunlar, Yağız'ın vazgeçtikleri. Daha neyi düşünüyordu ki Tanem! Düşünmüyordu, endişeleri vardı. Hayat ona bu aralar hiç de iyi davranmıyorken, hata yapmaktan korkuyordu.

"Peki, lobiye geçelim de şu sürprizinizi bir görelim," diyen Tanem yol almaya başlayınca diğerleri de onu takip etti.

Sessizce otelin geniş ve şık lobisine doğru ilerlerken, Mert'in yüzündeki sırıtma ve Asya'nın gözlerindeki ışık huzmesi her şeyin yolunda olduğunu belli ediyordu.

Biten kongreden çıkanların arasından ilerlemek oldukça

zordu. Mert'i görüp tebrik edenlerse onları yavaşlatıyordu.

Otel kapısının karşısında bulunan dev ekranın önüne varana kadar sessizce yürümeye devam ettiler. Cüneyt, Aydın ve diğerleri; herkes lobideydi. Ayaküstü durum kritiği yapan adamların ortak sohbet konusu Yağız'ın buluşu, yeni tedavi şekliydi. Hiçbirinin az sonra yaşanacaklardan haberi yoktu.

Sırtından terler boşanan Asya hamileliğinin yan etkilerini yaşarken, halinden şikâyetçi değildi. Tek şikâyeti laf anlamaz kız kardeşinin kırılmaz inadıydı.

Doğru noktaya vardıklarına emin olan Mert durmalarını sağladı. Birazdan şahit olacaklarının tadını çıkarmak isteyen Nebahat kollarını göğsünde birleştirdi.

Tanem'in gümbürdeyen kalbinin sesini duyan Asya, ona yaklaşıp beline sarıldı. Kardeşinin ayakta kalabilmesi için onu kendine yasladı.

Mert'in birine gönderdiği işareti gören Tanem gösterinin başladığını anladı. Eğer şimdi kalbi durmazsa, bir daha da durmazdı.

Başlarını kaldırıp geniş lobinin ortasındaki büyük ekrana gözlerini kilitlediler. Şu anda ekrandan akıp geçen otelin tanıtımının yapıldığı görüntülerdi.

Sadece üç saniye sonra kararan ekranda Tanem'i kendine esir eden Yağız'ın okyanus gözleri belirdi. Onu ne kadar özlediğini düşünüp dururken aslında yanılıyordu. Yağız'a duyduğu özlemin boyutunu asla kestiremeyeceğini, aşkla baktığı adamı görünce anlamıştı.

Ekranda beliren Yağız'ın görüntüsü orada bulunan herkesi susturmuş ve kafaların tek bir yöne dönmesini sağlamıştı.

Açılıp kapanan kapı dışında lobide çıt çıkmıyordu. Ekrandaki Yağız da dahil, tüm görüntü derin bir sessizliğe gömülmüş, tüm manzara donmuştu.

Nihayet gülümseyen Yağız'ın dudaklarını kıpırdattığında, "Seni seviyorum birtanem," dediği duyuldu. "Hep sevdim, hep

de seveceğim," dediğindeyse Yağız'ın sesini bastıran alkış ve homurtular kulakları sağır edebilirdi.

Sadece o kadardı. Bugüne kadar bu iki kelimeyi bir araya getirip söyleyemeyen adam, karşılarına çıkmak için farklı planları olan insanların önüne bambaşka bir durumda çıkmış ve gözlerindeki aşktan da belli olduğu üzere belli ki bunu hiç sorun etmemişti.

***

Evin kaba inşaatını başlatan Yağız ince detaylar ve dekor işini Tanem'e bırakacaktı. O kendine nasıl bir ev istiyorsa, öyle olacaktı. Yağız'ın istediği tek şey nerede yaşarsa yaşasın, yanında Tanem'in olmasıydı.

Ama şimdi gözü sokağın girişindeyken, gelecek güzel günleri hesaplayamıyordu. Az önce Nebahat aramış, Tanem'in gelmediğini söylemişti. Olsun; o konferansa gitmemiş olması sorun değildi, kendini affettirmek için başka yollar deneyecekti. Bu defa mutlu olmak için eline geçen fırsatı yok saymayacak, sonuna kadar Tanem'i kovalayacaktı.

Fakat Tanem eğer oraya gitmemişse, çok kızgın ve kırgın demekti. Yani Yağız'ın işi düşündüğünden de zordu, ama imkânsız olmasına izin vermeyecekti.

Korkularından dolayı burnunun ucunu göremeyen Yağız aylar boyunca bir türkü tutturmuştu. "Yok, gidecek, yok sevmiyor Tanem" diye saçmalayıp durmuştu. Aslında kaybetmekten korkmuş, elini ateşten uzak tutmuştu.

Ancak şimdi annesinin o güzel balkonunda sokaktan girmesini hayal ettiği arabanın hiç gelmeyecek olması ihtimalini dahi düşünürken, gerçek korkunun ne olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Kaybetmekten korkmak; o gül kokan cennet gözlünün hiç gelmeyecek olması ihtimaliydi.

Yanlış yapmaktan hiç vazgeçmeyen Yağız bu defa akıllı davranmayı ve ne olursa olsun hakkı olanı, yani Tanem'i geri almaya

kararlıydı. O Yağız'ın dilinin lâl olduğu son günde Tanem'e "gitme" diyememişti. Ama şimdi sevdiği kadını kazanabilmek için her şeyi yapmayı gözü alacak kadar acı çekmiş, sonunda da aklı başına gelmişti.

Bugünkü plan için çok kafa patlatmışlardı. Mert onu kamera karşısına oturtup lobide Tanem'e izlettireceği kasedi hazırlarken, "Bize Tanem'i anlat," demişti.

Kendiyle bile konuşmaktan kaçan Yağız seyircileri Mert ve Asya'nın bakışlarına aldırmadı. Ya da o filmi izleyecek olan Tanem'e eşlik edeceğini bildiği bir sürü tanımadığı insana. Tanemsizlik ölümken bunların zerre değeri yoktu.

Tanem'i anlatmayan Yağız, sadece sihirli o iki kelimeyi söylemişti. Çünkü o iki kelimenin adı Tanem'di.

Tanem bugün gelmezse, bundan sonra ne yapabileceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, eğer gerekirse Tanem'in karşısına çıkıp kendi üzerine benzin döküp tek kıvılcımla zavallı bedenini yakardı.

Düşündüğü garip plan Yağız'ı güldürmüştü. Aynı zamanda da ürkütmüştü. Çünkü kalbinin sesi ona, gerekirse bunu da yapabileceğini söylüyordu.

***

Burası çok güzel bir mahalleydi. Sokakta oynayan çocuklar arabanın hızını keserken Mert'in acelesi yok gibiydi. Adrese teslim edilecek kargo muamelesi görmek Tanem'i kızdırabilirdi, ancak yaşadığı heyecan, göreceği adamın özlemi her şeyin önüne geçmişken, istediği tek şey daha hızlı olmaktı.

Sonunda istediğini elde etmiş miydi, Yağız artık onun muydu? Peki, karşılaştıklarında ne yapacaktı? Boynuna sarılıp onu öpmek fazla hevesli görünmesini sağlardı, ama umurunda olduğunu kim söylüyordu ki?

Köşeyi döndüklerinde, Mert'in yüzünde oluşan sırıtma ifadesinden geldiklerini anlamıştı Tanem. Aman Allahım, kalbi çırpınıp dururken tüm sınırları zorluyordu.

Bayılıp düşeceğini sandı Tanem. Bunun olmasına izin vermemeliydi. Daha fazla beklemeden Yağız'a dokunmak istiyordu.

Mert arabayı durdurduğunda etrafa bakınan Tanem kapıda bekleyen birini göremedi. Apartmanların dizili olduğu sokak Boğaz manzaralıydı ve aralarda iki üç katlı müstakil binalar vardı. Önlerindeki yarım insan boyunda duvar ve demir kapılarla evler mahremiyetini koruyordu. Diğerlerine göre daha bakımsız duran ve içeriden çekiç seslerinin geldiği evin önünde durdular. Yağız'ın orada olduğunu biliyordu, hissediyordu. Burası onun ailesiyle yaşadığı evdi; burada yaşamayı mı teklif ediyordu Yağız ona? Hayır, bu çok fazlaydı. Ailesini konuşmayacak kadar kendine saklayan adam Tanem'e bu kadar kıymetli bir hayat vaat ediyor olamazdı. Olabilir miydi?

***

Mert'in arabasını gören Yağız hemen yolcu tarafına bakmıştı. Gördükleriyle yeniden doğdu, hayat bir kere daha ve sıfırdan başladı Yağız için. Bu dünyada da, ötekinde de daha güzel bir şey göremeyeceğini bildiği o manzarayı, sevdiği kadını az biraz izleme şansı tanıdı kendine.

Bu şansı kendine ikince kez veriyordu Yağız. İlkinde gözlerini hayata yeniden açan Tanem'in onun için, Yağız için geri geldiğini anlamamışken, şimdi biliyordu. Cennet gözlü ona geliyordu. Tanem'e bakmaktan, onu sevmekten asla usanmayacak olan Yağız gelenleri karşılamak için aşağıya, arabanın yanına inerken yaptığı tüm saçmalıklarına ve suçlamalarına rağmen ondan vazgeçmeyen kadere, kaderine teşekkür ediyordu.

***

Arabadan inmeye cesaret edemeyen Tanem'in kapıda görünen Yağız nefesini kesmişti. Adamın yüzünde gördüğü ifade rahatlamanın adıydı. Gelmeyeceğini düşünmüş olmasına inanamıyordu. Peki, ya gelmeseydi, o zaman ne yapacaktı Yağız, vaz mı geçecekti?

"Tamam, Tanem, kes şunu," diye kendi kendine söylendi Tanem.

Ağır adımlarla gülen yüzüyle ona doğru ilerleyen adamdan gözlerini bir an ayırmadı Tanem. Arabaya yaklaşıp kapsını açmasını bekledikten sonra, ona uzattığı eli sadece yarım saniye bekleten kadın kalkmak için ilk hamlesini yaptığında, Yağız'ın daha istekli olduğunu fark etti. Gözlerini gözlerinden ayırmadan aşkla bakan Tanem tenine değen adamın dokunuşlarında aşkı hissetti. Duymaya ihtiyacı yoktu. Eğer dinlemesini bilirse, bu adamın ona her bakışında, her dokunuşunda istediği o iki kelimelik evrensel cümleden daha fazlasını duyacağını biliyordu.

Elleri Yağız'ın elleri arasındayken, bedenleri de bir olana kadar birbirlerine sokuldular. Başını sevdiği adamın göğsüne yaslayan Tanem'in duymayı beklediği o sözler, Yağız'ın her kalp atışıyla kulağına çalındı. Tıpkı kendininki gibi o da aşk diye inliyordu.

"Evine hoş geldin," dedi Yağız Tanem'i öpmek için kızın dudaklarına kendi dudaklarını bastırmadan az önce.

Mert'in boğazını temizlemeye çalıştığı esnada çıkardığı sesle, sadece dudaklarını birbirinden ayıran ikilinin bedeni hâlâ tek bir vücut gibiydi. Bu kısacık ayrılık kocaman bir aşkı özlemle getirmişti onlara.

"Bu teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" diye soran Tanem gözlerindeki aşk denizinde boğulmaktan korkmayacağı adamın o okyanus gözlerine baktı. Orda binlerce ömür var olmayı diledi. "Kabul etmeyeceğim o teklifi yine de istiyorum," dedi.

Perdeler arkasında onları seyreden mahalleliye aldırmayan Yağız az da olsa ona ağrı vermeye devam eden sağ bacağını bükerek sol dizini yere dayadı. Ellerinin arasında bir ömür tutmaktan yorulmayacağı o narin eller varken gözlerindeki aşktı. "Kısa süre önce büyük konuşmamak gerektiğini zaten sen bana öğretmiştin," dedi Yağız çarpık gülümsemesiyle. "Çok iyi bir koca

olmayı, sorunsuz, mükemmel bir hayat vermeyi vaat edemem sana, ama seni son ana kadar seveceğime, ellerini hiç bırakmayacağıma söz veriyorum. Bu kalın kafalı adamla evlenir misin birtanem?"

Yüzü aydınlanan, yüreği ısınan Tanem'in önünde diz çöken adama bakarken, onun söz vermesine ihtiyacı yoktu.

"Ben de," dedi Tanem titreyen dudaklarıyla, "sözümü yutup senin teklifini kabul edeceğim."

Ayağa kalkan Yağız saçlarını okşadığı kadının gül kokusunu içine çekerken, o içinde ölmeye razı olduğu cennet gözlere baktı. "Tek korkum bir ömrün bana yetmeyeceği," dedi Yağız.

Tanem konuşmayı çoktan bitirmişti. "Evim" dediği yere sevgiyle baktı. Artık neye ve kime ait olduğunu ikisi de biliyordu.

İki Yıl Sonra

Konuklar gelmeden önce yapılması gereken dünya kadar iş vardı. Nasılsa Tanem ve Fatma Abla hepsinin üstesinden gelirler diye düşündü Yağız. Çünkü o, şu anda paytak paytak yürümeye çalışan kızının elini tutmak gibi çok ulvi bir görevle meşguldü. Hiç kimse de onu görevini yerine getirmekten alıkoyamazdı.

Tanem hamile olduğunu söylediğinde, düğün günleriydi. Yağız istemese de Sancaktarlar'a yakışır bir tören olması için beklemeleri gerekmişti. O gün ne yapması gerektiğini bilemeyen Yağız için dünyası yeniden aydınlanmıştı.

Ancak daha sonra sevinmek için acele ettiğini anladı. Çünkü bu hamileliği kalbi pille çalışan ve tedavisi tam bitmemiş Tanem'in kaldırması oldukça zordu. Sekiz ay boyunca geceleri nöbet tuttu Yağız, Tanem nefes alıyor mu diye. Onu bir an bile gözünün önünden ayırmadı. Ama neyse ki bir eylül sabahı doğan kızları bu işkenceleri unutturmuştu Yağız'a. Hayatındaki iki inatçı ve dediğim dedik kadın Yağız'ın hem cezası hem de ödülüydü. Ancak ödülünün her anı için her türlü cezayı çekmeye razı bir adamdı Yağız. Kızı Rüya ona gülümseyip "Baba" diye seslendiğinde, onun da hayatı yeniden ve yeniden can buluyordu.

***

Bahçelerinde oynayan kızını ve Yağız'ı seyretmek Tanem için hiçbir şeye değişemeyeceği bir manzaraydı. Onlar aşktı, nefesti onun için.

Yağız, Tanem'e ikinci kere, "Seni seviyorum," demeden az önce, Tanem ona hamile olduğunu söylemişti. Sonrası biraz sancılı bir süreçti, ama aşkla bağlandığı adamın sevgisi ve desteğiyle ayakta kalmayı yeniden başarabilmişti. Bu ev, bu mahalle ve Yağız'la kızı hayata tutunmak için yeterli sebeplerdi ona göre.

Rüya'nın birinci yaş günü için büyük bir parti hazırlıyordu Tanem, ama en büyük sürprizi Yağız için hazırlamıştı. Yine hamileydi ve bunu Yağız'a söylemek için sabırsızlanıyordu.

***

Asya, ikizleri Yaren ve Yağız'la gelmişti partiye. Tanem'e göre Asya'nın değişimi hâlâ devam ediyordu. Çok iyi bir anne ve iş kadını olmuşken, özel hayatında da her şey yolundaydı.

Serra kot pantolonuyla ve tek başına geldiğinde, onun da değişmeye bir yerlerden başladığına ikna olmuştu Tanem. Ama yeğenlerine tapan kadının biyolojik saati geçmeden, kendine bir baba adayı bulmasını kot pantolon giymesine tercih ederdi doğrusu.

Ahmet nihayet tam zamanlı olarak şirkette çalışmaya başlamıştı. Mehmet'le harikalar yaratıyordu. Bir de şu manken hastalığından kurtulsa, o zaman her şey muhteşem olurdu.

Burak ve Yağmur oğullarıyla geldiğinde, onların oluşturduğu tablo da aşktı Tanem'e göre.

Sena nişanlısı Onur'la içeri girdiğinde, Tanem istemeden de olsa Ahmet'e çevirdi bakışlarını. Tek kaybeden aşk onlarınki mi olacaktı?

O güne özel asıl sürprizi yapan habersiz gelen Doruk olmuştu. İkizlerini görmek için sık sık Türkiye'ye gelen adamın bu defa koluna takıp getirdiği Sabrina ise günün bombası olmuştu.

Gerçek olduğunu düşündüğünüz hayatınızdaki her şeyin kocaman bir yalandan ibaret olduğunu öğrenseydiniz, ne yapardınız?

Zengin Sancaktar Ailesi'nin en küçük çocuğu olan Tanem için hayat oldukça sıradandı. Arkadaşları ve ailesinin her zaman yanında olduğu Tanem'in tek gayesi işinde ilerlemekti, ta ki katılmak için gittiği, ama katılmadığı o toplantı sonrası geçirdiği trafik kazasına kadar...

İki yıl boyunca uyuyan Tanem uyandığında, hafızasını kaybetmiş ve yanında doktoru Yağız'ı bulmuştu. Ailesi ve geçmişine dair, özellikle bir şeyleri hatırlamak istemiyor, bir şeylerden kaçıyordu sanki. Yağız, uyutulduğu esnada kendisini zehirlemek isteyen esrarengiz kişiden de haberi olmayan Tanem'e hem yakınlık duyuyor hem de Tanem'in geçmişinde ne olduğunu ve onu kimin öldürmek istediğini bulmaya çalışıyordu. Diğer taraftan Tanem'den uzak durmaya çabalıyor, adeta onunla savaşıyordu.

Acaba Yağız, Tanem'le ilgili gerçekleri öğrenebilecek miydi ve daha önemlisi Tanem'in aşkına karşı koyabilecek miydi?

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
twitter.com/Muptelayayin

24 TL

9 786059 021012